



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>



46.

287.

(= C. Ref. A. 132)







PHMATIKON

SIVE



VERBORUM GRAECORUM ET NOMINUM VERBALIUM TECHNOLOGIA

SCRIPSIT

CHR. AUGUSTUS LOBECK.

38

REGIMONTH 1846.

SUMTU FRATRUM BORNTAEGER.

LONDINI APUD D. NUTT. PARISIIS APUD A. FRANCK., AMSTELODAMI
APUD J. MUELLER ET SOC.

287.



P r a e f a t i o .

Etsi haec aetas Lexicorum linguae graecae feracissima fuit, partim manualium, partim ἀνδραχθῶν — ἃ καὶ δύο ἄνδρε φέροιεν, tamen etiamnunc philologorum *populus duas res anxius optat*: vocabulorum origines et significationum a primo fonte progressionem variosque flexus. Licet enim haud paucae sint voces, quarum nullum etymon inveniri possit, nec minus multae, quae discrepantem ab etymo significationem habeant, saepeque verum reperiatur quod Galenus dixit, ἀλαζών ἐστι μάρτυρ ἡ ἐτυμολογία πολλάκις ὁμοίως μαρτυροῦσα τοῖς τάναντία λέγουσι *) tamen in omni verborum tractatione ad hanc quaestionem referimur et saepe repulsi tamen morosae artis fores pultare non desinimus. Neque successum desperavit H. Stephanus, qui in Thesauro hanc rationem sequutus est ut vocabula, quae unius stirpis ejusdemque familiae viderentur, in unum conferret singulisque suum assignaret principium. Sed viam istam tenere non potuit propter ingentem numerum eorum, de quibus aut non

*) De Hippocr. et Plat. dogm. II. 2, 214. T. V.

constat utrum primitiva sint an derivata, aut certum quidem est primitiva non esse nec tamen cognitum habemus unde sint orta. Interim multa, quae olim ignorabantur, succedentium industria in lucem prolata sunt, multa inventis adstruet assidua tractatio et longa studiorum aetas. Verum ut eo perveniatur, quo linguarum orientalium, sanscritae et hebraicae investigatores eveci sunt, hoc est ut linguae graecae lexica etymologica vel, ut illi vocant, lexica radicum condantur, id mihi altius videtur quam quod attingi possit. Nam qui nuper in Germania ediderunt libros sic inscriptos, caetera dissimiles, Wilhelmus Pape *Etymologisches Woerterbuch der griechischen Sprache* 1836. et Theodorus Benfey *Griechisches Wurzellexicon* 1839. nihil minus sibi propositum habuere quam ut haec, quae nos quaerimus, etyma per omnia vestigia persequerentur, investigata disponent et quid a quoque derivatum sit et qua ratione, explanarent. Operi arduo et philologis intentato ante ducentos plus minus annos manum adjecit vir in longe alio studiorum genere occupatus Simeon Stevinus, cujus merita recenti adhuc memoria praedicavit Revinus in libro jam dudum emerito *Der neussprossende deutsche Palmbaum* 1683. his verbis usus: *Unsere Muttersprache ist nicht eben die geringste sondern die praechtigste, ja die naechste nach der hebraeischen wie aus den einsylbigen Stammwoertern zu sehen, davon allein Sim. Stevin bey die 2170 aus der teutschen zusammengelesen; in der lateinischen hat er 163, in der griechischen 265 gefunden.* Hic est illu-

stris ille mathematicus, cui nuper Bruggenses, ut emarcescentem popularis sui memoriam refoverent, honestissimo urbis loco publice statuam posuerunt. In Operum ejus, quae Albertus Girardus edidit, parte quarta p. 122. sermo injicitur de vocabulis mathematicorum propriis, eoque loco illè disputat contra eorum opinionem, qui francogallicam linguam ut ceteris rebus abundantissimam ita etiam fingendis terminis, qui dicuntur, technicis omnium aptissimam ducerent. Quod tantum abest ut concedat ut eam natura mendicam plerisque peregrinis et ascitis uti pertendat. Et per hanc occasionem graeci sermonis stirpes monosyllabas e lexicis, ut profitetur, conquisitas ordine enumeravit. Illam tamen copiam I. H. Vossius ad Virg. Ecl. I. 49. ad summas angustias redegit linguam graecam, latinam atque germanicam e duabus quasi radicibus *geo* (*γελνομαι*) et *feo* (*φύω*) effloruisse pronuntians. Et postea altius evolavit Antonius Schmidt (*Organismus der griechischen Sprache* 1836) constituitque omnium graecarum dictionum fontem et principium esse literam epsilon; quo nihil subtilius magisque aerium excogitari potest. Viam vero a Stevino initam persequutus est Adamantius Corais sed alia ratione. Is enim in Prolegg. Atact. p. 29. omitta illa stirpium inquisitione diversarum linguarum vocabula, quae in lexica relata sunt, ad numerum revocavit, itaque invenit in vetere Academiae Parisiensis dictionario undetriginta millia septingenta duodecim contineri, in Johnsoniano triginta sex millia septingenta octoginta quatuor, in linguae armeniacae vocabulario quinquaginta, sed in

thesauri Stephaniani editione Londinensi centum quinquaginta millia; Johannes vero de Ton. p. 4. scribit Herodianum in Catholica accentum sexaginta millium vocabulorum constituisse, quo numero certum est vix quartam partem totius summae contineri. Desunt enim omnia quae operis lex et ratio excludit hoc est quae generatim unam sequuntur tenoris regulam. Horum autem copia multo maxima est, ex synthetis, parasynthetis et paragogis omnis generis conflata; id quod unicuique apparebit qui modo unius nominis *οἶκος* propagines et traduces perlustraverit. Equidem centum octoginta reperi; horum autem vix decima pars ita comparata est ut ab Herodiano tractari potuerit; quis enim sibi persuadeat eum nominatim praecepisse quo accentu scribenda sint *οἰκέω*, *οἰκίζω*, *οἰκημα*, *οἰκησις*, *ἔποικος*, *συννοικίς* et cetera talia? Praeterea si quis immensam copiam voluminum, quae jam ante Augusti tempora in bibliothecis Alexandrinis reposita sunt, cum paucitate scriptorum, qui ad nos pervenerunt, contulerit, hinc facile, quanta pars vocabulorum in perpetuum abolita sit, existimare poterit.

Hoc autem tanto literarum graecarum naufragio fieri non potuit quin multae etiam stirpes vocabulorum absumerentur, non solum illae abditae et primigeniae, quas Etymologi conjectura venantur, sed etiam adultae omnibusque partibus expletae. Horum vestigia impressa sunt derivatis, quae nobis antecedentium ignaris sine principio nata videri debent similiaque naturis illis quas Plinius

H. N. X. 87. *ex non genitis gigni* dicit. Sed multo saepius fit ut indagato, quod probari possit, etymo tamen haereatur ob eam causam quia cum derivatione aliqua incessit vel figurae vel significationis mutatio, cujus causa parum clare apparet. Id autem aliquanto rarius fieret si, quas leges Graeci in derivando sequuti sint, cognitum esset accuratius. Sed quum quatuor sint artis Grammaticae partes, una anagnostica sive de prosodia, altera de declinatione nominum verborumque, tertia syntactica, quarta consimilis ei, quam physiologi morphologiam nuncupant, harum partium nulla quidem sic ut debet elaborata est sed minimos profectus habuit postrema. Huic inopiae ut quantum possem mederer, complures libros edidi de formatione vocabulorum eodemque consilio in hoc volumine verba primitiva et derivata nominumque verbalium genera praecipua exsequutus sum. Neque vereor ne rem inutilem et doctorum studiis indignam suscepisse videar. Nam si natura nobis prospectum ad ipsa sermonis incunabula praeclusit, at certe incrementa ejus et perfectionem haud dubiis vestigiis indagare possumus. Instituti autem mei ratio quo facilius perspicui possit, huic praefationi subjunctus est elenchus capitum sive dissertationum, quarum pleraeque jam ante complures annos programmatum academicorum loco editae sunt. Postrema pertinet ad explicandam quaestionem, cujus in tractatu verborum saepius mentio incidit, de commercio quod inter vocabula sensuum intercedit. Universis vero inscripsi commune nomen Technologiae, etsi hoc non solum for-

matio continetur, in qua ego substiti, sed etiam declinatio et constructio, quae jam saepe tractatae sunt in Artibus Grammaticorum ipsaque hujus libri brevitās unicuique indicat a me tractatas non esse. Et alioqui de titulis librorum hominumque scrupulosius quaerere jam dudum desuevimus. In *adnotamentis*, quae singulis libri primi paragraphis supposita sunt, verborum praescriptorum formas simplicissimas conjectura exquirere conatus sum. Atque in hac parte viae, quae per nebulas et praecipitia emetienda est, unam ducem habemus analogiam, quae ubi deficit, hariolandum est aliquando, nec tamen ita ut veterum plerique solent vocabula confingentes apocalyptica et utopica. Quanquam quisnam nostrum non suam Utopiam habet? aut ubi tandem a turba quotidianarum rerum requiescere possumus nisi in illa aetherea regione, ubi Etymologia dominatur hoc est veri professio nullis carceribus circumscripta, et Analogia non illa scholae moderatrix sed vitae publicae privataeque?

Scripts. Regimontii Prussorum Cal. April.

A. MDCCCXLVI.

Elenchus Dissertationum.

L. I. De verbis primitivis.

Cap. I. de verbis puris	Diss. I. p.	1
„ II. „ „ labialibus	„ II. „	32
„ III. „ „ gutturalibus	„ III. „	49
„ IV. „ „ dentalibus	„ IV. „	71
„ V. „ „ liquidis	„ V. „	110

L. II. De verbis paragogis.

P. I. de circumflexis.

Cap. I. de verbis in $\overline{\varepsilon\omega}$	Diss. VI. p.	143
„ II. „ „ in $\overline{\alpha\omega}$	„ VII. „	153
„ III. „ „ in $\overline{o\omega}$	„ VIII. „	159
„ IV. de confusione terminationum . .	„ IX. „	163
„ V. de diectasi	„ X. „	173
„ VI. de verbis in $\overline{\mu\iota}$	„ XI. „	189

P. II. de barytonis.

Cap. I. de puris	„ XII. „	194
„ II. de dentalibus	„ XIII. „	216
„ III. de guttur. et liquidis	„ XIV. „	233
„ IV. de verbis in $\overline{\sigma\sigma\omega}$, $\overline{\sigma\kappa\omega}$, $\overline{\pi\tau\omega}$. .	„ XV. „	240

L. III. De nominibus verbalibus.

P. I. de nominibus I. decl.	Diss. XVI.	p. 253
P. II. de nominibus II. decl.	„ XVII.	„ 274
P. III. de nominibus III. decl.		
Cap. I. de nomin. neutr. in $\overline{o\varsigma}$	„ XVIII.	„ 290
Cap. II. de nomin. in $\overline{\omega}$	„ XIX.	„ 317
P. IV. de vocabulis sensuum eorumque confusione	„ XX.	„ 329

LIBER PRIMUS
DE
VERBIS PRIMITIVIS.



CAP. I.

De verbis puris.

Quemadmodum pictura a monochromatis orsa est sic verborum structura a monosyllabis. Sed horum perpauca inveterarunt, quorum exempla infra subjiciam. Plerisque aut praepositae sunt literae auxiliares aut interpositae aut etiam syllabae accreverunt paragogicae partim ad evitandam soni exilitatem partim ut dirimeretur significationum diversarum sub una voce conjunctio. Ita quam rarum est in nominibus ut casibus obliquis nullus antecedit nominativus, tam non rara sunt verba defectiva; sed plerumque nescimus utrum primae positionis usus sensim intermissus an nunquam tentatus fuerit; quis enim speret omnia ad nos pervenisse integra? Sed non minus consentaneum est, ad fugendum futurum aut praeteritum non opus fuisse praesenti ad usum accommodato; nam satis erat si modo species ejus adumbrata in animo resideret; oblata vero utendi necessitate pro ea substitutam esse expressiorem et distinctiorem. Illa igitur, quae non leguntur in scriptis veterum sed a Technicis rationes seminales sequentibus finguntur, thematica nuncupamus et paradigmatica ut δάω, σέω, πίω, χύω, a quibus non solum tempora verbalia nata sunt sed etiam verba usitata et nomina. Et ut nominum thematicorum duas species esse statuimus, unam cui auctoritas deest ut Δωδών, ὑσμίν, alteram cui ratio ut κλάς, Μόψοψ v. Parall. 166. sq. sic etiam verba ab usu amandata sed usitatis paria et similia, qualia sunt χάω, λάβω, discernimus ab iis quae nihil sui simile habent ut ἄδω, φίλω. Illa obsoleta dici possunt; haec insolita et enormia sunt. Usitatorum vero tres numerantur species, una simplex et principalis φάω, altera concreta φαίνω, tertia paragoga φασίνω.

§. I. Incipiamus igitur a simplicibus, quorum terminationem praecedit alpha: ἄω, βᾶω, γράω, δράω, ζᾶω, θᾶω, θλάω, κᾶω, κλάω, κνᾶω, κράω, κτάω, λάω, μᾶω, μνάω, νᾶω, πᾶω, σμάω, σπάω, τάω, τιᾶω, σχᾶω, φᾶω, φλάω, χράω, ψᾶω. Hic nihil ex Hemsterhusiana analogia admixtum est, qua illectus Valckenarii fervor juvenilis verborum species protulit prodigiosas et inauditas ¹⁾ neque ex Philoxeni fabrica monosyllabica, quam adumbravi in Parall. Dissert. II. §. I. sed quae hac in tabula proposita sunt, eorum aut praesens extat aut imperfectum sive activae formae sive passivae. ²⁾ Primum erat ἄω, cui EM. 174, 40. duas tribuit significationes futuro duplici ἄω τὸ πνέω, οὗ ὁ μέλλων ἀήσω, καὶ ἄω τὸ κοιμῶμαι, οὗ ὁ μέλλων ἀέσω, sed verbum haud dubie unum est vicinas halandi sive respirandi et dormiendi notiones complexum. ³⁾ Nec tamen reperitur ἄω dormio sed modo infinitivus ἀέσαι inusitato ἀέω accommodatus, quod transiit in Ἀέσκω κοιμῶμαι Hes. Quin etiam praesens ἄω spiro non legitur nisi consona auctum Ζάει πνεῖ Hes. praeter subjunctivum ἄῃσι Oppian. H. III. 67. quem Goettlingius ad Hes. Th. 875. ἄῃσι scribendum putat; sed imperfecto, quod EM. 23, 53. Suid. s. Ἀήθεσσαν inter quatuor ἀναύξητα referunt, utitur Apollonius Arg. (ἄε) et Ἀετο ἔπνει Hes. quanquam hoc etiam ad ἄεμαι (ἄημαι) referri potest ut futurum ἀήσω (καταήσομαι) ad ἀέω, cujus locum invasit ἄημι. Diversum est verbum ἄω satio, cujus temporis nihil legitur praeter infinitivum ἄμεναι et passivum ἄαται pro ἄται. Sed tertium ἄω τὸ βλάπτω, unde EM. ἀάω natum dicit, teste caret. ⁴⁾ Eorum, quae a consona

1) Ex iisdem fontibus manarunt Wyttenbachii commenta ad Plut. de Aud. Poet. p. 235. ζᾶω ζέω ζτω ζώω ζύω etc.

2) Parilitatis causa plerumque activam formam posui.

3) Virg. Aen. IX. 326. *toto proflabat pectore somnum*; ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντες Theocr. XXIV. 46. *mollem spirare quietem* Propert. I. 3, 7. quod a somno ad somnia transtulit Sophocles ἡδύπνοα ὀνειράτα El. 480. Hesychius Εὐαδῆς εὐπνους, Περιαδεῖς περιπνοοὶ v. Parall. 156.

4) Ex Hesychii glossa Ἰσας βλάψας ἐβλαψας Σοφοκλῆς, non satis liquet poetam aoristo ἄσα conveniens praesens ἄω posuisse.

ordiantur, primum est βάω, cujus superant modi obliqui: βᾶτε, quod Matthiae falso doricum facit, προβάοντες ut in antiquis libris II. XII. 277. scriptum fuit, προβῶντες et infinitivus de quo ambigit EM. 187, 43. τὸ βᾶν, εἰ μὲν ἐκ τοῦ βῆναι ἢ βᾶναι, συγκοπή⁵⁾ ἐστίν. Εἰ δὲ τὸ θέμα ἐστὶ βῶ, τὸ ἀπαρέμφατόν ἐστι βᾶν. Indicativus reduplicationem accepit βιβῶ. Secundum est γράω τὸ ἐσθίω, unde ἔγραε, πολύγραος et alia. Suspectum vero Ἀάειν κακουργεῖν Hes. quod per diphthongum scribit Eustathius p. 70, 38. δηλῶ (δηλέομαι) παρὰ τὸ δαίω. Δεδάεσθαι quosdam praesens reduplicatum putasse ut γεγάνονται adnotavi ad Buttm. 38. Ἀρῶ τέσσαρα σημαίνει, τὸ κρατῶ, ἐξ οὗ δράκτυλος καὶ δακτύλος, τὸ ὑπηρετῶ, ἐξ οὗ δραπέτης, τὸ βλέπω, ἐξ οὗ ὑπόδρα, τὸ πράττω EM. 285, 38. Horum primum nihil aliud est quam thema verbi δράσσομαι ab usu repudiatum. Ἀρῶ τὸ ὑπηρετῶ idem est quod δρῶ τὸ πράττω, nam δρασιῆρες ὑπηρεταί Hes. δραπέτης vero neque hinc derivatum est nec unde Apollonius sumit de Adv. 549. τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ δρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτης ὃ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότης, uterque novitium usum sequenti quo δραπέτης dicitur pro ministro, sed ab homonymo δρῶ, cujus memoria penitus abolevisset nisi hinc profecta essent δρασκάζω, ἀποδιδράσκω et quod Atticistae repudiant ἀποδρῶ v. ad Buttm. 125. Ad verbum δρᾶν τὸ βλέπειν infra recurram C. III. §. 2. Sequitur ζάω, de quo dicere supervacaneum duco, et θάω significatione duplici: Θάοντα θεωροῦντα Hes. et θάω τὸ θηλάζω καὶ ἀμέλω Schol. Od. IV. 89. sed hujus modo infinitivos novimus Θῆσαι θρέψαι θηλάσαι Hes.⁶⁾ et homericum θῆσθαι, quanquam hoc Athenaeus IX. 396. ad

5) Apocopen significat. Sic et EM. 321, 38. et Choerobosc. Epim. in Psalm. T. III. 124. αἱ συγκοπαὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσουν, δῶμα δῶ. Schol. Od. V. 537. ποτὴ δύναται ἀπὸ συγκοπῆς εἶναι (pro πότησις). Schol. II. II. 443. τὸ κάρη κατὰ συγκοπήν ἐστίν ἐκ τοῦ κάρηνα. Bᾶν pro βῆναι valde dubito num quis dixerit nisi per jocum ut πῖν, quo Buttmannus mendosum φῦν in Parmenidis versu defendere conatur. Id jam removit Karstenus ad v. 64. Bρῦν est vox nutricularum et infantium. Πῶ cum Meinekio Anall. 131. huc referri nollm.

6) Forsitan θῆσαιτο scripserit optativum aoristi.

Θέω refert διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τὰς θηλὰς εἰς τὰ στόματα τὰ βρέφη, vel potius quia lactentes uberibus adhibentur; quod si praeferimus illa nutriendi et sugendi significatio secundaria est, proprie autem θῆσαι dicitur τὸ μαστῶν προσαρμόσαι τέκνα Eur. Ion. 162. Ἐθῆσεν ἐθίτευσεν et Θίσατο ἐδούλευσεν Hes. clarum est eandem habere originem cum nomine θῆς, cujus rationem explicare studui in Parall. p. 47. — Θλάω perduravit, sed de θράω nihil superest praeter aoristum θρήσασθαι in Philetæ versibus et nomen θράνος παρὰ τὸ θρηῆσαι ὃ ἐστι καθῆσθαι Schol. Arist. Plut. 545. Eust. 1400, 24. Trium insequentium κάω, κλάω, κνάω, exempla nota sunt. Κρῶσι βοῶσι Theognostus affert, unde derivatum est κράζω et compositum Ἀκρης ἄφωνος Hes. id quod ἀκραγῆς significat.⁷⁾ Aliud est κρώω τὸ κεράννυμι, quod non extat nisi auctum κικρῶ ἐγκικρῶ. Perfecti ἔκτακα simile praesens offert Hesychius Κτῆν κτᾶναι φρονεῦν sed oblato uti vereor, nam κτῆν vitiatum, κτᾶναι non interpretandi causa appositum sed germana scriptura videtur a κταινώ, unde κτάντης et ἔκταγκα. Κτάομαι commune omnibus, Dorienarium vero proprium est λάω τὸ θέλω. Homericis λάε et λάων alii videndi significationem tribuunt, quam consonum λεύσσω habet, alii vociferandi,⁸⁾ unde λάλη et λάλος derivata esse ut a φάω φαλός lucidus, nonnulli τὴν τοῦ λαβεῖν ἢ ἀπολαύειν vel ἀπολαυστικῶς ἔχειν ut Helladius Photii p. 868. et haec triplex potestas apparet etiam in concretis Λαίω τὸ βλέπω Theognost. 9, 13. Λαίειν φθέγγεσθαι Hes. et in tertio his certiore λιλαίεσθαι cupere. Pro μῶ, quod EM. ex Epicharmo affert, Ahrensius Dial. Dor. 448. suspicatur μῶται scribendum esse in forma media, cujus exempla pervulgata sunt v. §. 7. activae, quae in perfecto μέμαε residet, reduplicatio accessit μαιμῶ. — Pro Μναῖ

7) Plena vox erat ἀκραῆς ut ab ἄω ἀλιαῆς, δυσαιῆς, et a similibus αἰναιῆς, ἀκροφαιῆς, περιφαιῆς, ἀχραιῆς, ἰαχραιῆς Hes. quod plerumque ἰαχρηῆς scribitur, a κερῶν αὐτοκρηῆς et εὐκραῆς. Hujus alpha necessario longum est ex syncope ut Αικραῆς δικέφαλος, ceterorum nonnulla brevia habent.

8) Λαίμεναι φθέγγεσθαι Hes. et cum φιλήμεναι conferri potest et cum τιθήμεναι.

μνηστεύεται Hes. cujus accentus vitium arguit, corrigitur *μνάα μνηστεύεις* ex Od. XVI. 431. sed *Μνῶ μνήσκω* Photius et Suidas ⁹⁾ quanquam ne hoc quidem primitivum est sed *μάα*. Quomodo enim *recordari* non solum pro meminisse dicitur sed etiam pro cogitare, sic graeca verba notiones recordandi, appetendi, ambiendi inter se communicant: *ἐμνῶντο φόβοιο* Hom. *φυγῆς ἐπεμαίετο* Timo Sexti c. Phys. I. 57, 565. *μήστωρε φόβοιο* Hom. ὁ τῶν μηχανημάτων *μνήστωρ* Anonymus Suidae s. h. v. id est *ἐπιστήμων*, ut ille ait, vel *ἐπιστάτης* sive *ἐπιμελητής*, cui synonymon est *μνήμων*, ut omittam propria *ὑπερμήστρα* et *ὑπερμνήστρα* v. Verheyk. ad Anton. Lib. c. XVII. — Ab usitato *νάω* derivatum est *ναέτωρ πολυῤῥους* Hes. et alia. Bibreve *νάε* pro *ναῖε* substituebat Zenodotus II. XIII. 172. sed cognoscitur modo ex derivatis: *τοῦ νάσθῃ τὸ θέμα νάω ἐξ οὗ καὶ ναέτης* Eust. 971, 50. et indidem *Ναῖῃρες ὑπηρέται* Hes. id est *οἰκέται* ut a *βάω βατήρ*, et femininum *Ναίτειρα οἰκοδόσποινα* domnaedia ut a *δαίτης λαγοδαίτης*. ¹⁰⁾ *Πάω*, unde nonnulli Panis nomen ductum putant id est pastoris v. Parall. 138. fundamentum est duorum verborum, quae prosodia distinguuntur, *πᾶσασθαι τὸ ἐσθίειν*, cui affine est *pappare*, et *πάσασθαι* possidere unde *πᾶμα*, *πᾶσις*, *παμπησία* *παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι* Sch. Aesch. Sept. 802. cf. Parall. 428. ut et alia verba pascendi *βόσκω*, *τρέφω*, *φέρβω* non raro significationem possidendi accipiunt. *Πτάω* sive *πταίω*, unde *παπταίνω* repetunt Sch. II. IV. 200. ita extabuit ut aegre agnoscatur in

9) Hic repugnantia loquitur τὸ μνῶ οὐκ ἔστι περισπῶμενον· οὐδὲ γὰρ ἔχει ἐντέλειαν· ἀλλ' ἐπεὶ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐξ ἀνάγκης περισπᾶται, sed delendum est οὐκ. *Μνάω* est τὸ ἐντέλές, *μνῶ* affectum. Arcadius p. 164. τὸ βοάω βαρύνεται καὶ τᾶλλα ὡς ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων et p. 165. αἱ ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων βαρύνονται χρυσώ etc. Suidas istud *μνῶ* fortasse ex epimerismis sumsit sed Photium alicubi legisse oportet.

10) Similius equidem non novi ac si quis *ναέτειρα* suaserit, non dissuadeam. *Νάεβρα* *δέσποινα* aeolicum videtur pro *νάειρα* idque a *νάω* propagatum paragoce bisyllaba ut *Δάειρα* *δαήμων* *ἐμπειρος*, nisi haec est nominis proprii interpretatio, cui simile *Νάειρα* v. Prolegg. 263. et *Ιλάειρα* Parall. 211.

laconico Ἰμπάταον ἔμβλεψον Hes. hoc est ἔμπτασον, quod ne ad πετώ, ut interpretes, referamus prohibet alia glossa Ἰγκατάπαον ἔγκατάβλεψον. Hinc igitur emergit duplex scriptura πάω et πτάω, utraque tenuem sortita pro aspirata φάω ut φανός et πανός, altera aucta epenthesei dentalis, cujus exempla infra ponam; cum πάω (φάω) forsitan cognatum sit ἔμπαιος id est sciens ἔμπειρος et ἐμπάζεσθαι *respectum habere*, ἔμπαστήρ testis oculatus; namque testes praecipue vocantur ἱστορες, ἰδυῖοι, γνώσται, *cognitores*, unde colligi potest ἔμπαστήρ proprie spectatorem et animadversorem significare.¹¹⁾ A πτάω profectum est παπταίνω et auctius παπταλάω, a φάω (unde φάεα oculi, φάηκες δφθαλμοί Hes.) synonymon παμφαλάω, quod quum Schol. Apoll. II. 127. sic interpretatur μετὰ πτοιήσεως βλέπειν, ut Schol. II. XIV. 101. ἀποπαπτιανέουσι explicat περιβλέψουσι καὶ πτοηθήσονται, ad primitivum πτάω (πτήσσω, πτοιά) referre videtur, cui affine est πταώτης κατεπτηχώς Hes. ut a πάομαι πάτορες κτήτορες Phot. πηρός ὁ ἐπικτητὸς συγγενής Schol. II. III. 163. et laconicum Παώτης συγγενής οἰκεῖος Hes. Ceterorum pars maxima demonstrationem non desiderat. Sed verbi σάω, unde Schol. Hes. Scut. v. 3. et EM. σόω conversum dicunt, certum exemplum non suppetit. Ἀνάστα γίνεται ἀπὸ τοῦ σιῶ EM. cui syllaba accessit ἰσιῶ. Τάω huc inserendum videbatur propter imperativum τῇ ἀπὸ θέματος τοῦ τῶ Sch. Od. VIII. 447. quod Blomfieldius ad Callim. p. 399. Grammaticis remittit τῇ scribendum ratus. Propius suspicioni est alterum τάω, quod illi ex σάω (σήθω) conversum volunt ut nomen τηλία ex σηλία, ἀλευρότησις ex ἀλευρόσησις. Τιμάω in hunc numerum retuli ob solum participium Τιμώνος τεμνόμενος Suid. Τράω non legitur nisi reduplicatum; Τεθρᾶσθαι ὠχεῦσθαι Hes. positum videtur pro τετρῆσθαι eo intellectu quo Aeschylus dixit ἐρᾷ μὲν ἄγνους οὐρανός τρωῶσαι χθόνα et poetae ludicri τρυπᾶν Romanique deam quandam conjugalem nuncuparunt *Pertundam*. Duo sunt verba quae iisdem literis actiones diversas

11) Μάρτυς ὁ μάρψας καὶ εἰδὼς τὸ ἀληθές EM, quod non defendam.

declarant, unum oblitteratum φάσαι τὸ φονεῦσαι Phot. s. *Πρόσφατος*, cujus est aoristus reduplicatus *Παφών κτείνας* Hes. ut ab *ἀπαφάω ἀπαφών*, et perfectum *πέφαται*, alterum *φάω οὗ εὔρηται παρατατικῶς ἐν χρήσει* Eust. 1728, 7. hoc est homericum φάε cum modis obliquis *προφάησι* Maxim. v. 22. *φῶντα λάμποντα* Hes. *φάουσα* Arat.¹²⁾ quae significatio clarendi et clarandi verbo φαίνω insignita est, altera vero declarandi transiit in φάσκω et φημί¹³⁾ sed in *Odyss.* VI. 200. per diu φᾶσθε obtinuit pro φάσθε, quod Tyrannio reposuit, hodieque φᾶσθαι pro φάσθαι legitur Apollon. III. 384. *προφᾶσθαι* ap. Hesych. Ejusdem verbi φάω aoristus est *Πέφη ἐφάνη*, similis illis qui a nostris syncopati vocantur, *ἔβη, ἔσβη, ἔσκλη*, et, si veterum vestigia premimus, a simili praesenti φῆμι ducendus. A communi *θλῆν* non diversum videtur *φλῆν*, sive obscoenum intellectum habet ut ap. Lucianum *ἀναφλῆν καὶ βλιμάζειν* id est *θλίβειν* depserē, sive pro conviciari dicitur *κακοῖς πᾶσιν ἡμᾶς φλῶσιν* h. e. conterunt ut *ἀράσσειν κακοῖς* et alia verba tundendi v. ad *Aj.* v. 724. ipsumque *θραίειν* i. q. *θραύειν* ab Hesychio exponitur *λοιδορεῖν*. Sed quae idem offert *Ἀποφλάσαι ῥογχάσαι, Φλασμός τῦφος, Φλασμένος τετυφωμένος*, declinata sunt a verbo onomatopoetico *φλάζω*, quo derelicto Graeci retinuerunt *παφλάζω* et *παφλάσματα ἀλαζόνες λόγοι* Phryn. App. 60. Trisyllaba cognovimus duo, *ἔάω* et *ἰάομαι*, nisi haec quoque paragogis adnumerare praestat, illud quidem ab *ἔω* (*ἔημι*) missum facio, sino, hoc a themate unde *ἰαίνω* ut *βιάομαι* a *βία*.

§. 2. Bisyllaborum multa statim ab initio iota receperunt *γαίω, δαίω, μαίομαι, ναίω, παίω, πταίω, ραίω*,

12) Factitivum φάω nonnulli intulerunt II. VI. 322. *τόξα φάων* id est *φαιδρύνων* pro *τόξ' ἀφών*, et cum hoc Eustathius 1782, 20 confert φῶς φώω.

13) *Πέφεται* pro *πέφανται* scriptum est in parodia Theognidis Philostr. Soph. I. 5, 486. *Φήματα* Hesychius dupliciter interpretatur *ῥήματα* et *φάσματα*. *Πρόφατος* Pind. Ol. VIII. 21. nonnulli pro *πρόφαντος* acceperunt; *ἀπρόφατος* modo *ἀπροφώνητον* et *ἀπροφάσιστον* significat, modo *ἀπροόρατον*. *Περὶ ὧν ἤδη πέφεται* Hippocr. de Cord. p. 491. T. I. pro *ἀποπέφεται* incertum an pro *πέφεται*, εἴρηται.

quorum nonnulla tempora obliqua mutantur a prima specie velut *Μᾶσαι* (μάσαι) *ζητῆσαι* Hes. Id enim non ad μάσω pertinet sed ad μάω (μαίωμαι) cujus futurum Aristarchus posuit II IX. 394. *γυναῖκά γε μάσσεται* hoc est *ζητήσῃ*, quam significationem habent derivata *ματεῖν*, *ματεύνειν* sive *μαστεύειν*. Nec aliunde natus est aoristus *μάσασθαι*, quem Schol. Od. XI. 591. interpretatur *ἐφάψασθαι*, nam ad ea, quae quaerimus, manum protendimus ut contingamus, et activum *μάσαι τὸ δῆσαι*¹⁴⁾ *φασὶν Αἰολεῖς* Steph. s. *Μασσαλία*, eandemque significationem obtinet *ἄψαι*, *ἄμματῖσαι*.¹⁵⁾ Ex quatuor illis, quibus diphthongus ita infixus est ut nunquam statione cedat, unum *πταίω* EM. 694, 5. a *πέτω* (πίπτω) repetit, equidem ex *παίω* ortum putabam Proll. 88. unde compositum *ἐμπαίειν* non solum illidere sed etiam offendere, impingere significat mutaturque interdum cum *ἐμπταίειν* ut *συμπαίειν* cum *συμπταίειν*. *Παίειν* ipsum nihil ante se habet, nec sequar Elmsleji sententiam ad Acharn. 835. *παίειν μάζαν* cognatum esse verbo *πάσασθαι*, sed potius id quod Schol. alio loco adnotavit v. 686. *παίειν λέγουσι τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόνως ποιεῖν*¹⁶⁾ illique conferam Hesychii glossas *Ἐκρουεν ἦσθιεν*, *Λαχέμεναι φαγέσθαι* (post *λακκόπλουτος*) et latinum *cibicida*. Ab his, quae absolvi, verbis, *καίω* et *κλαίω* hanc dissimilitudinem habent, quod Attici pro diphthongo substituerunt alpha longum; nam primitivorum vocalem brevem fuisse indicium quaecunque praebent aoristi *ἔκλαε*, *ἐκάη*, et futura *καύσω*, *κλαύσομαι*. Duo sunt verba in eodem genere dicendi dupliciter figurata; nam *κνάω* dicitur et *κναίω*, sed hoc rarum inventu extra synthesisin *ἀποκναίω*, *διακναίω*, eaque non tam propriam radendi quam

14) Hinc fortasse *μαργάς* ὁ δεσμός interposito rho ut a *μαλομαι* appeto *μάργος* insane cupidus, et *μανδάκης* δεσμός *χόρτου* Prolegg. 313. hoc est merges.

15) *Μαματῖδες ἀναδενδράδες* Hes. *Ἀμμαξίς ἡ ἀναδενδράς* παρὰ τὸ *ἄμμιξαι* (hoc est *ἄμματῖσαι*) ἀναδεσμοῦνται γὰρ EM. ab *ἄμμα* unde *ἄμμάξει* et *ἄμμάξει* h. e. suspendere, strangulare.

16) *Πταῖν* ἐκ τοῦ *παίω* τὸ *θεραπεύω* Schol. Arist. Plut. 636. Enst. 1275, 1. a plagoso quodam ludi magistro excogitatum videtur verberum vim medicam salubriter experto.

obtundendi et incommodandi significationem habent; tum *νάω* et *ναίω νήχομαι* Hes. quibus fluendi et natandi significatio contextitur ut *νήχετο αίματι γαῖα* et *ὑδατι νᾶε* v. ad Buttm. 249. ut Latini quoque dicunt *arva natant omnibus* pro manant. De hoc autem disputatur utrum alpha natura anceps habeat an, ubi syllaba longa opus sit, *ναίω* scribi oporteat v. Schol. Od. IX. 222. et ad Apoll. I. 1146. neque id dirimitur obscura Eustathii adnotatione p. 1625, 53. *τὸ νάω καὶ Ἡρακλείδην συστέλλει τὸ ᾠ* etc. Hic autem in Homeri loco pro *νάον*, quod omnes usque ad Wolfium ediderunt, *ναῖον* probasse videtur ideo quod *νάω* alpha breve habere putaret ad exemplum ceterorum hujus conjugationis verborum *ᾄε*, *λάε*, *φάε*, *ἔγραε*, *ἔχραε*. Ac si verbi *ᾄω* primitivum ponimus *ᾄω*, nescio an huic quoque alpha tribuendum sit breve ob eam causam quod nomen *ἄτη* interdum iambi mensuram habet et quia verbum *ἄτειν* similiter conformatum est ut *βατεῖν* *betere*, *δατεῖν*, *φθατεῖν*, *χατεῖν*, quae omnia a brachysyllabis derivata sunt. Hyperdissyllabum unum est idque reduplicatum *λιλαίομαι*.

Verborum in *αῶω* desinentium simplicissimum est *αῶω*, cujus multiplices significationes ab uno fonte manant *ᾄω* halo; primum clamandi, cui apta sunt *Ἄβα ἢ βοή*, *Ἀβῶρ φωνή* et longius deducta *ἄλλαι φωναί παρὰ Σοφοκλεῖ* EM. *αὐδὴ* et *ἄντη*. Secundum est *αῶω* dormio Nicand. quod Eustathius litera aeolica auctum dicit; tertium *αῶω ἐνάωω* inflammo hoc est ignem sufflo, quas significationes flandi et inflammandi complectitur *πρήθω*, nec diversum *αῶω* sive *αῶω*¹⁷⁾ sicco; nam ventus quae afflat siccat. Hinc pendet *ἄντη* et *ἄνμός*, ab incendendi autem verbo ducta sunt *πύραυνος* et *βαῦνος*, quod quasi *παρετυμολογεῖ* Eratosthenes *μέσον ἐξαύσατο βαῦνον*, ab *αῶω* dormio fortasse *σούβαννοι* et *σοοβαύβαλοι συνων κοιμητήρια*. Eustathius 1547, 57. *αὔειν κυρίως τὸ κατεῖν καὶ τὸ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι λέγουσι*. *Πλάτων ἐν Ἑορ-*

17) Sch. Od. I. 272. *αῶω τὸ φλογίζω ψιλοῦται*, *αῶω δὲ ξηραίνω δασύνεται*. Sed Sch. A. ad II XI. 461. *αὔειν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ψιλῶς*, *ἐπὶ δὲ τοῦ ξηραίνειν δασύνεται*· ἔστι γὰρ σύνθετον, scilicet ex alpha privativo et ὦω humecto!

ταῖς (Meinek. T. III. 628.) ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλον ἐξαύσας καταπίνει. Καὶ Ἀλκμάν τὴν μοῦσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις. Καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἄψασθαι αὖσαι λέγεται κατὰ τοὺς παλαιούς, cui adstipulatur Anecd. Bekk. 464. αὖσαι βοηθῆσαι (scr. βοῆσαι) καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἄψασθαι. Sed hae satiandi et tangendi significationes aliis assignatae sunt verbis αἶσαι et ἄψασθαι, quae ab αὖσαι longius dissident. Syntheton vero ἐξαύσας quum manifesto positum sit pro ἐξελών, quumque καταύσεις cum καθαίρησεις congruat, προσαῦσαι cum προσᾶραι, utrumque retuli ad simplex αὖω ab homophono, quod sicco, clamo, dormio significat, longe discretum viciniusque verbis αἶρειν et αἰρεῖν v. ad Aj. p. 358. ¹⁸) — Γλαύω pro γλαύσσω dictum esse uno illo EM. loco parum comprobatur, quare quod in cod. Hesychii post Ἐνεγκοῦσαν legitur ἐνεγλανκώς, in Thes. minus recte ad ἐγ-γλαύω refertur. Una comprehendam sex verba vulgaris notae: ἀπολαύω ex iisdem radicibus natum quibus λαβεῖν et λά-ζεσθαι, θραύω ἀπὸ τοῦ θλῶ EM. 380, 20. cujus vocalis simplex inhaeret nominibus θράσις ἢ θραῦσις Hes. θραγμός fragor, θραμβός καπυρός id est fragilis, aridus ¹⁹) sed θράω ipsum, quod Macrobius ponit de Verb. 723. non legitur; tum ψαύω, χναύω, χραύω, quae tramite aperto a ψάω, κνάω, χράω progressa sunt, sextumque παύω ab inusitato πάω, cujus memoriam refricat aoristus novitius ἐπάην Anecd. Bekk. 1324, b. et laconicum Ἀμπάζονται ἀμπαύονται Hes. Quod vero in EM. affertur δαύω τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδῃ μη-ρίων δεδαυμένων (Schneidewin. p. 125.) hoc exemplo non magis approbatum est quam καύω consequitur ex perfecto

18) Cum Sophocleo illo πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάουῃ, si quis contulerit Apollinar. Ps. XC. 24. μήποτε σὸν πόδα λαῖ καθάψῃς, non dubium habebit hujusmodi locis Grammaticos inductos esse ut αὖσαι et ἄψασθαι synonyma dicerent.

19) Καπυρός et εὐθρυβής a scriptoribus saepe copulata sunt. Ab eodem θραύω profectum est θραυρόν ῥάγανον θραυόμενον Hes. ubi τραγανόν scribendum id est cartilaginosum v. Prolegg. 182. His quae de καπυρός scripsi p. 273. adde Arcad. 72, 4. τὰ εἰς υρος, πάρσυρος, δάπυρος etc. ubi πάσσυρος reponendum, cujus adverbium est πασσύ-ρως, et διάπυρος.

κέανμαι. Hesychius et Photius exhibent *Νάειν ῥεῖν ἱκετεύειν*, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν (οἱ ἱκετεύοντες) et *Νάει λίσσεται*. Illam fluendi significationem obtinuit *νάειν*, alterius indicium fortasse eruat aliquis ex Hesychii loco *Ναυστῆρες οἱ οἰκέται*, pro hoc scribens *ἱκέται*. Sed quum *ναῦλον* vocetur τὸ ἐνοικητήριον Poll. consentaneum videtur *ναυστῆρας* dictos esse τοὺς ἐνναέτας hoc est domesticos et familiares, quo nomine comprehenduntur οἱ οἰκέται servi v. §. 1. Idem qui caetera largitur *Φάειν ποιεῖν* hoc est, puto, *φανερὸν ποιεῖν*. Eustathius 1728, 7. ἐκ τοῦ φάω πλεονασμῷ τοῦ ἢ φάω αἰολικῶς, cujus aoristum ἔφραυσε Helladius p. 868. adnotavit nescio unde sumtum; in Eur. Rhes. 312. pro ἐξώστης Ἀρης ἔφραυσε λαίδη, nisi praestaret codicum scriptura ἔθραυσε, saltem mutato accentu scribi deberet ἔφαυσε eo intellectu quo Homerus dixit ἐν δ' ἄνεμος προῆσεν μέσον ἰστίον conjunctis flandi et inflammandi notionibus. *Διαφάειν* et *φαῦσις* recepit sermo vulgaris, sed futurum ἐπιφάσει in N. T. et ἡμίφανστος praesens usitatum habent φάσκει. Trisyllabum unum est *λαύειν*, pro quo Sappho *δαύειν*, Nicander *αὔειν* dixit.

§. 3. Secundae classis haec sunt: *ἔω, ξω, βδέω, δέω, ζέω, θέω, θρέω, κέω, κλέω, νέω, ξέω, πλέω, πνέω, πρέω, ῥέω, τρέω, φλέω, φρέω, χέω*. Verbo substantivo prima positio deest, ἀλλ' ἐξ ὑπομνήσεως εἵπομεν τοῦ δευτέρου ἀορίστου ²⁰⁾ καὶ τοῦ ἔω ὑποτακτικοῦ Epim. Cram. I. 132, 18. eademque apparet in *ἔον eram, ἐόντες* etc. Verbi aspirati, quod in *ῥμαι* transiit, formam nativam regenerant modi transversi *καθοίμην, κάθου* Cram. II. 381. quodque huic connexum est *ἱμι*, futurum *ῆσω, ἀνέσω*, sumsit ab *ἔω*, sed praesens *ἀνέονται* addubatur. Ex uno Hesychio notum est *Βλεῖ βλίσσει ἀμέλγει* (post *Βλεφαρίδες*) et *Καταβλέει καταπίνει*, quo verbo etiam *Καταβλέθει* exponitur, utrumque autem Hemsterhusius pro *καταβάλλει* accepit. Id qui conveniat non intelligo, sed a *βλέω (βλίω βλίττω)* derivatum arbitror

20) Participium *ἔων* aut *ἀλόγως* acui dicunt p. 163. aut non praesentis esse sed aoristi ἦον p. 150. et 151. idemque de *ἰών* decernunt.

ταῖς (Meinek. T. III. 628.) ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλον ἐξαύσας καταπίνει. Καὶ Ἀλκμάν τὴν μοῦσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις. Καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἄψασθαι αὔσαι λέγεται κατὰ τοὺς παλαιούς, cui adstipulatur Anecd. Bekk. 464. αὔσαι βοηθῆσαι (scr. βοῆσαι) καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἄψασθαι. Sed hae satiandi et tangendi significationes aliis assignatae sunt verbis αὔσαι et ἄψασθαι, quae ab αὔσαι longius dissident. Syntheton vero ἐξαύσας quum manifesto positum sit pro ἐξελών, quumque καταύσεις cum καθαιρήσεις congruat, προσαὔσαι cum προσᾶραι, utrumque retuli ad simplex αὔω ab homophono, quod sicco, clamo, dormio significat, longe discretum viciniusque verbis αῖρειν et αἰρεῖν v. ad Aj. p. 358.¹⁸⁾ — Γλαύω pro γλαύσω dictum esse uno illo EM. loco parum comprobatur, quare quod in cod. Hesychii post Ἐνεγκοῦσαν legitur ἐνεγλανκώς, in Thes. minus recte ad ἐγ-γλαύω refertur. Una comprehendam sex verba vulgaris notae: ἀπολαύω ex iisdem radicibus natum quibus λαβεῖν et λάζεσθαι, θραύω ἀπὸ τοῦ θλῶ EM. 380, 20. cujus vocalis simplex inhaeret nominibus θράσις ἢ θραῦσις Hes. θραγμός fragor, θραμβός καπυρός id est fragilis, aridus¹⁹⁾ sed θράω ipsum, quod Macrobius ponit de Verb. 723. non legitur; tum ψαύω, χναύω, κραύω, quae tramite aperto a ψάω, κνάω, χράω progressa sunt, sextumque παύω ab inusitato πάω, cujus memoriam refricat aoristus novitius ἐπάην Anecd. Bekk. 1324, b. et laconicum Ἀμπάζονται ἀμπαύονται Hes. Quod vero in EM. affertur δαύω τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδῃ μηρίων δεδανυμένων (Schneidewin. p. 125.) hoc exemplo non magis approbatum est quam καύω consequitur ex perfecto

18) Cum Sophocleo illo πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ, si quis contulerit Apollinar. Ps. XC. 24. μήποτε σὸν πόδα λαῖ καθάψῃς, non dubium habebit huiusmodi locis Grammaticos inductos esse ut αὔσαι et ἄψασθαι synonyma dicerent.

19) Καπυρός et εὐθρυβής a scriptoribus saepe copulata sunt. Ab eodem θραύω profectum est θραυρόν ῥάγανον θραυόμενον Hes. ubi τραγανόν scribendum id est cartilagosum v. Prolegg. 182. His quae de καπυρός scripsi p. 273. adde Arcad. 72, 4. τὰ εἰς υῖρος, πάρσυρος, δίπυρος etc. ubi πάσσυρος reponendum, cujus adverbium est πασσύ-ρως, et διάπυρος.

κέανμαι. Hesychius et Photius exhibent *Νάειν ῥεῖν ἱκετεύειν*, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν (οἱ ἱκετεύοντες) et *Νάει λίσσεται*. Illam fluendi significationem obtinuit *νάειν*, alterius indicium fortasse eruat aliquis ex Hesychii loco *Ναυστήρες οἱ οἰκέται*, pro hoc scribens *ἱκέται*. Sed quum *ναῦλον* vocetur τὸ ἐνοικητήριον Poll. consentaneum videtur *ναυστήρας* dictos esse τοὺς ἐνναέτας hoc est domesticos et familiares, quo nomine comprehenduntur οἱ οἰκέται servi v. §. I. Idem qui caetera largitur *Φάειν ποιεῖν* hoc est, puto, *φανερὸν ποιεῖν*. Eustathius 1728, 7. ἐκ τοῦ φάω πλεονασμῷ τοῦ ἡ φάω αἰολικῶς, cujus aoristum ἔφανσε Helladius p. 868. adnotavit nescio unde sumtum; in Eur. Rhes. 312. pro ἐξώστης Ἀρης ἔφανσε λαίφη, nisi praestaret codicum scriptura ἔθρανσε, saltem mutato accentu scribi deberet ἐφαῦσε eo intellectu quo Homerus dixit ἐν δ' ἄνεμος προῆσεν μέσον ἰστίον conjunctis flandi et inflammandi notionibus. *Διαφαίνει* et *φαῦσις* recepit sermo vulgaris, sed futurum ἐπιφαύσει in N. T. et ἡμίφανστος praesens usitatum habent φαύσκω. Trissyllabum unum est *ιαύειν*, pro quo Sappho *δαύειν*, Nicander *αὔειν* dixit.

§. 3. Secundae classis haec sunt: *ἔω, ξω, βδέω, δέω, ζέω, θέω, θρέω, κέω, κλέω, νέω, ξέω, πλέω, πνέω, πρέω, ῥέω, τρέω, φλέω, φρέω, χέω*. Verbo substantivo prima positio deest, ἀλλ' ἐξ ὑπομνήσεως εἵπομεν τοῦ δευτέρου ἀορίστου ²⁰⁾ καὶ τοῦ ἔω ὑποτακτικοῦ Epim. Cram. I. 132, 18. eademque apparet in *ἔον eram, ἐόντες* etc. Verbi aspirati, quod in *ἔμαι* transiit, formam nativam regenerant modi transversi *καθοίμην, κάθον* Cram. II. 381. quodque huic connexum est *ἔημι*, futurum *ἦσω, ἀνέσω*, sumsit ab *ἔω*, sed praesens *ἀνέονται* addubatur. Ex uno Hesychio notum est *Βλεῖ βλίσσει ἀμέλγει* (post *Βλεφαρίδες*) et *Καταβλέει καταπίνει*, quo verbo etiam *Καταβλέθει* exponitur, utrumque autem Hemsterhusius pro *καταβάλλει* accepit. Id qui conveniat non intelligo, sed a *βλέω* (*βλίω βλίτω*) derivatum arbitror

20) Participium *ἔών* aut *ἀλόγως* acui dicunt p. 163. aut non praesentis esse sed aoristi ἦον p. 150. et 151. idemque de *ἰών* decernunt.

hirudinis ²¹⁾ sive sanguisugae nomen *Βλέτυς* ἢ *βδέλλα* Hes. nam *βδάλλειν* et *βλίττειν* synonyma sunt ²²⁾ et ut *ἵτυς ἀπο τοῦ ἵω* Didym. ad Hes. Scut. 314. et *κλιτύς* a *κλίω* (*κλίνω*) sic a *βλέω* derivari potuit *βλέτυς* sive *βλετύς*. — *Δέω τέσσαρα σημαίνει, τὸ δεσμεύω, τὸ φοβοῦμαι ἐξ οὗ δέος, τὸ πρέπω ἐξ οὗ δεῖ πρέπει, τὸ ἱκετεύω* EM. 350, 39. sed pro secundo receptum est *δίω δεῖδω*. Idem: *Θῶ σημαίνει τὸ τίθηναι, τὸ τρέχω καὶ τὸ βλέπω* Ἔργα *Θέον*, cujus exempli auctor incognitus sed subscriptor est Hesychius *Καταθέοιτο βλέποι*, post quod uno interposito articulo *καταθεῖτο* legitur suo utrumque loco. Prima significatio probatur verbis homericis *προθέουσι* et *τιθεῖ*, secunda probationis non indiget. *Θρέομαι* poetis reservatum et huic uni tempori adstrictum est succedente in vicem derivato *θροέω*. Verbo *κέω*, e quo *κεῖμαι* per ambages deducitur, Apollonius usus est de Adv. 553. adversus eos disputans qui *ἀκέων* participium esse statuerent verbi *ἀκέω* — ἀλλ' ἀσύστατον τὸ ῥῆμα· βαρυνόμενα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε̅ παρεδρευόμενα, δισύλλαβα μέντοι ῥέω, κέω. Sed dubito an is, quum usitata sub manum essent, *πνέω* vel quidvis potius quam *κέω* posuerit, cujus participium modo *κέων* apud Homerum invenitur et imperativus *Κάκκη κάθενδε Λάκωνες* Hes. id est *κατάκει* ut Vossius perspexit; saepius vero *κεῖω* legitur et *κακκεῖω* ²³⁾ cum aoristo *Κεῖε τέθνηκε*, *Κεῖται τὸ κοιμηθῆναι* Hes. s. Ὁρεσκόοις. Medium *κέομαι* familiare est scriptoribus ionicis, nec alienum sermoni epico. Alio per-

21) Ut a testu testudo, sic hoc fortasse ab *εἶαρ* quasi *εἰαροπῶτις*.

22) Nic. Al. 506. *βδέλλα ἀμελγόμεναί χροὸς αἷμα* Schol. ἀντὶ τοῦ πιζέουσαι id est θλίβουσαι sive βλίττουσαι. Et *ἀμελγειν* non solum de lacte dicitur sed etiam de melle *κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας* id est βλίσας Anth. VI. 329.

23) *Κεῖω μέλλοντα οὐκ ἔχει ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, διὸ χρᾶται τῷ ἐνεστώτι ἀντὶ τοῦ μέλλοντος* Schol. Od. III. 396. *Cetera similia* dicit ea quae iota invectivum habent ut *πνέω*, *κλείω* (*celebro*) cujus futurum quidem est *κλήσω*, non *κλείσω* ut in codd. Apoll. Arg. III. 993. legitur, sed verbale *κλειτός* ut *ῥειτός* v. Parall. p. 350. Ὑπνον *κακκεῖοντες* Apollinaris Ps. LXXV. 9. praesentis loco usurpavit.

tinet participium Od. XIV. 425. κόψε σχίζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων, quod nonnulli veterum καίων interpretati sunt, alii rectius σχίζων, eademque dubitatio de καάζω fuit, quod utriusque connexum est, Od. XV. 322. πῦρ νηῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ καάσσαι, ubi Schol. καῦσαι ἢ σχίσαι ²⁴) nec minus de εὐκέατος V. 60. utrum εὐσχιστον significet an εὐκανστον, quo effugitur prothysteri species. Praefero tamen prius, quia in lignis scindendis plus operis et artificii est quam in incendiis ipsumque thema cognosci arbitror ex nomine κέδματα hoc est rupturae sive καάσματα v. Corais ad Hippocr. p. 345. tum etiam ex κέαρνον Prolegg. 280. χίδρον et χέδροψ ibid. 291. compositisque εὐκέανος et ἰθυκτέανος ib. 180. quod litteram tau recepit ut κτεῖς ²⁵) κτηδών et κτιδών. Alterum κέω incendo, adoleo, a quo Grammatici aoristum κεῖαι sive κῆαι derivatum putant, nomenque θυοσκόος ὁ τὰ θύη κέων Eust. 1905, 27. et πυρκόος, argutuli quidam impertiverunt Homero II. XXIV. 168. πολλοὶ γὰρ κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες Schol. BL. τινὲς ἀντὶ τοῦ κεκαμένοι ἦσαν, ubi non κεκαασμένοι, ut Bekkerus, sed κεκαυμένοι scribendum, κέατο autem ex illorum opinione pro ἐκέκειντο accipiendum a verbo κείω (καίω) κέκειμαι ut κεκλίεται a κλείω declinatum putant.— Κλέομαι saepius legitur; κλέω, de quo dubitabat Matthiae ad Alcest. 461. apud Hesychium, ἔκλεον in Apoll. Arg. v. ad Buttm. 221. et pro Κικλαίει καλεῖ, quod ille post Κίκων posuit, scribendum videtur κικλεῖ reduplicatione auctum ut κικρῆν, κικρῆν. Verbi κρῶ, ἀφ' οὗ κρείων καὶ εὐρυκρείων Eust. 1603, 10. formam primigeniam refert participium θεμισκρέων Pind. Νέω constat habere quatuor significationes nandi, nendi, cumulandi, eundi et totidem formas vicarias

24) Hesychius Κεάσαι σχίσαι καῦσαι. Facilis est Trilleri correctio κλάσαι, sed ex ante dictis patet καῦσαι retineri posse. Χεῖρε καάσας pro σχίσας, ἀποταμών Apollonius usurpavit III. 378. Εὐκῆλον δρῶν in Ionis versu dubium fuit utrum εὐκανστον an εὐσχιστον significet Phot.

25) Οἱ μέσοι ὁδόντες καλοῦνται καὶ κτέρες, ὅτι διαιροῦσι τὴν τροφήν Poll. II. 91.

νήχω, νήθω²⁶⁾ νήέω²⁷⁾ νίσσομαι v. ad Buttm. 249. unde derivatum νόστος iter epsilon primitivi repraesentat. Simplicis πλέω (πλήθω) memoria impressa est adjectivo πλέος plenus et prisco plentur Fest. Hinc compositum ἐμπλείουσα πόσις οἴνης i. q. πλήρης seu πολλή Nic. Al. 626. sed πιμπλεῦσα Hes. Th. 680. similis est dorici γελεῦσα ab ionico πιμπλέω, unde compositum ἐμπιμπλέω aliquoties apud Herodotum et Hippocratem pro ἐμπιπλάω, quod et numero exemplorum et auctoritate codicum superat v. Buttm. 274. et Dissert. XI. §. I. Pro ἔπρεσε Hesiodi codd. praebent ἔπρεε, cui convenit substantivum πρηδών ut κλέω κληδών. Verbi ῥέω fluo simile ῥέω dico (ῥρω) modo ex derivatis cognoscitur ῥήσαντο ἐψηφίσαντο Hes. ῥησάμενον λεγόμενον Phot. εἰρημένος ἐκ τοῦ ῥῶ ῥήσω Eust. 1570, 27. ῥήτρα et reor, ratio λόγος. — Φθεῖ θνήσκει Hes. extra seriem positum ideoque suspectius est; Φθήσονται φθαρήσονται facilem correctionem habet φθίσονται, tertium Φθείης φθαρείης, nisi ille subiectivum φθίης in Homeri loco interpretatus est optativo, ad ἔφθην referri oportet ut βλείης ad ἔβλην et eodem Συμφθείς συντριβείς ut βλείς, nam συμψηθείς, quod Albertius optat, vulgato nimis discrepat. Quod restat, nominibus φθόη et φθόνος non necesse est subdere verbum φθέω, nam omicron non semper ex epsilo nasci documento sunt ζόη, κνόη, χλόη, χροά, θοίνη, κνοῦς, χνοῦς. — Verborum, quae disserimus, nonnulla auctoritate poetica aut iota ad se receperunt,

26) Anecd. Cram. I. 290. τὸ παρ' Ἡσιόδῳ νεῖ ἐκ τοῦ νήθω συγχε-
κοπται· οὐ γάρ ἐστιν ἐν χρήσει τὸ νῶ. Plerique istorum fingunt quae
non sunt; hic in contrariam partem peccat.

27) Hujus primitivum duplicem habuisse videtur significationem,
propriam cumulandi, congerendi, et translata satiandi unde Νησό-
μεθα κορεσθησόμεθα Hes. νόστιος ἡ τροφή, σπέρματα νόστιμα et πο-
λύνοστα alibilia v. Schneider. ad Theophr. T. III. 683. Similiter
ὀφείλειν verrendi et exaggerandi, augendi significationes comprehen-
dit. Schol. Od. XX. 149. κορήσατε σαρώσατε καὶ ἀντίφρασιν ὡς καὶ
τὸ σάρον ὀφελμα καλεῖται οὐκ αὐτόν τι ἀλλὰ τὸ ὑνάντιον παραιρού-
μενον. Imo in utroque spectatur coacervatio et cumlatio; nam pur-
gamenta in eundem acervum converruntur. Hinc Σαρμός σωρός et
Σύρη πλῆθος Hes. a conjugatis σάρω σύρω.

ζειώ, θειώ, κλειώ, χρειώ, aut epsilon ut δεύομαι, aut vicissim utrumque, modo eadem significatione, χείω et χεύω, modo diversa Στείοντες ιστάμενοι et Στεῦτο ἐβεβαιούτο, si Grammatici id recte ad στέω στεύω referunt v. ad Buttm. p. 6. Sed sunt etiam quae diphthongum in perpetuum obtinuerunt, κλειώ, σείω, εὔω, γεύω, δεύω, λεύω, νεύω, σεύω, φλεύω. Δειομένη δεισομένη Hes. pro διομένη positum videtur per antichronismum.

§. 4. Vocalem eta Herodianus *Μον.* 43, 20 uni adstringit verbo et ei poetico: οὐδὲν εἰς ᾧ βαρύτονον δισύλλαβον τῷ ἢ παραλήγει ἀλλὰ μόνον τὸ δῆω. Τὸ γὰρ ἐκῆου (scr. ἔκηα οὐ) παντῶς ἐνεσιῶτα τὸν κῆω²⁸) αἰτήσῃ ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος· ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἢ περισπωμένη ἐστὶν ὡς τὸ θῆω, νῆω· εἰ δὲ βαρυνομένη, εἴη πάντως καὶ διαλέκτου ὡς τὸ πῆω παρὰ Βοιωτοῖς καὶ παλήω, παρ' Αἰολεῦσι τὸ ἀδικῆω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλαίω (κλειώ). De iota disserit Theognostus p. 146. τὰ διὰ τοῦ ἰω δισύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ἰ γράφονται, ἥ ὅπερ καὶ περισπᾶται ἐξ οὗ καὶ ἦμι, μνίω τὸ ἐσθίω, τίω διαφορεῖται περὶ τόνον οὐ περὶ γραφήν, λίω δ' καὶ αὐτὸ διαφορεῖται γεγονὸς ἀπὸ τοῦ λῶ λιῶ τὸ θέλω, πῖω ἀφ' οὗ πίσω καὶ πιπίσκω, ψίω. Σημειωτέον τὸ εἶω τὸ πορεύομαι, ubi ne κλειώ et σείω per negligentiam praetermissa videantur, canonem inserenda sunt verba quae in *Epim.* I. 401. II. 329. *Etym. Gud.* 529. leguntur μὴ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ἰ (ut σείω) μηδὲ ἀντιπαρκαίμενον ἔχοντα τὸ ο (κλειώ κλοιός) etc.²⁹) Pro ἥω ille affert ἀνίεις *Il.* V. 879. quod alii ἀνίεις

28) Blochius ἐκῆου retinens κῆω corrigit; sed si quis ἐκῆομην dixit sicut ἔκῆον olim apud Homerum legebatur, tamen ex secunda persona ἐκῆου non κῆω sequitur, unde ἐκῆοῦ foret, sed κῆω, quod nonnulli Grammaticorum haud improbant: κῖω τὸ πορεύομαι, κῖω τὸ κοιμῶμαι, κῆω τὸ καίω *EM.* 515, 6. *Cram.* I. 241. Sic Wolfius *Il.* VII. 408. scripsit κατὰκῆμεν sed Herodianus haud dubie sic ut nunc editum est κατὰκαίμεν. Ejus verba τὸ γὰρ ἐκῆου etc. *Dindorfius* in *Thes.* Vol. IV. 1539. D. sic corrigit τὸ γὰρ ἐδῆου—δῆω. Sed ad hunc locum, ubi de terminatione ῆω agitur, non pertinet δηῖω δηῶ.

29) Omisi cautionem non necessariam μὴ παρ' ἐνεσιῶτα ἢ μέλ-
λογα παρηγμένα, quo significantur θείω, βείω, βρωσείω.

vel ἀνίης scripserunt, et legerat haud dubie ξύνιον apud Homerum et quae libri Herodotei magna constantia tuentur ἀπίει II. 96. ἐξίει II. 17. VI. 20. κατίει V. 16. μετίει II. 70. VII. 59.³⁰⁾ ἀφίει Hippocr. de Sem. 375. δίει de Hum. 129. ἐξα-νίει de Nat. Hom. 358. T. I. συνίει de Morb. II. 233. etc. Secundum varie scribitur apud Glossographos μίειν, μνίειν, καταμνίειν, μνείειν et μιεῖν, quibuscum μιστύλλειν connexum videtur et quae Eustathius 135, 12. huic apponit μικρόν, μεῖον, μιννός, nam comedendi et comminuendi notiones apte cohaerent. Λίω non invenitur nisi interpolatum λήπτω, sed ut a Grammaticis fictum putemus non facile permittunt Arcadii verba: τὰ εἰς ὦ καθαρὸν ἔχοντα ἰ ἐκτεταμένον βαρύνεται, λίω, ψίω etc. et de hoc quoque fortasse nimis scrupulose judicat Eustathius 1071, 4. ψιάς ἀπὸ τοῦ ψίω ἀρρή-τον θέματος, unde declinatum est Ψῖσαι ψωμίσαι ποτίσαι Phot. et ψίσεται apud Lycophronem vocali longa quae in ψίζω brevis est cf. Meinek. Anall. p. 93. ψιλὸς παρὰ τὸ ψῶ, ὅθεν καὶ καταψίω EM. Λίω τὸ διώκω, quod additur in Cram. II. 329. fortasse praeteritum est quia δέε aoristus esse putatur verbi δείω EM. 273, 8. Et ἴω quoque huc recipi poterat propter participium ἰών et optativum ἴοιμι etc. sed Προσίει προσεγγίζει Hes. fortasse in subjunctivos mutari oportet. Verum desunt plura; non solum βλίω, de quo EM. 201, 35. ita loquitur ut non fluxisse videatur, ζίω τὸ ζητῶ EM. et μίσασθαι μιτώσασθαι Poll. VII. 31. Phot. sed etiam atticum πρίω, epicum κίω, praeterea χλίω quo Aeschylus utitur, nec aspernor quod in Nic. Al. 62. γέντα βοὸς περιφλιδώντος ἀλοιφῇ duo codd. praebent περιφλίοντος ut χλίω dicitur et χλιδάω, αὔω et αὐδάω. Praesens πίω non reperitur nisi in glossa ad Buttm. 276.³¹⁾ allata sed πίομαι natura praesens videtur ut ἔδομαι et φάγομαι. Σίοντα

30) Alia attulit Schweighaueserus ad I. 180. et syncopae nomine defendit, nam ut αἰτέο et φοβέαι sic etiam ἴει dici pro ἰέει. At nemo dixit ποίει pro ποιεῖ vel simile quid.

31) Herodiani locum, quem attigi p. 277. recte interpretatur Meinek. Com. II. 471. Num praesens πίομαι jure impugnet III. 315. dubito.

Anacreon usurpavit pro *σείοντα* metri causa ut videtur Bergkio Fr. XLVII. Trisyllaborum quae Arcadius et Theognostus proponunt, duo modo mentione digna sunt *ἐσθίω* et *ἄττω*, illud ab *ἐσθω*, hoc ab *ἄω* propagatum significatione duplici, una halandi, quae in homerico *φίλον ἄϊον ἦτορ* et in paragogo *θυμὸν ἄττω* cernitur, altera vulgari audiendi, quam primitivo vindicat Hesychius *Ἄεστε ἀκούετε* et *Ἄεπται* (sic) *ἀκούεται*. Ac si *πνέω*, *πεπνυμένος*, *πνεῦμα*, *ψυχή*, *anima*, *spiritus*³²⁾ cogitatione complectimur, de affinitate verborum spirandi, audiendi et sentiendi vix ulla relinquetur dubitatio. Neque hoc solum contenderim sed etiam hoc amplius, *ἄω* clamo et *ἄττω* audio quasi reciproca vel, ut expresse dicam, correlativa esse non secus quam *κλέω* (*καλῶ*) et *κλύω*, unde *θεόκλυτος* compositum et *θεοκλυτεῖν* i. q. *θεὸν ἐπικαλεῖσθαι*, eademque familia contineri obsoletum *αὔς*, *auris*, *audio*, *αἰσθάνομαι*, cuius locum saepe obtinet *ἐπαῖω* intelligo. Quia tamen *ἄττω* a significatione primitivi *ἄω* longe discessit, haec merito separantur ab *ἐσθίω* *ἐσθω*, quae specie modo differunt. Ac si *οἶομαι* et *ὄσσομαι* non temere congruunt v. Dissert. IV. §. 4. *ὄττω* quoque ab imperfecto quodam et ineffigato *ὄω* provenisse et iota, ut et Hermannus censuit de Emend. Gramm. p. 43. natura breve habere veri simile est. Alia nobis subjicit Herodianus π. Mon. 46. τὰ εἰς ὦ εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ ι περισπᾶται, *χαιριῶ*, *ἔρευνθιῶ*, *φλεγιῶ*, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσθίω οὐχ ὥς τινες οἴονται ἀπαιτεῖ θέμα τὸ διδιδῶ· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου εἴη γενόμενον, ubi post *ἐσθίω* scribendum est *βαρύνεται*· τὸ δὲ δείδιε οὐ πάντως ἀπαιτεῖ θέμα *δειδίω* etc. Cur autem ita statuatur, apparet ex libro de dichronis p. 298. T. III. ubi hyperdisyllaba in *ιῶ* praeter *ἐσθίω* iota longum habere dicit *κυλίω*, *ἀλίω*, *μηρίω*, *ιδίω*, *κονίω*· *ἐφυλαξάμην* δὲ σύνθετα διὰ τὸ αἰτιῶ (scr. *ἀτίω*) *τὴν τε ἔλλειψιν τοῦ ζ* διὰ τὸ *μαστίω*. Τὸ δὲ *δειδίω* οὐ *ζητόν*· τὸ δὲ *κηκίω* ἐκ *διπλασιασμοῦ*, de quibus dissentit Arcadius 164. τὸ *διδίω* καὶ *κικίω* (*κηκίω*) *δεδιπλασίσται*· ille enim *δειδίω*, si om-

32) *Θρήκια ἀήματα* Aesch. Agam. 1392. *animae Thraciae* Horat. Od. IV. 12.

nino recipiendum sit, ex perfecto reflexum dicit more syracusano. Pro *Ἐψίονται ἀκολουθήσουσι* Hes. placet Musuri correctio *ἐψείονται* forma verbi desiderativa ut *ὀψείω*.

§. 5. Verborum in *σω* bisyllaborum Arcadius et Theognostus nullum exemplum promunt, unum Schol. A. ad II. VI. 500. sed dubitanter: *γόνον ἀντὶ τοῦ γόνων συνεστάλη ἢ ἀπὸ βαρυτόνου*. Ex EM. 238, 23. cognoscitur illam fuisse Apollonii sententiam, Herodianum vero ad aoristum inclinasse. Choeroboscus Epim. in Psalm. p. 58. EM. 244, 6. *γῶ τὸ φωνῶ ἀφ' οὗ τὸ γεγωνώς*, neque aliter sentit Coraes ad Plut. T. II. 465. qui et *βοᾶν* et novitium *γοάζειν* ad *γώω* refert. Eadem controversia est circa Hesiodium *λόεσθαι*, quod Passovius *λοέσθαι* scribi vult licet praecedat illo loco praesens *ἔσθειν*, idemque in Scolio XXI. *λοεῖ* corrigit pro *λόει*, Buttmanus vero censet duplicem fuisse praesentis speciem *λόω* et *λοέω*, unde *λῶντο* et *λῶοντο* in Callimachi hymno dorico. In tertia circumflexorum classe Byzantii doctores cum trisyllabis *άλῶ*, *ἀρῶ*, *ὀμῶ* etc. referunt etiam *βῶ βόσω* EM. 147, 45. Theodos. 191. Eust. 1723, 15. sed modo ob nomina *βόσις* et *βοτόν*, et *πτῶ* propter *πέπτωκα* Anecd. Bachm. II. 357. iustius huc reposuissent *διδῶ*, cujus secunda et tertia persona non solum poetae utuntur antiqui et scriptores ionici sed etiam Theophrastus Caus. IV. 12, 4. sed pro *Ὁ δῶν ὁ δούς* Hes. jam Porsonus ad Phot. Praef. p. XII. ed. Lips. emendavit *ὀδῶν ὀδοῦς*. *Ζόειν* apud Theocr. XXIX. 20. aliosque poetarum legitur, quos Buttmanus nominat; *ζόςε* *ζῆ* *ζῆθι* Hes. Quod idem affert *Ζούσθω* *ζωννύσθω*, ad homonymum *ζόω* pertinet, cujus vestigia omnia abolita sunt. EM. 460, 14. *Θῶ τὸ εὐωχοῦμαι, ὁ μέλλων θώσω, ἀφ' οὗ Δωριεῖς θῶσθαι*, qui infinitivus ex Aeschilo ipso affertur, *θώσομαι* ex Epicharmo v. Ahrens Dial. dor. 343. activi verbi exempla desunt praeter *θῶξαι*, quod ille ad *θήγω* refert. Sed suppetit copia conjugatorum *θῆσθαι*, *ἐνθηνεῖν*, *θολνῆ*. *Κρόω* pro *κρούω* legitur in cantico Laconum Arist. Lys. 1253. *Νένωται* apud Anacreontem et Sophoclem Herodianus in EM. 601, 20. dubitat utrum ex *νενόηται* contractum an a *νόω* declinatum sit: *ἔστι γὰρ νῶ ῥῆμα τρίτης συζυγίας*. *Δημό-*

κριτος φηγὶ θεά³³) νοῦνται. Pro Κών εἰδώς Hes. Salmasius corrigit κῶν · magis ad seriem convenit (nam sequitur Κράα-
νον) κόνων sive participium verbi, quod paragogo κοῶ concessit, sive proprium de quo Schol. Il. XIX. 53. Κόνων—
παρὰ τὴν σύνεσιν. His apponam Κέγνεται τέτρωται, Κε-
γνῶσθαι τεθραῦσθαι τετρήσθαι Hes. quod Schneiderus et
Coraes in Stochasm. ad Plut. T. III. p. 4. in κέννεται trans-
mutant, sed injuria; nam κνάω κνάπτω γνάπτω ejusdem
sunt familiae. EM. 693, 51. πῶ ῥῆμά ἐστι παρ' Αἰολεῦσιν
οἶον Χαῖρε καὶ πῶ, ὅπερ λέγεται καὶ πῶθι ὡς ζῆθι καὶ
ζῶθι, sed hujus quoque notitia nulla est nisi ex declinatis
πέπωκα, πέπομαι et nominibus πότος, πόσις, quibus adjuncta
sunt potus macroparalecton ut a γνῶω notus, et fortasse
posca. Ab homophono quodam πόω Coraes Atact. Il. 122.
derivatum putat πῶμα operculum, cujus etymon non extat, et
quo Graeci nostrae memoriae utuntur ἐμπῶνειν boucher ob-
tuturare. Sed Σόεις σῶζεις Hesychius praebet et subjunctivum
Homerus tribus ejusdem libri locis improbatum tamen Aristar-
cho, qui σαῶ vel σοῶ praetulisse dicitur v. Spitzner. ad IX.
393. Ab homonymo σόω (σεύω) compositum est Ἀποσοῦν
ἀφορμῶν Hes. (post ἀποσύρειν) qui etiam διεσοῦτο (omiss.
Thes.) et συσσοῦσθαι (post συνσ.) enotavit ex σόεσθαι con-
tractum ut Eustathius dicit p. 26, 46. p. 1792, 3. Buttmannus
vero sic ut λοῦσθαι ex syncope ortum censet. His omnibus
celebratius est χόω, quod Attici ipsi paragogo χώννυμι prae-
tulerunt; sed huic similia ζώννυμι, ῥώννυμι, σώννυμι, τρών-
νυμι, χρώννυμι in usu dominantur obscuratis primitivis ῥόω,
χρόω etc. χόω ipsum cum χέω fundo et fodio (fovea) co-
gnatum esse perquam credibile est; nam χοῦς et χῶμα sive
γαῖα χυτή dicitur terra effossa, ἐκχοῖζειν effodere, χυδαῖος
futilis, nec fel a χολή diversum duco, licet adversetur Doe-
derlinus Synon. T. V. 120. Trisyllabum quod idem para-
gogum non sit, nullum superest; nam ἐνόω, unde scriptor
lexici de Spir. 217. ἐνοοις derivatum dicit, nihilo probabilius

33) Φρηγὶ θεῖη vel (τὰ) θεῖα correxi in proecdosi; alia proponit
Mullachius in Fragm. Democr. p. 361. qui Herodiani librum περὶ πα-
θῶν Democrito donavit.

est quam ἐνόθω, unde Eustathius nomen illud ortum putat. Diphthongorum usus non admodum late patet. Theognostus p. 95. et 148. τὰ διὰ τοῦ νω διὰ τοῦ ν γράφεται — πλὴν τοῦ οἴω τὸ νομίζω. Arcadius 165. τὰ εἰς οἴω περισπᾶται εἰ μὴ διάστασις γένοιτο ὡς οἴω ὀϊω. Ὁ δὲ οἴω ἐνεσιτῶς τοῦ οἴσω οὐκ ἐν χρήσει. Pro φλοίω in Plutarchi loco, quo Karstenius ad Emped. p. 253. scripturam mendosam defendit, restituendum est φλύω, quodque in Thes. affertur ἀλοιώ ex Diogenis loco recte exterminavit Valckenarius. In αὐω duo exeunt bisyllaba λούω et κρούω, quorum primitiva λώω et κρώω supra attigi. Τρούεται ξηραίνεται Hes. pro τρύεται dictum videtur a Laconibus vel Boeotis, quorum dialecto Grammatici homericum ὀρούω assignant. Pro ἀποκόψεμεν οἶατα II. XXI. 445. Eustathius narrat antiquitus ἀπολούσεμεν i. q. κολούσειν scriptum fuisse ac Cyprios λοῦσον vocare τὸ κολοβόν, quo fortasse Apionum aliquis illectus est ad fingendum verbum λούω. Idem 1792, 5. addit σοῦω ἐκ τοῦ σόω γενόμενον, οὗ παράγωγον λαοσσόος Ἀρης καὶ τὸ λακωνικὸν ἀπεσσούα ἤγουν ἀφώρμησεν, verum hoc doricum est pro ἐσσύη ut ἐφύη, ἐξῆύη, a praesente ineffabili σέω vel σύω.³⁴⁾ De ἀκούω duae sunt sententiae; Valckenarius ab ἄκω acuo productum putat more paragogae ut ὄρω δροῦω, κόλος κολουῶ et μολούω. Schneiderus vero confert κοῦν, quod Glossographi ἀκούειν πυνθάνεσθαι νοεῖν interpretantur.

§. 6. Verba in νω exeuntia, quae communis consuetudo ascivit, haec sunt: ὦω, βλύω, βρύω, βύω, δύω, θύω, κλύω, κνύω, κύνω, λύνω, μύνω, ξύνω, πτύω, ρύνω, τρύω, φλύω, φύνω, quibus accedit Γνύων νοθραίνων Hes. ab adjectivo νυθός debilis et a verbis Γνυπόντι ἀσθενούντι, Γνυπεῖν ἀσθενεῖν, Κατεγνυπωμένως νοθρωῶ Hes. Phot. non longe secretum ν. Prolegg. 107. et Ἀνουςιν ἀπορῶξέουσι, cui adminiculum praebet Ἀύα κρήνη Hes. et his vicina videntur δεύω irrigo, δεῖσσα ἢ ὑγρασία, διερός, διαίνω, Ἐνδιές ἔνυδρον Hes. Hujus autem classis non tanta est copia quanta videtur. Nam βλύειν

34) Abrens Dor. 147. ἀπέσστα reponit sed ἀποσιῆναι pro ἀποθανεῖν dici non probat; ἀπέσθη sic dicitur et Ἀπέσκλη ἀπέθανε Hes. Vulgato tamen patrocinatur Anecd. Bekk. 422. ἀπεσσούα ἀπέλιπεν.

et βρύειν usus arbitrio magis distincta sunt quam naturae v. ad Aj. p. 93. et 96. idemque βλύδιον dicitur et brodium v. Has. ad Leon. p. 489. Ypsilon saepe ex epsilo natum esse docet Schol. B. ad Il. III. 97. Cram. Epim. I. 229. κλέω κλύω, ξέω ξύω, ῥέω ῥύω, χέω χύω, quorum primum cum vocali significationem quoque mutat, cetera praeter ξύω ficta sunt propter tempora obliqua χῦσαι et alia inclinamenta; Apollonius de Adv. 611. παρὰ τὸ σύω τὸ σύδην ὅπερ ἐσχημάτιστο ἐκ μεταθέσεως τοῦ εἰς τὸ υ παρὰ τὸ σέω ἀφ' οὗ καὶ τὸ σόον (scr. σόος). Καὶ τῷ ῥέω τὸ ῥύω παράκειται ἀφ' οὗ τὸ ῥυδόν, καὶ χύω χυδόν. Quippe nullum est in εδην adverbium nisi compositum (ἀνέδην). Eustathius p. 595. 19. ὡς θῶ θύω, ῥῶ ῥύω, οὔτω πνῶ πνύω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀμπνύνθην et imperativus ἀμπννε Hom.³⁵⁾ Hujus primum exemplum est θύω τὸ ὄρμῳ, quod plenius dicitur θύνω et θυνέω, non se junctum illud a θέω et vocabulis hinc derivatis θοός, θοῦρος = ὀρμητικός, θοηρός = τεταραγμένος, μανίη τεθωμένος Nonn. XLVII. 606. λύσση τεθωμένος Opp. Hal. I. 557. μαινὰς θοάζουσα Eur. Tro. 349. θοάζει μαίνεται, et σωάδδει παραληρεῖ Hes. cui praeiacet nomen σοῦς ἡ ὄρμη et huic verbum (σέω) σεύω, unde ἔσσυμαι, σύμενος et resumto theta θύμενος in Pratinae versu v. ad Buttm. 201. ἐκθύμενος ταχύς Hes. Haec autem verbo θέω quam propinqua sint et per se patet et magis etiam ex Hesychii glossa Ἐθνεῖν ἐμαίνετο ἔτρεχεν. Quaeritur vero idemne sit verbum θύω τὸ θυμιῶ, cui cohaerent suffio, fumus, fimus, an diversum. Nomina quidem utrinque derivata θυμός et θύμος sive θύμον, et verba θύνω et τύφω quantum distent, latet neminem. Nihilo secius eruptio scaturiginis³⁶⁾ fumi et odoris, qui e rebus fragrantibus efflatur,³⁷⁾ et papularum quo-

35) Apud Quintum est imperfectum ἀμπννε modo correpta media IX. 470. modo producta I. 599. X. 62. nisi ἀμπννε scripsit vel ἀμπνυτο.

36) Ὑδωρ ἀνέθνε Callim. δάπεδον αἵματι θῦε Hom.

37) Ἀπυθύσει ἀποπνεύσει, Ἀπυθύσομεν ἐκπνεύσομεν, Ἐκθύσωιν ἐκξέσωιν Hes. θυμός ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ξέσεως τῆς ψυχῆς Plat.

que ³⁸⁾ ad illam notionem τῆς ὀρμῆς referri potest, neque adeo absurdum videtur θύειν generatim significare motus ciere, cum impetu ferri, sed idem etiam transitive dici de iis qui fumum cient. Sin aliter est, non video quid relinquatur nisi ut sumamus hoc θύω, cui θύος appositum est, cum illo θάω θῶσθαι connexum esse ea ratione qua θοίνη et θυσία Sch. Aesch. Prom. 530. Clare vero cernitur cognatio verborum κνάω et κνύω, ξέω ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ ἐπὶ σαρκός Thom. θρέω et θρύω τὸ θορυβῶ Cram. II. 20, 25. unde θροῦς, θρυῖλος, ἐντρουλλίζω insusurro v. Fritzs. ad Thesm. 340. Παφλάζω παρὰ τὸ φλέω ὃ καὶ φλύω Suid. ἀφλουσμός τινὲς παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω Sch. II. XV. 607. ἀφλουσμός ἀφρός Suid. quibus omnibus subest notio exuberantiae et affluentiae. Eaque non evanescit in paragogo φλυδούμενος τῆς πρώτης συζυγίας ἐκ τοῦ φλύω τὸ ἀναζέω Cram. II. 422. quod et Suidas affert ex Lyc. 35. ubi Hercules calido humore circumfusus φλυδούμενος τινθῶ λέβητος ἐστάλαξε κόμας. Id Scholiasta interpretatur φλογιζόμενος magis ex circumstantia quam ex natura verbi, nam proprie significatur διαρρέων, μαδῶν, similiterque ustrinae (εὔστραι) ubi sues aqua candenti glabrantur, modo μαδιστήρια vocantur modo φλογίστραι, nec tamen εὔειν et μαδίζειν idem valent. Interim quoniam caloris humidi et aridi par est effectus, concedamus oportet verbum φλύειν a fluore, in quo proprium habet domicilium, translatum esse ad ardorem et flagrantiam ut Aristophanes dixit ὁ κεραυνὸς ζῶντας περιφλύει h. e. ἐξ ἐπιπολῆς καίει Sch. Nubb. 305. Hinc autem si cogitationem traducimus ad Herodoteum τείχεα περιπεφλευσμένα πυρὶ, haud procul erit quin φλέω, φλύω, φλεύω et φλέγω non voce solum sed etiam potestate convenire dicamus. Duorum themata tradit EM. τρύω ἐκ τοῦ τρῶ (tero) quod confirmant synonyma τέρετρον τρύπανον terebra, et Στῶ στύω στύλος ὡς χῶ χύω χυλός. Trisyllabum nullum est quod sine ulla

38) Ἐκθύματα ἐξανθήματα Hes. ἐκφύματα ἐξανθήματα Zonar. ac plerisque locis ἐκθύειν erumpere et ἐκφύειν enasci sine sensu discriminis permutari possunt. Φόα (φοαί) ἐξανθήματα Hes. pro φναί i. e. φύματα.

dubitatione in numero primitivorum reponi possit praeter ποι-
πνύω, quanquam id quoque non nativum sed reduplicatum
est pro πνέω vel πένω (πένομαι). Ὀδύω, cui Schol. Od.
IX. 446. et alii tempora defectiva ὀδύσατο et ὀδώδυσται
appendunt tanquam licio, nusquam reperitur et sunt qui ad
δύη referant. De ἀρύω, ἐρύω, ἡμύω, ὠρύομαι disseretur eo
loco qui est de prothesi.

§. 7. Verba sextae conjugationis veteres nimis exigue
unius formulae angustiis includunt: ἐκ τοῦ πλέω πλώω καὶ
ἐπανξήσει πλώω Schol. B. ad II. VI. 291. χέω χῶω, ζέω
ζῶω, τρέω τρώω, ῥέω ῥῶω, σέω σῶω Theognost. 149. qui-
bus Schol. I. 324. imprudenter addit δάησι, Choeroboscus
γνώωσι et δάωσι Dict. II. 885. Gram. IV. 380. EM. 237,
27. ³⁹⁾ Illorum unum est, cujus duplex forma increbuit πλέω
et πλώω, ⁴⁰⁾ nam πικρὰ νόψ πνώοντες Apollinar. Ps. CV. 6.
et quod pro χόλον ἀμπνείων II. 9. in fine Edit. Paris. ad-
notatum est ἀμπνώων auctoritatis parum habet. De χῶομαι
consensus videtur Aristarchus quum id multis locis pro
συχέομαι valere adnotaret v. Lehrs. Arist. 147. Quod si
minus probatur, tamen χολοῦσθαι et nomina χόλος, χολή
plerique a χέω derivata censent quia ira effervescentibus bilis
diffundi dicitur: χολή ὑπερέβλυσεν αἰνή Quint. V. 324. non
ita multi a colore simili τῆς χλόης Eust. 46, 6. ac bilis vi-
ridis (χλωρά) nominatur a Celso. Tertio ζῶω pro ζάω prae-
ter scriptores doricos ⁴¹⁾ et ionicos Aristaenetus quoque ac
Lucianus usi sunt sed in uno optativo ζώοις, quem Gram-

39) Hic perperam editum γνώω τῆς ἔκτης συζυγίας τῶν περισπω-
μένων pro βαρυτόνων.

40) Verbi πλέω duplex est amplificatio et non rarus utriusque
penes eosdem usus; Aretaeus Sign. Diut. I. 14. ἐμπλώειν ut saepe He-
rodotus, sed ἐμπλεῖν Sign. Acut. II. 8, 53. Πλεῖον Orph. A. 1041.
πλώουσι 497. ἀναπλείοντες 1044. ἐπιπλώοντα 1201. παραπλώων Coluth.
211. ἐπιπλώουσα Maneth. I. 143. ἐπιπλείωσιν Arat. 293. et sic saepius
poetae epici in arsi thesique non sine multiplici librorum discrepantia
v. Jacobs. ad Anth. p. 575. De Euripidis inconstantia v. ad Buttm.
280. Fritsch. ad Thesmoph. v. 878.

41) Stob. Ecl. Tit. XLVIII. c. 63. p. 332, 32. et c. 65. p. 334,
40. Tit. LXXIX. c. 52. p. 460., 48.

matici aoristo ζήσεας praeferunt Cram. IV. 208. v. Bast. ad Aristaen. p. 733. ζώοιμι Apollon. Synt. III. 24, 250. Homericum μινύοντο affectumne sit an ab integro μινύομαι derivatum in deliberationem venit v. Diss. XI. §. 5. Pro σοφὰν ἐπεβώετο τέχνην Bion. VII. 2. recepta est Salmasii correctio ἐπεμώετο vulgati similior quam quod alii asciverunt ἐπεμαίετο sed dubia tamen propter cod. Flor. scripturam ἐπεβαίνετο et quia verbi μῶω exempla non satis certa sunt; nam μῶεο apud Epicharmum Ahrensius p. 349. codicum iudicii in μῶσο demutavit v. Meinek. Anall. 134., pro Καταμώσας καθεὶς ἔνεκα τοῦ ζητεῖν παρὰ τὸ ματεύειν⁴²⁾ ὥσπερ καὶ τὸ καταματούμενος Galen. Gloss. Foesius καταμάσας, Dindorfius Thes. IV. 1141. καταμηλώσας substituit, quorum omnium apud Hippocratem nihil legitur sed saepius ἐξμάσασθαι, ἐσματέεσθαι et καταματέεσθαι id est digitum vel specillum explorandi causa inserere; μῶσθαι in Theogn. v. 771. ex μώεσθαι contractum videri potest ut Πῶσθαι σπονδάζειν Phot. ex ῥώεσθαι⁴³⁾ sed necesse non est; nam indicativum μῶμαι recordantibus facile accidit ut obscurata integri μάομαι memoria pro μᾶσθαι furtim se insinualet μῶσθαι. Percelebre est ῥώομαι, cujus activam formam ponit Moschopulus ad Hes. Opp. 99. ζῶ κοινὸν ἄφ' οὗ ζῶω παρὰ ποιηταῖς ὡς πλώω, ῥώω, pro quo mendose ὁρόω scriptum est.⁴⁴⁾ Alii fingunt ῥόω ut πλώω, quia verbis sextae classis futurum abjudicant Eust. 49, 1. atque hujus prototypi, quod ab ὄρω (ὠρετο) potius quam a ῥεώ ortum videtur,⁴⁵⁾ lineamenta

42) Rectius scripsisset ματεῖν, sed germanum etymon est μᾶν id est ματεσθαι. Μῶ, si Epicharmus sic scripsit, μώμενος et μῶνται, quae Ahrensius ex Tragicis et Euphorione affert, non dorica sed usitato modo contracta sunt, sed Σῶμαι ἔρω Λωρεῖς Hes. pro σόομαι σοῦμαι.

43) Πῶσται ἴσταιται Hes. vel perfectum est pro ἔρῳται vel potius praesens ῥῶται pro ῥώται.

44) Orph. Arg. 1208. οὐκ ἀπλήσσε νεὸς ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀνέτρεχε δ' αἰψ' ἀγορούων· codd. ἀνέτρεψε δ' αἰψ' ἀγορώων, Hermannus ἀναδ-ῥῶων δ' αἰψ' ἀνέτρεψε. Donec ῥώω inventum fuerit, praefero ἀνέτραπε δ' αἰψ' ἀνακρούων ut Apollon. IV. 1651. νῆα ἀνακρούεσθον ἐρετμοῖς. Correptio attica ante κρ illi non insolita est.

45) Congruit Hesychius Πῶμα ὄρημα.

sequitur Ἀρρόϊη ἀρρώστια Erotian. tanquam ab adjectivo ἄρροος ut συσσοίη, ἐλαφροσσοίη. Proxima sunt σώω, cui σώζω successit, homonymumque σώομαι, quo Apollonius pro σεύομαι usus est, et τρώω τὸ τιτριώσκω. Ζμῶσαι πατάξαι, quod Eustathius 217, 29. ex Aelio affert, pro σμῆσαι positum est ut Ψῶσαι θάλπει Hes. pro ψῆσαι· nam ψῆν per θάλπειν explicatur v. ad Greg. 549. non quo haec sit propria hujus verbi potestas sed quia mulcendo et fovendo amorem testificamur.

§. 8. Vocalis principalis quanta sit in his verbis inconstantia exempla hic proposita docent, nec latuit priscos magistros: νῶ τὸ νήθω καὶ ἐπὶ πρώτης συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας, quarum hac Herodotus utitur, illa Attici v. Meinek. Com. Fragm. II. 556. De altero νῶ agitur Cram. I. 291. νῶ τὸ ῥέω ὅπερ καὶ πρώτης καὶ δευτέρας ἐστὶ συζυγίας. A protoclito derivatum est νόα ἡ πηγή Hes. ⁴⁶) et νότος, νοτίς, νοτία, ab altero ναυσίποδες i. q. νηξίποδες, ab utraque verbi forma ναῦς et νεῦς v. Parall. 124. confusis nandi et navigandi notionibus. ⁴⁷) Νάω cumulo alicubi pro νέω νηέω scriptum esse testatur Photius Νῶντος σωρεύοντος. Homericum κνῆ, quod EM. ad κνῆμι refert quasi aoristum ut τλῆ, Heraclides narrat nonnullos κνέε scripsisse, fortasse ad evitandum continuos spondeos αἴγειον κνῆ τυρόν, quos perhorrescens Muellerus de Cycl. p. 144. κνάε corrigit. Cum ἔκνη et similibus conferendum est quod Herodianus in EM.

46) Ambigua est ejusdem adnotatio Νοῦς ποταμός utrum de proprio loquatur an de appellativo. Nam et *Rheni* nomen proprie fluvium significat et graecum Ἄναυρος torrentem a verbo νάειν Sch. Apoll. I. 9. In Paus. VIII. 38, 7. causa nulla erat cur Νοῦς in Ῥοῦς mutaretur; nam νέω et ῥέω idem valent; νέει ἡ τοῦ αἵματος ἐπιρροή Aret. Cur. Acut. II. 6, 106.

47) Νεῖ πλεῖ Hes. Et vicissem πλεῖν dicitur pro νεῖν ut inclytus ille urinator Σκύλλος ὑποπλεύσας πελάγεσσι Anth. IX. 296. quo loco Planudes ὑποπλώσας scripsit; nec solum de animantibus sed etiam de inanimatis νέκυσ ἄλλος ἐπ' ἄλλω πλώετο Nonn. VI. 281. ἐπλεε πήληξ XXXIX. 244. quo intellectu Homerus πλώειν dicit. Ἐπλεεν ὕδωρ (Alphei) pro manare dictum est Anth. IX. 536. et ἀλίπλοα τεύχεα nonnulli interpretantur ὑπὸ θαλάσσης ἐπιπλέομενα id est ἀλλόφута cf. Hecker. Comment. de Anthol. p. 21.

344, I. memorat τοῦ κῶ παρατατικὸν ἔνων ἔνης ἔνη καὶ πλεονασμῷ ἔννη simile homericο ἔννεον. Sed pro *Κνεῖ κόπτει* Hes. series *κνή* poscit. *Κτέομαι* Herodoti codices praestant. Sed *κτέω* occido, quod Grammatici ex subjunctivo *κτέωμεν* exsculperunt, non maioris pretii est quam *βέω* et *φθέω*, quibus eadem ratio subest. *Τεῖν ζητεῖν* Hes. congruit cum *τῇ* (*τάε*) tende (manum) et *τητῆν τὸ ζητεῖν*, quod ab illo reduplicatum dicunt EM. Pro *Χρεῖ δεῖ* Hes. fortasse *χρέει* scribendum, nam *χρέω*, *χρέομαι*, *ἀποχρέω* scriptoribus ionicis doricisque usitatum est. Postremo quia Aeoles pro *φησί* dixerunt *φατί* sed pro *ῥσί ῥτί* ut *ῖητι* et *τίθητι*, Technici concludunt *φημί* secundae conjugationis esse, *ῥμί* primae v. Ahrens. Dial. Dor. 138. 4*) Nunc ad alias vocalium sermonem transferam. Pro *δῆω* Alcaeus Fr. LXXXVII. *δέω* scripsit veterumque aliqui Homeri verbum *πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι* Od. VIII. 352. acceperunt pro *δῆοιμι* id est *εὐρίσκοιμι*, *ἐπιζητοῖμι*. Ac porro ἀπὸ τοῦ δῆω *Ἀρίσταρχος* τὸ *δέελον* τὸ *εὐρετόν* Sch. II. X. 466. hoc autem adjectivum commode refertur ad *δαῖναι*, cujus a significatione non multum aberrat doricum *Δατέν ζητεῖν* Hes. Quippe ut *βάω βατέω*, *πάω πατέω* (*πατέομαι*) *χάω χατέω*, *μάω κατεμματέω* et alia ante dicta v. §. 2. sic cum *δάω* scio consistit *δατέω* sciscitor, nisi forte illud *δατέν* pro *δητεῖν* positum est, hoc autem pro *ζητεῖν* ut *δᾶλος* pro *ζῆλος*, quod Kuesterus h. l. adhibet. Iota cum alpha et epsilo commutant *ψάω* et *ψίω*, *λάω*, *λίω* et reduplicatum *λιλέω*, epsilon cum ypsilo *φλέω* τὸ *ἀναδίδωμι* καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ *ε* *φλύω* Epim. Gram. I. 429. Pindaricum *κέχλαδα* nititur praesenti quodam *χλήδω*, quod ad *χλάω* referendum erit ut *μάομαι μήδομαι*. Pro *χλάω* autem substitutum est *χλίω*, quod quam arcte cum *φλέω* cohaereat, paullo post ostendam. *Χράω* et *χρίω* *χράννμι* quantumvis significatione discrepent, tamen unam stirpem habere cognoscitur ex compositis, *ἐγχράω*, *ἐγχράνω*, *ἐγχρίω*,

48) Φθελή φθάση Hes. scriptura modo differt a φθήη. Etym. Gud. 576. *ψωμός* παρὰ τὸ *ψῶ* ὡς *ζῶ* *ζωμός*· τὸ δὲ *ψῶ* *πρώτης συζυγίας* ἐστὶ, *ψῶ* *ψεῖς* *ψεῖ*. Si nihil aliud argumenti habuit praeter nomina *ψωμός*, *ψεδνός*, *ψεκάς*, plus dixit quam probare potuit.

ἐγχερίμπτω, quibus eadem est reddita impingendi notio. Sed quam promptus sit per omnes sonos vocis cursus, maxime apparet ex derivatis. Namque synonyma sunt ψακάς et ψιάς, ψιά et ψῆφος, ψιλός, ψηρός et ψεδνός, nam ψηδνός dici non potuit quia ηδ non praemittuntur consonis. Ita vocales ultro citroque commeant partim commutandae significationi, alias nulla palam causa. Quo loco non praetereunda est literae iota vel epenthesis vel exaeresis. Etenim φιαρός EM. a φάος repetit, quod hoc facilius accipimus quia Hesychius φαρῦναι, φαρώσαι et φιαρῦναι eodem verbo λαμπρῦναι explicat. Et quod idem refert Χνιαρώτερα χνοώτερα (scr. χνοιδέστερα vel εὐχνοώτερα) certe a χνοῦς derivatum est, hoc autem a verbo κνάω, unde κόνις terra friata (ut ψαμμός a ψάω frio) et κνοῦς sive χνοῦς.⁴⁹⁾ Μναρός μαλακός ἡδύς Hes. nihil aliud videtur quam μνιαρός exemta vocali, quae primitivo μνίον muscus⁵⁰⁾ penitus infixa est, eandemque exaeresis speciem praebet Μνάριον τὸ κάλλυντρον Hes. hoc est spongia deletilis; sed eam vocalem non natura inesse apparet ex synonymo μνοῦς. Haud perinde facilis est dijudicatio adjectivorum λαρός et λιαρός, χλαρός et χλιαρός, de quorum et significatione et derivatione Grammatici incredibiliter discordant. Λαρός ἡδύς ἀπολανστικός ἀπὸ τοῦ λάω τοῦ θέλω Sch. Apoll. I. 659. Sch. II. XVII. 572. Λιαρὸν γλάγος τὸ λιπαρόν Sch. Opp. Hal. II. 405. οὗρος λιαρός ἢ χλιαρός ἢ ὁμαλὸς ἀπὸ τοῦ λείον τὸ ὁμαλόν Sch. Od. V. 268. λιαρός ὕπνος ἢ ὁ θερμός ἢ ὁ ἡδύς παρὰ τὸ ἱαίνω πλεονασμῷ τοῦ λ, ἢ ὁ λαρός πλεονάσαντος τοῦ ι κατὰ τοὺς παλαιούς Eust. 974, 27. qui hoc nomine significat Scholiastam ad Il. XIV. 164. Τὸ λιαρός οὐκ ἀπὸ τοῦ χλιαρός, ὥς τινες, ἀλλὰ παρὰ τὸ λίω τὸ προθυμοῦμαι EM. 872, 32. cui consentit Theognostus p. 147. τὸ λίω καὶ λιῶ ἀπὸ

49) Μαρίλη ὁ χνοῦς τῶν ἀνθρώπων Phot. Idem sonum significat qui friando efficitur, vulgo autem de lanugine dicitur; χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν εἰποις ἄν Poll. X. 38.

50) Latini, qui nullam vocem a mn ordiuntur, omiserunt graecum ny; terminatio huic sermoni propria est μυῖα musca, βρύον bruscum, φαιός fuscus. Substantivo μνίον appositum est adjectivum μνιός ο ἀπαλός Theogn. μνοῖόν τὸ μαλακόν Hes.

τοῦ λῶ γέγονεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ λιαρόν.⁵¹⁾ τὰ γὰρ προσηνῇ θελητά. Postremo Schol. Pind. Pyth. IX. 66. χλιαρόν ἀντὶ τοῦ χλιαρόν κατὰ συναίρεσιν, qui exaeresin dicere veritus est quia χλιαρός primam syllabam producit, χλιαρός saepius corripit. Quid in his sententiis falsum sit facilius est dicere quam quid verum. Si rem ad leges etymologicas revocamus, nihil quidquam obstat quominus λαρός a λάω productum statuamus ut a νάω ναρός, a χλίω vero χλιαρός ut φλύω φλυαρός v. Prolegg. 257. Sed significationis causa λαρός et quod Pindarus usurpavit χλιαρός magis cum χλιαρός convenit quod a tepore transfertur ad res quae cum suavitate ad sensus affluunt. A χλιαρός oriri potuisse λιαρός demonstrant verba ab Hesychio relata Ἑλιάνθη ἐχλιάνθη, Ἀελίηται τεθέρμανται. Sed hic res in eum deducta est locum ut aliquid de consonantium affectionibus dicendum sit.

§. 9. Primum tropae exemplum sumam ab EM. 200, 43. βλιμάζω παρὰ τὸ θλίβω ὥς καὶ βλίω λέγεται παρὰ τὸ φλύω. Horum utrumque suos habet et proprios terminos neque tamen ita disjunctos ut alterum pro altero substitui non possit; in Anth. VII. 351. φήμην στυγερεὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος, sed in proximo epigrammate 352. γλώσση ἀθεμίσιον ἔβλυσεν ὕβριν, antiquiores vero, quos nominavi ad Buttm. 381. ὕβριν ἀποφλύσαι. Δαύω τὸ καίω (v. §. 2.) propter primitiva δάω (δαίω) et αὔω ambigitur utrum ad prothesin referri oporteat an ad enallagen. Verum aperta hujus signa prae se ferunt Ζεύω τὸ γεύω καὶ ζεύσασθαι τὸ γεύσασθαι EM. non diversum fortasse a δεύω irrigo, διερός, δύη v. §. 6. quandoquidem sapor et ὁπός succus et re et voce conveniunt.⁵²⁾ Vocalis quam laxa fuerit, arguit nomen Γέσμα γεῦμα Hes. et latinum gustus, degunere, jejunos, jentare. Testatius est φλᾶν ἀττικόν, θλᾶν ἑλληνικόν

51) Quae proxime sequuntur verba ὥς καὶ τὸ χαλῶ χαλερόν removenda sunt ad finem adhibita correctione ἢ παρὰ τὸ χαλάω χαλαρόν. Sic enim Schol. Pind. P. IX. 63. χλιαρόν φησι τὸ πολὺ καὶ κεχλασμένον.

52) Hesychius Χυμοί γεύσεις, Χυμός στέλος, saliva autem pro sapore dicitur.

Moer. quorum illud apud Atticos non habet significationem comprimendi sed in dialecto dorica et aeolica, Suidas Ἀπαστος ἄγευστος οἶον ἄμαστος ἀμάσητος, illud a πάομαι πατέομαι, hoc a verbo unde Μάματα βρώματα Hes. et μαμῆν ἐσθίειν Phot. Haec scriptura modo differre confirmat Stephanus Ἀμαζόνες ἃς νῦν Σαυροματίδας καλοῦσιν — ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σαυροπάτιδες παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν. Nec improbabilis est Berkellii opinio Mysos animalium esu abstinentes non καπνοβάτας nominatos fuisse sed καπνοπάτας quasi καπνὸν σιτουμένους, aut certe beta illius nominis valere pro pi ut Delphi τὸ πατεῖν βατεῖν ⁵³⁾ καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν λέγουσι Plut. Quaest. Gr. 292. E. Hinc in cogitationem incurrunt tria verba, quae supra in transcurso adspeximus, φλέω, φλίω et χλίω. Παρὰ τὸ φλέω τὸ ἀναπέμπω φλόη καὶ χλόη Suid. s. h. v. et EM. 812, 43. τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος φλόον προσηγόρευσαν καὶ Διονύσιον Φλοῖω θύουσι Plutarch. Symp. V. 38 ⁵⁴⁾ φλῖος ὁ Διόνυσος διὰ τοῦ ι, τινὲς δὲ διὰ τῆς ει EM. 539, 32. ut Φλειώ Bacchae nomen Nonn. XXI. 80. per iota vero Φλιοῦς παρὰ τὸ φλεῖν ὃ ἐστὶν εὐκαρπεῖν Steph. Φλεήσιον τὸ Φλιάσιον πεδίον EM. 796, 5. cf. Prolegg. 432. Quomodo Liber pater, sic etiam Libera appellata est Φλοιά v. Aglaoph. p. 402. et mater utriusque Δημήτηρ χλόη. His concinit Nymphae italicae nomen Chloris eram quae Flora vocor; corrupta latino nominis est nostri litera graeca soni Ovid. Fast. V. 195. quae corruptio, si sic appellare libet, in Graecia nata est; concinunt etiam adjectiva Φλιαρά χλιαρά Hes. et appellativum Χλοδὴ ἢ ἔκλυσις idem significans quod χλιδὴ ἔκλυσις καὶ μαλακία EM. 872, 32. atque verba Φλύεται ὑγραίνεται, Διαφλύοντα ὑγραίνοντα cum paragogis, quae idem Hesychius affert, Χλοιδῆν διέλκεσθαι καὶ τρυφεῖν, Χλοιδῶσι θρύπτονται, Φλιδῆν διαχεῖσθαι, quae omnia dicuntur de rebus molliter fusis et diffluentibus ritu herbarum laetius pullantium.

53) Hoc ex etymo βαίνειν, pro quo sermo plebejus πατεῖν recepit v. Hemsterh. ad Plut. v. 1000.

54) Metathesi differunt φλόος flos ac φελλός, et insuper prosthesi Πολύφελμος πολύφλωτος Hes.

Verbi πτύω multiplex cognoscitur variatio; Theocritus enim ἐπιφθύζω dixit summutatis antistoechis; Hesychius producit Ψύττει πτύει, Ψυττόν πτύελον, cui Latini substituerunt *spuo* cf. Prolegg. 92. consonam duplicem in partes, unde coalluit, resolventes sed ordine inverso ut Aeoles σκίφος, σπέλλιον, ἀσπίνθιον, Latini pro ξέω scabo, pro ἰξός viscus sive viscum, nec diversae stirpis videntur σπαλίων testudo et ψαλῖς fornix. Denique labialem prorsus praeteritam esse colligitur ex substantivo σιάλον⁵⁵). Cum πτύω ψύττω conferri potest πτερόν ψίλον v. ad Phryn. 435. et quae Hesychius praebebat exempla ψίσις ἀπώλεια id est φθίσις, ψείρω φθείρω⁵⁶), ψινάς pro φθινάς, Ἐψίσθη ἀπέθανε i. q. ἐφθίσθη, quod nisi eodem verbo explicuisset, eum verbum ψίειν liberius interpretatum esse crederem, sicut conjugata συμψηθῆναι et συμψισθῆναι conteri ponuntur pro perire v. Schleusner. Thes. V. T. Tom. V. 173 sq. Psi et xi alternat Μεσόψηρον ἡμίξηρον, quibus quae subtextae sunt verba ψάω et ξέω, actiones inter se similes declarant.

CAP. II.

De verbis quorum character est labialis.

§. 1. Mirum est unde Hesychius arripuerit Ἄβεις ἔχεις, quod alii verbum latinum esse putant, alii nomen. Graecorum verborum unum duo prima literaturae elementa ante terminationem habet βλάβω obsoletum illud unoque vetere exemplo βλάβεται testatum. Epsilon duo acceperunt σέβω et φέβω Choerobosc. Gram. II. 137, 18. totidem altera iota longum θλίβω et τρίβω, nam λίβω et στίβω ex dittographia orta; nec plura ypsilon θρύβω (omiss. in Th.) Michael. Ephes. in Arist. de Memor. p. 130. a. et κρύβω v. ad Phryn.

55) Pro σλαί πιῆσαι Hes. non solum πτύσαι ut Salmasius jubet, sed etiam σλαί scribendum videtur synonymon verbi ψύσαι ut στίτα ψίττα et ψύττα.

56) De hoc controversiam movet Ellendtius meus, in Lex. Soph. T. II. 976. *Hesychii*, inquit, locum Ψείρει φθείρει satis bene emendavit Wakefieldus ψεῖ ρεῖ φθίνει. scribendum autem ψῆ.

317. Ceterae vocales se non sistunt. Diphthongorum unam admittit Choeroboscus Dict. III. 17. et 98. Cram. II. 203. EM. 454, 5. τὰ εἰς β̄ω λήγοντα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγεται πλὴν τοῦ ἀμείβω, στείβω, εἴβω, λείβω. In β̄ω non purum exeunt ῥέμβω, στέμβω, ἀτέμβω, φέρβω, στίλβω triaque ab Hesychio asservata Κάμβω παύομαι pro κάμπτω positum alicubi intellectu eo quo considentes κάμπτειν κῶλα vel γυῖα dicuntur v. Hermann. ad Hec. 1052. alterum (post Τελώως) Τέλβεσθαι μεμψιμοιρεῖν ἐπικαλεῖν, tertiumque Ἀτέλβει διη-
θεῖ, quod et ἀτέλγω scribitur eoque proxime accedit ad verbum ἀμέλγειν, quicum communem obtinet significationem sugendi colandique id est liquoris exprimendi. Cum τέλβε-
σθαι concinit ἀτέμβειν ὅπερ οἱ νεώτεροι οὐκ ἐπὶ τοῦ στε-
ρίσκεσθαι ἤκουσαν ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι Sch. Apoll. II. 56. sed antiquior significatio tribuitur paragogo ἀπὸ τοῦ ἀτῶ EM. Apud Hesychium Ἐθάμβη ἐξεπλάγη, unde Buttmannus II. 195. verbum θάμβω exsculpebat, vel ἐθάμβει scribendum est vel ἐθάμβησε vel ἐθαμβήθη, nec minus convenit aoristus doricus ἐθάβη. Nam ut a δάω (δαίω) pro-
fectum est Ἐκδάβη ἐξεκαύθη, sic a θάω (θάπω, τάφω) duci potuit ἐθάβη.

Adnotamentum. Labialis non omnibus hisce verbis nativa est; nam θλίβω manifesto ex θλάω ortum, θρύβω ex θραύω, τρίβω sic ut τείρω tero trivi cum τιτρώ et τρύω cohaeret; Τρύειν κατατρίβειν et Τρυπᾶν τρίβειν Hes. Latineque ξέω (ξάω) mutarunt in scabo, ὄρουω Pamphylii in ὀρούβω Eust. 1654, 20. Ita credibile fit στείβω unde στοιβή ut culcita a calco, cum verbo στῆναι eo cognationis nodo contineri quo germanica *stehen* sive antique *stan*, *stapfen*, *stampfen* στουμπίζειν, *stopfen* στουμπώνειν stipare, neque dispari ratione conjuncta sunt βαίνειν βατεῖν πατεῖν. Στέμβειν veteres quidem interpretantur κινεῖν, adjectiva ἀστεμφής, ἀστέμβακτος i. q. ἀκίνητος a στρέφω composita dicentes Sch. Theocr. XIII. 36. Cram. I. 16. cui sententiae aliquantum momenti accedit ab epitheto ἀστεμφής ποδάγρα Anth. VI. 296. nam idem est ποδοστράβη. Sed ex eo quod στέμβειν pro ὑβρίζειν, στεμβάζειν pro λοιδορεῖν dici tradunt, quem intellectum στόβος et ἐπιστοβεῖν habent, alia subnascitur

conjectura a *στείβειν* natum esse *στέμβειν* proculcare, proterere et *ἄστεμφής* cum alpha pleonastico copulatum ut *ἄστεροπή* proprie significare *στιπτόν* inculcatum, spissum, compactum, denique firmum et immobile ut *στιβαρός* et *stipulum* apud veteres firmum dicebatur Fest. ¹). Pro beta autem quam facilis sit aspiratae successio cognoscitur ex synonymis *στόβος* et *στόμφος*, *στέμφυλα* et *στούππια*, sic enim posteriores appellarunt fraces v. Moschopul. in Agapet. in Fabric. Bibl. Gr. T. XII. 306. Neque conditio mutatur si quis *ἄστεμφής* sic accipiat ut *ἄστυφέλικτος* cum alpha privativo junctum. *Σέβω* unde *σεμνός* derivatum est ut ab *ἔρεβος* *ἔρεβενός* *ἔρεμνός*, Wyttenbachius ad Plut. de Aud. poet. p. 278. ad *σεύω* *σοβέω* refert, cujus propago est *σοβαρός* eadem significatione qua *σεμνός*. Verbum *ἀμείβω* notum est per *εν* scriptum esse, *Ἀμεύσασθαι περαιώσασθαι, Παραμεῦσαι παρελθεῖν* Hes. etc. ²) quorum principium Coraes in imperativis novellae Graecitatis *ἄμε* (age) et *ἄμετε* (agite) sibi agnoscere videtur ad Isocr. p. 277. ad Plut. T. V. 407. sed potius in latino *meo*, *migro*, *multo*, *mutuus μοῖτος* delitescit. Vicissitudo significationum, quas Latini diversitate declinationis distinxerunt *fugare* et *fugere*, apud Graecos diversis notata est consonis; nam *φέβω* (*φέβομαι*) factitivum est, *φεύγω* neutrale — *ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σημειώται ὅτι φόβος ἐπὶ τῆς φωνῆς* (Lehrs. Arist. p. 89.). Utroque antiquius forsitan fuerit *φάω* *παιφάσσω* motum trepidum significans, unde *φάψ* et *φάσσα* columba, quae prae ceteris *τρήρων* id est trepida vocatur; a *φέβω* *φοβή* coma vibrissans, alias *σοβή* dicta a *σεύω* ut vibrissae pilinarium qui spiritu moventur ³). Sed duobus *λείβω* et *κρύβω* consona mutabilis quidem inest

1) Unde Huschkius (*Verfass. des Serv. Tull.* p. 133.) cognoverit vocalem primam hujus vocabuli longam esse non video; ex verbo *stīpo* non sequitur.

2) Pro *Ἐξημεῦσαι ἀποκινῆσαι* scribendum est *ἐξήμενσαι ἀποκεκίνησαι*. Praesens *ἀμεύω* non extat nec simplex nec compositum. *Διαμέστας* *ἐξαλλάκτης* jam Hemsterhusius ad *ἀμέω* revocavit.

3) Coraes ad Isocr. p. 61. *φέω* prius dictum esse quam *φεύγω* *φέβω* colligit ex eo quod hodie *στρέγγω* dicunt pro *σιερώ*, *τελευγγώ* pro *τελώ* et similiter *κλέγω*, *πτέγω*, *κάνγω* pro *κλαίω* etc.

(λειμών, κρύφω) nec tamen ut demonstrari possit nativam non esse. Eorum, quae terminationem non puram habent, unum ῥέμβω cum στρέφω et significatione congruit et forma, recteque Schol. II. XIV. 413. nomini στρόμβος apponit tanquam synonymum ῥόμβος turbo, cui simillima rota magica ῥύμβος nuncupatur et στρόφαλος v. Boisson. ad Marin. p. 122. Quodsi στρέφω et ῥέμβω ab ultima stirpe στρέω torqueo repetimus, cujus vestigia ostendit στόρνῃ strophium et στρεύγω v. C. III. §. 1. literam $\bar{\mu}$ interpositam dicamus necesse est, qua ratione nonnulli ἀτέμβω ex ἀτέω extitisse suspicantur. Στίλβω nescio an aliquid commercii habeat cum στίλῃ stilla, σιλπνὴ ἔερση Hom. lucida gutta Ovid. Fast. IV, 522. σταλαγεῖν μαρμαρύσσειν Hes. — Φέρβω procul dubio pro φέρω receptum est, unde φέρμα τὸ γέννημα Sch. Aesch. Suppl. 693. φέρσαι τὸ γεννῆσαι Sch. Eur. Phoen. 802. ubi Valckenarius φέρψαι corrigit contra regulam. Nam verba hujusmodi non declinantur ultra imperfectum nisi literam beta praecedat diphthongus $\bar{\epsilon}\iota$ ut λείβω λείψω ἔλειψα Macrob. de differ. verb. p. 724. εἰφθῇ εἴβηται Hes. καταστεῖψαι Sophocl. etc. sed ἀτεμβόμενος solum praesens habere animadvertit Sch. Apoll. II. 56. cetera imperfectum non excedere docet Herodianus in libro de Aclitis Cram. IV. 338. II. 412. Choerobosc. Epim. p. 62. et 498. quare σεσημείωται τὸ ἐσέφθη παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Πλάτῳ et ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐῤῥέμφθην p. 17. et 498. Ῥεμφθῆναι tamen Hesychius alicubi legit idemque Σέψασθαι σεφθῆναι θανμάσαι. Sed plerumque haec tempora formantur a σεβίζειν et σεβάζειν.

§. 2. In puris secundae classis praeter ionicum τράπω alpha non reperio sed saepissime epsilon ἔπω, ἐνέπω, βλέπω, δρέπω, λέπω, πρέπω, ῥέπω, σκέπω, τρέπω. Nam Hesychii glossa Κλέπει πορεύεται (πονηρεύεται?) ἐπιθυμεῖ βξαπαταῖται quo pertineat, ex parte tantum perspicitur ex Sch. Od. XXII. ἐπὶ κλοπὸς ὀρεκτικός, κλέπτειν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν (τῶν ἀλλοτριῶν) et ex latino clepere. Eta duo habent σήπω et Θήπει ψεύδεται, Θήπων κολακεύων θανμάζων, unde τέθῃπα pendet. Iota unum et id soli Hesychio testatum Σκίπτει νόσσει, Κνίπτειν (κνίπτειν) σείειν νόσσειν, quibus paullo post accedit σκνίπτει, similisque est nominis discrepantia σκίψ et

σπίς, sed σπίτι. quod Mathiae ad Hec. 64. cum σκίπω conferri. idem diversum est. Distinguitur duobus se insinuavit λείπω et ἐρείπω, quod et ἐρίπω scribitur Apollon. Synl. III. 31. 277. ἐρίπει ζεισεύεσθαι. ἐρίπειμα πτώσιμα Hes. Ceterae vocales non emergunt. Terminationalis non purae sunt θείπω, λείπω. ἔλω, μέλω. ἔρω, τέρω, πέτω. Hesychius adjicit Κάρπειν πύπειν. Κάρπεισθαι καθαίρειν, quarum significationum neutra propria et primaria videtur sed potius ea quae in latino carpere et calvere id est vellere *) apparet; nam decerpendo et stringendo purgantur immunda, et purgandi verbum transfertur ad verberationem Ἐκάθρε ἔνυπτε Hes. *

Adnotamentum. Etiam horum verborum multa labialem extrinsecus acceperunt. Θίπω enim a θέω ortum, de quo dixi in Parall. p. 47. Βλέπω et λείσσω γλαύσσω, quae EM. 652, 5. recte componit. antiquum λέω cognatione attingunt. Τρέπω verto, cui vicinum est στρέφω torqueo, non adeo longe distare a τρέω tero unde Τέρεσσαν ἐτόρνωσε Hes. infra faciam clarius. Πέπω cum ῥέω consociasse videntur Grammatici qui περιῤῥήδης interpretantur περιῤῥνείς, *) nam ab hoc περιῤῥεπής vix quidquam differt et inclinata labentibus et defluentibus simillima sunt. sed alii περιεῤῥήμμενος et περιῤῥαγείς reddunt, quod aequè quadrat. Λέπω a λύω profectum esse, quia liber (λέπος) de arbore delibretur sive reluatur J. Scaligeri fuit opinio, de qua existimet quod quisque velit †). Ad explanandum σκίπω Schneiderus

4) Hinc calvus i. q. vulsus, cavillus, cavillari et longiore ambitu calumniari a propria significatione vellendi translata ad vexationem, obtrectionem; neque alium intellectum habet carinare.

5) Parall. p. 156. ubi addam Προςκλήδης καλεσάμενος Hes. in adverbium προςκλήδην mutandum esse, et apud eundem pro Ἐπικλενύσας λάθρα ἀπειθῶν scribi oportere ἐπεκλινήσας ut ἐκλινήσαι et διαλινήσαι dicitur pro διαφυγεῖν. Adverbia saepe participiis explicari ostendi in Parall. 156. et sic pro Ἐνραβώς ἐγγράφας Hes. scribendum esse patet ἐγγράφως.

6) Erotianus Ἐκλαπῆσεται ἀντὶ τοῦ ἐκλυφῆσεται καὶ ἐχενηνηθήσεται. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτιάδῃ (n. XVII.) φήμαις οὐκ ἐγὼ βροτῶν ἕκταντος ἐκλαπῆναι, quae fortasse sic scribenda φήμ' οὐκ ἐγώ

figit cascum quoddam σκέω, unde σκευή¹⁾, σκιά, σκοιός, σκηνή arcessit neglecta Hesychii glossa Κέω σκέψαι, quae tamen, ut nunc est, nullum usum praebet. Nec multum confido Buttmanni conjecturae πρέπω a πέρω repetentis Lexil. I. 19. Ἔπω et ἐνέπω tam simplici natura constant ut nihil ulterius quaeratur. Σκνίπω sive σκνίπτω cum κνάω κνίζω cohaeret. Jam ut ad illa veniam, quae duabus innituntur consonis, θάλπω cum θαλυκρός, ἀλυκρός et cum ἄλλεα (Parall. 12. et 127. Prolegg. 345.) tantam habet significationis similitudinem ut pro cognato haberi possit. Μέλπω Pindarus παρετυμολογεῖ quum dicit μολπή μελέων Ol. X. 99. Λάμπω quin a λάω λεύσσω γλαύσσω defluxerit, non dubium habetur, nec raro in unum confluunt utrinque derivata λαμπρός et λευκός v. Jacobs. ad Anth. 559 sq. Latini verbi *carpere*, quod graeco κάρπω apposui, brevior forma extat *carere* id est carminare vel, ut germanice dicitur, *kardaetschen* a cardis, quibus ad eam rem utuntur lanarii. Hinc sursum euntes ad commune his omnibus deducimur primitivum κείρω, cui Latini addiderunt labialem ut κρούω crepo, σκάλλω scalpo et fortasse Graeci ipsi, si κρωῖος et κρωβίον sive κρωπίον falx sive securis recte huc referimus. Τέρπω Philoxenus attigit in libro de sermone Romanorum EM. 737, 20. οἱ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδὴ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὠνόμασαν, τὸ στυγεῖν ἀπὸ τῆς Σιγῆς ἥπερ ψυχρότατον ἔχει ὕδωρ, καὶ τὸ φόβος κρυόεις· ἀπὸ δὲ τῶν θερμῶν τὴν τέρψιν θαλπωρὴν ἔλεγον καὶ τὸ τέρπεσθαι λαίνεσθαι²⁾). Hic ergo non

(—) βροτῶν etc. dico igitur omnes hinc progenitos esse, hoc est ex ovo primigenio quod in Avv. 695. celebratur. Sed quid tandem est illud apud Hesychium Λαπῆναι λαπισθῆναι? A λάπτω glutio fortasse; nam λαπίκτρια dicitur ἡ θέλουσα εἰσάγειν, λαπίζεσθαι autem τὸ ἀλαζονεύεσθαι, heluationi vero conjuncta esse solet divitiarum et potentiae ostentatio et jactantia, unde est illa Cleonis in Arist. Eqq. 354. oratio θύννεια θερμὰ καταφαγῶν — κασαλβάσω τοὺς στρατηγούς, λάβρακας καταφαγῶν Μιλησίους κλονήσω etc.

7) Hanc qualemcunque conjecturam stabilit quodammodo nomen σκεοθήκη in Inscr. Corcyr. n. 1838. b. et σκεάζειν in Tenia n. 2344.

8) Sch. Pind. P. IX. 65. τὰ ἀπηνῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι, τὰ δὲ προσηνῆ τοῖς θερμοῖς διὰ τὴν γενομένην διάχυσιν. Hesychius Ἀὖω διαχέω θερμαίνω· τὰ γὰρ προσηνῆ τοῖς θερμοῖς παρέβαλλον.

solum *τέρπω* a *θάλλω* sed utrumque a *θέρω* arcessivisse videtur, unde *θάρσος* repeti solet. Et quam arcte haec inter se contingant apparet ex Julian. Or. VIII. 243. *θαλπωρή καὶ τέρψις* et Christod. Ecphr. 166. *ἐθάλπετο χάρματι θυμός*. Alii tamen diversam ingressi sunt viam: *τέρπεσθαι μετά-θεσις* ἐστι παρὰ τὸ *τρέπεσθαι* EM. 753, 39. scilicet quia ἡ ἡδονὴ ἐκτρέπει τοῦ δέοντος Sch. II. XIV. 314. vel quod ἀπάγει τῶν λυπηρῶν Sch. II. XIX. 513. quod quodammodo defendi potest comparatione synonymi *ἐξαλλάττειν*. Hoc enim Phrynichus Ecl. 363. pro *τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην* dici testis est cf. Orell. Suppl. ad Nicol. Dam. p. 7. Attamen argutius videtur. Sed etiamsi *τέρπω* et *τρέπω* natura diversa sint, tamen fieri potuit ut aliquis pro *τρέπω* trajectis consonis diceret *τέρπω*, quomodo Hesychius accepit *Τερπώμεθα τρεπώμεθα*, et ut contraria metathesi *τέρπω* verteret in *τρέπω* id quod ab Homero saepius factum esse statuunt Scholiographi et consentit Buttmannus. Neutrius tamen rei documenta habemus indubia; nam neque Hesychii auctoritas sat gravis et homericorum locorum sententia controversa est.⁹⁾ Alioqui pro *τρέπω* dici potuisse *τέρπω* apparet ex derivatis *ἄτραπος* et *ἄταρπος*, *ἄτροπος* et *Ἀταρπώ* Parca Sch. Od. VII. 197. Hinc deducor ad ultimum hujus generis *ἔρπω* serpo et repo, et ad similem utriusque linguae discrepantiam in *ραπίο ἀρπάζω*, cujus primigenia forma *ἔρπω* colligitur ex participio *ἀρπαμένη* aoristis asigmatiς *εἶλα*, *εἶπα*, *ἦνεγκα* adnumerando et ex nominibus *ἄρπη* hirpus et *irpex* v. Scalig. ad Varr. IV. 95.

§. 3. Tertiam labialium quae in exitu habent, pleraque pura sunt, duo per alpha *γλάφω* et *γράφω*, quinque per *ε* quae Theognostus enumerat p. 138. *δέφω*, *στέφω*, *στρέφω*, *τρέφω*, *ψέφω*, tacite praetervectus *ἐρέφω*, fortasse quia primam vocalem praepositivam esse putavit v. Diss. de Prothesi c. II. Praesens *νέφω*, quod nostri Grammatici receperunt, Herodianus in libro de Conjugationibus inscripto inusitatum

9) Nimis inepte illa conjectura transfertur ad Od. VII. 279. *χῶρος ἀτερπής* — ὅθεν οὐκ ἦν τραπῆναι καὶ ἐκφυγεῖν et ad *τερπικέραυνος* ὁ τοὺς ἐναντίους τῇ κεραυνῇ τρέπων Sch. II. VIII. 1.

fuisse docuit sed hinc fluxisse perfectum *νένοφα* Theogn. I. c. Cram. III. 395. Eust. 127, 32. Ex penetralibus literaturae Hesychius protulit *Ψέφει δέδοικε λυπεῖ φροντίζει, Καταψέφει κατασκοτίζει*. *ψεφὰς γὰρ τὸ σκότος, Ἀψεφῆς ἀφρόντιστος, ἀμελής*, ¹⁰⁾ quae significationes facile inter se conciliari possunt; nam *συννεφῆς* et *συννενοφῶς* dicitur de tristi et meditando v. Kayser. ad Philostr. Soph. 324. — *Τὰ διὰ τοῦ ἡφω* *δισύλλαβα δύο, τὸ μὲν διὰ τοῦ ἡ νήφω, τὸ δὲ διὰ τῆς εἰ νείφω τὸ χιονίζω* Theogn. I. c. quod quum rectius *νίφω* scribatur ¹¹⁾ nec satis fidei habeat Hesychii scriptura *Δειφόμενος ψηλαφήσας*, unum relinquitur illius terminationis specimen *ἀλείφω*. Praeter *νίφω* duo leguntur sed pariter dubia *γρίφω* et *κνίφω*, illud in Hippocr. Prorrh. I. 171. T. I. *ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριφόμενα*, pro quo veterum nonnulli, ut Galenus refert in Comm. I. 127. T. XVI. *γριπόμενα* scripserunt, codices autem Flor. et Med. *γριφώμενα* praebeant, sed barytonon *γρίφω* vel *γρίπω* confirmat Hesychius *Γεγριφῶς ταῖς χερσὶν ἁλοῶν*, qui aut *ἐλών* scripsisse videtur aut *ἁλών*, cujus forma media *Ἀλοῦνται κρατοῦνται* ab Hesychio affertur, activam Etymologi thematis loco ponunt. Quippe capiendi significationem habent *γριπεύς* piscator, *γριπίζειν* piscari et universe capere, *γρίπισμα* captura sive lucrum, *δυσγρίπιστος* Ephraem. Caesar. 3312. in Maji Nov. Script. T. III. homo tenax vel nimius in captando lucro. His jam Salmasius de Mod. Us. p. 353. contulit germanica *greifen, griepen, to gripe*, et porro apponenda videntur herciae nomina *κράφα* et *ἀγρίφη* v. Prolegg. 295. et *ἀγγρίφιον* harpago aliudve instrumentum hamatum quod Co-raes Atact. I. 8. cum praepositione compositum putavit; qui-

10) Diversum huic *ψέφω* Theognostus p. 13, 11. interpretatur *κιν-πῶ* propter *ψόφος*, puto.

11) *Νείφω διὰ τῆς εἰ*, *ἐξ οὗ νέφος*, σημαίνει τὸ βρέχω· *νίφω τὸ χιονίζω διὰ τοῦ ι* Sch. A. ad Il. I. 420. sed etiam hoc saepe per *εἰ* scribitur v. Interpr. ad Thuc. III. 23. ad Paus. VIII. 16. 2. Jacobs. ad Anth. p. 67. idque Bekkerus Phot. Bibl. CCXXIII. 348. (212) sine codd. edidit pro *νίφω* ut Falckenburgius Nonn. Dion. XIX. 83. fortasse ex Paraphr. IV. 175. ubi *νείφων* idem significat quod *σπείρων*.

bus omnibus convenit participium *γριπόμενα*, quod Hippocratis enarratores *σπασμωδῶς συνελκόμενα* interpretantur. Alterum legitur in Herod. π. Μον. 43, 33. *ἐρεῦθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ*. Sed suspicio est ne tertium exemplum, quod EM. 116, 15. in enumeratione similium omittit, ex dittographia natum aut *κνήφω* scribendum sit ut in Gloss. *Prurit κνήφει*, ubi quod Pierseus ad Moer. 41. reponit *κνήθει*, ob diversitatem significationis parum convenit. Subsequitur *ῥόφειν ὡς γράφειν καὶ ῥόφουσιν ὡς γράφουσι* Aelius Dionys. ap. Eust. 1430, 37. sed hoc in aoristum cessit v. ad Aj. p. 181. Adn. 10. In *υφω* tria exhibet Theognostus l. c. et Theodosius Gramm. p. 72, 28. *γλύφω, στύφω, τύφω* totidem omissis *δρύφω, κύφω, κρύφω*. De primo Eustathius p. 1295, 30. *δρύπτω καὶ δρύφω διαφορεῖται*, sed hujus auctores nulli nisi Lexicographi: *Ἀποδρύφω ἀποδέρω*, Suid. *Δρύφειν περαινεῖν, Δρυφόμενοι περαινόμενοι* Hes. ubi non admodum necessaria videtur Dindorfii correctio *δέφειν δεφόμενοι*, quandoquidem *δρύπτειν* non longe abest a *δρέπειν*, quod ad concubitum transferri apparet ex Aeschyleo *ὠμοδροῖα νόμιμα* id est nuptiae, quibus puellae crudae prae-florantur *δρέπονται*, et ab eodem *δρύφειν* productum est *δρυμάττειν*, quod Pollux inter verba futuendi refert. Homericum *ἀμφιδρύφῃ* EM. praesenti adscribit, alii aoristo; nec certius *Περιδρύφῃ ἀποξέσῃ* Hes. Secundum *κύφω* seculis semibarbaris increvit v. ad Aj. p. 450. tertii imperfecto poetae posteriores utuntur aoristi vice. *Ῥύψαι ῥοφήσαι, Ῥύπται οἱ ἀναρῥοφούντες* praesens habent *ρύφω* inusitatum ut *ῥόφω*, cui similem sorbentis sonum exprimit *ῥοιβδῶ*. Litera *ω* hoc genus non intrat; raro diphthongi, *νείφω*, de quo dictum est, *οἶφω*¹²⁾ et *δλούφω*, quod Hesychius s. *Διολουφῶν* atticum perhibet.¹³⁾ Non pura reperiuntur tria, *ἄλφω*, cujus exempla

12) Gramm. Cram. I. 330. τὰ ἀπὸ τῆς *οἱ* ἀρχόμενα ἔχοντα μεταξὺ σύμφωνον, εἰ μὲν παρὰ δνόματος ἤ, περισπῶνται — εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, βαρύνεται οἶχω, οἶφω, ἀφ' οὗ τὸ ἄριστα χωλὸς οἶφει. Sed hoc plerumque οἶφω scribitur.

13) Apud eundem pro *Κατώξα περιέξανα* scribendum est *κατωλοιπα*.

omnia dubia sunt praeter Ἐξάλφεις εὐρίσκεις,¹⁴⁾ ὄμφω et κάρφω.

Adnotamentum. Jam ut de formatione dicam, tribus illis, quae tenui quodam soni et significationis discrimine distincta sunt, γράφω, γλάφω, γλύφω, veteres Eust. 1504, 19. commune assignant principium γράω id est rado rodo; quod non improbabile dixerim. Neque falli videntur qui δέφω cum δεύω διερός comparant consonam adventiciam putantes. Eandemque literam dubito an στρέφω non propriam habeat; mutatur certe in agnatis στραβός¹⁵⁾ et στρεύγω v. C. III. §. 1. penitusque evanescit in στέρωψ, quod equidem simplex esse arbitror ut μέρωψ (μορτός) a στέρω sive στρέω ductum cum significatione torti et volubilis; certe στέρωψ λῖγνός apud Sophoclem nihil differt a λῖγνός στρόβιλος in Dosiadae Ara I. v. 5. quod epitheton pluribus verbis explanat Apollonius I. 438. λῖγνός πορφυρέαις ἐλίκεσσιν αἵσσουσα id est gyros agens, *wirbelnder Rauch*.¹⁶⁾ Τύφω non incommode a θύω fumigo repetas. Οἴφω et ὀπνίω fortasse paronyma sunt ab ὀπή hoc est ab ea corporis parte unde scorti epitheton βορβορόπη ductum est. Cetera omnes eruendi etymi conatus elidunt. Eorum quae duas in exitu consonas habent, unum μέμφομαι ex comparatione nominis μῶμος posteriorem foris assumptam habere colligitur; priorem alterum ὄμφω unde compositum ποτόμφει Hesychius explicat προσόζει et ὀμφή ὀδομή πνοή. His enim literam μ extrinsecus insinuatam esse

14) Grammatici etymon literae primae tractantes modo ἀλφεῖν scribunt, modo ἄλφειν Apollon. Synt. I. 3. p. 13. et al. apud Goettling. ad Theodos. 207.

15) Στρεβλόν οἱ παλαιοὶ στραβόν λέγουσιν Eust. 206, 30. hinc strebulus et stribligo, quod in Gloss. tortiloquium exponitur.

16) Etiam στροπή sive ἀστραπή tortum aliquid significare declarat Hesychius vocabulis στροπή, στροφή et στορτία (quasi stortium dicas) unum subjiciens interpretamentum ἀστραπή, *igneus vertex quem fulmen vocant* Lucret. VI. 297. Eamque speciem exprimit στεροπής ἔλικες Aesch. Prom. 1085. et πυρός βόστρυχος id est fulmen ἐλκιδῶ βοστρύχῳ προσεμφερές Athen. X. 453. E. Αἰ τοῦ καπνοῦ περιστροφὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς πλόκαμοι Poll. II. 27. πλεκτιάνη καπνοῦ Arist. Avv. 1717.

argumentantur ex similibus *προφηεῖς* pro *προφειῖς*, *δομφειῖς* *ἰμάντις* ὡς *ῥάπτειται* τὰ *ἐποδόμενα*. *ὄκτις* ἢ *τροφί*, unde *ὄκτις* et *ὄμκτις* (*εὐξω*) proveniunt cum *ops*, *opimo*, *ὄφελος* communitate stirpis connexa: ad ultimum homonymon *ὄμκτις*, quod aliter *ὄκ* et *ὄσσα* dicitur ¹⁷⁾ ab *ἐτω* (*εἰπεῖν*) declinatum esse in confessonem venit. Nec multum abest quin verbum defectivum *ὄψατο* *ἐξάτο* proprie de vociferatione precantium et obtestantium dictum esse putem. Hinc credibile fit *ὄμκω* illud, quod pro *ὄξω* valet, primitus *ὄσω* pronunciatum esse vel *ὄπω* additoque consueto complemento *ὄπιω*. Unde quam facilis fuerit in *ὄξω* vel. ut Lacones dixerunt, *ὄδδω* transgressio, perspicitur ex vicissitudine similium *νίγω*, *νίπιω*, *νίξω*, *νίσσω*. Postremo *ὄσφραινομαι* sigma ab *ὄσδω*, labialem ab *ὄμκω* propagasse videtur; tertia consona ad terminationem primitivi *ὄσφρα* pertinet ut in *ἔδρα*, *ἰδρίς*, *ἰδρώς*, *τέφρα* παρὰ τὸ *τίγω* EM.

§. 4. Verborum labialium pars magna a primigenia forma descendit ascitu literae mysticae; quare hoc loco congregabo omnia quae in *πτω* excidunt, etsi non omnium origo demonstrari potest. Primum ordinem tenent *ἄπτω*, *βᾶπτω*, *βλάπτω*, *γνάπτω*, *δάπτω*, *θάπτω*, *κάπτω*, *λάπτω*, *ράπτω*, *σκάπτω*, *στράπτω*. Epsilo praefinita pauciora sunt *κλέπτω*, *πέπτω*, *σκέπτομαι*. Nam *δρέπτω* a poetis assumitur tantummodo producendae syllabae causa v. Jacobs. ad Anthol. 644. Hermann. ad H. H. in Cer. 425. *λέπτω* mendose scriptum pro *λέπω* v. Meinek. ad Com. T. II. 575. et T. III. 16. ut pro *πέπτω* saepe *πέπτω*, *συμπέπτω*, quod antiquioribus ignotum fuisse concedimus Heraclidae Eust. 54, 11. *πέψαι* ἀπὸ τοῦ σεσιγημένου ἐνεσιῶτος τοῦ πέπτω. Per η unum effertur *σκήπτω*. Per iota *ῖπτω* ¹⁸⁾ *κνίπτω*, *λίπτω*, *νίπτω*, *χρί-*

17) *Ἥλιος πανόμφαιος* Quint. VI. 626. non ut *Ζεὺς πανόμφαιος* dicitur sed pro *πανωπήεις* vel omnitiens.

18) Theogn. p. 137. τὰ διὰ τοῦ *ἰπιω* *λίπτω*, *ῥίπτω*, *ῖπτω*, *λίπτω*, *ῖπτω* τὸ *βλάπτω*, ὅπερ φιλοῦται· ἐπὶ γὰρ τοῦ *πειῶ* *δασύνεται* καὶ *περισπᾶται*, quo distinguuntur tria verba *ἰπιῶ* thema commenticium verbi *ἵπταμαι*, secundum *ἵπιω* τὸ *βλάπτω*, tertium *ἵπιω*, quod Hesychius aservavit *Ἰμψαι* *ζεύξαι* i. q. *ἄψαι*.

πτω, πίπτω, ῥίπτω, quorum duo postrema communi usu trita sunt, caetera minus; τοῦ ἰάπτω ὁ ἐνεστώς μόνος εὐρίσκεται· ὁ γὰρ ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἱπτω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α EM. 464, 6. Cram. I. 211, 4. quibus hoc declarari videtur, praesentis unam esse speciem ἰάπτω, aoristi duplicem ἔαψε et ἔψατο. Κνίπτω in nostris libris non reperitur sed auctum σκνίπτω, ἀποσκνίπω, διασκνίπτω. Λίπτω solis poetis concessum, χρίπτω apud Hippocratem, Herodotum, Aetaeum legitur saepius modo sic scriptum modo χρίμπτω, nec repudiarunt rhetores posterioris aetatis v. Ruhnken. ad Tim. p. 105. In ὁ Theognostus p. 137. duo affert κόπτω καὶ ὄπτω τὸ βλέπω, cujus media forma περιόπτεσθαι usus est Apollonius Synt. IV. 3, 308. Moschopolus vero in Dict. Att. duo duntaxat tempora usitata esse dicit ὄψομαι et ὤμμαι, sed et aoristi exempla allata sunt ad Buttm. 258. Plura per υ, γλύπτω Anecd. Bachmann. T. II. 294. nisi hoc fluxit ex vitiosa scriptura Eur. Tr. 1297., γρύπτειν γρυποῦσθαι συγκάμπτεσθαι Hes. δύπτω, δρύπτω, θρύπτω τὸ τυφλῷ (scr. τυφῷ) Theognost. p. 138. θρύπτω, κύπτω, κρύπτω, ῥύπτω, τύπτω. Ultimae vocalium duo sunt exempla θώπτω et σκώπτω, nam quod Zonaras et Cyrillus proponunt Λώπτω (cod. λώπω) πηδῷ et quae Hesychius offert Δρώπτειν διακόπτειν, διασκοπεῖν,¹⁹⁾ Ἡρώπτει σκώπτει, pari omnia obscuritate obvoluta latent. Nonnulla tres in exitu consonas constipant, μάρπτω, σκίμπτω, χρίμπτω. Diphthongorum usum coartat Choeroboscus p. 199. et 249. τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγονται πλὴν τοῦ ἀνερείπτω, sed hoc fictum ex aoristo ἀνηρείψαντο et ἀνερειψαμένη, cui praepositio addit significationem simplici contrariam. Nam ut μύειν significat τὸ καμῦναι, ἀναμῦναι vero, quod in Thes. omissum, τὸ ἀναβλέπειν Suid. et δύειν mergere se, ἀναδύειν emergere, σφάλλειν ad casum dare, ἀνασφάλλειν resurgere, eodem modo ἐρεῖψαι est dejicere,

19) Δρώπτειν si pro σκοπεῖν dictum est, a δρεῖν derivatum videtur, de quo dixi in Parall. 118. si pro διακόπτειν, cum δρέπω δρύπτω cohaeret.

ἀνερείψαι ²⁰⁾ sustollere et in altum levare. Duarum syllabarum numerum quae egrediuntur, aut paragoga sunt ut χαλέπτω et alia quae in libri secundi parte altera proferuntur, aut aliqua affectione contacta, aut in utramvis partem inclinata. Ita ἰάπτω Schol. Prom. 365. ex ἵπτω dilatatum censet et ex his Doederlinus Synon. T. V. 63. icio et jacio nata putat, sed pro diversitate significationis idem et ad ἄπτω traduci potest v. ad Aj. v. 700. et ad ἴω ἴημι ut ἰάλλω. Nec dubium quin κολάπτω principium habuerit monosyllabum, sive id κόπτω fuit, unde κόλαφος v. Prolegg. 292. sive illud ex quo κοῖλος κοιλαίνω coelum. Si ἐρέφω epsilon prostheticon habere conceditur, de synonymo ἐρέπτω siremps lex esto; alterum ἐρέπτω ²¹⁾ carpo sunt qui cum ἀρπάζω et germanicis *rassen rupfen* cognatum existiment; et huc etiam Schol. II. XX. 234. aoristum ἀνερείψασθαι referunt probante Matthiae Gramm. I. 579. Epenthesi syllabica adaucta sunt σκηρίπτω pro σκνίπτω, et σκηρίπτω pro σκίπτω, prosthesi vero ὀλόπτω pro λέπω. Verbi καλύπτω stirps relucere videtur ex adverbio calim sive clam et verbo celare, nec multum differunt κάλυξ, κέλφος et quod Schol. Arist. Plut. 27. subjicit κλέπτῃς ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. Paragogis adnumerari oportet σκολύπτω, si a σκόλον sive σκύλον derivatum est; ut in Lex. Rhet. ap. Eust. 952, 9. dicitur: σκολύπτειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, nec aliter statuendum si a κόλος et κολουεῖν, quo verbo Hesychius in illo interpretando utitur. In Nic. Ther. 229. ubi de serpente loquitur γλώσση λιχμάζων νεάτην σκολύπτεται οὐρήν, planius est quod Schol. h. I. scriptum invenit σκολιναίεται curvatur, sed ad analogiam accommodatius foret σκολιναίεται a σκολιός ductum ut πελειαίνεσθαι, ὠριαίνεσθαι.

Adnotamentum. Literam τ praeter πίπτω ascitam habent omnia quorum originem aliquatenus perspicimus, unum mediae subjunctam βλέπτω, cetera tenui vel aspiratae ut κλέπτω, δρέπτω, ἄπτω. Duo autem cum eo quod consona

20) In Orph. Arg. 292. ξυγὸν ἀνερείψασθε πόνον nescio an ἀναρρίψασθε scribendum sit.

21) Activa forma ἐρέπτω usus est Nonnus XL. 306.

fulciuntur etiam vocalem mutant ἐνέπω ἐνίπτω, ῥέπω ῥίπτω ²²⁾ EM. 704, 57. Theodos. Gramm. 72, 33. unde pendunt nomina ἐνοπή ἐνιπή, ῥοπή ῥιπή, eoque modo non sonus solum ingravescit sed significatio quoque. Sch. Od. XII. 266. ἐνιπή ἢ διὰ λόγων ἐκπληξίς ἀπὸ τοῦ ἐννέπειν. Eust. 1387, 32. τὸ μὲν ἐννέπειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λέγειν, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐνίπτειν καὶ ἐνίσσειν τοῦτο οὐ δηλοῖ, qua ratione ἴσχω differt ab ἔχω, neque opus est diversa comminisci etyma. ²³⁾ Aliud hujus duplicis tropae exemplum praebent δρέπω δρύπτω, θήπω θώπτω. Sunt vero etiam quae utramque consonam assumptam habeant δάω (δαίω δαΐζω) δάπτω ὡς κνάω κνάπτω Eust. 615, 10. αῦω ἄπτω incendo, neque fide alienum θώπτειν et τεθῆπέναι a θάω originem trahere v. Parall. p. 47. et 127. θάπτω παρὰ τὸ θῶ EM. 442, 56. quod confirmare videtur Schol. Il. XXIV. 83. Λάκωνες τὸ θάπτειν τιθήμεναι φασί, et nomen θήκη sepulcrum cf. Parall. 426. sed pugnat cum ceteris exemplis, quae alpha in stirpe habent. Nec satis facit Hemsterhusii consilium ad Xenoph. Eph. p. 202. veteri lingua θάβειν, θάπειν, θάφειν, θάπτειν nihil aliud est quam terra obruere, nam hoc totum conjectatione nititur. Sed fortasse Hesychius adjectivum ἄθαπτος ex vero interpretatus est ἄκαυστος proprieque dicitur illud πυρὶ θάπτειν igni concremare a τύφω ut bustum τύμβος, quod EM. a τύφω repetit, unde Θύψας καύσας, Ὑπεξέθνυτο κέκαντο Hes. ²⁴⁾ qua ratione ejusdem glossa Τοῦφος τάφος defendi poterit ab Ahrensii correctione τύφος pro τάφος de Dial. Dor. 126. manetque verbi memoria in novitio Latinorum sermone stufa (etüve) id est hypocaustum, vaporarium, nostroque stofen, quod est culinae vocabulum significans lento igne coquere. Vocales autem $\bar{\alpha}$ et \bar{v} in formatura vocabu-

22) Philostr. Imagg. I. 2, 766. καθεύδει τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σιέρνον ῥίψας.

23) Ruhnkenius ἐνίπτω ab ἔπω ortum putabat, cujus unicum exemplum Ἐξίπεται ἐκπιέζεται Hes. tollitur Kuesteri correctione ἐξιπῶται. Nec simile videtur νεικεῖν, quod Buttmannus illi comparat. Βάζειν quoque modo dicere, modo male dicere, increpare significat.

24) Κατέθνυψας περιέπνευσας Hes. Vossius scribi jubet περιέκνυσας. Propius est περιέφλευσας.

conjectura a *στείβειν* natum esse *στέμβειν* proculcare, proterere et *ἀστεμφής* cum alpha pleonastico copulatum ut *ἀστεροπή* proprie significare *στιπτόν* inculcatum, spissum, compactum, denique firmum et immobile ut *σιβαρός* et *stipulum* apud veteres firmum dicebatur Fest. ¹⁾). Pro beta autem quam facilis sit aspiratae successio cognoscitur ex synonymis *στόβος* et *στόμφος*, *στέμφυλα* et *στούππια*, sic enim posteriores appellarunt fraces v. Moschopul. in Agapet. in Fabric. Bibl. Gr. T. XII. 306. Neque conditio mutatur si quis *ἀστεμφής* sic accipiat ut *ἀστυφέλικτος* cum alpha privativo junctum. *Σέβω* unde *σεμνός* derivatum est ut ab *ἔρεβος* *ἔρεβενός* *ἔρεμνός*, Wytttenbachius ad Plut. de Aud. poet. p. 278. ad *σεύω* *σοβέω* refert, cujus propago est *σοβαρός* eadem significatione qua *σεμνός*. Verbum *ἀμείβω* notum est per *εν* scriptum esse, *Ἀμεύσασθαι περαιώσασθαι, Παραμεῦσαι παρελθεῖν* Hes. etc. ²⁾ quorum principium Coraes in imperativis novellae Graecitatis *ἄμε* (age) et *ἄμετε* (agite) sibi agnoscere videtur ad Isocr. p. 277. ad Plut. T. V. 407. sed potius in latino *meo*, *migro*, *mutuo*, *mutuus μοῖτος* delitescit. Vicissitudo significationum, quas Latini diversitate declinationis distinxerunt *fugare* et *fugere*, apud Graecos diversis notata est consonis; nam *φέβω* (*φέβομαι*) factitivum est, *φεύγω* neutrale — *ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σεσημειώται ὅτι φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς* (Lehrs. Arist. p. 89.). Utroque antiquius forsitan fuerit *φάω* *παιφάσσω* motum trepidum significans, unde *φάψ* et *φάσσα* columba, quae prae ceteris *τρήρων* id est trepida vocatur; a *φέβω* *φοβή* coma vibrissans, alias *σοβή* dicta a *σεύω* ut vibrissae pilinarium qui spiritu moventur ³⁾). Sed duobus *λείβω* et *κρύβω* consona mutabilis quidem inest

1) Unde Huschklius (*Verfass. des Serv. Tull.* p. 133.) cognoverit vocalem primam hujus vocabuli longam esse non video; ex verbo *stīpo* non sequitur.

2) Pro *Ἐξημεῦσαι ἀποκινῆσαι* scribendum est *ἐξήμενσαι ἀποκεκίνησαι*. Praesens *ἀμεύω* non extat nec simplex nec compositum. *Διαμέστας* *ἐξαλλάκτης* jam Hemsterhusius ad *ἀμέω* revocavit.

3) Coraes ad Isocr. p. 61. *φέω* prius dictum esse quam *φεύγω* *φέβω* colligit ex eo quod hodie *στρέγγω* dicunt pro *στερῶ*, *τελευγῶ* pro *τελῶ* et similiter *κλέγω*, *πτέγω*, *καύγω* pro *κλαίω* etc.

(λειμών, κρύφω) nec tamen ut demonstrari possit nativam non esse. Eorum, quae terminationem non puram habent, unum ῥέμβω cum στρέφω et significatione congruit et forma, recteque Schol. II. XIV. 413. nomini στρόμβος apponit tanquam synonymum ῥόμβος turbo, cui simillima rota magica ῥύμβος nuncupatur et στρόφαλος v. Boisson. ad Marin. p. 122. Quodsi στρέφω et ῥέμβω ab ultima stirpe στρέω torqueo repetimus, cujus vestigia ostendit στόρνη strophium et στρεύγω v. C. III. §. 1. literam μ interpositam dicamus necesse est, qua ratione nonnulli ἀτέμβω ex ἀτέω extitisse suspicantur. Στίλβω nescio an aliquid commercii habeat cum στίλη stilla, στίλπνῃ ἑέρση Hom. lucida gutta Ovid. Fast. IV, 522. σταλαγεῖν μαρμαρύσσειν Hes. — Φέρβω procul dubio pro φέρω receptum est, unde φέρμα τὸ γέννημα Sch. Aesch. Suppl. 693. φέρσαι τὸ γεννῆσαι Sch. Eur. Phoen. 802. ubi Valckenarius φέρψαι corrigit contra regulam. Nam verba hujusmodi non declinantur ultra imperfectum nisi literam beta praecedat diphthongus $\epsilon\iota$ ut λείβω λείψω ἔλειψα Macrob. de differ. verb. p. 724. εἰφθῆ εἴβηται Hes. καταστεῖψαι Sophocl. etc. sed ἀτεμβόμενος solum praesens habere animadvertit Sch. Apoll. II. 56. cetera imperfectum non excedere docet Herodianus in libro de Aclitis Gram. IV. 338. II. 412. Choerobosc. Epim. p. 62. et 498. quare σεσημείωται τὸ ἐσέφθη παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Πλάτωνι et ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐρῥέμφθην p. 17. et 498. Ῥεμφθῆναι tamen Hesychius alicubi legit idemque Σέψασθαι σεφθῆναι θανμάσαι. Sed plerumque haec tempora formantur a σεβίζειν et σεβάζειν.

§. 2. In puris secundae classis praeter ionicum τράπω alpha non reperio sed saepissime epsilon ἔπω, ἐνέπω, βλέπω, δρέπω, λέπω, πρέπω, ῥέπω, σκέπω, τρέπω. Nam Hesychii glossa Κλέπει πορεύεται (πονηρεύεται?) ἐπιθυμεῖ ἔξαπατᾶται quo pertineat, ex parte tantum perspicitur ex Sch. Od. XXII. ἐπικλοπος ὀρεκτικός, κλέπτειν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν (τῶν ἀλλοτριῶν) et ex latino clepere. Eta duo habent σήπω et Θήπει ψεύδεται, Θήπων κολακεύων θανμάζων, unde τέθῃπα pendet. Iota unum et id soli Hesychio testatum Σκίπει νόσσει, Κνίπτειν (κνίπειν) σείειν νόσσειν, quibus paullo post accedit σκνίπτει, similisque est nominis discrepantia σκίψ et

σκήψ, sed σκίπτω, quod Matthiae ad Hec. 64. cum σκίπω confert, totum diversum est. Diphthongus duobus se insinuavit λείπω et ερείπω, quod et ερίπω scribitur Apollon. Synt. III. 31, 277. ερίψαι καταρξίψαι, ερίψιμα πτώσιμα Hes. Ceterae vocales non emergunt. Terminationis non purae sunt θάλλω, λάμπω, ἔλπω, μέλπω, ἔρπω, τέρπω, πέμπω. Hesychius adjicit Κάρπειν πλήττειν, Κάρπεσθαι καθαίρειν, quarum significationum neutra propria et primaria videtur sed potius ea quae in latino carpere et calvere id est vellere *) apparet; nam decerpendo et stringendo purgantur immunda, et purgandi verbum transfertur ad verberationem Ἐκάθηρε ἔτυπτε Hes. *

Adnotamentum. Etiam horum verborum multa labialem extrinsecus acceperunt. Θήπω enim a θάω ortum, de quo dixi in Parall. p. 47. Βλέπω et λεύσσω γλαύσσω, quae EM. 652, 5. recte componit, antiquum λάω cognatione attingunt. Τρέπω verto, cui vicinum est στρέφω torqueo, non adeo longe distare a τρέω tero unde Τέρεσσαν ἐτόρνωσε Hes. infra faciam clarius. ῥέπω cum ῥέω consociasse videntur Grammatici qui περιρῥηδής interpretantur περιρῥυείς, *) nam ab hoc περιρῥεπής vix quidquam differt et inclinata labentibus et defluentibus simillima sunt, sed alii περιρῥυιμένος et περιρῥυαγείς reddunt, quod aequè quadrat. Λέπω a λύω profectum esse, quia liber (λέπος) de arbore delibretur sive reluat J. Scaligeri fuit opinio, de qua existimet quod quisque velit †). Ad explauandum σκέπω Schneiderus

4) Hinc calvus i. q. vulsus, cavillus, cavillari et longiore ambitu calumniari a propria significatione vellendi translata ad vexationem, obtrectationem; neque alium intellectum habet carinare.

5) Parall. p. 156. ubi addam Προςκλήδης καλεσάμενος Hes. in adverbium προςκλήδην mutandum esse, et apud eundem pro Ἐπικλενύσας λάθρα ἀπειθών scribi oportere πεκκλινήσας ut εκκλινῆσαι et διακλινῆσαι dicitur pro διαφυγεῖν. Adverbia saepe participiis explicari ostendi in Parall. 156. et sic pro Ἐνραβώς ἐγγράφας Hes. scribendum esse patet ἐγγράφως.

6) Erotianus Ἐκλαπῆσεται ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφῆσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτιάδῃ (n. XVII.) φήμαις οὐκ ἐγὼ βροτῶν ἄπαντας ἐκλαπῆναι, quae fortasse sic scribenda φήμ' οὐκ ἐγώ

figit cascum quoddam σκέω, unde σκευή⁷⁾, σκιά, σκοιός, σκηνή arcessit neglecta Hesychii glossa Κέω σκέψαι, quae tamen, ut nunc est, nullum usum praebet. Nec multum confido Buttmanni conjecturae πρέπω a πέρω repetentis Lexil. I. 19. Ἔπω et ἐνέπω tam simplici natura constant ut nihil ulterius quaeratur. Σκνίπω sive σκνίπτω cum κνάω κνίζω cohaeret. Jam ut ad illa veniam, quae duabus inniuntur consonis, θάλπω cum θαλυκρός, ἀλυκρός et cum ἄλεα (Parall. 12. et 127. Prolegg. 345.) tantam habet significationis similitudinem ut pro cognato haberi possit. Μέλπω Pindarus παρετυμολογεῖ quum dicit μολπή μελέων Ol. X. 99. Λάμπω quin a λάω λεύσσω γλαύσσω defluxerit, non dubium habetur, nec raro in unum confluunt utrinque derivata λαμπρός et λευκός v. Jacobs. ad Anth. 559 sq. Latini verbi *carpere*, quod graeco κάρπω apposui, brevior forma extat *carere* id est carminare vel, ut germanice dicitur, *kardaetschen* a car-dis, quibus ad eam rem utuntur lanarii. Hinc sursum euntes ad commune his omnibus deducimur primitivum κείρω, cui Latini addiderunt labialem ut κρούω crepo, σκάλλω scalpo et fortasse Graeci ipsi, si κρῶβος et κρωβίον sive κρωπίον falx sive securis recte huc referimus. Τέρπω Philoxenus attigit in libro de sermone Romanorum EM. 737, 20. οἱ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδὴ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὠνόμασαν, τὸ στυγεῖν ἀπὸ τῆς Σιγῆς ἥπερ ψυχρότατον ἔχει ὕδωρ, καὶ τὸ φόβος κρυόεις· ἀπὸ δὲ τῶν θερμῶν τὴν τέρψιν θαλπωρὴν ἔλεγον καὶ τὸ τέρπεσθαι λαίνεσθαι⁸⁾). Hic ergo non

(— —) βροτῶν etc. dico igitur omnes hinc progenitos esse, hoc est ex ovo primigenio quod in Avv. 695. celebratur. Sed quid tandem est illud apud Hesychium Λαπῆναι λαπισθῆναι? A λάπτω glutio fortasse; nam λαπίκτρια dicitur ἡ θέλουσα εὐωχεῖσθαι, λαπίζεσθαι autem τὸ ἀλαζονεύεσθαι, heluationi vero conjuncta esse solet divitiarum et potentiae ostentatio et jactantia, unde est illa Cleonis in Arist. Eqq. 354. oratio θύννεια θερμὰ καταφαγῶν — κασαλβάσω τοὺς στρατηγούς, λάβρακας καταφαγῶν Μιλησίους κλονήσω etc.

7) Hanc qualemcunque conjecturam stabilit quodammodo nomen σκεοθήκη in Inscr. Corcyr. n. 1838. b. et σκεάζειν in Tenia n. 2344.

8) Sch. Pind. P. IX. 63. τὰ ἀπηνῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι, τὰ δὲ προσηνῆ τοῖς θερμοῖς διὰ τὴν γενομένην διάχυσιν. Hesychius Ἀῶν διαχέω θερμαίνω· τὰ γὰρ προσηνῆ τοῖς θερμοῖς παρέβαλλον.

solum *τέρπω* a *θάλλω* sed utrumque a *θέρω* arcessivisse videtur, unde *θάρσος* repeti solet. Et quam arcte haec inter se contingant apparet ex Julian. Or. VIII. 243. *θαλπωρή και τέρψις* et Christod. Ecphr. 166. *ἐθάλπετο χάρματι θυμός*. Alii tamen diversam ingressi sunt viam: *τέρπεσθαι μετά-θεσίς* ἐστι παρὰ τὸ *τρέπεσθαι* EM. 753, 39. scilicet quia ἡ ἡδονὴ ἐκτρέπει τοῦ δέοντος Sch. II. XIV. 314. vel quod ἀπάγει τῶν λυπηρῶν Sch. II. XIX. 513. quod quodammodo defendi potest comparatione synonymi *ἐξαλλάττειν*. Hoc enim Phrynichus Ecl. 363. pro *τέρψαι και παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην* dici testis est cf. Orell. Suppl. ad Nicol. Dam. p. 7. Attamen argutius videtur. Sed etiamsi *τέρπω* et *τρέπω* natura diversa sint, tamen fieri potuit ut aliquis pro *τρέπω* trajectis consonis diceret *τέρπω*, quomodo Hesychius accepit *Τερπώμεθα τρεπώμεθα*, et ut contraria metathesi *τέρπω* verteret in *τρέπω* id quod ab Homero saepius factum esse statuunt Scholiographi et consentit Buttmannus. Neutrius tamen rei documenta habemus indubia; nam neque Hesychii auctoritas sat gravis et homericorum locorum sententia controversa est.⁹⁾ Alioqui pro *τρέπω* dici potuisse *τέρπω* apparet ex derivatis *ἄτραπος* et *ἄταρπος*, *ἄτροπος* et *Ἀταρπώ* Parca Sch. Od. VII. 197. Hinc deducor ad ultimum hujus generis *ἔρπω* serpo et repo, et ad similem utriusque linguae discrepantiam in *rapio* *ἀρπάζω*, cujus primigenia forma *ἔρπω* colligitur ex participio *ἀρπαμένη* aoristis asigmatiς *εἶλα*, *εἶπα*, *ἤνεγκα* adnumerando et ex nominibus *ἄρπη* hirpus et *irpex* v. Scalig. ad Varr. IV. 95.

§. 3. Tertiam labialium quae in exitu habent, pleraque pura sunt, duo per alpha *γλάφω* et *γράφω*, quinque per *ε* quae Theognostus enumerat p. 138. *δέφω*, *στέφω*, *στρέφω*, *τρέφω*, *ψέφω*, tacite praetervectus *ἐρέφω*, fortasse quia primam vocalem praepositivam esse putavit v. Diss. de Prothesi c. II. Praesens *νέφω*, quod nostri Grammatici receperunt, Herodianus in libro de Conjugationibus inscripto inusitatum

9) Nimis inepte illa conjectura transfertur ad Od. VII. 279. *χω-ρος ἀτερπής* — ὅθεν οὐκ ἦν τραπῆναι καὶ ἐκφυγεῖν et ad *τερπικέραυνος* ὁ τοὺς ἐναντίους τῇ κεραυνῷ τρέπων Sch. II. VIII. 1.

fuisse docuit sed hinc fluxisse perfectum *νένοφα* Theogn. l. c. Cram. III. 395. Eust. 127, 32. Ex penetralibus literaturae Hesychius protulit *Ψέφει δέδοικε λυπεῖ φροντίζει, Καταψέφει κατασκοπίζει*· *ψεφὰς γὰρ τὸ σκότος, Ἀψεφῆς ἀφρόντιστος, ἀμελής,* ¹⁰⁾ quae significationes facile inter se conciliari possunt; nam *συννεφῆς* et *συννεοφῶς* dicitur de tristi et meditabundo v. Kayser. ad Philostr. Soph. 324. — *Τὰ διὰ τοῦ ἡφω* *δισύλλαβα δύο, τὸ μὲν διὰ τοῦ ἡ νήφω, τὸ δὲ διὰ τῆς εἰ νείφω τὸ χιονίζω* Theogn. l. c. quod quum rectius *νίφω* scribatur ¹¹⁾ nec satis fidei habeat Hesychii scriptura *Δειφόμενος ψηλαφήσας*, unum relinquitur illius terminationis specimen *ἀλείφω*. Praeter *νίφω* duo leguntur sed pariter dubia *γρίφω* et *κνίφω*, illud in Hippocr. Prorrh. I. 171. T. I. *ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριφόμενα*, pro quo veterum nonnulli, ut Galenus refert in Comm. I. 127. T. XVI. *γριπόμενα* scripserunt, codices autem Flor. et Med. *γριφώμενα* praebent, sed barytonon *γρίφω* vel *γρίτω* confirmat Hesychius *Γεγριφῶς ταῖς χερσὶν ἁλοῶν*, qui aut *ἐλών* scripsisse videtur aut *ἁλῶν*, cujus forma media *Ἀλοῦνται κρατοῦνται* ab Hesychio affertur, activam Etymologi thematis loco ponunt. Quippe capiendi significationem habent *γριπεύς* piscator, *γριπίζειν* piscari et universe capere, *γρίπισμα* captura sive lucrum, *δυσγρίπιστος* Ephraem. Caesar. 3312. in Maji Nov. Script. T. III. homo tenax vel nimius in captando lucro. His jam Salmasius de Mod. Us. p. 353. contulit germanica *greifen, griepen, to gripe*, et porro apponenda videntur herciae nomina *κράφα* et *ἀγρίφη* v. Prolegg. 295. et *ἀγγρίφιον* harpago aliudve instrumentum hamatum quod Co-raes Atact. I. 8. cum praepositione compositum putavit; qui-

10) Diversum huic *ψέφω* Theognostus p. 13, II. interpretatur *κιν-πῶ* propter *ψόφος*, puto.

11) *Νείφω διὰ τῆς εἰ, ἐξ οὗ νέφος, σημαίνει τὸ βρέχω· νίφω τὸ χιονίζω διὰ τοῦ ι* Sch. A. ad Il. I. 420. sed etiam hoc saepe per *ει* scribitur v. Interpr. ad Thuc. III. 23. ad Paus. VIII. 16. 2. Jacobs. ad Anth. p. 67. idque Bekkerus Phot. Bibl. CCXXIII. 348. (212) sine codd. edidit pro *νίφω* ut Falckenburgius Nonn. Dion. XIX. 83. fortasse ex Paraphr. IV. 175. ubi *νείφων* idem significat quod *σπείρων*.

bus omnibus convenit participium *γριπόμενα*, quod Hippocratis enarratores *σπασμωδῶς συνελκόμενα* interpretantur. Alterum legitur in Herod. π. Μον. 43, 33. *ἐρεῦθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ*. Sed suspicio est ne tertium exemplum, quod EM. 116, 15. in enumeratione similium omittit, ex dittographia natum aut *κνήφω* scribendum sit ut in Gloss. *Prurit κνήφει*, ubi quod Piersonus ad Moer. 41. reponit *κνήθει*, ob diversitatem significationis parum convenit. Subsequitur *ῥόφειν ὡς γράφειν καὶ ῥόφουσιν ὡς γράφουσι* Aelius Dionys. ap. Eust. 1430, 37. sed hoc in aoristum cessit v. ad Aj. p. 181. Adn. 10. In *νφω* tria exhibet Theognostus l. c. et Theodosius Gramm. p. 72, 28. *γλύφω, στύφω, τύφω* totidem omissis *δρύφω, κύφω, κρύφω*. De primo Eustathius p. 1295, 30. *δρύπτω καὶ δρύφω διαφορεῖται*, sed hujus auctores nulli nisi Lexicographi: *Ἀποδρύφω ἀποδέρω*, Suid. *Δρύφειν περαινέιν, Δρυφόμενοι περαινόμενοι* Hes. ubi non admodum necessaria videtur Dindorfii correctio *δέφειν δεφόμενοι*, quandoquidem *δρύπτειν* non longe abest a *δρέπειν*, quod ad concubitum transferri apparet ex Aeschyleo *ὠμοδρόπα νόμιμα* id est nuptiae, quibus puellae crudae prae-florantur *δρέπονται*, et ab eodem *δρύφειν* productum est *δρυμάττειν*, quod Pollux inter verba futuendi refert. Homericum *ἀμφιδρύφῃ* EM. praesenti adscribit, alii aoristo; nec certius *Περιδρύφῃ ἀποξέση* Hes. Secundum *κύφω* seculis semibarbaris increvit v. ad Aj. p. 450. tertii imperfecto poetae posteriores utuntur aoristi vice. *Ψύψαι ξοφῆσαι, Ψύπται οἱ ἀναῤῥοφοῦντες* praesens habent *ρύφω* inusitatum ut *ῥόφω*, cui similem sorbentis sonum exprimit *ῥοιβδῶ*. Litera *ω* hoc genus non intrat; raro diphthongi, *νείφω*, de quo dictum est, *οἶφω*¹²⁾ et *δλούφω*, quod Hesychius s. *Διολουφῶν* atticum perhibet.¹³⁾ Non pura reperiuntur tria, *ἄλφω*, cujus exempla

12) Gramm. Cram. I. 330. τὰ ἀπὸ τῆς *ω* ἀρχόμενα ἔχοντα μεταξὺ σύμφωνον, εἰ μὲν παρὰ ὀνόματος ἤ, περισπῶνται — εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, βαρύνεται οἶχω, οἶφω, ἀφ' οὗ τὸ ἄριστα χωλὸς οἶφει. Sed hoc plerumque οἶφῶ scribitur.

13) Apud eundem pro *Κατώξα περιέξανα* scribendum est *κατώλοιπα*.

omnia dubia sunt praeter Ἐξάλφεις εὐρίσκεις,¹⁴⁾ ὄμφω et κάρφω.

Adnotamentum. Jam ut de formatione dicam, tribus illis, quae tenui quodam soni et significationis discrimine distincta sunt, γράφω, γλάφω, γλύφω, veteres Eust. 1504, 19. commune assignant principium γράω id est rado rodo; quod non improbabile dixerim. Neque falli videntur qui δέφω cum δεύω διερός comparant consonam adventiciam putantes. Eandemque literam dubito an στρέφω non propriam habeat; mutatur certe in agnatis στραβός¹⁵⁾ et στρεύγω v. C. III. §. 1. penitusque evanescit in στέρωψ, quod equidem simplex esse arbitror ut μέρωψ (μορτός) a στέρω sive στρέω ductum cum significatione torti et volubilis; certe στέρωψ λιγνύς apud Sophoclem nihil differt a λιγνύς στρόβιλος in Dosiadae Ara I. v. 5. quod epitheton pluribus verbis explanat Apollonius I. 438. λιγνύς πορφυρέαις ἐλίκεσσιν αἵττουσα id est gyros agens, *wirbelnder Rauch.*¹⁶⁾ Τύφω non incommode a θύω fumigo repetas. Οἴφω et ὀπνίω fortasse paronyma sunt ab ὀπή hoc est ab ea corporis parte unde scorti epitheton βορβορόπη ductum est. Cetera omnes eruendi etymi conatus eludunt. Eorum quae duas in exitu consonas habent, unum μέφομαι ex comparatione nominis μῶμος posteriorem foris assumptam habere colligitur; priorem alterum ὄμφω unde compositum ποτόμφει Hesychius explicat προσόζει et ὀμφή ὀδμή. πνοή. His enim literam μ extrinsecus insinuatam esse

14) Grammatici etymon literae primae tractantes modo ἀλφεῖν scribunt, modo ἄλφειν Apollon. Synt. I. 3. p. 13. et al. apud Goettling. ad Theodos. 207.

15) Στρεβλόν οἱ παλαιοὶ στραβόν λέγουσιν Eust. 206, 30. hinc strebulus et sribligo, quod in Gloss. tortiloquium exponitur.

16) Etiam στροπή sive ἀστραπή tortum aliquid significare declarat Hesychius vocabulis στροπή, στροφή et στορία (quasi stortium dicas) unum subjiciens interpretamentum ἀστραπή, *igneus vertex quem fulmen vocant* Lucret. VI. 297. Eamque speciem exprimit στεροπής ἔλικες Aesch. Prom. 1085. et πυρός βόστρυχος id est fulmen ἐλικιῶ βοστρύχῳ προσεμπερές Athen. X. 453. E. Αἰ τοῦ καπνοῦ περιστροφὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς πλόκαμοι Poll. II. 27. πλεκτάνη καπνοῦ Arist. Avv. 1717.

argumentamur ex similibus γραμφεύς pro γραφεύς, δομφεῖς ἱμάντες οἷς ῥάπτεται τὰ ὑποδήματα, ὀμπνη ἢ τροφή, unde ὀμπνιος et ὀμφύνα (αὖζω) provenerunt cum ops, opimo, ὀφέλλω communitate stirpis connexa; ad ultimum homonymon ὀμφή, quod aliter ὕψ et ὄσσα dicitur ¹⁷⁾ ab ἔπω (εἰπεῖν) declinatum esse in confessum venit. Nec multum abest quin verbum defectivum Ὠψατο εὖξατο proprie de vociferatione precantium et obtestantium dictum esse putem. Hinc credibile fit ὀμφω illud, quod pro ὄζω valet, primitus ὄφω pronunciatum esse vel ὀπω additoque consueto complemento ὀπτω. Unde quam facilis fuerit in ὄζω vel, ut Lacones dixerunt, ὄδω transgressio, perspicitur ex vicissitudine similium νίφω, νίπτω, νίζω, νίσσω. Postremo ὀσφραίνομαι sigma ab ὄσδω, labialem ab ὀμφω propagasse videtur; tertia consona ad terminationem primitivi ὀσφρα pertinet ut in ἔδρα, ἰδρις, ἰδρώς, τέφρα παρὰ τὸ τύφω EM.

§. 4. Verborum labialium pars magna a primigenia forma descivit ascitu literae mysticae; quare hoc loco congregabo omnia quae in πτω excidunt, etsi non omnium origo demonstrari potest. Primum ordinem tenent ἀπτω, βάπτω, βλάπτω, γνάπτω, δάπτω, θάπτω, κάπτω, λάπτω, ῥάπτω, σκάπτω, στράπτω. Epsilon praefinita pauciora sunt κλέπτω, πέπτω, σκέπτομαι. Nam δρέπτω a poetis assumitur tantummodo producendae syllabae causa v. Jacobs. ad Anthol. 644. Hermann. ad H. H. in Cer. 425. λέπτω mendose scriptum pro λέπω v. Meinek. ad Com. T. II. 575. et T. III. 16. ut pro πέττω saepe πέπτω, συμπέπτω, quod antiquioribus ignotum fuisse concedimus Heraclidæ Eust. 54, II. πέψαι ἀπὸ τοῦ σεσιγημένου ἐνεστῶτος τοῦ πέπτω. Per η unum effertur σκήπτω. Per iota ἵπτω ¹⁸⁾ κνίπτω, λίπτω, νίπτω, χρί-

17) Ἥλιος πανόμφαιος Quint. VI. 626. non ut Ζεὺς πανόμφαιος dicitur sed pro πανωπήεις vel omnituens.

18) Theogn. p. 137. τὰ διὰ τοῦ ἵπτω κνίπτω, ῥίπτω, ἵπτω, λίπτω, ἔπτω τὸ βλάπτω, ὅπερ ψιλοῦται· ἐπὶ γὰρ τοῦ πετῶ δασύγεται καὶ περισπᾶται, quo distinguuntur tria verba ἵπτω thema commenticium verbi ἵπταμαι, secundum ἔπτω τὸ βλάπτω, tertium ἵπτω, quod Hesychius asservavit Ἰμψαι ζεῦξαι i. η. ἄψαι.

πτω, πίπτω, ῥίπτω, quorum duo postrema communi usu trita sunt, caetera minus; τοῦ ἰάπτω ὁ ἐνεστὸς μόνος εὐρίσκειται· ὁ γὰρ ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἵπτω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α EM. 464, 6. Cram. I. 211, 4. quibus hoc declarari videtur, praesentis unam esse speciem ἰάπτω, aoristi duplicem ἔαψε et ἔψατο. Κνίπτω in nostris libris non reperitur sed auctum σκνίπτω, ἀποσκνίπω, διασκνίπτω. Λίπτω solis poetis concessum, χρίπτω apud Hippocratem, Herodotum, Aretaeum legitur saepius modo sic scriptum modo χρίμπτω, nec repudiarunt rhetores posterioris aetatis v. Ruhnken. ad Tim. p. 105. In ὁ Theognostus p. 137. duo affert κόπτω καὶ ὀπτω τὸ βλέπω, cujus media forma περιόπτεσθαι usus est Apollonius Synt. IV. 3, 308. Moschopulus vero in Dict. Att. duo duntaxat tempora usitata esse dicit ὄψομαι et ὤμμαι, sed et aoristi exempla allata sunt ad Buttm. 258. Plura per υ, γλύπτω Anecd. Bachmann. T. II. 294. nisi hoc fluxit ex vitiosa scriptura Eur. Tr. 1297., γρύπτειν γρυποῦσθαι συγκάμπτεσθαι Hes. δύπτω, δρύπτω, θύπτω τὸ τυφλῷ (scr. τυφῷ) Theognost. p. 138. θρύπτω, κύπτω, κρύπτω, ῥύπτω, τύπτω. Ultimae vocalium duo sunt exempla θώπτω et σκώπτω, nam quod Zonaras et Cyrillus proponunt Λώπτω (cod. λώπω) πηδῷ et quae Hesychius offert Δρώπτειν διακόπτειν, διασκοπεῖν,¹⁹⁾ Ἠρώπτει σκώπτει, pari omnia obscuritate obvoluta latent. Nonnulla tres in exitu consonas constipant, μάρπτω, σκίμπτω, χρίμπτω. Diphthongorum usum coartat Choeroboscus p. 199. et 249. τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγονται πλὴν τοῦ ἀνερείπτω, sed hoc fictum ex aoristo ἀνηρείψαντο et ἀνερειψαμένη, cui praepositio addit significationem simplici contrariam. Nam ut μύειν significat τὸ καμῦναι, ἀναμύειν vero, quod in Thes. omissum, τὸ ἀναβλέπειν Suid. et δύειν mergere se, ἀναδύειν emergere, σφάλλειν ad casum dare, ἀνασφάλλειν resurgere, eodem modo ἐρεῖψαι est dejicere,

19) Δρώπτειν si pro σκοπεῖν dictum est, a δρεῖν derivatum videtur, de quo dixi in Parall. 118. si pro διακόπτειν, cum δρέπω δρύπτω cohaeret.

ἀνερεῖψαι ²⁰⁾ sustollere et in altum levare. Duarum syllabarum numerum quae egrediuntur, aut paragoga sunt ut χαλέπτω et alia quae in libri secundi parte altera proferentur, aut aliqua affectione contacta, aut in utramvis partem inclinata. Ita ἰάπτω Schol. Prom. 365. ex ἵπτω dilatatum censet et ex his Doederlinus Synon. T. V. 63. icio et jacio nata putat, sed pro diversitate significationis idem et ad ἄπτω traduci potest v. ad Aj. v. 700. et ad ἴω ἱημι ut ἰάλλω. Nec dubium quin κολάπτω principium habuerit monosyllabum, sive id κόπτω fuit, unde κόλαφος v. Prolegg. 292. sive illud ex quo κοῖλος κοιλαίνω coelum. Si ἐρέφω epsilon prostheticon habere conceditur, de synonymo ἐρέπτω siremps lex esto; alterum ἐρέπτω ²¹⁾ carpo sunt qui cum ἀρπάζω et germanicis *raffen rupfen* cognatum existiment; et huc etiam Schol. II. XX. 234. aoristum ἀνερεῖψασθαι referunt probante Matthiae Gramm. I. 579. Epenthese syllabica adaucta sunt σκηνίπτω pro σκνίπτω, et σκηρίπτω pro σκήπτω, prosthesi vero ὀλόπτω pro λέπω. Verbi καλύπτω stirps relucere videtur ex adverbio calim sive clam et verbo celare, nec multum differunt κάλυξ, κέλυφος et quod Schol. Arist. Plut. 27. subjicit κλέπτῃς ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐνυμολογεῖσθαι δοκεῖ. Paragogis adnumerari oportet σκολύπτω, si a σκόλον sive σκῦλον derivatum est; ut in Lex. Rhet. ap. Eust. 952, 9. dicitur: σκολύπτειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, nec aliter statuendum si a κόλος et κολοῦειν, quo verbo Hesychius in illo interpretando utitur. In Nic. Ther. 229. ubi de serpente loquitur γλώσση λιχμάζων νεάτην σκολύπτεται οὐρήν, planius est quod Schol. h. I. scriptum invenit σκολίνετα curvatur, sed ad analogiam accommodatius foret σκολιαίνεται a σκολιός ductum ut πελιαίνεσθαι, ὠριαίνεσθαι.

Adnotamentum. Literam τ praeter πίπτω ascitam habent omnia quorum originem aliquatenus perspicimus, unum mediae subjunctam βλάπτω, cetera tenui vel aspiratae ut κλέπτω, δρέπτω, ἄπτω. Duo autem cum eo quod consona

20) In Orph. Arg. 292. ξυνὸν ἀνερείψασθε πόνον nescio an ἀναβείψασθε scribendum sit.

21) Activa forma ἐρέπτω usus est Nonnus XL. 306.

fulciuntur etiam vocalem mutant ἐνέπω ἐνίπτω, ῥέπω ῥίπτω ²²⁾ EM. 704, 57. Theodos. Gramm. 72, 33. unde pendunt nomina ἐνοπή ἐνιπή, ῥοπή ῥιπή, eoque modo non sonus solum ingravescit sed significatio quoque. Sch. Od. XII. 266. ἐνιπή ἢ διὰ λόγων ἐκπληξίς ἀπὸ τοῦ ἐννέπειν. Eust. 1387, 32. τὸ μὲν ἐννέπειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λέγειν, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐνίπτειν καὶ ἐνίσσειν τοῦτο οὐ δηλοῖ, qua ratione ὕχῳ differt ab ἔχῳ, neque opus est diversa comminisci etyma. ²³⁾ Aliud hujus duplicis tropae exemplum praebent δρέπω δρύπτω, θήπω θάπτω. Sunt vero etiam quae utramque consonam assumtam habeant δάω (δαίω δαΐζω) δάπτω ὡς κνάω κνάπτω Eust. 615, 10. αὖ ἀπτω incendo, neque fide alienum θάπτειν et τεθρηπέναι a θάω originem trahere v. Parall. p. 47. et 127. Θάπτω παρὰ τὸ θῶ EM. 442, 56. quod confirmare videtur Schol. II. XXIV. 83. Λάκωνες τὸ θάπτειν τιθίμεναι φασί, et nomen θήκη sepulcrum cf. Parall. 426. sed pugnat cum ceteris exemplis, quae alpha in stirpe habent. Nec satis facit Hemsterhusii consilium ad Xenoph. Eph. p. 202. veteri lingua θάβειν, θάπειν, θάφειν, θάπτειν nihil aliud est quam terra obruere, nam hoc totum conjectatione nititur. Sed fortasse Hesychius adjectivum ἄθαπτος ex vero interpretatus est ἄκανστος proprieque dicitur illud πυρὶ θάπτειν igni concremare a τύφῳ ut bustum τύμβος, quod EM. a τύφῳ repetit, unde Θύψας καύσας, Ὑπεξέθνυτο κέκαντο Hes. ²⁴⁾ qua ratione ejusdem glossa Τοῦφος τάφος defendi poterit ab Ahrensii correctione τύφος pro τάφος de Dial. Dor. 126. manetque verbi memoria in novitio Latinorum sermone stufa (etûve) id est hypocaustum, vaporarium, nostroque *stofen*, quod est culinae vocabulum significans lento igne coquere. Vocales autem $\bar{\alpha}$ et \bar{v} in formatura vocabu-

22) Philostr. Imagg. I. 2, 766. καθένδει τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ στέργον ῥίψας.

23) Ruhnkenius ἐνίπτω ab ἔπω ortum putabat, cujus unicum exemplum Ἐξίπεται ἐκπίεζεται Hes. tollitur Kuesteri correctione ἐξίπουται. Nec simile videtur νεικεῖν, quod Buttmannus illi comparat. Βάζειν quoque modo dicere, modo male dicere, increpare significat.

24) Κατέθνυας περιέπνευσας Hes. Vossius scribi jubet περιέκανσας. Propius est περιέφλευσας.

lorum permutari quam non sit insolitum. dicam alias. Cum *ῥῶ ῥάπτω* Eustathius 1746. 15. comparat *πῶ πτάπτω*, *βῶ βάπτω* τὸ ἐμβιβάζω, *ῥῶ ῥάπτω* τὸ εἰς ῥῶσαν ἄγω²⁵⁾ adscripto Herodiani nomine, cui non omnia concedimus sed modo primum. *Λάπτω* non aliunde pendere sed sonum naturalem canum bibentium exprimere videtur; nonnulli tamen rimantur altius. *Λάων* οἱ μὲν βλέπων, οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώσσῃ Hes. Verbi *σκάπτω* etymon vocalius fuisse colligimus ex mobilitate consonarum finalium: *Καιετός ὄρυγμα* id est *κάπετος*, *Σκάλλοντες σκάπτοντες*, *Σκαλὶς σκάφιον* id est *σκαπάνη* Hes.²⁶⁾ Verbi *κάπτω* traditur thema scholicon *κάτω* τὸ πνέω ἐξ οὗ *κάπος* τὸ πνεῦμα καὶ *καπνός* Eust. 541, 45. sed *κάπος* non magis legitur quam *κάφος* et *καφέω*, a quo perfectum *κεκαφώς* derivatum dicit p. 1281, 38. id autem e *κέκαφα* ortum volunt per anadromen ut *δουπτέω* a *δέδονπα* Sch. II. V. 698. Sed Herodianus pro anadrome substituit tropen consonae tenuis in aspiratam: *κεκαπηώς* γάρ φησι τὸ ἀνάλογον Eust. 561, 12. fortasse ob eam causam quia tenuis apparet in *καπύσσω*, aspiratae vero nullum est certum indicium; nam *κέκηφε τέθνηκε* Hes.²⁷⁾ ad *κήπω* referendum potius quam ad *κήφω* ac nescio an eodem trahendum sit quod post *καπνωμένους* legitur *Καπνοὸν τὰ πνέοντα*, a Musuro autem in *καπνότα πνέοντα* conversum est; etenim aoristus esse videtur *καπόντα* ex serie scriptus. *Κνάπτω* sive *γνάπτω* a *κνάω* ortum jam attuli. Et a simili principio natum esse *κάμπτω* sive *γνάμπτω* cognosci licet ex nominibus, quibus significatio curvi subest, *γόνυ γνύξ γνύπετος*, *κνήμη* suffrago, *κνημός* anfractus, *γραθμός*, *γνύθος*. Sed primigenia forma mire variata est; Epim. Cram. I. 103. τὸ κάμπτω σύνηθες τοῖς παλαιοῖς λέγειν, ὅπερ ἐν

25) Sic etiam Anecd. Bekk. 766.

26) De duabus consonis initialibus ad extremum sigma remansit solum: *ῥάπτον* τὸ λιογάριον Schol. Theocr. IV. 10. et *σαρρα* *σκαφίον* Gloss. Graecol. quod superest in linguis romaniceis *sape*, *zappa*.

27) Idem *Ἐγκάπτει ἐκπνέει*, ubi *ἐγ* scriptum est pro *ἐκ* ut *Ἐγγλαφῆναι* *ἐγγλυφῆναι* EM. *ἐγγονος* pro *ἐκγονος* et similia v. Buttm. Gramm. p. 17.

συνθέσει ἄνευ τοῦ $\bar{\mu}$, ἀνεγνάφθη καὶ ἐπέγναψε. Haec syn-
theta apud Homerum quidem in omnibus libris per $\bar{\mu}$ scri-
buntur sicut simplex γνάπτω et γναμπτός et quae posteriores
poetae hinc composuerunt ἄγναμπτος, πολύγναμπτος etc. Sed
eam literam necessariam non esse arguit παραγνάψας Coluth.
239. quod codd. praebent pro παραγνάψας praeterveclus
et adjectiva Ἄγναπτος ἀκατάκλαστος, Ἐγκαπῆ ἐπικάρσια,
cui quae deest consona, eadem carent κάμπτω, γαμπός
(γανσός) γαμφήλη παρὰ τὸ κεκάμφθαι Sch. II. XIII. 200.
χαμός sive χαβός hamus, camurus. Μάρπτω veteres modo
ad ἄρπω revocant, modo ad μάρη ἢ χεῖρ, et aoristo μαπτέειν
literam $\bar{\rho}$ exemtam esse volunt Sch. Hes. Scut. 231. Nostra
sententia primitivum est μάω μαίωμα, unde μάσασθαι ἐφά-
ψασθαι Sch. II. XVII. 564. et ἀπροτίμαστος ὁ ἀνέπαφος
Sch. II. XVI. 564. XIX. 263. Huic se insinuavit labialis ut
θάω θήπω, δρώ (ἀποδιδράσκω) δράπων δραπέτης et in-
super rho ut σπανός σπαρνός, κυῶν κυρκανῶν et id genus
alia.²⁸⁾ Sic igitur natum est Μάρψαι συλλαβεῖν et cum
metathesi Βράπτειν ἐσθίειν, τὸ στόματι ἔλκειν ut μορτός
βροτός. Κλέπτω et κρύπτω, quae interdum idem valent²⁹⁾
num qua inter se et cum Κλῶδιδι κλέπτῃ Hes. affinitate de-
vincta sint, res disputabilis est. Σκέπτομαι Hemsterhusius
cum σκέπω, Schneiderus cum specio conciliat. Verbi χρέμ-
πτομαι prima stamina continet latinum *screo*. Αἰπτω unde
creverit apparet ex perfecto λελίτημαι. Nonnullorum utraque
species inveteravit κνάω σκνίπτω³⁰⁾ χρίω χρίπτω, δύω δύ-
πτω. Πίπτω vero a thematico πέτω ortum, unde ἔπετον
et πότμος casus, quae ultra Schol. II. IX. 2. fingit πέω (nisi

28) Ἀφόρδιον τὸ ἀφόδευμα Sch. Nic. Al. 139. θύρσος παρὰ τὸ
θύω Epim. Cram. I. 201. ut θύσθλα, Ταρφεύς περιεστής pro ταφεύς,
Στορβάζειν pro στοβάζειν Hes. etc. quorum si Doederlinus in Synon.
II. 53. recordatus fuisset, non negasset a spuo duci potuisse *spurcus*,
cui prorsus convenit *sputatilis* ἀπόπτυστος.

29) Κλέπτουσα γάμον Pind. Ol. VI. 60. Schol. κρύπτουσα expli-
cat; ἀγλαῖην ἔκλεπτε Anth. I. 10. v. 63. pro ἐκρυπτε, *clepere se* pro
κρύπτεσθαι Seneca dixit.

30) Σκολίη ἡρώρα Hes. sive recte scriptum est sive pro σκίῃ vel
σκνίῃ, certe non aliam stirpem habet quam κνήφη et κνύος scabies.

πέτω scripsit) ad explicandum *Θεσπέσιος*. Synonyma sunt et ejusdem stirpis *Θραῦσαι Θρύψαι* Hes. *Θρύπτεσθαι εἰς Θραύσματα* Plut. Placc. Phil. IV. 119. *Νίπτω ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ ῥέω* Epim. Cram. I. 291. hoc est a νέω, quod alibi approbavi. Synonymon ῥύπτω unde ortum ceperit, a Suida comperimus *Ἀπορῥύει ἀπορῥύπτεται ἀπονίπτει*, quod si verum est ῥεῖν et ῥύπτειν sic inter se juncta sunt ut fluere et luere lavare. Verbi γρύπτειν forma principalis emergit ex aoristo ἔγρυπον et ex adjectivis γρυπός ὁ ἐπικεκαμμένην τὴν ῥῖνα ἔχων· ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐπικαμπές παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι ἦτοι ῥαιβόν EM. Ex tribus autem labialibus cur modo hoc inserta sit, modo illa et quae sit cujusque verbi maxime propria et quasi originalis, res omnium involutissima est. Pro *Θρύπτω*, *κρύπτω*, *κάμπτω* posteriores substituerunt *Θρύβω*, *κρύβω*, *κάμβω*, Romani cambio et *campso* ἀπὸ τοῦ κάμψαι Priscian. X. 52, 510. *gamba* ἢ *καμπτή* τοῦ σκέλους Veget. sed tenuis remansit in *campus*, cujus graecam originem indicat Hesychius: *κάμπος ἵπποδρόμος Σικελοί*, ubi aut *ἵππόδρομος* scribendum aut potius *καμπός* id est eques, qui equum gyros variare cogit, a *κάμπτειν* flectere unde *flexumines* appellati sunt.³¹⁾ Idem Romani *λάπτω* mutarunt in *lambo*, *κύπτω* in *cubo*, alias servata tenui *clepo*, *repo*, apo apiscor id est *ἐφάπτομαι* contingo assequor v. ad Aj. p. 313. eademque remanet in graeco *ἀπάτη* v. Prolegg. 370. sed aspiratae cedit in reduplicato *ἥπαρον* (ut *ἦκαχον*) et *ἄφαρ* ἀπὸ τοῦ ἄπτω Sch. Od. II. 169. Nec solum systoechas mutant sed etiam gutturalem substituunt *πέπτω* coquo, *τρέπω* torqueo (trapetum = torcular) *λείβω* liquo (limpidus liquidus) *λείπω* linquo, *ἔπω* *ἐνέπω*, *ἔπομαι* sequor, insecor, inquam v. Santen. ad Terent. Maur. p. 226. *φλίβω* fligo.³²⁾ Et hujus modi antithesis in graeco sermone exempla sunt *Μάρψαι συλλαβεῖν* et *Βράξαι συλλαβεῖν* *δακεῖν καταπιεῖν*, *Βρακεῖν συνιέναι* (animo com-

31) Ἀκαμπιόδρομοι οἱ εὐθεῖς (δρόμοι) καμποὶ δὲ ἐν οἷς ἀπεδέδεικτο καμπή ἣν περιέθεον Hes.

32) Ninguo fortasse a νίζω ut stinguo a σιζώ. Sin a νίφω, id unicum est mutatae in gutturalem aspiratae exemplum; plerumque media substituitur: scribo, glubo, sorbeo; interdum tenuis: carpo, sculpo.

prehendere) *Βρακείς* (ut *δρακείς*) *συνείς* et cum hyperbato, quod paullo ante notavi, *Δυσβράκανον*³³⁾ et *Δυσβράκανον δυσκατανόητον*, quibus omnibus communis est notio comprehendendi sive id manu fit, sive ore, sive animo, quomodo *γρικεῖν* sive *γρυκεῖν* dicitur pro intelligere v. Ducang. tractatum a propria significatione capiendi, quae in *γριπεῖν* residet, ad intelligentiam ut *συναρπάζειν* et *συλλαβεῖν*. Ex eodem genere transgressionis sunt *Στύψαι συγγάσαι*³⁴⁾ *Συν-στύψαι σκυθρωπάσαι*, *Συνέστυβεν συνεσκυθρώπακε frontem contraxit*, et nomina *ὄπιλος ὄκταλλος oculus*, *δρέπανον Δρέπανον Δράκανον* et alia in Parall. 124. Nonnunquam *ππ* et *σσ* commutantur *πέπτω πέσσω, ἐνίπτω ἐνίσσω, κόπτειν et Κοττεῖν (κόττειν) τύπτειν* Hes. quibuscum cohaerent *κόσσος, ὄτοβος, κότταβος*, quaterere.

CAP. III.

De verbis quorum character est gutturalis.

§. 1. Huic operis parti praestruam tanquam fastigium illustre definitionem Herodiani π. Μον. 22. οὐδὲν εἰς γῶ καθαρὸν δισύλλαβον πρὸ τέλους ἔχον δίχρονον συνεσταλμένον βαρύνεται· σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω, quo edicto excluduntur τάγω τὸ τείνω Sch. Lips. ad II. I. 591. τράγω, θίγω aliaque hujus moduli, quae compendiorum scriptores fabricati sunt. Idem praecipit sed angustius Arcadius 151, 5. sic ut in cod. Havn. scriptum est τὰ εἰς γῶ τῷ α παραληγόμενα ὑπερδισύλλαβα περισπᾶται, σμαραγῶ, πλαταγῶ, λαλαγῶ καὶ καθόλου τὰ ἔχοντα τὸ α, ἀργῶ, παταγῶ.¹⁾ Τὸ δὲ ἄγω

33) *Βράκανον* τὸ *λάχανον* videtur latinum brassica, *Βράσκη κράμβη, Κράμβη ῥάφανος καὶ ἑτέρα λάχανα* Hes.

34) Idem Hesychius *Συνεστιγφωμένοι συνεσκυθρωπακότες* et *Στύψαι συναγαγεῖν*, quod proprie de sapore styptico dicitur sed translatum est ad animi contractionem; *στύξαι καὶ γελάσαι* joca atque seria agere Anth. IX. 186.

1) Disyllabum opus est *σπαργῶ* vel simile. In Schol. Od. II. 67. ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνεται τὸ ἄγαμαι scribi oportet ἀπὸ τοῦ ἄγῳ (ἀγῶμαι) quod Arcadius *καταπλήγωμαι* interpretatur. Hinc est substantivum ἄγῃσμα Suet. Gramm. c. III. ubi ἄγασμα corrigunt.

Lobeck. Technol.

ῥοφόνται. Item p. 152 τὸ αὖτε ῥω φόνται ἀπὸ τοῦ παραλη-
γόμενος τρώω, φάω, ταίρω etc. pro secundo non γείρω
scribere posuit π in cod. legitur sed vel φάω vel γείω.
Trisyllabum φάωται Byzantini magistri una cum εδομαι,
πύμαι inter futura εἰσαριθμημένα referunt. Regula autem
non solum de hac terminatione valet sed in universum nulla
sunt verba quae alpha brevis in penultima para habent ante-
cedente et succedente consona simplici. perpanca crassioris
structurae βλάβω, φάω, φάται. nam plerumque assumitur
consona auxiliaris δάτω, εἴτω. Ac ne longum quidem
alpha reperitur: nam pro ἄω frango receptum est ἄγναι
et postea κατέσσω. Trisyllaba ἀράω et σαλέω vitio
contacta esse monui in Prolegg. 304. Creber vero secundae
vocalis usus λέω, στέω, γιέω, ψέω et syllabae prosthe-
ticae accessu aucta ἀλέω, ῥάω. His quae sunt in con-
finio posita, producantur ab Herodiano l. c. p. 45. et Theo-
gnosto p. 135. θήω, λίω, τιήω, ἀρήω. quibus Arcadius
p. 151. addit κεκλήω καὶ πεπλήω ἀπὸ τῶν παρακειμένων
γεγονότα. Nemo illorum novit σμήω τὸ καθάίρω, quod
Epimeristes Cram. II. 393. et Grammaticus de Quant. p. 319. 2)
ex novitia consuetudine arripuit pro σμήω, neque πήω,
quod Passovius recepit propter ἐνεπύγετο Aesop. Fab. CXLIX.
Schaeferus autem rectius ad ἐνεπάγομαι refert: nam ἐμπήω,
quo nunc Graeci utuntur, ne Du Cangius quidem recepit;
pro παραπλήρον ἐκπλήτιον. Hes. Vossius literarum ordinem
sequens scribendum censet παραπλήτιον. In ιγώ unum
πλήω, nam λίω τὸ ὕμνω EM. 565, 9. ficticium est, semi-
barbarum σμήω quod codices Herodoti l. 127. VI. 14. VII.
40. offerunt et Grammatici, quos nominavi in Parall. 414.
iota longum habere pronunciant Herodiano, ut arbitror, assensi
nullum esse huiusmodi verbum brachyparalecton; quin etsiam
Apollinaris imperativo θῖγε pro trochaeo usus est θῖγ' ὀρέων
καὶ καπνὸν ἄδην σκοτοειδέα τεύξεις Psalm. CXLIII. 13. pro
verbis Psalmi αἵψαι τῶν ὀρέων καὶ καπνισθίσονται. Quae

2) Quod hic addit σεσημεῖται θέω τὸ πλησιάζω, πανθήριον θέω
τοῦ ὄρους λιθοβολεῖται, sumsit ex Exod. XIX. 13. καὶ θηρίον—λίθο-
βοληθήσεται.

iota excipit vocalis, ab hac terminatione segregata est Heraclidæ canone regio quem postmodo praedicabo C. V. §. 1. In *νγω* unum est quod altius radices egit *φρύγω* frigo. Pseudoherodianus quidem affert *νύγω έννγον* Cram. III. 268. et huic succurrit Hesychius *Νύγει τῷ κέντρῳ πλήττει*, quod colorem sanum habet ut *φρύγω φρύττω*, sed testatum non est. Idem et Theognostus II. 24, 20. *τρύγει ξηραίνει* et *Έτρυνεν έξηράνη έπὶ λίμνης*, quod mire congruit cum Nicandri verbis *τρύγη δ' ένὶ πυθμένι λίμνης* hoc est *ξηρασία* Ther. 368. ubi Schneiderus suspicatur olim scriptum fuisse *έτρύγη δ' ένὶ πυθμένι λίμνη*; Arcadius p. 81. *τρυνητός τὸ τρυγόμενον* haud dubie *τρυγώμενον* scripsit; nam p. 151. nulla proponit nisi perispomena *τρυνῶ* et *στινῶ*, et Hesychius non *Στύγει στρέφεται* scripsisse videtur, sed *στρεύγει* vel *στινγεί αποστρέφεται*. *Ψύγω* seculis citerioribus obrepsit. — *Δύο εἰσὶν εἰς ὦγω δισύλλαβα βαρύτονα τρώγω καὶ σμώγω* EM. 721, 30. Cram. I. 390. quorum postremum Theognosto l. c. reddendum pro *τρώγω*, nisi is *φώγω* posuit, quo Epicharmus usus est pro *φώγνυμι*. *Ἀνώγω* praetermittitur ut trisyllabum nec nativum sed ab *ἄνω* productum ut *ἀνάσσω* Eust. 1784, 40. Diphthongi characterem praecedunt complures *οἶγω*, *στρεύγω*, *φεύγω*, *ερεύγω* et *επείγω*, quod Arcadio pro *σπείρω* retribuendum p. 152, 3. ubi de trisyllabis agitur; consonae vero nullae nisi liquidae et eae modo post epsilon et iota, *Γέλγει βαπτίζει χρωματίζει* Hes. quod ne cum *τέγγει* commutemus retinemur sequente *Γέλγη βάμματα*, tum *ἀμέλγω*, *ἀμέργω*, *στέργω*, *έργω* sive *εἶργω*, *τέγγω*, *φέγγω*, *φθέγγομαι*, *σφίγγω*, *μίσγω*, quod unum esse literae sigma mediam antecedentis exemplum adnotat Herodianus l. c. p. 22. Suspectum vero est *τέργω* v. Prolegg. 516. Alias vocales liquidae praemissas non reperio praeter infinitivos *σπάρξαι*, quod in H. Hom. legitur pro *σπαργανῶσαι*, et ignobile *Ψόγξαι ἀκοῦσαι* Hes. Nam *δυόργω* Eustathius p. 1151, 8. inusitatum esse dicit; item *κλάγγω* perinde ut *λίγγω* p. 1119, 60. neque obstat latinum *clango*, quod proxime ex themate expressum ut *frango*, *tango*, *pango* etc. v. Diss. IV. §. 2. not. 5. *τάγγω* ranceo Schneiderus ostendit quam parum firmitudinis habeat.

Adnotamentum. In hoc numero plura sunt quae gamma in progressu formationis accepere, ac certissime quidem *τιμήγω*, cujus elementa sunt *τιμ*, quae dirimuntur in *τέμ*—*νω*, cohaerescunt vero ante longam vocalem *τιμῆσις* ut *κάμνω* et *κέκμηκα* etc. *Θίγω* a *θείω θοός* natum esse Buttmannus censuit Lexil. II. 65. et multis seculis ante eum EM. 450, 17. probatque nominum *ὀξύς* et *ὠκύς*, *acutus* et *acupediis* vicinia formae et significationis. *Σιώνγω* si recte se habet, certe primitivum habet *σιάω* ut *σιήγω*, *σιώγω*, cujus metaschematismus recentior videtur *σιώγω* ut *σιήγω*, *ψήγω*. *Φώγειν* veteres ad *φάω φάω* τὸ καίω referunt. unde *φῶδες* et *φάσιγγες τὰ ἀποκαίματα* v. Eust. 962, 42. hisque Vossius in Etym. adjungit latina focus, focillo, fomes, favilla, Favonius. *Σπάρξαι* illud homericum non ultra *σπεῖρα* sive *σπείρον* deduci potest (*σπειροῦν σπαργανοῦν* Eust. ad Dion. 1153.) sed quod Hesychius indagavit *σπάρξαι σπαράξαι*, a puro *σπάω* profectum. ³⁾ *Φλέγω* flagro fulgo (*fulgeo*) cognatum videtur cum *φλέω* aduro et *Φλασμός τῆφος* Hes. nec ita longo intervallo separatum a *φέγγω*, sic ut *βή* vox ovium et *βληχή* balatus. *πειτάννμι πατάνη* et *πλατὺς* latus, *πλάστιγξ* lanx, ⁴⁾ *ὀλοφνυδών* et *φλυκίς ὀλοφλυκίς* nulla re magis differunt quam literae liquidae accessu et recessu; nec desunt adeo qui *φλύω*, unde *φλυκίς* natum putatur v. Sch. II. XXI. 361. EM. 796. et *φύω*, unde *φοά ἐξάνθημα* Hes. propinqua cognatione conjuncta dicant forte conspirante He-

3) *Σπαργῶσα σπαρattoμένη* Timaeus in Lex. *Σφαραγεῦντο διετίνοντο ἐσπαράσσοντο* Schol. Od. IX. 390. uterque ex etymo interpretatus; proprie enim illa verba significant *σφυγμόν* sive pulsum et palpitationem arteriarum, quae ex spasma sive tentigine existere solet, sed vulgo dicuntur de mammis et uberibus lacte distentis et turgentibus. Primitivi loco pono *σπᾶν*, unde *σπαργῆν* ductum videtur, quod Pollux I. 230. cum *ὀργᾶν* conjungit tanquam synonymon. Simpliciorum formam refert *Σφριαί ὀργαί* Hes. expletam *σφριγῆν* id est turgere *ἀκμάζειν*, quod nos dicimus *strotzen*. Ejusdem significationis sed primitivo propius est *Σφυνδών ἰσχυρός εὐρωστος* et *Διασφυνδῶσαι αὐξῆσαι ἀπὸ τοῦ σφύζειν*.

4) Lanx quae in mensa apponitur, *πατάνη* nominatur, lanx librae *πλάστιγξ*, utrumque a latitudine, *παρὰ τὸ πλατεῖα εἶναι*, *πλάστιγξ* δὲ ἡ μάλιστα *παρὰ τὸ πλῆσσειν* EM.

sýchio Ἐπέφλυσε βλαστῆσαι ἐποίησε. Τρώγω παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τρωῶ EM. 770, 40. cui Lexicographi nostri credere non abnuerunt, quia τρωκτά, τρωγάλια et τραγήματα proprie vocantur bellaria quae rodimus et conterimus.⁵⁾ Ex Hesychii glossa Φιῆναι ψέξαι Schneiderus cogere volebat ψέγω quoque gamma non nativum habere. Ἐρεύγειν nonnunquam idem valet quod ἐξεργᾶν et Hesiodi verbum βιότοιο ἐρεύμενος Moschopulus interpretatur ἐρευγόμενος sed aliam, ut Hermanno videtur, sequutus scripturam v. ad Buttmann. p. 102. De verborum φεύγω et φέβομαι cognatione et ortu supra dixi. Παρὰ τὸ φῶ τὸ λάμπω γίνεται φέγγω καὶ φθέγγω EM. neque fide abhorret homerico φάω, cui φαίνω substitutum est, affine esse thematicum φάω quod in φημί transiit. Φρύγω torreo nescio an cum τρύγω illo componi possit quod ad θέρω referri solet. Ζεῦγος παρὰ τὸ ζεύγω ὡς τεύχω τεῦχος EM. 409, 48. sed consideratio Schol. Soph. v. 24. ζεύγω ἄχρηστον, ζεύγνυμι δὲ ἐν χρήσει, quod numerali δύο annexum videtur sicut Boeoti δυγόν dixerunt pro ζυγόν. Nec sine usu fuerit conferre Ἀνοχοῖ πωματίζει Hes. et ζύγαστρον operculum capsae ipsaeque capsae παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι. Ἀύσγω ἀποδύω Hes. unde natum sit ante oculos est. His igitur verbis gutturalem non innatam sed insertam esse aut certum aut non improbabile est. Fit etiam ut gutturales et inter se permutentur et cum antistoechis; ἀρήγειν et cum verbis ἀρκεῖν, ἀλαλκεῖν et cum nomine oblitterato ἄρος, quod Eustathius ὄφελος interpretatur, aliquid similitudinis habet; τέγγω tinguo ut Hermannus statuit Opusc. II. 221. cum τήκω, quod a neutrali tabeo ita prope abest ut tabes non aptius reddi possit quam τηκεδών. Pro ἀθέλδω percolo in EM. et Anecd. Bekk. Meinekios in Fragm. Com. II. 830. ἀθέλβω scribendum censet, quod Hesychius interpretatur διηθῶ eodem loco afferens Ἀθέλγειν ἀμέλγειν, quorum verborum propinquitatem prius declaravi.

5) Τρώγειν οὐ τὸ ἐσθλεῖν ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθλεῖν Anecd. Bekk. 114. Hinc derivatum τρώγλη idem significat quod τρήμα, τρήμη, τρώμη, τρυμαλιά. Eustath. 1532, 8. ἐκ τοῦ τρωῶ ὀνομασιοποιουμένου γέγονε τὸ τρώγω καὶ τρύω καὶ τρύχω. In Callim. Dian. 113. διχοστασίῃ τρώγει γένος Schol. exponit τρύχει atterit.

ἀνερεῖψαι ²⁰⁾ sustollere et in altum levare. Duarum syllabarum numerum quae egrediuntur, aut paragoga sunt ut χαλέπτω et alia quae in libri secundi parte altera proferentur, aut aliqua affectione contacta, aut in utramvis partem inclinata. Ita ἰάπτω Schol. Prom. 365. ex ἵπτω dilatatum censet et ex his Doederlinus Synon. T. V. 63. icio et jacio nata putat, sed pro diversitate significationis idem et ad ἄπτω traduci potest v. ad Aj. v. 700. et ad ἴω ἴημι ut ἰάλλω. Nec dubium quin κολάπτω principium habuerit monosyllabum, sive id κόπτω fuit, unde κόλαφος v. Prolegg. 292. sive illud ex quo κοῖλος κοιλαίνω coelum. Si ἐρέφω epsilon prostheticon habere conceditur, de synonymo ἐρέπτω siremps lex esto; alterum ἐρέπτω ²¹⁾ carpo sunt qui cum ἀρπάζω et germanicis *raffen rupfen* cognatum existiment; et huc etiam Schol. II. XX. 234. aoristum ἀνερεῖψασθαι referunt probante Matthiae Gramm. I. 579. Epenthesi syllabica adaucta sunt σκηνέπτω pro σκνέπτω, et σκηρίπτω pro σκήπτω, prosthesi vero ὀλόπτω pro λέπω. Verbi καλύπτω stirps relucere videtur ex adverbio calim sive clam et verbo celare, nec multum differunt κάλυξ, κέλφος et quod Schol. Arist. Plut. 27. subjicit κλέπτῃς ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. Paragogis adnumerari oportet σκολύπτω, si a σκόλον sive σκῦλον derivatum est; ut in Lex. Rhet. ap. Eust. 952, 9. dicitur: σκολύπτειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, nec aliter statuendum si a κόλος et κολοῦειν, quo verbo Hesychius in illo interpretando utitur. In Nic. Ther. 229. ubi de serpente loquitur γλώσση λιχμάζων νεάτην σκολύπτεται οὐρήν, planius est quod Schol. h. l. scriptum invenit σκολίνεται curvatur, sed ad analogiam accommodatius foret σκολιαίνεται a σκολίος ductum ut πελιαίνεται, ὠριαίνεται.

Ad notamentum. Literam τ praeter πίπτω ascitam habent omnia quorum originem aliquatenus perspicimus, unum mediae subjunctam βλάπτω, cetera tenui vel aspiratae ut κλέπτω, δρέπτω, ἄπτω. Duo autem cum eo quod consona

20) In Orph. Arg. 292. ξυνὸν ἀνερεῖψασθε πόνον nescio an ἀναβρέψασθε scribendum sit.

21) Activa forma ἐρέπτω usus est Nonnus XL. 306.

fulciuntur etiam vocalem mutant ἐνέπω ἐνίπτω, ῥέπω ῥίπτω ²²⁾ EM. 704, 57. Theodos. Gramm. 72, 33. unde pendēt nomina ἐνοπή ἐνιπή, ῥοπή ῥιπή, eoque modo non sonus solum ingravescit sed significatio quoque. Sch. Od. XII. 266. ἐνιπή ἢ διὰ λόγων ἐκπληξίς ἀπὸ τοῦ ἐννέπειν. Eust. 1387, 32. τὸ μὲν ἐννέπειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λέγειν, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐνίπτειν καὶ ἐνίσσειν τοῦτο οὐ δηλοῖ, qua ratione ἴσχω differt ab ἔχω, neque opus est diversa comminisci etyma. ²³⁾ Aliud hujus duplicis tropae exemplum praebent δρέπω δρύπτω, θήπω θώπτω. Sunt vero etiam quae utramque consonam assumptam habeant δάω (δαίω δαίζω) δάπτω ὥς κνάω κνάπτω Eust. 615, 10. αὔω ἄπτω incendo, neque fide alienum θάπτειν et τεθῆπέναι a θάω originem trahere v. Parall. p. 47. et 127. Θάπτω παρὰ τὸ θῶ EM. 442, 56. quod confirmare videtur Schol. II. XXIV. 83. Λάκωνες τὸ θάπτειν τιθήμεναι φασί, et nomen θήκη sepulcrum cf. Parall. 426. sed pugnat cum ceteris exemplis, quae alpha in stirpe habent. Nec satis facit Hemsterhusii consilium ad Xenoph. Eph. p. 202. veteri lingua θάβειν, θάπειν, θάφειν, θάπτειν nihil aliud est quam terra obruere, nam hoc totum conjectatione nititur. Sed fortasse Hesychius adjectivum ἄθαπτος ex vero interpretatus est ἄκαυστος proprieque dicitur illud πυρὶ θάπτειν igni concremare a τύφω ut bustum τύμβος, quod EM. a τύφω repetit, unde Θύψας καύσας, Ὑπεξέθυπτο κέκαυτο Hes. ²⁴⁾ qua ratione ejusdem glossa Τοῦφος τάφος defendi poterit ab Ahrensii correctione τύφος pro τάφος de Dial. Dor. 126. manetque verbi memoria in novitio Latinorum sermone stufa (etüve) id est hypocaustum, vaporarium, nostroque stofen, quod est culinae vocabulum significans lento igne coquere. Vocales autem $\bar{\alpha}$ et \bar{u} in formatura vocabu-

22) Philostr. Imagg. I. 2, 766. καθεύδει τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ στέρνον ῥίψας.

23) Ruhnkenius ἐνίπτω ab ἔπω ortum putabat, cujus unicum exemplum Ἐξίπεται ἐκπίεζεται Hes. tollitur Kuesteri correctione ἐξίπτουται. Nec simile videtur νεικεῖν, quod Buttmannus illi comparat. Βάζειν quoque modo dicere, modo male dicere, increpare significat.

24) Κατέθυψας περιέπνευσας Hes. Vossius scribi jubet περιέκαυσας. Propius est περιέφλευσας.

lorum permutari quam non sit insolitum, dicam alias. Cum $\Theta\omega$ $\Theta\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ Eustathius 1746, 15. comparat $\kappa\omega$ $\kappa\acute{\alpha}\pi\tau\omega$, $\beta\omega$ $\beta\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ $\tau\acute{o}$ $\xi\mu\beta\iota\beta\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\rho\omega$ $\rho\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\rho\omega\sigma\iota\upsilon\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\gamma\omega$ ²⁵⁾ adscripto Herodiani nomine, cui non omnia concedimus sed modo primum. $\Lambda\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ non aliunde pendere sed sonum naturalem canum bibentium exprimere videtur; nonnulli tamen rimantur altius. $\Lambda\acute{\alpha}\omega\alpha\iota$ $\omicron\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\beta\lambda\acute{\epsilon}\pi\omega\alpha\iota$, $\omicron\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\lambda\acute{\alpha}\pi\tau\omega\alpha\iota$ $\tau\eta$ $\gamma\lambda\acute{\omega}\sigma\sigma\eta$ Hes. Verbi $\sigma\acute{\alpha}\kappa\alpha\pi\tau\omega$ etymon vocalius fuisse colligimus ex mobilitate consonarum finalium: Καιστός ὄρνυγμα id est $\kappa\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau\omicron\varsigma$, $\text{Σκάλλοντες σκάπτοντες}$, Σκαλὶς σκάφιον id est $\sigma\kappa\alpha\pi\acute{\alpha}\nu\eta$ Hes. ²⁶⁾ Verbi $\kappa\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ traditur thema scholicon $\kappa\acute{\alpha}\pi\omega$ $\tau\acute{o}$ $\pi\acute{\nu}\epsilon\omega$ $\xi\zeta$ $\omicron\zeta$ $\kappa\acute{\alpha}\pi\omicron\varsigma$ $\tau\acute{o}$ $\pi\acute{\nu}\epsilon\upsilon\mu\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\kappa\alpha\pi\acute{\nu}\omicron\varsigma$ Eust. 541, 45. sed $\kappa\acute{\alpha}\pi\omicron\varsigma$ non magis legitur quam $\kappa\acute{\alpha}\phi\omicron\varsigma$ et $\kappa\alpha\phi\acute{\epsilon}\omega$, a quo perfectum $\kappa\epsilon\kappa\alpha\phi\eta\acute{\omega}\varsigma$ derivatum dicit p. 1281, 38. id autem e $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\alpha\phi\alpha$ ortum volunt per anadromen ut $\delta\omicron\upsilon\alpha\pi\acute{\epsilon}\omega$ a $\delta\acute{\epsilon}\delta\omicron\upsilon\alpha\pi\alpha$ Sch. II. V. 698. Sed Herodianus pro anadrome substituit tropen consonae tenuis in aspiratam: $\kappa\epsilon\kappa\alpha\pi\eta\acute{\omega}\varsigma$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\phi\eta\sigma\iota$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\lambda\omicron\gamma\omicron\alpha\iota$ Eust. 561, 12. fortasse ob eam causam quia tenuis apparet in $\kappa\alpha\pi\acute{\upsilon}\sigma\sigma\omega$, aspiratae vero nullum est certum indicium; nam $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\eta\phi\epsilon$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\eta\kappa\epsilon$ Hes. ²⁷⁾ ad $\kappa\acute{\eta}\pi\omega$ referendum potius quam ad $\kappa\acute{\eta}\phi\omega$ ac nescio an eodem trahendum sit quod post $\kappa\alpha\pi\acute{\nu}\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$ legitur $\text{Καπνοὸν τὰ πνέοντα}$, a Musuro autem in $\kappa\alpha\pi\acute{\nu}\omicron\tau\alpha$ $\pi\acute{\nu}\epsilon\omicron\alpha\iota$ conversum est; etenim aoristus esse videtur $\kappa\alpha\pi\acute{\omicron}\alpha\iota$ ex serie scriptus. Κνάπτω sive $\gamma\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ a $\kappa\acute{\nu}\alpha\omega$ ortum jam attuli. Et a simili principio natum esse $\kappa\acute{\alpha}\mu\pi\tau\omega$ sive $\gamma\acute{\alpha}\mu\pi\tau\omega$ cognosci licet ex nominibus, quibus significatio curvi subest, $\gamma\acute{\omicron}\alpha\iota$ $\gamma\acute{\nu}\acute{\upsilon}\xi$ $\gamma\acute{\nu}\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\omicron\varsigma$, $\kappa\eta\acute{\mu}\eta$ suffrago, $\kappa\eta\mu\acute{\omicron\varsigma}$ anfractus, $\gamma\alpha\theta\mu\acute{\omicron\varsigma}$, $\gamma\acute{\nu}\theta\omicron\varsigma$. Sed primigenia forma mire variata est; Epim. Gram. I. 103. $\tau\acute{o}$ $\kappa\acute{\alpha}\mu\pi\tau\omega$ $\sigma\acute{\upsilon}\nu\eta\theta\epsilon\varsigma$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\pi\alpha\lambda\alpha\iota\omicron\iota\varsigma$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\alpha\iota$, $\acute{\omicron}\pi\epsilon\alpha\iota$ $\acute{\epsilon}\nu$

25) Sic etiam Anecd. Bekk. 766.

26) De duabus consonis initialibus ad extremum sigma remansit solum: $\tau\acute{\iota}\kappa\alpha\pi\acute{\omicron}\alpha\iota$ $\tau\acute{o}$ $\lambda\iota\sigma\acute{\gamma}\alpha\mu\iota\alpha\iota$ Schol. Theocr. IV. 10. et $\sigma\alpha\pi\alpha$ $\sigma\kappa\alpha\phi\acute{\omicron}\alpha\iota$ Gloss. Graecol. quod superest in linguis romanice $\sigma\alpha\pi\epsilon$, $\sigma\alpha\pi\alpha$.

27) Idem Ἐγκάπτει ἐκπνέει , ubi $\epsilon\gamma$ scriptum est pro $\epsilon\alpha$ ut $\text{Ἐγγλαφῆναι ἐγγλυφῆναι}$ EM. ἐγγονος pro ἐκγονος et similia v. Buttm. Gramm. p. 17.

συνθέσει ἄνευ τοῦ μ , ἀνεγνάφθη καὶ ἐπέγραψε. Haec syntheta apud Homerum quidem in omnibus libris per μ scribuntur sicut simplex γνάπτω et γναμπτός et quae posteriores poetae hinc composuerunt ἄγναμπτος, πολύγναμπτος etc. Sed eam literam necessariam non esse arguit παραγνάψας Coluth. 239. quod codd. praebent pro παραγνάμψας praetervectus et adjectiva Ἀγναπτος ἀκατάκλαστος, Ἐγκαπῆ ἐπικάρσια, cui quae deest consona, eadem carent κάμπτω, γαμψός (γανσός) γαμφήλη παρὰ τὸ κεκάμφθαι Sch. II. XIII. 200. χαμός sive χαβός hamus, camurus. Μάρπτω veteres modo ad ἄρπω revocant, modo ad μάρη ἢ χεῖρ, et aoristo μαπτέειν literam ρ exemtam esse volunt Sch. Hes. Scut. 231. Nostra sententia primitivum est μάω μαίομαι, unde μάσασθαι ἐφάψασθαι Sch. II. XVII. 564. et ἀπροτίμαστος ὁ ἀνέπαφος Sch. II. XVI. 564. XIX. 263. Huic se insinuavit labialis ut θάω θήπω, δράω (ἀποδιδράσκω) δράπων δραπέτης et insuper rho ut σπανός σπαρνός, κυκῶν κυρκανῶν et id genus alia.²⁸⁾ Sic igitur natum est Μάρψαι συλλαβεῖν et cum metathesi Βράπτειν ἐσθίειν, τὸ στόματι ἔλκειν ut μορτός βροτός. Κλέπτω et κρύπτω, quae interdum idem valent²⁹⁾ num qua inter se et cum Κλῶδιδι κλέπτῃ Hes. affinitate devincta sint, res disputabilis est. Σκέπτομαι Hemsterhusius cum σκέπω, Schneiderus cum specio conciliat. Verbi χρέμπτομαι prima stamina continet latinum *screo*. Αἶπτω unde creverit apparet ex perfecto λελίημαι. Nonnullorum utraque species inveteravit κνάω σκνίπτω³⁰⁾ χρίω χρίπτω, δύω δύπτω. Πίπτω vero a thematico πέτω ortum, unde ἔπετον et πότμος casus, quae ultra Schol. II. IX. 2. fingit πέω (nisi

28) Ἀφόρδιον τὸ ἀφόδευμα Sch. Nic. Al. 139. θύρσος παρὰ τὸ θύω Epim. Cram. I. 201. ut θύσθλα, Ταρφεύς περιεστῆς pro ταφεύς, Σιορβάζειν pro στοβάζειν Hes. etc. quorum si Doederlinus in Synon. II. 53. recordatus fuisset, non negasset a spuo duci potuisse *spurcus*, cui prorsus convenit *sputatillcus* ἀπόπτυστος.

29) Κλέπτοουσα γάμον Pind. Ol. VI. 60. Schol. κρύπτοουσα explicat; ἀγλαῖην ἔκλεπτε Anth. I. 10. v. 63. pro ἐκρυπτε, *clepere se* pro κρύπτεσθαι Seneca dixit.

30) Σκολίψ ἡώρα Hes. sive recte scriptum est sive pro σκλήρ vel σκνήψ, certe non aliam stirpem habet quam κνήφη et κνύος scabies.

πέτω scripsit) ad explicandum *Θεσπέσιος*. Synonyma sunt et ejusdem stirpis *Θραῦσαι* *Θρύψαι* Hes. *Θρύπτεσθαι* εἰς *Θραύσματα* Plut. Placc. Phil. IV. 119. *Νίπτω* ἀπὸ τοῦ *νώ* τὸ *ῥέω* Epim. Cram. I. 291. hoc est a *νέω*, quod alibi approbavi. Synonymon *ῥύπτω* unde ortum ceperit, a Suida comperimus *Ἀποῤῥύει ἀποῤῥύπτει ἀπονίπτει*, quod si verum est *ῥεῖν* et *ῥύπτειν* sic inter se juncta sunt ut fluere et luere lavare. Verbi *γρύπτειν* forma principalis emergit ex aoristo *ἔγρυπον* et ex adjectivis *γρυπός* ὁ *ἐπικεκαμμένην τὴν ῥῖνα ἔχων*. *ῥυβὸν* γὰρ τὸ *ἐπικαμπές* παρὰ τοῖς *Αἰολεῦσι* ἦτοι *ῥαιβόν* EM. Ex tribus autem labialibus cur modo hoc inserta sit, modo illa et quae sit cujusque verbi maxime propria et quasi originalis, res omnium involutissima est. Pro *Θρύπτω*, *κρύπτω*, *κάμπτω* posteriores substituerunt *Θρύβω*, *κρύβω*, *κάμβω*, Romani cambio et *campso* ἀπὸ τοῦ *κάμψαι* Priscian. X. 52, 510. *gamba* ἢ *καμπτή* τοῦ *σκέλους* Veget. sed tenuis remansit in *campus*, cujus graecam originem indicat Hesychius: *κάμπτος ἵπποδρομός* *Σικελοί*, ubi aut *ἵπποδρομος* scribendum aut potius *καμπός* id est eques, qui equum gyros variare cogit, a *κάμπτειν* flectere unde *flexumines* appellati sunt.³¹⁾ Idem Romani *λάπτω* mutarunt in *lambo*, *κύπτω* in *cubo*, alias servata tenui clepo, repo, apo apiscor id est *ἐφάπτομαι* contingo assequor v. ad Aj. p. 313. eademque remanet in graeco *ἀπάτη* v. Prolegg. 370. sed aspiratae cedit in reduplicato *ἥπαφον* (ut *ἥκαχον*) et *ἄφαρ* ἀπὸ τοῦ *ἄπτω* Sch. Od. II. 169. Nec solum systoechas mutant sed etiam gutturalem substituunt *πέπτω* coquo, *τρέπω* torqueo (trapetum = torcular) *λείβω* liquo (limpidus liquidus) *λείπω* linquo, *ἐπω* *ἐνέπω*, *ἐπομαι* sequor, insecor, inquam v. Santen. ad Terent. Maur. p. 226. *φλίβω* fligo.³²⁾ Et hujus modi antithesis in graeco sermone exempla sunt *Μάρψαι συλλαβεῖν* et *Βράξαι συλλαβεῖν* *δακεῖν* *καταπιεῖν*, *Βρακεῖν* *συνιέναι* (animo com-

31) Ἀκαμπίδρομοι οἱ εὐθεῖς (δρόμοι) καμποὶ δὲ ἐν οἷς ἀπεδέδεικτο καμπή ἦν περιέθεον Hes.

32) Ninguo fortasse a *νίζω* ut *stinguo* a *σιζω*. Sin a *νίρω*, id unicum est mutatae in gutturalem aspiratae exemplum; plerumque media substituitur: scribo, glubo, sorbeo; interdum tenuis: carpo, sculpo.

prehendere) *Βρακείς* (ut *δρακείς*) *συνείς* et cum hyperbato, quod paullo ante notavi, *Δυσβράκανον*³³⁾ et *Δυσβάρκανον* *δυσκατανόητον*, quibus omnibus communis est notio comprehendendi sive id manu fit, sive ore, sive animo, quomodo *γρικεῖν* sive *γρυκεῖν* dicitur pro intelligere v. Ducang. tractum a propria significatione capiendi, quae in *γριπεῖν* residet, ad intelligentiam ut *συναρπάζειν* et *συλλαβεῖν*. Ex eodem genere transgressionis sunt *Στύψαι* *στιγγάσαι*³⁴⁾ *Συν-στύψαι* *σκυθρωπάσαι*, *Συνέστυβεν* *συνεσκυθρώπακε* *frontem* *contraxit*, et nomina *ὄπιλος* *ὄκταλλος* *oculus*, *δρέπανον* *Δρέπανον* *Δράκανον* et alia in Parall. 124. Nonnunquam *ππ* et *σσ* commutantur *πέπτω* *πέσσω*, *ἐπίπτω* *ἐνίσσω*, *κόπτειν* et *Κοττεῖν* (*κόττειν*) *τύπτειν* Hes. quibuscum cohaerent *κόσσος*, *ὄτοβος*, *κότταβος*, quater.

CAP. III.

De verbis quorum character est gutturalis.

§. I. Huic operis parti praestruam tanquam fastigium illustre definitionem Herodiani π. Μον. 22. οὐδὲν εἰς γῶ καθαρὸν δισύλλαβον πρὸ τέλους ἔχον δίχρονον συνεσταλμένον βαρύνεται· σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω, quo edicto excluduntur *τάγω* τὸ *τείνω* Sch. Lips. ad II. I. 591. *τράγω*, *θίγω* aliaque hujus moduli, quae compendiorum scriptores fabricati sunt. Idem praecipit sed angustius Arcadius 151, 5. sic ut in cod. Havn. scriptum est τὰ εἰς γῶ τῷ α παραληγόμενα ὑπερδισύλλαβα περισπᾶται, *σμαραγῶ*, *πλαταγῶ*, *λαλαγῶ* καὶ καθόλου τὰ ἔχοντα τὸ α, *ἀργῶ*, *παταγῶ*.¹⁾ Τὸ δὲ ἄγω

33) *Βράκανον* τὸ *λάχανον* videtur latinum *brassica*, *Βράσκη* *κράμβη*, *Κράμβη* *λάφανος* καὶ ἕτερα *λάχανα* Hes.

34) Idem Hesychius *Συνεστιφωμένοι* *συνεσκυθρωπακότες* et *Στύψαι* *συναγαγεῖν*, quod proprie de sapore styptico dicitur sed translatum est ad animi contractionem; *στύξαι* καὶ *γελάσαι* joca atque seria agere Anth. IX. 186.

1) Disyllabum opus est *σπαργῶ* vel simile. In Schol. Od. II. 67. ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνεται τὸ ἄγαμαι scribi oportet ἀπὸ τοῦ ἄγῶ (*ἀγῶμαι*) quod Arcadius *καταπλήγωμαι* interpretatur. Hinc est substantivum *ἄγλημα* Suet. Gramm. c. III. ubi *ἄγασμα* corrigunt.

Lobeck. Technol.

βαρύνεται. Idem p. 152. τὰ εἰς γω φύσει μακροῦ παραλη-
γόμενα τρώω, φάγω, τιμῶω etc. pro secundo non φεύγω
scribere potuit ut in cod. legitur sed vel φρύγω vel φύγω.
Trisyllabum φάγομαι Byzantii magistri una cum ἔδομαι,
πίομαι inter futura σεσημειωμένα referunt. Regula autem
non solum de hac terminatione valet sed in universum nulla
sunt verba quae alpha breve in penultima pura habent ante-
cedente et succedente consona simplici, perpauca crassioris
structurae βλάβω, γράφω, φθάνω, nam plerumque assumitur
consona auxiliaris δάκνω, ἄπτω. Ac ne longum quidem
alpha reperitur; nam pro ἄγω frango receptum est ἄγννμι
et postea κατάσσω. Trisyllaba ἀράγειν et σαλάγειν vitio
contacta esse monui in Prolegg. 304. Creber vero secundae
vocalis usus λέγω, στέγω, φλέγω, ψέγω et syllabae prosthe-
ticae accessu aucta ἀλέγω, ὀρέγω. His quae sunt in con-
finio posita, producuntur ab Herodiano l. c. p. 45. et Theo-
gnosto p. 139. θήγω, λήγω, τιμήγω, ἀρήγω, quibus Arcadius
p. 151. addit κεκλήγω·καὶ πεπλήγω ἀπὸ τῶν παράκειμένων
γεγονότα. Nemo illorum novit σμήγω τὸ καθαίρω, quod
Epimeristes Cram. II. 393. et Grammaticus de Quant. p. 319. 2)
ex novitia consuetudine arripuit pro σμήγω, neque πήγω,
quod Passovius recepit propter ἐνεπήγετο Aesop. Fab. CXLIX.
Schaeferus autem rectius ad ἐνεπάγομαι refert; nam ἐμπήγω,
quo nunc Graeci utuntur, ne Du Cangius quidem recepit;
pro παραπλήγον ἐκπλήττον. Hes. Vossius literarum ordinem
sequens scribendum censet παραπλήττον. In ἰγώ unum
πνίγω, nam λίγω τὸ ὑμνῶ EM. 565, 9. ficticium est, semi-
barbarum σμίγω quod codices Herodoti I. 127. VI. 14. VII.
40. offerunt et Grammatici, quos nominavi in Parall. 414.
iota longum habere pronunciant Herodiano, ut arbitror, assensi
nullum esse huiusmodi verbum brachyparalecton; quin etiam
Apollinaris imperativo θῖγε pro trochaeo usus est θῖγ' ὀρέων
καὶ καπνὸν ἄδην σκοτοειδέα τεύξεις Psalm. CXLIII. 13. pro
verbis Psalmi αἵψαι τῶν ὀρέων καὶ καπνισθίσονται. Quae

2) Quod hic addit σεσημειώται θέγω τὸ πλησιάζω, πανθήριον θέγω
τοῦ ὄρους λιθοβολεῖται, sumsit ex Exod. XIX. 13. καὶ θηρίων—λιθο-
βοληθήσεται.

iota excipit vocalis, ab hac terminatione segregata est Heraclidæ canone regio quem postmodo praedicabo C. V. §. 1. In *νγω* unum est quod altius radices egit *φρύγω* frigo. Pseudoherodianus quidem affert *νύγω ένυγον* Cram. III. 268. et huic succurrit Hesychius *Νύγει τῷ κέντρῳ πλήττει*, quod colorem sanum habet ut *φρύγω φρύττω*, sed testatum non est. Idem et Theognostus II. 24, 20. *τρύγει ξηραίνει* et *Έτρυνεν έξηράνθη έπὶ λίμνης*, quod mire congruit cum Nicandri verbis *τρύγη δ' ένὶ πνθμένῃ λίμνης* hoc est *ξηρασία* Ther. 368. ubi Schneiderus suspicatur olim scriptum fuisse *έτρύγη δ' ένὶ πνθμένῃ λίμνη*; Arcadius p. 81. *τρυνητός τὸ τρυγόμενον* haud dubie *τρυγώμενον* scripsit; nam p. 151. nulla proponit nisi perispomena *τρυνῶ* et *στινῶ*, et Hesychius non *Στύγει στρέφεται* scripsisse videtur, sed *στρεύγει* vel *στινγεῖ ἀποστρέφεται*. *Ψύγω* seculis citerioribus obrepsit. — *Δύο εἰσὶν εἰς ὦγω δισύλλαβα βαρύτερα τρώγω καὶ σμώγω* EM. 721, 30. Cram. I. 390. quorum postremum Theognosto l. c. reddendum pro *τρώγω*, nisi is *φώγω* posuit, quo Epicharmus usus est pro *φώγνυμι*. *Ἀνώγω* praetermittitur ut trisyllabum nec nativum sed ab *ἄνω* productum ut *ἀνάσσω* Eust. 1784, 40. Diphthongi characterem praecedunt complures *οἶγω*, *στρεύγω*, *φεύγω*, *ερεύγω* et *επείγω*, quod Arcadio pro *σπείρω* retribuendum p. 152, 3. ubi de trisyllabis agitur; consonae vero nullae nisi liquidae et eae modo post epsilon et iota, *Γέλγει βαπτίζει χρωματίζει* Hes. quod ne cum *τέγγει* commutemus retinemur sequente *Γέλγη βάμματα*, tum *ἀμέλγω*, *ἀμέργω*, *στέργω*, *ἔργω* sive *εἶργω*, *τέγγω*, *φέγγω*, *φθέγγομαι*, *σφίγγω*, *μίσγω*, quod unum esse literae sigma mediam antecedentis exemplum adnotat Herodianus l. c. p. 22. Suspectum vero est *τέργω* v. Prolegg. 516. Alias vocales liquidae praemissas non reperio praeter infinitivos *σπάρξαι*, quod in H. Hom. legitur pro *σπαργανῶσαι*, et ignobile *Ψόγξαι ἀκοῦσαι* Hes. Nam *δυόργω* Eustathius p. 1151, 8. inusitatum esse dicit; item *κλάγγω* perinde ut *λίγγω* p. 1119, 60. neque obstat latinum *clango*, quod proxime ex themate expressum ut *frango*, *tango*, *pango* etc. v. Diss. IV. §. 2. not. 5. *τάγγω* ranceo Schneiderus ostendit quam parum firmitudinis habeat.

Adnotamentum. In hoc numero plura sunt quae gamma in progressu formationis accepere, ac certissime quidem *τμήγω*, cujus elementa sunt *τμ*, quae dirimuntur in *τέμ*—*νω*, cohaerescunt vero ante longam vocalem *τμήσις* ut *κάμνω* et *κέκμηκα* etc. *Θήγω* a *Θέω* *Θοός* natum esse Buttmannus censuit Lexil. II. 65. et multis seculis ante eum EM. 450, 17. probatque nominum *ὀξύς* et *ὠκύς*, *acutus* et *acupedi*us vicinia formae et significationis. *Σμώγω* si recte se habet, certe primitivum habet *σμάω* ut *σμήγω*, *σμώχω*, cujus metaschematismus recentior videtur *σμώγω* ut *σμήγω*, *ψύγω*. *Φώγειν* veteres ad *φάω φανάω τὸ καίω* referunt, unde *φῶδες* et *φάνισιγγες τὰ ἀποκαύματα* v. Eust. 962, 42. hisque Vossius in Etym. adjungit latina focus, focillo, fomes, favilla, Favonius. *Σπάρξαι* illud homericum non ultra *σπεῖρα* sive *σπεῖρον* deduci potest (*σπειροῦν σπαργανοῦν* Eust. ad Dion. 1153.) sed quod Hesychius indagavit *σπάρξαι σπαράξαι*, a puro *σπάω* profectum.³⁾ *Φλέγω* flagro fulgo (fulgeo) cognatum videtur cum *φλέω* aduro et *Φλασμός* *τύφος* Hes. nec ita longo intervallo separatum a *φέγγω*, sic ut *βή* vox ovium et *βληχή* balatus, *πετόννυμι πατάνη* et *πλατύς* latus, *πλάστιγξ* *lanx*,⁴⁾ *ὀλοφυγδών* et *φλυκίς* *ὀλοφλυκίς* nulla re magis differunt quam literae liquidae accessu et recessu; nec desunt adeo qui *φλύω*, unde *φλυκίς* natum putatur v. Sch. II. XXI. 361. EM. 796. et *φύω*, unde *φοά* *ἐξάνθημα* Hes. propinqua cognatione conjuncta dicant forte conspirante He-

3) *Σπαργῶσα σπαρattoμένη* Timaeus in Lex. *Σφαργαεῦντο διετρίνοντο* *ἐσπαράσσοντο* Schol. Od. IX. 390. uterque ex etymo interpretatus; proprie enim illa verba significant *σφυγμόν* sive pulsum et palpitationem arteriarum, quae ex spasmō sive tentigine existere solet, sed vulgo dicuntur de mammis et uberibus lacte distentis et turgentibus. Primitivi loco pono *σπᾶν*, unde *σπαργᾶν* ductum videtur, quod Pollux I. 230. cum *ὀργᾶν* conjungit tanquam synonymon. Simpliciorē formam refert *Σφριαί ὀργαί* Hes. expletam *σφριγᾶν* id est turgere *ἀκμάζειν*, quod nos dicimus *strotzen*. Ejusdem significationis sed primitivo propius est *Σφυνδῶν ἰσχυρός εὐρωστος* et *Διασφυνδῶσαι αὐξῆσαι ἀπὸ τοῦ σφύζειν*.

4) *Lanx* quae in mensa apponitur, *πατάνη* nominatur, *lanx* librae *πλάστιγξ*, utrumque a latitudine, *παρά τὸ πλατεῖα εἶναι*, *πλάστιγξ* δὲ ἡ μάλιστα *παρά τὸ πλήσειν* EM.

sýchio Ἐπέφλυνε βλαστῆσαι ἐποίησε. Τρώγω παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τρωῶ EM. 770, 40. cui Lexicographi nostri credere non abnuerunt, quia τρωκτά, τρωγάλια et τραγήματα proprie vocantur bellaria quae rodimus et conterimus.⁵⁾ Ex Hesychii glossa Φιῆναι ψέξαι Schneiderus cogere volebat ψέγω quoque gamma non nativum habere. Ἐρεύγειν nonnunquam idem valet quod ἐξεργᾶν et Hesiodi verbum βιότοιο ἐρεύμενος Moschopulus interpretatur ἐρευνόμενος sed aliam, ut Hermanno videtur, sequutus scripturam v. ad Buttmann. p. 102. De verborum φεύγω et φέβομαι cognatione et ortu supra dixi. Παρὰ τὸ φῶ τὸ λάμπω γίνεται φέγγω καὶ φθέγγω EM. neque fide abhorret homerico φάω, cui φαίνω substitutum est, affine esse thematicum φάω quod in φημί transiit. Φρύγω torreo nescio an cum τρύγω illo componi possit quod ad θέρω referri solet. Ζεῦγος παρὰ τὸ ζεύγω ὡς τεύχω τεῦχος EM. 409, 48. sed consideratio Schol. Soph. v. 24. ζεύγω ἄχρηστον, ζεύγνυμι δὲ ἐν χρήσει, quod numerali δύο annexum videtur sicut Boeoti δυγόν dixerunt pro ζυγόν. Nec sine usu fuerit conferre Ἀνοχοῖ πωματίζει Hes. et ζύγαστρον operculum capsae ipsaeque capsae παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι. Ἀύσγω ἀποδύω Hes. unde natum sit ante oculos est. His igitur verbis gutturalem non innatam sed insertam esse aut certum aut non improbabile est. Fit etiam ut gutturales et inter se permutentur et cum antistoechis; ἀρήγειν et cum verbis ἀρκεῖν, ἀλαλκεῖν et cum nomine oblitterato ἄρος, quod Eustathius ὄφελος interpretatur, aliquid similitudinis habet; τέγγω tinguo ut Hermannus statuit Opusc. II. 221. cum τήκω, quod a neutrali tabeo ita prope abest ut tabes non aptius reddi possit quam τηκεδών. Pro ἀθέλδω percolo in EM. et Anecd. Bekk. Meinekius in Fragm. Com. II. 830. ἀθέλβω scribendum censet, quod Hesychius interpretatur διηθῶ eodem loco afferens Ἀθέλγειν ἀμέλγειν, quorum verborum propinquitatem prius declaravi.

5) Τρώγειν οὐ τὸ ἐσθλεῖν ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθλεῖν Anecd. Bekk. 114. Hinc derivatum τρώγλη idem significat quod τρήμα, τρήμη, τρώμη, τρυμαλιά. Eustath. 1532, 8. ἐκ τοῦ τρωῶ ὀνομασιοποιημένου γέγονε τὸ τρώγω καὶ τρύω καὶ τρύχω. In Callim. Dian. 113. διχοστασίῃ τρώγει γένος Schol. exponit τρύχει atterit.

Nec diversa sunt ἀμέργω v. Bernhardy ad Dion. p. 590. et ὁμόργνυμι. His enim omnibus una subest actio mulcendi et stringendi, prout usus venerit, remissior intentiorve. Itaque ubera mulgentur (ἀμέλγονται) frondes stringuntur (ἀμέργονται) cf. Wernick. ad Tryph. p. 305. ⁶) Eodemque vergit θέλγειν delinire, debilitare v. Nitzsch. ad Odyss. X. 213. Quo minus mirum Hippocratis interpretes verbum ἀθέλγεσθαι modo per θηλάζεσθαι sive ἐκθλίβεσθαι explicare, modo per παρίεσθαι et ἐκλύεσθαι, quo etiam latinum exsugere transfertur, neque disconvenit Phavorini interpretamentum διηθεῖσθαι. Σφιγγω, quod Schol. II. XVII. 372. cum σφήν confert, pressius accedit ad σφήξ et σφηκῶσαι, Ἐσφηκωμένος ἐσφιγμένος Sch. II. XVII. 52. Hes. Phot. σφήκωμα τὸ ἐσφιγμένον Phryn. App. 64. σφιγκτήρι σφηκῶσατο Nonn. XXV. 505. nec improbabile illud φιμός ἀπὸ τοῦ σφιγγω EM. 795, 20. σφήν autem cum σχίζω findo componendum videtur. Στρεύνεσθαι non ex στραγγεύεσθαι ut Eustathius ait p. 1441, 60. contractum sed ex στρέψεσθαι natum est, quo EM. illud declaravit, proprieque significat vertere sese et circumagere, tum tergiversari et cessare, id quod latine dicitur *strigare*; στραγγεύεσθαι vero a nomine verbali στράγγξ, hoc a στρέγγω στρέφω derivatum; Didymus in Schol. Apoll. IV. 1058. στρενγόμενος καταπονούμενος ἢ προσδιατρίβων· ὅθεν καὶ στράγγξ ἢ κατὰ βραχὺ πρόσεις τοῦ ὕδατος—καὶ ἡ στραγγουρία id est lotium substillum sive urina tortuosa ut Plinius vocat. ⁷) Hinc vero nata verba paragoga στραγγίζειν, quod Hesychius exponit πιέζειν, et στραγγεύομαι πιέζομαι Sch. Arist. Nubb. 132. atque nomina στραγγάλη, germanicum *Strang*, Galen. de Comp. sec. Locc. II. 571. T. XII. στραγγαλία ἢ συστροφή, στραγγαλίζειν συστρέφειν Hes. ἀστράγαλος verticillus ὡς

6) In Leonidae Epigr. XCV. in Meinek. Del. p. 135. χωρίτης λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας τύμβον σιεφείω Scaliger recte scribit ἀμέρσας. Sed in Agamestoris versu, quo vulgatam defendit Iacobsius ad Anth. P. p. 353. πῦρ Ἀχιλλέα χεῖλεος ἀπάμερσε (privavit) nullo modo ferri posset ἀπάμερξε.

7) ἡ κατὰ στράγγα οὖρησις Galen. Definn. Med. p. 425. T. XIX. cui similis mēstruornm στραγγὴ καθαரசις Soran. de Muliebr. p. 213. et 267.

οἷον ἀστράβαλος ἐναλλαγῇ τοῦ β Eust. 1289, 52. Labialis redit in στραβός et ἀστραπή retento alpha quod a στράφω manavit. Verbi στρεύεσθαι formam exiliorem magisque primitivam oblivioni exemit Sch. Od. XII. 351. ubi vulgato στρεύεσθαι (κατὰ στράγγα ἐκρεῦσαι) in cod. Harl. adscriptum est γράφεται στρέγγεσθαι, cui persimile est nomen στλεγγίς⁸⁾ sive στελγίς strigil et verbum stringere, quod Varro LL. VI. 10, 79. a στραγγαλίσαι repetit; stringere autem et στρέφειν, quantumvis natura discrepent, tamen effectu conveniunt; nam et volvendo constringimus laxa solutaque et ductim premendo, id quod e vocabulis perspicitur germanicis *anziehn* et *straffmachen*. Quemadmodum vero a στρέφω provenerunt στρόφος, στρόβος, στρόβιλος, sic a στρέγγω adjectivum στρογγύλος συνεστραμμένος, στρόφιον στρογγύλη ζώνη Hes. Et haec consonae finalis mobilitas suspicionem praebet prima verbi elementa fuisse στρ vel τρ vocali versatili. Nam στόρνη cingulum, cujus synonyma sunt στρόβος et στρόφιον, secundum analogiam ad στέρω referri debet et τόρνος ad τέρω, unde τέρετρον terebra; quae quum rotando perforet, facilis hinc patet aditus ad verbum τρῆσαι et τορεῖν. Non alia ratio est latinorum tores et torques (στρεπτός) torqueo, torcular⁹⁾ quod etiam trapetum dicitur et graece τροπήμιον a τρέπω, cujus verbi magna est cum στρέφω societas. De his neminem fore arbitror qui nobiscum magnopere dissentiat. Num vero etiam στύφω huic familiae inserere licebit? Obversantur quum maxime adjectiva στρυφνός, στριφνός et σιμφρός.¹⁰⁾ Choeroboscus Cram. II.

8) Στλεγγίς scriptum est in Schol. Plat. p. 324. ed. Bekk. στεργίδες in omnibus codd. Artemid. I. 64.

9) Στρώμοξ ξύλον ἐν ταῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἐκθλίψιν Hes. hoc est prelum sive tignum quo cochlea torcularis adducitur. Hodie pressuram στρίμμα vocant, premere στριμῶνειν et στύφειν i. q. στρύφειν, quod pro στρέφειν successit.

10) Quartum addit Hesychius Στυφρόν στερέμνιον, quintum Στυμνός σκληρός Arcadius, et στυφελός huc refertur ab Eustathio 845, 60. ubi στυφελίζειν interpretatur τὸ στρυφνῶς ἢ ἐστυμμένως ἐλλίσσειν, cui consentiens EM. 732, 12. στυφελίζειν contendit cum στροφαλίζειν, nec tamen omittit utrumque ad στύφος sive στύπος referri posse. Vinum austerum et crucium σταγὼν στυφελή vocatur Anth. IX. 561.

258. EM. 730, 23. *στριφνόν τὸ σφιγκτὸν καὶ στερεόν διὰ τοῦ ἰ· παρὰ τὸ στύφω γέγονε τὸ στρυφνός πλεονασμῷ καὶ στριφνός κατὰ τροπὴν* et graviore auctore usus Eustathius 1913, 44. *τὸ στρυφνός ἐκ τοῦ στύφω παρ' Ἡρωδιανῷ καὶ μεταθέσει στριφνός*. Hic in trivio versamur etymologiae. *Στιφρός* et *στριφνός* idem esse declarat Moeris eo quod hoc minus atticum esse iudicat; nec video cur Jacobsius adversus eat ad Philostr. p. 604. nam utrumque de corporibus spissis compactisque dici constat. *Στιφρός* autem Arcadius *συνεστραμμένος* interpretatur. Haec igitur conjecturam ad *στρέφω* inclinant. Sed animum distinet vicinia adjectivorum *στιπτός* et *στιβαρός*, quibus eadem vis, origo diversa est. Utrique vero Photius sejungit *στρυφνός* his verbis *στιφρόν τὸ πεπηγός, στρυφνόν δὲ πρὸς τὴν γεῦσιν* hoc est de sapore aspero dici; quo ad etymon longe diversum *στύφω* revocamus; ¹¹⁾ namque *αὔστηρόν τὸ στύφον καλεῖται, τὸ στρυφνόν δὲ ἐπιτεταμένον ἐστὶν αὔστηρόν* Galen. de Meth. Cur. IV. 7. p. 298. T. X. Pro Herodiani tamen sententia afferri potest quod antea dixi, *στρέφω* a constringendi significatione non multum abesse et eandem habere *στύφω*, nam *τὰ στύφοντα συνάγει καὶ σφίγγει* Galen. de Simpl. I. 161. T. XII. ¹²⁾ quodque apud Romanos *pressus, strictus, adductus* fere tantumdem valent, quia corpora laxa, ut modo dicebam, nunc torquendo comprimimus, nunc manu presse superinducta aliove onere imposito. Denique concedo fieri posse ut *στρέφω, στύφω, στρυφνός, στριφνός* ab uno quodam themate profecta sint, cujus similitudo apparet in gothico *treihan* (drehen) nec procul abest a graecis *στερεός, στερέμνιος, στέριφος* id est adstrictus. Haec veri similia videri possunt; illud autem pro

11) *Στρυφνόν τὸ μακρόν ἀπὸ τοῦ στύφω, τῶν ἄλλων τῶν εἰς νος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου συνεσταλμένον ἐχόντων τὸ δέχρονον* Draco p. 83. quod si verum est, *στριφνός* brevem penultimam habet. *Στιφρότης* in Timoclis versibus T. III. 607. a longa orditur.

12) Schol. Nic. Th. 892. *τὰ μύρια στύφα ἐστὶ καὶ τῇ στυφότητι δεσμεῖ καὶ φριμοὶ τὸν λαιμόν. Στυφότης pro στρυφνότης scriptum est* in cod. Nemes. de Nat. Hom. IX. 196. *Στιφρός* et *στρυφνός* concertant in codd. Aristot. H. Ann. II. 17. p. 508, 32. *στιφρός* et *στριφνός* Probl. VIII. p. 387, 20. et saepe alibi v. Jacobs. ad Philostr. p. 263.

certo sumamus licet *στρέφω* et *στρεύγω* leni soni inclinatione res neque easdem neque valde dissimiles significare. Neque secus est sententia de *λήγειν* desinere et *λέγειν* sedare, unde compositum *καταλέγειν* quasi factitivum est verbi *κεῖσθαι*. Sed *σμήχω* et *σμώνχω*, *ψήχω* et *ψώνχω* si quid inter se differunt, id subtilius est quam quod a nobis perspicui possit. Nunc dicam de altera gutturalium.

§. 2. In *ακω* exeuntia si qua protulit prisca aetas, ea omnia ad oblivionem reciderunt: *ἄκω* (*ἄκαχμένος*) *δάκω*, *μάκω*, *πτάκω*, nec solum trilatera, ut sic dicam, sed etiam *δράκω*, *ἀμπλάκω*. *Πλάκω*, unde Schol. Theocr. VII. 18. adjectivum *πλακερός* declinatum dicit, aut doricae dialecto proprium est ut *τράφω* etc. aut pro ficto habendum; alii quidem illo loco *πλοκερός* scribunt. Verbi *διάκω* unde Buttmannus Lexil. I. 218. *διάκονος* et *διάκτορος* nata putat, nec pes nec vola apparet. Ergo jure Theognostus p. 139. verborum in *κω* desinentium enumerationem orditur ab iis quae *ε* in penultima habent: *πλέκω*, *τέκω*, *κρέκω*, *δέκω*, quo omisso Arcadius p. 152. addit *πέκω* et sic ille fortasse scripserat pro thematico *τέκω*. Quanquam ne *πέκω* quidem in praesenti invenitur. *Έκω* et *ἄέκω* etymologice ficta sunt. Hyperdisyllaborum, quae Arcadius adjicit p. 152.¹³⁾ unum *δλέκω* paragoge productum, alterum *ἑρέκω* τὸ σχίζω nullo teste firmatum, tertium *ἐνέκω* utut congruens derivatis *ἐνήνοχα* et *ἡνεκής*¹⁴⁾ tamen ficti simile est; nam *Κατενέκονσαι ἔρχονται* Hes. vel ob hanc causam in suspicione ponimus quod *καταφέρειν* non ita ut *καταίρειν* et *κατάγειν* dici solet pro *κατέρχεσθαι*. *Ἀλέκω*, quod Critici in Anth. effinxerunt, et illi ignotum fuit et si EM. cognitum habuisset, ab hoc potissimum *ἀλέξω* ortum putasset, non ab *ἄλλω* *ἄλλω* p. 59, 17. Sed revisam ad Theognostum: τὰ εἰς *ηκω* σπάνια, *τήκω*, *δήκω* ἐξ οὗ τὸ *δαγκάνω*, *ῥήκω* ὅπερ ἐν τοῖς *παθητι-*

13) Eadem pagina l. 25. pro *σαλκῶ* scribendum est *φαλκῶ*, unde *Ἐμφαλκωμένος περιπεπλεγμένος* Suid.

14) *Διένεις*, *ἐπένεις*, *εἰσένεις*, *προένεις* Anecd. Bekk. 743. 756. apud posteriores modo leguntur et ea saepe per *γξ* scripta.

κοῖς διὰ τοῦ ι γράφεται, omisso novitio στήκω Herodian. Epim. 129. et thematico λήκω, a quo Schol. II. XV. 23. aoristum λάκε et Schol. Aesch. Sept. 169. paragogum λακάζω, Eustathius 1263, 4. participium λεληκώς repetit sed ipsum inusitatum dicit, et omnino non reperitur nisi epenthesi auctum λάσκω aut alio deflexum ληκῶ. Ac ne δήκω quidem, quod Schneidewinus (*Beitr. zur Kritik der Lyr.* 104.) Hipponacti restituit, alios auctores habet quam Grammaticos, Arcadium, Herodianum Epim. p. 20. Sch. Od. I. 351. et EM. 260, 56. v. ad Buttm. 142. In ικω unum est ἱκω, nam ἱκω non aspiratum unde nonnulli προῖξ, προῖκτης et καταπροῖξομαι compositum putant, evanuit; δίκω ab Herodiano positum l. c. unde δίσκος id est jaculus manavit v. Sch. Eur. Phoen. 640. ut a πέκω πέσκος, tantummodo ex aoristo ἔδικον relucescit. Πίκειν ξαίνειν Hes. scriptura modo differt a πείκειν, nec fide dignum Νίκειν λιμῆν, et adjunctum huic nomen Νίκλον λίκνον. De homerico κρίκε dixi in Parall. 408. Δόκω Grammatici ponunt ad explicandum δόξω EM. Cram. II. 88. In υκω unum novimus βρύκω, nam ἐρύκω idem est atque ἐρύω cum epenthesi, μύκω hypotacticum, cujusmodi etiam Τύκω ἐτοιμάζω Hes. esse videtur ut Ἀποθυκεῖν ἀποτυγχάνειν, quod H. Stephanus reposuit pro ἀποθύκειν. In ωκω paritur unum ῥώκομαι ὀργίζομαι Hes. quod a βρύκομαι specie modo differre apparet ex sequentibus ῥωκῶσα βρύκουσα τοὺς δδόντας et ῥώχειν βρύχειν τοῖς ὁδοῦσι. Diphthongorum duas fert haec terminatio ει et ευ. Nam quod Phavorinus affert Διαφαίκειν διαφαίνειν, sumtum est ex Hesychii loco dubio Διαφαίκωσι διαφαίνειν (sic). Arcadius affert p. 152. πείκω et δείκω τὸ δεικνύνω, quorum illud non alibi legitur quam apud poetas epicos, alterius auctor nullus. Sed constat εἶκω ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ θέλω EM. 297, 10. hoc est ab illo ἔκω, unde plerique participiale ἐκὼν derivatum putant Arcad. 176. Sch. Hesiod. Scut. 354. velificante Sophocle Oed. C. 172. εἶκοντες ἃ δεῖ κοῦκ ἄκοντες, nec dubitanter Apollonius de Pron. p. 73. τὸ ἐκὼν δασύνεται κῆν ἀπὸ τοῦ εἶκω ἐσχηματισμένον ῆ. Quo sumto εἶκω epsilon sic ut πείκω magis nativum habet quam iota, quod in

aeolica forma *Γῖξαι χωρῆσαι* Hes. praevalet.¹⁵⁾ At homonymi verbi, unde *ἵκελος* extitit, primitiva forma videtur *ἵκω* iota brevi, cui corroborando modo sigma adhibitum est *ἵσκω* id est *εἰκάζω*, modo epsilon *εἴκω* ut *θέσκελος*, *θείκελος*. Hunc ad numerum accedunt trisyllaba *ἐρείκω* frendo, quod cum *ῥήγνυμι* frango comparatur nec minus cum *ἐρέχθω*¹⁶⁾ et *ἐνείκω*, cujus unicum quod Buttmannus ex Hesiodo affert exemplum *συννεύκεται*, Goettlingius adversus Hermannum tuetur auctoritate Grammatici in EM. τὸ ἐνείκω βουώτιον. Duorum vero, quae Matthiae subiecit, unum *ἐνείκη* prorsus inutile ad probandum, alterum *ἐνείκεμεν* Il. XIX. 194.¹⁷⁾ paullo aptius est; id enim ne aoristo priori adscribamus terminatio prohibet; nam *οἰσέμεν* certe formam secundi sequitur, quodque Sch. Il. XXIII. 663. dicit *ἄξέμεν παρὰ τὸ ἄξαι*, non eam vim habet ut illud aliter accipiamus atque *ἄξετε*. Si quis autem *ἐνείκεμεν* infinitivum aoristi secundi dixerit, adversantem sibi habebit Eustathium, qui *ἐνεγκεῖν* dici affirmat neque vero *ἐνείκεῖν* p. 1145, 62. ac profecto quod unicum erat contrarium exemplum *ἐνείκοι* Il. XVIII. 147. nunc scribitur *ἐνείκει*. Quamobrem nisi illo loco *ἐνεγκέμεν* substituimus, quod in libris aliquam multis legitur, manebit *ἐνείκω* inconcussum, neque aliunde expediri potest bajulorum nomen *προὔνεικος* Eust. 983, 48. de quo disserui in Aglaoph. 1325. nam ut ab aoristo *ἐνείκει* ducatur Choerobosco Cram. Il. 251. non concedimus v. Dissert. XIV. Verbum diphthongo *ευ* praefinitum cognovimus unum idque parum accurate *Δεύκει φροντίζει* Hes. cui simile *ἐνδυκές* et *ἐνδυκέως* a Grammaticis exponitur *ἐπιμελῶς* Sch. Nic. Th. 261. Sch. Apoll. I. 883.

15) Herodianus ap. Stephanum s. *Οἶκος* et Choerobosco Gaisf. T. III. 77. *οἶκος παρὰ τὸ εἶκω τὸ χωρῶ*, cujus ex sententia *οἶκος* proprie significat *χώρον* et verbum *εἶκειν* idem, quod *χωρεῖν* id est cedere, locum dare, ut Soph. Phil. 463. *ἐὰν θεὸς πλοῦν ἡμιν εἶκη* Schol. explicat *συγχωρεῖ*. Et nos dicimus *einräumen* pro concedere.

16) Schol. Il. XIII. 441. *ἐρεικόμενος σχιζόμενος ῥησσόμενος*, *ὅθεν ἐρειγμός καὶ ἐρειπών*. Schol. Oppian. I. 714. *ἐρείκω διφθόγγως ἀνεράνη γὰρ τὸ εἶ ἐν τῷ ἐρέχθω*.

17) Schol. Vict. I. c. *ἐνείκεμεν ὡς λαβέμεν παρὰ τὴν ἐνείκων μετοχήν καὶ ῥῆμα τὸ ἐνείκω*.

ipsumque a κῆδος repetitur Sch. Od. VII. 256. inepte quidem sed tamen ut pateat inter δέυκειν et φροντίζειν, ἐπιμελεῖσθαι aliquid intercedere commercii. Λεύκω, de quo EM. 260. 56. δείκω (δεικνύω) ἐκ τοῦ δέυκω τὸ βλέπω τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς τὸ ῑ, Grammatici excogitasse videntur ad explicandum adjectivum ἀδευκές, quod alii pro ἀγλευκές accipiunt, alii pro ἀφανές παρὰ τὸ δέυκω id est δείκω, vel pro ἀδόκητον ἐκ τοῦ δέκω Sch. Od. IV. 489. VI. 273. Eust. 1506, 3. quorum nihil satis tutum est. Δεικνύειν cum τίκειν cognatum esse nonnulli colligunt ex similitudine germanicorum *zeigen* et *zeugen*, quibus pondusculum adjicit Hesychius Τίξον δειξόν. Consonas kappa nullas sibi antecedere patitur nisi liquidas, ac ne has quidem sine aliquo delectu; lambda uni ἔλκω inhaeret, namque φέλκω Buttmannus fabricatus est ad expediendam adjectivi φολκός originem Lexil. I. 246. litera μ re ipsa excluditur, neque ν apparet nisi in ῥέγκω et quibusdam perreconditis: Καγκομένη ξηρὰ τῷ φόβῳ et Λάγκει ἔρκει Hes. Κένκει (sic) πεινᾷ Phot. quorum primo Albertius καγκαινομένη substituit, nec tamen incredibile est quosdam pro καίω dixisse κάγκω ut πολυκαγκῆς πολύξηρος EM. alterum vix commemorassem nisi animo obversaretur ἐναλλέγκιος, quod jam pridem miraculo fuit, et germanicum *leikan* (gleichem) v. Proll. 142. Tertio Schleusnerus apponit non minus nebulosum κερχνεῖ πίνει, mihi occurrebat proverbium κίγκλον πτωχότερος, quia mendicus et famelicus eodem loco sunt. Nec facile quis expediet Hesychii locos Ἐπιζύγκουσα ἐπικλείουσα μύουσα, Ἐπιζυγκλεῖν ἐπισκαρδαμύττειν ἐπιστέρειν ἐπικατακλεῖν, Ζυγκλεῖ μύει, ὀρμᾷ, σκυθρωπάζει, quarum interpretationum pleraeque cum Ζικνῶσαι σκυθρωπάσαι et στυγνᾶσαι conveniunt. Sed haec missa facio. Ἀλάλκω subjunctivum esse jam veteres perspexerunt v. Schol. II. IX. 605. quare in Quinti loco, quem attuli ad Buttm. VII. 267. οὐπω δῆα ἔργα οἶδας ἃ τ' ἀνθρώποισιν ἀλάλκουσιν κακὸν ἡμᾶρ reponendum est homericum ἀλέξουσιν. Liquidarum quarta in uno residet δέρκομαι. In σκω plurima excidunt, quorum pars maxima a puris orta per epenthesein βάω βάσκω (vado) φάσκω, κατακιλάσκω, τρύσκω, ἐνδιδύσκω, τιτρώσκω etc. v. ad Buttm. 60., alia ab obsoletis ducta χάσκω, θνήσκω,

πιπίσκω, βόσκω. Nonnullis vero kappa nativum est, a δέκομαι δειδίσκομαι, quod Homerus pro δεξιούσθαι, inferiores pro δεικνύναι usurpant, a τυκῆν (τεύχειν, τυχεῖν) τιτύσκομαι,¹⁸⁾ quibus simile videtur λακεῖν λάσκειν sive βλάσκειν τὸ λέγειν Hes.¹⁹⁾ nisi libet utroque ponere antiquius λάε, quod idem interpretatur ἐψόφησε, ἐφθέγγετο. Sunt etiam quae dentalem stirpi insitam in sigma verterint κλώθω — κλώσκω, βάζω — βάσκω τὸ λέγω, ἐπιβιβάζω — ἐπιβιβάσκω, εἶδω — ἴσκω, cujus sigma Herodianus ad II. XVI. 41. ex futuro ἴσω influxisse censet; qua via hodie non utimur sed olim trita fuit: βάσκω παρὰ τὸ βῶ βήσομαι EM. 190, 40. ῥύσκομαι²⁰⁾ ἀπὸ τοῦ ῥύσω μέλλοντος ὡς θνήσω θνήσκω πλεονασμῷ Eust. 1373, 35. De ἴσκε, si pro ἔλεγε valet, dubitatur utrum π acceperit pro π ἴσπε (ἐνίσπε) an Graeci opinandi et dicendi hoc est cogitandi et cogitata eloquendi notiones una percusserint forma, sicut opinari de aliquo pro loqui Sueton. Octav. LXVII. hodieque ut Coraes ait Atact. T. II. 116. λέγω et εἶπω pro puto dicitur, ac jam Lucianus in Lucio §. 23. et 56. haec verba ad tacitas asini sui meditationes transfert ἄξιον θανάτου εἰπῶν, φανεῖσθαι λέγων, sicut Theocritus I. 50. de vulpecula loquens τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν φατί, neque hoc solum sed vulgo quoque φάσκειν pro οἷσθαι usurpatur, denique Nonnus XLII. 315. δόλω δόλον ἄλλον ἐπέφραδε dixit pro ἐπεφράσατο, verbumque autumo ambiguae esse potestatis Gellius docet XV. 3. qua in re nescio an etiam verborum λέγω et ἀλέγω ratio habenda sit, quorum alterum λόγον ἐνδιάθετον significat, alterum προφορικόν; eodemque εἶρω et reor non incommode trahemus. Eorum quae Hesychius promit, unum Μίσκει ἄρ-

18) Λύσιν καμάτοιο τιτύσκων Maxim. v. 278. ἔργα τιτυσκόμεναι i. q. τεύχουσαι Quint. VI. 155.

19) Eustath. 1208, 40. τὸ λακεῖν οὐδέποτε ἐπὶ ἀνθρωπίνης κυριολεκτεῖται φωνῆς, εἰ μὴ παρὰ τοῖς τραγικοῖς.

20) Hoc solo nititur imperfecto ῥύσκειν, quod Thierschius Gramm. §. 210. p. 341. minus apte cum paragogo ζωννύσκειτο componit. Si illud a ῥύομαι declinatum est, unum sibi simile habet μνάσκειτο Od. XX. 294. sed idem pro ῥῦτο (ἔρυτο) accipi potest ut δύσκε.

mutari posse cf. Ellendt. Lex. Soph. I. 323. Et τεῦξαι τε-
 τυκεῖν τυχεῖν ab eodem principio orsa in exitu discrepant.
 Alias asciscit consonam expletivam, vel ν δάκνω, vel τ τίκτω,
 πέκτω pecto et ex graeco πλέκω plecto et plico v. Parall.
 103., sed homonymum plectere, quod in passivo dici solet,
 Vossium recte ad πλήγω referre existimo. Sigma characteri
 antepositum veteres a futuro sumtum putant kappa per pleo-
 nasmum addito, sed eodem jure contendendi poterit θνήσκω et
 alia id genus sigma pleonasticum habere et kappa a perfecto
 derivatum ad modum praesentium syracusanorum πέφρωκω
 etc. aut etiam utramque literam impositiciam esse ut πτ in
 δύπτω, σθ in βιβάζθω, exceptis iis quae kappa nativum
 habere constat ut δείκνυμι et δειδίσκομαι, quanquam hujus
 quoque etymon vocale indicare videtur Sch. Od. VI. 242. τὸ
 δέατο ἀντὶ τοῦ ἐδόκει ἀπὸ τοῦ δέω δεύω.²⁷⁾ Hoc ut su-
 meret adduxit eum adjectivi ἀδευκές interpretatio vulgaris
 ἀδόκητος. Nobis satis est δέω, cui proximum ponimus δέκω
 manum protendo vel ad δαῖξιν, vel ad δεξιῶσιν, vel ad δέ-
 ξιν, unde translata sunt δόξα, cujus significationi homericum
 δέατο quasi prolusit, et προσδοκία. Δεδίσκομαι vero, quod
 plerumque δεδίσσομαι scribitur²⁸⁾ veri similis est a δίομαι
 extitisse. Ἰσχω sive ἴσχω significationis causa magis ad
 εἶκω (εἰκάζω) inclinatur; nec tamen improbamus Schol. Od.
 XIX. 203. Ἰσχε ἀπὸ τοῦ εἶδω. Nam si a capite arcessi-
 mus, εἴσασθαι, εἰοικέναι, ἴσος, ἴκελος sive εἴκελος et quod
 J. Scaliger huic comparat *aequus*, quaeque hinc manarunt
 syntheta ἀεικής, ἀειδής, αἰδνός, αἰδέλος, αἰδηλος, tam si-
 mili inter se sunt colore ut unius etymi temperamenta vi-
 deantur kappa et delta alternantibus.²⁹⁾ Trope vocalium

27) Hic in memoriam incurrunt obscurissimae Hesychii glossae Με-
 ταδεῦσαν μετανοῖαν, Μεταδήα μεταμελέτη. Numne fuit Μεταδεῦσαν
 μετανοήσαν (ut μεταδόξαν et μεταμέλον) Μεταδηῖα μεταμέλεια?

28) Δεδίσκομαι Arist. Lys. 564. Maltby, quia alibi non legitur, in
 δεδίσσομαι mutat; in H. H. in Merc. 163. a Criticis illatum est, nec
 legitur Stob. Ecl. Ph. I. 12. unde Heindorfius profert ad Plat. Phaedr.
 p. 245. B.

29) Σφαίρη ξείδομαι pro ξοικα Anth. XIV. 58. ἰκτὸν τὸ ξοικός
 Theogn. 15, 32. ἴσος τινὲς διὰ τῆς εἰ ἀντὶ τοῦ ὅμοιος ἐπεὶ καὶ εἰσάμενος

partim ad significationem pertinet *μακών*, *ἔμυκον*, *μηκᾶσθαι*, miccare, qua de enallage infra dicam, partim ad vocem modo: *δύο θέματα εἰσιν ἥκω καὶ ἔκω σεσιγημένον δέ* scil. *τοῖς κοινοῖς* Sch. Od. V. 194. ³⁰) Verum haec mutabilitas nulla re una magis cognoscitur quum ex verbo oblitterato, cujus varias species producit Hesychius omnibusque significationes reputandi, noscendi observandique et cavendi subjicit *Θράσκειν ἀναμιμνήσκειν*, *Θρήσκω νοῶ*, *Θρώσκω γνώμα* (sic) *Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι* ³¹) et nomina *Θρέσκη* ἢ *πάντα εὐλαβουμένη*, *Θρησκος* (*Θρησκός*) *εὐσεβής*, quorum illi verbum *Θρέσκω* praestructum fuisse ostenditur aoristo *Ἐθρέξατο ἐφνύλαξατο ἐσεβάσθη*, ut a similibus oriuntur futura et aoristi *βλώσκω ἐβλώξα*, *ἀλύξω*, *διδάξω* et *ἰλάξομαι*. ³²) Ab altero derivatum est *Θρησκεία* religio hoc est proprie iterata lectio vel, ut Cicero ait, reputatio et observatio praecipue eorum quae ad cultum deorum pertinent uno nomine *εὐσέβεια* et *Θρησκεία*. ³³) Thema si poscitur, ad grammaticam rationem nihil interest utrum *θέρω* ponatur an *θρέω*, nam illius vestigia manent in *θέραψ* *θεραπεία*, quod a *Θρησκεία* perpauillum distat; alterius formae notitiam habuit Scholiographus Eur. Med. 51. qui *Θρεομένη* exponit *συννοου-*

ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθεῖς Sch. Il. XXIII. 132. Pro *αἰδής* id est *αἰδνός* sive *ἀόρατος* Aratus posuit *αἰκής*, quod vulgo deformis significat — *οὐκ αἰκής ἀλλὰ φαινός* v. 586.

30) *Πίδαξ* παρὰ τὸ *πηδᾶν* ὡς *ἥκω ἔκω* EM. 671, 9. Schaeferus ad Demosth. T. I. 278. not. suspicatur *ἥκω* ex verbi *ἔημι* perfecto obsoleto *ἥκα* (*εἶκα*) reflexum esse, nec dissentit Matthiae p. 593.

31) Quod addit *τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρῶσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν*, suspicionem affert scripturae ancipitis *ΘΡΩΣΚΟΥΣΑΙ*, quod Callistratus pro dativo accipiebat *Θρωσκούσας γνώμας*, alii pro nominativo pluralis *Θρώσκουσαι γνώμα* vel *γνώμας*.

32) Hoc ignoravit Choeroboscus Gaisf. II. 489, 26. Cram. I. 103. EM. 231, 40. *τὰ διὰ τοῦ σκω ἄκλιτα ἀπὸ παρακειμένου πλην δύο θνήξω καὶ ἀλύξω* τὸ γὰρ *διδάξω* ἀπὸ τοῦ *διδάχω* ὡς *δηλον* ἐκ τοῦ *δνόματος* *διδαχή* ὡς *στεναχή*, *λαχή*.

33) Ciceronis originationem confirmant graeca verba legendi *ἀναγινώσκειν*, *ἀνανέμειν*, *ἀναλέξασθαι*, quae omnia habent significationem recognoscendi et reputandi; *Ἀνελέγετο ἀνεπόλει* Suid. ipsumque *intelligere* a legendo.

ἀναπέπωκε ³⁶). In νχω quatuor exeunt, quae Theognostus recenset: βρύχω, σμύχω, τρύχω, ψύχω et trisyllabum δρύχω. Nam pro Ἀμύσσεσθαι ξέειν τὰς σάρκας Hes. et quod Stephanus huic supponit ἀμύχεσθαι, praestat ἀμύσσεσθαι scribere, nihiloque tutius Τύχουσι τεύχουσι. Totidem in ωχω: ῥώχω τὸ βρύκω τοῖς ὁδοῦσι Hes. ubi βρύκω idem significat quod βρύχω, sed in Sorani c. 88. p. 206. περὶ ῥωχμοῦ καὶ βηχός verbum ῥώχοντος τοῦ παιδίου διὰ τὸ πολὺ τὸ φλέγμα συλλέγειν non stridorem dentium significat sed graviolem et sonantiolem animae meatum, qualis pituitosis esse solet, id quod germanice dicitur *roecheln* vicinum ῥόγγω et ῥωχμῷ sive ῥωγμῷ, nam in utroque vacillant libri Aret. Sign. Acut. I. 6. p. 9. Sign. Diut. I. 11, 103. Cetera notiora sunt σμώχω i. q. σμύχω, ³⁷) ψώχω τὸ τρίβω παρὰ τὸ ψῶ Sch. Arist. Ran. 493. quod ionice dicitur σώχω. Sed Μώχεται φθονεῖ Hes. pro σμύχεται dictum videtur; nam id proprium invidentibus, ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ φθόνον ὑποσμύχειν εἴληπται Eust. 781, 35. Sequitur ut diphthongorum exempla proferam: τὰ εἰς χω τῇ εἰ διφθόγγῳ οὐ παραλήγεται πλὴν τοῦ στείχω καὶ λείχω EM. p. 253, 20. 516, 5. Cram. I. 245. et 416. totidemque ev habent τεύχω et εὔχομαι, nisi accipimus quod Hesychius praebet Λεύχεται κοιμᾶται. Unum oi ut ab Herodiano discimus Epim. 253. τὰ διὰ τοῦ νχω διὰ τοῦ ν γράφεται πλὴν τοῦ οἶχομαι, quare pro στοίχω Theodos. p. 70, 40. στοιχῶ scribendum. Et consonantium: ἄγχω, ῥέγχω, ἐλέγχω ³⁸) ἄρχω, ἔρχομαι, κέρχω, σπέρχω, πάσχω, ἴσχω.

Adnotamentum. Quatuor hujus ordinis verborum νήχω, σμήχω, ψήχω, τρύχω primitiva statum tenuerunt νέω

36) In Epigr. de naufrago, quem κῆτος ἀπέβροξεν ἄχρῃς ἀπ' ὀμφαλίου in Meineke. Del. 134. praefero quod Plan. scripsit ἀπέβροξε *demordit* ut μύραινα ἀλιῆς ἐμβρύξασα Nic. Ther. 824. a βρύκω ut καταβρύκω. Ac vicissim in Anth. VII. 624. θάλασσα νῆα ἐβροξε aptius fuerit ἐβροξε glutivit.

37) Schol. Arist. Thesm. 389. et Hesych. ἐπισμύχειν ἐπιτρίβειν. σμῶξαι γὰρ τὸ πατάξαι, ἐνθεν σμώδιξ. EM. σμώνη ἡ τοῦ ἀνέμου πληγὴ ἀπὸ τοῦ σμῶ.

38) Κέγγει ἐπιδάκνει Hes. praetermisi cum aliis aequae ignotis.

sive *νάω* ³⁹⁾ *σμάω*, *ψάω*, *τρώω*. Eustathius p. 1635, 64. addit *τρώω τρέχω* ὡς *βρώω βρέχω*, quorum prius confirmatur quadamtenus compositis *ἐντρεχῆς*, *κακεντρεχῆς*, in quibus significatio *versatilis* inest, et latino trepidare id est festinare et discurrere. Verbi *βρέω* indicium unde sumserit nescio, sed ut Philoxenus *ἀφρός* a *φρέω* Anecd. Bekk. 877, 19. sic ille *ὄμβρος* fortasse a *βρέω* (*βρώω*, *βλύω*) deductum putavit ⁴⁰⁾ omicro vacanter addito ut *ὄβριμος* a *βροῖ*. *Γλίχομαι* et *λίπτω* ut a Grammaticis eodem verbo *ἐπιθυμῶ* explicantur, ita unum principium habent thematicum *λίω*, unde *λείχομαι*, ac ne *λείχω* quidem hinc secludere audeam in tanta convenientia adjectivorum *λίχνος* et *λιμβός*. Cum *τρώω τρύχω* Eustathius 1277, 8. confert *σμῶ σμύχω*, quod pro *σμήχω* positum est in Anth. V. 254. *μή με μάστιξ κατασμήξῃ* pro *κατασμήξῃ*. Plerique vero distinguunt *σμύχω* τὸ καίω, *σμήχω* δὲ καθαίρω Sch. Theocr. III. 17. neque ex eodem semine nata putant sed τοῦ σμύξαι, ὃ καὶ τύφασθαι καλεῖται, τὸ θέμα σμύζω ἢ σμύσσω ἢ σμύγω ⁴¹⁾ Sch. II. IX. 654. Utilius foret scire quare Aristarchus II. XII. 411. maluerit *πυρὶ σμώχοιτο* scribere quam *σμύχοιτο*, librosne sequutus an quia diversam utrique significationem tribueret. Eundem verbo *πάσχω* originem puram *πάω* assignasse et ab hoc homericum *κακὰ πολλὰ πέπασθε* derivatum putasse suspicatus sum ad Butt. p. 25. Hinc *πάθος* proficisci potuit ut a *μάω μάθος*, et porro *παθεῖν* novitiumque *πανθάνειν* v. Coraes ad Heliod. p. 341. qui praesens *πήθω* ponit ut Herodianus Eust. 1663, 12. et Heraclides 1832, 2. uterque perfectum *πεπαθυῖα* sequuti. Et Scholiastes Aristot. p. 85. b. 42. *πηρός* παρὰ τὸ *πήθω* *πήσω*, ὡς ἐκ τοῦ *ὀκνήσω* *ὀκνηρός*, pro quo rectius

39) Haec vulgo significant fluere, manare, *νίχομαι* natare, sed interdum miscentur *Ναλεῖν νίχεσθαι* Hes. *προσένηχε θάλασσα* pro *προσέβη* Theocr. XXI. 18. *unda natans* Manil. III. 52. *ναύπους* et *ναυσίπους* pro *νησίπους*.

40) Gloss. Graecol. *Βροχή pluvia*, *Imbricitur* *βρέχεται*.

41) *Ὑποσφυγῇ ἀνιᾷ* Hes. barytonum fuisse videtur; *ἐπισφυγε-ρῶς* ἀπὸ τοῦ *σμύχω* Sch. Od. IV. 672.

attulisset *νάω νηρός*.⁴²⁾ Futuro *πήσω* congruens aoristus *πήσας ἀντὶ τοῦ παθῶν* Sch. Agam. 1624. defenditur ab Hermanno ad Nubb. 1122. alii *πταίσας* corrigunt; *Πήσασθαι μέμψασθαι* Hes. quid sit, non exputo; sed *πῆμα* nihil aliud est quam *πάθημα* Anth. V. 236. *Τανταλέης ἀχερόντια πῆματα ποινῆς* a prototheto *πάω*, quod assumpto theta (*πάθω*) duplici ratione ad usum accommodari poterat vel productione vocalis *πήθω* vel interpositione consonae *πένθω*, cujus ex similitudine ficta sunt *πείσομαι* et *πέπονθα*. Verum idem *πάω* in *πήχω* produci poterat ut *σμάω σμήχω* etc. et utramque aspiratam explendis verbis puris adhibitam esse documentum praebet aeolicum *πλήχω ἀντὶ τοῦ πλήθω* Cram. I. 149. id quod etiam in declinatione nominum observatur *ὄρνιθος ὄρνιχος*. Sed pro *πήχω* Graecis collibuit *πάσχω* dicere retento alpha primitivo additoque fulturae vice sigma ut *ἔχω ἴσχω*, cujus proprium futurum est *σχήσω*, *μίγω μίσγω*, *λέγω λέχος λέσχη*. Cetera quae in §. 3. exhibui consonam penitus infixam habent sed pleraque mutabilem *βρύχω βρύκω*,⁴³⁾ *ῥέγχω ῥέγχομαι* aliaque supra dicta; quo accedit variatio vocalis praecipue in onomatopoeicis *βραχεῖν*,⁴⁴⁾ *βραγχαῖν*, *βεβρυχέναι*,⁴⁵⁾ *βρυχαῖσθαι*, *βρυχανᾶσθαι* *βρανκανᾶσθαι* rugire, in quibus nihil firmi et solidi praeter *ρ* et gutturalem; ea quasi statumina vocis. *Τεύχειν* Passovius cum *τεκεῖν* cognatum putat, ut Doederlinus Synon. III. 54. parare et parere, nec minus *τεκεῖν* cum *τέκμαρ*, quod comprobatur Herodianus π. Μον. p. 32. *τέκμωρ* literam *μῦ* insiticiam habere

42) Indidem est *πωρός ὁ τυφλός* Suid. *ταλαίπωρος* i. q. *τληπαθής* παρὰ τὸ πωρεῖν τὸ πενθεῖν et *πωρητύς* v. Hemsterh. ad Plut. v. 33. Bernh. ad Suid. l. c.

43) *Ὀδόντα ὀξὺν ἐπιβρύκουσα* Anth. VII. 433. *Βρύχειν τοὺς ὀδόντας οὗ τρῖζειν* Thom. v. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 323.

44) Schol. Il. XIII. 181. *βράχε ὠνοματοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ ἥχου τῶν ὑδάτων· ἐντεῦθεν καὶ τὸ βρέχειν ὠνόμασται*. Hoc jure impugnatur Buttmanus Lex. II. 121. *Βραχεῖν* de sonitu aquae Apollonius usurpavit, non Homerua.

45) *Βεβρυχέναι κατ' ὠνοματοποιάν ἀπὸ τοῦ βλύζειν ἢ βρύειν* Eust. 939, 25.

affirmans. ⁴⁶⁾ Id mihi assensione non indignum, illud prope certum videtur verbi τεύχω facio formam primigeniam ostendere nomen τέκτων faber. Nec diversis radicibus orta duco τεῖχος, τοῖχος et paries.

CAP. IV.

De verbis dentalibus.

§. I. Arcadius p. 155. πᾶν εἰς δὴ λήγον ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν μετὰ βραχείας οὐ βαρύνεται ἀλλὰ περισπᾶται, σταφιδῶ, ὁμαδῶ· τοῦτο καὶ ἀπὸ βαρυτόνου, ubi post ὁμαδῶ, quod nunquam gravatur, excidit κελαδῶ—τὸ γὰρ κελάδων ἐτέρῳ λόγῳ βαρύνεται Gram. I. 21. et aute ἀπὸ desideratur ὥς, caeteroqui illud a nostra causa alienum est quippe paragogum ut κελαρύζω. Et distinctius paullo post τὰ εἰς δὴ δισύλλαβα, εἰ ἔχει τὸ α (καθαρὸν) ἐν τῇ πρὸ τέλους, περισπᾶται, φραδῶ. Unde elucet ἄδω τὸ κορεννῶ EM. 164, 31. ἄδω ῥῆμα δοτικῇ (id est ἀνδάνω) Suid. βάδω Eust. 637, 5. χάδω 502, 11. veterum ipsorum iudicio non pro usitatis habita sed more scholae conformata esse. Duo mediae formae verba affert Hesychius Ἀάδομαι γνώμην τίθεμαι et Ἀδεταί πίμπλαται κοπιᾶται, quorum alterum penitus ignotum, alterum aut trisyllabiae nomine excusatum ut ὀδομαι aut doricum est pro ἡδεταί, quod vulgo delectatur, proprie autem satiatur significat. Etenim ab eodem verbo ἄω satio manant vocabula ad speciem diversa, re sibi contigua, quoniam satietas modo voluptatem affert modo taedium atque pigrorem; ἄδος satietas, ἄδμα δόγμα (placitum) Hes. ἡδω oblecto, ἀδέω defetiscor, ἄση taedium, Γάσσα ἡδονή, quibus congenerata videntur latina fastus, fastidium. In Hesychii loco Σχαλίδες δι' ὧν σχάδουσι τὰ δίκτυα αὐτατίζουσι scribendum aut σχαλιδοῦσιν. — Τὰ διὰ τοῦ ἐδω δισύλλαβα βαρύτονα ἔδω, μέδω,

46) Νύμφαι ἐκ Διὸς τετυγμέναι Alc. Fr. LXVIII. nonnulli τετογμέναι scribunt; pontus fecit Dionen i. e. peperit Pervig. Ven. v. 11. ut φῶε et fīo; Arabia ubi abstulitum fit Plaut. δρυές φύονται Theocr. VII. 75.

gorum tres reperiuntur αἶδομαι, ³⁾ εἶδω, φεῖδω, δεῖδω quod a Theognosto p. 140. in hoc recensu praeteritum est, duoque trisyllaba αείδω et ἐρείδω; quae sola esse testatur Choeroboscus Epim. in Psalm. 123. EM. 21, 15. εὖδω, σπεύδω, ψεύδω. Verum οἶδω, quod Matthiae profert ex Hippocr. Epid. VII. 690. T. III. ὁδύνη ἐς κρόταφον ἐγένετο—οἶδετο ἢ κεφαλὴ ὅπισθεν revincitur illo Arcadii testimonio: τὰ εἰς δὴ παραληγόμενα τῷ ὁ περισπᾶται, σποδῶ, οἰδῶ, αἰοιδῶ (αἰοιδιῶ) nec convenit Hippocratis ad usum qui ᾧδεε dicere solet, ac ne aptum quidem est sententiae quae ὠθέετο requirere videtur sed in codd. εἴδεται et ἦδεται scriptum est pro ἐρείδεται fortasse. Verborum non purorum unum ab alpha orditur ἄρδω, ex quo Eustathius 1318, 32. ἄλδω extitisse censet; unde Nicander ἐναλδόμενος composuit; simplex non reperi nisi quod Brunckius Arist. Nubb. 283. χθῶν καρπὸς ἀλδομένη substituit pro ἄρδομένη, et Spitznerus Observ. ad Quint. p. 226. ἄρουρα ἀλδομένη ἀνέμοισι pro ἀλθομένη, crebro autem derivata ἀλδέω, ἀλδαινω, ἀλδήσκω alendi significatione praedita, quam etiam verbo ἄρδω attributam esse Hermannus ostendit ad Arist. l. c. Pluribus epsilon inest ἔλδω, μέλδω, quae ultra imperfectum declinari negat EM. 232, 18. τένδω, σπένδω, μέρδω, ἀμέρδω, πέρδω, nihil vero simile doricorum ῥέδδω, πλάδδω.

Adnotamentum. Pro illa Eustathii opinione de cognatione verborum ἄρδω et ἄλδω hoc dici potest eundem fluvium modo Ἄρδῃσκον nominari modo Ἄλδῃσκον v. Bernhard. ad Dion. p. 597. Ἄρδω et nomen fontis Ἀρέθουσα Stephanus ab ἄρῳ (ἄρω) τὸ ποτίζω deductum dicit v. ad Buttm. p. 62. *) quibus ἔρση adjiciunt παραλόγως δασυνόμενον Eust. 991, 27. et Buttmannus adeo in Lexil. II. 170. fingit verbum ἔρδω. Koenius vero ad Greg. 220. αλο, ἀλδήσκω,

3) Φαίδει ὄψει Hes. a φαίδομαι ut videtur. Ejusmodi certe fundamentum habet Φαίδων proprium et φαίδιμος.

4) Hic pro νεμέθω operae dederunt ἐμέθω. Herodian. π. Μον. p. 13. Ἀρέθουσαι πᾶσαι κρῆναι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ ἄρδην (ἄρδειν) ἴσως σχηματισθεῖσαι. Alpha et epsilon miscuerunt Cretenses ἀέρσαν dicentes τὴν δρόσον Hes.

ἄλσος et Ἄλτις a primitivo ἄω profecta censet, quo significat procul dubio illud unde ἄσαι satiare declinatum est cum adjectivis ἄστος id est insatiabilis et ἄταλτος, quod veteres varie interpretantur sed commodissime ii qui ἀπλήρωτον, ἀκόρεστον, ἀναίξετον reddunt παρὰ τὸ ἄλδω τὸ αὐξάνω EM. cui contra positum est ἀλτὼν τὸ πολὺ Hes. sicut a verbo synonymo τροφῇ χίμα et τροφόμενα χίματα id est adulta. Ἐλδεσθαι alii cum ἐθέλειν componunt EM. cui similem potestatem habet δῆλεσθαι, alii cum ἐλεῖν Sch. Od. III. 418. Μέλδω fortasse cognationem habet cum μαλάσσω, quod ipsum dentalem recipit sed aspiratam μαλθάσσω, μάλθῃ, sicut Proculus ad Hes. Opp. 522. et Hesychius τένθης a τένδω arcessunt, hoc autem Eustathius ex ἔδω factum opinatur p. 773. 38. p. 1537, 42. *) Sed Sch. Arist. Pac. 1009. παρ' Ἡσιόδῳ τινές δοκοῦσιν ὀρθῶς γράφειν τένθει διὰ τοῦ θ et sic idem ad Nubb. 1201. τένθειν τὸ ἐοθίειν. Diversum illi Μέλδειν ἐπιθυμεῖν Hes. non dubito quin pro μέλειν curare valeat, unde μελιδῶν et μελεδαίνω manarunt. Σπένδω παρὰ τὸ σπεῖω EM. quod idem a πῖω repetere videtur Σπεῖσαι παρὰ τὸ πῖσαι ποτίσαι, sed de neutro persuadet; σπεῖδω dialecti Siciliensis proprium fuisse dicitur indeque ortum futurum σπεισῶ. Πέρδω cum latino pedere et graeco βδεῖν βδόλος (paedor, foetor) eam similitudinem habet ut ρ insertum videatur. Verbum ἀμέρδω plerique consentiunt propriam habere significationem privandi et hinc translatum esse ad privationem lucis. Equidem sequor Moschopulum Sched. 145. ζαμερδνή· ἢ τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίς ἢ ἄγαν λάμπουσα· μέρδειν γὰρ παρὰ ποιηταῖς τὸ μαρμαίρειν et Schol. Eur. Hec. 1004. μέρδω τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς μαρμαίρω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀμέρδω, nisi quod hoc alpha non privativum esse puto sed pleonasticum. Ἀμέρδειν igitur proprie significat fulgere, et quia splendor quicumque est acer adurit saepe oculos Lucr. IV. 3. aciemque praestringit, hinc etiam hebe-

5) Hoc loco cum τένθης ὁ λιχνος καὶ τένθῃ ἢ λιχνεῖα connectit et alia parasitorum convicia et θυράπαξ, quod nescio an θυράσπαξ scribendum sit hoc est ὅς ἄλλων θύρας ἀσπάζεται, sive ut Homerus dicit δαιτῶν ἀπολυμαντήρ ὅς πολλῇσι φιλῇσι παρασιτᾷς θλίψεται ὤμους Od. XVII. 221.

tare (blenden) ὅσσε ἄμερδεν ἀνγὴ χαλκείῃ Hom. quod Archytas dixit μαρρυγίαν προστιθέναι ⁶⁾ similiterque Nonnus V. 485. ὀφθαλμοὺς ἀμάρυσσεν ἑμοὺς ἀντίπιος αἴγλῃ. Dehinc traducitur ad hebetationem corporum fulgentium ut καπνὸς τεύχεα ἀμέρδει, sicut latine *speculum hebetari*, *fulgor excaecari* dicitur et nostra in consuetudine *blinder Silber*. Atque haec notio obscurandi voce signata est propria ἀμανρός, ἀμανροῦν et μαυροῦν, quae contraria sunt verbis μαρμαίρειν, μαρμάρεος, μαῖρα, quamvis ab eadem stirpe progenita. Quemadmodum vero vocabula sensuum saepissime inter se permutantur, ita ἀμέρδειν dicitur etiam ἐπὶ φωνῆς λαμπρᾶς καὶ διαφανοῦς ὡς σμερδαλέον κονάβησαν Porphy. ad II. XIII. 341. et σμερδαλέον βοᾶν aures clamoribus exsurdare. Et postremo quidquid vel adspectu vel auditu percellit, σμερδνόν dici coeptum est et σμερδαλέον—δεινὸν γὰρ καὶ φοβερὸν τὸ ἄγαν λαμπρόν Porphyrius ait I. c. Atque his rationibus ad dubitandum adducor ne μέρδω τὸ κωλύω καὶ βλάπτω Hes. et ἀμέρδειν illud, quod de lucis ereptione dicitur, diversum sit ab ἀμέρσαι expertem reddere, cujus origo est a μείρεσθαι. Sed absolvam quod restat. Δεῖδω παρὰ τὸ δεῖω πλεονασμῷ τοῦ δ̄ Gram. I. 123. II. 193. Ἀεῖδω si quid sibi affine et conjunctum habet, id certe non est εἶδω τὸ ἐπίσταμαι Sch. II. I. 1. sed αὐδῇ Schol. in Dion. Gramm. 709. cui quod vulgo affingunt thema ἄω (αὖω) idem aptum erat ad progignendum ἄδω et paragogum ἀεῖδω contractum in ἄδω, ut ἀεικῆς αἰκῆς, sed iota subscripto quia alpha in schola pro longo accipitur. Ἐρεῖδω syllabatim crevisse Buttmannus Lexil. I. 120. ex nomine ἔρμα non sine ratione colligit; thema vero quodnam fuerit, ἔρω an quod illi placet ἔρδω, nemo definiat. Ἦδω veteres recte ad ἄω satio referunt v. §. I. Μήδομαι, quod nonnulli ex μέδομαι mutatum volunt ⁷⁾ facilem habet cum μάομαι conciliationem.

6) Eustath. 936, 3. ἀμέρδειν τὸ ἀμανροῦν καὶ ἀποστρεῖν τοῦ μέρδειν ὃ ἐστὶ τοῦ βλέπειν, οὗ ἐναντίον τὸ ζιμέρδειν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ ἄγαν βλέπειν, quo ex loco in Thes. perperam affertur τοῖς Ἀχαιοῖς.

7) Πλεῖσαι πρὸς βάρβατα φύλα μέδονται Orph. Arg. 90. nihil differt a μάλονται, βουλεύονται. Μῆστο βουλευέσαιο Hes. ubi μήσαιο temporis verbi magis quam ordini literarum convenit.

Εὔδω et *εὐνή* non longe distant ab *αὖω* dormio Nicand. *Σπένδω* si Schneiderus recte iudicat a *σπεῖν* productum esse, et hujus consonam insiticiam haberi oportet et synonymi *σπέρχειν*. Prisci illi *σφεδανός* et *σφοδρός* hinc orta putant Sch. II. XVI. 372. *) *Ψένδω* et *ψύθος* iidem cum *ψιθυρίζω* componunt, quod onomatopoeticum esse. Pro *ἀθέλδεται* *διηθεῖται*, quod in Anecd. Bekk. affertur e Dioclis fabula, Meinek. *ἀθέλβεται* scribendum suspicatur, sed eodem tamen modo est in EM. *ἀθέλδεται* *διηθεῖται* καὶ *ἀθέλγειν* τὸ *ἀμέλγειν*, quae sine dubio omnia idem valent hoc est mulgeo v. C. III. §. I. *Ἔρδω* et *ἔργον* fortasse duas modo literas a natura ingeneratas habent, eas quae in *ἐρέσσω* (*agito*) *ἰπηρεύτης* *ἔριθος* comparent v. Prolegg. 365.

§. 2. Terminationum, quae verbis mutis concessae sunt, feracissima est $\zeta\omega$, adeo quidem ut complura reperiantur quae omnia eadem elementa habeant intellectu diverso, velut quae primo se offerunt aditu *ἄζω* sive *ἄζομαι* aspiratum et duo non aspirata *ἄζω* sicco et *ἄζω* anhelu nullo inter se soni differitate nisi posterius, ut ex *ἀάζω* contractum, alpha longum habet, quod ii credidisse videntur qui *ἄσθμα* scripserunt v. Parall. 75. sed repugnat vetus auctor: *Τρύφων* τὸ *α* πρὸ τοῦ *ζ* καὶ ψιλοῦσθαι καὶ βραχύνεσθαι ἀξιοῖ Moschopul. Opusc. p. 33. *Λάζω* δύο σημαίνει τὸ λαμβάνω καὶ τὸ ὑβρίζω Schol. Hec. 65. Cetera catervatim addam se junctis, quantum fieri potest, sonorum naturalium imitamentis, *βλάζω* *μωραίνω* Hes. quod mihi neque cum *βλάξ* (*μαλακός*) neque cum imitativo *blatire* quidquam commercii habere sed idem quod *πλαδῆν* valere videtur hoc est proprie mucere, tum per similitudinem hebere, quomodo *βλαδαρός*, *βλέννα*, *μύξα* et *λέμφος* dici solent; *κλάζω* τὸ διασχίζω Hes. a *κλάω* fortasse, nisi potius verbum facticium est stridorem serrae

8) *Ἡρόδοτος* τὸ *θερμότερον* *σπένδειν* *ἀσπείρειν* *ἔφη* Eust. 416, 34. quio ad *σπάω* et *σφαδάζω* referimur. Ex Schol. II. XI. 165. *σφεδανόν* οἶον *σφενδονηδόν* *Ἀρίσταρχος*, discimus hunc etiam nomen *σφενδόνη* ad hanc stirpem retulisse.

exprimens ut *πρίων κλάζει τε πρίει τε* Oppian. Hal. V. 203. ⁹⁾ hinc ad scindendi notionem translatum; et tritiora *πλάζω, σκάζω, στάζω, σφάζω, σχάζω, φράζω, χάζομαι*. Onomatopoeica sunt *βάζω, βαβάζω et βιβάζω*, unde Hipponax *ἐμβιβάζας* pro *ἐμβοήσας* duxit, *βράζω, γλάζω, κλάζω, κράζω, ῥάζει τρώγει ἐπὶ κυνῶν ἀπὸ τοῦ ἥχου* Hes. et Cram. II. 465. (ubi perperam *ῥαίζω* scriptum) *σπάζει σκύζει Ἀχαιοί* Hes. *ἄρῥάζω, καχλάζω et παφλάζω*. Tertio loco promam quae Grammatici inclinamentis quibusdam verbalibus praestruunt, *κάζω τὸ κοσμίῳ, ῥάζω τὸ ῥαίνω, τάζω τὸ τανίω, φλάζω* cui EM. 403, 47. aoristum *ἐφλαδον* ab Aeschilo positum subjicit, et *χλάζω* unde Eustathius 723, 49. *κέχλαδα* Pindaricum repetit, quod quia alpha longum habet, aptius est praesenti *χλήδω* ab analogiae norma non alieno sed derelicto praeter perfectum *κεχληθέναι ψοφεῖν* Hes. Trisyllaba vero, quae neque reduplicatione aucta neque sonis naturalibus assimilata sunt, paragogis adnumeranda videntur, *κολάζω* eadem qua *κολούω* stirpe progenitum et *λιάζω*, quod Schol. Lyc. 21. a *λύω* propagatum dicit sed probabilius est eidem fundamento superstructum esse ut *λιχάζω*, quod eandem devertendi et declinandi significationem habet activam et neutralem: *ἀλίσστος παρὰ τὸ λιάσαι εἰς φρυγὴν τρέψαι* Schol. Orest. 1466. *ἐκλιχάζει ἐξορμῶν ποιεῖ, ἐκσοβεῖ* Hes. *ῥιζόθεν οἷα λόφος τις ὑποτμηθεὶς ἐλιάσθη* Apollinar. Ps. CXL. 17. et pariter de abruptione saxi *ὑπαιλιχάζεν ἐκ πέτρας ὑπεχώρει* Hes. quorum propria est significatio obliquandi, *πλαγιάζειν, ἀποσιμοῦν* i. q. *ὑπαναχωρεῖν* v. Corais ad Heliod. 113. a *λίξ πλάγιος* v. Parall. 105. cui *λέχριος* et *λοξός* successit; sed gutturalem a prima origine abfuisse indicio est *λιάζειν*. De *διαζομαι* certatur simplexne sit an compositum. Simplicitati quidem favet augmentum *ἐνεδιάσθη, δεδιάσται*, et ut ab *ἀμφὶ ἀμφιάζω*, ab *ἀντί ἀντιάζω*, ita concedi potest ut a *διά* declinatum sit *διάζεσθαι*, proprieque significet per-

9) L. III. 314. *κλάζει ὀρμὴ* Schol. exponit *τρύζει* significans stridorem lineae piscatoriae cui similis chorda lyrae *ὑποτρύζειν* dicitur Anth. XI. 351.

ἐπιλιζούσας ὁμοιοῦς τοῦ λίζεαι τὸ δέμα θελήσας εἰ-
πεῖν ἐξέδραμε ὑπὸ τοῦ ἰχθὺς μύρσῳ. Οὐκ ἀπὸ θέματος
οὐτὶ ταῦτα εἶλεν ἀπὸ τῶν φωνῶν ἢ ὁμοιοποιεῖα, quibus-
cum consentiunt alii in Gram. I. 255. Macrobius de Diff.
p. 752 et Eustathius p. 1119. 60. οὐδὲ τοῦ ἐλισσέσθαι ἔστιν
εἶρεῖν ἐνεπείθεα κλισίῳ, οὐδὲ τοῦ λίζεαι τὸ λίζω οὐδὲ
τὸ κρίζω τοῦ κρίει ἢ κρίει. Hoc praesens tamen non in-
usitatum fuisse testantur Glossographi et omnino monitoribus
illis non tantum auctoritatis adjungo ut ἐποκρίων Aelian.
H. Ann. VI. 19. et boeoticum κριόδμεν videre Athen. XIV.
622. A. repudiem. quae editores pro aliis minus aptis repo-
suerunt conjectura probabili. Sed certe σπίζω Etymologorum
commentum est nomina σπιδίζ, σπιδίος et σπιθαμῆ expli-
care conantium. Θρίζω ex θερίζω contractum esse pervagata
est opinio, cui non adversor, etsi illud proprium significatio-
nem metendi nunquam recipit. — Τὰ εἰς οἶον τρία ἔστιν
ὄζω, ἀριόζω, δεσπόζω Theogn. p. 142. quibus addi possunt
ad similitudinem soni efficta ῥόζειν, quod Suidas proprie de
voce canum. tum etiam pro ῥέγγειν dici ostendit. et τρυγό-
ζειν ἐπὶ τρυγόνων Herodian. in Anecd. Bekk. 1452. nisi is
τρυγονίζειν scripsit ut χελιδονίζειν. — Verba in ῥίζω conjuncte
conserteque producā quia difficilis est naturalium et posi-
tivorum distinctio βύζω, βλίζω bullio. βρίζω semel lectum
in Archil. Fr. V. βρεῖτον Θρηξῆς ἐβρουε pro βρούλλειν potare
ut videtur v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. der Poet. Lyr. p.
85. γρύζω, κλύζω, κνύζομαι quod saepius et fortasse rectius
κνυζῶμαι et κνυζοῦμαι scribitur, λέζω idem quod λυγγάνω,
μύζω multio, ῥύζω ringor, τρίζω trisso, ¹⁵⁾ σκνύζομαι, σφνύζω

14) Ex latino clango cognosci non potest quae fuerit verbi graeci
conformatio; namque terminatio interdum eadem est in utroque ser-
mone ἄγγειν angere, τέγγειν tingere et stinguere, sed saepius diversa:
pango, plango, frango, tango, cingo, lingo, distinguo, ninguo, ringor,
jungo, emungo. Stringo, pingo, pungo cognata sunt graecis σιλεγγίς,
ποικίλλω, πικρός v. Prolegg. 113. sed fingo, ungo et fungo quo refertur
possint, parum expreto.

15) Τρυζει γέγραπται καὶ μετὰ τοῦ σέγμα καὶ χωρὶς ἀπὸ τοῦ γι-
νομένου πύργου πεποιημένον Galen. Comm. II. in Progn. T. XVIII.
P. II. 134.

quod Eustathius scripsisse videtur pro *σύζω* p. 1746, 22. *φθύζω*, *φλύζω* τὸ ἀναβάλλω Sch. Apoll. I. 275. Sch. Nic. Al. 214. ὑπερφλύζει ἀναρῶεῖ ἐκφυσᾷ Hes. διαφλυχθεῖσα διαχυθεῖσα Galen. Lex. Praeterea in hoc numero Theognostus p. 142, 28. *φύζω* retulit quasi usitatum esset, fortasse propter nomen *φύζα*, cui similia *ἄζα*, *κνίζα*, *σπίζα*, *σχίζα*, *βύζα* a similibus ducuntur verbis; nam participium *πεφυζότες* negant a tali principio oriri potuisse quia perfectum medium nunquam duplicem pro caractere habeat EM. 667, 31. sed aut tropen ionicam esse ut ab *ὀλλύος* *ὀλλίζων* aut synopen verbi *φυζάω*, cujus participium extat *φυζηθεῖς* et paragoge *Φυζάναι* *φυγεῖν*, Hes. *φυζάω* autem Heraclides a *φύζα* repetit ut a *κίσσα* *κισσάω* Sch. B. ad II. XXII. 1. Eust. 1740, 19. Arc. 157, 19. alii a *φύζω* ut ab *ἔζω* *ἔζηκα* Cram. I. 213. Quod vero Matthiae in Gramm. p. 638. ex Hesychio affert *Φῦξαι* (*φύξαι*) non satis est ad testandum praesens.¹⁶⁾ Cum *πεφυζότες* conferri potest *Μεμνδώς* *ῥέων* Hes. et *μεμνδότες* ab Antimacho positum pro *μεμνδηκότες* v. ad Buttm. p. 31. cui simile principium affingit EM. 633, 40. ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥώζω ῥωδῶ ὀρῥωδῶ ὡς μύζω μυδῶ, ἐρίζω ἐριδῶ, cujus unum reperitur exemplum *ἐριδδήσασθαι* idque in antiquis commentariis, ut Schol. tradit, aliter scriptum *ἐριζήσασθαι* sed falso, nam ab *ἐρίζω* vel *ἐρις* unum derivari potuit *ἐριδέω* ut a *κηράζω* vel *κηράς* *Κηκαδεῖ* *λοιδορεῖ* Hes. quod non recte attentari puto. Neque interest utrum *μυδάω* a nomine *μύδος* ducatur an a verbo illo *μύζω* ut a *σφύζω* *σφνδάω*, *φλύω* *φλύζω* *φλυδάω* et *φλυδέω*, unde *φλυδούμενος* τῆς πρώτης συζυγίας Cram. II. 424. Sciens praeterea *στύζω*, de quo EM. 731, 25. *ἀπέστνξαν* ἀπὸ τοῦ στύζω ἢ στύγω, quorum neutrum reperitur. In *ωζω* duo afferuntur in Epim. Cram. I. 36. *κρώζω* et *σώζω*, quorum illud ex sono naturali expressum est ut *ώζω*, *κλώζω* glocio et *τρώζω*, quod Hesychius interpretatur *ψιθυρίζω* *συνουσιάζω* gannitum, ut videtur, venereum significans, alterum paragogis adnumeran-

16) In cod. adscriptum est *φύξαι φύξιν φυγεῖν*, quod sic corrigendum videtur *φύξαι φύξιν, φυγεῖν*, etymologice constructum ut *φυγῆν φεύγειν* v. Parall. 524. vel *φυγή φεύγειν* Job. XXVII. 22.

Lobeck. Technol.

1259, 38. triaque illa quae Schol. Arist. Eqq. 1158. gregatim producit κημὸς ὁ κάδος τῶν δικαστῶν καὶ ὁ χάβος id est capistrum, quod a capiendo dictum est ut a capacitae capis κάπετις καπίθη, κάδος autem in EM. non intempestive ad χάζω refertur. In cumulum accedunt Hesychii testimonia Ἀγκάλαον ἄνοιζον hoc est ἀναχάλασον, ut Koenius docuit ad Greg. 343. et Ἐκκαλάζει κλῖναι τὸ ἰστίον, unde *funes calatorii quibus antenna suspenditur* Veget. a verbo calare sive chalare, quibuscum Schneiderus ad Vitruv. T. III. 296. confert σχαστήρια.²⁰⁾ Horum omnium fundamentum est illud quod diximus χάω, cujus varia inclinamenta κέκηδα, κέχανδα,²¹⁾ ἔχαδον, χανδάνω conferri possunt cum ἦδω, ἄδον, ἀνδάνω, nam his quoque thema purum ἄω satio affingendum videtur. Quod ultimum est hujus generis σκάζω, dentalem non a natura ingeneratam habere, conjicimus ex adjectivo σκαιός, σκαμβός, σκιμβός i. q. χωλός. — Ad secundum ordinem pertinent ἔζω παρὰ τὸ ξω EM. cui subjectum est ἡμῖαι, et χέζω a χέω fundō ut latine dicitur *profusio alvi*. Eodem complemento ab attico πρίω procrevit πρίζω, a κνάω κνίζω, a ψάω, unde Schol. Arist. Rann. 493. ψωμός natum dicunt, ψίζω quod Hesychius s. Ἐπιψίζει interpretatur ψωμιζω. Βλίζειν, pro quo βλίττειν receptum est non ut EM. 260, 32. a μελίζειν, neque hoc a μέλι sed utrumque a θλάω sive φλάω repetimus, cujus vocalis in iota transit assumpta consona variabili, θλίβω, φλίβω, βλίμη, βλιμάζω οἶονεὶ θλιμάζω Suid. quo modo etiam βλίττω exponitur. Haec generalem habent premendi significationem sed quod Virgilius dicit *pressis cogere mella favis* Georg. IV. 140. proprie nominatur βλίττειν, cujus forma primitiva est jam antea allata Diss. I. §. 3. βλεῖν τὸ βλίσσειν, aucta Βλάσκει καπνίζει, hoc est βλῖττει ut ex aliis ejusdem Hesychii locis apparet

20) Cum hoc convenit *castertia locus ubi cum navigatio conquiescit, remi conquiescunt* Non. σχάσαι κόπην Pind. id est laxare (χαλᾶν) et remittere; φρονίῳ σχάσαι Aristoph. Schol. παῦσαι. Quae si vera est interpretatio, in Coluth. v. 57. pro δολλὴν ἐφράσσατο βουλήν scripserim ἐσχάσσατο remisit et abiecit.

21) Litera νῦ mobilis est in derivatis εὐρυχανής, εὐχανδής, πολυχανδής, εἰρυχαδής, χανδόν.

Verum hic nos obturbat vocalium similitudo ad distinguendum difficilis. Quemadmodum enim in Ev. Marc. IX. 18. pro *τρίξει τοὺς ὀδόντας* in codd. nonnullis scriptum est *τρύξει*, sic inter haec verba scriptura fluctuat saepissime v. Jacobs. ad Philostr. p. 232. et est ubi nihil referat: *ὁ τρυμός ἢ τρισμός, ἐκατέρως γὰρ αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ἐπὶ φνυσώδει πνεύματι γίνεται* Galen. de Sympt. Caus. III. 6, 242. T. VII. Ex hoc tamen non sequitur ut ubique inter se commutari possint, quod non permittit Eustathius p. 229, 25. *τρίξειν ἔστι τὸ λεπτὸν ἡχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας, τὸ μέντοι τρύξειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφωνότερόν ἐστι*, quo duce Jacobsius ad Anth. XI. 352. vulgato *χορδὴ ὑποτρίζουσα* praeferit *Planudeum ὑποτρίζουσα*, quod magis cum *τερετίζω* convenit cf. Wernick. ad Tryph. p. 285. Ac mihi quoque *τρύξειν* a *τρίξειν* tantum differre videtur quantum gravis sonus ab acuto et iccirco iis locis ubi mures, serpentes, cicadae et hirundines Anth. V. 327. *τρύξειν* dicuntur, aptius iudico *τρίξειν*, rectum vero *ὀλολυγῶν ὑποτρίζεσκε* Theocr. VII. 139. quanquam confundit Hesychius *Τριγός τρυγών*. Et in universum si quis caetera hujus generis facticia mediocriter modo consideraverit ut *κράζω, κρίζω* ²²⁾ *κρώζω, κλάζω, κλώζω, φλάζω παφλάζω λέξις ἥχου μιμητικὴ παρὰ τὸ φλέω ὃ καὶ φλύω λέγεται* EM. 756, 48. *φλύζω, χλάζω, καχλάζω, κιχλίζω*, non dubium fore puto has vocalium vicissitudines dedita opera variis sonorum modulamentis accommodatas esse. *Λύζειν* nihil ulterius habet, sed *κλύζειν* et latinum *cluere* id est purgare, simile est graeco *λόω*. *Σφύζειν* ad *σπῆν, σφαδάζειν, σφαραγεῖν* referri oportet, de quibus supra exposui. *Στίζω* a *στάζω* ortum esse hariolatio est Herodiano vix digna in EM. 539, 5. *Σχάζω* et *σχίζω* interdum commutari possunt v. ad Phryn. 219. sed natura tamen diversa videntur, cognata vero *ἔξομαι ἔζω, κεχλαδός κεχλιδός* v. ad Buttm. 326. Jam breve quiddam restat de mutatione consonae finalis. *Λάσθω κακολογῶ* patet idem esse ac *λάζω ὑβρίζω*, sed *βιβάζθων* plurimum differt a

22) *Γαλῇ κρίζασα* Aelian. H. Ann. IX. 41. cod. *τρίζασα*. *Τρισμός μὸς* Plutarch. cf. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 415.

meare, transmeare, distendere ¹⁰⁾ et διάσματα vocari fila vel staminis, quae subtemini intersita sunt, vel subteminis, quod stamini implicatur, nomenque proprium habet *trama*, a trameando ut trames; sed in paucis illis locis, ubi nomen hoc legitur, significatur stamen τὸ ἥτριον, eodemque modo Ἐκδιάστρα κλῶσμα ἢ στήμων Hes. Grammatici vero compositum esse volunt; EM. 270, 22. διάσμα—παρὰ τὸ ἄσσω γίνεται αἰολικῶς ἄζω ἄζομαι καὶ διάζομαι. ¹¹⁾ Anecd. Bekk. 452. Σώφρων ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ε omisso tropae aeolicae commento, quae verbo obvio et quotidiano parum convenit. Certa ad arbitrandum documenta desunt. Ἐμπάζομαι curo EM. ab ἔμπαιος = ἔμπειρος repetit, de quo quid mihi videatur in Diss. I. §. I. professus sum; κατεμπάζω in Nicandri versu ὁπότεν χρειώ σε κατεμπάζῃ μογέοντα, quod Schol. interpretatur καταλαμβάνῃ καὶ κατεπείγῃ, inclinatur ad similitudinem adjectivi a παῖω compositi in Aesch. Agam. 180. ἔμπαιοι τύχαι Schol. ἐμπεσοῦσαι et v. 354. πρόσπαια κακά Schol. προσπαίσαντα, a quo κατεμπάζειν illud sola differt constructione. Tertium specie simile, significatione dispar est Ἀμπάζονται ἀναβάλλονται καὶ τὰ ὅμοια EM. quod Hesychius ἀναπαύονται interpretatus est. cf. Ahrens. dial. dor. 285. Sed transeo ad epsilon. Τρία μόνα δισύλλαβα τῷ ε παραληγόμενα, ῥέζω, ἔζω, χέζω, οὐδὲν δὲ τρισύλλαβον· κατὰ τροπὴν οὖν γίνεται πιέζω, οἱ δὲ Λωριεῖς πιάζω EM. 671, 24. quod idcirco Herodianus π. Μον. p. 44, 2. analogiae convenientius iudicat; ac πιεζῶ quoque compare caret; nam τραπεζῶ tertiae est conjugationis. Quod ille praetermisit ῥέζω τὸ βάπτω, fortasse a ῥέζω facio non diversum esse credidit. Et hanc opinionem non mediocriter confirmant syntheta latina *inficere* et *sufficere* id est tingere sive ῥέζειν, unde ῥεγέυς infector,

10) Theocr. XVI. 97. ἀράχνια δ' εἰς ὕπλ' ἀράχνας λεπτὰ διαστήσαντο Schol. διωφῆγειαν.

11) Quae his praemissa sunt διάσμα—ἐπὶ τοῦ δαῖω τὸ μερίζω δάσμα καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι διάσμα, nullo modo cum verbo διάζομαι conciliari possunt, nisi quid excidit ἢ παρὰ τὸ δαῖω δάσμα καὶ ἐν ἐπερθέσει. Poll. VII. 32. προφορεῖσθαι Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ διαῖεσθαι.

ῥέγος εἰ ῥέγμα, quibus Glossographi importune intermiserunt ῥῆγος et ῥάκος. Neque ab alio verbo compositum arbitror καταρρέζω, quo proprie usus est Oppianus ἀκάνθας ἤκα καταρρέξειεν ἐπικλίνου τε πιέζων Hal. IV. 611. hoc est deprimere, cui in altero sermone perfecte tanquam imago respondet deficere, unde vestimentum defectum pro detexto et desecto ut nos dicimus *heruntermachen* et *herabthun* pro detrahere καταβιβάζειν.¹²⁾ Translati vero alia est constructio, καταρρέξαι τινά demulcere alicui caput Hom. et absolute de inclinatione manus τοὺς δ' ἄμ' ἐπεσθαι χειρὶ καταρρέξασα—ἀνωγεν Apollon. IV. 686. in quibus illa significatio ductus deorsum euntis non evanescit. Κλέζω καλῶ Hes. aequè inauditum est ac nomen Κλέθος κληδών. Verba in ἤζω ne auquiramus auctor est Choeroboscus Cram. II. 185. Gaisf. T. III. 28. et Schol. II. I. 317. τὰ διὰ τοῦ ἰζω τὸ ἰ ἔχει βραχὺ πλὴν τοῦ δανείζω καὶ κλήζω, cui χορήζω addi poterat; nam id quoque neglectu loquentium iota amisit. Verum haec paragonia sunt; Βήζει φωνεῖ Hes. quod interpretes pro βή βή λέγει vel βληχᾶται accipiunt, si incorruptum, certe fictum est e sono vocis. Quartam vocalem sortita sunt ἴζω, βλίζω, βριζώ, διζώ, κνίζω, κτίζω, νίζω, πρίζω, στίζω, σχίζω, praeter quae Hesychius multa suppeditat auctore nullo firmata: Αἰζει παίζει et Αἰζουσι παίζουνσι, quae Ruhnkenius ex ψιάζω corrupta putat Epist. p. 214. sed defenduntur verbo consimilis soni et significationis λαῶσαι παίζειν et γλιᾶσαι παίζειν. Idem Πίζειν τρώγειν καίειν θηλάζειν, Ψίζομαι κλαίω¹³⁾ etc. Alia sonis naturalibus assimilata sunt: ἀρρίζειν hirsire, σπίζειν friggere, τρίζειν stridere et defectiva, de quibus subtiliter disserit Zenodotus EM. 712, 33. τοῦ σίζω ἐνεστώτος ἑτερον μὴ ζῆτει χρόνον μήτε ἔγκλισιν—καὶ τοῦ λίγξε μὴ ζῆτει θέμα μηδὲ ἄλλο τι· ἀφαιρήσεις γὰρ τὴν λέξιν τῆς ἐμφάσεως τῆς τοῦ ἥχου μιμήσεως· ὁ Νικάνδρος

12) Ἀπορρέξαντες ἀπομερῖσαντες Ἰσαῖος Suid. quo mirum est oratorem atticum usum esse. Quaeritur num ἀπορρέξαντες scripserit hoc est *verabgerichtet habend*, ut bavarice loquar.

13) Alibi Ψίνδεσθαι κλαίειν. Pro Ἐψιδεν ἤκουσε, nisi quis melius suaserit, ἔκλαυσε ponam.

ἐπιλίζοντας οἷστοὺς τοῦ λίγξαι τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν ἔφθειρε τὴν τοῦ ἡχοῦ μίμησιν. Οὐκ ἀπὸ θέματος οὖν ταῦτα ἀλλὰ ἀπὸ τῶν φωνῶν ἡ ὀνοματοποιΐα, quibuscum consentiunt alii in Cram. I. 268. Macrobius de Diff. p. 752. et Eustathius p. 1119, 60. οὐδὲ τοῦ ἔκλαγξαν ἔστιν εὐρεῖν ἐνεστῶτα κλάγγω ¹⁴⁾ οὐδὲ τοῦ λίγξε τὸ λίγγω οὐδὲ τὸ κρίζω τοῦ κρίκε ἢ κρίγε. Hoc praesens tamen non inusitatum fuisse testantur Glossographi et omnino monitoribus illis non tantum auctoritatis adjungo ut ὑποκρίζων Aelian. H. Ann. VI. 19. et boeoticum κριδόμεν *ridere* Athen. XIV. 622. A. repudiem, quae editores pro aliis minus aptis reposuerunt conjectura probabili. Sed certe σπίζω Etymologorum commentum est nomina σπιδής, σπιδιος et σπιθαμή explicare conantium. Θρίζω ex θερρίζω contractum esse pervagata est opinio, cui non adversor, etsi illud proprium significationem metendi nunquam recipit. — Τὰ εἰς ὅζω τρία ἔστιν ὅζω, ἀρμόζω, δεσπόζω Theogn. p. 142. quibus addi possunt ad similitudinem soni efficta ῥόζειν, quod Suidas proprie de voce canum, tum etiam pro ῥέγγειν dici ostendit, et τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων Herodian. in Anecd. Bekk. 1452. nisi is τρυγονίζειν scripsit ut χελιδονίζειν. — Verba in ὑζω conjuncte conserteque producā quia difficilis est naturalium et positivorum distinctio βύζω, βλύζω bullio, βρύζω semel lectum in Archil. Fr. V. βρῦτον Θρηξ ἔβρυζε pro βρύλλειν potare ut videtur v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. der Poet. Lyr. p. 88. γρύζω, κλύζω, κνύζομαι quod saepius et fortasse rectius κνυζῶμαι et κνυζοῦμαι scribitur, λύζω idem quod λυγγάνω, μύζω muttio, ῥύζω ringor, τρύζω trisso, ¹⁵⁾ σκύζομαι, σφύζω

14) Ex latino clango cognosci non potest quae fuerit verbi graeci conformatio; namque terminatio interdum eadem est in utroque sermone ἄγγειν angere, τέγγειν tingere et stinguere, sed saepius diversa: pango, plango, frango, tango, cingo, lingo, distinguo, ninguo, ringor, jungo, emungo. Stringo, pingo, pungo cognata sunt graecis στιλεγγίς, ποικίλλω, πικρός v. Prolegg. 113. sed fingo, ungo et fungo quo referri possint, parum exputo.

15) Τρύζει γέγραπται καὶ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ χωρὶς ἀπὸ τοῦ γινομένου πρόσθεν πεποιημένον Galen. Comm. II. in Progn. T. XVIII. P. II. 134.

quod Eustathius scripsisse videtur pro *σύζω* p. 1746, 22. *φθύζω*, *φλύζω* τὸ ἀναβάλλω Sch. Apoll. I. 275. Sch. Nic. Al. 214. ὑπερφλύζει ἀναδρεῖ ἐκφυσεῖ Hes. διαφυλχθεῖσα διαχυθεῖσα Galen. Lex. Praeterea in hoc numero Theognostus p. 142, 28. *φύζω* retulit quasi usitatum esset, fortasse propter nomen *φύζα*, cui similia *ἄζα*, *κνίζα*, *σπίζα*, *σχίζα*, *βύζα* a similibus ducuntur verbis; nam participium *πεφυζότες* negant a tali principio oriri potuisse quia perfectum medium nunquam duplicem pro caractere habeat EM. 667, 31. sed aut tropen ionicam esse ut ab *ὀλλυγος* *ὀλλύζων* aut synopen verbi *φυζάω*, cujus participium extat *φυζηθείς* et paragoge *Φυζάναι* *φυγεῖν*, Hes. *φυζάω* autem Heraclides a *φύζα* repetit ut a *κίσσα* *κισσάω* Sch. B. ad II. XXII. 1. Eust. 1740, 19. Arc. 157, 19. alii a *φύζω* ut ab *ἔζω* *ἔζηκα* Gram. I. 213. Quod vero Matthiae in Gramm. p. 638. ex Hesychio affert *Φῦξαι* (*φύξαι*) non satis est ad testandum praesens.¹⁶⁾ Cum *πεφυζότες* conferri potest *Μεμυδώς* *ῥέων* Hes. et *μεμυδότες* ab Antimacho positum pro *μεμυδηκότες* v. ad Buttm. p. 31. cui simile principium affingit EM. 633, 40. ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥώζω ῥωδῶ ὀρῥῶδῶ ὡς μύζω μυδῶ, ἐρίζω ἐριδῶ, cujus unum reperitur exemplum *ἐριδδήσασθαι* idque in antiquis commentariis, ut Schol. tradit, aliter scriptum *ἐριζήσασθαι* sed falso, nam ab *ἐρίζω* vel *ἐρις* unum derivari potuit *ἐριδέω* ut a *κηκάζω* vel *κηκάς* *Κηκαδεῖ* *λοιδορεῖ* Hes. quod non recte attentari puto. Neque interest utrum *μυδάω* a nomine *μύδος* ducatur an a verbo illo *μύζω* ut a *σφύζω* *σφυνδάω*, *φλύω* *φλύζω* *φλυδάω* et *φλυδέω*, unde *φλυδούμενος* τῆς πρώτης συζυγίας Gram. II. 424. Sciens praeterea *στύζω*, de quo EM. 731, 25. ἀπέστνξαν ἀπὸ τοῦ στύζω ἢ στύγω, quorum neutrum reperitur. In *ωζω* duo afferuntur in Epim. Gram. I. 36. *κρώζω* et *σώζω*, quorum illud ex sono naturali expressum est ut *ῶζω*, *κλώζω* glocio et *τρώζω*, quod Hesychius interpretatur *ψιθυρίζω* *συνουσιάζω* gannitum, ut videtur, venereum significans, alterum paragogis adnumeran-

16) In cod. adscriptum est *φύξαι φύξιν φυγεῖν*, quod sic corrigendum videtur *φύξαι φύξιν, φυγεῖν*, etymologice constructum ut *φυγῆν φεύγειν* v. Parall. 524. vel *φυγῆ φεύγειν* Job. XXVII. 22.

Lobeck. Technol.

dum ut *χρώζω*, *πλώζω*, *φώζω*, quae Grammatici iota ineffabile habere ajunt EM. p. 667, 25. p. 803, 47. Theogn. 142. et *ἐπώζω* ex *ἐπωάζω* contractum. Diphthongos hoc genus verborum admittit omnes sed plerasque raro et velut delibandi causa—οὐδὲν εἰς *ζῶ* λῆγον πρὸ τέλους ἔχει τὴν αἰ ἀλλὰ μόνον τὸ παιζῶ Herodian. π. Mon. 22, 31. namque *βοραίζω*, *σφαδαίζω*, *ματαιίζω* qui scribere instituerunt, tamen iota pronunciare non sunt soliti v. Eust. 1554, 25. illius vero verbi insolentiam excusant nomine syncopae ἐκ τοῦ παιδιζῶ Theogn. l. c. ¹⁷⁾ Item unum est *φρύζειν* τὸ φρύγειν Ἀτικοὶ Phot. et Eust. 962, 50. quod ad *φώζειν* eandem rationem habet quam *φάσκειν* ad *φώσκειν*. *Βαύζειν* aliquoties apud Grammaticos legitur sine punctis diacriticis sed sine ratione, quodque Brunckius in exitu senarii edidit *καταβαύζας* Anth. VII. 108. jure improbatum est v. Hecker. Comm. de Anth. 242. De tertia Theogn. l. c. et Gramm. de Quant. T. II. 312 τὰ διὰ τοῦ *ιζῶ* ῥήματα διὰ τοῦ *ι* γράφεται—σεσημειώται τὸ δανείζω· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ δανειάζω, quod ad praesentem causam nihil attinet. Neque quartae aliud exemplum quam *φρεύω*. De verbis in *οιζῶ* idem ille et Herodianus Epim. p. 252. ita loquuntur ac si unum nossent *ἀθροίζω*, quod ne primitivum quidem est: τὰ διὰ τοῦ *υζῶ* ἅπαντα διὰ τοῦ *υ* γράφεται *τρύζω*, *σχύζω* κ. τ. λ. πλὴν τοῦ *ἀθροίζω* καὶ *ῥοιζῶ* τὸ περισπωμένον. ¹⁸⁾ Sed idem accentu gravi notatum exhibet Eustathius 1792, 22. *ῥάζειν* καὶ *ῥοίζειν* κυρίως ὑλακτεῖν, nisi is *ρύζειν* scripsit, unde compositum est *ἐπιρύζειν*. Ex EM. 619, 58. Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι ἔστιν οἷ ἐπὶ ῥήμα σκετλιαστικόν· ἐκ τούτου γίνεται οἷζω ὡς αἶ αἶ αἰάζω, non clare intelligitur verbum οἷζω, unde Sch. Od. XIV. 415. Sch. Nubb. 657. οἷζύς derivatum putant, a Graecis dictum esse, quodque Lexicographi nostri hinc conflatum ajunt *δυσοίζω*, ne significationem quidem lamentandi habet sed potius mala ominandi, *κάκ' ὅσσεσθαι*, quare magis consentaneum videtur ad *οἷμαι* opinor recurrere; sin proprie

17) Ὡράζομαι quod Meinekius Com. Fr. I. 557. aliquot locis restituit, Grammaticis illis ignotum fuisse apparet.

18) Addit Herodianus ὅθεν καὶ εὔροισιν χρυσίον id est ὄβρυζον.

τὸ *δυσφορεῖν*, ut aliqui tradunt, significavit, ad *οἶω* (*οἶσω*) referendum est quamvis diverse declinatum *ἐδύσσεια*. Jam nihil restat praeter *κρούζω*, quod EM. 541, 47. ex *κροβύζω* extitisse refert exemto beta, sed testem non sistit.

Adnotamentum. Horum pleraque a puris procrevere. Primum est verbum *ἄζω* τὸ *ἄζαίνω* (*asso*) quod veteres ab *ἄω* (*ἄημι*, *αὔω*) repetunt assensu facili quia ventus siccat, duoque similia in Anecd. Bekk. 348. *ἄζειν τὸ στένειν Σοφοκλῆς*, τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν *ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος*, quae Ellendtius in Lex. Soph. perspecte distinguit; nam prius illud, quod expressius *ἄάζειν* dicitur, ab interjectione provenit, hoc est a parte orationis significabili ut *φεύζειν*, *ῶζειν*. Ab illo epiphonemate vel, ut veteres vocitant, adverbio admirandi *ᾗ* sive *ᾗ* nescio an *ἄζω* sive frequentius *ἄζομαι* natum sit et ab hoc porro *ἄγη* et *ἄγαμαι*. Ex Hesychii glossis *Λάσθω χλευαζέτω*, *Λάσθαι* (*λᾶσθαι*) *παίζειν λοιδορεῖν*, nisi quid vitii contraxerunt, apparet verbum fuisse *λάω*, ex quo factum est *λάζω* τὸ *ὑβρίζω* et *λάσθη*. Ab homonymo *λάω*, cui affinia sunt *ληῖς* et *λεῖα* sive doricе *λαία* *captura*, originem duxit *λάζομαι*, ab alio quodam *λάω*, quod in *λάσκω* transfiguratum est, *λαλάζω*, sive id reduplicatum dicere volumus sive a *λάλος* derivatum, quod ad *λάω* referri dixi ut *φαλός* ὁ *λαμπρός* ad *φάω*. *Κράζω* unde coeperit demonstrat Herodianus EM. 539, 4. Cram. I. 268. *ἀπὸ τοῦ κρῶ κράζω καὶ κρώζω*, cujus testes nominavi in Diss. I. §. I. — *Φράζω* παρὰ τὸ *φῶ* τὸ *λέγω* *πλεονασμῷ τοῦ ρ* EM. cujus in vestigia insciens incurrit Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. p. 236. Pondus sententiae addit Hesychii glossa *Πιφράσκω* *πιφάσκω*, quod EM. 673, 54. ob eundem pleonasmum adnotavit profectum fortasse a poeta, qui primam verbi *πιφράσκω* syllabam sine ejusmodi sustentaculo produci posse diffideret. Sed animum diversum trahit nomen *φρήν*, cujus dativus doricus *φρασί* conjunctus cum verbo *φρανίζειν* i. q. *φρενοῦν* eam habet cum *φράζω* similitudinem ut opinio existat utrumque ab obsoleto quodam *φράω* ortum esse, verbum quidem sic ut *κλάζω* a *κλάω* frango, *κράζω* a *κράω*, *βιβάζω* a *βάω*, nomen autem ea ratione qua *γλήν* a *γλάω* (*λάω*

γλαύσσω). Jam si ab hoc φράω derivatum est φράσσω, non mirum videri potest nomen φρενῶν proprie declarare diaphragma, quo exta ab inferiore intestinorum parte separantur quasi septo. Quomodo hinc ad intelligentiam translatus sit nescire se profitetur Hippocrates nisi quod praecordia laetantibus et dolentibus quodammodo commoveantur; sed verius Aristoteles censet ὅτι αἱ φρένες οὐ μετέχουσι μὲν τοῦ φρονεῖν, ἐγγὺς δ' εἰσὶ τῶν φρονούντων (cordis) v. Dietz. ad Hipp. Morb. Sacr. p. 183. A φρονεῖν autem nihil differt φράζεσθαι. — Σφάζω παρὰ τὸ φῶ EM. cujus aoristum fugit Hesychius Φάσανον παρὰ τὸ φάσαι. Σχάζω et quod Atticistae praeferunt σχάω eandem habent significationem laxandi atque aperiendi et communem originem a thematico χάω, unde Χάος ἡ χώρησις καὶ τὸ κενόν Hes. chaos unitas hians patensque Fest. παρὰ τὸ χαδεῖν Schol. Hes. Th. 116. et Χάσις διάκρισις χώρησις sive χώρισις, multaque alia quibus subjecta est notio vacandi et vacuandi; primum verba hianti χάσκω, χαίνω, κάπτω, tum quae capere et capace esse significant χανδάνω et ἔχασον, quo Nicander Alex. 307. utitur pro ἔλαβον, sicut uno germanico verbo *fassen* duo exprimuntur graeca χαδεῖν et λαβεῖν, tertio χάζω (χάζομαι) cedo, nam cedendo locum vacuefacimus sicut κενοῦν quoque dicitur pro discedere *racumen* v. ad. Aj. v. 987. ¹⁹⁾ et hinc composita Προχάζω προβαίνω Phot. id est procedo, Παράχασον ἀναχώρησον, Συγχάζω συγχωρῶ (concedo) Hes. Ex latino cedo resonat graecum κήδω, quod non ex se cognoscitur sed ex perfecto κέκηδα i. q. ὑποκεχώρηκα atque ex aoristis κέκαδον, κεκάδοντο (v. ad Buttm. 322. et 323.) ἀπὸ τοῦ χάζω τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν EM. Haec autem trope per hanc totam familiam com meat; namque non solum pro κάπτω successit χάπτω, quod Eustathius 1481, 35. non ita pridem increbuisse significat, sed etiam Κήτει στερήσει et Κήτος ἀπορία affert Hesychius, quae ne mendose, ut Stephanus censet, scripta esse putem, retinent me vasorum vocabula κήθειον sive χείτιον τὸ χωροῦν ἀστραγάλους ὃ καὶ κείθιον ἰωνικῶς λέγεται παρὰ τὸ χείω τὸ χωρῶ Eust.

19) Χάζειν pro amittere dici ostendit Du Cangius.

1259, 38. triaque illa quae Schol. Arist. Eqq. 1158. gregatim producit *κημὸς ὁ κάδος τῶν δικαστῶν καὶ ὁ χάβος* id est capistrum, quod a capiendo dictum est ut a capacitate *capis κάπετις καπίθη*, κάδος autem in EM. non intempestive ad *χάζω* refertur. In cumulum accedunt Hesychii testimonia *Ἀγκάλαον ἀνοιξον* hoc est *ἀναχάλασον*, ut Koenius docuit ad Greg. 343. et *Ἐκκαλάσαι κλῖναι τὸ ἰστίον*, unde *funes calatorii quibus antenna suspenditur* Veget. a verbo calare sive chalare, quibuscum Schneiderus ad Vitruv. T. III. 296. confert *σχαστήρια*.²⁰⁾ Horum omnium fundamentum est illud quod diximus *χάω*, cujus varia inclinamenta *κέκηδα*, *κέχανδα*,²¹⁾ *ἐχάδον*, *χανδάνω* conferri possunt cum *ἦδω*, *ἄδον*, *ἀνδάνω*, nam his quoque thema purum *ἄω* satio affingendum videtur. Quod ultimum est hujus generis *σκάζω*, dentalem non a natura ingeneratam habere, conjicimus ex adjectivo *σκαῖός*, *σκαμβός*, *σκιμβός* i. q. *χωλός*. — Ad secundum ordinem pertinent *ἔζω παρὰ τὸ ἔω* EM. cui subjectum est *ἡμαι*, et *χέζω* a *χέω* fundo ut latine dicitur *profusio alvi*. Eodem complemento ab attico *πρίω* procrevit *πρίζω*, a *κνάω* *κνίζω*, a *ψάω*, unde Schol. Arist. Rann. 493. *ψωμός* natum dicunt, *ψίζω* quod Hesychius s. *Ἐπιψίζει* interpretatur *ψωμιζω*. *βλίζειν*, pro quo *βλίττειν* receptum est non ut EM. 260, 32. a *μελίζειν*, neque hoc a *μέλι* sed utrumque a *θλάω* sive *φλάω* repetimus, cujus vocalis in iota transit assumpta consona variabili, *θλίβω*, *φλίβω*, *βλίμη*, *βλιμάζω* *οἶονεὶ θλιμάζω* Suid. quo modo etiam *βλίττω* exponitur. Haec generalem habent premendi significationem sed quod Virgilius dicit *pressis cogere mella favis* Georg. IV. 140. proprie nominatur *βλίττειν*, cujus forma primitiva est jam antea allata Diss. I. §. 3. *βλεῖν τὸ βλίσσειν*, aucta *βλάσκει* *καπνίζει*, hoc est *βλίττει* ut ex aliis ejusdem Hesychii locis apparet

20) Cum hoc convenit *castertia locus ubi cum navigatio conquiescit, remi conquiescunt* Non. *σχάσαι κόπην* Pind. id est laxare (*χαλᾶν*) et remittere; *φρονίδα σχάσαι* Aristoph. Schol. *παῦσαι*. Quae si vera est interpretatio, in Coluth. v. 57. pro *δολὴν ἐφράσσατο βουλήν* scripserim *ἐσχάσσατο* remisit et abiecit.

21) Litera *ν* mobilis est in derivatis *εὐρυχανής*, *εὐχανδής*, *πολυχανδής*, *εὐρυχαδής*, *χανδόν*.

Βλίσαι παπνίσαι μελίσσαι, Ἐκβλίσαι ἐκθλίψαι· βλίζειν γὰρ τὸ τὰ κηρία θλίβειν, quibus omnibus convenit prototypon βλίω. *Βρίζειν* a βρί βαρύ derivatum proprie gravedinem somnulentam, ut Apulejus loquitur, significare Nitzschius censet ad Odyss. IX. 149. *Δίζω* sive *δίζημαί*, *δήω*, *δεδάομαι* confines sciscendi, sciscitandi et sciendi complectuntur notiones a *ζίω ζητέω* non alienas. Nec *κτίζω* a *κτάομαι* tam longe discedit ut cognatio non appareat. *Νίζειν* et *νίψαι* grammaticus Cram. I. 291. ἀπὸ τοῦ νῶ τοῦ ῥέω, nec dissimilem illi potestatem habet *νοτίζω*, cui quae praemissa sunt nomina *νότος*, *νοτίς* et *νοτία* ad idem *νέω* revocari possunt. *Σίζειν*, quod Eustathius 1241, 15. cum *ζειν* contendit, certe tam nativum est quam germanicum sibili nomen. Verbi *σχίζω* prototypon Salmasius ponit *χίω*, unde nomen literae *χι* ductum esse; nostra sententia magis ad *κέω* sive *κείω* inclinatur, unde *κεάζω* et *σκεδάζω* repetimus v. C. I. §. 3. — *Ὦζω* simile est verbis *halandi ἄω* et *ἄζω*. De proximo genere *Ἡρωδιανὸς πείθεται Φιλοξένῳ εἰπόντι ὡς τὸ κνυζῶ· παρὰ τὸ κνύζω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κνύω γίνεται ὥσπερ μύω μύζω, τρύω τρύζω* Eust. 1746, 4. quo non affirmatur *κνύζω* aliquando in usu fuisse hoc intellectu. Sed usitatum est *μύζειν* significatione duplici mussitandi et sugendi. Schol. Arist. Thesm. 231. παρὰ τὸ μῦ παρῆκται τὸ μύζειν πολλοῖς ἄλλοις ὁμοίως, nempe ut *γρῦ γρύζω*, *φεῦ φεύζω* etc. Cum eadem vero interjectione colligatum est *μύειν χεῖλη ἢ ὀφθαλμούς* et *μύζειν*, quod Photius interpretatur *θηλάζειν λείχειν ἐκπιέζειν*, arctioribus quam *μύειν* finibus terminatum; nam de labris modo dicitur vel proprie pro sugere ut *μυζᾶν* v. ad Aj. p. 179. et novitium *βυζάνειν*, *βυζάστρια*, vel figurate *Μύζοντος μυκτηριζομένου* et *Μυκτηρίζει χλευάζει* ἀπὸ τοῦ μύζειν τοῖς μυκτηῖσιν Hesych. Interjectioni non absimilis est vox hubonis, qui graece *βύζα* dicitur ἀπὸ τοῦ *βύζειν*. Diversum vero *βύζειν*, quod pro *βύειν* valet, unde perfectum *Ζέβυται νένακται* Hes. id est *βέβυσται*. Nec *βλύζειν* et *φλύζειν* discrepant a *βλύειν* et *φλύειν*. *Τρύζειν*, cui synonymon est *γογγύζειν*, et *Θριμμός γογγυσμός* Hes. si a *τρύειν* ortum habent, proprie sonum significant qui fit terendo ut *τερετίζειν*, non dissimilem susurri, de quo *θρεῖν* dicitur.

Verum hic nos obturbat vocalium similitudo ad distinguendum difficilis. Quemadmodum enim in Ev. Marc. IX. 18. pro *τρίξει τοὺς ὀδόντας* in codd. nonnullis scriptum est *τρύξει*, sic inter haec verba scriptura fluctuat saepissime v. Jacobs. ad Philostr. p. 232. et est ubi nihil referat: *ὁ τρυσμός ἢ τρισμός, ἐκατέρως γὰρ αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ἐπὶ φρυσώδει πνεύματι γίνεται* Galen. de Sympt. Caus. III. 6, 242. T. VII. Ex hoc tamen non sequitur ut ubique inter se commutari possint, quod non permittit Eustathius p. 229, 25. *τρίξειν ἔστι τὸ λεπτὸν ἡχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας, τὸ μέντοι τρύξειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφωνότερόν ἐστι*, quo duce Jacobsius ad Anth. XI. 352. vulgato *χορδὴ ὑποτρύζουσα* praeferit *Planudeum ὑποτρίζουσα*, quod magis cum *τερετρίζω* convenit cf. Wernick. ad Tryph. p. 285. Ac mihi quoque *τρύξειν* a *τρίξειν* tantum differre videtur quantum gravis sonus ab acuto et iccirco iis locis ubi mures, serpentes, cicadae et hirundines Anth. V. 327. *τρύξειν* dicuntur, aptius iudico *τρίξειν*, rectum vero *ὀλολυγῶν ὑποτρύζεσκε* Theocr. VII. 139. quanquam confundit Hesychius *Τριγός τρυγών*. Et in universum si quis caetera hujus generis facticia mediocriter modo consideraverit ut *κράζω, κρίζω*²²⁾ *κρώζω, κλάζω, κλώζω, φλάζω παφλάζω λέξις ἥχου μιμητικὴ παρὰ τὸ φλέω ὃ καὶ φλύω λέγεται* EM. 756, 48. *φλύζω, χλάζω, καχλάζω, κηκλίζω*, non dubium fore puto has vocalium vicissitudines dedita opera variis sonorum modulamentis accommodatas esse. *Λύζειν* nihil ulterius habet, sed *κλύζειν* et latinum *cluere* id est purgare, simile est graeco *λόω*. *Σφύζειν* ad *σπῆν, σφαδάζειν, σφαραγεῖν* referri oportet, de quibus supra exposui. *Στίζω* a *στάζω* ortum esse hariolatio est Herodiano vix digna in EM. 539, 5. *Σχάζω* et *σχίζω* interdum commutari possunt v. ad Phryn. 219. sed natura tamen diversa videntur, cognata vero *ἔζομαι ἔζω, κεχλαδώς κεχλιδώς* v. ad Buttm. 326. Jam breve quiddam restat de mutatione consonae finalis. *Λάσθω κακολογῶ* patet idem esse ac *λάζω ὑβρίζω*, sed *βιβάζων* plurimum differt a

22) *Γαλῇ κρίζασα* Aelian. H. Ann. IX. 41. cod. *τρίξασα*. *Τρισμός μύος* Plutarch. cf. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 415.

βιβάζων. Saepius commutantur ζ̄ et τ̄. De ἄττεσθαι et διάττεσθαι quid sit dubitationis alio loco declaravi. Αὐχάττειν ἀναχωρῆσαι καὶ τὸ ἐμμένειν χάττειν Hes. qui fortasse pro hoc ἐγχαττειν scripsit hoc est ἐγχωριάζειν locum tenere. De βράζω et βράττω, unde fluxit verbum mediae aetatis *braxare*, v. ad Buttm. 132. et Friedemann. ad Strab. 577. Sed δάζω ἢ δάσσω ab EM. 249, 39. et διαδάζομαι in Thes. sine idonea ratione ficta sunt propter δάσασθαι. Ab aeolico πλάζω τὸ πλήσσω Aristarchus distinxit commune πλάζω longitudine syllabae prioris ἐκτείνων τὸ ᾠ Sch. Od. V. 389. Hujus tamen viri respectus non praepedit quominus utrumque idem esse putemus et ab eodem primitivo πέλω (pello, πελεμίζω) derivatum, unde τειχεσιπλήτης dictus videtur qui muros impellit. Sed πλήσσειν perstitit in significatione pulsandi, πλάζειν autem dicitur pro ἐκπλήσσειν τινὰ τῆς δόδου vel τοῦ κατ' ὄρθον λογισμοῦ Lucian. de Laps. c. 16. uno verbo πλανᾶν vel πλαγιάζειν detrudere *recta regione viai* et medium πλάζεσθαι pro delinquere hoc est *viam rectam relinquere* v. Doederlein. Syn. T. II. 140. quibus applicui ἀπλακεῖν sive ἀμπλακεῖν *deerrare, peccare* ad Aj. v. 598. ²³⁾ Huic similis est aoristus ἔπτακον, qui sive ad πτάζω refertur, quod Grammatici cum macroparalecto πλάζω (πλήσσω) componunt v. Parall. 405. et 408. ²⁴⁾ sive ad πτήσσω, *aequalitatem declinationis pariter transit*; nam verba in ζω et σσω exeuntia non faciunt κον aoristo; quare in numero τῶν ἡμαρτημένων ἀορίστων habendum erit ut κρίκε, quod Herodianus admiratus est πῶς ἀπὸ τοῦ κρίζω ὦν ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐδὲ διὰ τοῦ γ ἔστιν ὡς ἔστιγον (vel ἔστυγον) οὐδὲ διὰ τοῦ δ ὡς ἔφραδον EM. 538, 51. alii κρίγε vel

23) Hic dictis adde Πλαγκιός παραπλήξ Sch. Od. XXI. 363. et rupium nomen Πλαγκταί et Πληγάδες—ὅτι πλάζονται ἢ ἀπὸ τοῦ προσπλήσσεισθαι αὐτοῖς τὰ κύματα Sch. Od. XII. 61. Hesychii glossa Παγγὰς πλάνος alieno loco posita videtur pro πλαγκτιάς πλάνους. Schol. Pind. Ol. VII. 56. ἀπὸ τοῦ πλάζω, ὃ σημαίνει τὸ πλανῶ, ποιεῖται ὁ μέλλον πλάξω, haud dubie πλάγξω scripsit. Nicander ἐμπλάζω, ἐπιπλάζω et παραπλάζω usurpavit pro medio.

24) In Herodiani loco scribendum erat σημειῶδες οὖν τὸ σύνηδες πᾶσι κράζω—εἰ μὴ ἄρα τῷ κρώζω ἰσοχρονῆσαι ἠθέλησαν.

τρίγς scribere, alii soni proprietate excusare maluerunt. Aoristo πτακῶν thema reddendum est πτάκω authypotactum illud ut δάκω, λάκω. Σφάζω communis dialecti censetur, σφάτιω atticae. Praeter βλίζω in usu fuit βλίττω et βλίσσω Cram. Anecd. Paris. T. I. 169, 28. quod Buttmannus olim repudiavit; φρίζειν Hesychius affert pro φρίττειν. Pro βλύειν sive βλίζειν Graecos etiam βλύττειν dixisse Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. p. 90. sq. non persuadet. Γρύττειν nonnullos pro γρύζειν pronunciare Lucianus indicat. Λύττω ex uno Pollucis loco enotatum, λύζω frequentissimum est; Thomas Λύζω τὸ τῷ κοινῶς λεγομένῳ κλώξῳ κατέχομαι, cui quae proxima cognatione conjuncta sunt κλωγμός et κλωσμός, κλώζω et κλώσσω glocio, significatione differunt. Ὀλολύττω οὐκ ὀλολύζω Phot. Pro ποιφύσσω in Schol. Nic. Th. 179. scriptum est ποιφύζω, aliunde non constat. Ἐπιφθύσδοισα in duobus Theocriti locis Scholiographus duplici ratione explicat ἢ πτύουσα ἢ ψιθυρίζουσα, quorum illud confirmat synonymia verborum πτίω et ψύττω spuο et permutatio literarum ψ et φ, Ψατᾶσθαι προκαταλαμβά- νειν (φθάνειν) Λιψάρα διφθέρα Hes. v. C. I. §. 9.

§. 3. Τὰ εἰς Θω̄ δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆν λήγουσαν μετὰ βραχείας πλὴν τοῦ ε̄ περισπᾶται τιθῶ, ποθῶ. Τὸ μέντοι σχέθω βαρύντονον. Σεσημειῶται τὸ ὄθω Arcad. 156, 21. Verum σχέθω, unde Herodianus nomen σκιά derivatum esse credidit Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 42. inusitatum esse veteres ipsi non diffitentur v. Parall. 46. pariterque πρέθω ab EM. 687, 40. fictum est ob aoristum ἔπρεσε ab Hesiodo positum, σπέθω et μέθω Theognost. p. 141. corrupta ex σπερέθω, νεμέθω ut dixi ad Buttm. 62. καταβλέθει καταπίνει Hes. eo loco scriptum ut facile corrigi possit καταβλέει sic ut ante legitur Καβλέει καταπίνει et Βλεῖ βλίσσει. Participii ἔθων deest prima positio, desunt cetera praeter perfectum εἴωθα.²⁵) Πείσονται πάθουσι Hes. consuetus est error pro πάθωσι.

25) Infinitivus Εἰθεῖν μαθεῖν Hes. si recte circumducitur, aoristo attribui debet; μεμαθηκός pro εἰωθός et μάθος pro ἥθος Hippocrati familiaria sunt.

Ὀθομαι Homerum habet auctorem, sed forma activa non reperitur nisi alio declinata Ὀθέων φροντίζων et Ὀθεσαν ἐπεστροφῆσαν, Ὀθεύω φροντίζω, Ὡθύλλετο διενοεῖτο Hes. nec convenit illa Heraclidæ canonī verba barytona, quorum in penultima sit *o* breve, aut in duas inniti consonas ut κόπτω, aut in duplicem ὄζω, δεσπόζω Eust. 1854, 58. Prorsus ementitum est ὄθω τὸ κινῶ καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἐνόθω ὄθεν τὸ ἐνήνοθα Epim. Cram. I. 135. quod Eustathius p. 77, 22. cum ὕθομαι et ὠθέω connectit atque nomini ἔνοσις praestructum putat p. 307, 15. Itaque consideratis omnibus res huc redigitur, nullum esse verbum in θω bisyllabum quin penultimam habeat vel natura longam vel positione vel utrinque. Vocalium tamen longarum prima non reperitur nisi in verbo πλάθω, hoc autem non nativum esse constat sed affectum ut περάω πρήσσω. Compluribus commune est eta, quae referunt Theognostus p. 141. et Theodosius Gramm. p. 72. γήθω, κνήθω, λήθω, νήθω, πλήθω, πρήθω, admixtis ficticiis δήθω ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ δηθύνω, πήθω τὸ πάσχω et μήθω, quod ab Heraclide ponitur propter προμηθής, et ex μήθω conversum dicitur ut οὐθέν, θάσος, ψύθος Eust. 773, 33. Philem. §. 185. quasi a primitivo μάω non aequè proclivis fuerit decursus ad μάθος quam ad μῆθος. Quod Herodianus Epim. 245. et Epim. Cram. II. 231. adjiciunt ἀλήθω, paragogum est; δρηθω confictum ex aoristo δραθεῖν, sed injuria ab omnibus praeteritur σήθω. Praesens ῥήθω nullo testimonio comprobare possum sed hinc certe natum est ῥθμός et aoristus in Galeni Exegetico Διῆσαι διασεῖσαι—δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διηθῆσαι et Ἦσας διηθῆσας, quam ῥσαι apud Hippocratem ipsum non legitur sed solum σῆσαι tum alibi tum in ipso, quem Galenus designat, Muliebrium secundo p. 766. 768. 769. 777. 817. ubique cribrare (κοσκινίσαι) significans non colare (σακελλίσαι) quod διηθῆσαι dicitur de Morb. IV. 332. In ἰθω unum esse testificatur Grammaticus Cram. II. 403. et Theodos. I. c. τὰ δὲ τοῦ ἡθω ῥήματα μὴ ἐν κινήσει γενῶντα τὸ *o* (πεῖθω πέποιθα) διὰ τοῦ ἡ γράφεται χωρὶς τοῦ βρίθω, neque utimur mantissa Etymologi Gudiani p. 121, 37. πλὴν τοῦ βρίθω καὶ πρίθω καὶ θρίδω, quae nescio utrum librariorum errori

deleganda sint an technis scholae; *πρίθω* quidem ponitur ab EM. 637, 40. ubi verbi *πρήθω* stemma textit: *πρίω πρίθω πρέθω πρήθω* — alterum ex *φθρίθω* corruptum esse potest quod a Choerobosco Dict. II. 636. fingitur contra usum: *φθρίθω ἐνεστὼς οὐκ ἐν χρήσει, ἐπειδὴ οὐδέποτε εὐρίσκεται δισύλλαβος ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασέων* Schol. Oppian. I. 54. cf. Parall. l. c. Aut ille scripsit *πρήθω καὶ δρηθω* solumque *βρίθω* ex regula excepit, librarii autem ordinem perturbaverunt. — In *υθω* unum est prisci usus²⁶⁾ verbum *πύθω* putrefacio, sed *Ἐψυθεν ἐψεύσατο* Hes. cui nomina *ψύθος* et *ψυθών* assistant, aoristus videtur verbi intermortui *ψεύθω* et pro *Πύθομαι ἀκούω* eidem reddi potest *πύθωμαι*. — *Τὰ διὰ τοῦ ὠθω διὰ τοῦ ὠ γράφεται κλώθω, γνώθω, ἀφ' οὗ τὸ ἐγνώσθη, βρώθω ἀφ' οὗ τὸ βέβρωθα, πρώθω, ὠθω· τοῦτο δὲ κλίνεται καὶ ὡς ἀπὸ περισπωμένου* Theogn. 141, 26. *Γνώθω* legitur in Glossis graecobarbaris Du Cangii sed ille confinxit propter sigma aoristi passivi, quod quia in *ἐβρώθην* et *ἐτρώθην* non comparet, a diverso his themate repetendum credidit, eamque ob causam etiam *ἐπρήσθην*, *ἐπλήσθην* etc. a *πρήθω*, *πλήθω* arcessunt potius quam a praesentibus iis, quae publice comprobata sunt. Quod e vestigio sequitur verbum, non legitur nisi semel in optativo *βεβρώθοις*, quem ille perfecti esse putat, alii praesentis syracusani. Jam sicut hoc a *βόρω* voro propagatum est, ita *πρώθω*, cujus ceteri quoque mentionem habent Theodos. p. 73. Herod. p. 251. ex *πόρω* ortum videtur, hodie vero non reperitur amplius nisi aoristus *Ἐπρωσεν ἐμοίρασεν* Hes. isque ambiguus quippe qui ad *πρώσκω* referri possit ut *τρῶσαι* ad *τρώσκω*, et verbale *πρωτός* ὁ πεπρωμένος Arcad. p. 78. Sed opinor utrumque dictum esse *πρώθω* et *πρώσκω* ut *κλώθω* et *κλώσκω* Hes. Nymphae nomen *Πρωτώ* Hes. Opp. 243. Ioannes Diaconus per theta scriptum invenit ἀπὸ τοῦ *πρώθειν τὰς νῆας*, pro quo Muetzellius de Theog. p. 440. tacite *πρωθεῖν* substituit unde est aoristus *πρώσαι* Hippocr. de Nat. Mul. 531. T. II. et al. sed a perispomeno nomen in *ω* terminatum derivari non potuit neque opus est, nam Suidas

26) Πύθεσθαι τὸ σηπόμενα οἱ τότε ἔλεγον Paus. X. 6, 3.

quoque barytono utitur ὦθω τὸ πρῶθω, ὦθῶ δὲ περισπωμένης, et Thomas quoque ὦθω—γράφεται δὲ καὶ ὦθῶ, quo tamen non evincitur ὦθω usitatum fuisse; neque mihi persuaderi potest Grammaticos, quos ante nominavi, quum de simplicibus agerent, verbum compositum πρῶθω immiscuisse.—Diphthongum in παρὰλεξι habent αἶθω, πείθω, κεύθω, ἐρεύθω, Ἐλεύθω ἔρχομαι Hes. πεύθομαι, κλεύθομαι, unde Κλεύσομαι κελεύσω ὁδεύσω Hes. veterumque nonnulli Il. XVIII. 244. vulgato εἰσόκεν αἶδι κεύθωμαι praetulerunt κλεύθωμαι ex κελεύθωμαι i. e. παραγένωμαι ὁδεύω contractum. Hujus autem verbi vestigium nullum praeter Hesychii Κελευθείοντες ὁδεύοντες, quod ad κελευθέω referri potest, ut ab aliis circumflexorum ἀπειλείω, καπνείω, νεκείω, οἰνοβαρείω, τελείω, ἀκείομαι etc. sed ut idem ad κελεύθω revocemus permittit θερειόμενος Nicandri et futurum τεξείεσθε Arat., eodemque valet θαλπειώ, quod Herodianus EM. 620, 43. disparibus miscet: ὡς παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπειώ, ῥιγῶ ῥιγείω, οὕτως ὀκνῶ ὀκνείω v. ad Aj. v. 325. ²⁷⁾ Jam tempus est de verbis non puris dicere. Arcadius p. 157. τὰ εἰς θω εἰ ἔχει πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν ὑπεσταλμένης τῆς ἐρ περισπᾶται πορθῶ, πενθῶ· σεσημειῶται τὸ ἄλθω. Exceptio illa pertinet ad πέρθω et τέρθω. ²⁸⁾ Δέρθω aoristi est thema commenticium Cram. I. 195. neque barytonesis infinitivi καταδάρθειν v. ad Buttm. p. 143. certum praebet praesentis δάρθω indicium, quod et illa regula excludit et si Grammatici cognitum habuissent, non ad δέρθω et δρῆθω revoluti essent. Deest praeceptum de altero genere αἶσθομαι, ἄχθομαι, ἔσθω, ἔχθομαι, ἐρέχθω. ²⁹⁾

Adnotamentum. Verbis tenuissimi filii ἔθω et ὄθω aliquid simplicius et magis principale quaerere nimis curio-

27) In Hippocratis loco pro ἰσχυριέω nunc non dubito quin futurum ionicum ἰσχυριέω ponendum sit.

28) Hesychii Ἐρθει φθέγγεται ante ἔρβως positum conjectoribus relinquendum est.

29) De declinatione agit Epim. Cram. I. 355. πάσχω μέλλοντα οὐκ ἔχει· καὶ τὰ εἰς σχω (scr. θω) λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνον ἄχρι τοῦ παρατατικού οἶον ἐρέχθω, ἄχθω.

sum fuerit. Verum de macroparalectis justior est suspicio, quorum plerisque sermo emendatus anteposuit primitiva: οἱ Ἀττικοὶ τὸ νήθειν νεῖν φασί Poll. VII. 32. κνήν ἀττικῶς, κνήθειν ἑλληνικῶς Moer. Verborum πλήθω et πρήθω elementa continentur in reduplicatis πιμπλῶ et πιμπρῶ, eorumque vicariis atticis πίμπλημι, πίμπρημι. Ἐκ τοῦ σῶ ὁ δηλοῖ τὸ σεῖω, ἕτερον παράγωγον σήθω EM. 710, 39. additque Herodotum pro σήθουσι dixisse σῶσι. Hinc pendet nomen σῆστρον τὸ κόσκινον Hes. ut μνηστρον, ποδόψηστρον, a conjugato σείστρον separatum significationis discrimine non minore quam verba σήθω et σεῖω. Re autem ipsa cribrandi et quatiendi actio eadem et vocabula quoque saepe conjuncta: ἐν σείσματι κοσκίνον Sirac. XXVII. 4. cribro decussa farina Pers. III. 112. ipsumque nomen cribri σινίον proximum est verbo σίω quod Anacreontem pro σεῖω scripsisse testatur EM. 714, 38.³⁰⁾ Itaque pro Σινιάσαι σεῖσαι κοσκινίσαι Phot. et Hes. vix audeam supponere σῆσαι, nec pro ἡ ὑσσώπου ξίζα κόπτεται καὶ σεῖεται Medd. Mosq. p. 274. id quod usus postulat σήθεται. Ad σέω illud, quo Etymologi utuntur, specie convenit σεῖν τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι Phot. et germanicum praefandi humoris vocabulum seigen; nec dissimilis est significatio, τὸ γὰρ οὐρον ἔστι τὸ ἀπήθημα τοῦ αἵματος Theophil. de Urin. I. 68. Ἡθεῖν autem et σήθειν etsi tam diversum valent quam nostra vernacula seihen et sieben, quorum alterum ad liquida pertinet, alterum ad sicca, tamen communem habent mundandi effectum et copulantur quasi synonyma a Polluce VII. 97. τὴν χρυσῆν γῆν διασήθοντες, διηθούντες, διακρίνοντες hoc est cernentes, quo ex verbo ducta sunt nomina cribri et incerniculi, ipsaque instrumenta colandi et cribrandi formam similem habent. Ad ultimum attico διαττῆν Glossographi interpretandi causa modo διηθεῖν modo σήθειν apponunt ut possimus existimare quanta sit utriusque vicinitas; et κρησέρα colum significat cribrumque pollinarium. Haec si minus probabuntur, suppetit alia ratio. Schol. Apoll.

30) Σάλαγξ sive σάλαξ τὸ τῶν μεταλλῶν κόσκινον Poll. a σάλλω, σαλάσσω i. q. σεῖω.

I. 1294. τὸ ἥθμός καίπερ τὸ ἡ ἔχον πρὸ τοῦ θ δασύνεται τῇ ἐννοίᾳ τοῦ μέλλοντος ἦσω δασυνομένου, quem non dubito de futuro verbi ἦμι loqui, etsi non hoc pro percolare dici solet sed compositum modo: τὸ λεπτὸν δίησιν ὥσπερ ἥθμός Theophr. Caus. VI. 19, 3. ubi spiritus detractus est, et Διίσταται (διίσταται) διωλίζει διηθεῖ Hes. Sed sive diversa fuit verborum ἦσαι et σῆσαι origo, sive, ut mihi quidem videtur, eadem, illud maneat fixumque sit utrumque thema purum habere. Itaque si omnia perlustraveris, vix unum reperies cui theta non sit foras additum. Nam et γήθω, quod saepius legitur in hymnis Orphicis, confessum est a γαίω provenisse ³¹⁾ et de λήθω suspicionem praebebat Hesychii glossa Λάωμεν λάθωμεν, ambigua sane quia λάβωμεν substitui potest ³²⁾ sed adjuncta alio loco Λήτο ἐλέληστο. Βρίθω a βρῖ ductum est ut κρῖ a κριθή. Verbi πύθω quae fuerit prima conformatio ex nomine πύος conjectare licet, eamque fortasse intuens Callimachus πύσαι dixit ut κύσαι: nam quae Muetzellius de Theog. 48. ad probandam systolen affert ξύσαι et ἔπρεσε, eorum alterum dissimile, alterum incertum est. Κλώθω Schneiderus in Ind. R. R. p. 360. a κλάω natum censet, cui favet participium κλώσα in cod. Herod. V. 12. pro κλώθουσα scriptum; Eustathius 442, 19. cum βεβρώθω comparat et ut hoc a βρῶ sic illud a κλῶ extitisse sumit, quae ut ad amussim congruant, thematis loco ponendum est κόλω, κλόω, cujus similitudinem quandam gerunt latina *colus*, *globus*, *glomus* id est κλώσμα, συστροφή ut in Gloss. Craecol. exponitur. Στρέφειν autem et κλώθειν vulgo synonymorum instar sunt ut Lucian. Jov. refut. §. 11. primum στρέφουσα τὸν ἄτρακτον dixit deinde vero §. 19. κλώθουσα τὸν ἄτρακτον, ³³⁾ nec solum de fuso, quem netrix versat, quique ipse κλωστήρ vocatur, sed etiam de filo quod colo deductum

31) *Gaui dicti a gaudio parentum* Valer. Max. in Fragm. de Nominn. p. 631.

32) Idem *Λελάσθαι λαθέσθαι λαβέσθαι*, quae interpretamenta aoristo ἐλάσμην λέλασθαι magis conveniunt quam perfecto.

33) *Στρεψίμαλλος κλωσιόμαλλος* Eustath. 1608, 17. εὐστρεφής εὐκλωστος p. 1025, 32.

fuso se circumvolvit ut in homerico versu γυνή στρωφῶσα ἡλάκατα ³⁴⁾ id est fila, quae Seneca Herc. Oet. 668. colos vocat—*colos quas indoclae nevere manus*, nam colus quae proprie ita dicitur ³⁵⁾ non netur neque vertitur. De eodem vero negotio etiam νήθειν dici apparet ex Nicol. Dam. p. 120. ed. Orell. νήθουσα ἐκ τῆς ἡλακάτης τὸν ἄτρακτον, pro quo ap. Herodotum l. c. στρέφουσα τὸν ἄτρακτον legitur, et quod hic dixit κλώθουσα λίνον, Aelianus H. Ann. VII. 12. hunc locum exprimens mutavit in νῶσι λίνον. Neῖν autem hocce, quod plenius νήθειν dicitur, Eustathius 1448, 63. non diversum censet a νεῖν cumulare et eandem significationem cumulandi etiam verbo κλώθειν tribuit Hesychius Κλώθει βλαστάνει, καλῶς αὖξεται, et Schol. Nic. Th. 237. κατὰ τὸ πλέον τίθεται τὸ κλώθειν ἐπὶ τῆς αὐξήσεως ³⁶⁾ sicut *glomerare* pro *cumulare* quia corpora augescunt si multa *conveniunt glomeramen in unum*; neque aliter dicitur de nentibus; nam κλώθειν proprie significat *stamen e filis duobus*

34) Scholiasta ἡλάκατα interpretatur ξρια περιειλούμενα τῇ ἡλακάτῃ, in universum recte, sed hoc loco non hapsus lanae significatur colo circumvolutus; is enim non torquetur, sed filum hinc deductum τὸ κατάγμα sive κατὰσπασμα. Accuratus Hesychius Ἀέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα, μηρύματα ἀπὸ τῆς ἡλακάτης νήθουσα hoc est junctim deducens ut alibi dicit Κλώθει κατὰσπῆ etc.

35) Paus. VII. 5, 4. ἡλακάτην ἐν ἐκατέρῃ τῶν χειρῶν ἔχει significare videtur τῇ μὲν ἡλακάτῃ, τῇ δὲ ἐτέρῃ ἄτρακτον. Plutarch. V. Anton. c. 86. ἡλακάτῃ χρυσῇ διαγριαίνουσα τὴν ἀσπίδα non fuso ut Coraes putat T. VI. 383. sed colum significat, cujus pars summa in mucronem deficit. In Plat. Civ. X. 616. C. ἀνάγκης ἄτρακτος, οὗ ἡ ἡλακάτῃ ἐξ ἀδάμαντος, ὃ δὲ σφόνδυλος μικτός, illo nomine totum instrumentum declarari puto, sed de sequentibus—σφονδύλου, περὶ τὴν ἡλακάτην non habeo quid statuam nisi ἡλακάτῃ pro ἄτρακτος positum esse; nam verticillus ambit fuso τὸν δακτυλότριπτον ἄτρακτον σφονδυλοδινήτω νόματι νηχόμενον Anth. VI. 247. cui similis est Nonni locus XXXIII. 272. κύκλον ἐς αὐτοέλικτον ἰὼν ἄτρακτος—ὀρχηστῆρι τιτανετο νήματος ὀλκῷ.

36) Illam Hesychii notationem ad hunc Nicandri locum pertinere intelligitur e Schol. ἀντὶ τοῦ χλοάουσα γράφεται κλώθουσα ἀντὶ τοῦ χλωρά (hoc ad χλοάουσα spectat). Διογενιανὸς δὲ χλοάειν (κλώθειν) καλῶς αὖξεσθαι καὶ βλαστάνειν. In accurata Ranckii commentatione de Lexico Hesych. p. 42. de hoc loco nihil dictum invenio.

aut pluribus contorquere v. Schneider. ad Orph. Arg. v. 509. p. 136. Sed qui κλώθειν et νήθειν τὸν ἄτρακτον usurparunt, improprie loquuti sunt. — Eorum quae diphthongum in penultima habent, primum est αἶθω ab αῦω non longe remotum; alterum ἐρεῦθω Schneiderus et Matthiae Gramm. 584. ab ἐρύω vel ἐρεύω arcessunt inaudito quidem illo, sed theta tamen non altas radices egisse colligi licet ex congeneribus rubeus, robus, rufus, russus, rosa ῥόδον, ῥόδεον ἐρυθρόν Hes. Vocali altera caret ἰλαρὰν ἐρύθοισα παρειάν H. in Isin v. 57. quod alibi non legimus. A duobus illis quae ultra imperfectum non moventur, differunt declinabilia πείθω, κεύθω, πεύθομαι, quae epsilon quidem in aoristo secundo et in affinis, κυθηγενής, κυθώνυμος amittunt sed theta per omnia retinent nec ullam thematis puri suspicionem relinquunt praeter quod de verborum κεύθω et κύω contagione injicitur in EM. ἄκυθος ἢ ἄτοκος³⁷⁾ παρὰ τὸ κύω ἢ παρὰ τὸ κύθω τὸ κρύπτω ἢ τὸ κύθος τὸ σπέρμα, pro quo ap. Hesychium scriptum est κυθόν τὸ σπέρμα—καὶ πολὺκυθον πολὺσπερμον, et κύσθος quoque utroque referunt, ac si quis haec ita conciliare conetur ut κύαρ, κύος, κύτος, Κεύθια κοῖλα Hes.³⁸⁾ ad communem notionem τοῦ κοῖλου revocet, non diffitebor mihi quoque cavi, caveae, latibuli seminisque et foetus in alvo latentis similitudinem quandam esse videri. Quae penultimam non puram habent, haec sunt: ἄχθομαι non diversum ab ἄχομαι ut Τέρθω ξηραίνω καίω Hes. nihil aliud significat quam θέρω. Ἀλθαίνω παρὰ τὸ ἄλλω, τὸ δὲ ἄλλω θεραπεύω ἐκ τοῦ ἄλλω τὸ αὐξάνω EM. 63, 10. ἀπαλθίσεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄλλω κατὰ τὴν συγγένειαν τοῦ ὀ πρὸς τὸ ὤ ὡς ἐκ τοῦ τένδω ὁ προτένης Eust. 720, 18. Utrumque altius repetit Ruhnkenius ad Longin. III. 4. ab ἄω spiro est ἄλλω vel ἄλω latinum halo et ἀλέα vapor calidus; ab

37) Sic etiam γῆ ἀκύμων sterilis in Moschionis versu, non ut Mitscherlich. accepit ad H. H. in Cer. v. 451.

38) Idem Ὑποκεύθια ὑποκοιλία h. e. subventrile, et Ὑποκυθές ὑποφρύδιον, quod ὑποκυλές scribendum videtur. Adjectivum ὑποκυθής alii δυνωγρός interpretantur, alii κοῖλος magis ex etymo; nam loca subcava eadem humida esse solent.

ἄλλω etiam derivatur ἄλθω. Haec praeter vim sanandi habent etiam vicinam augendi potestatem, quam satis ostendit latinum alere. Mihi haec non nimis certa videntur.³⁹⁾ Πέρθω ἐκ τοῦ πρήθω μεταθέσει καὶ τροπῇ Eust. 70, 35. sive potius utrumque a πρέω πίμπρημι. Τέλθει τέρπει ἐν ᾧδῃ Hes. viri docti pro. Θέλγει accipiunt. Ἐχθομαι Buttmannus praepositioni ἐκ annectere connititur acumine abusus. Ἐρέχθω Schol. A. ad Il. XXIII. 317. pro ἐρέθειν dici affirmat, alii opportunius cum ἐρείκειν componunt Sch. Od. V. 83. EM. 372, 15. hoc autem cum ῥήγνυμι Sch. Il. XIII. 441. cujus stirps monosyllaba. Tria hujus generis Herodianus una ratione explanat ad Il. XIII. 809. βιβάζθω βαρυτονητέον εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβάθω γέγονε πλεονάσαντος τοῦ σ, ὡς φησι Φιλόξενος, εἴτε (ὑπερ καὶ βέλτιον) ἀπὸ τοῦ βιβαστός ὡς αἰστός αἰσθω, ἐγερός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω. Haec iterat EM. 43, 22. ἀπὸ τοῦ αἰω παράγωγον αἰστός, ἐκ τούτου αἰσθω ὡς ἐγερός ἐγέρθω. Verum hoc finxerunt illi homericum ἡγερέθοντο explicare conati, quod pro ἡγέρθοντο dici sumunt EM. 418, 30. Cetera testata sunt satis sed vix ista ratione derivata; αἰσθω quidem ab αἰω, cujus imperfectum est φίλον αἰον ἦτορ eodem intellectu quo θυμὸν αἰσθεν et ψυχὴν ἐκάπυσσε apud Homerum et θυμὸν ἀναπνείων Apollon. IV. 472. Βιβάζθω si a βιβαστός derivatum esset, sine dubio perispomenon esset ut ab ὀρέγομαι ὀρεκτός ὀρεχθέω Sch. Apoll. I. 275. ab ἀλύω ἀλυκτός ἀλυκτέω, quare potius cum βιβάζω et βάσχω conferendum duxi quorum consonae finales non ex ullo verbi inclinamento translatae sed formativae sunt ut κλείω κληίζω κληίσκω etc. EM. 383, 3. addit παρὰ τὸ ἔδω ἔστος ἔσθω ὡς ἐγέρθω, sed minore ambage Heraclides Eust. 773, 32. ἐκ τοῦ ἔδω φησὶ γενέσθαι κατὰ Δωριεῖς τὸ ἔθω, τοῦτο δὲ πρωτότυπον εἶναι τοῦ ἔσθω ἡμαρτημένου· ἐχρῆν γὰρ ἴσθω ὡς ἴσχω, ἐνίσπω. Ὀλίσθω hypotacticum esse veteres docent hunc unum aoristum in σθον terminari declarantes Gram. I. 176. nam qui βιβασθῶν scri-

39) In Heliodori carmine, quod Meinekius tractavit in Anall. 382. pro βία δ' ἔκθεται ὕδαι νοῦσος scribendum est ἄλθεται potius quam quod vir doctissimus posuit εἰκαθε.

Lobeck. Technol.

bant ⁴⁰) audiendos non esse Sch. II. XVI. 468. Et hoc quoque consonas illas non a principio habuisse colligitur ex altera forma Ὀλιβράξαι ὀλισθεῖν Hes. et adjectivo Ὀλιβρός ὀλισθηρός λείος, quo vulgatus est γλίσχρος, sed labialis tenuit in latino lubricus, omnibus autem ortus communis est γλία, γλοιός, glus.

§. 4. Hoc loco literas τ et σ conserte tractare constitui. Ἡρωδιανὸς λέγει ὡς διὰ τοῦ τ οὐ πολλὰ ὥπται ἀλλὰ τὸ λίτω καὶ πέτω, καὶ ἔνια ἃ ἤδη ὡς περισπώμενα ἐκλήθη ὥσπερ τὸ κέντω καὶ ἄντω. Τὸ δὲ ἀνύτω φησὶ καὶ ἀρύτω τῷ τ ἐπλεόνασεν. Ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀμφοτέρων ἀσυνήθως ἔχειν λέγει ὡς μηδενὸς εἰς τὸ λήγοντος ἔχοντος τὸ τ ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας Eust. 764, 26. Hujus formae quae perdurarunt verba primitiva, mediae sunt formae omnia λίτομαι, πέτομαι, ἄντομαι, quod Tyrannio rejecit ἀντέσθαι scribens tanquam verum aoristum Sch. II. XV. 698. non ob characterem, quo ducti nonnulli λιτέσθαι scripserunt ut ικέσθαι Choerobosc. Dict. II. 732. Verbi κέντω usus nullus est; aoristus κένσαι et verbalia κέντωρ (ut Μέντωρ, Μέντης) βουκέντης, κοντός quod EM. 529, 5. a κέντω repetit, et κέστρα ad primitivum κένω referri possunt. Ceterum ex illa Heraclidae disputatione manifestum fit praesentia ἀλίτω EM. 67, 1. sive ἀλείτω Sch. Od. IV. 807. ἀμάρτω EM. 78, 14. (ubi vitiose ἀμαρτῶ editum v. Hermann. de Emend. p. 269.) synonymumque ἀβρότω Eust. 548, 12. a Grammaticis tantummodo etymi reddendi causa proferri non quo usitata essent. Βλάστω, quod Buttmannus Aeschilo arrogat, jure rejicitur. Duo literam tau fulcri loco receperunt τίκτω καὶ πέκτω Arc. 153. — Praeter illa, quae veteres a futuro reclinata dicunt οἰσέμεν, δύσεο, αἰείσεο, nullum est verbum sigma puro terminatum, οὐδέποτε ἐνεστιὼς ἐν σ ἔχει Sch. Arat. 21. Herodian. in Anecd. Paris. Cram. T. IV. 237. ac ne aoristus quidem excepto uno ἔπεσον Herod. Μον. p. 24. Choerobosc. Dict. II. 631. Cram. Oxon. I. 176. Sed longe plurima quae

40) Hi praesens posuisse videntur βιβασθέω verbali βιβαστός convenientius. Et quod Sch. Od. V. 83. admonet ἐρέχθων ὡς κατέσθων, contra eos dictum est qui ἐρεχθῶν scriberent ut ὀρεχθῶν.

geminato; primum ἄσσω κατάσσω, quod sermoni vulgari obhaesit pro ἄγνυμι, et hoc antiquiora βράσσω, δράσσω, θάσσω, θράσσω, μάσσω, νάσσω, πλάσσω, πράσσω, ῥάσσω et ἄράσσω, σάσσω, τάσσω, φράσσω. In εσσω unum πέσσω, quod Grammatici aeolicum dicunt ut νίσσω et ὀσσω, etsi usitatus est quam πέπτω et propius primitivo πέπω, unde omnia fluunt ἄρτοπόπος, πόπανον, coquo, popa, popina id est coquina, πεπαίνω. Βλέσσω excogitarunt Technici quo clarior fieret verborum βλέπω et λεύσσω cognatio v. Ahrens. Aeol. 67. Praesentis Θέσσεσθαι αἰτεῖν καθῆσθαι, Θεσσόμενος δεόμενος, unum sponsorem habemus Hesychium, qui et futurum activae formae affert Θήσω αἰτήσω, quo ad thema θέω deducimur; aoristus θέσσασθαι sive a θέω θέσω derivatus est, ut τρέσσαι, sive a θέσσομαι sic ut a κορύσσομαι κορύσσασθαι, sigma geminatum habet. Τέττω Eustathius 490, 40. commentus est explicando epiphonemati τέττα. Ἐρέσσω et πυρέσσω paragoga sunt. In ἡσσω βήσσω, δρήσσω (ὑποδρήσσω), πήσσω, πλήσσω, πτήσσω, ῥήσσω. In ισσω quae exeunt enumerant Theognostus p. 143. et Theodos. p. 72. τὰ ἀπὸ μέλλοντος μετηγμένα ἐκ διπλασιασμοῦ τοῦ σ, ἴω τὸ προτείνω, ἴσω ὁ μέλλων, ἴσσω ὁ ἐνεστώς· λίτω λίσω λίσσω, πτίω πτίσω πτίσσω, οἷς ἀκόλουθον τὸ φρίσσω. Quorum primum non reperitur nisi conjunctum προῖσσομαι et in futuro καταπροῖξομαι, v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. d. Poet. Lyr. 9. quod et Herodianus in Schol. Arist. Eqq. 436. ab ἴσσω ducit, nomenque προῖκτης Schol. Od. XVII. 352. si hinc ortum sit, levi spiritu signandum esse disputat, sin ab ἰκέτης aspirandum; alii ad προῖκω referunt Eust. 1823, 34. Secundi meminit Hesychius Λίσσει παρακαλεῖ pro λίσσεται. His accedunt πλίσσω et reduplicatum a δίω δέδια δεδίσσομαι. Σίττειν, quod Albertius Hesychium scripsisse putat pro circumflexo Ἐπισιττεῖν κυνηγετικῶς παρορμηῶν, sola nititur similitudine verbi σίζειν. Ἀίσσω non raro scribitur ἄσσω et ἄττω iota non addito sed minus recte si ab ἄω, ut Eustathius censet 592, 33. derivatum est v. ad Aj. p. 97. Ῥίσσουσα λυπουμένη Hes. Guietus comparatione latini ringor tuetur, ceteri corruptum putant ex φρίσσουσα. Verba in οσσω circumscribit Theognostus p. 145. τὰ διὰ τοῦ ωσσω

πάντα διὰ τοῦ ὦ γράφεται, quodque Herodianus addit Epim. 252. πλὴν τοῦ ὅσσω, ab illo de industria omissum esse colligitur ex EM. 14, 5. et Suida s. *Λεδίσσω*—τὰ διὰ δύο *σσ* τὰ *ξξ* λαμβάνουσι φωνήεντα, τὸ δὲ *ο* οὐ λαμβάνουσι—τὸ γὰρ ὅσσω ἀπὸ τοῦ ὅπτω γέγονεν, quae aeolica ab illis dicitur conversio ut ἐνίπτω ἐνίσσω, λίπτω λίσσω, πέπτω πέσσω. Activae formae testis non certissimus est Hesychius Ὅσσει (sic cod.) βλέψοι ἴδοι, Ὅσσοις βλέψεις.⁴¹⁾ Pindarica ἐπέτοσσε et τόσσας, si sigma poetice geminatum est, pari jure ad praesens τόσσω et τόω referri possunt. Hesychiano Ἀνόσσουσι διακόψουσι κακοπαθήσουσι quid faciendum sit, non reperio. Verborum in *υ*σσώ tria in communi usu versantur μύσσω, quod plerumque praepositiones asciscit,⁴²⁾ νύσσω, πτύσσω. His addi potest ἀμύσσω et si ὀρύσσω stirpem monosyllabam habet ut ῥύγχος fodiendi instrumentum, id quoque etiam; Eustathius tamen paragogis infert p. 924, 4 πτώ πτύσσω, ἀμώ ἀμύσσω, ὄρω ὀρύσσω, quorum illa auctori reddimus ac remittimus; tertio ponderis aliquid accedit a nomine οὐρός, quod Sch. II. II. 153. ταφροειδὲς ὄρυγμα interpretatur, omnes autem ad ὄρσαι referunt; fodiendo enim terra ruitur et cietur. Praeterea ἐγγλύσσω legitur apud Herodotum. Ceterorum non aequa existimatio est. Βύκτης ὡς ἀπὸ ἀβήκτου ῥήματος τοῦ βύσσω Sch. Od. X. 20.⁴³⁾ pro quo in EM. βύζω ponitur a βύω τὸ πληρῶ derivatum, Didymus vero Cram. I. 38. ventos βύκτας dici putabat mutatis antistoechis pro φύκτας παρὰ τὸ φρυσῆν. Quod quum a φῶσα propagatum sit, res eo deducitur ut duplicem verbi

41) Pro Διόσκειν διαβλέπειν Kuesterus διόσσειν, Dindorfius διοσκεῖν reponit; pro Μετουσῶ περιβλέπω Faber μετόσσω, Vossius vero μετοσσῶ corrigit.

42) Αἱ ῥίνες δοκέουσι μὲν πλήρεις εἶναι, μύσσονται δὲ οὐδὲν Hippocr. Diaet. III. 717. T. I. 716. et paullo post μύσσονται καὶ πτύουσι p. 717. sed πτύουσι καὶ ἀπομύσσονται de Nat. Hom. p. 357. T. I. Latini *emungere* simplici amisso. Diversum huic Μύσσει κάρφεται Hes. Guilietus pro ἀμύσσει accipit.

43) Hesychius Διαβύσσει διακαμύσσει, cui Kuesterus διαμύσσει substituit, idemque in Heronis Spiritt. λύχνος ἐαυτὸν προμύσσων emendat προβύσσων.

formam sumamus βύω et φύω significationes efferciendi et inflandi complexam, quarum similitudo apparet ex nominibus φῦσα, φύσκη vesica, bucca, buccina, βυλλός i. e. βεβυσμέ-
νος, fullo. Βλύσσω, quod Lexicographi ex Nonni Paraphr. 96, 9. (hoc est c. VII. 38.) ποταμοὶ βλύσσουσιν ἐνθεον ὕδωρ, non praesens esse sed futurum ostendunt verba Johannis ποταμοὶ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Βρύττω frendo, sive de mandentibus dicitur sive de febricitantibus, cognationem cum βρύκω, βρύχω, βρυχετός non exuit. Participium θύσσων pro θύων id est ὀρμῶν scriptum est in cod. Reg. Oppian. Cyn. IV. 186. ejusque verbi crebra apud Grammaticos mentio: Λιόν-
σος θυστήριος λέγεται ἀπὸ τοῦ θύσσειν ὃ ἔστιν ὀρμῆν Cram. II. 449. θύσανοι ἀπὸ τοῦ θύσσεσθαι Schol. Pind. IV. 407. v. Prolegg. 170. 177. quibus non multum auctoritatis ad-
jungerem nisi subscriptor esset Hesychius Θύσσων ὀρμῶν, Θύσ-
σεται τινάσσεται, Θυσσόμεναι τινασσόμεναι, quae omnia ex αἰθύσσω depravata esse Ruhnkenio assentiri non possum. Cetera in eodem penario recondita sunt Λύσσειται μαίνεται, Τύσσει ἱκετεύει, Φλύσσει ἐρυγγάνει, Ψύττει πτύνει, quorum primo adhaeret nomen λύσσα, ⁴⁴) alterum non dissimile est pindarico ἐπέτοσσε et prius propositis ἐνθύσκω ἐντυγγάνω etc. v. C. III. §. 2. nam adeundi et obviam eundi verba ἱκνεῖσθαι, ἀντιάζειν, ἀντιβολεῖν, de supplicantibus dicuntur; de tertio Eustathius 1241, 1. ὥςπερ ἀλύω καὶ παραγωγῶς ἀλύσσω, οὕτω φλύω καὶ φλύσσω, ἐξ οὗ τὸ φλύξω, φλυκτὶς καὶ οἰνόφλυξ, quanquam haec ad φλύζω revocari possunt, unde Schol. Apoll. I. 275. infinitivum ἐκφλύξαι repetit v. C. IV. §. 2. Ποιφύσσω veteres a φυσάω repetunt et cum παι-
φάσσω comparant v. Bachmann. ad Lyc. 198. Ita a litera ad literam euntes pervenimus ad verba in ὠσσω exeuntia, quae numero pauca sunt et in usu rara. Theognost. 143. τὰ διὰ τοῦ ὠσσω πάντα διὰ τοῦ ὠ γράφεται, πτώσσω, ῥώσσω· pro quo κνώσσω reponendum. Θρώσσει γενεῇ φο-
βεῖται Hes. quod non suo loco sed ante θρώσκει legitur,

44) Schol. II. XX. 70. ἀλύσσοντες ἄγαν λυσσῶντες, οἱ δὲ παρὰ τὴν ἀλύν. Hoc certissimum est; ad illam opinionem fortasse aliquos perduxit verbum λύσσεσθαι.

duorum verborum *θρῶσκειν* et *θροεῖσθαι* id est *θορυβεῖσθαι* perturbari significationes complexum habet. Aliud ejusdem auctoris *Πλώσσειν φθείρεσθαι* in memoriam redigit Eur. Bacch. 223. *πτώσσουσιν ἐνναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν*, quod illi substituendum videtur. *Τιθαιβώσσω* simplex sit an compositum quaestio est impenetrabilis. *Κλώσσω* pro *κλώζω* dictum ante attuli. Diphthongos paene omnes ab hoc genere segregat Herodianus π. Μον. p. 40. *οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ εὐρίσκεται διφθόγγος πλὴν τοῦ κρείσσω καὶ λεύσσω καὶ γλαύσσω*. Eodem modo Schol. Arat. v. 20. *νίσσομαι ἀπὸ τοῦ νέομαι οὗ ὁ μέλλων νίσσομαι* ⁴⁵⁾ *παράγεται διπλασιασθέντος τοῦ σ* ^{*} *καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σσ οὔτε εἰ εὐρίσκεται οὔτε ἢ εἰ μὴ τὸ κρείσσω καὶ τὸ ἥσσω* ⁴⁶⁾ *διὰ τοῦτο μεταβέβηται τὸ ἢ εἰς ι ὥστερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλῆσω ἐλίσσω*. Consonae nullae hanc terminationem antecedere possunt praeter duas liquidas. Sed *λambdā* reperitur in uno verbo *Ἀθέλεται παρηγεῖται διεκλύεται* Suid. cui merito praefertur quod alii Glossographi praebent *ἀθέλεται* vel *ἀθέλβεται* v. C. III. §. 1. Alteram liquidarum duo ostendunt verba *τέρσω* et *ἔρσομαι*, quo Nicander bis usus est pro *δροσίζομαι* sive *ἄρδομαι*. *Ἄρσει μέμφεται* et *Ὅρσω τολμῶ* Hes. ⁴⁷⁾ quid verbi sit, incassum quaeritur. Mutae vero nullae nisi quae cum sigma in unam literam corrumpuntur: *αὔξω* sive *ἀέξω*, *ἀλέξω*, *ὀδάξω*, *ἔψω* et *δέψω*, quanquam Theodosius p. 151. duo modo probat: *τὸ ξ καὶ ψ ἐπὶ ἐνεστώτος οὐχ εὐρίσκεται πλὴν τοῦ ἀλέξω καὶ ἔψω*, neque plura septimae syzygiae adnumerat Dionysius Gramm. 639. Sed *ὀδάξω* saepius legitur quam ut attentari possit, et in numero ver-

45) Scrib. *νέσσομαι* καὶ *νείσσομαι*. Schol. Od. IV. 701. *τοῦ νέω ὁ μέλλων νέσω καὶ ἐπενθέσει νείσω καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε νίσω*. Θεματοποιεῖται δὲ οὗτος ὁ μέλλων ποτὲ μὲν διφθόγγου φαινούμενος, ποτὲ δὲ ἰωταγράφου-μενος. Diphthongum probat Moschopulus ad Hes. Opp. 234. *νείσσωται διὰ διφθόγγου καὶ δύο σσ*, τὸ μὲν ὅτι ἀπὸ τοῦ νέομαι, τὸ δὲ ὅτι τετάρτης ἐστὶ συζυγίας ὡς φοινίσσω. Cum *νέομαι* *νείσσομαι* Eustathius recte confert *κῆομαι* *κείσσομαι* et thematicum *χῶ* (*χειά*) *χείσσομαι* p. 1615, 36.

46) Hujus generis multo plura reperiuntur v. Parall. 37.

47) *Ὅρσομένη* *διεγειρομένη* ad antichronismum referri potest.

borum, quae non ultra imperfectum declinantur, EM. 232, 17. refert τὰ ἀττικά βαρύντονα ἀλέξω, αὔξω, ἔψω, pariter juncta in Epim. Cram. I. 86. ἔψω, αὔξω (καὶ ἀλέξω) περισπῶνται ἐπεὶ οἱ μέλλοντες ἐψήσω κ. τ. λ. Οἱ δὲ ἀττικοὶ βαρύνουσι ὅτι πᾶν ῥῆμα περισπώμενον διὰ διπλοῦ ἐκφερόμενον ἢ δευτέρας ἢ τρίτης ἐστὶ συζυγίας. Augēt numerum Hesychius ignotorum largitor: Λαύξει κρατεῖ δαίνυται εὐφραίνει, quarum interpretationum prima convenit verbo λάζω, λάζυμαι, ceteras Kuesterus recte cum λαύω (ἀπολαύω), Doederlinus in Synon. cum latino *lurcor* componit.

Adnotamentum. Verborum sigmaticorum multa sic ut comparativi μάσσων, γλύσσων, πάσσων, stirpem habere gutturali finitam perspicitur ex affinibus πλήσσω πλήγνυμι plango plaga, plecto, ῥήσσω ῥήγνυμι frango, πήσσω πήγνυμι πάγος pango, ⁴⁸⁾ φράσσω φράγνυμι farcio. Quemadmodum vero pro θλάω degener aetas substituit pinguius θλάσσω, ita dubitari non potest quin δρήσσω τὸ ὑπηρετῶ profectum sit a δρᾶν τὸ πράττειν, unde nomina δρηστήρ διάκονος, δρητοσύνη διακονία et verbum ὑποδρῶ. Ac si quis graecorum vocabulorum χεῖρ et χειρίζειν et germanicorum *Hand* et *handeln* cognationem attenderit, haud cunctabitur δράξ (*Griff*, *Hand*) et δράσσομαι ad idem δρᾶν τὸ πράττειν referre cum EM. 284, 43. Sedere et quod a sedendo maxime discrepat celerare Graeci uno verbo expresserunt θάσσω sive θαάσσω et Θάσσουσα σπεύδουσα Hes. unaque paragoge θαάζω. Sed alterum quod currere significat, proxime ad θέω θοός accedit, alteri vicinior est Σάσαι καθίσαι Πάφιοι Hes. quod hoc accentu notatum ad σάσσω pertinet; si σᾶσαι scribitur ad praesens purum ut synonyma εἶσαι et ἔσθαι. ⁴⁹⁾ Θράσσω plerique ex ταράσσω concisum putant v. Parall. 403. Wyttenbachius ad Plut. de Profect. Virt. p. 569. utrique θραύω praeponit; ac nomen θραγμός hoc est θραυσμός fragor proxime

48) Πηγείσμαιλος nihil aliud est quam παχύμαλλος. Παχύνων καὶ πηγνύς Theophr. Caus. III. 42. nec multum differunt πάγνη et πάγος.

49) Sophronis verbum τουτῷ θάμεθα Blomfieldius in Mus. Cantabr. T. II. 347. callide sic reddidit *huc spectatum sedeamus* seu quia sedere et spectare idem esse putaret seu ambigens utrum θάμεθα pro θάσσωμεν positum sit an pro θεώμεθα.

quidem cum *θράσσω* convenit, sed idem a *θραύω* derivatum esse potest inserta gutturali ut ab *αὔω* *αὐχμός*. Koenius ad Greg. 571. eodem traxit Erotiani verbum *θράσσειν μαίνεσθαι*, *θρίσσειν* δὲ τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι, quorum alterum (*θρίσσειν*) vel a Grammaticis fictum vel a librariis corruptum censet; mihi hoc loco diversa ejusdem verbi scriptura indicari videtur *θράσσειν* et *θρίσσειν* hoc est *θροεῖσθαι* *ταράττεσθαι* pertubari, idemque esse *θρώσσειν*, cujus modo mentio fuit. *Μάσσειν* sive *μάττειν* tergere, subigere, unde *μάζα*, *μάγειρος* et *μαγεύς* pendent, quasi frequentativum dici potest verbi *μαίεσθαι*, quod non solum animi intentionem significat sed etiam manuum, nec modo intendere sed et contingere, attrectare. *Νάσσω* a *νάω*, *νέω*, *νήω*, *νηέω* productum esse affirmat Schol. Arist. Nubb. 1205. et persuadet fere parilitas verbalium; nam et *Ναστός* Hesychius exponit *μεστός* et *Νῆτος* (*νητός*) *σεσωρευμένος*, *Νῆτιον* *πληρὲς μεστόν*.⁵⁰⁾ Cum *νάσσω* tam arcte conjunctum est *σάσσω* ut Glossographi alterum altero explicant *Ἐναξεν ἔσαξεν* et *Σάξαι* *νάξαι*, sed origo diversa a *σείω* conquasso corruo v. Proleg. p. 87. Verbi *πάσσω* solutio nulla nisi quam Hesychius commonstrat: *Πῆ καὶ πῆν ἀντὶ τοῦ καταπάσσει καὶ καταπάσσειν*, ubi *πῆ* scribendum videtur ut *τῆ* et deinde *κατάπασσε*. A *πάω* igitur primum processit *πάσσω*, tum *παλάσσω* et *παλύνω*, quorum alterum de liquidis dici solet, alterum de siccis⁵¹⁾ et nomina *πάσκος* et *πηλός* id est ad-

50) Stephanus: *Νάξος* *Εὐφορίων* παρὰ τὸ *νάξαι* ὃ φασὶ θῦσαι *τινές*, ubi Salmasius *βῦσαι* scribit; Meinek. Anall. p. 138. rem indicatam relinquit. Mihi non credibile videtur quod ille sumit Stephanum nonnullis tribuisse quod omnibus consuetum est, sed potius *νάξαι* fuisse verbum sacrificale ut latinum *cumulare altaria donis, honore, thure, et adolere*, quod verbum est proprium sacra reddentium, ut Nonius dicit, *augere* significans; hisque simile *αὐξομεν* *Ξμπυρε* Pind. Isthm. IV. 108. *mactare* et *magmentum*.

51) Neglexit discrimen Apollonius III. 1246. *φάρμακα μυθῆνας σάκος ἀμφεπάλλυγε* et Dionys. v. 1049. *κάρην ἰδρῶτι παλῦναι*. *Πασάτω θανάτω* Hes. Ad eandem catachresin pertinent *αἷμα ἐπαμῆσαι* Nonn. XLIV. 274. et contrarium *φαίνειν χθόνα καρπῷ* II. 65. *φύλλα ἀφύσσειν* Homer. usurpavit pro *ἐπαμῆν*; Nonnus XXV. 444. *κρητὴρ βεβυσμέρος νέκταρος*.

aspergo v. Prolegg. 87. quaeque hujus ultimam orditur litera liquida, eandem mihi agnoscere videor in πλάσσω. Proprie igitur dicitur πλάσματα πηλοῦ Arist. Avv. 686. et fictores ipsi πηλοπλάθοι. Liquidam autem interdum labiali accedere exemplis iis demonstratur quae C. I. §. 5. protuli. Aliud ejusdem formae suggerunt Suidas et Hesychius Πάσσω γεύομαι, Πάσσεται ἐσθίει, a πάομαι ortum, si hoc praesens unquam in usu fuit. Πράσσω a περάω ortum habere assentimur antiquis sed remoto anadromae artificio v. Parall. 401.⁵²) Πάσσω sive ἀράσσω proxime accedit ad ῥαίω, unde ῥαιστήρ tudes, hoc autem a principali ῥῶ arcessitur EM. 736, 34. quibus conveniunt ἄρῥατος ὁ ἄφθαρτος παρὰ τὸ ῥῶ v. Ruhnken. ad Tim. 50. et ἄρῥαistos ὁ ἄφθαρτος Suid. Huc loci progressos circumssistit caterva verborum ita contextorum ut stamina aegre agnoscantur. Unum poeticum est παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω φάσσω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ παρφάσσω Schol. II. V. 803. quo minus probabilis est Hesychii opinio Παιφάσσουσα παντὶ φαινομένη, sed verbum ipsum non dubito quin cum φάω cohaereat proprieque celeres luminis motus et scintillationes significet. Φάσσω simplex non legitur sed adjunctum aliis: Παραφάσσει τινάσσει παρακινεῖ πηδᾷ Hes. Παραφάσσειν παραφρονεῖν ὥς καὶ ἄλλοφάσσειν· ψιλῶς δ' ἀναγνωστέον οὐχ ὥσπερ τὸ παραφάσαι τὸ παράψασθαι ᾧ ἔγκειται τὸ τῆς ἀφῆς ὄνομα Galen. Gloss. quem apparet illa verba ad φάω retulisse sed non apparet quo intellectu, videndine an dicendi. Scholiasta quidem Hippocr. T. I. 202. ἄλλοφάσσειν interpretatur τὸ ἄλλο ἀντ' ἄλλον φθέγγεσθαι, eodemque modo Erotianus sed ita ut originem quoque declaret τὸ ἄλλο καὶ ἄλλο φάσσειν ἥγον φωνεῖν hoc est a primigenio φάειν. Pro φάσσειν Eustathius substituit verbum usitatum ἄλλοφάσσειν τὸ ἄλλοτε ἄλλα φράζειν p. 1324, 7. hoc autem vel a thematico φράω duxit vel a φάω (φάσκω) literam rho per pleonasmum ut veterum aliqui (v. C. IV. 2. Adn.) additam putans. Neque alia fuit

52) Πρήσσω ἀπὸ τοῦ περῶ περάσω πράσω καὶ πρήσω· ἐπεὶ δὲ ὁ μέλλων θεματοποιεῖται, προσλαμβάνει καὶ ἕτερον σ̄ πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ μέλλοντος Sch. Od. II. 213. Sch. II. XIV. 282. Cram. I. 355.

Galenī sententia Comm. III. in Progn. VIII. p. 249. T. XVIII. P. I. ἀλλοφάσσειν λέγει τοὺς παραφρονοῦντας ἐκ τοῦ ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, sed addit τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο σχῆμα τὰ φάη. Eodemque se acclinat Eustathius p. 1728, 20. παρὰ τὸ φάσσω τὸ φαίνω et Anecd. Bekk. 356. ἀλλοφάσσειν παρορᾶν, quam significationem nonnulli etiam verbo παραφάσσειν tribuunt.⁵³⁾ Eadem est ambiguitas adjectivorum ἀλλόφατος, νεόφατος (νεόφατον νεόκρατον Hes.) παλαίφατος, πρόσφατος, ἐπίσφατος, περίσφατος, quae Grammatici inter se discordes ad φαίνω, σφάζω, φάσκω referunt, sed in nonnullis vis verbi penitus evanuit. Ἀλλοφάσσω autem undecunque ductum est, certe a communi synthetorum regula declinat; ab ἀλλόφρων proficisci potuit ἀλλοφράσσω ut ab ἄφρων ἀφράσσω et ἀφραίνω v. Diss. XIV. §. I. Quemadmodum vero pro illo apud Suidan scriptum est ἀλλοφάζω σκιρτῶ παροινῶ, sic Hesychius exhibet Ἐξαφάζων ἐξ ἑαυτοῦ γενόμενος καὶ περιβλέπων (vel παραβλέπων). Id vero non cum φάω τὸ βλέπω; ut ille ait, compositum est sed cum ἀφάω ἀφάσσω, proprieque dictum videtur de inquietis furentium motibus qui manus velut palpantes circumferunt; *furentium inquietae manus* Senec. de Ira I. 1, 3. Cum eodem verbo conjunctum est Ἀνδραφάσσειν κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι Hes. quodque idem affert Κατηνδράφνυας κατέτεινας a κατανδραφάζω, non ut hic voluit a φάω τὸ σφάζω declinatum arbitror sed hinc unde χειραπτάζω et utrumque ad ἀνδροληψίαν refero, cujus proprium est verbum ἐφάπτεσθαι manum injicere, pignerari. Aliis regionibus adscriptum sed non minus controversum est ἄττεσθαι illud quod superius attigi quum de διάζεσθαι agerem, connexum nōmini ἵτριον. Βρήσσειν Galenus interpretatur τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν· ἐνιοὶ δὲ χωρὶς τοῦ ρ γράφουσιν, ex quo

53) Conjunctionem harum affectionum declarant Hippocratis loci: αἱ σιγῶσαι ἐκστάσιες — ὄμμασι περιβλέπουσαι Coac. 314. T. I. ἀλλοῖα φρονέων καὶ ἀλλοῖα ὄρεων de Glandul. 499. Ἐννεάζειν τὸ διὰ μωρίαν παραβλέπειν Anecd. Bekk. 251. Διοσκεῖν συνεχῶς τὴν ὄρασιν μεταβάλλειν· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῇ σῶματι καὶ τῇ ψυχῇ Hes.

colligimus βήσσειν et onomatopoeticum βράσσειν eodem niti fundamento v. Parall. 402. In Apoll. IV. 819. Ἡφαιστον λωφρήσειν πρήσσοντα πυρὸς μένος et v. 1537. πρήσσοντος ἀήτεω Brunckius sigma simplex substituit; Wellauerus vero qui verbum πρήθω praeter imperfectum Epicis inusitatum fuisse contendit, ex libris nonnullis, qui utroque loco sigma alterum consueto errore omittunt, confecit praesens πρήσω analogiae alienum; namque in ὦ nullum verbum exit nisi sigma duplicato; Hesychius pro Ἐκρησσῶν (sic) φρυσῶν sine dubio non ἐκπρήσσων scripsit ut Kuestero placet, sed ἐκπρήσων futurum praesenti, ut saepe, interpretatus; quanquam secus sentit Dindorfius in Thes. Ceterorum verborum una est conformatio. Duo composuit Eustathius p. 1882, 18. πέλω πλῶ πλήσω, πέτω πτῶ πτήσω, quorum primum obscure modo elucet ex derivatis πελεμίζω, quod EM. illi subnatum censet, et Πέπληται πέπληται Hes. quanquam id quoque suspectat Albertius pro πέπληται corrigens πέπλησται ut Πλῆτο ἐπλήσθη a πίμπλημι. Quodque in Epim. Cram. I. 149. ponitur τοῦ πλῶ ὁ μέλλον πλήσω ἐξ οὗ τειχεσιπλήτης, vix dubium ne ille ad aliud retulerit principium unde Πλῆτο ἐπελάσθη et Πλήτης πελάτης. A πτῶ secundum proportionem derivata sunt καταπτήτην et πεπτηώς, cujus duplex est significatio, una conveniens praesenti πτήσω, altera cadendi, quam Buttmannus rejicit sed clare expressit Nonnus XVIII. 120. πεσεῖν μέλλοντα—οὔποτε πεπτηῶτα, nec aliud sonare videtur homericum ἀκταὶ λιμένος ποτιπεπτηνῦναι hoc est προςπεπτικνῦναι ut Eustathius explicat; ἀστράγαλοι πεπτηότες Anth. VII. 427. ἵπποι πεπτ. Nonn. XXXVII. 359. quorum nihil ad πτήσω referri potest. Denique verborum ipsorum quanta sit conjunctio declarant syntheta καταπτῆσαι et καταπεσεῖν animo concidere, et verba latina sternere consternari, cadere cadere, quodque Hesychius exsignavit Κάπτει (καπτῇ) καταπέση, si sine interpretatione traditum esset, nemo sciret utrum ad πίπτω pertineat, an ad πτήσω, an quo vulgare ἔπτειν, hoc est ad πέτομαι, an pro καταπετάσθω positum sit, cujus aoristus ἀναπτάς legebatur in Zenodoti editione; quibuscum comparari possunt πτοία, πτώσω, πέ-

πιτωκα, πιῶσις, ἐπιώθην.⁵⁴⁾ Ῥήσσω ῥήγνυμι Buttmannus Lex. I. 130. a ῥαίω ortum censet, cui proximum est ῥάσσω, nec diversa potestas; Photius Πάξας, τὸ δὲ ῥήξας οὐκ ἀπικόν, nimirum si *prosternere* valet. Etiam πήσσω, si propriam habet impingendi significationem, non longe abest a παίω. Τμηῖσαι Sylburgius ad Clenard. p. 554, 3. et posteriores ad τμηῖσσω referunt, cujus fides dubia v. ad Buttm. 298.⁵⁵⁾ antiqui a τμηῖω et ulterius a τέμω τμῶ deducunt EM. ut πέτω πτω πτήσσω. Aeolicis, quae dicuntur, πέσσω πέπτω, ὄσσω ὄπτω Eustathius 1398, 34. subnectit ἴσως καὶ τὸ λίσσω ἐκ τοῦ λίπτω ἥγουν ἐπιθυμῶ γέγονε, quod illi non dissimile sed propius est dorico λάω. Νίσσομαι idem per solitas ambages a futuro verbi νέομαι repetit 1288, 58. Πλίσσειν a πλέκειν natum esse probatur adverbio ἀμφιπλίξ, quo Sophocles usus est de serpente lignum circumplicante pro περιπλέγδην, non abusive, ut Polluci visum, sed maxime proprie. Ὅσσω et ὄπτομαι ut inter se ita cum οἶομαι opinor, ominor cognata sunt perinde ac nomina ὄσσα, ὀμφή osmen sive omen; nam promiscue dicitur κακὸν οἶεσθαι et ὄσσεσθαι (προτιόσσεσθαι) sed hoc etiam de eo qui alteri malum inferre cogitat idque etiam vultu prae se fert; unde traducitur ad res, quarum adspectu praenoscimus futura: πέλαγος ὀσόμενον ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Hom. αἶμα μέλαν κέχνται προῖδὸν κακότητος ἀνάγκην portendens calamitatem Orac. Herod. VII. 140. Ἀρύσσω si mirabili codicum consensu Herod. VI. 119. satis sustentatum putamus, certe nihil aliud est quam αρύω, cujus generis compluria a Suida s. Ἀπινύσσω collecta sunt: ὃν τρόπον ἀπὸ τοῦ ἀρύω ἀρύσσω, ὀδύω ὀδύσσω, οὕτως πνύω ἀπινύσσω. Θώσσω H. Stephanus assumsit ex temporibus obliquis Θῶξαι μεθύσαι πληρῶσαι, Θωχθεῖς θωρηχθεῖς etc. quorum thema θόω nomini θοίνῃ praestruit EM. et hinc aptus est aoristus Θώσασθαι εὐωχηθῆναι μεθύσθαι Hes. qui iisdem verbis interpretatur θήσασθαι.

54) Dindorfius in Thes. IV. 1177. novitios scriptores, qui καταπιωθῆναι protulerunt, verbi καταποθῆναι similitudine in errorem inductos esse statuit. Mihi haec injusta videtur suspicio.

55) Allatis adde τμηῖαιο Andromachi Galen. de Antid. p. 37. T. XIV.

Κνώσσω num quid commercii habeat cum *Κνώσος ἡσυχία πάντων* cumque *νωθής* et *νώκαρ*, decernat qui velit. Inter ea quae futuro carent EM. 232, 15. refert poeticum *λεύσσω ἐκ τοῦ βλέπω*, quod utrumque a *λάω* extitisse videtur; nec displicet Porphyrii sententia *λέων ἀπὸ τοῦ λεύσσειν* Sch. II. XIII. 340. nam leoni proprie tribuitur *τὸ γλανκιᾶν*. Quae in *σω* non purum exeunt, sigma asciticium habent, *τέρσεσθαι παρὰ τὸν θέρσω μέλλοντα αἰολικὸν τροπῇ τοῦ θ* EM. 753, 38. sed Eustathius 1074, 15. *ἐκ τοῦ τείρω τέρσω αἰολικοῦ ἀναδραμόντος εἰς θέμα γίνεται τέρσω*, quarum notationum alteri fidem affert homericum illud *ἡελίου τερσήμεναι αὖγῃ* et vulgare *εἰληθερεῖν ἐν ἡλίῳ θέρεσθαι*, pro altera facit quod poeta *Ἀπόλλων αἵμα τέρσηνε* dixit pro abstersit, latina autem abstergeo, detergeo, tergeo sive tergo a *τείρω* tero propius absunt quam a *θέρω* torreo. ⁵⁶⁾ *Τέρῳμαι ξηραίνομαι* attuli ad Buttm. p. 300. Verbi *αὔζω* forma nativae similior apparet in latino *augeo* et novitio *αὔγω*, cui Coraes in Atact. II. 134. componit *δέρω* et *δέψω*, nec multum abhorret *δεύω*, nam et humectando rigida emolliuntur et subigendo. Quod in EM. 16, 35. dicitur *δέψω* ex *ἔψω* ortum esse, minus credibile est quam *ἔψειν* et *εὔειν* eam inter se et vocis et significationis similitudinem habere ut pro cognatis haberi possint v. Coraes ad Xenocr. p. 122. Idem videtur de *ἀλέξειν*, *ἀλαλκεῖν*, *ἀλεῦσαι*. *Ἀδάζω* sive *ὀδάζω* nemini dubium videri potest unde creverit. Ceterorum, quae in hac dissertatione attigi, origo aut altior est quam ut inveniri possit aut ita in promptu posita ut explicatione non egeat.

56) Schol. II. XI. 621. *ψύχειν μὲν λέγεται πρὸς ἄνεμον, τέρσεσθαι δὲ ἐν ἡλίῳ*. Hinc patet in Sch. Od. VI. 98. *τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραῖναι λέγει, τὸ ἐν ἀνέμῳ ψύχειν*, post *ξηραῖναι* inserendum esse *τερσῆναι*, quod Buttmanno non succurrebat. Veteres qui *πενθήμεναι* ad *πενθαίνω* referre non sunt reveriti, nescio an *τερσήμεναι* maluerint aoristum activum dicere significationis neutralis participem ut *ἀλεαλνεῖν* et similia v. ad Aj. p. 383. quam ut pro passivo acciperent, cujus legitima forma foret *ἐτάρσῃν* vel *ἐτράσῃν*.

sinistra accipi quae tradidisset dextra, idem fere antiquis Grammaticae auctoribus usu venit ut quae κατὰ τέχνην finxissent, sumerentur pro usitatis inprimisque praesentia imaginaria, quae illi proportionem sequentes temporibus modisque praetexuissent acephalis, in schola superstitiose proponerentur tanquam usu comprobata, novissime autem errore agnito architectis suis opprobrio verterentur quasi patrii sermonis ignaris. Quos contra subtilissimos graecae consuetudinis aestimatores fuisse clarum faciunt tum alii canones huic sermone intexti, tum illa Heraclidae Grammatici non admodum clari adnotatio forte fortuna ad nostram servata notitiam, inque dies magis clarescet si veterum magistrorum theorematia et fictiones scholasticas ab articulis, ut ita loquar, fundamentalibus, ipsosque principes artis et decumanos a schedographis gregariis discernere didicerimus. — Ypsilon huic terminationi inconcessum, quo redarguitur codicum nonnullorum scriptura σκύλεσθαι Lucian. Lexiph. §. 21. a Jacobitzio recepta pro σκύλλεσθαι. Vocalem longam habet unum δῆλωμαι. Nam pro σφήλω Anecd. Bekk. 171, 25. scribi oportet σφήλαι verbis ἀντὶ τοῦ σφαλῆναι ἐποίησε ad ultimum remotis. Diphthongorum duae reperiuntur; εἰ in εἴλω, ut nonnulli scripserunt pro ἴλω, tum in δείλω, quod Aristarchus recepit pro δύστω, atque in ὀφείλω — altera vero in duobus βούλω καὶ οὐλω EM. 208, 27. Cram. I. 91. quod impugnat nescio qui p. 315. οὐδὲν διὰ τοῦ οὐλω βαρύνεται πλὴν τοῦ βούλω fastidito, ut videtur, imperativo οὔλε, qui fortasse ne imperativus quidem est sed vocativus ὀλβιε imperativi loco positus ut *macle*.¹⁾ De non puris Arcadius p. 158. τὰ εἰς ᾧ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται· εἰ δέ τι βεβαρυτόνηται, πάθος ἔχει ἕξ ἐντελεσετέρου εἰς ᾧ λήγοντος καθαρῶν, ὅφλω ἐκ τοῦ ὀφείλω ὥσπερ καὶ τὸ κέλω κέκλω καὶ μέλω μέλπω, hoc est ὥσπερ καὶ τὸ κέκλω ἐκ τοῦ κέλω καὶ μέμβλω ἐκ τοῦ μεμέλω, sic enim vaticinatur Eustathius κέλω ἐν διπλασιασμῷ κεκέλω καὶ ἐν συγκοπῇ κέκλω

1) Ὀλβεῖον doricum dicitur pro οὐλοχοεῖον. — Hesychius Ὀλοεῖται ὑγιαίνει scripsisse videtur ὀλοῦται. Idem Οὐλῇ ἔλκος εἰς ὑγείαν ἰκον.

p. 1306, 12. quod Hesychio reddidi pro *Κεκλεῖ καλεῦει* Parall. 557. cf. Diss. I. §. 3. et *μέλω κατ' ἀναδιπλασιασμόν μέμλω καὶ παρηνθέσει μέμβλω ὡς μίμνω γίγνω* 1722, 63. ²) Ergo nullum est praesens, cujus characterem praecedat consona nativa praeter devium illud *ὀπλεσθαι*, quod ex *ὀπλέεσθαι* concisum dicunt v. Sch. II. XIX. 172. nam quod in EM. 534, 25. scriptum est *κοχλίας παρὰ τὸ κόχλω τὸ γυρίζω*, id quilibet videt quo loco habendum sit. Haec autem omnia sermo maturior dereliquit et deposuit. Sed vigent et vivunt quae *lambda* duplici fulta sunt: *ἄλλομαι, βάλλω, βδάλλω, θάλλω, πάλλω, σκάλλω, σφάλλω, ψάλλω*, ac duo ab Hesychio memoriae prodita *Δάλλει κακουργεῖ*, quo notius est *δηλεῖσθαι*, et *Σήλατο ἔσεισε*, quomodo veterum aliqui homericum *Σαρπηδῶν ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν* interpretati sunt *ἐσάλευσε*. Sed pro *Σμῆλαι ῥίψαι* Salmasius vidit scribendum esse *σμησαι* (vel *σμηῖσαι*) *ῥύψαι*. Pro *Ἀπάλλεις ἀποπέμπεις* Suid. reponitur *ἀπιάλλεις*. ³) Eorum quae *epsilo* praeafiniuntur, notissima sunt *κέλλω, μέλλω, σέλλω, στέλλω*, minus nota *ἐλλω τὸ συστρέφω* EM. 116, 63. *ἐλλόμενα περικινώμενα* Hes. *βδέλλειν τρέμειν ἢ βδεῖν et βδέλεσθαι (βδέλλεσθαι) κοιλιολυτεῖν* Hes. qui eodem fere modo *βδελύσσεσθαι* explicat; et prorsus inaudita *Δέλλει καλεῖ, Διαδέλλειν διασπῆν* alieno loco scriptum post *Διάδοκίς*, fictique simile *τὸ σέλμα παρὰ τὸ σέλλω τὸ ὄρμῳ καὶ σόλος ὁ δίσκος* Schol. II. XVI. 1. Eust. 1041, 30. ⁴) quanquam non incredibile est a *σέω* (*σεῖω*) non solum *σάλλω σάλος et σάλαξ* i. q. *σεῖστρον* sed etiam *σέλλω* derivatum esse. Iota uni insitum est *τίλλω*, nam *ἴλλω* scriptura

2) Quod ad Buttm. adnotavi *ἐπιμέλεσθαι* non saepius quam semel legi, de hoc ipso infinitivo intelligi volui, cujus insolentia jam H. Wolfium adverterat. Poppo vero in Indice Thucyd. p. 413. mihi sex opponit locos, *quorum in nullo infinitivus legitur*. Hoc est *ἀπονοτὶ νικῆν*.

3) *Ἐπιλήμμι ἐπιτρέπω* Hes. scribendum videtur *ἐπιάλλμμι* verbum aeolicum pro *ἐπιάλλω*.

4) Alii *σέλμα* cum *σελής et σανίς* conferunt v. Sch. Apoll. I. 528. et Parall. 426. nec dissonant glossae laconicae *ἐλλά ή καθέδρα et κασελατίσαι καθίσαι* Hes. quae magis ad verbum *ἔω ἔζω* sedeo convenire videntur. A *σέλμα* derivatum est *σελμής τὸ ἱκτόν* Hes.

modo discrepat ab ἔλλω vello. Aoristo ἐφίλατο Hermannus Opusc. T. VI. P. I. 160. praesens φίλω, veteres analogiam pressius sequentes φίλλω praescribunt EM. 793, 39. ⁵⁾ iidemque ad explicandum ὀλλύω non ὄλω proponunt sed ὄλλω Herodian. Epim. p. 99. et 210. ⁶⁾ cujus nullum simile verbum suscepit consuetudo Graecorum sed quatuor ypsilo insignita βδύλλω, βρύλλω, μύλλω, σκύλλω, ⁷⁾ nam Hesychius pro Ἐβύλλων ἔβρουον ἐπλήθυνον non ἔβυλλον, ut Salmasius voluit, scripsisse videtur sed ἔβρουλλον frequentativum verbi βρύω, quod idem s. Ἐβρουεν interpretatur πληθύνειν. Longae vocales verbis non magis aptae sunt quam nominibus, de quibus antiquitus constitutum est τὰ διὰ δύο ἁλὶ ὀνόματα τὸ ὦ καὶ τὸ ἡ παρητήσατο ὑπὲρ τοῦ μὴ μακρὰ ἐπὶ μακροῖς γενέσθαι Cram. I. 60. Eadem fere est diphthongorum insolentia, primum in nominibus; nam quod in EM. traditur Παῖλλος ἀπὸ τοῦ παῖσω μέλλοντος παῖλος καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν παῖλλος, nescimus utrum proprium sit an appellativum, graecum an exoticum. Tum in verbis unicum est εἶλλω, quod series literarum in Hesychii lexico tuetur, nec aliunde declinatum est praesens aeolicum ἀπέλλω et aoristus Γέλλαι τίλλαι id est εἶλλαι, sed in nostris libris vix unquam legitur sine diversitate scripturae εἶλω, εἶλω, ἴλλω. Pro ἀείλλω θωπεύω EM. Hesychius αἰῶω praebebat, quorum utrique forsitan praestet αἰέλω i. q. εἶλω cum alpha prosthetico, idque a canibus ceventibus traductum censeo ad homines sicut σαίνω ⁸⁾ et adulator, quod Nonius scribit proprie de motu caudae dici, ac, si graece reddendum sit, convenientissimum erit προσίλλειν vel ὑπὶλλειν. Hinc ad alia deducimur trisyllaba, quo-

5) Perfectum πέφυμαι usurparunt Ephraem in Caesar. v. 35. in Maji Nov. Collect. T. III. et Tzetzes Exeg. II. p. 21. quem locum indicavit Hoelscherus.

6) In Cram. Anecd. I. 316. additur ἡ παρὰ τὸ ἔλω τὸ φρονεύω ὀλῶ ὡς πέλω ἀπολῶ (scr. πολῶ) μένω μονῶ (scr. πένω πονῶ).

7) Ignota sunt Διέφυλλε διέτιλλε et Φυλλόμενοι τιλλόμενοι Δωριεῖς Hes. (post φουλίδεσ).

8) Σαννίον τὸ αἰδοῖον ἀντὶ τοῦ κερκίον παρὰ τὸ τῇ κέρκῃ σαίνειν. Hinc σαίνουρος et αἰλουρος. Ἐσαθνύριζεν ἡ χαλλέν Hes. ἔσαννύριζεν scribendum ut Σαννυρίων cf. Prolegg. 271.

Lobeck. Technol.

rum ea quae nominibus verbisque conjugata sunt, ἀγάλλω, ἀσχάλλω, ἀέλλομαι πνέω Hes. ποικίλλω, αἰόλλω, σαρύλλω i. q. σαίνω, alio loco tractavi; item quae reduplicatione creverunt παιπάλλω, μοιμύλλω, cui numero Grammatici adscribunt κοικύλλω τὸ περιβλέπω παρὰ τὰ κύλα, etsi nec verbi significatio constat, nec κύλα dicuntur oculi. Αἰκάλλω, ἀγγέλλω, δειδίλλω, cuius synonymum est δανδαίνω, etyma alle abstrusa habent. Σκερβόλλω stirpem monosyllabam habere videtur, quae ex σκέραφος ἡ λουδορία et κερτομεῖν quodammodo conjectari potest. Ὀφέλλω augeo et synonymum ὁμφύνω non multum absunt a similitudine latini nominis *ops*, *opimus*, neque aliter habendum de ὀφέλλειν verrere v. C. I. §. 3. et ὀφεύλειν debere et oportere. ⁹⁾

Adnotamentum. Horum verborum multa lambda non a stirpe generis et seminis sed afflicticium habent ψάω ψάλλω, βδέω βδύλλω, βρύλλειν τὸ ὑποπίνειν ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς (βρῦν) Sch. Arist. Eqq. 1134. sed hoc incertius, nam in Comici loco βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν positum videtur pro βρυάζων, quod Glossographi εὐφραίνεσθαι εὖωχεῖσθαι interpretantur. Si verum est quod Suidas tradit Μυῦν ἔστι τὸ τὰ χεῖλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν, ὃ καὶ μύλλειν λέγεται, ¹⁰⁾ Theocritus, qui hoc de concubitu dixit IV. 59. illam comprimendi notionem, quae verbis μύειν, μύζειν, μυῖν subjecta est, a labris oculisque eo deduxit quo latinum *comprimere* convenit. Sed Sch. illud multo aliter interpretatur ἐλαύνει, ὠθεῖ, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, quorum munus est *versare molam*, περιστρέφειν τὴν μύλην καὶ περιελαύνειν Poll. VII. 180. et fortasse nomen μύλη a μύλλω ductum putavit eique verbo significationem torquendi tribuit, etsi proprie *ora torquere* significat ut adjectivum μυλλός διεστραμμένος τὴν ὄψιν. Sed haec transeo et relinquo ut parum comprehensibilia. Σχύλλειν τὸ τοῖς ὄνυξι σπῆν Hes. veri simile est

9) Eust. 1472, 30. χρεῖος ὀφέλλεται ἀντὶ τοῦ ὀφέλλεται καὶ ἀντὶ τοῦ αὖξεται ὅπερ ἔστι τοῦ τόκου ἀφορμή. Cum ὑφλισκάνειν γέλωτες et similibus convenit aliud augendi verbum ἀφάνειν φθόγον Eurip.

10) Schol. Arist. Lys. 126. μυᾶτε σακταμύττετε ἢ μύλλετε ἢ μυκτηρίζετε. Μυῖν γὰρ τὸ τὰ χεῖλη συνάγειν.

ab hoc ipso verbo originem habere, cujus labialem servat *spolium* σκῦλον v. Parall. p. 80. Non eadem sed similis actio subjecta est verbis ξέα, ξύω, ξαίνω, σκάλλω scabō, scalpo, parique utriusque consonae vicissitudine σπάλευθρον et σκάλευθρον v. Prolegg. 263. σπάλαξ talpa et σκάλοιφ. Θάλλω τὸ αὖξω παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω EM. 441. v. C. I. §. 1. ex quo θηλή, τήθη, τιθήνη, a Romanis uno vocabulo *mamma* comprehensa et verbum Θήλαντο ἐθήλασαν Hes. quod in Thes. non ad θηλαίνω referri debebat sed ad θάλλω. Cum θηλάζω autem Vossius recte contulit fello, cujus synonyma sunt βδάλλω, ἀθέλω sive ἀμέλω ¹¹⁾ mulgeo, unde compositum nomen caprimulgi, quem Graeci αἰγοθήλαν et αἰγίθαλλον ac nuncunquam (nisi exemplaria fallunt) αἰγίθον vocant. His ubi adjecero σέλλω a στάω (ἵστημι) natum videri, ad ea procedam, quorum liquida in ipsa stirpe inest. Buttmannus quidem Gramm. II. 305. non dubitat τέλλειν conferre cum ταλάσαι, τλῆναι, tollere, cujus perfectum tetuli ad tello pertinet ut pepuli, perculi; ex quo concludimus τέλλειν habere significationem tollendi, levandi, et ἐπιτέλλειν sublatum onus imponendi. ¹²⁾ Transmutationis illius simulacrum quoddam praebet κέλω unde κέλαδος et κέλωρ ἡ φωνή Hes. et κλέω καλέω. Sed ex βλείς et βλεῖο, quod Sch. Arist. Ach. 236. cum ἐμπλείμην contendit, non sequitur aliquando in usu fuisse praesens βλέω vel βλάω, neque Hemsterhusio assentior Καβλέει καταπίνει pro καταβάλλει valere v. Diss. I. §. 3. Citius βλαστός et βλάστη huc accommodari possunt; nam βλαστεῖν simile est latino *trudere gemmas, exigere uvas, radices*, eaque translatione et nos utimur *schiessen, schossen, treiben*, et alii recentiorum *pousser, jette de l'arbre*, Graeci-que ipsi: ὁ κρόκος ὠθεῖ τὰ φύλλα Theophr. Hist. VI. 6, 10. v. ad Aj. p. 90. Lambda duplex aliquando in locum simplicis

11) Βδέλλα ἀμελγομένη χροὸς αἷμα Nic. Al. 507. quo loco supra usus sum.

12) Τολμαῖν est suscipere et sustinere sive *tolerare* declinatum a τόλμη, quod accurate refert speciem verbi τέλλω ut σιέλλω στολμός, ἔλλω δλμος. Hesychius Τελάσσαι τολμῆσαι τλῆναι, cui convenit nomen τελαμών telamo id est lator; cetera alpha servant τάλας, ταλαός, τάλαρος.

successisse nihil est quo demonstrari possit nisi probamus eorum sententiam qui μέλλειν, quod saepe verbo μελεῖν explicatur v. Sch. Pind. Ol. VII. 110. etc. cum μέλειν cognatum putant ac proprie quidem dici μέλλω ποιεῖν meditor facere sed minus proprie μέλλω θανεῖν; quo modo novi Graeci, ut Reiskius ait ad Constant. Cerem. p. 96. saepe βούλεσθαι et θέλειν ponunt pro μέλλειν, et ad ultimum θέλω ad periphrasin futuri transtulerunt.¹³⁾ Lambda cum antistoecho ρ commutatum esse non satis probatur Hesychii glossa Ἀμερεῖν ἀμελεῖν, quae non suo loco posita est sed ante ἀμείρεσθαι ideoque dubitatur, sed congruunt μέλος membrum et μέρος pars ac magis etiam μέλος cura et μέριμνα, dividia, μερμήρα, Μείρεται βουλεύεται Suid. Θέλω Apollonius Synt. I. 2, 11. a λῶ extitisse opinatur detracta syllaba; alii cum ἐλεῖν et ἔλδεσθαι cognatum putaverunt EM. 317. nec longe distat δήλομαι, quod Schol. Nic. Th. 93. ex βούλομαι conversam censet ὡς ὁδελός ἀντὶ τοῦ ὀβελός. Horum nihil satis confirmatum est, sed quod de μέλειν et μέλλειν dixi, quodammodo corroboratur Hesychii auctoritate Βέλλειν μέλλειν, Βέβλεσθαι μέλλειν, φροντίζειν ἢ μέμβλεσθαι hoc est μέλεσθαι. Vocalis autem characteri praemissa quanta sit mutabilitas ex multis cognoscitur exemplis. Primum ζέλλω τὸ βάλλω EM. Ἐζέλον (sic) ἔβαλον Hes. Verbi σέλλω aoristum ἔσκηλα Eustathius recte ad σάλλω refert v. ad Buttm. 291. Sch. Theocr. XI. 34. βδέλλω τὸ ἐκπιέζω ὅθεν καὶ βδέλλα ἡ ἐκμυζῶσα τὸ αἷμα· ἀττικῶς δὲ βδάλλω, quod solum reperitur, sed a πάλλω non solum καταπάλης sed etiam καταπέλης et καταπελταφέτης et ut plerisque videtur etiam latinum pello; eodemque revocant πέλω, πελεμίζω¹⁴⁾ et κέλλω, quia ναῦν κέλομαι sive ὀκεῖλαι et navem appellere eundem intel-

13) Plaut. Amphitr. I. 1, 207. *vide sis quam mox vapulare vis pro vapulaturus sis.*

14) Hesychii Καλὸς ἀξίνη et Κελεῖς σκέπαρον, pro quo κελὶς scribendum videtur, idem fere significant quod πέλεκς. Ab eodem κέλλω antiqui etiam δάκελλα repetunt et μάκελλα EM. v. Prolegg. 106. ἀμφικέλεμον ἀμφοτέρωθεν ὀκέλλον καὶ στηριζόμενον EM. ut Hippocrates ἐγκέλομαι dixit pro ἐνστηρίζαι v. Galen. Comm. III. in L. de Fract. T. XVIII. P. II. 580.

lectum habent et alioqui consonae illae in principio vocum multifariam commutantur *κύαμος πύαμος, κόρνοψ πάρνοψ, κώληψ* poples. His adnectuntur procella, procellere, recellere cum simplici cillere, quod Servius movere interpretatur, eandemque significationem habet illud sive nomen sive verbum quicum conjunctum est *κίλλουρος ἡ σεισοπυγίς motacilla* et *ἔγκιλλος* sive *ἔγκιλλον* cauda agilis. Quemadmodum vero *cillo* a *cio*, sic *κέλλω* a *κίω* derivatum creditur; et sic Nicander pro *κίειν* dixit *στίβον δ'κέλλειν* Ther. 319. et *πλόον* (id est *ὁδόν*) *δ'κέλλειν*, Euripides Rhes. 901. *κέλσαι ὁδόν* ut *ἔρχεσθαι ὁδόν*, Oppianus Hal. III. 221. *οἰκία κέλσει κλεινὸς ἀνὴρ* pro *ἐλεύσεται*, obscurata significatione τοῦ ταχέως βαδίζειν καὶ τρέχειν, *ἔθεν καὶ κέλης καὶ κέλευθος* EM. p. 502, 10. p. 608, 33. quo propius accedit ad primitivum *κίειν*, unde Buttmanus et alii *κινεῖν* enatum putant velificante Hesychio *Κίατο ἐκινεῖτο* v. Diss. XI. §. 2. Vocalem aequae instabilem habet verbum late vagatum *ἔλλω, εἶλλω, ἴλλω*, cui Grammatici significationem volvendi et torquendi tribuunt.¹⁵⁾ Neque secus est nostra sententia; nam eodem tendunt derivata *βολβός* volva, *οὔλη κόμη παρὰ τὸ ἔλλω τὸ συστρέφω, ἔθεν καὶ ἐλίσσω* Cram. I. 302. vermiumque vocabula *ἴουλος, ἔλμινς, εὐλή*¹⁶⁾ et a synonymo *στρέφω* *Στροφάδες εὐλαί* Hes. quibus paria suppeditat sermo latinus *volvō* sive *volucra* et *convolvulus*; nec minus *εὐληρα παρὰ τὸ εἶλλω ὥς καὶ τὸ εὐλή* Eust. 1311, 46.¹⁷⁾ postremo *ἴλη* et *οὐλαμός* per eandem metaphoram qua *globus* militum dicitur et *σπεῖρα* manipulus. Alpha simplex apparet in *ἀλής* et *ἀλῆναι*,¹⁸⁾ eta in

15) Discrimen a Simplicio traditum *Ἰλλομένη τὴν δεδεμένην σημαίνει· εἰ δὲ διὰ τῆς ει, τὴν κωλυμένην, nusquam apparet.*

16) Paretymologiae instar est homericum *εὐλαί*—*παρὰ τὸ αἰόλλω τὸ στρέφω* Schol. Od. XX. 7.

17) Schol. II. XXVIII. 481. *τὰ εὐληρα Ἡρωδιανὸς καὶ ἐπὶ ἱματίου καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τίθεται φησι.* Si de veste, synonymon habet *εἶλυμα*, si de vinculis, *ιλλάς, ἐλλεδανός, Εἶλεα δεσμοί* Hes. et laconicum, nisi fallor, *βειλοπες* sive *βιέλοπες οἱ ἱμάντες* Cram. II. 290. pro *ἔλλοπες* sive *ἴλλοι*, postremo *Γέλιν ὀρμιάν* et *Σέλμεις ὀρμιά* Hes. *σελμίδες σχοινία* Eust. 197, 13.

18) *Ὑπ' ὀρπακα κλωνὸς ἐλιχθεῖς* Anth. VII. 20. quasi antiphrasis est homerici *ὕπ' ἀσπίδι ἐάλη.* Callin. Fr. I. 10. *ὕπ' ἀσπίδος ἄλκιμον*

ἡλακάτη, Βήλημα κώλυμα hoc est εἶλημα et in aliis quibusdam ejusdem dialecti v. Albert. ad Hes. s. Γήνεσθαι et Ahrens. Dial. Dor. 160. Cum Sophronis verbis τίς μοι τὰ λῆα ἐκτίλλει si quis contulerit Anacreontis locum EM. 713, 1. τίλλει τοὺς κνάμους ἀσπιδιώτης, vix se continebit quo minus τίλλειν vellere et ἵλλειν volvere idem verbum esse concedat; nam volvendo et torquendo evellimus defixa, ut Lucretius dixit *evolvens radicibus haurit ab imis* id est ἐκτίλλει sive ἐξειλεῖ idemque declarant etiam derivata, quae Hesychius affert Ἐλλίζειν τίλλειν et Γελλίζειν γαργαλίζειν id est titillare, quam significationem anticipavit primitivum Ἐλλόμενα περικνόμενα, nam κνῆν et κνίζειν proxime distat a titillando v. Diss. XIII. §. 4.

§. 2. Verba in *αμω* exeuntia nulla sunt, neque aliae vocales huc intrant praeter epsilon. Quo de genere Theognostus p. 134. et Epim. II. 322. haec afferunt: βρέμω, γέμω, δέμω, δρέμω, νέμω, τέμω, τρέμω, χρέμω τὸ ἡχῶ. Horum quartum a Technicis fictum jureque praeteritum est ab Arcadio p. 130. ubi inter τρέμω τὸ ἡχῶ excidit χρέμω. Τέμω ille sumsit ex Hom. II. XIII. 707. nam alibi non legitur, et hoc quoque loco Wolfius τεμεῖ, alii τάμον vel ταμέσθ' scribunt. Miraculi instar est Πέμει ὀδυνᾷ σήπει Hes. nec solvitur Theognosti interpretatione p. 11, 8. ῥέμω τὸ πειρῶμαι, τὸ δύναιμαι, quae cum illo exaequari possunt hoc modo τὸ τείρωμαι, ὀδυνῶμαι. Ὅμω Schneiderus fabricatus est sine ullo analogiae respectu tanquam prototypon vocabulorum ὄμβρος et ὀμιχῶ. Nec minus commenticium est γήμω Herodian. Epim. p. 15. Pro Λαίμεται εἰς βρωσιν ὥρμηται series λαιμάσσεται vel simile quippiam poscit. Liquidae duplicatae exempla nulla nisi ex vitio nata: Κάμμαι καθίζει Hes. ubi κάμβευ corrigunt, et Τέμμαιν πελθεῖν τιμᾶν Suid. Phot. cujus

ἦτορ ἔλας. Quint. III. 369. τοὺς δ' ἔλας ἀνὰ ἄστει et v. 413. βροτῶν εἰς τεῖχος ἀλέντων, pro quo Herodotus I. 80. κατεληθέντες ἐς τὸ τεῖχος. Alpha pro epsilo recepit αὔληρον ὅπερ Ἰωνες εὔληρον Anecd. Bekk. 464. et fortasse βαλιός i. q. αἰόλος, nec dissonat Γάλλια ξντερρα Hes. χορδῇ ἢ τῶν ἐντέρων ἐλλησις Schol. Arist. Rann. 342. unde Isidorus latinum *illa* arcessit. Ἐάλη Homeri interpretes antiqui modo ab ἀλεῖν repetunt modo ab εἰλεῖν.

correctio necessaria sed nondum tentata est. Ubi stabilitamento opus, assumitur consona proxima *κάμνω, τέμνω*. Neque aliae consonae characterem praecedunt praeterquam in verbis obsoletis et enormibus, quorum unum est *χραίσμετε* ἀπὸ τοῦ *χραίσμω βαρυτόνου* Schol. Apoll. II. 218. alii aoristum dicunt sed *μονήρη*, quia οὐδείς ἀόριστος εἰς *μον* (non purum) Cram. I. 176, 21. nam *τέτμε* imperfectum esse volunt Sch. II. IV. 293. Secundum est *Θέρμει* *θερμαίνει* Hes. et *Θέρμετο* homericum. Sed *λελιχμότες* sic ut *τέτμον* ex syncope ortum ferunt: οὔτε ἀπὸ τοῦ *χραισμῶ* οὔτε ἀπὸ τοῦ *ὀλισθῶ* μέσοι γεγόνασι παρακείμενοι ὥσπερ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ *λιχμῶ*. ἵνα μὴ διὰ δύο συμφώνων ἐξενεχθῶσι Cram. I. 268. ubi *ὀλισθῶ* scribendum est et *χραίσμω*, quorum perfecta in *σθα* et *σμαι* exciderent si hoc tempus in exitu duas consonas ferret syllepsi conjunctas v. EM. 667, 33.

Adnotamentum. Verborum usitatorum tria *γέμω, νέμω, τέμω* characterem immutabilem habent sed *τρέμω* a *τρέω* processit, *δραμεῖν* a *δρᾶν* (ἀποδιδράσκειν) et *δέμω* Eustathius 1047, 58. ad *δέω* (δεσμῶ) refert. *Χρέμω*, unde *χρόμος* ὁ *χρεμετισμός* Hes. et verba *χρεμέθω* *χρεμετίζω*, annexum videtur latino *screo* *χρέμπτομαι* eo cognationis genere quo sonorum imitamenta se contingere solent, neque longe distat a *βρέμω* fremo et a *βρίμη*, quibus adaptata sunt *βριμάω, βριμάζω, βρωμιῶμαι, φριμάσσω*, suo quidque proprio sapore; quare distinxit Herodotus *φριμάξασθαι καὶ χρεμετίσαι* et Schol. Lyc. 244. οὐκ ἔστι *φριμαγμός* ὁ *χρεμετισμός*, ἀλλ' ὁ διὰ τῶν ῥινῶν τῶν ἵππων ἀποπεμπόμενος ἦχος ὅταν γανριῶσι. Sed cum *βρίμη*, quod Hesychius ἀπειλή interpretatur, convenit etiam *Σφριαὶ ἀπειλαὶ ὄργαι* et *Φριᾶται βριμαίνει*, cui conterminum est *φρνάσσω* vix ut dubitari possit quin his omnibus subiunniat sonus minantium, ferocientium, gaudio et libidine gestientium. *Θέρμω* non minus solitarium est quam adjectivum *θερμός*, nam consona haec frequentissime fingendis substantivis verbalibus adhibetur (*χορμός, χάρμη*) sed nunquam verbis vel adjectivis in *ος* exeuntibus; ceteroqui adjectivo ad formandam terminationem necessaria, verbo modo producendae syllabae causa inserta est. Sed transeo ad verba quae in *νω* excurrunt.

§. 3. Arcadius p. 159. circumflecti dicit disyllaba *ἐχοντα* τὴν πρὸ τέλους εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν ἢ συμφώνου ἢ συμφώνων μὴ ἀντιστοίχων, χωρὶς εἰ μὴ κατ' ἐπένθεσιν εἴη τοῦ ν γενόμενα κυνῶ προσκυνῶ, πλανῶ, σινῶ. Τὸ δὲ τίνω κατ' ἐπένθεσιν· τὸ δὲ φθίνω καὶ φθάνω ἀπὸ ἀντιστοίχων· τὸ δὲ ἄνω ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ubi manifestum est post καταλήγουσαν scribendum esse μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἢ συμφώνων ἀντιστοίχων ἀρχόμενα. Hoc canone damnatur *Σιάνει* στείνεται συμβέβυσται Hes. id enim si unquam usurpatum est, certe alpha breve habuit, et *Δάνειν* κοιμᾶσθαι quod Phavorinus ex mendoso libro sumpsit pro δαύειν. *Κιάνειν* κτείνειν Hes. et Aret. Sign. Diut. II. 11, 165. vitium in accentu contraxit. Itaque duo relinquuntur, poeticum ἄνω et φθάνω, quibus Arcadius quidem alpha tribuit breve propter homericum ἄνοιτο, quod nonnulli ἄνυτο scribi jubent v. ad Buttm. 115. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 177. Matthiae Lex. Eurip. I. 273. nec tamen dubitavit, opinor, quin produci possit, id quod demonstrat Epim. Cram. I. 16. neque negat Heraclides Eust. 1434, 20. sed naturae minus consentaneum esse censet: ἄμεινον λέγειν ἀνύω ἢ περ ἄνω ἵνα μὴ παραλόγως μηκύνηται τὸ ἄλφα. Alterum φθάνω metri necessitate excusatum habet Schol. II. IX. 506. ἐκτατέον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον· ὁ δὲ Ζηρόδοτος γράφει φθανέει, commotus fortasse congruentia verborum ἄνω et ἀνέω, quo Xenophon utitur et Hesychius *Προσανῶν* προσανύων· ἀνεῖν γὰρ τὸ αὖξειν καὶ ἄνην τὴν αὖξησιν, nisi is de barytono, ut Vossius statuit, loquutus est; posteriores tamen φθάνω in hexametro scripserunt, non φθανέω. Ἄνω pro αἴνω τὸ ἀναδεύω non legimus, nisi quod Eustathius dicit 801, 60. *Πανσανίας* οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἰνεῖν ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α φησὶν ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχειν τὸ α, de barytono ἀνεῖν dictum est. De secunda vocalium haec docent: τὰ διὰ τοῦ αἰνω διὰ τῆς αἰ γράφεται πλὴν τοῦ σθένω, μένω, πένω, στένω Theodos. Gramm. p. 72. τὰ διὰ τοῦ αἰνω διὰ διφθόγγου. Ὅσα δὲ παράγουσιν ἐξ αὐτῶν ἀρσενικὰ ὀνόματα εἰς ος διὰ τοῦ ε φένω, στένω, πένω· σὺν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἔνω τὸ δύναιμι, quod ita intelligi debet ac si scriptum esset τὸ ἔνω ἀφ' οὗ τὸ ἀνύω τὸ δύναιμι ut Sch. Od. I. 1. p. 9.

ἀνὴρ παρὰ τὸ ἀνύειν δύνασθαι. Atque huiusmodi verbum generali faciendi significatione praeditum non solum synthetico αὐθέντης id est αὐτουργός subest ut Schol. II. XVII. 217. ἐνυάλιος παρὰ τὸ ἔνω τὸ φρονεύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ αὐθέντης v. Wieseler. ad Eumen. p. 49. et simili Συνέντης συνεργός Hes. sed etiam paragogo ἔντεα=ὄργανα. Nec difficile creditur ab illa infinita significatione faciendi transitum esse ad hanc angustiorem interficiendi, quam non solum praepositiones verbis agendi impertiunt ἐξανύω τὸ φρονεύω Sch. II. XI. 365. ἐκπράττω, διεργάζομαι perimo, sed etiam simplex ἀνύω interdum obtinet. Quare Grammatici ἄνω et ἔνω idem verbum esse statuunt v. Sch. Hesiod. Sc. 311. et ab hoc ἐναίρω et Ἐνῶ repetunt Sch. Lyc. 519. et αὐθέντης pro αὐτοφόντης dici adnotant, ¹⁹⁾ χειρώναξ pro χειρουργός, ut et simplex ἄναξ nonnunquam idem valet quod ἐργάτης et τελεστής v. Parall. 125. Sed hoc ἔνω sive ἔνω non minus insolitum est quam illud ἔνω ἐνόω, unde Buttmannus ἔνοσις enatum censet, et huic paria γένω et κένω aptum proserendo perfecto κέκονα et substantivo κονή et κατακονή occisio, ἀνδροκόνος homicida, nec aliunde pendent Κακκεῖναι κατακόψαι Hes. et homericum κένσαι, in quo propria remansit potestas pungendi, hinc ad verbalia transmissa κεστός, ἡκεστή, κέστωρ (ut festra, bimestris) κέντωρ (ut μένω Μέντωρ) et κοντός. ²⁰⁾ Θένω non solum Technici ponunt Theogn. p. 144. (ubi ψένω scriptum est) Herod. Epim. 56. sed etiam Hesychius in usu fuisse testatur; nostris in libris num ferendum sit, disceptari solet. De φένω nulla est controversia quin jam diu exole-

19) Phrynichus Ecl. 120. αὐθέντης μηδέποτε χρήση ἐπὶ τοῦ δεσπότητος ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φρονέως. Theodorus Gaza de Mens. p. 302. ed. Petav. Graecos dicit, quia nullam vocem haberent, quae latinum *auctor* exprimeret, nomen αὐθέντης pro κύριος posuisse et hunc usum jam ante mille annos coepisse. De Euripide, qui δῆμος αὐθέντης χθονός dixit, Coraes ad Isocr. p. 330. sq. dubitat utrum κύριον sive δεσπότην intelligi voluerit an αὐτουργόν.

20) Α κένω βουκέντης, κέντρον et κέστρον cestrum, κέστρα, α ξαίνω ξάντης, φαίνω ιεροφάντης, sed α μιαινῶ (μεμίασμαι) μιástωρ, θερμαίνω θερμάστρα ἢ κάμινος. Cum bimestris et menstruus conferri possunt monstrum et mostellum. Pistor vero a prisco *ptso*.

EM. Eust. 668, 31. Qua in pugna opinionum licebit quantum quiddam interponere, ἀναίνομαι contrapositum esse τῷ αἴνυμαι proprieque significare *repudiare* ex negativa particula et verbo thematico αἴνω capio concretum illa liberiore compositionis ratione qua disjuncta formantur *ἀγο* — *nego*, *τίω* *ἀτίω* v. ad Phryn. 563. ex quo factum esse arbitror cur non solum ἡναίνετο scriberetur aucta praepositione pro ἀνήνετο sed etiam ἡνῆγάμην atque adeo ἀνήνασθαι quasi ἀναίνομαι, sic ut Buttmannus statuit, verbum simplex esset. His Hesychius addit Γαίνεται ἀνύει ex ἄνω factum, Γέγλανται κεκοίλανται, quod in Thes. ad γλάφω redigitur sed apparet a γλαίνω declinatum esse ut Διαγλαίνειν λυμαίνεσθαι eo, ut opinor, intellectu quo διακναίνειν dicitur pro διαφθείρειν et alia verba excavandi transferuntur ad lentam corruptionem. Σφεδανῶν — τινὲς σύνθετον ἐκ τοῦ σφέ καὶ δανῶν ὃ ἔστι κτείνων, ex quo non satis clarum fit utrum hujus commentii auctor δανῶν optaverit, quod Kuesterus alio loco scribi jubet pro Δαινῶν κτείνων (post Δαίνυντο) an δανῶν aoristum verbi δαίνω occido, cui fortasse nomen δάνος hoc est θάνατος attexuerunt. Trisyllaborum pleraque syllabam secundam ex paragoge habere videntur etsi non omnium primitiva demonstrari possunt. Quis enim pro certo sumat ἀκταίνειν vel ab ἄγειν (ἀκτός) productum esse vel ut ἀκτίς ab ἀϊσσω (ἀϊκτός) Schol. Plat. 451? Δαίνω quum extrinsecus augeatur, simplex esse videtur cumque διερός et δεύω sociandum; verumtamen syntheta quoque Graeci nonnunquam isto modo augment et fortasse aliquando obliti sunt illud cum αἴνειν compositum esse quod Grammaticorum nonnulli βρέχειν et ἀναδεύειν interpretantur, eodemque modo dicitur αἰονῆν, quod ad αἴνειν eandem proportionem habet quam αἰόλος ad εἴλειν sive αἰείλειν, Ἐορταὶ ἔδοξε²³) κρέματα Hes. et ἄωρτο ad αἴρω αἰείρω, unde nova pullulant verba αἰολάω,²⁴) ἐόλητο, ἐωρέω et nomina

23) Hoc a verbo unde ἄραρε, quod saepe pro δέδοκται valet. Hinc et Ἐόρτας (ἐορτάς) ἀρεσκούσας καλᾶς, nec minus ἄορες et ἔορες conjugēs, comparēs.

24) Cum αἰολῆν et ἀπαιολῆν id est πλανῆν, ἀπαιῆν, conferendum est ποικίλλειν, quod Sch. Soph. Trach. 411. per δολιμεῖσθαι explicat,

his connexa αἰώρα, ἀορτής averta, μετήγορος etc. Sed ad hanc societatem etiam λαίνω aspirat, nec facilis repudiatio; nam et humor molliendi vim habet et tepor, duplexque verbi λαίνω significatio tepefaciendi et hilarandi apparet in affini λθαίνειν, quod Hesychius θερμαίνειν et εὐφραίνειν interpretatur ut Ἰθῆ εὐφροσύνη et Ἰθδόνες εὐφροσύνη. ²⁵⁾ Ita perpetuo in vorticibus etymologiarum volutamur. Μαίνομαι—οὗ τὸ ἐνεργητικὸν ἀσύνθετον οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει Sch. ll. V. 185. Μαραίνω jure adnumeratur paragogis v. Prolegg. 37. et μαιίνω quoque duo elementa nativa habere videtur ea quae vocabulorum sordidorum μίνθος (mentula?) ὀμίξαι, Μίρμα ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς καὶ ῥυπαροῦ, Μιργῶσαι πηλῶσαι primaria sunt. Τὰ διὰ τοῦ εἶνω ἔχοντα ἐν τῷ μέλλοντι τὸ ε ἀναφαινόμενον γράφεται διὰ τῆς εἰ τείνω, μείνω, γείνω, θείνω Theogn. 144. quorum secundum apud Arcadium rectius scribitur κτείνω. Moschopulus Sched. 85. et Choerob. in Psalm. 59. γείνω, θείνω, στείνω, ἑρεείνω, εἶνω τὸ καλύπτω, ὅθεν εἰνόςφυλλος, eodemque utitur Eustathius 1925, 27. ἔω ἔνω εἶνω τὸ καλύπτω, οὐ παράγωγον τὸ εἰνύω· sed totum ex vano conflatum est; Arcadio p. 161. pro εἶνω reddendum est unum ex hyperdissyllabis ἀλεείνω vel aliud. — Τὰ εἰς ῥω παραληγόμενα διφθόγγῳ μὴ τῇ αἰ ἢ εἰ περισπᾶται χωρὶς τοῦ ἐλαύνω Arc. l. c. quod confirmat Herodianus π. Μον. 22. οὐδὲν βαρύτονον τῇ αὐ παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνίοις καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται, quorum ultima vitata esse apparet, sed sanatio difficilis. Nam ut Herodianum de thematico ἔλω loqui credam, quod neque legitur unquam neque ad propositum pertinet, mihi imperare non possum, alterum autem verbum in αυνώ, quod accentu

Κατεῖλε ἐποικίλλε (vel ἐποικίλε) Hes. a κατέλλω vel, si κατεῖλλε scribimus, a κατελλώ, Ἀόλλει ποικίλλει, sed haec intellectu proprio.

25) v. Prolegg. p. 37. Translationem verborum humectandi eleganter illustravit Hemsterhusius s. ἱαίνεσθαι. Pindarus quum mel vocaret ἀμεμφῇ ἰὼν μελισσῶν, primitivam nominis ἰός significationem tacite adumbravit, hoc est liquoris sive succi praesertim virulenti et medicati; nam et latinum *virus* huc accedit ac nescio an ἰχώρ quoque et ἰαχνὸν τὸ θαλπνὸν ἢ σαπρὸν v. Hemsterh. ad Hesych. s. ἱάχεον, nam σαπρός et σήπω cum ὁπός cognata videntur ut μυδᾶν et madere.

duplici notatum sit, non reperitur hodie neque ab ipso Herodiano affertur ap. Eust. 562, 42. τὸ δαμνῶν πλεονασμὸν ἔχει Δώριον ὁποῖος καὶ Ἡρωδιανὸν γίνεται καὶ ἐν τῷ ἐλαύνῳ ἐλαύνῳ, δύνω δύνω καὶ τοῖς ὁμοίοις, quae idem p. 670, 62. ex Heraclide affert τοῦ ἐρευνῶ ἢ παραγωγῇ κατὰ τὸ ἱκνῶ, οἴχῳ οἴχνῳ· οὕτω ἐρέω ἐρεύω ἐρευνῶ, ὅπερ βαρύνεσθαι ὤφειλε ὅτι πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ ὁμοιοτελεῖ τοῖς πρωτοτύποις οἷον ἐλάω ἐλαύνῳ, θύνω θύνῳ, δύνω δύνῳ. Eundem locum attigit Helladius Phot. p. 868. τὸ ἐλαύνῳ παραλόγον· πᾶν γὰρ ῥῆμα παραλήγουσαν ἔχον τὴν ἀν ἢ καθαρῶν βαρύνεται, ψαύῳ, φαύῳ, ἢ σύμφωνον ἔχον περισπᾶται, ἀμαυρῶ· τὸ δὲ χαύνῳ παραλόγως βαρύνεται, sed quum χαύνῳ modo dicatur, nec unquam χαύνῳ, non dubito quin ἐλαύνῳ supponi debeat; nam his canonum fabricatoribus consuetum est ut quod initio proposuerint denuo proponant in exitu. Χαύνῳ ne etymologi quidem fingere audent sed χαύνος παρὰ τὸ χαίνῳ ὡς φαίνῳ φανός EM. De φαύνῳ quod narrant, mera fabula est: τὸ βαννός παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνῳ, ἐξ οὗ φαύνῳ καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ αὖνῳ Schol. Dionys. Gramm. 654. Sed pergam ad ultima Arcadii: τὰ εἰς ἡμῶν μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται ὑπνῶ—σεσημείωται τὸ δάκνῳ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δαγκάνῳ γέγονε κατὰ συγκοπὴν. Καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ἡ τὸ μ βαρύνεται μίμνῳ, κάμνῳ, τέμνῳ. De syncope gratiam facimus sententiae auctori, sive is Herodianus fuit sive Heraclides, cui idem tribuitur Eust. 28, 45. Quae alia consonam vel in epiploce vel in diastasi positam habent, aut ignota sunt ut Βερνώμεθα κληρωσώμεθα et Παδάμναι βλαστάνει Hes. aut scripturae controversae obnoxia ut κέρχῳ, ἐγκέρχῳ, quod saepius κέρχῳ scribitur. Δάμνεται δαμάζεται Hes. Musurus inexit pro subiectivis sed idem Ἐδαμνον ἐδάμαζον quod mutare non audeam, nam δάμνονται Aret. Cur. Acut. I. 1, 193.²⁶) summo librorum consensu sustinetur et homerico δάμνησι Aristarchus δάμνησι praelulit

26) Paulo post μουσικῶ (soporem affert) ἐθισμὸς αὐλῶν ἢ ψαλμὸς λύρης, scribendum est ἐρεθισμός. Ἐρεθίζειν μάγαθιν Telestes usurpavit pro χρούειν, quod verbum de tibiis quoque dici solet v. Jacobs. ad Anall. T. I. 353.

σὸν τῷ ἰ ἀπὸ τοῦ δάμνω ὑποτακτικοῦ EM. *Μαρνοίμην, κρεμοίμην* et *μεμνοίμην* Buttmannus metaplasmi nomine excusat, sed illud sustulit Bekkerus in Homeri loco *μαρναίμεθα* scribens; pro *κρέμοισθε* scito Dobraei positum est *κρέμαισθε*; *μέμνοιο* si satis constaret, ad *μέμνομαι* referri oporteret, quod adversus Elmslejum defendi ad Buttm. 244. sed *μεμνῶτο* in Cratetis Fragm. p. 249. nescio quid esse dicam nisi vestigium priscæ scripturæ pro *μεμνῶτο* forte temere relictum ut Schol. Eur. Ph. 692. *σοὶ ἔκγονοι* antiquitus pro *σῶ ἐκγόνῳ* scriptum fuisse suspicatur. Illa vero metaplasmi ratio unice convenit ad *πτάροισθε* Aristot. Probl. X. 18. quod evitari non poterat nisi quis priscam optativi formam *δαίνυτο*, *ζεύγνυτο* resumere vellet. *Κέντω* EM. 506, 51. finxit propter infinitivum *κένσαι*, cui explicando sufficit *κένω*. *Πέφρνειν κτείνειν* Hes. fortasse aoristus est accentu Aristarcheo.²⁷⁾ Aliquanto firmiora fundamenta habet *πίτνω* v. ad Aj. p. 184. quanquam cetera cum vocali mutant declinationem *σκιδνῶ*, *κιρνῶ*, *πιλνῶ*, *ὀριγνῶμαι*. Geminatio semivocalis vereor ut Hesychii exemplo *Τέννει στένει*, *βρύχεται* satis probata sit. *Κτέννω* saepius legitur apud LXX. et aliquoties in libris profanis v. Jacobs. ad Anth. Pal. 723. Dindorf. Praef. ad Schol. Aristoph. T. XII. p. XIV. sed re vera aeolicum est.

Adnotamentum. Quemadmodum *φθάνω* a verbo puro profectum est, quod ostenditur futuro *φθήσομαι*, ita verborum, quae percensui, pars maxima consonam finalem quasi per insitionem accepit; *ἐκ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ γίνεται τὸ χαίνω* ὁμοίως τῷ ῥῶ ῥαίνω, *χρῶ χραίνω* Eust. p. 1063, 40. p. 1778, 19. in quibus dubium est utrum *ῥαίνω* (rigo) a *ῥέω* derivatum crediderit an ut cetera a themate secundae conjugationis *ῥάω*,

27) *Πέφρνω* praesens conveniret mediis poetici coloris, quorum consonae ultimae praeposita est ea, quae verbum inchoat, *κῆλω κέκλωμαι*, *μέλω μέμβλωμαι*, *μένω (μέμονε) μέμνομαι* (memini). More autem usitato epsilon in iota vertitur *μένω μίνω*, *πέτω πίτω*, *γένω γίνωμαι*. Similiter si consonae, quae verbi est ultima, supponitur extranea, iota pro epsilo succedit *τέκω τίκω*, *πέτω πίνω*, *ῥέπω ῥίπτω*, *πιλνάω*, *πιρνάω*, sed non semper, *δρέπω δρέπτω*, *πέκω πέκτω*. Sic etiam ab *ἔχω ἴσχω*, *ἐνέπω ἐνίσπω* differt *ἔπομαι ἔσπομαι*, a *πλάττω* et similibus *πέφρναμαι*.

quod subolis loco reliquit aoristum ῥάσσετε. Cum tertio coaluit ἀχραΐς i. q. αχραντος, atque hac contaminandi significatione cum usitato χράω et χραύω tango connectitur. Cum utroque idem p. 1603, 10. conjungit σῶ σαίνω, κρῶ κραίνω, κῶ καίνω, hisque p. 691, 5. addit βῶ βαίνω, μῶ μαίνω, δρῶ δραίνω. De primo consentit Theognostus p. 146. σῶ σείω δ καὶ σαίνω λέγεται, quod verum esse docent Photius Σαίνει σεiei, Σαίνουροι σειοντες τὰς οὐράς et Hesychius Σαίνεται κινεῖται, ipsaque similitudo constructionis οἱ κύνες σαίνουσι τὸ οὐραῖον Sch. Theocr. II. 109. unde σάνσις duci poterat ut φάνσις, sed pro eo maluerunt σεισμὸν τῆς οὐρᾶς dicere Poll. V. 61. Proximi κραίνω thema ponendum est duplex, unum κρα sive καρ, cui accommodata sunt κάρα, κράς, Κράνα κεφαλή, ²⁸⁾ κράτος, κάρῃων, αὐτόκρανος, alterum κρέω, unde κρέων, cujus interpretatio est κραίνων Sch. Aesch. Suppl. 577. ex quo expressa sunt κρέτος, κρέσσω capitalior, et syntheta Κρησίλας v. Meinek. Delect. 236. Κρησιφῶν Tzschuck. ad Strab. XIV. 535. et Κρεςφόντης, quod pro Κρεοφόντης valere puto ut Θέσφατος, ἐπεσβόλος. Καίνω ille, nisi me fallo, a κέω τὸ κεάω ortum putavit sicut πάμενος et ἔκτακα ad πτάω refertur EM. ex quo et ex πτείνω commixta sunt ἔκταγκα, πτάντης etc. Postremorum βαίνω, δραίνω, non tanta vis fuit ut primitivorum memoriam obscurarent; et γράω, φάω possessione dejici non potuerunt. Haec omnia verbis secundae conjugationis vel usitatis vel oblitteratis adhaerent, nam σαίνω quoque diversum a synonymo σείω etymon sequitur, quod ex σάλλω et σάλος emergit. Hujusque vicissitudinis literarum ε et α supra quum de primitivis dissererem C. I. §. 8. exempla commemoravi minime dubia. Quo minus cunctandum est τετραίνω, quod reduplicatum est ut παπταίνω, τιταίνω, cum τρέω componere, ξαίνω cum ξέω, ραίνω cum ρέω, εκφλαίνω cum φλέω. Et quae verbo γίγνομαι cognata sunt, modo

28) Etiam κρήνη proprie ostium fontis, quod Romani quoque caput appellant, significare videtur; Aret. Cur. Acut. II. 6, 276. διὰ τῶν ὀχετῶν ὅπερ ἀπὸ ἡπατος ἐς νεφροὺς κραίνουσιν id est τελευτῶσι, unde ὀχετόκρανα nomen habent. Κρήνη et πηγή quid differant ostendit Siebelis ad Paus. I. 14.

hanc vocalem prae se ferunt, modo alpha; nam cum γέγαμεν (ut βέβαμεν) convenit γίγας ὁ γηγενής et νηγάτεος ἀπὸ τοῦ γείνω ὡς τείνω τατός Sch. II. II. 43. quod assumptione dignum videtur, cum γέω vero, cui EM. nomen γέα applicat, τηλόγετος Proculus ²⁹⁾ et indiges hoc est ἐγγενής, nam a geno foret indigen ut cornicen. Graecum γένω et quae Technici huic similia fingunt φένω, τένω, cognoscuntur duntaxat ex declinatis γέγονα, γένος, τόνος, τένων tendo, πέφνε φόνος. Μένω duas habet significationes manendi et obstinandi perseverandique a communi, ut mihi quidem videtur, fonte verbi μάω (μαιμῶ, μαίομαι) derivatas, unam per omnia tempora diffusam, alteram perfecti propriam, cujus duplex est apud Homerum species II. XVIII. 157. ἐκλέμεναι μεμαώς et paullo post v. 176. ἐλκόμεναι μέμονεν, quippe indicativus numeri singularis μέμαα non magis admittitur quam βέβαα, γέγαα. Μάνω cur non receptum sit, ex iis quae in ingressione §. 3. de terminationis hujus insolentia dicta sunt, intelligi potest, sed consona in primam syllabam transfusa finxerunt medium μᾶσθαι, cui cum μαίεσθαι, ut ante praedixi Dissert. I. §. 1. communis est sed lenior appetendi, ambiendi significatio; nec discrepant derivata, sicut Schol. Pind. Nem. I. 23. poetae verbum πολέμον μναστῆρα explicat μνήμονα πολέμον, ἐπιστήμονα ὅμοιον τῷ δηρικῷ μῆστωρες αὐτῆς, cui Eustathius Prooem. Pind. p. 8. (56) comparat μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, ³⁰⁾ propriumque Μέντης τὸν μενετικόν significare ait Sch. II. XVII. 73. Mentori vero Telemachi comiti Ptolemaeus Hephaestionis assimilavit Noemonem Achillis μνήμονα sive monitorem L. I. p. 13. ed. Roul. Πένω sive πονέω et ποιπνύω cum πνέω anhelō eo naturae foedere constricta sunt ut κενεὰ πνεύσας Pind. Ol. X. 111. cum πονήσας commutari possit et ἐμοῦ χάριν πνέων Aesch. Agam. 1179. cum πονῶν. Γείνομαι unde ortum sit patet; κτείνω Eustathius 1925, 27. ad κτέω refert, cujus vocalis in κτείς apparet, sed alii

29) Hoc nomine Festus docet aut procul a patre natum (Τηλόγον) significari aut eum qui patri seni natus sit. cf. Prolegg. 374. De graeco epitheto dissentit Doederlinus.

30) Ἐπιμαέω Odys. XII. 220. Schol. ἐπιμέμνησο.

propter infinitivum κιάσθαι ad κιάω EM. ut τείνω (τεταίνω, ταινία) ad τάω, unde imperativum τῇ tene arcessunt, quia ad capiendum manum protendimus; perfectum autem τέτακα quum quidam ad praesens τάζω replicarent, Apollonius ap. Choerobosc. Dict. II. 542. ex τέταγκα factum esse defendit detracta immutabili ut κέκλικα, πέπλυκα, nam a τάζω ejusque futuro τάζω (unde τόζον nominatum putant EM.) non τέτακα proficisci sed in activa quidem forma τέταχα, in media τέταγα ut κέκραγα. Nobis nulla religio est quin ponamus τάω, τάσω, τέτακα ut σπάσω, ἔσπακα, ³¹⁾ aoristum vero τεταγών verbo subjiciamus expleto τήγω sicut ἔτιμαγον processit a τμήγω τμήσω, cujus simplicissimum thema si poscitur, ponendum est τμάω ut τάω. Cum τήγω conspirat tago tango ut πήγω πήσω pago pango, ῥήσω frango, πλήσω plango, cum τείνω vero tendo; cum utroque conferre juvat ἐπιμαίεσθαι et ἐπιμάσασθαι, quae pariter intendendi et contingendi significationes complectuntur temporibus verbi divisas. Inter καίνω, κέκονα et κτείνω idem intercedit similitudinis quod inter πτύσσω πτύξ πνυγή pugnus, πτύκτια et pugillares, interque παίω et πταίω, κτείς i. e. multifido dente pecten Martial. XIV. 23. et κεάζω findo, πτίσσω pinso ejusque generis alia v. Parall. p. 31. Φαείνω a φάω deductum esse paragoge bisyllaba monui in Proll. 39. ³²⁾ Κέκρικα et κέκλικα Apollonius l. c. sic ut πέπλυκα et τέτακα perfecta anomala nuncupat, sed ego huc potius inclino Graecos, quum haec ita formarent, animum intendisse ad themata pura similia illis unde τίνω et φθίνω profecta sunt. Ac verbi κρίω, unde EM. nomen Titanis Κρῖος ductum esse statuit et assentitur Hermannus Opusc. T. VII. 296. memoria revirescit in adverbio κριδόν Apollon. de Adv. 611. et in latinis crevi, crinis, cribrum κρησέρα incerniculum et quod parum explanate scriptum est Κράσσεα ἀλευρότησις Hes. ³³⁾ Κλίνω consonam finalem non a stirpe tractam habere et Por-

31) Κατέσπακα Arist. Eqq. 718. sed τέθλακα, κέκλακα non reperi.

32) Ibi v. 5. διαίρεσιν male editum est pro συναίρεσιν.

33) Κρησέρα ἢ ἀλευρότησις ὀνομαζομένη Galen. Gloss. Διατήρησις καὶ διακρίσεις Plutarch. Symp. VI. 7.

phyrius statuit et Buttmannus, sed diversas uterque vias ingressi; nam ille ad II. XXII. 3. τὸ κλίνω, inquit, γίνεται ἀπὸ τοῦ κλείω atque omnia hinc derivata apud Homerum significationem circumcludendi habere contendit firmissime; alter in Lexil. I. 74. se non dubitare ait quin cum λιάζω cognatum sit, quod supra cum limus et obliquus comparavimus. Verbi πίνω stirpem puram ostendunt inclinamenta ἔπιον, πίομαι, πιστός potabilis, quanquam hoc Meinekios in Com. Fragm. T. IV. 380. in suspicionem vocat, latinumque vinibua a sono effuticio infantum qui cibum et potionem buas et papas vocant Non. ³⁴) ut graece lallantes βρῶν, denique imbueret et ἐμπῖσαι idem sonant. Ζίνω a themate, cui futurum σβέσω accommodatum est, profectum esse apparet ex congeneribus ζέννυμι, ζίννυμι et ἀποζίννυμι. De verbis in ὕνω in universum valet quod Eustathius dicit p. 621, 48. τὸ ἐθύνω ἐκ τοῦ ἐθύω γίνεται ὡς δύω δύνω, χύω χύνω, πλύω πλύνω, quorum primum cum terminatione mutat intellectum, tertio, quia χύω non reperitur, substitui potest φύω φύνω ab Arcadio appositum, unde ἐμφύνω Aretaeo familiare, vel θύνω θύνω, ξύω. ξύνω, nisi Odysseae interpretes binis locis, ubi ἀποξύνουσι et ἀποξύναι per περιξέουσι et ἀπολεπίσαι explicat, aliam, ut Buttmannus suspicatur, scripturam sequutus est ἀποξύνουσι, ἀποξῦσαι cf. Nitzsch. ad IX. 326. Wernick. ad Tryph. 516. Πλύνω cum latino pluo et utrumque cum πλέω sic ut germanica schwemmen et schwimmen cognationem habere hoc facilius persuadebitur si computaverimus eluacri nomina πύελος et πτύελος, quorum huic tau affluxisse, illi lambda defluxisse putatur v. Parall. p. 9. Sermo barbarie corruptus literam ν verbis infercire amat, κλάνω pro κλάω ut Καταρδάσσειν κατακλάνεσθαι Hes. quod temere mutatur, δένω (ἐπιδένω, ὑποδένω) et δέννω pro δέω ligo, τρώνω sive τρώνω, στρώνω, χώνω, λούνω, φθέρνω, φύρνω v. Coraes Atact. I. 45.

§. 4. Arcadius p. 162. τὰ εἰς ἄρω περισπᾶται· σεσημείωται τὸ ἄρω τὸ ἀρμόζω ἢ τὸ λαμβάνω. Verum hoc intel-

34) Πῖσαν φασὶν εἶναι κρήνην, ἣν νῦν καλεῖσθαι Βῖσαν Strab. VIII. 357.

est num, qui ita scripserunt, praesentia esse voluerint an aoristos accentu ad primam retracto propter characterem ρεσθαι. Duarum sequentium vocalium unam amandat Theognostus p. 201. τὰ διὰ τοῦ ειρω ἀποστρέφονται τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν, alteram Arcadius: τὰ εἰς ρω μὴ ὄντος πρὸ τοῦ ρ συμφώνου, εἰ παραλήγοιτο τῷ ο μόνῳ ἢ μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, περισπᾶται, ἀγορῶ, ἀμοιρῶ, quo expunguntur θόρω, πόρω et ejusdem generis alia v. C. V. §. I. unaque cum his ὄρω quo utitur Sch. Arist. Eqq. 1341. ὄρω ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον, ἀφ' οὗ τὸ ῥηματικὸν ὀρτός³⁷⁾ ὀρτῶ ὀρταλίζω, sed in veteribus scriptis nihil reperitur praeter ὄρονται vel pro ὄρνονται positum simileque Enniano oritur id est hortatur, vel pro ὀρῶσι. — Τὰ εἰς υρῶ ἐκτεταμένον τὸ υ ἔχοντα βαρύνεται σφύρω (σύρω) πτύρω, φύρω, μορμύρω, πλημύρω, ὀδύρω, ὀλοφύρω Arc. eademque fere Theogn. 145. sed per negligentiam omittunt ξύρω, (ξύρομαι) μύρω, κύρω et trisyllaba ἀθύρω et πορφύρω. Incertius est νύρω τὸ νύσσω Phot. Suid. pro quo νυρῶ apud Hesychium legitur cum paragogo νυρῖζει ξύει. Manifesto corruptum est Ὀμηγύρειν τὸ συνάξει. — Vocales longas ejicit Arcadius τὰ παραληγόμενα φωνήεντι η ἢ ω περισπᾶται, ubi aut excidit semiosis πλὴν τοῦ μερμήρω, quod non puto factum esse, aut μέρμηρε, quod Hermannus in Orph. Arg. 771. cum codd. omnibus pro vulgato μερμήριζε restituit, aoristus est verbi μερμαίρω a Suida relati sed omissi in Arcadii regula, quae est de diphthongo prima: τὰ διὰ τοῦ αιρω βαρύνεται, μαρμαίρω, καρκαίρω, σπαίρω, αἶρω. Sed et alia hic detracta sunt σαίρω, σκαίρω, χαίρω, ψαίρω, γαργαίρω. Majore vero industria complexus est diphthongi ει exempla: μείρω³⁸⁾ τὸ μερίζω,

37) Indidem esse videtur Ὀρτός (ὄρτος) βωμός Κύπριοι Hes. utroque enim nomine demonstratur aliquid erectum et extans ut Βωμοὶ λόφοι Αἰτωλίας Steph. i. q. βουνοί latinumque Arae rupes mari extantes; et ab eodem verbo ὄρος, ὄροχθος, ὄρογκος v. Prolegg. 171. nol. 13. Simillime Romani *excitare* dicunt pro exstruere potissimum aedificia, aras, sepulcra, epigrammaticarii graeci ἀνεγείρειν δόμον.

38) Diversum a σπείρω spargo est illud σπείρω τὸ ἐλίσσω, unde EM. 722, 45. Cram. Anecd. I. 387. nomina σπείρον et σπάρτον repetunt, sed pro hoc in Sch. Od. IV, 245. et II. II. 135. rectius legitur σπειρῶ.

τείρω, φθείρω, εἶρω, σπείρω, κείρω, nec omisit trisyllaba ἐγείρω, οἰκτείρω, quibus Theognostus adjicit ἀείρω, ἱμείρω, ἐθείρω, ἀγείρω. Πείρω illi nescio quo pacto elapsum est. Ceteris diphthongis aditum praecludunt regulae tonicae; una Arcadii de perispomenis in οἰρῶ, quae prius allata est; altera ejusdem haec: τὰ εἰς ρῶ παραληγόμενα διφθόγγῃ τῇ διὰ τοῦ υ̅ περισπᾶται, ἀμαυρῶ, εὐρῶ (νευρῶ) ἐπικουρῶ, et Grammatici Cram. I. 411. τὰ εἰς ῶ μετὰ συμφώνου τῇ εὐ-θείᾳ (τῇ εὐ) παραληγόμενα βαρύνεται, φεύγω, κεύθω—σεσημειώται τὸ εὐρῶ, ὅπερ οὐχ εὔρηται ἀλλ' ἐκ κλίσεως δαίκνυται, quod idem de αὔρῶ et οὐρῶ dici poterat v. ad Butt. 258. His peractis restat ut non pura conquiramus—τὰ εἰς ρῶ ἔχοντα ἐπιπλοκὴν συμφώνου περισπᾶται ὅποτε μὴ συγκοπὴν ἐμφαίνει ὡς τὸ ἔργῳ Arc. qui sine dubio non praetermisit ἄγρῳ, et illo loco: τὰ εἰς ορῶ περισπᾶται μὴ ὄντος πρὸ τοῦ ρ συμφώνου, fortasse addidit ὡς ἔχει τὸ ὄσφρῳ, ἐξ οὗ τὸ ὄσφρομαι· ut supra dixit ὀδύρῳ ἐξ οὗ τὸ ὀδύρομαι, ὀλοφύρῳ ἐξ οὗ τὸ ὀλοφύρομαι. Sed fieri potest ut hoc ὄσφρομαι propter novitatem testium repudiaverit. De consonis in diastasi positis tacet; cujus generis exemplum unicum est ἐρῶ ab Herodiano inter singularia relatum p. 43. Nam ὄρῳ in Lex. de Spir. p. 234. Herodian. Epim. 102. Moschop. Sched. p. 78. conservandae proportionis causa scriptum est pro ἦρῳ, quo Grammaticorum alii utuntur syntheton ἄψορῶς ad pleonasmum referentes EM. ut παλινόρῶς v. Meinek. Com. Fragm. T. III. 296. Φθέρῳ eosdem auctores habet quod κτένω, interpretes videlicet V. T. Alexandrinos. Λέρῳ non legitur sed δέρῳ et saepe περιδέρῳ v. Bast. ad Aristaen. 223. Jacobs. ad Achill. 519.

Adnotamentum. Verbi σκαίρω ὅθεν σκάρος Sch. Theocr. IV. primitivum est σπάω σπαίρω—καὶ τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἄμουσόν τινα κίνησιν δηλοῖ, τὸ δὲ σκαίρειν εὐμουσον καὶ ὀρχηστικὴν Porphy. ad Il. XIII. 443. EM. 722, 54. hisque non solum σκιρτᾶν et σκαρδαμύσσειν conjuncta sunt sed etiam Σπυρθίζειν σπᾶσθαι ἀγανακτεῖν σφύζειν et fortasse Κυρβάσαι ἀποσκιρτᾶν, Ἀποκυριάζειν ἀποσκιρτᾶν, χυρβιάσαι σκιρτᾶν, quae omnia Hemsterhusius ad Hes. s. Ἀποκυρ. ad nomen χοῖρος porcellus transfert. Inter

χαίρω et γαίω γαῦρος major est significationis convenientia quam formae, nisi quis certo exemplo probet gamma et chi in principio vocabulorum permutari; nam quod veteres occinunt γῡαλον et γωρυτὸς παρὰ τὸ γῶ (χῶ) τὸ χωρῶ, hoc γῶ manavit ex officina Philoxeni. Sed vere Sch. Eur. Phoen. 1390. ψαίρω ἀπὸ τοῦ ψῶ οὗ παράγωγον τὸ ψαύω, quae quantillum distent ostendunt glossographi διαψᾶν et διαψαίρειν eodem verbo διακαθαίρειν abstergere declarantes v. Valckenaer. ad Phoen. 1399. idemque significat ἐπιψαίρειν cum quarto casu et ἐπιψαύειν cum secundo; Συμπῆραι συμψηλαφᾶν Hes. Ἐναίρειν Buttmanus simplex esse iudicat a plurali οἱ ἔνεροι derivatum, Aristarchus, ut Lehrsio videtur de Arist. 147. ab ἔναρα propagatum voluit proprieque significare *spoliare*, ἔναρα autem dici arma ὅτι ἐνάρηος ἀντοῖς τὰ σώματα, quorum nihil concedi potest; nam ἐναίρειν semper est occidere, ³⁹) ἔναρα exuviae, neque ab hoc derivatum est verbum sed contra ab ἐναίρω ἔναρα, ab hoc rursus ἐναρίζω. Verbum primitivum vel ab illo ἐνω φρονεύω propagatum est, cui πέφρον et φένος ὁ θάνατος subjacent, vel idem significat quod ἀναιρῶ ex αἶρω et praepositione coalitum sed obscurata originis memoria et declinatum est quasi simplex ἦναρον et in nomen ἔναρα deflexum; vel, si hoc non ita est, quid consilii capiendum sit nescio. Non minus dubitationis affert καθαίρω, quod ut Buttmanno concedam a καθαρὸς derivatum esse non patiuntur rationes a me subductae v. Diss. XVI. §. 7. Ac ne simplex quidem mihi verbum videtur, etsi in declinando simplicium regulam in totum sequitur: κάθηρε (λύματα) προπαροξυστόνως ἀπὸ τοῦ καθαίρω ἐκάθηρε ὡς ἐμέγηρε Schol. A. ad Il. XIV. 171. Sic igitur est sententia, αἶρω et αἰρέω ex eodem quasi semine procrevisse exiguo formae, non magno significationis discrimine et ex utroque conflatum esse καθαίρω proprie significans *demo καθαίρω* sed praecipue *sordes de superficie aufero* hoc est *purgo*, quod confirmat Hesychii glossa Ἀποαιρεῖ καθαίρει et promiscuus verborum αἶρω et αἰρῶ usus: καὶ δ' αἶρε κυλίχνας Alc. Fragm. 33. καὶ δ' ἀπὸ πασσάλοφιν ζυγὸν ἦρεον Hom. εἰ

39) Ἐναίρειν χροῖα metaphora est ut *trucidare ignem* Lucret.

βροχίδεσσι μόνην γενέτειραν αἰέροις αὐτίκα καὶ—ἀμνοὺς
 ἔλοις Oppian. Cyn. II. 356. πένθος ἤρατο et similia v. ad
 Aj. v. 129. κῆδος ἐλέσθαι Apollon. III. 692. εὖχος ἀρέσθαι
 et κῦδος ἐλεῖν ap. Pindarum. Denique non multum abest quin
 ἀπαυρῶν τί τινος latino auferre praemium ab aliquo, au-
 ferre aliquid inultum par et simile esse putem. — Verbis
 σαίρειν et σύρειν quae subjecta sunt actiones verrendi et
 trahendi, eae ut natura conjunctae ita a scriptoribus mediae
 aetatis uno verbo σπαστρέυειν expressae sunt, ⁴⁰) unde ad
 σπᾶν et agnatum huic ψαίρειν deducimur, quod eandem ha-
 bet verrendi, tergendi, radendi significationem. Φθείρω et
 quod idem significat ψείρω Hes. a φθίω profecta sunt, cujus
 primaria significatio in ψάω et ψίω residet. Verbi τείρω
 Eustathius 1532, l. aliique veterum magistrorum fingunt pri-
 mitivum τρῶ notionem terendi et terebrandi et quae hinc pro-
 ficiscuntur perforandi atque penetrandi complexum, natura ita
 mobili ut totum fere vocalium heptachordum permeet τείρω,
 τρίβω, τρύω, τρύχω, τιτράω, τερέω (τερέσω Hes.), τερύσκω,
 τορέω, τορύνω, τρώω, τιτρώσκω, quibus adjuncta sunt no-
 mina vermis ligna pertudentis θρίψ τερηδών tarmes et in-
 strumentorum τέρετρον terebra, τρύπανον, τόρος sive τόρνος,
 τορύνη, turunda, cum adjectivis τορός, διάτορος, τρανός sive
 τρανής Philem. Lex. I. §. 134. hisque etiam τέρεν (teres)
 adjicitur in Cram. I. 143. Quoniam vero attritu et affricu
 superficies corporum siccatur, non injuria ad hunc locum re-
 ferri videntur vocabula τέρσομαι, ταρσός, τρασιά, Τραύσανον
 πᾶν ξηρόν Hes. Ad tero τρέω proxime accedit θέρω et Θρη-
 σόμενος Θερισόμενος Θερμανθησόμενος Hes. cujus dentalem
 mutabilem fuisse apparet ex nominibus Τίριος Θέρους Κρηῆτες
 Hes. τινθός et Θιμβρός i. q. Θερμός formus, torridus, qui-
 buscum σείριος et σειραίνω componenda videntur. Neque
 tamen affirmaverim hoc θέρω cum τείρω communem originem
 habere, etsi aestatis proprium epitheton est sicca. Duo sunt
 verba diversae potestatis εἶρω sero, unde ἔρματα τὰ ἐνώτια

40) Ἀσυρής et ἀσάρωτος etsi de rebus diversis dicuntur, tamen
 natura idem significant τὸ ἀκάθαρτον. Ab iisdem verbis ducta et non
 raro commutata sunt σύριγξ et σήραγξ v. Jacobs. ad Philostr. 491.

et ὄρμοι sarta, serviae, alterum εἶρω dico, quae EM. 304, 28. spiritu distincta putat τὸ εἶρω, ὅτε μὲν ψιλοῦται, σημαίνει τὸ λέγειν, ὅτε δὲ δασύνεται, τὸ συνάπτειν, sed hoc quoque plerumque non aspiratur et Seleucus, quem idem hoc loco antestatur, εἶρειν, inquit, τὸ λέγειν ἀπὸ τοῦ συνειρμένα καὶ συνηρμοσμένα λέγεσθαι τοῦ λόγου τὰ μέρη. Id quidem argutius dictum est; sed deliberationem affert Gellii disputatio de prisco imperativo *insece* sive *inseque* ad hunc finem deducta: ipsum illud ἔπη, quod significat verba aut versus, non aliunde dictum tradunt, quam ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι καὶ εἰπεῖν. Eadem ergo ratione antiqui nostri narrationes sermonesque *insectiones* appellitaverunt XVIII. 9. quas graece dicere possumus λέξεις εἰρμομένας vel εἰρμὸν λέξεων et συνεπειαν sive συνάφειαν. Ac fieri potest ut satores linguae ab una radice elicuerint duos surculos, ἔπειν dico mediumque ἔπεσθαι et ἄπτειν apere, ⁴¹⁾ quorum alterum in quatum est regione perstitit, alterum significatione alio translata in εἰπεῖν et ἐνέπειν (*insequere*, *inquere*) abiit sicut εἶρω dico aliter declinatur atque εἶρω sero, id est necto, plecto. Hoc autem affine est verbo εἴλω, nam disjuncta conseruntur et connectuntur potissimumvolvendo et torquendo eademque est vicissitudo literarum $\bar{\lambda}$ et $\bar{\rho}$ in nominibus γέλις sive σελμῖς id est ὄρμις v. C. V. §. I. et μέρμις σειρά, quibus omnibus declarantur res consertae contortaeque genere similes, specie dispares. Verum illa liquidarum permutatio admonet me verbi ἔρρω, de quo Eustathius 756, 37. ὥς τὸ ἔρρετε διὰ δύο $\bar{\lambda}$ γλωσσά τίς φησι Καλλιμαχος δηλοῖ ἐν τῷ ἔλλατε βασκανίης ὁλοὸν γένος. Hic Ahrensius quidem de Dial. Aeol. 284. dubitat an ἔλλατε scribendum sit; sed hoc ἔλλατε, ut a Schneidewino scite in Simonidis loco restitutum est p. 104. meritoque probatur Heckero in Comment. Callim. p. 53. ita idem vir doctissimus id noluit ad hunc Callimachi transferri, qui sine dubio fortius quiddam poscit quam ἔλλατε vel οὔλατε valete. Ab eodem ἔρρω Sch. II. VI. 348. aoristum ἀποέρσαι

41) De homerico ἔαφθη vetus fuit controversia utrum ab ἔπτω declinatum sit an ab ἔπομαι. Qui pro ἐβλάβη acceperunt, verbi λάψαι sive λψαι significationem sequuti sunt.

declinatum putat, quem Schneiderus ad *ῥαίω* refert, Buttmannus aliquanto probabilius ad *ῥέω* tanquam factitivum proluendi significatione praeditum, cujus oblitus Nicander ἀπόερσον ἀκάνθας scripsit pro *deme*. Nec sane insolens ejusmodi vocalis et consonae principalis enallage tum in prima positione ὄρομαι ῥώομαι ruo, ἔρω ῥέδω, ἔρω serpo repo, tum in variis ejusdem verbi inclinamentis ἔρω (ἔρομαι, ἔρέω) εἶρη dictio et per consequens concio (ἀγορά) quo intellectus ap. Lycophr. 470. est ῥήτρα vulgo edictum significans, ἐρρήθην, εἰρήσομαι. Ἀείρω EM. 791, I. primitivum dicit ex quo αἶρω factum esse κατὰ συναίρεσιν, neque discrepat Porsoni sententia ad Med. 848. His adversum tenni ad Buttm. 312. Cetera trisyllaba idem ille ad paragoga ablegat, ἀγείρω ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἐθείρω ἀπὸ τοῦ ἔθω, quorum illud aliquantulum adjuvatur nomine ἄγών, quandoquidem hoc pro ἀγορά et ἀγυρίς dicitur hoc est συναγωγή ⁴²⁾ ἐθείρω vero rectius ad θέρω τὸ θεραπεύω referri videtur, quo verbo Apollonius Soph. ad explicandum utitur Ἐθείρειν τὸ ἐξ ἔθους κοσμεῖν καὶ θεραπεύειν, neque non constat κοσμεῖν et comere nomini κόμη conserta esse, quod in universum significat τὴν κομιδὴν sive ut Hesychius interpretatur *θεραπεῖαν*, praecipue vero comam τὴν ἔθειραν. ⁴³⁾ Verborum in *ὑρῶ* exeuntium unum πτύρω sternuo sic ut affine πτάρνυμι originem puram habet πτάω sive πτέω unde πτήσσω consterno, hinc Πτόρος ὁ παρμός Arcad. 68. Πτοιὰ παρμός φόβος, Πτυρμός φοβία, Πτύρεται σίσεται φοβίται Hes. ut sternutamentis quati Gell. XII. 5. Alterum ξύρω ab usitato ξέω profectum est non sine aliquo significationis temperamento, quale saepe vocalium commutatio afferre solet: δέρω δείρω δαίρω, σαίρω σύρω, unde compositum ἀσύρης ὁ ἀκάθαρτος alterius formam, alterius vim exprimit. Ὀλοφύρομαι, quod Sch. II. V. 871. ab ὀλόπτω propagatum vult, similis videtur ceteris moerendi verbis ὀδύρομαι, κινύρομαι, μινύρομαι, quorum ut termi-

42) Ἀγείρειν τὰς ὀφρῦς Themistius dicit Or. II. 27. A. pro συνάγειν ut Paul. Sil. Anth. V. 300. ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων. Illi tamen Dindorfius e codd. ἐγείρειν restituit.

43) Hesychius Δυσθερής δυσώλης i. q. δυσθεράπευτος. Hemsterhusius corrigat δύσθαλπος nusquam lectum.

nationem sequitur ita priore sui parte accedit ad *δολύζω* et *δοτούζω*.

Jam ex omni hac disputatione manifestum est, priscum sermonem laborasse multitudine verborum quae paucis conflarent literis et iisdem similibus significatione saepe dissimili. Quo in gradu si perstitisset, orationem confusum quiddam et indistinctum sonare necesse erat. Huic igitur vitio obviam itum est via duplici. Nam et intus aucta sunt vocalibus consonisque ascitis *ψάω ψαύω, ψάλλω, ψήχω* et accessione syllabarum vel praepositarum vel suppositarum. Ac de intestinis incrementis tam multa dixi ut omnem rationem absolutam esse confidam. Ecquaenam vero syllabae verbis anteponantur et quo effectu dicetur in ea pathologiae parte, quae de prothesi inscripta est. Ad hunc autem locum pertinet quaestio verborum paragogorum, hoc est eorum quae syllabice creverunt; nam veteres hoc nomine etiam introrsus aucta comprehendunt: *τὸ ῥίπτω παράγωγόν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ῥέπω* EM. 704, 54. etc. sed nos haec primitivis secundi gradus adjecimus.

LIBER SECUNDUS
DE
VERBIS PARAGOGIS.

Pars prior.

De verbis circumflexis.

CAP. I.

De verbis in εω.

§. 1. A verbis barytonis nasci perispomena Grammatici multis demonstrant exemplis sed plerisque commenticiis vel certe ambiguis. Scholion miscellum ad II. II. 92. huc exit: *ἔστιχόντι ἀπὸ τοῦ στείχω ὡς πείθω πιθῶ, ὀφέλλω (scr. ὀφείλω) ὀφελῶ, φεῖδω φιδῶ*, quibus paria tradit Theognostus Cram. II. 149. *τὰ εἰς ὦ κατ' ἔνδειαν χρόνου ἐκ βαρυτόνου εἰς περισπώμενον μεταγόμενα διχρόνῳ βραχεῖ παραλήγεται στιχῶ, φιδῶ, δαίω δαῶ, τεύχω τυχῶ, σίνω σινῶ· οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ λούω λωῶ, πείρω περῶ, κείρω κερῶ*, quae ab illis discriminat quia non ancipitem vocalem in penultima habent sed brevem. Quem ducem hi sequuti sint cognoscitur ex EM. 122, 40. *Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὰ ἀπὸ βαρυτόνων μεταγόμενα εἰς πλεονασμὸν συστέλλει τὴν παραλήγουσαν φεῖδω φιδῶ*. Hoc autem praesens affinxerunt futuro *περιδήσομαι*, sicut tria, quae Theognostus adjungit, ponuntur temporum aliquorum causa *δαήσομαι, πιθήσω, ἐτύχησα*. *Περῶ* et *στιχῶ* ficta non sunt sed ad alterum conjugationis ordinem pertinent, de quo posterius disseram, ad tertium vero *σινῶ*, cujus futurum est *σινώσω* apud Manethonem brevi antepenultima. De *κερῶ* dubito utrum sit ficticium illud unde quidam *κεραῖζω* et *κερανός* arcessunt, an pro eo scribi oporteat *ἐῖρω ἐρῶ*. Tria quae prosodiam non mutant addit EM. 509, 12. *κύω κυῶ, ἔλκω ἐλκῶ, ῥίπτω ῥιπτῶ*; quae examinabo quo quidque loco convenerit; nam commodissimum duco remotis alienis et ad probandum inutilibus universam copiam, quam illi strictim modo attigere, sic digerere ut ser-

vetur ordo conjugationum. Incipiam igitur a puris. Ἡρακλείδης φησὶν ὅτι ἅω τὸ πνέω τῶν βαρυτόνων ἔστι καὶ οὐ περισπώμενον — ἐτέρωθι δὲ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸν τόνον Eust. 1625, 55. Postquam pro imperfecto διὰ in Odys. scribi coeptum est διὰ, verbi perispomeni, cujus ex similitudine expressa sunt ἄημι, καταήσομαι, ἄησις, ἀετιμός, vestigium superest nullum. Ἀέω dormio si doctis illis innotuisset, Apio et ceteri non eo aberrassent ut ἀέσαι vel ex αὔσαι id est λαὔσαι distractum vel cum alpha privativo compositum dicerent κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι Apollon. Lex. et Anecd. Bekk. 348. Quemadmodum a νέω natum est νηέω, sic a θέω spectro duci potuit θηέω, θηέομαι et doricum θαήομαι, quod Schol. Theocr. I. 56. ex θεέω conversum dicit, et hinc certe pendent Θεείω θαυμάζω Suid. ex poeta epico, nisi fallor, depromptum, et Θειοῖο II. XXIV. 418. pro quo nunc θηοῖο editum est homericae consuetudini convenientius. Sed idem etiam paronymon dici licet a θεά derivatum ut ab ἔλσος ἔλεω. Eoque dubium fit utrum θαέομαι ex θάομαι ortum sit an ex substantivo oblitterato θάη vel θάος et consimili ratione a θεά θαέομαι. Quod Markscheffel edidit in Hesiod. Fr. CCXLII. 383. ποταμῷ ῥέοντι εἰκώς, non ita legitur apud Servium sed ῥέοντι id est ῥέλοντι, et ρεούμενος in oraculo Herod. non a ρεέω, quod Matthiae assumit Gramm. I. 649. inclinatum est, nam hinc ρεούμενος fieret, sed metri causa productum ut μαχεούμενος, quod Buttmannus ei confert. — Schol. II. XXIII. 475. ἔστι δὲ βαρυνόμενον καὶ περισπώμενον ἐνθεν τὸ δίημι ἐγένετο et EM. 273, 12. ἀπὸ τοῦ διῶ γίνεται παράγωγον δίημι, sed perispomenon ab usu repulsum est v. Diss. XI. §. 2. Et praesentis ἰῶ, quod usitato ἴημι praestruitur, exempla nulla nisi dubia vel novitia: Ἄναυρος ἰεὶ μεγαλόβρομον ὕδωρ Orph. Arg. 465. Συνιεῖ νοεῖ Hes. συνιεῖν quod Bergkius scripsit Theogn. 1237. pro συνιδεῖν, ἀφιεῖν et καθιεῖν Schol. Arist. Eqq. 282. et 428. sed imperfectum ἴουν abunde auctoritatis habet. Singulare Doriensium est οἰῶ. ¹⁾ Βυῶ, βυεῖς, βυεῖ EM. affert mendosam fortasse

1) Ahrensus Dial. Dor. 350. verba mea non recte interpretatur. Οἰῶ non ex οἰήσομαι contractum dixi, sed hoc et οἰητής, οἰητέον Apollon. Synt. IV. 10, 327. ad οἰέω retuli quasi thema.

scripturam sequutus, nec multum ponderis habet *προβουόντων* Phryn. App. 59. *Κυνῶ ἀττικὸν ἐκ τοῦ κύω* Arcad. 165. quae paragoge placuit Latinis: cio cieo, cluo clueo, (nuo) abnuo abnuo conniveo, tuor tueor, sed *κυνέω* fortasse a *κύος* deflexum est. Itaque circumspectis omnibus praeter *λουύω* *λουέω* nullum satis certum metabasis exemplum inveniri posse statuo. Idque etiam ab Heraclide significari videtur Eust. 1625, 53. τὰ εἰς $\overline{\omega}$ καθαρόν λήγοντα δισύλλαβα καὶ ἔχοντα φωνῆν βραχὺ παρατέλετον δίχα τοῦ \overline{o} βαρύνεται εἰ μὴ πον περισπασθέντα ἑτέραν ἔννοιαν ποιήσει ὡς τὸ μυνῶ· τὰ δ' ἄλλα βαρύνεται κλύω, πνέω, τίω· τὸ δὲ $\overline{\epsilon\omega}$ οὐ συγκρίνεται τούτοις δευτέρως ὃν συζυγίας. Hic *δίχα τοῦ \overline{o}* dicit propter *λόω* *λοῶ* v. L. I. C. I. §. 5. *μυνῶ* vero jure distinguit a *μύνω*, de *ἔω* *ἑάω* errat cum aliis v. C. II. §. 1. Plus adjumenti praebent non pura, quanquam horum quoque permulta a nominibus non longiore spatio disterrminata sunt quam a verbis. Primum liquida: *εἰλλόμενος ταῦτόν ἐστι τῷ εἰλούμενος*· *διφορεῖται γὰρ ὡς τὸ στερόμενος στερούμενος, ἐπιμελόμενος ἐπιμελούμενος* Schol. Lips. II. V. 203. *Δηλέομαι* (*θέλω*) aliquotfariam apud philosophos dorici generis legitur sed scriptura fluxa et instabili. *Ὀπλεσθαι* et *ὥπλεον* auctorem unum habent Homerum. ²⁾ *Δινόμενος* Callimachus usurpavit sequutus fortasse infinitivum ab Hesiodo positum *δινέμεν*, cujus ambigua facies v. ad Buttm. 154. Sed si ille primus protulit, verbum vetus tritumque a *δίνω* potius quam ab hoc invecticio *δίνω* repeti oportet. Idem Hesiodus in *Ἔκτο* quater protulit *ἐθύνεον*, de quo Epim. Gram. I. 55. *σεσημειώται τὸ παρ' Ἡσιόδῳ ἐνθύνεον* (sic) *ἢ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\epsilon}$ ἢ μεταβολῇ τοῦ νῦ* ³⁾ namque verba in *ννω* exeuntia barytona esse *εἰ μὴ προκατάρχον ἔχει ὄνομα*. Hic quod solum *ἐθύνεον* exceptum dicit, indicio est eum apud Aristophanem non

2) *Παλλέω*, quod Matthiae propter aoristum controversum *παλῆσαι* ponit, non legitur, nec probatur comparatione nominis *ἀπαλλάγῃς*. Id si recte scriptum est, a *πάλλω* *παλλήσω* duci potuit ut *μέλλω* *μελλήσω* *μέλλῃς*. Nec video cur Herodotus non potuerit scribere *εἰ παλαίσει* ὁ στρατός id est *πονήσει*, quomodo saepe *παλαίειν* *κακοῖς* dicitur et latine luctari.

3) Num hoc dicit *μεταβολῇ τῆς δι' συλλαβῆς*?

ἐβύνουν scriptum invenisse sed quod nuper e codd. repositum est ἐβύουν, neque apud Herodotum διαβύνονται et ἐνδυνέουσι v. Matth. Gramm. I. 436. nisi forte haec ionicae dialecto condonanda censuit; alioqui enim canoni magis adversantur quam θυνέω, quod paronymon esse potest a θῦνος ἡ δρμή ut θρυλέω a θρῦλος, θυμέομαι a θυμός, eademque ratione defendi licet σινέεσθαι quod apud Herodotum legitur saepius sed non sine multiplici librorum dissensione et crebro vulgaris formae interventu. Sed haec excusatio non convenit in βαρυνέοντα et λεπτινέοντα, quae Critici Theocrito imperitiverunt adstipulante Dindorfio in Thes. Vol. V. 205. sed repudiat Bernhardy ad Dionys. v. 1122. non injuria; nam in maximo verborum in ὕνω exeuntium numero nullumprehendimus hujus transfigurationis exemplum, neque etiam, ut a μέλας μελανέω, sic a βαρύς βαρυνέω derivari potuit sed solum βαρύνω ut βραδύνω, ταχύνω etc. ac, si pro activa significatione opus est neutrali, βαρύνθω, ἐμβαρύνθω. Τὸ γεγωνεῖν οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ ὡς βαρύτονον ἔκλινον. καὶ ὡς περισπώμενον Schol. II. XII. 337. sed id quoque ambiguum quia adjunctum habet nomen γεγωνός alienum quidem Homero sed hoc saepius usu venit ut derivata prius in lucem emergant et plus auctoritatis acquirant quam primitiva. Etenim δοκέω non solum longe antiquius celebriusque est quam δοκή sive δοκός, sed et forma evincit et significatio hinc illud repetendum esse non a verbo δέχομαι. Πενεῖν πενητεύειν Hes. si accentus recte se habet, ad πένεσθαι sic comparatum est ut ἐρέειν ad ἔρεσθαι v. ad Buttm. 166. ξυρεῖν ad ξύρεσθαι ad Aj. p. 181. στερεῖν ad στέρεσθαι. Grammaticus Herm. de Constr. p. 388. στέρω ἀττικόν, στερω δὲ κοινόν· μετὰ μὲν οὖν τῆς προθέσεως τὸ βαρύτονον οὐ δεῖ γράφειν, τὸ δὲ περισπώμενον μᾶλλον ἀττικῶς ὡς ἀποστερω καὶ ἀποστεροῦμαι v. ad Buttm. 293. sq. Eodem pertinet homericum ὀρέοντο si imperfectum est praesentis ὄρονται. Αἶρω et αἰρέω quamvis diverso spiritu et significatione tamen naturae nexu copulata sunt. Verborum dentalium pleraque notum est propter consonae characteristicae repugnantiam futura a conjugatione perispastica mutuari ἀλθήσω, διζήσω, κηδήσω, πετήσομαι et interdum circumflexorum tempora obliqua sic

formari quasi praesens esset non purum $\omega\theta\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\omega}\sigma\omega$, $\eta\theta\acute{\epsilon}\omega$ $\eta\sigma\alpha$, sed nonnullorum prima positio utriusque formae participes est $\alpha\acute{\iota}\delta\omicron\mu\alpha\iota$ $\alpha\acute{\iota}\delta\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$, $\kappa\upsilon\lambda\acute{\iota}\nu\delta\omega$ $\kappa\upsilon\lambda\acute{\iota}\nu\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\upsilon\delta\omega$ $\upsilon\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\mu\upsilon\zeta\omega$ $\mu\upsilon\zeta\acute{\epsilon}\omega$ sive $\mu\upsilon\zeta\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\iota}\epsilon\zeta\omega$ $\pi\acute{\iota}\epsilon\zeta\acute{\epsilon}\omega$, $\gamma\acute{\eta}\theta\omega$ ($\gamma\acute{\eta}\theta\omicron\mu\alpha\iota$) $\gamma\eta\theta\acute{\epsilon}\omega$, $\xi\chi\theta\omega$ $\eta\chi\theta\epsilon\epsilon$ in *Hermesianactis* Fr. II. 39. cujus facilis est sed fortasse non necessaria mutatio in $\eta\chi\theta\epsilon\tau\omicron$ v. *Bach.* p. 143. Verum hoc etiam ad $\xi\chi\theta\omicron\varsigma$ accommodari potest, $\gamma\eta\theta\acute{\epsilon}\omega$ ad $\gamma\eta\theta\omicron\varsigma$, verboque $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\nu\delta\omega$ EM. subdit nomen $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\nu\delta\omicron\varsigma$ $\delta\rho\acute{\omicron}\mu\omicron\varsigma$. Fit quoque ut participia diversam a ceteris temporibus terminationem habeant: $\kappa\epsilon\lambda\alpha\delta\epsilon\acute{\iota}\nu$ $\kappa\epsilon\lambda\alpha\delta\acute{\omicron}\nu$, $\acute{\alpha}\lambda\delta\eta\sigma\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\delta\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, et contra $\mu\acute{\epsilon}\delta\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\delta\omega\nu$ et $\mu\epsilon\delta\acute{\epsilon}\omega\nu$, $\acute{\omicron}\theta\omicron\mu\alpha\iota$ et $\acute{\omicron}\theta\acute{\epsilon}\omega\nu$ $\phi\rho\omicron\nu\tau\acute{\iota}\zeta\omega\nu$ Hes. $\epsilon\acute{\iota}\kappa\acute{\alpha}\theta\omega$ et $\upsilon\pi\epsilon\iota\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\omega\nu$ *Oppian.* Hal. V. 500. quo adducor ut pro $\epsilon\acute{\iota}\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\sigma\omicron\iota\mu\epsilon\nu$ $\pi\alpha\rho\alpha\chi\omega\rho\acute{\eta}\sigma\omega\mu\epsilon\nu$ Hes. $\epsilon\acute{\iota}\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\omicron\iota\mu\epsilon\nu$ scribendum putem, sive poeta epicus optativum versui reluctantem hac epenthese emollivit, sive pleonasmus est ionicus ut $\gamma\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega\sigma\iota$ aliaque minus testata v. ad *Buttm.* 338. et $\pi\alpha\rho\alpha\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\theta\acute{\epsilon}\omega\sigma\iota$ in Hippocratis loco unde perperam $\pi\alpha\rho\alpha\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\theta\acute{\epsilon}\omega$ in *Thes.* receptum est; $\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\theta\eta\sigma\alpha\iota$ quod ad *Aj.* p. 181. not. 11. produxi et $\mu\epsilon\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\theta\eta\kappa\alpha$ Hippocr. ad $\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\theta\omega$ pertinent. Cur $\pi\epsilon\kappa\tau\omega$ et $\xi\iota\pi\tau\omega$ hoc potius loco reponantur quam in genere paronymorum causa haec est quod ab adjectivis secundae declinationis simplicibus, ut $\pi\epsilon\kappa\tau\acute{\omicron}\varsigma$, $\xi\iota\pi\tau\acute{\omicron}\varsigma$, verba derivari non solent. Neque secus decernunt veteres; *Arcad.* 153. $\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\kappa\tau\omega$ $\beta\alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{\iota}\kappa\tau\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\kappa\tau\omega$ — $\tau\acute{\alpha}$ $\delta\epsilon$ $\pi\epsilon\rho\acute{\iota}\sigma\pi\acute{\omega}\mu\epsilon\nu\alpha$ $\acute{\epsilon}\chi\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$ $\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha$, $\acute{\alpha}\tau\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\tau\alpha\kappa\tau\omega$, $\upsilon\lambda\alpha\kappa\acute{\eta}$ $\upsilon\lambda\alpha\kappa\tau\omega$ et p. 151. $\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\tau\omega$ $\beta\alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\sigma\acute{\kappa}\acute{\alpha}\pi\tau\omega$, $\xi\acute{\iota}\pi\tau\omega$ ($\tau\acute{\omicron}$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\xi\iota\pi\tau\omega$ $\acute{\alpha}\tau\tau\acute{\iota}\kappa\acute{\omicron}\nu$ (η) $\pi\omicron\iota\eta\tau\acute{\iota}\kappa\acute{\omicron}\nu$) $\acute{\iota}\pi\tau\omega$ ($\nu\acute{\iota}\pi\tau\omega$) $\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\grave{\eta}$ $\pi\rho\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\rho\chi\epsilon\iota$ $\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha$ η $\delta\iota\alpha\sigma\tau\omicron\lambda\eta$ $\gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\tau\omicron$ $\sigma\eta\mu\alpha\iota\nu\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$ quae quod sequitur enuntiatum ex EM. p. 463, 5. et p. 236, 16. sic emendari debet $\Pi\rho\acute{\omicron}\varsigma\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ $\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\grave{\eta}$ $\pi\rho\acute{\omicron}\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ $\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\beta\lambda\epsilon\pi\tau\omega$ — η $\delta\iota\alpha\sigma\tau\omicron\lambda\eta$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\omicron}\pi\tau\omega$ $\pi\rho\delta\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\tau\iota\delta\iota\alpha\sigma\tau\omicron\lambda\eta\nu$ $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\omicron}\pi\tau\omega$. $\kappa\epsilon\nu\tau\acute{\epsilon}\omega$ huc transferri non licet quia barytonum $\kappa\acute{\epsilon}\nu\tau\omega$ sponsore caret. Gutturalium exemplum valentissimum illud est quod in EM. 509, 12. cum $\xi\acute{\iota}\pi\tau\omega$ $\xi\iota\pi\tau\omega$ componitur $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\omega$ $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\omega$ verbum poeticum nec prorsus idem significans ut primitivum; nam de hominibus solum dicitur, non etiam de rebus huc et illuc tractis. Verbo $\acute{\alpha}\nu\omega\gamma\acute{\epsilon}\omega$ firmamenta omnia subtracta sunt; nam pro $\eta\nu\acute{\omega}\gamma\epsilon\omicron\nu$ *Homerus* nunc $\eta\nu\acute{\omega}\gamma\epsilon\iota\nu$ recepit, $\eta\nu\acute{\omega}\gamma\epsilon\iota\nu$

vero quod Sch. Od. V. 112. pro ἡνώγεε accipiebat, plusquam-perfectum esse statuitur. *Μαχέομαι* et paronymon dici potest et epenthesi vocalis ionica amplificatum. Pro *οἰχεῦμαι* in Leonidae Epigr. quod ad Buttm. 254. indicavi, codex *οἰχημαί* praebet. *Ἀχέων*, *στεναχῶν*, *λαχῶν* incertum verbisne subnata sint an nominibus; ceterum Aristarchus *στενάχων* scribi iussit v. Lehrs. p. 315. Herodianus *λάχων* v. Ellendt. Lex. Soph. I. 828. Verborum labialium unum enotavit Eustathius 815, 45. *ἐπιτραπέουσιν ἐκ τοῦ τραπῶ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἀνῆ-κται εἰς ἐνεστώτα ὁμοίως τῇ τραπέουσι*, cui propius est praesens *τράπω*, unde *οἶνος ἄτραπος ὁ αὐτομάτως ῥέων* EM. 162, 25. idemque *ἀπότροπος* et *πρότροπος*. Reliquarum literarum exempla pauca sunt et incerta; *μετόσσω* et *μετοσσῶ* supra attigi Diss. IV. §. 4. not. 1. *δεψεῖν* in uno Herodoti codice perperam scriptum pro *δέψειν* et saepius *ἀλέξειν* pro *ἀλέξιν*, quo non Attici solum ut EM. dicit, utuntur sed omnino omnes. *Ἀύξειν* adnotavi ad Buttm. 121. *ὀδάξειν* Aret. Sign. Diut. II. 5, 144. Diosc. de Venen. Praef. 121. et *ὀδαξειν* ad Buttm. 250. Ab his sermonem transferam ad varias syllabae principalis mutationes, quae metabasin consequuntur. Primum igitur e longa fit brevis *κύρω κυρέω*, *ἀγείρω ἡγερέσθαι*, pro quo Aristarcho placuit *ἡγερέθεσθαι* scribere; *εἶρω ἐρέω*, *φαίνω ἐκφανέω* Lucian. Dea Syr. §. 32. quibus non adnumerem *στείβω στιβέω* EM. 159, 13. nam hoc neque usitatum est neque ad explicandum perfectum *ἐστίβηται* Sophocl. necessarium, ac sicubi repertum fuerit, nihil causae dici poterit quin a *στίβος* repetatur. *) Lambda duplex ad simplicitatem redigi verba *θαλέω*, *αἰολέω*, *κερβολέω*, *ἄτασθαλέω* (ad Aj. p. 181.) *γογγυλέω*, *ἀγγελέω* *) non probant propter viciniam nominum *θάλος*, *σκέρβολος* etc. Plus ponderis afferret *Σκελέσθαι ἄγαν σκληρῶς διακῆσθαι* Hes. si auctor esset locupletior; pro *Κατασκελέειν κατασκελετεύειν* Heinsius *κατασκέλλειν* ponit. Ejusdem Hesychii glossis *Ἐπά-*

4) Eust. 179, 34. τὸ ἀπὸ τοῦ στείβω γεγονὸς στιβῆσαι οὐ φαίνεται οἷας συζυγίας εἶναι, nempe ob defectum praesentis.

5) Exemplis ad Buttm. 53. et 488. allatis adde ὑπαγγελέουσα Mus. 106.

λησε διεφθάρη, Παλήσειε διαφθαρείη fortasse praepositio εξ detracta est; nam de membris luxatis extortisque dicitur *ἐκπαλεῖν*, quod ab *ἐκπαλής* derivatum est; si res non ita se habet, in suspenso relinquetur utrum *παλέω* sit metaschematismus verbi *πάλλω*, cujus significatio neutralis apparet e Photii loco *Πεπαλκέναι ἐκπίπτειν*, an a *πάλη* provenerit ut *παλαίω* luctor sed significatione paulum mutata. Interdum detractionem liquidae comitatur trope vocalis *θάλλω θηλέω*, *δάλλει κακουργεῖ* Hes. et *δηλέω*, *πάλλω πηλέω* si *ἀναπηλῆσαι* in H. H. in Merc. 41. luxando vicinam habet significationem laxandi solvendique. Aliis quibusdam consona *ν* inserta est: *νέω νηέω νηνέω*, *κοέω κονέω* sive *κοννέω*, *κύσαι* et *κυνεῖν*, nec ab re consulunt qui *κινέω* a *κίω* derivatum dicunt Cram. I. 231, 19. II. 227, 15. Ejusdemque literae accessione creverunt *ἵκομαι ἰκνέομαι*, *οἶχομαι οἶχνέομαι*, *ἴσχω ὑπισχνέομαι* et *ἀμπισχοῦνται* Arist. Avv. 1090. pro quo tamen nunc e codd. receptum est *ἀμπισχοῦνται*, quamvis repugnante Buttmanno, postremum a thematico *πέτω* (*ἔπετον* Pind.) *πιτνέω*. Nonnunquam accedit metabole vocalis, qualis in perfecto secundo cernitur *πέρω πορώεω*, *ἄχομαι ὀχθέω*.

§. 2. Verbalibus numero et varietate infinito antecedunt paronyma atque haud scio an nullum sit genus nominum ad propagandum inhabile. Primus quidem ordo foecundior est producendis verbis in αω sed protoclitorum quoque non pauca hinc fluunt *ἀπειλέω*, *ἀϋτέω*, *λυπέω*, *καναχέω*, *πλαταγέω* aliaque per omnes aetates divulgata, quae singulatim enumerare nihil opus est. Sed in hoc quoque numero reperiuntur quibus non nomen solum antecedit sed etiam verbum nomine antiquius ut *πορφύρω πορφύρα πορφυρέω*, cujus secunda vocalis si longa esset ut est in Nonni Paraphr. jure adnumeraretur verbalibus, sed brevis est ut in nomine ipso apud Opiantum Cyn. II. 597. aliosque antiquiorum quos Jacobsius nominat ad Anth. Pal. 543. Itaque nihil obstat quominus *πορφυρέω* subjiciatur nomini. Quod si *πλημύρω πλημύρα πλημυρέω* eadem ratione inter se devincta sunt et proinde verbi perispomeni penultima ut in nomine brevis est, pro *πλημυρεῖ* in Meleagri Epigr. aliisque locis, ubi ypsilon producitur,

Nominum tertiae declinationis potissimum neutra in $\overline{\alpha\varsigma}$ terminata verbis materiam praebent $\alpha\lambda\gamma\acute{\epsilon}\omega$, $\alpha\nu\theta\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\kappa\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\chi\theta\acute{\epsilon}\omega$, $\beta\alpha\rho\acute{\epsilon}\omega$, $\theta\alpha\mu\beta\acute{\epsilon}\omega$, $\theta\alpha\rho\sigma\acute{\epsilon}\omega$, $\kappa\rho\alpha\tau\acute{\epsilon}\omega$, $\mu\iota\sigma\acute{\epsilon}\omega$, $\nu\epsilon\iota\kappa\acute{\epsilon}\omega$, $\pi\epsilon\nu\theta\acute{\epsilon}\omega$, $\omicron\iota\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\delta\iota\gamma\acute{\epsilon}\omega$, $\sigma\tau\upsilon\gamma\acute{\epsilon}\omega$, $\tau\alpha\rho\beta\acute{\epsilon}\omega$, $\tau\epsilon\iota\chi\acute{\epsilon}\omega$, $\tau\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\omega\phi\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega$ et defectivum $\tau\epsilon\tau\epsilon\nu\chi\eta\sigma\theta\alpha\iota$. Itaque consentaneum est ut $\kappa\nu\acute{\epsilon}\omega$, $\theta\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\sigma\iota\nu\acute{\epsilon}\rho\omicron\mu\alpha\iota$, quae Grammatici verbalibus contribuunt, ad hanc alteram referantur classem. Aliter terminata parcius huc defluunt $\gamma\epsilon\iota\tau\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega$, $\iota\sigma\tau\omicron\rho\acute{\epsilon}\omega$, $\mu\alpha\rho\tau\upsilon\rho\acute{\epsilon}\omega$, $\mu\alpha\sigma\tau\iota\gamma\acute{\epsilon}\omega$ et solitarium $\varphi\rho\eta\nu$ $\varphi\rho\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega$, nullum vero a nominibus in $\overline{\mu\alpha}$, nam $\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\sigma\alpha\lambda\mu\eta\sigma\alpha\iota$ in Lexicis sine idonea causa $\overline{\alpha\varsigma}$ ad $\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\sigma\alpha\lambda\mu\acute{\epsilon}\omega$ refertur v. C. II. §. 2. a femininis in $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{\iota\varsigma}$ duo modo eaque obsoleta $\text{Κηκαδεῖν λοιδορεῖν}$ Hes. et ἐριδῶ Sch. II. XXIII. 792. quo non expeditior est altera scriptura ἐριζήσασθαι , ac si χάζομαι non alius esset generis atque ἐρίζω , non incommode cum illo conferri posset κεκαδήσω . Adjectivorum una positio $\overline{\eta\varsigma}$ aliquot verba ex se propagavit $\acute{\alpha}\rho\kappa\acute{\epsilon}\omega$ v. Parall. 162. $\acute{\alpha}\rho\tau\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega$, quo Nonnus utitur sed in participio solum XXXV. 387. ῥρεμέω vero ab ῥρεμα (ῥρεμος) potius quam ab ῥρεμής , nec σαφῆς legitur nisi cum praepositione copulatum $\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\omega$, $\delta\iota\alpha\sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\omega$. Pro ἐλαττονέω , quo scriptores V. et N. T. usi sunt, germani Graeci ἐλαττώ dixerunt ut βελτιόω , μειόω . A parasynthetis nascuntur innumerabilia $\acute{\alpha}\delta\rho\alpha\nu\acute{\epsilon}\omega$, $\delta\upsilon\varsigma\tau\upsilon\chi\acute{\epsilon}\omega$, $\epsilon\upsilon\mu\epsilon\nu\acute{\epsilon}\omega$, $\theta\upsilon\mu\eta\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\sigma\pi\epsilon\rho\mu\omicron\varphi\nu\acute{\epsilon}\omega$, $\kappa\alpha\kappa\omicron\tau\upsilon\chi\acute{\epsilon}\omega$, $\sigma\omega\varphi\rho\nu\acute{\epsilon}\omega$ etc. quibus accedunt participia defectiva $\theta\upsilon\mu\eta\gamma\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega\nu$, $\delta\upsilon\sigma\mu\epsilon\nu\acute{\epsilon}\omega\nu$, $\mu\epsilon\theta\upsilon\sigma\sigma\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omega\nu$.⁷⁾ Ab indeclinabili unum est ἐπιπροσθεῖν , cujus antiquissimus auctor exhibetur Theophrastus. Jam ut ad summam institutae quaestionis veniam, manifestum est verborum primi ordinis a barytonis pauca, a nominibus longe plurima processisse via plana et directa. Nonnulla laxius cohaerent, ut βινέω cum βαίνω , ὀρεχθῆς cum ὀρέγω , et authypotacton βραχεῖν

7) Semel inventa ἀσινέοντες in Eusebianis Stob. Tit. XLVI. 40, 310. et περισπερχέοντες Herod. Valckenarius proscripsit illi $\text{ἀσινέες}^{\prime}\text{ντες}$ substituens, huic περισπερχθέντες . Quod Schweighaueserus opponit a περισπερχής derivari potuisse περισπερχεῖν ut ab ἀσελγής ἀσελγεῖν , ratio est inefficax; nam haec aliter dici non potuerunt, περισπερχεῖν vero nihil aliud significat quam περισπέρχειν .

fragorem edere cum $\delta\eta\sigma\sigma\epsilon\iota\nu$ frangere. *Κονεῖν*, cui annexa sunt *ἐγκονεῖν*, *διακονεῖν* et laconicum *ἀγκονιᾶν*, Schol. II. XXIV. 648. ionicum esse statuit pro *πονεῖν*, alii ad *κόνις* referunt et *κομεῖν* ad *κόμη*, *ὀρχεῖσθαι* ad *ὄρχος* i. q. *στίχος* sive *τάξις*. *Ἀθρέω* Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. 235. a demortuo quodam *θρέω* traductum putat. Sed omnes conatus frustrantur *ἀλέω* (*ἀλετρεύω*) *ἀσπσέω*, *ἀρνέομαι*, *ἀσκέω*, *ἐμέω*, *κηλέω*, *μνέω*, *ποιέω*, *τηρέω*, *ὠθέω* et quae compositorum speciem praebent *ὀρσολοπέω*, *ὀδῶδδέω*, *ἀγανακτέω*, *περιημεκτέω* etc.

CAP. II.

De verbis in $\alpha\omega$.

§. I. Verbi *ἄάω* quod a Grammaticis ponitur primitivum *ἄω*, consuetudo non ascivit.¹⁾ *Ἄω* τὸ πνέω in *ἄάω* dilatatum esse non probatur Suidae testimonio *Ἀάσαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.*²⁾ Nam satiandi significationem non *ἄάσαι* habet sed *ἄσαι*, dormiendi vero *ἄέσαι*. *Βρίω ἀφ' οὗ τὸ βριαρός* EM. 215, 13. non legitur sed *βριάω*; quod a *βρί* derivatum est ut *δριάουσα* *θάλλουσα* Hes. a *δρίον* vel ulterius a *Δρίς* *δύναμις* ut vireo a vis. In Hesiodi Sc. 255. *φρένας εὔτ' ἀρέσαντο αἵματος* Scholiastes adnotat scribi *εὔτ' ἄρ' ἔσαντο* — ἀπὸ τοῦ *ἔω* τὸ πληρῶ ὁ μέλλον ἦσω καὶ κατὰ συστολὴν *ἔσω*. Hinc *ἔάω* productum esse quod nonnulli invexerunt II. XIII. 315. pro *ἐλάουσι* scribentes *ἔάσουσι* id est *κορέσουσιν* et Od. V. 290. *ἔάν* pro *ἐλάν*, et tertio quasi gradu *ἔημι*, cujus esse aoristum secundum activae formae *ἔξ ἔρον εἶναι*, et mediae *ἔξ ἔρον ἔντο* et subjunctivum aoristi passivi *ἐπεὶ χ' ἔωμεν*

1) *Ἀάσαι βέβλαψαι, ἀφ' οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον ἄται* Anecd. Bekk. 321. qui si de perfecto loquutus est, certe *ἄσαι* scripsit et *ἄται*, unde est adjectivum *αἰτός* ὁ βλαπτικός.

2) Haec significatio non est aliena a verbo satiandi, ut nos dicimus *Ueberdruss* et *Verdruss* et satiare saepe est *ὑπερκορέσαι*, taedio fatigare.

πολέμοιο. 3) Haec Grammatici satis clare exponunt solumque hoc quaeri potest utrum unum esse statuerint $\xi\omega$ et $\xi\eta\mu\iota$ an, quod EM. significat, $\xi\omega$ ex $\acute{\alpha}\omega$ conversum putaverint eique significationem satiandi propriam non tanslatam tribuerint commoti fortasse eo quod in Hesiodi loco complures libri $\acute{\alpha}\sigma\alpha\iota\tau\omicron$ praebent. Nos haec non diutius morantur quia non efficiunt duplicem praesentis formam $\xi\omega$ et $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\omega$ in usu fuisse. Non minus fictum videtur $\acute{\epsilon}\psi\iota\omega$ — $\acute{\epsilon}\psi\iota\omega$ $\acute{\epsilon}\psi\iota\omega\mu\iota$ EM. $\lambda\epsilon\lambda\iota\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ Eustathius p. 1090, 8. cum $\mu\epsilon\iota\delta\iota\omega$ et $\kappa\alpha\tau\eta\phi\iota\omega$ contendit sed praesens ipsum usitatum esse negat p. 722, 57. $\tau\epsilon\tau\iota\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\omicron$ $\tau\omicron\upsilon$ $\tau\iota\omega$ $\acute{\alpha}\chi\rho\acute{\eta}\sigma\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\pi\alpha\iota\acute{\eta}\sigma\omega$ $\kappa\alpha\iota$ $\lambda\epsilon\lambda\iota\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$. Nec certa est scriptura versus Epicharmei $\tau\tilde{\eta}$ $\lambda\acute{\omega}\nu\tau\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\tilde{\eta}$ $\mu\grave{\eta}$ $\lambda\iota\omega\acute{\nu}\tau\iota$, quem varie corrigunt Meinekies in Programm. Schol. anni 1843. p. 20. et Ahrens Dial. Dor. 348. Sed conjuncte cum participiis illis defectivis Epim. Cram. I. 401. affert $\psi\iota\omega$ $\psi\iota\acute{\alpha}\omega$, cujus infinitivus esse videtur $\psi\iota\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ $\tau\omicron$ $\psi\omega\mu\acute{\iota}\sigma\alpha\iota$ Hes. primitivi vero participium $\acute{\epsilon}\mu\psi\iota\omicron\upsilon\sigma\alpha$ $\acute{\epsilon}\rho\acute{\epsilon}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$ $\delta\iota\delta\omicron\upsilon\sigma\alpha$, pro quo $\acute{\epsilon}\mu\psi\iota\omicron\upsilon\sigma\alpha$ editum est quasi verbum $\psi\iota\acute{\epsilon}\omega$ fuerit. Hoc igitur et huic similia $\mu\acute{\upsilon}\omega$ $\mu\acute{\upsilon}\acute{\alpha}\omega$, $\chi\lambda\acute{\iota}\omega$ $\chi\lambda\iota\acute{\alpha}\omega$ certa sunt heterozygiae in hoc genere verborum exempla sed eadem unica, nam $\gamma\omicron\acute{\alpha}\omega$ dubium est utrum a $\gamma\acute{\omicron}\omega$ derivatum sit an a $\gamma\omicron\acute{\omicron}\varsigma$. Diversum his genus est nominibus in $\iota\varsigma$ exeuntibus adnexus $\mu\eta\eta\acute{\iota}\omega$ $\mu\eta\eta\acute{\iota}\acute{\alpha}\omega$, $\mu\alpha\sigma\tau\acute{\iota}\omega$ $\mu\alpha\sigma\tau\iota\acute{\alpha}\omega$, $\mu\eta\tau\acute{\iota}\omega$ $\mu\eta\tau\iota\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$, $\delta\eta\rho\iota\omicron\mu\alpha\iota$ $\delta\eta\rho\iota\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$. 4) Saepius verba non pura huc migrant, $\varphi\acute{\upsilon}\rho\omega$ $\varphi\upsilon\rho\acute{\alpha}\omega$, $\mu\acute{\upsilon}\zeta\omega$ $\mu\upsilon\zeta\acute{\alpha}\omega$, $\psi\acute{\upsilon}\chi\omega$ $\psi\upsilon\chi\acute{\alpha}\omega$ (nisi ad $\psi\tilde{\upsilon}\chi\omicron\varsigma$ revocare libet) $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ $\pi\epsilon\iota\rho\acute{\alpha}\omega$, quod Pamphilus scripsit in homerico loco pro $\kappa\acute{\upsilon}\mu\alpha\tau\alpha$ $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega\upsilon$, assensore nullo, $\delta\acute{\alpha}\mu\eta\upsilon$ (si id satis probatum est) $\delta\alpha\mu\eta\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\iota}\tau\eta\omega$ ($\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\nu\eta\mu\iota$) $\pi\iota\tau\eta\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\mu\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\tau\omicron\mu\alpha\iota$, $\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\omega$ et $\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$ γ. ad Phryn. 581. Wes-seling. ad Diod. IV. 77. $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\lambda\lambda\epsilon\iota\upsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\lambda\lambda\tilde{\epsilon}\nu$ Poll. II. 90. pro quo duo codd. $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\lambda\tilde{\epsilon}\nu$ praebent; si $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\lambda\tilde{\epsilon}\nu$ scri-

3) Goettlingius de Acc. 79. sumit verbum fuisse $\xi\omega$ et hujus aoristum passivum $\xi\eta\upsilon$ ut $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\eta\upsilon$. Epsilon tamen ante terminationem $\eta\upsilon$ non reperitur sed modo $\acute{\alpha}$ et υ $\acute{\epsilon}\delta\acute{\alpha}\eta\upsilon$, $\acute{\epsilon}\rho\acute{\epsilon}\upsilon\eta\upsilon$.

4) Eadem proportione cum $\omicron\delta\lambda\lambda\epsilon\iota\upsilon$ conjunctum est $\omicron\delta\lambda\iota\acute{\alpha}\sigma\theta\epsilon$ $\acute{\omicron}\nu\eta\sigma\iota\upsilon$ $\acute{\epsilon}\chi\epsilon\tau\epsilon$ Hes. nisi ut Buttmannus Gramm. II. 257. probemus Albertii emendationem $\omicron\upsilon\gamma\alpha\sigma\theta\epsilon$.

beretur, perfecte congrueret cum ἀσχάλλειν ἀσχαλῆν. Huic in metabasi litera detracta, aliis vero addita est, modo consona λείχω λιχμάω, ὀρέγομαι ὀριγνάομαι, modo vocalis χαίρω χαιριῶ, ἐρεῦθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ, φλέγω φλεγιῶ, quae Herodianus Μον. 43. epectasis nomine signavit, pleraque ignotis auctoribus vulgata ideoque suspecta ut χαίρω χαιριῶ, quod cum μαίρω μαιριῶ commutari potest et postremum φλεγιῶ. Diversa miscet EM. 116, 25. Anecd. Cram. I. 69. ἀπό τοῦ ἀοιδὸς παρῆται ῥῆμα ἀοιδῶ εἶτα ἀοιδιῶ ὡς κνήθω κνηθιῶ, μεῖδω (μειδῶ) μειδιῶ, ἀτιῶ ἀτιῶ (ἀντιῶ ἀντιῶ). Nam ἀοιδιῶ non ab ἀοιδῶ deflexum est, cujus memoria nulla, sed ab ἀοιδή ut σεληγιῶ. Ἐρευθιῶ et θαλπιῶ pendent origine incerta; sed δειελιῶ, κυδιῶ, φυλλιῶ, ἔρωτιῶ,⁵) μανιῶ, ναντιῶ nullum nisi ad nomina regressum habent, δερκιᾶσθαι vero et ἀγαλλιᾶσθαι verbis necesse est subjici barytonis. Cum μειδιῶ Eustathius 1288, 15. componit ἀκηδιῶ et κατηφιῶ tanquam a perispomenis profecta, id quod firmatur comparatione verbi epici ὀλακτιῶ et doricorum μογιῶ, ἀδικιῶ. Sed desiderativorum, quae ad Phryn. p. 80. sq. et ad Buttm. 390. produxi, pars magna ambigua est; nam δυσουριᾶν, σκοτοδινιᾶν, πληθωριᾶν (omiss. in Thes. Galen. T. XVIII. P. I. 728.) a nominibus δυσουρία, σκοτιδινία, πληθωρία vel πληθώρα (ut φρίκη, φρικία, φρικιᾶν) non longius absunt quam a verbis δυσουρεῖν etc. Manifesta vero et in medio posita est ratio verborum, quae poetae epici ex barytonis fingunt παμφανῶ,⁶) ἰσχανῶ, ὕφανῶ et similiter ἐρυκανῶ ab ἐρυκάνω vel, si pro hoc ἐρυκάκω scribendum est, abrupte ab ἐρύκω ut δεικανόωντο a prototheto δείκω, cui quod proximum erat δεικάνω, consuetudo non admisit. Ultimum est illud metabasis genus quo epsilon primitivi mutatur in ο: τὰ ἀπὸ βαρυτόνων ποιητικῶ ἔθει μεταγόμενα

5) Notabilis est Ἐραστριᾶν καὶ ἐρωτίζειν λέγουσι Phot. cujus duplex succurrit correctio ἐρωτῆν καὶ ἐρωτίζειν et ἐρωτιᾶν καὶ ἐρωτίζειν. Ab ἐραστής derivari poterat ἐραστιᾶν ut a κελευστής κελευστιᾶν sive κελευτιᾶν, a λούτης λουτιᾶν.

6) Ἐλκανῶσα ἠλκωμένη Hes. quod in Thes. ad ἔλκανον refertur, ἔλκανῶσα scribendum videtur; ut παμφανῶ a παμφαίνω, sic ab ἐλκαίνω derivari potuit ἔλκανῶ.

εἰς περισπώμενα διὰ τοῦ ὦ γράφεται, νέμω νομῶ, στρέφω στρωφῶ, πέλω πωλῶ, πλὴν τοῦ πέτω ποτῶ EM. Gud. 489, 4. quorum omnium causas et vim et varietatem uberius exposuit Spitznerus ad II. Exc. XIX. Hactenus dictum est de verbis quae generatim in certos ordines classesque describi possunt. Nunc dicam de iis quae itidem a barytonis sed ratione quadam singulari propagata sunt ita ut neque inter se neque cum aliis comparari possint διζω διφάω, κύπτω κυβιστέω, ἀκούω ἀκροῶμαι, θάλλω τηλεθάω, ψάλλω ψηλαφάω, εἰλύω εἰλυφάω et ἱλυσπάομαι. Αἰονάω, quod H. Stephanus cum ἰνάω τὸ κενῶ contulit, plus similitudinis habet cum αἰνώ, si hoc idem valet atque διαίνω. Μάσασθαι a primitivo μάω ortum videtur, unde μᾶμα cibus et μάσταξ v. Prolegg. 149. ἐρωτᾶν ab ἐρεῖν, ἐρευνᾶν, nec procul ab ἐρᾶν, ἔρως, nam quaerendi et desiderandi notiones ita confines sunt ut nonnulli πόθος et πεύθομαι pro cognatis habeant.

§. 2. Paronymorum duo genera sunt, quorum unum terminationem significabilem habet hoc est desiderativa, frequentativa, inchoativa hisque similia, κουριᾶν, λαιμᾶν, τυραννιᾶν, κορυβαντιᾶν etc. alterum mere paragogicam. Illa ex professo tractavi ad Buttm. 390. quare exempla potissimum ex altero genere sumam. Haec autem ab omnibus declinationibus fluunt sed largissime a femininis primae; id quasi proprium hujus familiae seminarium: ἀγαπάω, αὐδάω, ἀλάομαι, ἀγοράομαι, αἰτιάομαι, ἀρετάω, ἀράομαι, quae sunt unius literae exempla ab uno Homero prodita; ex quo de cetera multitudine existimari potest. Perpauca vero a masculinis: Κοίης ἱερεῦς, κοῖᾳται ἱερᾳται Hes. ὀκλαδίας ὀκλαδιᾶν, quod EM. ὀκλάζειν interpretatur, φλεγνᾶν τὸ ὑβρίζειν, quod Eustathius 933, 14. a Phlegyis alii ab appellativo quodam φλεγύας ductum censent, deinde quae epici ex hac materia fingunt futuro destituta εὐχετᾶν, λαμπετᾶν, ναιετᾶν v. ad Phryn. 571. et parasyntheta quaedam λινοπτιᾶν, ὀρνιθοθηρᾶν ad Phryn. 627. De desiderativis τρυφητιᾶν, μαστιγιᾶν etc. dubitatur utrum originem a masculinis in ιας an iota e characterē habeant Prolegg. 513. Quae verbis ἀρτᾶν, σκιρτᾶν conveniunt nomina, citata non respondent. Multo sterilior

est secunda declinatio, cujus substantivis subnata sunt $\kappa\omicron\lambda\omicron\iota\tilde{\alpha}\nu$, $\lambda\omicron\chi\tilde{\alpha}\nu$, $\mu\upsilon\delta\tilde{\alpha}\nu$, $\kappa\omicron\lambda\upsilon\mu\beta\tilde{\alpha}\nu$, $\sigma\tau\alpha\theta\mu\tilde{\alpha}\nu$, vocalique aucta $\acute{\alpha}\rho\omicron\tau\tau\iota\tilde{\alpha}\nu$, $\delta\epsilon\iota\epsilon\lambda\iota\tilde{\alpha}\nu$, adjectivis vero $\gamma\epsilon\lambda\omicron\iota\tilde{\alpha}\nu$, $\delta\pi\tau\tilde{\alpha}\nu$, $\mu\alpha\rho\gamma\tilde{\alpha}\nu$, nisi hoc desiderativorum numero adjiciendum est, quo $\acute{\alpha}\gamma\rho\iota\tilde{\alpha}\nu$, $\acute{\omega}\chi\rho\tilde{\alpha}\nu$ et iota aucta $\acute{\epsilon}\rho\upsilon\theta\rho\iota\tilde{\alpha}\nu$, $\kappa\epsilon\lambda\alpha\iota\upsilon\tilde{\alpha}\nu$, $\phi\alpha\lambda\eta\rho\iota\tilde{\alpha}\nu$ etc. continentur. Parasyntheta sunt $\acute{\alpha}\tau\iota\mu\tilde{\alpha}\nu$, $\acute{\alpha}\pi\omicron\iota\upsilon\tilde{\alpha}\nu$, $\acute{\epsilon}\nu\delta\iota\tilde{\alpha}\nu$, ab usu publico pariter remota. Ex tertia declinatione huc vergunt neutra in $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{\omicron\varsigma}$, $\gamma\eta\rho\tilde{\alpha}\nu$, $\mu\epsilon\iota\delta\tilde{\alpha}\nu$, $\sigma\phi\rho\iota\gamma\tilde{\alpha}\nu$, $\acute{\iota}\phi\tilde{\alpha}\nu$, $\gamma\alpha\upsilon\tilde{\alpha}\nu$, $\gamma\lambda\alpha\gamma\tilde{\alpha}\nu$, $\lambda\iota\pi\tilde{\alpha}\nu$, $\sigma\kappa\alpha\rho\iota\phi\tilde{\alpha}\nu$, rarissime aliter terminata: $\acute{\rho}\iota\upsilon\tilde{\alpha}\nu$ id est $\acute{\alpha}\pi\alpha\tau\tilde{\alpha}\nu$, quod Meinekius tamen ad Men. 279. a $\acute{\rho}\iota\eta\eta$ derivatum putat, homericum $\acute{\iota}\chi\theta\upsilon\tilde{\alpha}\nu$, $\acute{\rho}\upsilon\mu\beta\omicron\nu\tilde{\alpha}\nu$ quod cum desiderativo $\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\tilde{\alpha}\nu$ non inepte compares, et a tot nominibus in $\overline{\sigma\iota\varsigma}$ exeuntibus unicum $\nu\epsilon\mu\epsilon\sigma\tilde{\alpha}\nu$. Ab his quae syllaba $\overline{\epsilon\nu\varsigma}$ finiuntur duo non ejusdem formae $\acute{\iota}\epsilon\rho\tilde{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ et desiderativum $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\iota\tilde{\alpha}\nu$, nam quod Lycophro protulit $\delta\alpha\iota\tau\alpha\lambda\acute{\omega}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ pro $\delta\alpha\iota\tau\rho\epsilon\nu\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, melius ab inusitato quodam $\delta\alpha\iota\tau\alpha\lambda\omicron\varsigma$ repetitur, sine quo $\delta\alpha\iota\tau\alpha\lambda\omicron\upsilon\rho\gamma\iota\alpha$ fingi non potuit. Quae in $\mu\alpha$ exeunt verbis proserendis apta esse dubito num exemplis certis confirmari possit; adhuc quidem nihil reperi praeter $\kappa\acute{\omega}\mu\alpha$ $\kappa\omicron\iota\mu\tilde{\alpha}\nu$, cujus causa veteres $\kappa\omicron\iota\mu\eta$ et $\kappa\omicron\iota\mu\acute{\omicron}\varsigma$ fingere maluerunt EM. 523, 20. $\delta\epsilon\tilde{\iota}\mu\alpha$ $\Delta\epsilon\iota\mu\tilde{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ $\phi\omicron\beta\epsilon\tilde{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$ et $\Sigma\phi\alpha\lambda\mu\tilde{\alpha}$ $\sigma\kappa\iota\rho\tau\tilde{\alpha}$ η $\sigma\phi\alpha\delta\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota$ Hes. quorum alterum Abreschius in $\delta\epsilon\iota\mu\alpha\tau\omicron\upsilon\sigma\theta\alpha\iota$ vertit, ab altero aoristus $\sigma\phi\alpha\lambda\mu\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ et $\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\phi\alpha\lambda\mu\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota$ Polyb. formatus videtur; $\chi\epsilon\iota\mu\tilde{\omega}\nu\tau\alpha$ $\acute{\rho}\iota\gamma\tilde{\omega}\nu\tau\alpha$ vereor ne $\chi\epsilon\iota\mu\tilde{\omega}\nu\tau\alpha$ scribendum sit; $\Pi\lambda\eta\mu\alpha\theta\tilde{\eta}\nu\alpha\iota$ $\pi\lambda\eta\rho\omega\theta\tilde{\eta}\nu\alpha\iota$ si doricum est, ad $\pi\lambda\acute{\eta}\mu\eta$ revocari, sin minus, cum $\pi\lambda\eta\mu\alpha\tau\iota\sigma\theta\tilde{\eta}\nu\alpha\iota$ commutari potest, quo modo verba a neutris in $\overline{\mu\alpha}$ derivata terminari solent $\acute{\epsilon}\rho\mu\alpha\tau\tilde{\iota}\zeta\omega$, $\tau\rho\alpha\nu\mu\alpha\tau\tilde{\iota}\zeta\omega$, $\pi\omega\mu\alpha\tau\tilde{\iota}\zeta\omega$, $\theta\epsilon\mu\alpha\tau\tilde{\iota}\zeta\omega$, $\lambda\eta\mu\mu\alpha\tau\tilde{\iota}\zeta\omega$ et sexcenta hujusmodi. A reliquis terminationibus ducitur nullum; nam $\gamma\epsilon\upsilon\epsilon\tilde{\alpha}\nu$ non ad $\gamma\epsilon\upsilon\epsilon\iota\acute{\alpha}\varsigma$, ut quidam putant, sed ad $\gamma\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\omicron\nu$ pertinet. Hactenus versati sumus in rebus certis exploratisque. Sed et $\acute{\iota}\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$ synonymumque $\acute{\iota}\alpha\iota\omega$ ⁷⁾ non dubitem ab $\acute{\iota}\acute{\omicron}\varsigma$ derivatum credere;

7) Quint. IV. 399. $\phi\acute{\alpha}\rho\mu\alpha\kappa\alpha$ $\tau\omicron\iota\sigma\iota$ — $\tau\acute{\upsilon}\mu\mu\alpha\tau\alpha$ $\phi\omega\tau\tilde{\omega}\nu$ $\acute{\iota}\alpha\iota\omicron\nu\tau\alpha\iota$ $s\alpha\eta\alpha\upsilon\tau\upsilon\rho$, et X. 327. $\acute{\epsilon}\iota\varsigma\acute{\omicron}\kappa\epsilon$ σ' $\acute{\iota}\eta\gamma\epsilon\iota\epsilon\nu$ $\acute{\alpha}\nu\eta\gamma\tilde{\rho}\omega\nu$ $\delta\delta\upsilon\nu\acute{\alpha}\omega\nu$ ut $\acute{\iota}\acute{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ $\tau\omicron\upsilon$ $\lambda\omicron\iota\mu\omicron\upsilon$ Philostr. V. Apoll. VII. 21, 301. $\tau\tilde{\omega}\nu$ $\pi\alpha\theta\tilde{\omega}\nu$ Clem. Alex. Strom. III. 470. D. (202, 42.)

nam et *φάρμακον* dicitur in utramque partem v. C. V. §. 3. not. 25. Nec ab iis dissentio qui *ὄργῃ* tumere ad *ὄργή* referunt, *ὄργῃ* ad homericum *ὄρος*,⁸⁾ *λωφῇ* ad *λόφος*. Sed ut omnium origines explicentur, nequaquam effici potest. Primum viam obsepit illud priscum et poeticum genus, cujus prima vocalis brevis, declinatio manca, usus non promiscuus est *γελάω*, *ἐλάω*, *ἐράω*, *κεράω*, *κρεμάω*, *πελάω*, *σκεδάω*, *σταλάω*, *ύλάω*, *χαλάω*, *ίλάομαι*, quorum tria modo publice recepta sunt *ἐράω*, *γελάω*, *χαλάω* et in Atticorum sermone *ἐλάω* quoque perduravit quamvis exsuperante forma vicaria *ἐλαύνω*. Cetera cesserunt victa fortioribus *κεραννύω*, *σκεδαννύω*, *πελάζω*, *σταλάζω*, *ύλακτιέω*, *ίλάσκομαι*. Sed trium illorum, quae pervicerunt, primum *ἐράω* imperfecti fines non egreditur, duo ulterius producta a gregalibus dupliciter differunt; primum quod futuri terminationem servant integram *γελάσω*, *χαλάσω*, ceteris contractis ad praesentis similitudinem *ἐλῶ*, *σκεδῶ*, *κερῶ*, aut a futuri formatione prorsus abhorrentibus ut *ύλάω*. Altera differentia est quod in declinando non admittunt syncopen, qua inclinamenta similiter contextorum mutantur *πέπρακα*, *δέδηκα*, *κέκραμαι*, *ἐπλήμην* (*πλησίος*). Denique nonnullis hujus familiae usu venit quod animantibus solet ut relicto quasi prole futuro emorerentur; nam *πιπράσκω* locum occupavit praesentis, unde *περάσω* ductum est v. ad Buttm. 269. *ταλάω* apud veteres non legitur sed tempora hinc profecta; *κρεμόω* II. VII. 83. haud dubie futurum est non praesens, cujus exempla non admodum antiqua sunt v. ad Buttm. 224. nec imperfectum invenitur ante Nonnum *ἐκρεμόωντο* XX. 173. ac si *δαμῃ* II. I. 61. pro *μέλλει δαμάσαι*, ut ab EM. 247, 2. significatur, positum est, praesentis *δαμάω* vestigium nullum relinquitur. Haec igitur ipsa simplicitate primitivorum colorem imitantur. Sed non eadem conditio est verborum *ἀμῆσαι* et *κυκῆσαι*, quorum alteri neque nomen *ἄμῃ* satis convenit, neque praepositio *ἄμα*, alterius nullum sustentaculum est praeter proprium *Κύκη*. Nec *αἰσυννᾶσθαι* quidquam in subsidiis habet nisi andronymicum *Αἰσυννος*. *Ἠπῆν* sarcire fortasse proprie significat *ὀπὰς*

8) Sic etiam latinum *tueor* videre et custodire significat.

ποιεῖν, ab ὀπή enim denominatum est ὀπας⁹⁾ sive ὀπήτιον subula, quae etiam ἡπητήριον dicitur. Appellativi κύβερνος auctores tam novitii sunt ut verbum κυβερνᾶν hinc repetere vereretur, nisi accederet latinum gubernum. Κυδοιδοπᾶν et κυδοιμεῖν tumultuari non longe distant a masculino κύδος convicium. Homericum ποσσὶν ἐπήδα speciem habet etymologicae constructionis; nam conjugata videntur πούς pes et πῆδον remus, remi autem cum pedibus comparari solent. De ἐρᾶν ἐξερᾶν et quibusdam aliis dicetur in Pathologia. Verum ὠρακιᾶν, ἀρρήχασθαι, σκορδιᾶσθαι, etsi omnes derivativorum numeros habent, tamen unde derivata sint ne conjectura quidem assequi possumus. Interim haec longe superantur multitudine eorum, quorum origo aut in aperto posita aut non alte abscondita est, dummodo ne quis postulet ut paragoga aut simillimam primitivis significationem aut auctores aetate compares habeant. Me quidem haec religio non absterret quominus verba homerica φοιτᾶν, λιμῶν, σολᾶν, ἐρευνᾶν a nominibus orta censeam, quae neque ille carminibus suis inseruit neque qui eum in poetando proxime sequutus est, sed cognita habuit fortasse aut cogitatione praecepit. Ac si ἀχροκέλαινος, ἀρρήνοκνής, διχουστάτης, λοξόπορος a nullo graece loquentium prolata sunt, quis ideo dubitet quin oblata occasione verba ficta sint his convenientia? Eadem est sententia de significatione; nam θνυμῶν, σπαθῶν (prodigere) μηρυκᾶσθαι specie proxima sunt nominibus θύμος, σπάθη, μῆρυξ sed re congruunt cum remotioribus θύειν suffire, σπᾶν distrahere sive dissipare, μηρύεσθαι etc. Itaque etiam πελεκῶν significationem habet a πέλεκυς acceptam, formam a πέλεκον (πέλεκκον).

CAP. III.

De verbis in $\overline{\omega\omega}$.

Tertiae quoque conjugationis verba pleraque a nominibus ducta sunt. A masculinis tamen primae declinationis quae

9) Hoc ὀπας scribendum fuerit ut ὕπας, δέλεας, siquidem Herodianus π. Μον. 30. solum κρέας in εας exire dicit.

derivata videntur, in dubium venire; pro νεανιούμενος ap. Dion. Hal. Schneiderus probabiliter corrigit νεανιενόμενος et Τροφιοῦται παχύνεται Hes. ad τρόφις referri non incommode potest. Sed plurima oriuntur a femininis ἀκανθώ, γεφυρώ, ζημιώ, θυρώ, μουσό, ριζώ, ταινιώ, τεφρώ, quibus enumerandis finem vix inveniam. Et par copia a secundo ordine: βιώ βιοῖς ἐκ τοῦ βίος γέγονε Cram. I. 402. ut ἀνεμόω, δενδρώ, ἐδνώ, κεραυνώ, τεκνώ—θηριώ, ἀραχιώ, θεμελιώ, κεφαλαιώ, a syntheto ἐπεισοδιώ. Ab adjectivis puris et non puris ἀλαώ, ἀξιώ, βεβαιώ, ἐλευθερώ, κακώ, κραταίω, τελεώ, ταπεινώ, φανερώ ceteraque multitudo. Et homerica γυιώ, σιφλώ, σαώ sine dubio ab adjectivis non homericis. Sed κάρπιμος, λίθινος, φυσικός et similiter terminata in verba non transeunt; ἀναισιμώ (καταισιμ. ἀπαναισιμ. καταναισιμ.) ab αἰσιμος derivatum esse minime exploratum habeo. Composita sunt ἀπαρχαιώ, ἐκδωριώ, ἐκδρακοντόω, licet simplicia non extent; decomposita αἰστώ, ἀτιμώ, ἀναστατώ, ἀφαντώ, εὐσαρκώ, πολλαπλασιώ, ἀκροκυματώ vox Lexiphanea ab inusitato ἀκροκύματος. Declinationis tertiae terminationes praeter εὖς¹⁾ omnes ad propagandum aptas reperio χειρώ, τριχώ, πυρώ, φρενώ—ἀνδρώ, ὀδοντόω, ἀνθρακώ—γανώ, κυρώ, νεφρώ, ριγώ—αἱματώ, δειματώ, περατώ—ἀχλυώ, ὀφρυώ, σταχυώ—ἀτμιδώ, κηλιδώ, ῥυτιδώ, quae pauca sunt ex magno acervo excerpta. Seorsum incedit γοννοῦμαι, quod non a γόνυ formatum est sed a plurali τὰ γοῦνα. Et ἰδροῦν ab ἵδρω compare caret. A nominibus, quorum primus casus in ις terminatur, secundus in εως, duo tantummodo ταξιοῦσθαι et φυσιοῦσθαι, passivae, ut pleraque superiorum, adstricta formae. Quatuor verborum nihil amplius quam participium reperitur βεβρωμένος, πεφονωμένος, τεθωμένος et τεθνωμένος. Multo tennior est adjectivorum proventus ἀκριβώ, ἀρρενός, ἐλασσός, μειός, ὀλιζός,²⁾

1) Δαιταλούμενος, quod codd. aliquot Lycophronis praebent, merito rejicitur.

2) Anecd. Cram. II. 312. τὸ μείζω ἀπὸ τοῦ μείζων γέγονε scribendum est μείζω. Pro Ἀρειούσει αὐξήσει Hes. Pergerus recte ἀρειώσει scribit.

ἐνόω, πληρόω et parasyntheton, quod equidem sciam, unicum ἀσθενόω. Haec autem omnia nominis, unde derivata sunt, proprietatem servant, sive factitivam habent potestatem ut χρυσοῦν, ἰσοῦν, sive neutralem ut ξιγοῦν, βιοῦν, sive conjuncte utramque ut ὑπνοῦν. Sed quod in nonnullis secundae declinationis verbis observatum est fieri ut non tam nominis, unde ortum habent, quam verbi, quod huic antecedit, vim exprimant, id ab hoc quoque genere non alienum est. Sic σαροῦν non tam cum σάρος convenit quam cum σαίρειν, quod solum probant Atticistae v. ad Phryn. 85. Et Κνημῶσαι διαφθεῖραι Hes. a proprietate nominis κνημός alienatum propiusque est verbo κνῆν, διακναίειν. Nec a ζευῖσαι diversum ζυγῶσαι ἀντὶ τοῦ κατέχειν, δαμάσαι Pausan. ap. Eust. 956, 7. Haec igitur et talia non mirum est a nonnullis inter verbalia numerari ut homericum θεμῶσαι παρὰ τὸ θεῖναι παραγωγῶς Sch. Od. IX. 486. Quippe deest nomen θεμός a thematico θέω ut a κνάω κνημός. Et nulla hujusmodi ratione motus Sch. Od. IV. 226. ἔστι θέμα δηῶ καὶ κατὰ παραγωγὴν δηῶ, quod illi multis aetatibus antecedit ab adjectivo δήιος derivatum. Τρυχώ τρίτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἀλλὰ καὶ βαρύτονον τρύχω τρύχεις Suid. sed illud aequè convenit substantivo τρύχος. Et hoc transitu quantitatem non mutari declarant κυρόω, ξιγῶ. Proinde σινόω quoque, cujus prima brevis est, a σίνος potius quam a σίνομαι repetendum. Ἰδνῶθι παρὰ τὸ ἴζω τραπέντος τοῦ ζῶ δωρικῶς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ὡς ἀλαπάζω ἀλαπαδνῶ Schol. Il. II. 266. EM. 466, 26. quo verbo si quis unquam usus est, certe ab ἀλαπαδνός derivavit, cui similia ὀλοφνδνός, ὀπιδνός et, ut veteres volunt, etiam παιδνός, a verbis quidem originem habent sed ipsa nullum ex se procreant verbum. Paullo credibilius est illud: σπλεκοῦν sive σπεκλοῦν (κατασπεκλοῦν) τὸ συνουσιάζειν ἔχει τὴν παραγωγὴν παρὰ τὸ πλέκεσθαι Sch. Plut. 1083. hoc est παρὰ τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν πλοκὴν τῶν σκελῶν Hes. s. Γυναικες. Nulliusque nominis interventu diremta sunt πρίω et πριῶ, cujus participium modo legimus ὁστέον πεπριωμένον Hippocr. de Cap. Vuln. T. III. 373. ³)

3) Antea p. 367. ὁστέον πεπρισμένον dixit, quod minus definitum est. Prorsus aliud valet πεπριωνμένον.

ἀκταίνω et ἀκταινῶ, quae Phrynichus idem valere docet, ἐρείπω et ἐρειπῶ, κατερείπῶ, quorum auctores parum conspicui; κύπτω et κυπῶ ἀνακυπῶ significatione transitiva; φαίνω et φανῶ ἀποφανῶ i. q. φανερώ, nisi haec ab adjectivo φανός traducta sunt. Ab his, quorum incunabula aut conjectura indagari aut certis indiciis demonstrari possunt, transeo ad anetyma, quae pauca sunt; τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων παράγωγά εἰσι καὶ προηγείται αὐτῶν ὀνόματα· πλεῖστα δὲ εἵπομεν διὰ τοῦ ἀρῶ, ὀνῶ, δμῶ Epim. Cram. I. 96. Haec eodem loco sunt quo quae in C. II. §. 2. commemoravi ἐλάω, γελάω etc. quippe eadem duas breves habent vocales totidemque retinent in futuro; nam quod Choeroboscus refert in Dict. II. 659. nonnullos futurum ἀρώσω scribere, id in Anth. VII. 175. sustulit Brunckius ἀρόσσω scribens cf. Prolegg. 397. Huic pro etymo supponi potest φάρος aratrum, de quo in postrema Dissert. dicitur. Ὀνόω Eustathius 1915, 50. ad ὄνω refert exemplo invalido usus: τὸ ὄνεται φανερώς βαρύτονον ὡς ἀπὸ ἐνεστώτος τοῦ ὄνω ὅθεν τὸ ὄνῶ ὀνόσω παράγωγον ῥῆμα καινότηροπον καὶ οὐ φύσει ὄν τρίτης συζυγίας. Nam ὄνεται eodem loco censerī potest quo δίδονται et quia activum ὄνωμι indictum est, optativus medii jure eum accentum accepit quo δύναιο signatur hoc est ὄνοιο, ὄνοιτο, non ὀνοῖτο ut διδοῖτο, quanquam hoc quoque saepius proparoxytonon est. Pro ὄνειςθες autem Bekkerus restituit Aristarcheum ὀνόσασθες. Ita verbi barytoni ὄνω vestigia omnia evanescunt. Praesentis ὀνόω formam sequitur futurum ὀνόσομαι et hinc derivata, sed ipsum non extat; nam Ὀνοῦται ἀτιμάζεται μέμφεται Hes. post Ὀνᾶς positum Musurus temere substituit pro ὀνᾶται, quod hoc accentu cum τιμάται congruit; sin ὄνεται scribimus, accedit ad ordinem verbi ὀνίναμαι, *) cujus alia est significatio, sed quod utrique commune est ὀνάμην quaeritur utrum ad ὄνημαι ὀνίναμαι pertineat an aoristus sit a thematico ὄνω declinatus ut ὠσφράμην, εὐράμην. Utraque autem vox ὄνωμαι sive ὀνάομαι, et ὀνίναμαι sive ὀνέομαι (unde ὄνειαρ). quo modo

4) In Manethonis loco ad Buttm. 256. allato pro ὄνοιτο nunc ὄναιτο restitutum est; pro ὄνοισθες Aristaen. II. Epist. VI. ὄναισθες.

in unum redigi possit, non intentatum reliquit doctorum sedulitas. Etenim illi I. C. Scaliger et alii propriam onerandi significationem vindicant collatis nominibus *onus* et *ὄνος* (*ἄχθος-φόρος*) cf. Doederl. Syn. T. IV. 225. hisque nostri Lexicographi connectunt *ὄνος* honos (*τιμή*) pretium, a quo non multum abest *ὄνειαρ* i. q. *ὄφελος*. Sed mittamus conjecturarum illecebras. Verbi *ὀμόω* nihil extat praeter participium *ὀμοῦντες*, sed hinc proficiscitur futurum *ὀμόσω*, medium vero *ὀμοῦμαι*, *ὀμεῖ*, *ὀμεῖται* non ex *ὀμόσομαι* contractum est, ut Matthiae censet §. 181. p. 405. sed ab ineffabili praesenti *ὀμω* ut *νέμω νεμοῦμαι*. *ἄλώω τὸ κρατῶ* Lex. de Spir. 209. fictum est ex obliquis *ἄλώσομαι* etc. v. Diss. II. §. 3. sed sat speciosa videtur Buttmanni opinio cum hoc verbo sumendi conjunctum esse *ἀναλόω* consumo. Nec negabitur *ἄλῶναι* et *ἔλεῖν* tantum inter se similitudinis habere ut pro cognatis haberi possint. *Ἐνόω* supra rejecimus. De his breviter peroratum esse potuit sed sequitur quaestio sinuosior.

CAP. IV.

De confusione terminationum conjugationis circumflexae.

§. 1. Quid sit cur Graeci a *φωνή* produxerint verbum *φωνέω*, ab *αὐδῇ* vero *αὐδάω* et pari inaequalitate a *δειπνόν* *δειπνέω*, a *δόρπον* *δορπέω*, sed ab *ἄριστον* *ἀριστάω* et, ut universe dicam, quas leges sermonis genitores in omni hac ratione mutandae declinationis sequuti fuerint, id in lucem erui posse hoc minus confidimus quo frequentius eadem verba non solum in aliis dialectis aliter inflecti sed etiam ab ejusdem sectae poetis ad eas, quas sibi quisque constituisset numerorum leges, varie accommodari videmus. Sed de dialectis quae dicenda sunt, Ahrensii doctae sollertiae reservo integra, poetarum autem quanta fuerit libertas declarabo uno exemplo repetito a caesura versus heroici ea quae spondeum habet in pede quarto — *ἀρίστη φαίνεται βουλῇ*. Hic spondei usus perquam frequens est sed tamen poetae praesertim posteriores hoc loco saepe verba primae conjugationis quae in

dactylum exeunt praeferunt secundae κυβίστεε βυσσόθε δελφίς Mosch. II. 117. ἐφοίτεε Κάδμος ἀλήτης Nonn. Dion. I. 321. et in plurali ἐκυβίστεον ἐλλοπιῆς Oppian. Cyn. IV. 264. ἐσύλεον· ἀμφὶ δὲ Τρῶες Quint. II. 547. Aliter vero Homerus ἐσύλα τεύχεα καλὰ II. XI. 110. ἐφοίτα θηρὶ βοικῶς III. 449. IV. 528. ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος Od. IX. 401. κυβίστων ἐνθα καὶ ἐνθα II. XXI. 354. Sed idem tamen poeta, qui saepissime μενοινᾷς, μενοινῶν, μενοίνα dixit, in illa senarii sede maluit μενοίνεον ponere, et ὁμόκλα quidem in exitu sed ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι, quo etiam Apollonius utitur IV. 1005. et in tertia singularis ὁμόκλεεν ἡρώεσσιν Orph. Arg. 944. Homeri versui Θεορίτης—ἀμετροεπιῆς ἐκολῶα II. II. 212. veteres interpretes adnotant Antimachum alia verbi forma usum esse ὥς ἥα τότε Ἀργείων ἐκολῶει στρατός, pro quo Buttmannus Lexil. I. 158. κολῶει scribendum putat syllaba media correpta; quod si ille sibi permisit, non apparet cur non κολῶα scripserit, apparet vero causa mutatae terminationis si sic scribimus ὥς ἥα τότε Ἀργείων ἐκολῶεε μὰν στρατός (αὐτως) addita particula μὰν, qua Homerus illo ipso loco usus est. Ὑπαντιῶν legitur in dorico Theocriti carmine V. 90. et συνάντα in Rufini epigrammate Anth. P. V. 28. utrobique in exitu versus; epicorum, qui proprie ita appellantur, exempla incerta sunt; nam pro συναντιῶνται Hes. Scut. 877. e codd. substitutum est barytonon, συναντήτην Od. XVI. 333. ejusdem conjugationis esse potest cui ὁμαρτήτην adscribitur, hoc est primae, cujus sunt certa testimonia, in quarto quidem pede ἦντεον II. VII. 423. Apoll. IV. 1486. Quint. VI. 341. in primo Apoll. IV. 845. 931. et 1184. qui poeta in hac parte imperfecta hujusmodi ponit incorrupta ἦρεον I. 398. νήρεον 403. μέτρεον 930. ἔκλεον III. 246. θάμβεον IV. 74. γήθεον 93. ῥόχθεον 925. βλάστεον 1425. nisi metrum contractionem poscit θάμβευν δ' — IV. 1192. dissimile homerici versus exordio ὦκεον δ' ἐν — II. XIV. 116. ¹⁾ Quid veteres critici de exitu spondaico verborum quartum pedem finientium judicaverint, nihil sane relatum legi praeter quod de verbo bisyllabo mo-

1) Pari inconstantia ἦτεε δ' — versum orditur II. XIII. 363. et ζήτει καὶ — XIV. 258.

nitum est ad Od. II. 50. ἐπέχραον οὐκ ἐθελούση—Ἀριστοφάνης ἐπέχρων. Hoc etsi non deterius est quam κατέκλων in extremo versu II. XX. 227. tamen non reperitur sed modo ἐπέχραον in quarto pede, quo et ceteri utuntur frequentissime Quint. VIII. 74. XIV. 522. Opp. Cyn. II. 433. Nonn. XLV. 195. etc. et Homerus ipse II. XVI. 352. 356. idemque ἔχραε in quinto, nusquam vero ἔχρα vel ἔχρη.²⁾ Cum ἐπέχρων conferri potest verbum singularis numeri ἐπέπλων εὐρέα πόντον Hesiod. ἐπέπλωσ ὄφρα πύθηναι Hom. cujus pluralis non legitur sed pro eo ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα ter repetitum II. I. 312. Od. IV. 842. XV. 474. quo posteriores constanter in hac sede utuntur, ἐπέπλεες Callim. Del. 36. ἐπέπλεεν Nonn. XLV. 112. ἐπέπλεον Quint. XII. 336. XIV. 528. etsi primam ἐπλωμεν non detrectant Apoll. II. 152. et 645. Illi similis fuit disceptatio de verborum circumflexorum primae classis vel diaeresi vel synaeresi; II. XVIII. 323. μετεφώνει Μυρμιδόνησσι—γράφεται μετεφώνεε, quod nunc obtinet sicut προσεφώνεε plus quam decies legitur, nunquam ἐφώνει nisi metrum cogit, et eodem modo ἦρεε XXII. 327. sed contra ἀπειλεί XIII. 143. αὔτει XI. 258. κατεκόσμει IV. 118. ὀμίλει XI. 502. quae omnia a Scholiastis silentio transmissa sunt. Tertia admonitio spectat ad infinitivum. II. IX. 356. πολεμιζέμεν Ἐκτορι δίῳ—γράφεται καὶ πολεμιζέιν, quod bis antea scriptum est iisdem verbis sequentibus III. 67. et 169. et iterum ad XIII. 9. ἀρηξέμεν ἢ Δανάοισι—γράφεται καὶ ἀρήξεν, et rursus XIX. 30. ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα—Ἀριστοφάνης ἀλαλκόμεν, postremo Od. XV. 393. ἀκούμεν· οὐδέ τί σε χρή—Ἀρίσταρχος ἀκούειν. In hoc iudicio nescio quid aliud sequi potuerit nisi librorum auctoritatem; nam dactylum a pausa, quam interpunctio affert, non abhorreere intelligitur ex aliis locis II. XII. 50. διαβαινέμεν· οὐδὲ οἱ ἵπποι, V. 82. ἀκούμεν· ὥς κε οἱ αὖθι, I. 542· δικαζέμεν· οὐ δὲ τί πῶ

2) Ἐπέχρα (irruit) in fine versus Nic. Ther. 14. ὃν ἔσοχον ἔχρη Ἀπόλλων Hermesianax Ath. XIII. 599. A. et cum eadem vaticinandi significatione ἔχρη ἄταρ—in principio Apollon. I. 302. sed ἔχραεν ἐνδυκέως II. 454. κατέκλα in ultimo Hesiod. Fr. CLVI. sed αἰγειον κνήτυρόν Hom. Ἐγγραε, λάε, φάε et ῥᾶε iis locis posita sunt ut aliter metrum non constet.

μοι, V. 520. πολεμιζέμεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοί. Idemque Aristarchus in oratione non interpuncta spondeum optavit ἀγῆρας ἡματα πάντα scribens pro ἀγῆρας v. Spitzn. Exc. IV. et σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι Il. I. 117. pro σόν, quod Apollonius ter in hac versus regione collocavit et ter κέαρ, quater βόας ut Homerus ipse ἔλικας βόας εὐρυμετώπους Od. XI. 289. sed non ita H. H. in Merc. 116. ἔλικας βοῦς εἴλε θυράζε. In infinitivo tamen dactylus ita praevallet ut in primis duodecim Iliadis libris plus quam quinquaginta reperiantur exempla, spondei vero vix ultra decem, nonnunquam altero sequente spondeo διώκειν ὠρμήθησαν X. 359. πολεμιζέιν οὐκ εἴασκεν V. 802. et constanter πολεμιζέιν ἢ δὲ μάχεσθαι³⁾ quod Spitznerus ad Il. II. 3. de industria factum putat quo gravius labores pugnae bellique aerumnas depingantur. Sed cur ἐλθεῖν positum est III. 393. IX. 403. XXII. 156. XXIV. 309. et in eadem regione ἐλθέμεν IV. 247. VI. 109. VIII. 239? Equidem censuerim utramque formam ita pervulgatam fuisse ut poetae, quae se primum obtulisset, ea illico uterentur excepto Nonno qui XIV. 300. maluit insolitam sibi infinitivi terminationem admittere φευνγέμεν ἢ πολεμιζέιν quam spondeum. Nec diversa mihi sententia de illo verborum circumflexorum genere quod, si pro epsilo primitivae positionis o breve asciscit, ad primam, si longum, ad secundam dirigitur syzygiam. Id ubi in quartum pedem incidit, poetae liberum habent utracunque in stilum incurrerit forma promiscue uti: περιτροπέων ἐνιαυτός Il. II. 295. παρατροπέων ἐπέεσσι Quint. I. 946. et παρατροπῶσ' ἄνθρωποι Il. IX. 946. ἐπιτροπᾶτε μέλεσθαι Apoll. I. 351. μετατροπᾶτε παρειάς III. 298. cujusmodi verba, quia ultra caesuram excurrunt ne dactylorum quidem amatores alio vertere operae habent; μετατροπῶντο μενοιναί Nonn. X. 26. ἐπιτροπῶσι Opp. Hal. II. 223. V. 172. ἀποτροπῶσι Quint. VIII. 390.⁴⁾ περιστροφῶσα Nonn. XLI.

3) Pariter fixum est τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην sed ἔχεις ἀκοντας ἐταίρους Il. XVI. 204. etc.

4) Quod in Phryn. 581. ult. editum est τροπᾶσθαι in τροπάσθαι mutatum est, ex antecedentibus apparet sic a me scriptum esse τροπάσθαι in τροπᾶσθαι etc. quod non solum ad homericum locum pertinet sed etiam ad Apollon. IV. 165. τροπάσθαι Ἰγῶν. Hesychius

264. περιστροφῶντο Quint. XII. 404. ἀναστρωφῶσι Opp. H. I. 517. sed semel etiam περιστροφέοντες Quint. VI. 504. pariterque pro πωτῶντο Il. XII. 287. Theocr. XV. 120. Quintus supposuit ποτέοντο IX. 133. eodem quo caetera loco collocatum, nec aliter μετατρωχῶσι Rhian. Epigr. I. 17. quo frequentius est verbum non contractum ἐπιτροχάει Apollon. IV. 1266. Dion. 203. περιτροχάουσι Anth. VII. 338. P. Silent. Ecphr. 876. ἐπιτροχάοντα Anth. VI. 45. περιτροχάουνο Arat. 815. vel contracto subnatum περιτροχόωσι Nonn. V. 448. ὑποτροχόωσα XLV. 131. Sed pro στροφώωσα XLVIII. 381. scribendum στροφέουσα vel potius quo illo solo utitur στρωφῶσα. Hinc redeo ad quarti pedis thesin dactylicam, cujus causa imperfecta illa a secunda declinatione ad primam traducta esse dixi. Sunt tamen multa quae nativam speciem nunquam mutant ne apud Nonnum quidem ἐνίκα, ἐτόλμα, ἐνώμων, ἐπώπτων, ἐθοίνων etc. v. ad Phryn. 48. Horum thematica forma ἐνίκαε, ἐθοίναον etc. apta quidem ad declinandum spondeum sed aliena est a verbis quae in futuro vocalem longam accipiunt; nam πέραον Il. XVI. 367. etsi non aliam significationem habet quam περῆσαι, tamen natura nihil differt ab eo verbo cujus infinitivus est περάσαι, imperativus autem οὔταε itidem ut οὐτάναι, οὐτάμενος non ad οὐτάω οὐτήσω sed ad reliquias verbi prisci pertinet, quod nemo cum τιμάω et similibus contendere adducetur. Sed quae aut brevem in futuro penultimam habent aut omnino hoc tempore carent, ea demum contractionis necessitate exempta sunt: ἔλαεν Apollou. III. 872. ἤλαεν Oppian. Hal. V. 494. ἐστάλαεν Cyn. IV. 306. ἐσκίαον Od. XII. 436. ὕλαον Hom. et alii.^{s)} Quod autem pro ἐνίκα et ceteris id genus nunquam ἐνίκαε substitutum est, indicio

vero pro περιτροπῶντες vel Homericum περιτροπέοντες scripsit vel mendosam sequutus est scripturam ut Eustathius ἐπιτροπῶσι ex Oppiani loco afferens ubi libri omnes in ἐπιτρωνῶσι consentiunt v. Spitzner. Exc. XIX. p. LXXXII.

5) Barbara sunt προσδοκάοντες Sibyll. II. 181. νικάμεν Soph. Clytaemn. v. 222. καθοράοντα in Hippocr. loco ap. Galen. in Comm. in Med. Offic. I. 1, 634. T. XVIII. P. II. sed apud Hippocratem ipsum de Fract. p. 147. T. III. non sic scriptum est sed καθορῶντα. Praestat vero καθορέοντα.

esse debet fuisse quaedam verba jam inde a principio in una conjugationis forma ita defixa ut a poetis numerorum causa immutari non possent, alia autem in communi sermone terminationem habuisse fluxam et instabilem; cujus generis plurima reperiuntur apud scriptores ionicos, partim eadem a poetis recepta ut *φοιτέω*, *συλλέω*, pleraque illorum propria *εἰρωτέω*, *πλανέω*, *τελευτέω*, *τολμέω*, *τιμέω* aliaque a libris huc illuc tracta.

§. 2. Hinc ad illa heteroclisiae exempla transgrediar, quorum aut alia est ratio aut ignota. Quod olim Od. IV. 251. edebatur sine ullo metri emolumento *πάντες ἀνηρώτευν*, non defenditur exemplis illis, quibus Thierschius utitur in Gramm. p. 360. *δμόκλεον* et *μενοίνεον*, quorum causa in metro posita. Sed nemini dubium fuit *μωμεῦνται* Theogn. 369. et *μωμύμενος* 169. quamvis discrepans a ceteris hujus ordinis verbis *πειρώμενος* 587. *εἰρωτῶ* 519. *φοιτῶν* 599. pro quo *φοιτέων* dicere poterat ut *ἀπατεῦντες* 1169. sed eodem modo *ἐρῶ*, *τολμῶ*, *ἐφορῶσι* scripsit, quae omnia a scriptoribus ionicis ad primam transferri constat. Quare autem Theognis solum *μωμᾶσθαι* huc deflexerit, causam in praesenti nullam reperio nisi quod literae *μωμω* non facile in una voce continuantur; *μωμῶμαι* et *μωμώμενος* equidem non reperi, dativus autem *Μώμω* Lucian. Imp. Trag. §. 22. et *ἀμώμω νόμω* Herod. II. 117. primum non in *ω* exit sed in diphthongum, tum etiam necessitate excusatur; illa vero mutata conjugationis forma evitari possunt. Pro *σύλων* Quintus I. 117. in principio versus *σύλεον* posuit nulla palam causa; nam hoc loco ille Homeri exemplo ⁶⁾ saepe quidem dactylo utitur: *ἐρῶρε* XIV. 279. *ἦτε* V. 134. *θάμβε* IX. 236. *θάμβεον* VI. 236. XII. 359. XIV. 350. *πόρθεον* XIII. 487. *δόρπεον* XIV. 116.

6) *Εἰπέμεν* (ante spondeum) II. VII. 373. sed *εἰπεῖν* 387. *δώσειν* VI. 53. *ἰσχειν* IX. 9. *θάρσει* locis plurimis, nunquam *θάρσσει*. Apollonius *φοῖτα* I. 1249. *τέρβει* III. 437. et IV. 10. *ισχέμεν* II. 390. *ἰσχειν* IV. 1723. *ἐλθέμεν* III. 622. IV. 438. *ἐλθεῖν* IV. 761. *σχήσειν* III. 700. *δωσέμεν* 767. *ληθέμεν* IV. 15. *θελγέμεν* 436. Nonnus vero sine dubio non *θάμβει* scripsit XLVIII. 634. sed *θάμβε*, ut *ἦνθε* X. 140. *ἐρῶρεν* XXXIX. 313. *ἦτε* XXXVIII. 192. XXXIX. 4. ipsumque *θάμβε* XL. 302.

γῆθεον 358. nunquam θάμβεν etc. ut in infinitivo ἐλθέμεν V. 33. περσέμεν XII. 20. νιφέμεν XI. 280. φενγέμεν 236. sed non raro etiam spondeo φοίτα VII. 600. σεύειν I. 160. μίμνειν II. 44. XI. 433. XIII. 104. Interim ἐσύλεον ab eodem Quinto in quarto pede constitutum supra attigi; συλεύμενος vero Theocr. XIX. 2. ad dorismum referendum videtur ut χασμεύμενος IV. 53. ὀπτεύμενος v. Ahrens. Dial. Dor. 311. Suspicioni propius est σπαργεῦσα Quint. XIV. 283. pro quo Dausquejus σφαργεῦσα scribi jussit, Fr. Lehrsius σπαργῶσα edidit, et σκιρτεῦσι, quod in Opp. Cyn. IV. 342. cod. regius praebet Schneidero probatum. Διφέω tamen bisyllabum pro epico διφῶ invenitur in Crinagorae epigrammate ionice scripto Anth. IX. 559. 7) διψεῦσα in adespoto VI. 21. ab affectatione quadam dorismi, ut Jacobsio videtur, profectum, πιμπλεῦσα apud Hesiodum. Ex iambographorum carminibus sustuli κυκεύμενος Solon. XXVIII. 26. correctione facili κυκλεύμενος, nam illud neque ad sententiam aptum est neque convenit cum κυκώμενος Archil. XIV. λωβώμενος Simonid. VI. 109. ἀμφιδηριώμενος 117. placuit tamen Bergkio XXXV. p. 336. Διφέων Archil. LIII. trisyllabum est; sed nihil ad metrum confert ἐρέω amo, quod et hoc loco legitur et XXI. (X. Bergk.) Tragici in canticis verba primae declinationis interdum non contrahunt τρομέων, καλέονται, sed secundae unum modo exemplum legimus περιναιετάοντες, quod Sophocles ab Homero abstulit integrum; Aeschylus vero ut homerico ἰλάομαι substitueret ἰλέομαι, fortasse illectus est similitudine adjectivi ἡλεως.

§. 3. Verborum heteroclitorum quae non uni alicui dialecto adscripta sunt, pleraque recensui ad Buttm. p. 53. omisis dubiis aut alioqui ad probandum invalidis. Primae et secundae conjugationis haec sunt: Etym. Gud. p. 187, 37. ἐνεκότουν ἐμηνίαζον ἔχραινον (ἤχθραινον) — ἔστι δε καὶ δευτέρας συζυγίας κοτῶ κοτᾶς, cujus auctor nullus. Pro πτοιοῦμαι Theogn. 1012. (1016.) nunc e cod. optimo receptum est πτοιοῦμαι quod Hesychius praestat. Idem Ὀχθαῖσθαι στένειν, quod ab homerico ὀχθαῖσαι non diversum videtur, Παταῖσθαι

7) Διφεῖσαι in Cratini versu Com. T. II. 16: ad διφῶ pertinet.

προκαταλαμβάνειν cuius alia est forma καταφθατεῖσθαι⁸⁾ et Οδεῖν πωλεῖν, pro quo Euripides ἐξοδῶν dixit. Verbi ἐψεῖν testes numero quam auctoritate graviores citavi ad Aj. p. 181. Κυκεῖν supra in suspicione posui; διαρταμώμενος semel inventum est ap. Philonem, multo superante circumflexi usu; nec commendatius est ἐρευνεῖν. Aliorum diversa forma diversum valet si quidem ex paucis, quae ante oculos sunt, exemplis conjecturam facere fas est γελῶν et Γελεῖν λάμπειν ἀνθεῖν Hes. αἰολεῖν quod Plato idem significare ait ac ποικίλλειν, et αἰολᾷται τῇ γνώμῃ Hippocr. pro πλανᾷται sicut Glossographi ἀπαιολεῖσθαι interpretantur ἀποπλανᾷσθαι, sed Euripides eodem intellectu dixit ἀπαιολεῖν. Alia ratione differunt ἀντιτεχνεῖν et ἀντιτεχνᾷσθαι, nam illud parasyntheton est, hoc syntheton. Hinc ipsa rerum series me deducit in locum difficilem, quem jam olim tractavi ad Phryn. 629. de verbis parasynthetis, quae interdum ad terminationem simplicium aberrant. In ὀρνιθοθηρῶν omnes Pollucis libri consentiunt, neque addubitavit Meinek. Com. Fr. Vol. II. P. I. 369. sed λαγοθηρῶν et ὀνοματοθηρῶν nunc codicum ope sublata sunt; φιλοθηρῶν Perizonius Aeliano affinxit invito; ἀνασιλλοκομῶν in Plutarchi loco in duas partes diremtum est et quod ap. Strab. XI. 520. cod. Med. praebebat βραχυκομῶν pro βραχυκομεῖν suspensionem movet librariorum in hanc partem aberrasse saepius; sed quae apud epicorum leguntur εὐκομῶν et καρηκομῶν privilegio quodam participiis dato defenduntur ut εὐρυκρεῖων, δακρυχέων. Ὀμοτροχῶν Manetho fortasse sumsit ex homerico loco ubi olim ἀματροχῶντα scribebatur nunc divisum ut πάλιν τροπᾷσθαι. Pro ἀμυχανέοντος ἔρωτος Theocr. XIV. 52. ex codd. nonnullis adnotatur ἀμυχανόοντος et ἀμυχανόοντος, quod ad ἀμυχανώντες inclinatur, et hoc in Anth. et ap. Oppian. legitur, sed ἀμυχανέω praetulit Nonnus Dion. XL. 39. et Par. X. 21. Ἐρεβοδιφῶσιν in omnibus libris Aristophanis scriptum est sed apud Simocattam pro Ἐρεβοδιφῶντες in duobus Ἐρεβοδιφούντες v. Kuester. ad

8) Cum illo conspirat Ψάεναι φθάσαι κίτται, pro quo κτήσασθαι scribendum videtur, nam φθάνει κτώμενος idem est quod προκαταλαμβάνει.

Suid. s. Ἀπεπόνουν. Ἱεροφοιτῶν non locupletiore auctorem habet quam οὐρανοφοιτῶν. Κοσμοφυσῶν ex uno innotuit scriptoris ecclesiastici loco. Φρεναπατιῶν semel inventum in N. T. sustentatur antecessione nominis φρεναπάτης.⁹⁾ In EM. 152, 30. ἀποινῶ ῥῆμα δευτέρας συζυγίας—καὶ ἀποινεῖσθαι ἀφαιρεῖσθαι facilis est correctio ἀποινᾶσθαι. Ἀναριστῶν et ὀρχιπεδῶν Lexicographi nostri confinxerunt ex temporibus obliquis, qui ad praesens primae conjugationis referri possunt. Schol. II. XV. 635. τὸ ὁμοστιχάει βάρβαρόν φησιν εἶναι Διονύσιος, qui haud dubie ὁμοστιχάει melius esse iudicavit; sed vulgatum Epimerista Cram. I. 391. synemptosi simplicis verbi excusare videtur ἐστιχόωντο ἐστὶ δευτέρας συζυγίας· (καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησιν) αἰὲν ὁμοστιχάει· et similem ambiguitatem verbi ἀτολμέω et ἀτολμάω a Grammaticis comprobata esse l. c. ostendi. Sed et in hoc libri discrepant et omnino hunc ad secundam declinationem transitum non publici saporis fuisse multis rebus cognosci licet. Hinc proficiscor ad commutationem conjugationis primae et tertiae: ἐξουθενεῖν et ἐξουθενοῦν, ὀλοκαντεῖν et ὀλοκαντοῦν v. ad Phr. 524. μυθεῖσθαι et μυθοῦσθαι semel lectum apud Aeschylum ideoque a Schneidero addubitatum, duoque Herodoti propria μαστιγεῖν et καταμαργεῖν, quae si saepius legerentur, ionica dici possent, sed illud semel scripsit, crebrius μαστιγοῦν, neque μαργεῖν alibi legitur; nam μαργούμενος Pindari ad μαργοῦν referri potest; pro κεντοῦν Herod. III. 16. libri non pauci et sat boni κεντροῦν praebent. Σοοῦται φεύγει et Ἔσσοι μένος τεθορυβημένος Hes. huc referre nolo quia illud a σοῦς, hoc a barytono σόω declinatum esse potest ut ἀέσαι sive ἀῆσαι ab ἄω, δεδάημαι a δάω. Nec ad rem pertinent, quae Nicephorus Gramm. §. 135. p. 139. non specie solum sed etiam significatione distincta esse docet: διάφορος σημασία τῶν ζημάτων διαφόρους πολλάκις ποιεῖ τὰς συζυγίας, πολεμῆσαι πολεμῶσαι, κερῆσαι κερῶσαι etc. Exemplis tertii generis prius allatis adde βριμοῦσθαι καὶ βριμῆσαι

9) Sic et ὑγναπάτης, ξιναπάτης, ὀρχαπάτης et nisi conjectura me fallit, φιλορκοπάτης, quod in Anth. V. 161. reponendum arbitror οἷα μ' ὑβρίζει Πυθιάς—οὕσα φιλ' ἐξ ἀπάτης.

Phryn. App. 30. *κνισσᾶν* et *κνισσοῦν ἀνακνισσῶσαι*, hoc vulgare, illud poeticum; *σπαργανᾶν* et *σπαργανοῦν*, *νεᾶν* et quod pro hoc legebatur Arist. Nubb. 1120. *νεοῦν*, quorum illud peculiariter de renovatione agrorum dicitur, hoc universe; homericum *ἀτιμᾶν* et judiciale *ἀτιμοῦν*. *Ἐγγυᾶν* et *ἐγγυοῦν* cognata quidem sunt sed ita ut in altero magis vis nominis *ἐγγύη* apparet, alterum autem, quod *ἐγγυιοῦν* scribi solet, pro *ἐγγυαλίζειν* ponatur. Sed *μεσεγγυᾶσθαι* et *μεσεγγυοῦσθαι* discerni non possunt. Alia in diversis dialectis domicilium habent: *ἰεᾶν* et *ἰνεῖν*, *ἡσσᾶσθαι* et *ἑσσοῦσθαι*, *ἀντιεᾶν* *ἀντιᾶσθαι* et *ἀντιοῦσθαι*, quae ionica sunt, doricum vero *κοινᾶσαι* v. Ahrens. Dor. p. 182. Horum omnium in utraque conjugatione eadem est potestas etsi nonnulla a diversis partibus orta sunt, *ἡσσᾶσθαι* ab *ἡσσα*, *ἑσσοῦσθαι* ab *ἑσσων* ut *ἐλατοῦν*, *μειοῦν*, caetera supra allata. Praetereo multa, quorum aut exempla rariora sunt quam ut significatio judicari possit ut *ὀφρυᾶν* et *ὀφρυοῦσθαι*, *ὕπεροφρυοῦσθαι*, *Κοιᾶται* *ἱερᾶται* et *Κοιῶσατο* *καθιερώσατο*, Hes. aut scriptura non satis explanata.¹⁰⁾ Sed non praetermittere possum *δηιοῦν* et *δηιᾶν*. Etenim homERICA *δηιόων* et *δηιόωντο* summo jure non ad *δηιάω* referuntur sed ad *δηιόω*, quia apud poetam *ἐδήοιν* et *δηωθέντες* legitur saepius, nusquam vero *δηιάει*, *δηιάαν* vel simile quiddam; neque dubitem quin Quintus indidem traxerit *δηιόωντα* VII. 554. Apollonius vero non solum *δηιοῦντες* dixit sed etiam *δηιάασκον* a *δηιάω* declinatum; hoc autem a *δηίς* et *δηίω* duci potuit ut a *δῆρις* *δηρίω* *δηριάω*, a *μῆνις* *μηνίω* *μηνιάω*, vel etiam a *δηῖζω* (*δαῖζω*, *συνδαῖζω*) ut *ἀφριζω* *ἀφριάω*, *καπνίζω* *καπνιάω*, *μαστιζω* *μαστιάω*. Verum non *δηιόωντο* solum per se ambiguum est utri conjugationi attribui oporteat sed etiam nonnulla alia eodem modo dilatata, quae priusquam examinem, de hac epenthese disserendum est copiosius. Nam Thierschius in Gramm. §. 220. pro operis amplitudine in homericis substituit exemplis.

10) Pro *τρυχώμενος* Maneth. I. 160. Riglerus *τρυχούμενος* scripsit, pro *ἐδνάσσομαι* Eur. Hel. 930. Hermannus *ἐδνώσσομαι*, quod Euripides ab epicis mutuatus est potius quam ut *ἐδνᾶσθαι* fingeret. Si tamen illa sincera scriptura est, exemplum sumsit a *δοινάσσομαι* et *ποινάσσομαι* v. p. d Phryn. 204.

CAP. V.

*De verborum secundae et tertiae classis
dictasi. *)*

§. 1. Verborum in $\bar{\alpha}\omega$ derivatorum notum est apud poetas epicos tres reperiri formas, integram, contractam et ex contractione dilatatam; quarum altera omnibus verbis concessa est ¹⁾ reliquae non omnibus. Ac primae quidem personae tria sunt apud Homerum exempla, unum integrae formae *ναιετάω* Od. IX. 21. duo dilatatae *ὑνπόω* Od. XIX. 72. et *γελόω* Od. XXI. 105. quae non fortuita videtur differentia sed usu quodam sancita; nam *ναιετάω* etiam Nonnus dixit XXII. 95. *ναιετάεις* Opp. Hal. I. 411. *ναιετάει* Apoll. III. 313. Nonn. XXIV. 25. XXVI. 239. XXXI. 52. *ναιετάουσι* Hom. Hesiod. H. H. in Ven. 259. Opp. H. I. 114. Dionys. 822. *ναιετάων* Nonn. III. 363. XX. 240. *ναιετάων* per omnes casus ii, quos nominavi, poetae nullo alterius formae *ναιτόω*, *ναιετάας* etc. interventu. Ex quo perspicitur cur Grammatici homericum *ναιετάωσα*, quod nemo posteriorum imitari ausus est, non ex *ναιετόωσα* sed ex *ναιετάουσα* conversum dixerint trope dorica. Quanta autem est hujus verbi in una forma stabilitas, tanta religione Homerus verbum *ἐῶν* continet in altera; nusquam enim *ἐάεις*, *ἐάει*, *ἐάειν* reperitur sed ubique *ἐάας* etc. ²⁾ nisi metrum contractionem poscit. Verum eandem esse etiam aliorum quorundam constantiam, exemplis plurimis demonstrari potest; quae ne mole sua legentes obruant, per classes distribuam. Prima continentur verba homerica, quae a posterioribus perpetuo usu celebrata et semper eodem

*) In seqq. omittam notationem locorum, qui in Thes. indicati aut omnibus noti sunt. Et compositis praepositiones, ubi nihil ad rem pertinent, detraham.

1) Nimis scrupulose Wernickias ad Tryph. 684. *Neandri*, inquit, *correctionem γοῶν epica dialectus non accipit*. *Γοῶντες* Homerus dixit, *γοῶσα* Theognis 264. neque ullum est verbum, quod contrahi non possit.

2) Hoc *ἐῶν*, sicut *ἀγάσθαι* et *αἰτιάσθαι* post Homerum in consuetudinem venisse videtur.

κραδάων I. 522. Opp. Cyn. IV. 410. κραδάοιεν I. 91. ὑλάει IV. 219. ὑλάουσι III. 281. ὑλάων Anth. VI. 175. ὑλάοντες Theocr. XXV. 70. Tryph. 610. ὑλάουσα 421. ὑλάειν Opp. Cyn. I. 448. cui quod in cod. supra scriptum est ὑλάαν, Schneiderus comprobatur sed exempla illa infirmant.

Hactenus enumeravi verba homerica; nunc de iis agam, quorum usus post Homerum increbuit sed terminatio nihilo secius immutabilis est: ἐνδιαίει Opp. Cyn. IV. 81. ἐνδιαίειν Christod. Ecphr. 121. ἐνδιαίοντες Nonn. Par. I. 196. XX. 14. et aliis locis a Ruhnkenio collectis v. Matthiae Animm. ad H. H. -p. 459. σταλάει Apollon. IV. 1064. Anth. IX. 208. Opp. Cyn. III. 370. IV. 198. et 324. σταλάουσι Androm. Galen. T. XIV. p. 37. Nonn. XXXVIII. 434. σταλάουσα Plan. CLXX. Nonn. XIV. 174. Christod. Ecphr. 110. σταλάοντα Anth. V. 237. quorum immemor Vossius in Arat. 965. σταλόωντα edidit; χλοάουσι Opp. Hal. I. 24. Nic. Th. 569. Anth. XII. 195. Nonn. XXXI. 211. XXXIII. 37. χλοάειν Anth. XIV. 126. cum participio χλοάων, χλοάουσα Nic. Th. 30. P. Silent. Soph. 289. Nonn. XIV. 74. nunquam vero χλοόωντι, quod Graefius XLVIII. 389. vulgato χλοάοντι praeferre meditabatur. — Ad alterum genus, epenthese affectum referenda sunt ἀφριά Opp. H. I. 771. ἀφριών V. 183. Quint. VI. 221. Nonn. XXXVII. 300. ἀφριόωσα I. 153. γαληνιόων Oppian. Anth. Ioann. Gaz. 225. ἐρευθιόωσι Opp. ἐρευθιόων Nonn. ἐρευθριόωσα (ἐρευθ.) Mus. 161. εὐδιόων Arat. Apoll. Opp. pro quo in Thes. perperam εὐδιάων scribitur, κατηφιόων — ὄωσα Quint. et saepissime Nonnus, ³) κεδόωνται Apollon. IV. 500. κελαινιόωσι Opp. κελαινιόων Nonn. ἀπροκελαινιόων Hom. κελαινιόωσα Io. Gaz. I. 354. λοχόωσι Quint. III. 76. λοχόωντες Opp. Cyn. III. 454. Tryph. 187. μυδόωσι Nic. μυδόωσα Apoll. πλαδόωσα Apoll. Nic. σφριγά Opp. Cyn. III. 308. pro quo Schneiderus σφριγᾶ incuriose edidit, σφριγόντες Christod. 105. σφριγώωσα Apoll. III. 1258. Nonn. I. 352. XII. 317.

§. 2. Non exiguus est numerus verborum quae ab aliis aliter ac ne ab iisdem quidem semper eodem modo formantur.

3) Κατηπιώντι Paraphr. XX. 13. vel pro κατηφιόωντι scriptum est vel pro κατωπιόωντι, quo Quintus utitur. Idem vitium in Dion. XXXVII. 701. correxit Hermannus.

Homerus quidem uno modo ἀντιώω, ἀντιόων, ἀντιάειν, ἀντι-
 άασθε locis plurimis et aequaliter plerique insequentium Nic.
 Th. 77. Arat. 1014. Opp. H. II. 325. III. 242. Quint. III. 59.
 IV. 191. Nonn. VI. 25. et all. locc. eademque forma Apol-
 lonius circiter vices usus est sed idem bis, quod mirum, pri-
 mitiva ἀντιάει IV. 1675. et ἀντιάοιτο II. 804. quicum discrepat
 ἀντιόωτο I. 470. Ejusdem inaequalitatis reus est Lithicorum
 auctor, si ἀμφαφάεις scripsit 522. et ἀμφαφών 248. ἀμφα-
 φάασθαι 187. quae verbi forma ab Homero prodita multo
 plures habet testes ἀμφαφάας Nonn. XXIV. 298. ἀφώωσι Opp.
 H. V. 239. ἀφών Anth. XI. 366. Quint. IX. 246. Nonn. XI.
 168. ἀφώωσα XLI. 406. Christod. 109. Homerica βιώωνται
 et βιώατο adoptarunt Apollonius et Oppianus Hal. II. 48. III.
 284. sed Nicander Al. 361. anteposuit integrum βιάοιο. Pro
 βοάουσα Coluth. 329. Bekkerus recepit codicis Mut. scriptu-
 ram βοόωσα, idque unicum verbum est, cujus regulam a gram-
 maticis traditam invenimus: τὰς μετοχὰς τῶν τῆς. πρώτης
 συζυγίας οἱ Ἵωνες διαιροῦσι, φρονῶν φρονέων· βοῶν δὲ
 οὐκ ἐθέλει διαιρεῖσθαι· τὰ γὰρ τῆς δευτέρας φεύγουσι τὴν
 διαίρεσιν πλὴν ὀλίγων Joann. de Dial. 374. qui quod de
 βοάων dixit, idem valet de ceteris inclinamentis; nam Home-
 rus idemtidem βοάα, βοάωσι, βοάοντα, et ad hoc exemplum
 ceteri Arat. 1003. Nic. Al. 457. Bion. I. 24. Apoll. I. 1272.
 Quint. I. 322. Γοάουσι, quod Wellauerus Apoll. III. 395. ex
 potioribus libris pro γοάασι (sic) reposuit, congruit cum ho-
 mericis γοάοιμεν et γοάοιτε, nec discrepant γοάεις Anth. IX.
 70. γοάει Mosch. III. 88. Opp. H. III. 407. et doricum γοάοντι
 Mosch. III. 24. a quibus dissonantia sunt participia γοόων,
 γοόωντες, γοόωσα apud eundem Homerum ejusque sectatores
 Quint. VII. 342. Nonn. XI. 355. Anth. IX. 481. Sed pro γοόωσα
 Anth. VII. 467. in Plan. γοάουσα scriptum est. Pro διχόωντι
 Arat. 512. ante Vossium legebatur διχάοντι, cui et libri re-
 fragantur et tria alia poetae exempla. Homerus uno loco
 Od. VII. 319. utitur participio εἰσελάων et ἐξελάων sed aliter
 infinitivo ἐλάειν, cujus supra decem sunt exempla; ad Od.
 VII. 319. ubi ἐλώωσι vulgatur, adscriptum est τινὲς ἐλάωσι
 ἀντὶ τοῦ ἐλαύνωσι de qua subjunctivi forma postea dicitur.
 Quae vett. edd. Hesiodi prae buerunt ἐλάειν et ἐλάουσι, nunc

exemta sunt, sed post eum haec forma increbescit ἐλάω Apollon. III. 411. ἐλάει Anth. XIV. 14. ἐλάουσι Maneth. VI. 634. Sibyll. III. 239. ἐλάων H. H. in Merc. 343. Tryphiod. 625. ἐλάοντες Arat. 1111. Apoll. II. 80. et 375. Man. VI. 407. ἐλάουσα Emped. 343. Callim. Lav. 141. rarius ἐλάα Anth. Plan. 336. ἐλόωντες Opp. H. V. 242. 260. 389. Cyn. I. 267. ἐλόωσι II. V. 435. sed idem in utroque carmine etiam altero utitur ἐλάει II. I. 203. IV. 378. ἐλάοιεν Cyn. IV. 72. ἐλάοντες II. III. 574. quibus in locis nulla est librorum differentia. Praeter ἐρᾶν et ἐρᾶσθαι poetis consueta sunt ἐρώω Bion. XVI. (XI. Mein.) ἐράουσι Opp. Cyn. I. 238. sed tertiae rationis unum habeo documentum ἐράασθε homericum, pro quo apud Hesychium ἐράεσθε scriptum est. Ἐδριάει Theocr. XVII. 19. dubito num alibi reperiat; nam ut Homerus ἐδριώωντο et ἐδριάσθαι frequentavit, sic etiam Apollonius illud saepius, hoc semel scripsit I. 328. et activum ἐδριόων II. 1039. III. 170. Orph. A. 802. Nonn. IV. 75. XXVII. 242. Coluth. 15. ἐδριώωσα Jo. Gaz. I. 70. Ἐπιάουσα Anth. V. 288. sed ἐπιάασθαι et ἐπιόωνται Hom. Apollon. Callim. Nonn. X. 326. XXII. 37. Ἰχθυάοντες Hesiod. sed ἰχθυάα Hom. et Opp. Hal. I. 426. nec minus cum homericis κερόωντο et κεράασθε, cumque κερόωσι Anth. XIV. 133. discordat κεράων Nic. Al. 321. Κομόωσι, κομόων, κομόωσα apud Homerum, Apollonium, Theocritum, Opp. Cyn. II. 209. Nonn. XII. 164. XIII. 324. XVIII. 249. XLIII. 109. ita inveterata sunt ut nullum alterius scripturae vestigium emergat; quodque in cantilena illa Anacreontia LXII. (LXIV. ed. Mehl.) legitur κομάει, ne minimi quidem momenti instar habet. Κυδιάουσα in H. H. in Cer. 170. Vossius suspicatur in κυδιώωσα mutandum esse, quia hoc et κυδιάων nunquam inveniatur, sed resistit κυδιάεις Coluth. 117. et Apollon. IV. 283. qui tamen in I. 174. ad homericam formam revolvitur qua et Hesiodus et plerique recentiorum usi sunt Quint. I. 145. V. 88. Nonn. VIII. 389. XLVIII. 880. etc. Aliquanto crebrius est μειδιάει H. H. in Ven. X. 3. Orph. Lith. 244. Anth. IX. 157. X. 6. H. H. in Bach. VII. 14. sed id quoque pars major poetarum homerico more figurat μειδιάας Apoll. III. 129. μειδιάα Opp. H. III. 228. μειδιών et μειδιώωσα Theocr. VII. 20. Opp. Cyn. I. 15. II. 246. Nonn.

X. 291. Coluth. 37. *Μεσημβριόωντος* Apoll. II. 139. *μεσημβριόοντος* P. Silent. in Anth. IX. 764. Sed Nicander in uno adeo eodemque verbo ita fluctuat ut modo *πεδόωσι* scribat Ther. 427. modo *πεδάει* Al. 125. pro quo Moschus *πεδάει* posuit II. 4. Integram et illibatam formam servat *πελάει* Arat. 74. et 271. Opp. Cyn. I. 514. Hal. V. 115. *πελάουσι* I. 489. *πελάων* V. 443. oracul. ap. Porphy. V. Plot. p. 12. *πελάουσα* Nic. Al. 498. *πελάειν* Opp. V. 496. ut dubitari possit num recte Schneiderus in L. II. 431. ex duobus codd. receperit *πελάειν*, quod in H. H. in Bach. VII. 44. nec alibi scriptum est. *Περάουσι* et *περάων*, quae Hermannus ad H. H. in Merc. 133. verbo transitivo *περάσαι* attribuit, aut oculos meos fugerunt aut non leguntur omnino; sed modo *περάειν* pro *περνάναι* II. XXI. 454. Intransitivum per omnes aetates unam habet speciem *περώω*, *περάει*, *περάειν* ap. Hom. Arat. Apollon. Orph. Lith. 575. Opp. Cyn. II. 218. Quint. II. 51. Maneth. II. 89. quorum tenorem interrumpit *πέραον* Hom. et Anth. App. CCCLXXIX. *τούτον περάει σώματα πάντα βέλη* nam hoc non alia ratione accipi potest quam Quint. XIII. 96. *μελῖαι διὰ νῶτα πέρησαν* sed de Nonn. I. 125. *τοῖον ἔπος περόων* ambigas licet utrum *προφέρων* edens significet an *περαίνων*. Homericō *σκεπόωσι* Theocritus XVI. 81. substituit *σκεπάουσι* sed illius ductum sequitur *σκεπόωντες* Nonn. XXXVII. 556. *Σκιάουσα* Orph. Arg. 1130. Wernickius ad Tryph. v. 372. dubitabat an *σκιόωσα* scribendum sit quo Homerum, Apollonium, Quintum et Nonnum uti ostendit; sed idem tamen Apollonius *σκιάει* probavit I. 604. et praeter eum Nicander Ther. 30. Anth. X. 13. *σκιάειν* Arat. 736. P. Silent. Soph. 656. *σκιάουσα* Quint. II. 479. *σκιάουσι* Opp. Cyn. II. 593. Hal. I. 625. *σκιάοιτο* III. 467. sed *σκιόωνται* Aratus 599. Eidem Arato placuit *σειριάει* scribere 331. cui convenit participium *σειριάοντα* Apollon. II. 269. Nonn. V. 269. XXXVIII. 357. *σειριάουσα* Joann. Ecphr. 347. sed *σειριόωντος* Opp. Cyn. IV. 338. Schneiderus edidit Brodae conjecturam sequens pro *σειριόοντος*. *Σιχάει* Hesych. EM. et Suid. pro usitato afferunt sed poetae semper altero utuntur *σιχόωσι* Apollon. Arat. Orph. Lith. 269. Nonn. XXV. 399. XXVI. 223. *ἔστιχόωντο* Hom. Nonn. Paraphr. IV. 206. XXXIV. 255. In

Orph. Arg. 1139. e cod. Mosq. pro *τηλεθάοντα* nunc ascitum est *τηλεθόωντα* idemque Opp. Hal. III. 418. e libro Sylburg. convenienter dativo v. 53. Sed in hoc verbo Homerus ipse parum sibi constat; nam in Iliade semel *τηλεθάοντες* legitur, in Odyssea bis *τηλεθόωντα*, in utroque carmine saepius *τηλεθόωσα*. Sic et apud Quintum modo *τηλεθόωντα* I. 399. modo *τηλεθάοντα* IV. 424. IX. 198. XII. 121. apud Dionysium 1079. *τηλεθάουσι* et brevi intervallo post *τηλεθόωσι* 1127. sed singularis numeri unum modo cognovi *τηλεθάει* Anth. IX. 437. et 663. *τροχάει* Mosch. VII. 15. Arat. 227. *τροχάων* Anacr. XXIX. 6. Maneth. VI. 75. *τροχάουσα* Maxim. 5. Io. Gaz. II. 68. multi et saepissime in quarto pede, de quo jam dictum est, sed *τροχόωσι* idem ille Aratus tribus aliis locis, *τροχόωσα* Nonn. VI. 235. XVIII. 2. *Χαλάουσι* Nic. Al. 439. *χαλόωσι* Opp. H. II. 451. postremo participium (nam alium modum non reperi) *χροάων* Theocr. XXVII. 49. et pluribus locis quos Wernickius indicat ad Tryph. p. 169. in Adnot. et *χροόωσα* Tryph. 343. si hoc recte pro *χροόεσσα* e cod. restitutum est. Ab his angusto intervallo disjungo verba, quorum exempla minus densa sunt partim ejus figurae, quae contractionem antecedit *αοιδιάει* Hom. *βριάει* Hesiod. *αροτριάοντι* Callim. Dian. 161. *σελάοντες* Hesych. *σελάοντος* Nic. *σελάειν* Gregor. Carm. II. p. 43. ed. Bill. partim ejus quae contractionem sequitur: *αραχνιόων* Ioan. Gaz. Ecphr. I. 343. *αραχνιόωσα* Nonn. XXXVIII. 14. *βυθόωσα* Nic. *γλαγόων* Anth. IX. 384. *γανυριόωντο* vel *γανυριόωντες* Theocr. *γεινιόωσα* Anth. App. CX. *δειδιόωσα* Ioann. Ecphr. II. 46. (666.) *δερ-κιδόωνται* Hesiod. *έγγνάα* Anth. Plan. CIX. *έγγνάσθαι* Hom. *έμπολόωντο* Hom. *έπανθιόων* Apoll. III. 519. quod Meinekius Com. Fr. II. 751. paulo audacius in *έπιχροάων* mutavit; *ζαλόωσα* Nic. Th. 252. *καπνιόωσι* Apoll. *καρδιόωντα* Nic. Al. 19. et 594. *κελευτιόων* Hom. *κυλοιδιόωντες* Theocr. *κυρτιόωντες* Maneth. *λιθόωσα* *πολύλιθος* Hesych. *μαλκιόων* Arat. *μαστιόων*, *μαστιχόων* et *μυλιόωντες* Hesiod. *μηνιόωσι* Apollon. *ξανάα* Nic. Th. 383. *οκριόωντο* Hom. *έποκριόωσι* Nic. *οργιόωντες* (pro *οργιάζοντες*) Maneth. IV. 299. *παμφαλόωντες* Apollon. et Erycius v. Jacobs. Catall. Poett. Epigr. 892. *πλανόωνται* Hom. *πνευστιόων* Anth. X. 382. *ύλακώων*

et Antipatr. et *κορσιόεις* Orph. Lith. 492. cui dubito num recte *κορσήεις* substitutum sit; ⁵⁾ homericumque *τειχιόεις* a *τειχος* multo potius quam a *τειχίον* derivatum *πλεονασμῷ τοῦ ι* EM. 756, 17. ⁶⁾ desiderativae autem potestatis verbum ab illo loco alienum non esse ostendit *φυταλιαὶ φυλλιόωσαι* Arat. *Κορυνώεις* certe repugnat Grammaticorum praecepto adjectiva in *ωεις* exeuntia antepenultimam longam habere ⁷⁾ quae syllaba apud antiquiores quidem poetas in primitivo *κορύνη* semper brevis est ac si in *κορυνιόεις* et *κορυνιάων* producitur, necessitati servitum esse apparet, sed pro *κορυνώεντα*, si nihil aliud suppetebat, ἄδην *κορυνεῦντα* dici poterat ut *λωτεῦντα*. Pro *ἐσχατόωντα* non uno in loco scribitur *ἐσχατόεντα* damnatum Bernhardio ad Dion. v. 65. et Meinekio ad Theocr. VII. 77. neque ego usitatum fuisse defendam;

5) Agitur hoc loco de lapide cui in epigraphe capitis nomen est *κορυνώδης*, quae terminatio consuetudini propior sed vis eadem est. Sic se habent *θυόεις* et *θυώδης*, *θολόεις* et *θολώδης*, *θανατόεις* et *θανατώδης* etc. cumque poetico illo *κορυνιόεις*, si Hesiodus ita scripsit, congruit *κορυνώδης* apud Theophrastum.

6) Similiter iota abundat ante terminationem secundae declinationis *φαινικιοῦς* Aristot. de Col. V. 795. a. 2. et *βατραχειοῦς*.

7) Ἐλαφώεις montis nomen in codd. Aristot. rectius scribitur Ἐλαφώεις ut *Πυξόεις*, Ὑψόεις. In Epim. Cram. I. 12. EM. 34, 39. et Gud. *ἐρώεις* aut in *ἐριστώεις* mutandum aut prorsus delendum est; quis enim credat Grammaticos, quum *πηλώεις* vel *ὠτώεις* afferre possent, vocabulo ignoto et regulae contrario usos esse? Nec ullum ejus vestigium apparet in praeceptis antiquorum Herodian. π. Μον. 14. Excc. Cram. III. 401. *Κερώεις κερώεσσα* Theodosius commentus est Gramm. p. 68. *Λεχῶεν ὑλῶδες βοτανῶδες* Hes. literarum ordo indicat *λεχόεν* scribendum esse; quod sequitur *Λεχοέσας κατακοιμισθείς* huc mutandum videtur *λεχοέσας κατακοιμισθείσας*, a *λέχος* ut *θύος θυόεις*, *κρύος κρυόεις*. In Nonni Par. (non Dion.) XVIII. 127. εἶδον ἐγὼ δεινδρώεντος ὁμέστιον ἐνδοθε κήπου, Passovius ἐγὼ expungens duos in principio spondeos compegit, quod Nonno inausum et intolerabile; nam ὁμέλιον παῖς οὗτος IX. 95. non sic scriptum esse oportuit sed ut XIII. 128. νῦν παῖς ἀνδρώπου. Wernickius correxit εἶδον ἐγὼ δεινδρόεντος. Nec alienum fuerit εἶδον δὴ δεινδρόεντος vel δεινδρόεντος. Non magis probari possunt ἀμυνδρώεις et δινώεις, quae edd. vett. Nicandri et Eurip. praebent; nam eadem adjectiva in *ηεις* et *ωεις* terminari non constat. In Nonn. Dion. XXX. 56. editionum vett. una *λυσσῶεντι*, altera *λυσσῆεντι*, Graefius *λυσσῶωντι*.

nam ab ἀγκύλος quidem et similibus propagantur ἀγκυλόεις, βροτόεις, δουλιχόεις, δαιδαλόεις, καμπυλόεις, λαλόεις, μεσόεις, μηλινόεις, ξερόεις, ὀβριμόεις, νηπιόεις, sed ab ἔσχατος ἔσχατιος ut ab ὕστατος ὑστάτιος, ab aliis eodem modo terminatis μεσσάτιος, δευτάτιος, νειάτιος, ὀσσάτιος. Pro ἀχλύοντι Arat. 912. duo codd. ἀχλύωντι praebeant, quod Vossius praefert; σειριόντος Opp. Cyn. IV. 338. Schneiderus, quia alibi non invenerat, in σειριώντος mutavit, χλιόντι Nic. Al. 110. in χλιώντι sed hoc auctoritate codicum, nam ad sententiam utrumque pariter aptum. In Ther. 252. χειμερίη ζαλώσα χάλαζα si scriptum esset ζαλόεσσα, tantumdem valeret; ac nescio an hoc interpretatus sit Scholiographus χιονίζουσα ὥςπερ κρύος ζαλόν. Pro βρόχον ἀγchonέοντα Maneth. I. 317. Schaeferus ἀγchonέοντα optavit, Riglerus ἀγchonώντα. Tryphiodoro 343. Wernickius e cod. restituit χνοόωσαν χάριν ὀμβρον pro χνοόεσαν. Sibylla si saperet, non δύναμις φλογέουσα se scripsisse affirmaret III. 72. sed φλογέουσα.

§. 3. Trium formarum, quas verba secundae conjugationis per vices alternant, duae modo concessae sunt iis quae in *ow* exeunt, contracta et distracta; quae vero contractam natura antecedit, non legitur nisi forte in duobus modis obliquis; ἀρόουσι admisit poeta deterrimae notae Gregorius Naz. Carm. II. 43. Aratus vero certissime non τυπόουσι scripsit, quod Vossius ei tribuit v. 169. (171.) sed diphthongo *ou* in *ω* corrupta τυπόωσι, ut Eratosthenes Fragg. p. 144. ed. Bernh. πυρόωσι, Apollonius I. 196. ἀρόωσι, Callimachus Fragg. CLXXXIII. eodem intellectu φαρόωσι, Dionysius in Bassaricis ap. Steph. s. Δαρσανία—πέπλα γυναικες κροκόωσιν id est κρόκας ἐμβάλλουσι. In passiva forma ἀστερόωνται Arat. 548. et δηιόωνται apud Homerum et Quint. IV. 244. Nusquam vero ἀρόεις, ἀρόειν vel simile quidquam. Participiorum nominativi ἀρόων Hes. Opp. 448. βιόων Anth. XV. n. 41. τυπόων Nonn. VI. 21. Ioann. Geom. Paradis. XLVI. 433. per se ancipites si ex indicativo, ut par est, aestimantur, non ἐντελεῖς sunt sed ex contractis orti. Et hinc proficiscuntur obliqui ἀρόωντα Nonn. IX. 236. δηιόωντα Quint. II. 397. μεσώωντα Maneth. IV. 65. cf. Praefat. πτερώνντι

νόω in Gregorii epigr. Anth. VIII. 91. Jacobsius interpretatur *menti quae dat quasi alas* ut a πτερόω ductum; Muratorius vero πτερόεντι edidit. Reliquorum modorum exempla ita rara sunt ut regula non appareat. Subjunctivum non contractum ἀρόης legimus Hes. Opp. 479. sed codd. praebent optativum dictasi effectum ἀρόως. Hoc Hermannus approbavit, cui non opponam quod Goettlingius infert, Graecos hac optativi figuratione non usos videri quia eadem sit subjunctivi facies. Etenim hac ambiguitate etiam tertia persona numeri singularis laborat quae in tribus modis eadem est. Neque non dubito num modi dubitativi secunda persona in οως exiens reperiri possit. Interim optativum quoque hujusmodi demonstrare non possum, nisi forte latet in Nicandri Ther. 81. εἰ λιπόις εὐήρεα γυῖα. In cod. Paris. scriptum est λιπῶης quasi optativus verbi λιπάω atticus. Id autem admitti nequit quia λιπάω habet intransitivam significationem τοῦ λιπαρὸν εἶναι, hic autem locus flagitat activum *ungere*. Quocirca aut λιπόις scribendum, quod Schneiderus ex compluribus libris recepit, aut, si optativo forma nativa non conceditur, λιπόως a verbo λιπόω, etsi hoc alibi non invenitur sed λιπαίνω et λιπάζω. Si λιποῖς legeretur, is subjunctivus foret similis Aristarcheo σοῖς, si λιπῶς, alteri Aristarchi scripturae σαῖς v. ad Buttm. 296. Verbi medii optativus est χολῶτο Theogn. v. 325. pro χολοῖτο, ex χολόοιτο contractus ut τιμῶτο. Multo crebrius sese offerunt secundi ordinis optativi per omnes tres formas vagantes; frequentissime quidem primae ναιετάοις H. H. in Cer. 39. ἐράοι Opp. Hal. III. 48. ἐλάοι Man. VI. 711. γοάοιμεν Hom. γοάοιτε Anth. VI. 237. ἐράοιτε Callim. Fr. CVII. γοάοιεν Hom. γοάοισθε Mosch. III. 3. τροχάοιντο Arat. 815. Secundae ἀμῶς Theogn. 107. τρυπῶ Hom. ἀμῶεν et σκιρτῶεν apud eundem, ad haec ὀρῶτο et βιῶατο. Tertiae ὀρόωτε, τρυγόωεν, εὐχετοῶμην Hom. ὀροῶ (sic) Maxim. 389. ἀντιῶτο Apollon. μηχανόωτο Oppian! Hal. IV. 439. etc. Subjunctivorum item forma triplex in usu est; naturalis τροχάη Man. VI. 86. ὑπτιάησι Arat. 794. σκιάησι 863. κρεμάησι Nic. Fr. II. 42. περάησι Maxim. 503. et 578. διεξελάησι in cod. Vat. Apollon. III. 879. pro διεξελάσῃσι, et γελάη Mosch. I. 20. nuper assumptum pro γελάα. In passivo ἐλάηται Oppian.

ἔθος ἐστὶ τῷ ποιητῇ τὰ ῥήματα τῆς δευτέρας συζυγίας δια-
λύειν εἰς δύο α , ὧν τὸ μὲν πρῶτον συνεσταλμένον, τὸ δὲ
δεύτερον ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ι γραφόμενον, ὁράας,
ὁράα⁹⁾ sed neutrum nomen satis definitum est. Nam dialy-
sin sive diaeresin vulgo vocamus diphthongi vel monophthongi
in breves vocales dissolutionem δῆλος δέελος, κοῖλος κοῖλος,
ἄται ἄται v. ad Buttm. 124. quibus ὁρώω, quia ω integrum
permanet, simile dici nequit.¹⁰⁾ Pleonasmī autem nomen
tam multas res tamque dissimiles complectitur ut ipsum de-
finitione indigeat; neque convenit cum illo Technicorum prae-
cepto οἱ πλεονασμοὶ τὸν τόνον οὐ μεταβάλλουσι Apoll. de
Adv. 570. Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκείον
τόνον φυλάσσει, ἡ δὲ διαίρεσις ἀλλάσσει EM. 614, 40. quam
regulam confirmat Epim. 316. duobus exemplis ex hoc ipso
genere verborum repetitis ἡγορόωντο et ἐράασθε, idemque
etiam in nominibus φρός, θώωκος observari monent.¹¹⁾ De
nostris doctis aliqui hanc epenthesis epicam nuncupant nomen
a potiori, ut dici solet, sumentes; nam exempla, nisi librarii
identidem lapsi sunt, fines epicorum excedunt: ἀμφορώσα

9) His in Edd. antiquioribus lota saepe deest, saepius etiam in-
finitivis, quibus Wolfius olim illud addidit, postea detrahi jussit in
Anall. p. 425. T. II. ὁρᾶν ex ὁράεν ortum ratus, idque in Homeri
editione sequutus est Bekkerus. Sed fuisse ullum tempus quo Graeci
ὁράεν pronunciarent aut ita pronunciatum esse meminissent vereor ut
probari possit.

10) Similes essent infinitivi μνάσθαι, εὐχετάσθαι, μηχανάσθαι,
si alpha postpositivum breve esset, quod veterum Grammaticorum
antesignani una voce conclamant: τὰ γὰρ εἰς $\theta\alpha\iota$ ἀπαρέμφата τρίτην
ἀπὸ τέλους ἔχοντα ὀξεῖαν φιλεῖ πρὸ τέλους βραχύνεσθαι, τίθεσθαι, δύ-
νασθαι Sch. II. VI. 268. Is fuit antiquae disciplinae rigor; nos affecta
alio atque integra et nativa moderamur sono.

11) Regulae obnitiatur Sch. Od. XII. 417. τὸ θεέλου (sulphuris) εἰ
ἀπὸ τοῦ θεῖου κατὰ διαίρεσιν, διὰ τί διὰ διφθόγγου; φαρμὲν (οὖν) οὗ
πλεονασμὸς ἐστὶ τοῦ ϵ ὡς ξεις, nam substantivum θεῖον proparoxyto-
non est, eodemque accentu notandus videtur nominativus adjectivi
θεεῖης Opp. Cyn. I. 18. id est θέειος et substantivi χεεῖαις Nic. Ther.
19. id est χεεῖα. Sed σταλεθῶν Hes. πετεινός sive πετεινός et Κομ-
μαγενός Dionys. 877. ne accentum retraherent, fortasse character qui
dicitur prohibuit. Κληθῶν eta non ex abundanti additum habet sed
pro κληθῶν dicitur ut μενοιγήσει pro μενοιγῆσαι v. Spitzn. ad II.
XV. 82.

Aret. Diut. Sign. II. 4, 141. ἀμφαφύοντα Cur. Acut. II. 3, 267. γανόντες Sign. Diut. I. 8, 94. μηχανάσθαι Hipp. de Humor. p. 124. T. I. ὑπύοντα in Aristippi epistola dorice scripta IX. p. 16. ed. Orell. et tertiae conjugationis ἀξιόοντι in Anonymi Dissert. III. in Opusc. Moral. Orell. 222. ut ea omittam quae Buttmanus ex Herodoto attulit. Res tamen dubia propter crebras librorum discordias et multo frequentiore contractionis usum, a quo cur aliquoties discessum sit, causa nulla apparet. Interim poeticae quoque figuratio- nis ratio explicari non potest; nam quo loco illi ἐλώω, ἐλάας ponunt, eodem conveniunt ἐλάω, ἐλάεις, et vicissim quae ne- que integra versum intrare possunt ut ἐλάομεν, neque con- tracta ut ἐξελώμεν, ἐξελάετε, his illud fomentum non adhibent.

CAP. VI.

De verbis in μι.

§. I. Ad multiplices illas thematis interpolandi rationes accedit transitio in eam conjugationis formam, quae a Tech- nicis tertio censetur loco. Hujus tres sunt terminationes ημι, ωμι, υμι, omnes illae verbis adjunctae et duae priores puris quidem praeter διζω διζημαι, nam ἀχνασθημι¹⁾ et si quid hujus simile Aeoles finxerunt excludit operis dispo- sitio et ordo praescriptus. Sed verba in υμι alio loco ab- solvi in Diss. XI. §. 4. De reliquis, quae olim praelibavi ad Buttm. p. 70. hoc brevior nobis sermo erit quia omnia eadem via decurrunt a verbis vel barytonis vel perispomenis, quorum nonnulla permanserunt integra, pleraque dici desita sunt sed cognoscuntur tamen ex modis temporibusque deri- vatis. Ex barytonis igitur primae conjugationis duo in ημι deflexerunt δέω διδέω διδημι, cujus unum legitur tempus im- perfectum ἐδίδην, et θέω τιθέω τίθημι, totidemque in di- phthongum contracta ἔω εἶμι et εἶμι, cujus prima positio ἔω eo non extat in sermone graeco. Multo plura vero a secunda, quorum nonnulla afferunt EM. 202, 20. Cram. IV. 210. πλω

1) Circumflexo ἀχναζέω nihil habeo quod componere possim prae- ter dubium illud ἐριζήσασθαι. Nam διζω διζημαι diversa sunt.

πίμπλημι, χρῶ κίχρημι, πιπρῶ πίπρημι, quorum primitiva praeter χρᾶω e nostro conspectu oblilescunt, tum βίβρημι, τίτρημι, δίδρημι, nisi infinitivus ἀποδιδράναι, ubicunque deprehenditur, in ἀποδράναι mutandus est, et medium ἔπταμαι, cui convenit aoristus πτάς, ἔπτατο sed epsilon praevaluit in antepositis πέτομαι (πτέω) πτέρον. Eademque utriusque vocalis vicissitudo cernitur in aliis conjugatorum φρέω φρεῖς ἐμπιφράναι, quod codd. optimi Aristotelis praebent, τιτρῶν τιτράναι τερέσαι τέρετρον v. Diss. V. §. 4. Adnotam. et nunquam etiam in iisdem ἐμπιπλέει Herod. VII. 39. 2) ἐμπιπλείς Hippocr. de Morb. II. 226. T. II. et alibi v. ad Buttm. 274. ἐμπιπρεῖς in tribus codd. Herodoti convenienter etymo ἔπρεε sive ἔπρεσε, πέρω etc. De duplici verbi φημί et ἡμί themate quid Grammatici opinati sint, loco hujus rei proprio dixi Diss. I. §. 8. — A verbis tertiae declinationis Herodianus π. Μον. p. 23. docuit unum esse δίδωμι, ipseque Choeroboscus Cram. IV. 342. non ignoravit γίγνωμι, τίτρωμι et cetera verborum defectivorum complementa ab Artigraphis introducta esse. Idem Herodianus ἴμι, quod Apollonius assumpsit propter ἴτην, ἴμεν, ἴναι, ingenue repudiavit argumento haud invalido quod verba, quae ancipitem in stirpe habent, nunquam in μι traducuntur; nam Πινυμένη συνετή Hes. indicativo destitutum est, ἔρυντο Hesiodi praesenti. Itaque etiam ab ἴω mitto non potuit derivari ἴμι, sed deverticulo opus fuit, quod praebeuit paragogum ἰέω.

§. 2. Sic ipso rei ductu pervenimus ad alteram classem quae ex paragogis in εω et αω nascitur. Lexicon de Spir. 204. ἰέω πέμπω ἀφ' οὗ ἴημι. Schol. II. XII. 70. δέον ἐστὶ τὸ δίω βαρύτονον πολὺν πρότερον περισπᾶσθαι ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ δίημι, ἐξ οὗ τὸ ἐνδίδεσαν καὶ διένται. Quemadmodum igitur in primo genere verbi barytoni vocalis thematica cum ea quae terminationem meram et simplicem ἐμι ομι orditur, in monophthongum cogitur, sic in hoc alpha et epsilon paragogicum. Sed διέω tamen non reperitur et omnino duo modo sunt quorum triplex species demonstrari possit, unum

2) Hoc retinuit Dindorfius in loco ipso sed in Comm. de Dial. Herod. p. XLII. quae commodum avertitur, omnia ad unum exemplum scribi jubet.

ἄω, ἄέω et ἄημι, quanquam ἄέω quoque tollitur imperfecto διᾶει in διᾶη mutato, alterum ἴω unde compositum ἀφίει et alia v. Diss. I. §. 4. ἰέω v. Diss. VI. §. I. et ἴημι, quod non prostheticum iota habet ut ἴστημι et ἵπταμαι, nam hoc consonis modo anteponitur vel simplex vel cum consona verbi prima conjunctum, sed nativum, nisi origine prius fuit ἔω, cujus simulacra sunt futura ἦσω, ἀνήσω, ἀνέσω. Haud dissimili ratione cum θέω (τίθημι) constat Θίημι ποιῶ, Θιῆσαι ποιῆσαι Hes.³⁾ cujus praesens non aliud fingi potest quam θιέω. Ex iisdem vocalibus conflata sunt εἶω τὸ πορεύομαι et εἴμι, quod si interius scrutamur, relinquitur unum elementum vel epsilon ἔω vel iota ἴω, v. Dissert. I. §. 4. sed harum vocalium utra principalior sit, haud satis convenit. Ab illo derivatum est imperfectum Εἶεν ἐπορεύετο Hes. κατεῖεν Hesiod. Sc. 254. et Εἴημι πορεύομαι Hes. quorum secundum tamen alio mutat Hermannus, primum et tertium non suo loco scriptum est sed post Εἰθύφαλλος h. e. Ἰθύφ. et facilis correctio ἴεν et ἴημι, cujus certum indicium praebet infinitivus ἰέναι et optativus ἰείην Hom. minus certum medium ἴεμαι. Id enim plerique doctorum praeunte Brunckio ἴεμαι scribunt quia id non tam eundi significationem habet quam appetendi et properandi v. Goettling. ad Hes. Scut. v. 65. et qui laudantur ab Ellendtio in Lex. Soph. T. I. 507. Veteres vero utramque eidem assignant verbo et hinc etiam nomen diptoton ἰότης repetunt, ἰότητι δρμηῇ παρὰ τὸ ἰέναι Sch. II. XIX. 8. ἰότητι γάμων — πορείᾳ, ἥγουν ἐν συνόδῳ γάμων παρὰ τὸ ἰέναι Sch. Aesch. Prom. 558. ἰότης παρὰ τὸ ἵεσθαι EM. 473, 7. nec dissentit Herodianus π. Mon. 33. etsi nullo extat nomen in οτης a verbo traductum v. ad Buttm. 419. — Κεῖμαι veterum nonnulli e κέομαι sic ut πλεῖν e πλέον contractum, alii ex κείομαι concisum volunt ea ratione qua οῖομαι οῖμαι Cram. II. 146. Buttmannus vero I. 492. perfectum esse statuit reduplicatione privatum κέκειμαι, cui

3) Ἐθῆκεν ἐποίησεν, ἂψ' οὗ καὶ θέσις ἢ ποιήσις παρ' Ἀλκαίῳ EM. 319, 30. Θετήρ πράκτης Hes. Si θείημι scriptum esset, cum εἴημι conveniret. Pariter fluctuant ξανόν, ξιανόν, ξανόν a simili principio ἔω ἔννυμι ducta, et δέος δίομαι δειομαι. Ἰήτης τοξότης, ἰοβόλος Hes. si et spiritus et accentus recte se habet, compositum est ut λαφύτης, si ἰητής scribimus, cum ἴημι (ἰήσω) convenit cf. Proll. 397.

adversatur accentus participii. Mihi subesse videtur κέω, cujus participio utitur Homerus ὄρσο κέων, κακχείοντες ἔβαν eo intellectu quo interdum ἴων dicit hoc est pro futuro; medio κέονται idem utitur et Alcaeus. Repudiatis quae ab hoc κέω uno gradu absunt κῆμι et κεῖμι evitatoque paragogo κεέω per circuitum perventum est ad κεῖμαι ex κέεμαι contractum, cujus activa forma foret κέημι. Haud aliter Choeroboscus Canon. 667. Cram. Oxon. IV. 381. Paris. T. IV. 22. et 29. Sch. Theocr. I. 48. explicat correlativum ἡμαι, quod Buttmanno perfectum verbi ἔω videtur: ἔστιν ἔω καὶ κέω βαρύτονα· ταῦτα περισπωμένως γίνεται ἔω καὶ κεῶ, εἴτα ἐκ τούτων γίνεται παραγωγὰ εἰς μι ἔημι καὶ κέημι καὶ λοιπὸν ὁ παθητικὸς ἐνεστώς ἔεμαι καὶ κατὰ κρᾶσιν ἡμαι, πῇ δὲ εἰς τὴν εἰ δίφθογγον κεῖμαι. Haec manifestum est καὶ ὑπόστασιν dici, namque nullum esse verbum primitivum cujus tres sint literae extremae σεω, illos certe non fugit. Eorum quae alpha in primordiis habent vestigia impressa sunt temporibus obliquis. Ἐπριάμην, quod aoristi locum accepit, natura imperfectum est verbi πρίαμαι, cujus activa forma non ea esse potest quam Apollonius ponit *) sed πρίημι et hac ulterior πριάω. Πρίαμαι vero et synonymon περάω (πέρναμαι) eodem modo inter se comparata sunt, quo ἔραμαι et ἐράω, nisi quod illud eam speciem habet ut ex aeolico πέδῥαμαι ortum videatur quo modo Πρίαμος ex Πέδῥαμος extitisse dicunt. Δεάμην ἐδόξαζον (ἐδόκουν) Hes. et homericum δέατο vel ut alii scribunt δόατο, non aliud protypum habere potest quam δέημι et δόημι et longius prospectantibus δέαω, δοάω· nam ex δέω δόω nascerentur δῆμι δέμαι, δῶμι δόμαι, quae ne fingi quidem apte possunt. Scrupuli plus nobis praebent duae Hesychii glossae Κίασθαι κείσθαι et Κίατο ἐκινεῖτο, in quibus si omnia integre et incorrupte scripta sunt, duo exponuntur verba sono eodem, intellectu contrario, unum cum κίω κινέω conjugatum, alterum cum

4) De Adv. 612. τῷ ἦδω τὸ ἦδην παράκειται καὶ ἄδην καὶ παρὰ τῶν εἰς μι βίβημι βάδην, ἔημι ἀέδην καὶ ἀνέδην· ἔδει οὖν παρὰ τὸ πρίαμι πριάδην, quod si legeretur uspiam, non cum βάδην comparandum esset sed cum μιγάδην, nam alpha ad terminationem pertineret non ad stirpem.

κεῖμαι ejusque themate κέημι. Hinc κίημι effingi potest ut θίημι, et κίαμαι. Sed si quis aut κεῖσθαι in κινεῖσθαι, aut ἐκινεῖτο in ἐκειτο verterit, utrique glossae unum idemque verbum subest. De ξω, ἐάω, ξημι quae veteres commentati sunt retuli in Diss. VII. §. 1.

§. 3. Tertiae classis fundamenta posita sunt in verbis primitivis, quorum consonae stirpis ultimae terminatio non proxime adjungitur sed interposito alpha brevi hoc modo: ἰλ—ά—ω (ἰλάομαι) ἴλημι (ἴλαμαι) cujus supersunt modi obliqui ἴλαθι, ἴλάντες ἐξιλεόμενοι, ἴλαότι ἴλεω Hes. ut ἐσταότι, quanquam hoc etiam cum μεμάοτες componi potest; ἰσ—ά—ω, ἴσημι quod Dorienſium proprium est excepta tertia ἴσασι, et media ἄγαμαι, ἔραμαι, κρέμαμαι, πέταμαι, δύναιμαι, quorum postremum primitivo circumflexae conjugationis caret, omnibus deest thema barytonon praeter unum πέτομαι, unde πετάω et πέταμαι quod doricum dicunt Cram. IV. 339. Διζήμαι si ex synonymo διφάω aestimatur, a διζάω propius abest quam ab aeque insolito διζέω, sed κιχείς, quod metaplastis adnumeratur, ad verbum primae declinationis pertinet. Et δνίνημι, δνήμενος, ὠνήμην, nisi extaret vox media δνίναμαι, ad δνέω revocari possent unde δνεῖσθαι, ὄνειαρ etc. derivata sunt. Quae vero a verbis hujus conjugationis usitatis originem trahunt αἰνῆμι, κάλημι, φίλημι etc. quia gentiliciorum dialectorum finibus coercentur, viam nostram non attingunt. Tertiae classis unum superat exemplum ὄνοσαι ab ὀνόω, ὄνωμι. Disputationem consummant septem verba in αω exeuntia quae vocali connexivae adjungunt τ , θαμάω θαμνάω θάμνημι, κεράω κιννάω κίρνημι, κρεμάω κρημνάω κρήμνημι, πελάω πιλνάω πίλνημι, περάω περνάω πέρνημι, πετάω πιτνάω πίτνημι, σκεδάω ⁵⁾ σκιδνάω σκίδνημι. Nulli omnium simile est μάρναμαι, cui nec barytonon verbum antecedit, nec perispomenon.

5) Σκεδώνται tres codd. praebent Apollon. IV. 500. σκιδνάω et πετάω auctoribus idoneis carent.

Pars altera.

De verbis barytonis.

CAP. I.

De puris.

§. 1. Verba in αιω omnia a prosa alienata sunt praeter παλαιώ παρὰ τὸ πάλῳ ἢ ἀπὸ τῆς παλάμης EM. 647, 21. vel verius ἀπὸ τῆς πάλης. Ὡραίουσι, quod olim scribebatur Hes. Th. 903. et codices redarguunt, unde ὠρεύουσι assumptum est, et ipsa natura hujus terminationis, quam semper brevis antecedit antepenultima διχαίω, ἰσαίω ceteraque ad Buttm. 59. adnotata, quae poetae Alexandrini frequentant non relictā interim altera terminatione, cui Nonnus et sup-pares favent. Haec a verbis secundae declinationis proficiscuntur: τοῦ κεδῶ οὐ μόνον τὸ κεδάζω παράγωγον ὡς τοῦ ἰσῶ τὸ ἰσάζω ἀλλὰ καὶ τὸ κεδαίω πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἰσαίω παρ' Ἀράτῳ Eust. 140, 27. λῶ λιλαίω ὡς κερῶ κεραίω Schol. II. XV. 317. ὡς κερῶ κεραίω, περῶ περαίω, οὕτω λιῶ λιλαίω κατὰ παραγωγὴν EM. 566, 3. Epim. Gram. I. 259. qui pro περαίω fortasse κεδαίω posuit, nam illud non dici solet. Neque cognitum habemus λιλάω sed modo Λιλεῖ φθορεῖ ¹⁾ ἐπιθυμεῖ Hes. Βιβαιοόμεναι id est βιβαζόμεναι sive ὀχευόμεναι Arat. 1074. Buttmannus jure praetulit Vossii scripturae βιβαιοόμεναι. In Nic. Alex. 396. τήθη τε γε-ραιόμενα μνίοισι, si id significatur quod Schneiderus sumit ad Aristot. T. III. 223. delectata muscis, in quibus videlicet habitent, scribi poterat τ' ἐπαγαυόμενα id est ἐπιχαίροντα, vel vulgato propius τε παρειάμενα id est παρήμενα, si forte poeta grammaticae doctrinae ostentator nomen εἵαμενῇ interpretatus est ἡμένην id est locum depressum, quem Theocritus

1) Ποθεῖ corrigiit Heckerus Comm. de Anth. p. 48.

XIII. 40. *χῶρον ἤμενον* dixit. — In *ἄνω* nullum terminatur verbum; nam pro *ἀγανόμενοι* ap. Oppianum Schneiderus ex compluribus libris recte reposuit *ἀγαιόμενοι*. — Terminatio *εἰω* duo complectitur verborum genera, alterum desiderativum *γαμῆσειω*, *δωσείω* v. ad Buttm. 389. alterum poetice auctum *δκνείω*, *τελείω*. Verum de hoc non omnes consentiunt. EM. 620, 43. *δκνείω οὐκ ἔστι πλεονασμός· λέγει γὰρ ὅτι ἔστιν δκνῶ καὶ κατὰ Ἰωνας δκνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δκνείω. Οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν, ὥςπερ παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπείω, ριγῶ ριγείω. Οὕτως δκνῶ δκνείω· περὶ παθῶν.* Hic duo certant contrariis suffragiis, quorum alter sententiae verae veterisque desertor *δκνείω* eodem loco habendum ducit quo sunt *παλαίω* et *ἡγεμονεύω*. Horum enim terminatio non pleonasmo affecta est ut *κεραίω*, *οἰνοχοεύω*, sed proprio quodam et nativo paragogae genere constat. Verum haec vulgo recepta sunt, *δκνείω* autem nisi in carminibus non legitur, ideoque cum *ἀθρεύω*, *οἰκείω*, *οἰνοβαρείω* aliisque numerorum poeticorum supplementis comparari oportet. Itaque unum relinquitur verae paragogae exemplum *θαλπείω* a *θάλπω* ductum (nam *θαλπέω* non apparet) dubitabile tamen, quia nemo auctorem sistit.

§. 2. Jam venio ad illam amplissimam familiam verborum in *εἰω* desinentium, quorum duplex origo. Verbalium nonnulla a barytonis orta afferunt Grammatici: *ἀπὸ τοῦ βούλω παράγωγον βουλεύω ὡς ἄρχω ἀρχεύω* EM. 208, 28. *Γνάφω γναφεύω ὡς ἄρδω ἀρδεύω* Sch. Plut. 166. *ἀπὸ τοῦ κέλω γίνεται κελέω καὶ κελεύω ὡς βούλω βουλεύω* Eust. 884, 12. Hoc certe paronymon est, *ἀρχεύω* esse potest, quamquam *ἀρχή* apud Homerum non imperium significat sed initium. Itaque acquiescimus in *κελεύω* et *ἀρδεύω*. Significatione nihil differunt *φρύζειν* καὶ *φρυγεῦσαι* Poll. VII. 181. *σκάλλειν* et *σκαλεύειν*, sed his tamen interseri possunt nomina *φρυγεύς* et *σκαλεύς*. *Νηπιαχεύω* a *νηπιάχω* productum esse tacite negat Schol. A. ad Il. XXII. 502. *νηπιαχεύων παράγωγόν ἐστι δῆμα παρὰ τὸ νηπιάχος ὡς ἵππος ἵππεύω*, qui fortasse sic sibi persuasit *νηπιάχω* esse novitium verbum ab Apollonio et Moscho per quandam quasi anadromen ex

homericο νηπιαχέω efflctum. Σηπεύειν Manetho IV. 269. pro σήπω dixisse videtur.²⁾ Ῥεμβεύειν in LXX. idem significat atque ῥέμβεσθαι. Alia nominibus adnexa sunt verbalibus, a σεπτός Σεπτεύει σεβάξει Hes. χρυπτός χρυπτεύω tecte ago sive insidior (ut σκοτεύω latito) diversum a κρίπτω tego, ὀπτεύω ab ὀπτομαι incertum an ab ὀπις (ὀπιρ) ut ἐπόπις ἐποπτεύω. Pro Φεῤῥείει ἀποφέρει Hesychius fortasse φερτεύει scripsit cujus paraschematismus est φερτάζειν. Sed ab his parumper abeamus. Etenim saepe quaestio incidit unde verba hujus formae derivata sint, a verbo an a nomine. Quare de paronymorum ortu interponenda est disputatio, sed brevis nec pro copia exemplorum; haec enim qui singillatim persequi instituat, finem vix inveniet. Equidem pauca cujusque declinationis proponam, ac primum homerica ἀλῆτεύω et ἱκετεύω et quod in H. II. legitur φιλητεύω, tum quae oratores attici comprobarunt δραπειτεύω, ἰδιωτεύω, ληστεύω, ὀπλιτεύω, ταμιεύω, πυκτεύω, τραπεζειτεύω, προφητεύω etc. Sed non omnia sic figurata parem auctoritatem habuisse notum faciunt Atticistarum notationes: σοφιστεύειν οὐκ ἐν χρήσει κεκριμένη Poll. IV. 17. φιλοδασποτεύομαι· οὕτως Ἀναξίλας EM. 794, 19. illeque maucus articulus Phrynichi Epit. 443. *** ἐνιτεύσαι ἰδεῖν δεῖ εἰ Φαβωρίνος οὐκ ὀρθῶς χρῆται certe ad verbum hujusmodi spectat sive id πενήτεῦσαι fuit sive ξενιτεύσαι, quod Coraes Atact. T. II. 262. non ante Strabonem legi putat; medium ξενιτεύεσθαι Isocratem (Philipp. 107.) pro μισθοφορεῖν usurpasse Harpocratio memoratu dignum habuit. Multo plura emergunt apud scriptores, qui vulgari dialecto assignantur: γυμνητεύω, ἐργατεύομαι, λογιστεύω, μεταναστεύω, μεσιτεύω, πειρατεύω, προσηλυτεύω, πλανητεύω, quod et ad πλάνης referri potest. Sed ut longe plura sunt substantiva quae in της, quam verba quae in τευω exeunt, ita verbis nonnullis deest nomen genitale, sicut ἀγιστεύειν apud Platonem alios-

2) Eos qui mortuos condiunt vocat ταριχευτήρας ἀπνηεῖς — καὶ ἐμπορίης (fort. κακεμπορίης) τε ματενιάς καὶ μυσαροὺς (fort. παμμυσάροους) σηπτιάς τε τεχνάσμασι σηπεύοντίας. Pro σηπτιάς (quod certe σήπιας scribi debebat) Dorvillius σηπιτοῖς corrigit i. e. σηπτικοῖς.

que reperitur, ἀγιστής ignotum est non minus quam ξενίτης et ιεράτης, sed hoc colligi potest ex feminino Ἱρήτειρα ἱέρεια Hes. cui vereor ne Stephanus injuria praetulerit ἀρήτειρα, et ex adjectivo ιερατικός. Hinc profectum est ιερατεύειν, pro quo scriptores antiqui et attici utuntur primitivo ιερᾶσθαι. Illi simile videtur nomen magistratus boeotici οἱ ἀφεδριατεύοντες. Ἐραστεύειν usurpavit Aeschylus non alio sensu quam ἐρᾶν. Nimirum quod in re et natura positum est ut paronyma potestatem habeant magis determinatam quam verba nominibus praecurrentia, id Graeci in dicendo non ubique observant. Longissimo quidem intervallo disjuncta sunt βουλεύεσθαι et βούλεσθαι, πειρατεύειν et πειρᾶσθαι, δυναστεύειν et δύνασθαι, κλητεύειν et καλεῖν, μισθωτεύειν et μισθοῦν, ἀρεσκαεύεσθαι et ἀρέσκειν, sed minus longe a μνᾶσθαι distat μνηστεύειν, etsi hoc proprie dicitur de iis qui mulierem ambiunt, illud magis universe, idemque a ληΐζεσθαι differt ληστεύειν, ab ἀλᾶσθαι ἀλητεύειν, a κηρύσσειν κηρυκεύειν, sed propter communem ortum permutantur non raro; τομεύουσι Hesychius interpretatur τέμνουσι, οἰκετεύειν Euripides dixit pro οἰκεῖν, pro ἀλεῖν Homerus ἀλετρεύειν, cui quod respondet nomen ἀλέτης multis aetatibus post in lucem prodit, sed etiam ab inusitato ἄλετρον derivari potuit ut ὄλεθρος ὀλοθρεύω, ἄροτρον ἀροτρεύω, ὄφελτρον ὀφελτρεύω, λίστρον λιστρεύω. Eademque originis disceptatio iteratur in verbis perispomenis; ἀπὸ τοῦ ἐλήλασμαι ἔλαστον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἔλαστρον καὶ ἐκ τούτου ἐλαστρέω· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαστής ἐλαστρῶ ὡς βοαστής βωστρῶ, καλιστής καλιστρῶ EM. 325, 32. quibus simile etymon fingendum est ad explicandum βληστρίζειν. A femininis ejusdem declinationis Homerus derivavit λωβεύω, πομπεύω, πολυτεύω, cujus nomine abstinet; Attici receperunt θαλασσεύω, μαιεύω, πορνεύω, δεκατεύω, πεντηκοστεύω etc. Ejus generis, quod a nominibus secundae declinationis ortum ducit, ille exempla plurima suppeditat δαιτρεύω, λιστρεύω, λιτανεύω, ὀδεύω, δῖοστεύω, τοξεύω, φυτεύω, quorum omnium nomina apud eum leguntur praeter τὰ λίτανα. Numerum multis partibus auxerunt insequenti scriptores: ἱατρεύω, μεταλλεύω, μοσχεύω, νεοσσεύω, ὀγμεύω, πεσσεύω, φονεύω, χορεύω, pro quo Homerus ὀρχέομαι dicit.

Ab adjectivis *κιβδηλεύω*, *πτωχεύω*, *τιθασεύω* et parasyntheta *ἰδιοβουλεύω*, *κακοβουλεύομαι*, *φιλανθρωπεύομαι*, quibus auctores probatissimi utuntur. Sed verbum *βδελυρεύεσθαι* Libanio Argum. in Dem. Or. de Foed. Alex. p. 211. suspicionem iniecit hanc orationem non Demosthenis esse sed Hyperidis, qui etiam *νωθρεύεσθαι* admisit improbatum Polluci IX. 137. Idem Pollux *ἀπανθρωπεύεσθαι* rejicit II. 5. Phrynichus Ecl. 386. *χρησιμεύειν* et *φρονιμεύεσθαι*. Alia suspecta reddit ignobilitas auctorum: *ἀπαιδευτεύειν* Apollon. de Conj. 501, 18. (omiss. in Thes.) *ἀπληστεύεσθαι* Sch. Pind. Ol. VI. 78. *καθαριεύειν*, *μεγιστεύειν*, *δολιεύεσθαι*, *ἱταμεύεσθαι*, *θηλυκεύεσθαι*, *ψυχρεύεσθαι*, quibus similia attuli ad Phryn. 67. *Συνωρικεύεσθαι* Aristophanes fluxit ab adjectivo *συνωρικός* Poll. VII. 205. qualia multa ab adjectivis in *ἰκος* propagavit novitius sermo: *διαλεκτικεύεσθαι*, *διαφυσικεύεσθαι*, *λογικεύεσθαι*, *μερικεύειν* et alia ad Phryn. 764. indicata. — Declinationis tertiae quot sunt exitus, totidem fere sunt verborum fontes: *παιδεύω*, *θητεύω*, *γοητεύω*, *λαμπαδεύω*, *χειμαδεύω*, *τερατεύω* — *παγιδεύω*, *σταφιδεύω*, *θεμιστεύω*, *εἰλωτεύω*³⁾ et ab iis, quorum genitivus pure terminatur, *λατρεύω*, *μαντεύω*, *ἄλιεύω*, *βασιλεύω*, *βραβεύω*. Ita dubium fit utrum *ἰππεύω* ut EM. 132, 2. ab *ἵππος* derivatum sit an ab *ἰππεύς*. Sed *ἀριστεύω* Eustathius 655, 48. recte ab *ἄριστος* repetere videtur, neque aliter sentio de *ἀγχιστεύω*. De *πρωτεύω*, *καλλιστεύω*, *κρατιστεύω* nemo dubitat. Ab his quae in duplicem exeunt orta sunt *βλακεύω*, *κολακεύω*, *σκυλακεύω*, *θεραπεύω*, *θωπεύω*, *ῥωπεύω*. In magno numero substantivorum quae in *ην*, *ων*, *ηρ* terminantur, nullum reperio in verbi naturam conversum praeter quod Glossographi afferunt *Ματηρεύειν*, *ζητεῖν* et novitium *βακτηρεύειν*, quod neque cum *βάκτρον* accurate convenit nec cum *βακτηρία*, sed aliquam multa ab *ωρ*, *ἰκτορεύω*, *ῥητορεύω*, *αὐτοκρατορεύω*. A *πῦρ* *πυρεύω*, ab obsoleto *νύχος* *νυχεύω*, ab aliis sic terminatis *ἰχνεύω*, *κηδεύω*, *σκυτεύω*, quanquam hoc alia

3) Doctum Anglum qui genitivum *εἰλωτέων* ap. Herodotum in *εἰλώτων* mutandum censet quia *εἰλώτης* barbarum sit, Dindorfius in Thes. refellit Stephani Byz. exemplo. Idem genitivus tertiae declinationis esse potest ut ostendi ad Buttm. 337.

via derivari potuit a *σκυτεύς*, et *γραμματεύς* duplicem quasi recessum habet ad *γράμμα* et ad *γραμματεύς*, sed *ἀρματεύω*, *πραγματεύομαι*, *Πλεγματεύεσθαι* *ἐμπλέκεσθαι* Hes. nominibus in *μα* subjici necesse est. Adjectivorum personalium, quae in *ων* exeunt, prompta facilitas *ἀλαζονεύομαι*, *γεροντεύω*, *ἡγεμονεύω*, *μνημονεύω*, sed ab altera terminatione *ης* pauca provenerunt simplicia *ἄλληθεύω*, *πενητεύω*, plurima vero parasyntheta sed omnia a scriptorum classicorum consuetudine aequaliter remota *ἐπιεικένεσθαι*, *κακοηθεύεσθαι*, *μικροπρεπένεσθαι*, excepto uno *ἐπιτηδεύειν*, cujus primitivum est nulli illorum simile *ἐπιτηδές*. Huic addo duo alia solitaria ex superiore genere *εὐτραπελεύομαι* et *δυστροπέω*, praeter quae nullum novimus cum particulis *εὐ* et *δύς* compositum.

§. 3. Tertium genus constat ex dicatalectis quae modo in *εω* vel *αω* exeunt, modo in *ευω* ut *γειτονεῖν* *γειτονεύειν*, *ὑποτοπεῖν* *ὑποτοπεύειν*. Horum unum paronymon esse significat EM. 778, 5. *ὑπερηφανῶ καὶ ὑπερηφανεύω ἐκ τοῦ ὑπερήφανος*, nisi hoc voluit *ἐκ τοῦ ὑπερήφανος ὑπερηφανῶ καὶ ἐκ τούτου ὑπερηφανεύω*. Sic enim plerisque visum: *τὸ ἐμόχλεον πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ ἐμόχλεον* Eust. 903, 61. *τὸ ἡμιοχεύειν ἐκ τοῦ ἡμιοχεῖν γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ὑ αἰολικῶς ὡς καὶ τὸ ζητέω ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ* 834, 9. *τοῦ θηρέω δοκεῖ προϋπάρχειν ἢ τὸ θηράω ἢ μᾶλλον ἀρρήτὸν τι τὸ θηρέω κατὰ τὸ χέω χεύω* p. 1872, 43. *στεύεται ἀπὸ τοῦ στῶ στεύω ὡς ἀθλῶ ἀθλεύω, οἶνοχοῶ οἶνοχοεύω* EM. 726, 32. *παρὰ τὸ ἄχος ἀχέων, ἀχεύων δὲ ἀπὸ τοῦ ἀχέω* 181, 8. *παρὰ ἀλῶ τὸ ἐκφρεύγω πλεονασμῷ τοῦ ὑ ἀλεύω ὡς τὸ χέω χεύω, δέω δεύω* Sch. Od. IV. 396. *παρὰ τὸ ἀλῶ παραγωγὸν ἀλεύω* *) *ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω* Epim. Cram. I. 44. quorum postremum confirmat Herodianus π. Μον. 28, 3. De *χεύω* et similibus, quae L. I. C. I. tractavi, dubitandi causa nulla. Sed hic in quaestione versantur verba paragoga. *Ζητεύω* quidem, quo non solum veteres Epicici sed etiam

4) Si *δατέασθαι*, quod Buttmannus cum *ἀλέασθαι* comparat, alibi legeretur, non ex *δατέσασθαι*, ut ille, ortum dicerem sed ex *δατεύασθαι*. At enim vero legitur nusquam.

Anth. Plan. CCXXI. 3. ὑμνοπολεύσω Apollinar. Ps. IX. 4. Mirabilius vero est quod Homeri imitatores Nonnus IX. 150. XXV. 10. et Musaeus 197. ἀθλεύσαι admiserunt contra illius praescriptum qui in prima quidem positione ἀθλεύειν vel ἀεθλεύειν dicit, in aoristo autem ἀθλήσαι⁵⁾ ut et Empedocles fecit v. 34. et alii Epicorum. Illi poetico generi adscribi potest ἰχνέων, quod Critici metri causa in Pindari quodam loco posuerunt pro ἰχνεύων, caeteroqui incognitum; nam διχνεῖν Theodori Prodromi vix afferre dignamur; sed Hesychni adespota Ὁθέων, Ὁθεύων, Ὠρεῖν φυλάσσειν et cum eodem interpretamento conjunctum ὠρεύειν, non constat unde fluxerint. Si constaret e carmine sumta esse, quaeri posset utrum alterum ex altero processerit an utrumque ab eodem nomine ὄθη et ὦρη diverse deflexum sit. Verum illa epenthesis ratio Grammaticis placita prorsus non convenit ad verba in commune recepta, cujusmodi unum adnotat Eustathius 760, 28. μυθέεσθαι ὁμηρικόν, μυθέεσθαι δὲ τὸ ψευδῶς λέγειν τῆς μετ' Ὀμηρόν ἐστι χρήσεως, sed sunt plura μοχλεύω pro homerico μοχλέω, δισκεύω pro δισκέω v. Jacobs. ad Anth. 502. Σύες ὀχέονται Arat. 1069. poeticum est, vulgare ὀχεύονται⁶⁾ quodque Theocritus dixit αἶγες βατεύονται I. 87. Schol. interpretatur βατεύονται, cui similia sunt ἐπιβατεύω et ἐμβατεύω vulgo recepta, sed ἐμβατέω poetarum proprium. Plerumque vero contra fit. Nam pro ἐπιδημεύειν, μυθολογεύειν, ἡμιοχεύειν, ὠρονομεύειν, ποντοπορεύειν, πενταθλεύειν, φρουρεύειν Opp. Hal. IV. 233. invaluerunt pura, et rhetores nisi βυσσοδομεύειν ab Homero accepissent, sine dubio dixissent βυσσοδομεῖν ut οἰκοδομεῖν. Pollux. III. 144. ἀθλεύειν παρὰ ποιηταῖς καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν, quam terminationem constanter sequuntur syntheta vulgaris notae ἐναθλεῖν, καταθλεῖν, πενταθλεῖν et nomina ἀθλητής,

5) Id duobus locis de servientibus dictum est, ἀεθλεύειν semel hoc intellectu in postrema Iliade, ter de concertantibus.

6) Empedocl. v. 157. ὁξὺ δ' ἐπ' ὁξὺ ξβη, δαλερόν δαλερῷ δ' ἐποχεῖτο· pro quo Sturzius et Karstenius v. 269. parum cogitate ἐποχεῖτο substituerunt, nec tolerabilius οἱ δὲ πορεύται λισσόμενος θύοντα v. 411. Hic ἐπαρᾷται scribendum videtur, illic ἐπεχεῖτο.

ἄλλοις etc. sed simplicis duplex est conformatio apud Platonem ipsum ἀθλῆν, ἀθλοῦντες et ἀθλείοντες de certaminibus ludicris verisque. 7) Similiter Xenophon variat προστατεῖν et προστατεύειν, quorum illi conveniunt ἀποστατεῖν, περιστατεῖν et παραστατεῖν, huic ἐπιστατεύω in uno loco Eusebii scriptoris ionicī. Νοσείοντες Aret. Sign. Diut. II. 9, 155. omnes tuentur codices et nomen νόσευμα crebrius iteratum in Hippocr. de Med. p. 64. T. I. de Aer. et Locc. p. 529—533. T. I. sed infinito saepius νοσεύοντες, νοσεῦντες, νόσημα. Ὀχλεῦνται κινουῦνται· ὀχλεύονται ὁμοίως Hes. quorum illud poeticum est, hoc nescimus unde ductum sit. Ἀνακωχεῖν Hippocr. de Cord. 490. T. I. et Hes. ceteri ἀνακωχεύειν. Ex Photii iudicio Τυραννεύσασα οὐ μόνον τυραννήσασα conjectura subit Atticorum aliquos in certis modis temporibusque alteram terminationem praetulisse alteri. Equidem apud Platonem, Xenophontem, Thucydidem reperio τυραννεῖν et τυραννεῖσθαι, sed ab altero capite τυραννεύοντες, τυραννεῦσαι, τυραννεύμενον. Atticistae plerumque favent perispomenis; ἀναισθητεύομαι μὴ εἴπης ἀλλ' ἀναισθητῶ Thom. ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν οὐ σκοπεύειν Anecd. Bekk. 435. qui quod damnat verbum placuit Straboni XIII. 599. aliisque recentiorum; τὸ ἀηθεῖν σκληρόν, τὸ δὲ ἀηθεύειν ποιητικόν Poll. V. 145. nisi pro hoc ἀηθέσειν scripsit. Nobis non eadem quae antiquis illis verborum censoribus iudicandi facultas propter multiplices literarum graecarum defectus. Sed si stamus exemplis iis, quae fors fortuna nobis reliqua fecit, verba δεσποτεύειν, διακορεύειν, ζωγρεύειν, πανουργεῦειν, πολυπραγμονεῦειν (Damophil. in Opusc. Sent. Orell. N. 45. p. 84.) περιπολεῦειν,⁸⁾ ἐταιρεύεσθαι, τιθηνεύεσθαι, κακοσχολεύεσθαι, προμηθεύεσθαι, ἐπιμηθεύεσθαι, ὑπερ-

7) Galenus Καταμώσας — παρὰ τὸ ματεύειν ὡς καὶ καταματουμένος, quod Dindorfius Thes. T. IV. 1141. in καταματευόμενος mutandum censet. Sed ματεῖν (ut χατεῖν etc.) satis testatum est ac nescio an in Hipp. de Artic. p. 174. T. III. et in commentario Galeni c. XXIII. 453. T. XVIII. P. I. pro ἐσμάττεσθαι scribendum sit ἐσματέσθαι. Ἐμματέων τοὺς δακτύλους καθιές Schol. Nic. Al. 136.

8) Achill. Tat. IV. 14, 96. καθέδουσα ταύτην ἀφίησι προπολουμένην τὴν φωνήν scripsisse videtur ὀνειροπολουμένην.

ηφανεύεσθαι postponenda sunt circumflexis διακορεῖν v. Fritzsch. ad Thēsmophl. v. 480. δεσποτεῖν etc. Id tamen non eo valet ut de omnibus judicare possimus; nam saepe res vertitur: εἰρηνεύειν, βωμολοχεύειν sive βωμολοχεύεσθαι et φιλανθρωπεύεσθαι pure terminatis antiquitate antecedunt; Suidas pro Πεφόνηκεν ἐφόνευσσε fortasse πεφόνευνκε scripsit; nam φονεῖν relinquendum est Clytaemnestrae Mosquensi v. 231. 265. 288. δεσμεύειν etsi Atticistae minus probant quam δεῖν, tamen plus auctoritatis habet quam δεσμεῖν, cujus significatio prorsus eadem, ut apparet ex Diosc. Mat. IV. 155. (158.) p. 644. et Galen. de Simpl. Fac. VIII. 129. T. XII. quorum ille δεσμεύουσι scribit, hic in eadem re δεσμοῦσι. Διχηλεῖν et διχηλεύειν Alexandrinorum propria sunt. Κακοτροπεῖν ex uno cognovimus Hippocratis loco, ubi de morbidis dictum est, κακοτροπεύεσθαι de moribus Polyb. ut δυστροπεύειν Basil. Quod discrimen utrum fortuitum sit an terminatione expressum quis dijudicare audeat? Sed significationis quaedam diversitas haud obscure gliscit in quibusdam aliis: ῥαστωναῦσαι enim otuari significat, ῥαστωναῖσαι convalescere, ὁμαδεύειν idem quod ἀθροίζειν Hes. ὁμαδεῖν tumultuari, ἀκρατεῖν oppositum est τῷ κρατεῖν sed ἀκρατεύεσθαι τὸ οὐκ ἐγκρατεύεσθαι Phryn. quo intellectu tamen Hippocrates ἀκρατῆσαι dixisse videtur; τορῆσαι (διατορῆσαι, ἐκτορῆσαι) ab adjectivo τορός derivatum vices explet verbi antiqui τετραίνω perforo sed τορεῦσαι plerumque significat *tornare* apte cum nomine instrumenti τορεύς. Ἐπιτροπεῖν, nisi librariis debetur (v. ad Phryn. 650.) nihil amplius est quam paraschematismus primitivi ἐπιτρέπειν, sed significando muneri tutoris aptius habetur ἐπιτροπεύειν id est ἐπίτροπον εἶναι ut ταγεύειν tagi munere fungi, quanquam Aeschylus ταγεῖν et ταγεύειν indistincte usurpavit pro στρατηγεῖν et in codd. nonnullis Xenoph. διαταγεῦσαι scriptum est pro διατάξαι. Certe in Aeschyli loco πανδοκεῖν plurimum distat a πανδοκεύειν ut simplex δοκεῖν a δοκεύειν. — Verba secundae et tertiae declinationis non ita longo sermone indigent. De illis eadem pervasit opinio quae de protoclitis: ἀπὸ τοῦ ἀγορά ἀγορεύω Eust. 96, 10. τοῦ λωβεύειν πρωτότυπὸν ἐστι τὸ λωβῶ p. 1936, 63. Multo vero credibilis est utrumque

ab ἀγορά, λώβη derivatum esse ut a θήρα θηράω et θηρεύω, quorum neutro utitur Homerus, nomine saepius. Ac si nullum suppeteret nomen, citius cogitationem transferremus ad verba primae declinationis, quibus ionica abundat dialectus, nec solum λωβεύεσθαι cum λωβέεσθαι cognationis lege sociaremus sed etiam ἀπατεύειν Xenophan. Fr. VII. p. 43. cum ἀπατέειν Hippocr. de dec. hab. p. 74. T. I. συλεύειν cum συλέειν in Xanthi Lydiacis ap. Dion. Hal. I. 28. μωμέειν cum μωμεῖσθαι Theogn. μηχανεύεσθαι cum μηχανέεσθαι Herod. cognatum diceremus. Sed multo ad fidem propius est a nominibus verba esse derivata terminatione duplici, partim ejusdem significationis ut illa, partim diversae ut λοχῶν et λοχεύειν, quod Hesychius tamen pro ἐνεδρεύειν positum affert, μοιχᾶται ὁ ἀνὴρ, μοιχεύεται ἡ γυνή Thom. Pro μεταλλῶν Nicander Th. 672. scripsit μεταλλεύων αἰγὸς ῥόθον posthabita vulgari nominis μέταλλον significatione, id quod excusatur ignorantia etymi; nam quod Buttmannus opinatur ex μετ' ἄλλα conflatum esse, prorsus insolita est haec compositionis ratio, nec unquam ἐξαλλῶν vel quid simile auditum est. Μαχλᾶν et μαχλεύεσθαι a veterum consuetudine aequaliter remota sunt Ἐφορεύειν Photius interpretatur ἐποπτεύειν, quod quantum ab ἐπόπτεσθαι distat, tantum illud ab ἐφορῶν. Verborum ex tertia declinatione huc commean-
tium unum ab Atticistis exsignatum est μαιεύεσθαι οὐ μαιούσθαι Thom. Κλαδοῦν et κλαδεύειν scriptores minus elegantes substituerunt ad significandum *pampinare*, quia κλᾶν, quo veteres utuntur, latius patet. Ὀρνιθεύειν et ὀρνιθοῦν, χωλεύειν et χωλοῦν, χηρεύειν et χηροῦν, χαλκεύειν et χαλκοῦν vel ad distinctionem significationis intransitivae et factitivae pertinent vel aliam inter se differentiam habent. Sed Euripides ὀρθεύειν et διορθεύειν non ullius nisi metri causa usurpavit, nullaque prorsus ratione antiquis ἀκριβόω, δαιδαλώ superposita sunt ἀκριβεύω, δαιδαλεύω. Verum haec satis. Illud vere admonet EM. 803, 13. οὐδέποτε ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ νω γίνεται παράγωγον διὰ τοῦ νω, nam φινύω et φυντεύω diversas stirpes habent. Neque invenietur facile qui ἀρνεύειν cernuare ex Ἠρνε ἐκυβίστα Hes. conversum dicat, sed potius utrumque a communi etymo seorsum processit,

sive *παρὰ τοὺς ἄρνας* ut Schol. II. XII. 385. dicit, etsi nunquam sic ut *μοσχιᾶν* et vitulari de haedulorum petulcorum lusibus dictum reperitur, sive ab alio quodam nomine oblivione deleta ut *παλεύειν* et *σταθεύειν*, quorum origo evanuit; nam quod nonnulli *στατεύειν* scripserunt ab Atticistis reprehensi, id quidem adjectivo *στατός* persimile sed a significatione assandi non minus remotum est.

§. 4. In *ῥω* nulla verba exire nisi aeolica *ποθήω*, ἀδικίω auctor satis est Herodianus π. Μον. p. 43. Nec multa in *ιω*, quorum genus duplex, unum a substantivis in *ις* δηρίω, κηκίω, κονίω, μητίω, μηνίω Choerobosc. 170, 4. et ad hoc exemplum *δηίω* a nomine ficticio *δηῖς* ortum esse sumitur. Prae veterum placito τὸ ἴδος ἀπὸ τοῦ ἰδίω EM. 465, 39. amplectimur contrariam sententiam verbum ex nomine extitisse. Verbalium vestigia rara sunt minusque expressa; ab *ἄω*, ut alio loco dixi, *ἄϊω*, ab *ἔσθω* *ἔσθίω*, ab *οὔλω* *Οὐλλίειν* ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν Hes. Ἐψίονται ἀκολουθήσουσι quo referendum sit, patet. Verbi *ἄλιω*, cujus obliqua modo tempora extant *ἄλισαι* et *ἔξηλκα*, ejusque quod prothesi crevit *κυλίω*, primitivum fuit *εἴλω*, *εἰλέω*, cujus similitudo apparet in *εἰλίνδησις* et in verbo *ἐνειλινδεῖσθαι*. *Μαρίειν* ὀχλεῖσθαι πυρέττειν et *Μαιριῆν* τὸ κακῶς ἔχειν Hes. non dubito arcessere ab obsoleto *μαίρω*, unde *Μαῖρα* τὸ ἄστρον ἢ ἀκμαιότατον καῦμα Hes. et *μαραίνω*. Contrarium corporis affectum declarant *μάλκη*, *μαλκίειν*⁹⁾ et paragogum *μαλκιῆν* i. q. *μαλακιᾶν*. Pro *Χειμίονσα* *ψυχρομένη* ῥιγῶσα Galen. Foësius *χειμιούσα* corrigit; praestat vero *χειμιῶσα*. *Μαστίω* ἐκ τοῦ *μαστίζω* Theognost. Cram. II. 146. sed propinquius est nomen *μάστις*. Boeotica sunt *αὐλίω*, *δοκίω* etc. quae Ahrensius enumerat de Aeol. p. 179. — Terminationem *οιω* excludunt canones τὰ *παραληγόμενα* τῇ *οι* *περισπᾶται* etc. Arcad. 165. τὰ διὰ τοῦ *νω* βαρύντονα διὰ τοῦ *υ* γράφεται· *προσκειῖται* βαρύντονα διὰ τὸ *ἄλοιω*, *δμοιω* Theogn. 148.

9) Schol. Nic. Th. 382. τὴν μάλκην Νικάνδρος ἐν Γλώσσαις ὀγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδήματα (fort. ὑποδελγυματα) τίθησι πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιο τε μαλκεύοντες. In seqq. ὁ μὲν τε κρυμῶ τε δέματι ὅτε δάμνατο μάλλον scrib. δέμας τότε.

p. 196. ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ἀπὸ τῆς ἑκτῆς τῶν βαρυτόνων ζευγνύω ζεύγνυμι, κεραννύω, κεράννυμι, quam terminationem notum est ab Atticistis praeferri: ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι προτιμότερα τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ βαρυτόνου Thom. 229. ἀποκτειννῶναι ἀττικῶς, ἀποκτιννύειν ἑλληνικῶς Moer. ὁμνῦναι μᾶλλον ἢ ὁμνύειν ὡς ζευγνῦναι καὶ τὰ ὅμοια Phot. ζευγνύασι καὶ κτιννύασι καὶ δεικνύασι· τὸ δὲ ζευγνύουσι καὶ τὰ ὅμοια κοινά Thom. etc. Horum igitur verborum quatuor sunt fontes; a verbis bisyllabis, quorum terminationem (ω) praecedit vocalis; a verbis hyperdisyllabis, quorum stirps consona terminatur accinente vocali brevi; tertius ab his quae diphthongum in penultima habent; quartus a verbis non puris. Primo generi tres sunt subjectae species pro numero conjugationum circumflexarum. A verbis primae conjugationis sive usitatis sive thematicis ἐννύω, σβεννύω, βδέννυμαι. Ab altero ordine unum χερνύνναι, si sequimur Criticorum conjecturam qui hoc in Theophr. Char. V. (VI. ed. Schneid. XXI. Ast.) ex codd. vestigiis χρῆ νῦν αἰεί reposuerunt; ab obsoletis τᾶω et στᾶω processerunt τεῖνω ut κτᾶω κτείνω et ἰστᾶνω, hinc per misturam quandam τανύω et στανύω in Inscript. Cret. A tertio χώννυμι, quod ut manifestum est ab usitato χόω derivatum esse, ita quae Etym. Gud. 315, 38. et Theogn. II. 159. huic adjungunt ζωννύω, ῥωννύω, στρωννύω, σωννύω, τρωννύω non a τρώω, ῥώω sed a brachyparalectis repeti consentaneum est quamvis maximam partem ab usu remotis. Verba secundi generis sunt σκεδαννύω sive σκεδάννυμι, πετάννυμι, κεράννυμι, κρεμάννυμι, quae primitivorum locum occuparunt, duoque a verbis primae conjugationis, unum κορέννυμι Hes. quo multo usitatius est κορέω, alterum στορέννυμι, nullum vero ab iis, quae futurum in ἦσω mittunt, φιλήσω, τιμήσω· nam κατεκεντάννυτο in Pseudoluciani Philopatr. §. 4. assignandum est auctori barbaro; Ἐπιπωμάννυμι in Math. Vett. neque verbo neque nomini apte cohaeret. Haec omnia ante ypsilon habent duplex νν. Nam quae Eustathius p. 790, 59. in libris suis scripta invenit ζωννύω, χωννύω, hodie non comparent, neque consentanea sunt regulae EM. 251, 26. Epim. Cram. I. III. τὰ εἰς ννω εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγονται, δι' ἐνὸς

ἀμεταβόλου ἐκφέρεται, ὅλον δαίω δαινύω· εἰ δὲ ἐνὶ φωνῇ, διπλασιάζει ἐννύω, σβεννύω. Hoc δαινύω sive δαίνυμι pertinet ad tertium genus, cujus duo modo praeter hoc exempla ψαίνυμι τὸ ψωμίζω Hes. et εἰνύω, καταεινύω, ἐπεινυμαι, quorum usus minime frequens, primitiva ψαίω, εἴω perispomenis ψάω, εἴω apta sed prorsus ignota sunt. Ab horum vero norma aberrat γάνυμαι, cujus futurum γανύσσομαι et aoristus Ἐγάνυσαν ἐκόσμησαν χαρῆναι ἐποίησαν Hes. ad praesens γανύω respectat, hoc autem, si viam directam sequimur, ad γαίνω ut τανύω ad τείνω (τιταίνω) sed demonstrari nihil potest praeter γαίω. Quartum genus oritur a verbis non puris qua usitatis qua imaginariis οἶγω οἰγνύω οἰγνυμι, πλέκω πλέγνυμι, ἔργω ἔργνυμι, φάγω φωγνύω φάγνυμι — ἄγνυμι (καταγνύω) δεικνύω, μιγνύω, ζευγνύω, πηγνύω, ἐκπλήγνυμι, ῥηγνύω, φράγνυμι — ἄγνυμαι, δέχνυμαι, quorum omnium consona principalis e numero est gutturalium; dentali subjunctam esse terminationem νυμι uno exemplo cognoscitur Ἰζῶ καθίγνυμαι, ἐγκαθίγνυμαι et προσκαθίγνυμαι Hippocr. et Aret. labialibus nunquam adhibetur, non ita saepe liquidis ὀμνύω, θορνύω, ὀρνύω, ἄρνυμαι, πτάρνυμαι, eaque via etiam ὄλλνυμι ortum putant ex ὄλνυμι conversum, quam assimilationem non summe necessariam fuisse probatur integro πίλναμαι.¹¹⁾ Horum prototheta partim usus reprobat partim ratio, sed una tenuerunt εἴλω et εἰλύω omisso tertio εἴλνυμι, nam εἴλντο controversum est v. ad Butt. p. 7. Liquidarum tertia invenitur in uno ἄνω ἄνύω ἄνυμαι. Nam καίνυμαι Grammatici quidem consentiunt a καίνω derivatum esse sed significatio parum similis. Verborum τίνυμι et τίνυμι et scriptura fluctuat et disceptatur derivatio. Buttmannus ut a ζῶω ζώννυμι sic a τίω τίννυμι propagatum censet. Verum verborum purorum, quae ancipitem in penultima habent, nullum huc deflexum reperimus et δίκην τινός nequaquam idem quod τίων significat sed est τίνων poenam dans, nec τίννυμαι idem valet quod τίομαι sed, ut τίνομαι, poenam

11) Conjunctio literarum λν latino sermoni licita (aluus, ulna, balneum) a consuetudine graeca alienior fuit; nam πίλναμαι totum poeticum est.

exigo, quam significationem *τίομαι* non accipit nisi in futuro et aoristo. Quapropter *τίννμι* a *τίνω* derivatum dicitur et consona simplici scribimus ut Wolfius et novissimi editores. De altero Choeroboscus Gram. II. 233. *κτεινύω διὰ τῆς εἰ καὶ δι' ἐνὸς τοῦ ν κατὰ παράδοσιν· τὸ δὲ ἀποκτινύναι διὰ τοῦ ι καὶ διὰ δύο νν*, cujus distinctionis ratio non apparet, neque consentit Phrynichus p. 29. *ἀποκτινύναι δι' ἐνός ν*, sed optio anceps quia nullum est exemplar cui perfecte respondeat. Si a *τίνω* *τίννμι* normam petimus, *κτείννμι* probandum erit a *κτείνω* ductum; si *φώγω* *φώγγνμι* conferimus, rectius videbitur *κτείννμι*, quod qui propter diphthongum duplici *νν* praemissam minus probabant, iis promptum erat vel *κτείννμι* scribere vel *κτινννμι*. Postremo loco ea producenda sunt, quorum cognatio cum verbis circumflexis manifesta, sed proportio manca est, *αἰρέω*, *αἴννμαι*, *κινέω* *ὑποκινέω* ¹²⁾ *κίννμαι*, cujus si primitivum *κίνω* in usu esset, prorsus nihil differret a *κίνω* *κίννμι*. Cum *ἀγρέω* conjugatum est participium defectivum *ἀγρυσμένη* capta in Anthol. — Verborum in *νιω* tria affert Theognostus 149, 4. *ἀλνίω*, *μεθνίω*, *ὀπνίω*, quod Arcadio restituendum p. 165. pro *ἀρπνίω* (non *ἀπνίω*, quod Ahrensius Dor. p. 509. probavit) idque unum ad propositum nostrum pertinet quippe in commune receptum idemque paragogum ab *ὄφω*.

§. 5. Catalexis *ωω* non reperitur in verbis derivatis nisi affectis. Etenim verba secundae et tertiae conjugationis, quorum nativa forma amphimacri mensuram habet (nam pleraque trisyllaba sunt) metro adaptari non possunt nisi penultima, quae in utroque genere brevis est, producta, id quod poetae non uno modo efficiunt. Verborum enim, quae natura in *οω* terminantur, *ο* micron mutatur in *ω*, de quo postmodo dicetur. Eorum quae in *αω*, duplex est conformatio; aut enim alpha, quod nisi brevitatem exuat, contractionem effugere non potest, non contractum transit in longum *ἀναμαιμάει*, *πει-*

12) Quint. IV. 510. *ἔπποι ποιπνύεσκον* — *πόδας δ' ὑπεκίννον αὐ- τως* nisi *ὑπεκίνεον* scripsit.

νάων, διψάων¹³⁾ cujus generis unum apud posteriores reperitur λυσσάων Apollinar. Ps. IX. 48. aut eodem alpha cum syllaba finali in α vel ω contracto, vocalis prothetica protenditur, alpha in alpha longum $\mu\epsilon\nu\omicron\iota\nu\acute{\alpha}\alpha$, $\eta\gamma\acute{\alpha}\alpha\sigma\theta\epsilon$, $\mu\acute{\nu}\alpha\alpha\sigma\theta\epsilon$, quae Homeri peculiaris sunt, σ micron in ω $\mu\epsilon\nu\omicron\iota\nu\acute{\omega}$, $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega\sigma\iota$, $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega\omega\iota$ apud Homerum, hisque similia apud alios: $\delta\epsilon\iota\psi\acute{\omega}\omega$ Nonn. Par. XI. 57. XIX. 149. $\delta\epsilon\iota\psi\acute{\omega}\omega\iota$ Dion. XVII. 91. $\eta\beta\acute{\omega}\omega\iota$ Quint. XII. 272. $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega\iota$ Theocr. XXV. 253. $\acute{\alpha}\mu\acute{\omega}\omega\iota$ Apollon. III. 1382. Anth. IX. n. 362. v. 25. Nonn. V. 38. XII. 335. $\lambda\upsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\omega\iota$ XXXVI. 449. Anth. V. 266. $\lambda\iota\chi\mu\acute{\omega}\omega\iota$ Nonn. XXVI. 197. quorum originem declarat Schol. Hesiod. Sc. 210. $\acute{\epsilon}\nu\ \tau\alpha\iota\varsigma\ \mu\epsilon\tau\omicron\chi\alpha\iota\varsigma\ \eta\ \acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\nu\theta\epsilon\sigma\iota\varsigma\ \tau\omicron\upsilon\ \omega$, $\acute{\epsilon}\iota\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \acute{\epsilon}\chi\alpha\iota\ \tau\eta\eta\ \pi\alpha\rho\alpha\lambda\eta\gamma\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota$ ($\pi\rho\omicron\pi\alpha\rho\alpha\lambda\eta\gamma\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota$) $\beta\rho\alpha\chi\epsilon\iota\alpha\iota$, $\beta\rho\alpha\chi\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota$ $\kappa\alpha\iota\ \tau\omicron\ \pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\iota\omega\ \sigma$, $\omicron\iota\omicron\omega\ \tau\eta\lambda\epsilon\theta\acute{\omega}\omega\iota$, $\phi\upsilon\sigma\iota\acute{\omega}\omega\iota$. $\acute{\epsilon}\iota\ \delta\acute{\epsilon}\ \mu\alpha\chi\rho\acute{\alpha}\nu$, $\acute{\epsilon}\chi\tau\epsilon\iota\acute{\nu}\epsilon\iota\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\alpha}\mu\phi\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\alpha$, $\alpha\acute{\upsilon}\delta\acute{\omega}\omega\iota$, qui intempestive quidem epenthesis appellat sed quid velit apertum est, nempe $\alpha\acute{\upsilon}\delta\acute{\omega}\omega\iota$ dici pro $\alpha\acute{\upsilon}\delta\acute{\omicron}\omega\iota$, hoc autem ex $\alpha\acute{\upsilon}\delta\acute{\omega}\iota$ ortum esse, in quod $\alpha\acute{\upsilon}\delta\acute{\alpha}\omega\iota$ contractum est. Obliquorum casuum triplex est vicissitudo. Nam ab homerico $\pi\epsilon\iota\nu\acute{\alpha}\omega\iota$ Oppianus Hal. V. 5. et Tryphiodorus 196. recta declinarunt $\pi\epsilon\iota\nu\acute{\alpha}\omega\iota\tau\alpha$, quo exemplo non satis defenditur librorum nonnullorum scriptura $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega\iota\tau\omicron$ Dionys. 1156. cetera autem verba aut praesentis parenthesi et ectasi amplificati exemplum sequuntur ut ab $\acute{\alpha}\mu\acute{\omega}\omega$ ducitur $\acute{\alpha}\mu\acute{\omega}\omega\iota\tau\epsilon\varsigma$ Apollon. III. 1187. $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega\iota\tau\epsilon\varsigma$ Opp. Hal. IV. 93. V. 375. Quint. I. 177. II. 203. III. 20. IV. 241. XI. 301. $\mu\epsilon\nu\omicron\iota\nu\acute{\omega}\omega\iota\tau\epsilon\varsigma$ Apollon. IV. 1253. $\lambda\upsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\omega\iota\tau\alpha$ Apollinar. Ps. LIV. 7. $\eta\beta\acute{\omega}\omega\iota\tau\alpha$ Silent. Ecphr. 289. (156.) ut a $\zeta\acute{\omega}\omega$ $\zeta\acute{\omega}\omega\iota\tau\alpha$. Aut pro σ brevi recipiunt longum $\eta\beta\acute{\omega}\omega\iota\tau\epsilon\varsigma$ Quint. II. 328. Opp. Hal. V. 471. $\lambda\iota\chi\mu\acute{\omega}\omega\iota\tau\epsilon\varsigma$ Quint. V. 40. VI. 200. Nonn. XXII. 30. $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega\iota\tau\epsilon\varsigma$ Quint. I. 620. II. 110. III. 307. IV. 217. XIV. 17. quod ad $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega\iota\tau\epsilon\varsigma$ eandem proportionem habet, quam $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omega}\omega$ habet ad $\mu\alpha\iota\mu\acute{\omicron}\omega$. Sed in his libri multifariam discrepant, nec minor Criticorum dissensio. Prae $\eta\beta\acute{\omega}\omega\iota\tau\alpha$ Aristarchus probavit $\eta\beta\acute{\omega}\omega\iota\tau\alpha$ v. Spitzner. ad XXIV. 609.

13) Hinc patet defendi posse $\acute{\alpha}\mu\acute{\alpha}\epsilon\iota\omega$ Hesiod. Scut. 392. sed complures codd. $\acute{\alpha}\mu\acute{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ praebent; $\eta\beta\acute{\alpha}\omega\iota\varsigma$ nonnulli Theogn. 1229. (877.) pro $\eta\beta\acute{\omega}\omega\iota\varsigma$.

et alterum ectasis exemplum ἡβώωσα. His concinunt tertiae personae pluralis ἡβώωσι Oppian. Hal. I. 474. pro quo in cod. Prag. ἡβώνουσι legitur, ἐφορμώνωσι II. 94. αὐδώνονται I. 378. sed alterum flexum sequitur ἀνηβώνουσι Apollinar. CIII. 66. ab ἀνηβώω declinatum sine illa triplici ambage synaeresis, epenthesis et ectasis. Postremo optativus ἡβώοιμι Hom. integre derivatus est a corrupto ἡβώω. Num igitur ut ζάω in ζώω sic μνάομαι in μνώομαι transformatum an, quia μνόωντο versum vitiat, pro hoc μνώνοντο substitutum est vocalibus trajectis? Idem quaeritur de τεχνώνοντο Sibyll. I. 97. αὐδώνονται et δρμώνονται, quae cod. Pragensis Opp. Hal. I. 776. et 598. pro αὐδώνονται et δρμαίνονται (cod. Reg. δρμώνονται) praebet, deque μαιμώνοντο Dion. 1156. quod in nonnullis libris μαιμώνοντο scribitur, pari utrumque bonitate. Sed probabilior videtur metathesis, non solum in indicativis sed etiam in participio μνωομένη Hom. et quae posteriores addiderunt ἀλωόμενος Dion. 702. Maneth. III. 122. VI. 445. Quint. XIV. 269. Nonn. XXIII. 27. XLII. 269. Anth. IX. 408. ὀρωομένη Anth. IX. 103. κνκωομένη quod Graefius reposuit Nonn. IX. 336. et βιωομένη a Meinekio reductum Mosch. II. 13. pro quo βιαιομένη dici poterat, pro illis mutato verborum ordine ἀλωόμενος etc. sed non libitum est.

§. 6. Cum praesentibus illis secundae conjugationis EM. 237, 35. compingit subjunctivum aoristum tertiae: τὸ ἀλώω, ἡβώω ἢ ἐπαύξῃσιν χρόνικὴν ἔχει ἢ πλεονασμὸν τοῦ ω, significans ἀλώω vel ex distracto ἀλώω extitisse protenta vocali parenthetica vel ex contracto ἀλῶ longa litera vacanter addita. Sed pleonasmum accentus non admittit. Hoc aoristi exemplum unicum est, saepius vero praesens huc deflectit, cujus eae personae quae in ω exeunt, ambiguous sunt; nam utrum ὑπνώω ex ὑπνόω extiterit an sine ulla hujusmodi praemunitione natum sit, ex forma ipsa non cognoscitur. Byzantii quidem doctores ὑπνώω non eodem loco habent quo μαιμώνω. Philemo in Rhemat. §. 67. p. 277. et Planudes in Bachmanni Anecd. T. II. 42. postquam edixerunt verbis secundi ordinis, si antepenultima brevis sit, breve interponi ὀρόωντες, sin longa, longum μαιμώνωτες, continuo addunt τὸ γε μὴν ἰδρῶντες καὶ ὑπνῶντες οὐκ ἀπὸ περισπωμένων

θεμάτων ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδρώω καὶ ἑπνώω βαρυτόνων ποιη-
 τικῶν καὶ ἀντῶν — καὶ κατὰ τὰ βαρύτερα κλίνεται ὑπνώεις
 καὶ ἡ μετοχή ὑπνώοντος. Et ad hanc sententiam nos adigit
 epicorum tertiae aetatis, quae cum Caesaribus incessit, aucto-
 ritas: ὑπνώεις Nonn. V. 415. XI. 331. XX. 44. ὑπνώει Opp.
 Cyn. III. 51. Anth. X. n. 16. v. 7. ὑπνώεσκε Quint. X. 191.
 ὑπνώειν IX. 524. Nonn. XXXI. 190. et quod mirabilius est
 in oratione numeris soluta ἰδρώει Lucian. Dea Syr. §. 10.
 et 17. quibus accedunt duo passivae formae verba ἀμβλώ-
 εσθαι Maxim. v. 215. et Nonno familiare χολώομαι XLVIII.
 720. χολάεται V. 447. XV. 362. XXVI. 130. XLVII. 339.
 χολώο XXXI. 152. χολώμενος V. 437. IX. 246. XIII. 462.
 Anth. Plan. N. 128. De participio verborum in ᾠω desinen-
 tium quod dixi, idem convenit ad hoc genus; nam nominativi
 una est forma ἰδρώων Nonn. X. 390. ὑπνώων Apollinar. Ps.
 IX. 26. obliquorum duplex κυρτώοντε Hes. Scut. 234. pro
 quo in Med. κυρτῶοντε scriptum est, ὑπνώοντες Nic. Ther.
 433. et 546. Bion. III. 1. Orph. Arg. 561. Anth. VII. 202.
 IX. 378. et 765. Opp. Cyn. I. 517. Hal. II. 657. Nonn. V.
 408. XVIII. 205. XXXIV. 89. XL. 404. XLVIII. 531. Orph.
 H. LV. 9. κυκλώοντα Apollinar. Ps. III. 10. ἰδρώοντα Apollon.
 IV. 1284. Opp. Cyn. I. 532. Quint. V. 56. VI. 106. Nonn. X.
 382. Sibyll. I. 58. quibus se admiscet prosae ionicae scriptor
 Hippocrates, si vera est scriptura ἐφιδρώοντι Prorrh. I. 160.
 T. I. Coac. p. 255. T. I. non ἐφιδροῦντες ut p. 162. vel ἐφι-
 δρῶντες ut p. 166. et aliis locis. Sed quae cum ἀμῶντα
 et similibus comparari possint, paucissima reperiuntur in hoc
 numero, ὑπνώοντα Apollinar. Ps. LXXVII. 145. ἰδρώοντες
 Nonn. IX. 268. quod in uno Vindob. scriptum est II. VIII. 543.
 discrepans duobus aliis Homeri exemplis. Et feminina po-
 sitio saepius huc inclinat quam illuc: ἰδρώουσα Anth. IX. 534.
 Nonn. V. 482. XV. 284. ὑπνώουσα Mosch. II. 24. Quint. I.
 664. XIV. 275. Nonn. XLVIII. 525. quare videndum ne χεῖρας
 ἐρετμώουσα VII. 185. vitio affectum sit; alibi χεῖρας ἐρετμώ-
 σασα legitur XXXIV. 246. ἡερίους κενεῶνας ἐρετμώσασα
 XIV. 3. ἐρετμώσας πορείην XXXIII. 191. Interim tertia quo-
 que persona numeri pluralis plerumque quidem similis est
 tertiae singularis ὑπνώει, ὑπνώουσι Maneth. I. 82. Quint.

I. 604. Coluth. 342. ἰδρώουσι Opp. Hal. II. 450. κυκλώουσιν Apollinar. LXXXVII. 37. sed ecce etiam ὑπνώουσι Quint. XII. 45. Quod si recte se habet, triplici modo affectum est, primum trope dorica, ut dici solet, qua ὑπνοῦσι in ὑπνώσι mutatum est, dein parenthesi vocalis systoechae, unde ὑπνώουσι emersit ut ὀρόουσι, tertio ectasi ὑπνώουσι. Verum ὑππνώουσι brevioris via derivatum censeo a positione prima ὑπνώ, ὑπνώεις etc. cujus secunda vocalis non nativa quidem est (nam ὑπνώ dicitur ex analogia) sed tamen longe altius insidet quam in verbis secundae conjugationis, ἀμώω etc. quorum nullum declinatur in ωεις, ωει. Et hac ratione etiam homericum ὑπνώοντα explicandum videtur, de quo secus sentit Buttmannus in Gramm. T. I. 483. ex ὑπνοῦντα primum factum esse ὑπνόοντα et altera vicissitudine ὑπνώοντα. Verum enim propius est praesens ὑπνώ, quo Homerum usum esse sane demonstrari non potest, sed eo quod Buttmannus posuit ὑπνόοντα ne potuit quidem uti. Neque fore puto qui χολοῦμαι principio in χολῶμαι, hoc vero per epenthesis in χολώομαι, postremo trajectis vocalibus in χολώομαι conversum dicat; quam metathesis verbis primae classis ἀλώομενος etc. non denegavimus. Verum praeter mutationem vocalium brevium in longas verba utriusque classis etiam aliis remediis versui accommodata sunt, uno prorsus singulari γελοῖωντες, Od. XX. 390.¹⁴) cui quae Eustathius assimilat, ἀγνοῖῃσαι, ἀλοιῇσαι, omnino similia non sunt, neque unquam factum est ut vocalis parenthetica in diphthongum verteret, ὀρόω in ὀροίω. Ea causa fuisse videtur cur nonnulli illo loco γελώωντες scriberent. Alterum praebuit interpositio vocalis iota syllabam conficiens. Nam quibus φυσῶντες dicere non libuit, φυσόωντες non licuit, iis praeter φυσῶντες suppetebat φυσιόωντες, quo Homerus utitur, pro ὠχρῶν ὠχριόων Paul. Sil. Soph. 641. παρὰ τὸ γλανκὸς γίνεται ῥῆμα παραγωγὸν γλανκῷ καὶ γλανκιόω EM. 233, 24. qui γλανκῶν significare videtur non γλανκοῦν, quod significationem factitivam habet ut λευκοῦν, ἐρυνθοῦν. Ex altero genere huc pertinet κυρτιόωντες Maneth. IV. 119. pro κυρτοῦντες.

14) Γελώωντες codd. Harl. et Vind. γελοῖωντες Harl. in marg.

Hesychius interpretatur ἐπιθυμεῖ, cum γλίχομαι plus similitudinis habet quam cum λείχω, etsi hoc ejusdem est familiae; σινάζειν, cujus alpha breve, λιβάζειν, στιβάζειν, facilius ad σίνος, λίβος, στίβος referuntur quam ad σίνομαι, λείβω, στείβω, nec μιγάζω a μίσγω demta consona sed a μιγᾶς vel adverbio μιγα. Εἰκάζω ab εἶκω, cujus solum extat imperfectum, significatione discrepat sed diphthongum non mutat. Additae consonae exemplum unum praebet πτωσκάζω, idque in uno Homeri loco scriptum, ex quo Glossographi πτωκάζω proferunt ut olim pro illo vulgabatur. De alio dubitat EM. 795, 43. φλεβάζοντες βρύνοντες ἀπὸ τοῦ φλέω ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φλεβῶν, sed vincit nomen, quo affluentiae et exuberantiae notio comprehenditur. Λιχμάζω non tantam cum λείχω necessitudinem habet quantam cum λιχμάω, nec raro verba secundae conjugationis huc devertunt σταλάω σταλάζω, οὐτάω οὐτάζω, εἰλυφάω εἰλυφάζω, βιβιάω βιβιάζω, λοχάω λοχάζω, πελάω πελάζω, ἀγάομαι, ἀγάζομαι. Hac via grassatur Heraclides Eustathii consiliator assiduus: σιγῶ σιγάζω, ἀνιῶ ἀνιάζω, πελάω πελάζω 1654, 17. τὸ βιω πρωτότυπόν ἐστι τοῦ βιάζω 1069, 3. τὸ τεχνῶ τοῦ τεχνάζω 1308, 42. τροχάζω ἐκ τοῦ τροχάω 905, 37. eodemque εὐνάζω, σκιάζω, σκεδάζω 1571, 1. et 1544, 42. σκεπάζω, βιβιάζω, πετάζω 1735, 30. quorum ultimum auctore caret. His EM. addit ἀτιμάζω παρὰ τὸ ἀτιμῶ. Sed et hoc paronymis adnumerari potest et eorum, quae Heraclides producit, pars maxima. Causae autem variandae terminationis excogitari possunt variae. Primum nonnulla verborum paragogorum suppleant vicem praesentis aut nunquam tentati aut citius quam inolevisset derelicti. Sic pro κέω, cujus participium esse videtur κείων, in usum venit κεάζω, pro δράω (ἀποδιδράσκω) δρασκάζω, pro κρύβω, quod in priorē parte attingi, κρυβάζω Hes. et ut λακάζω, ἀβροτάζω accesserunt aoristis ἔλακον, ἤμβροτον, sic ὀλισθάζω non ab ὀλισθαῖος derivatum sed anthyphotacto ὀλίσθω substitutum videtur. Nonnunquam commodum fuit verbis, quae non facile ultra imperfectum procederent ut στείνω, σκέπω, σέβω, adjungere mobilia στενάζω etc. Nec pauca poetae variarunt vel necessitatis causa vel commoditatis. Quippe verbis in αζω exeuntibus, quorum ea

κοιτάζω, πηγάζω, partim omnibus apta ἀκμάζω, βλιμάζω, δοξάζω, σχολάζω, γλενάζω, a puris ἐκκλήσιάζω, θυσιάζω, παφύρησιάζω, συνουσιάζω, ex quo consequitur ἀκουάζομαι et βιάζομαι, quae Grammatici verbalibus adjiciunt, a nominibus duci posse item ut εὐνάζω, aliaque supra relata. Schol. Ven. ad Arist. Rann. 352. μέλπω μολπάζω ὡς τρέχω τροχῶ (sic) τροχάζω, qui si pro τροχῶ non τροχῷ sed τροχός scripsit, μολπάζω illud et similia non a verbo sed ab interposito nomine derivata esse voluit, ut a σῦκον σνκάζω et ab aliis ejusdem declinationis στομφάζω, κυμάζω, στοχάζομαι — ἡνσιάζω, ῥοδιάζω, φροιμιάζομαι. Aequae multa et varia proficiscuntur ab adjectivis; primum a verbalibus φαντός φαντάζομαι, Εὐκτάζον εὐχον, Φερετάζει φέρει Hes. aliaque ad Aj. p. 90. collecta, quorum primitiva usu trita sunt, sed licuit talia etiam ab inusitatis ducere νεύω (νευστός) νευσιάζω, ῥύω (ῥυστός) ῥυσσιάζω, ὀδασιάζω, βασσιάζω. Et huic numero adjiciendum videtur illud de quo Ammonius loquitur κύπτειν τὸ κάμπτεσθαι ἐπὶ γῆν, κυπτάζειν τὸ στραγγεύεσθαι, quod nos sic enuntiamus illud absolutum esse, hoc frequentativum ideoque transferri ad eos qui intenta opera in aliquod studium incumbunt. Itaque non simplex verbi κύπτω paraschematismus esse videtur sed adjectivi κυπτός germana propago simileque frequentativis latini sermonis *versus, versare, tractus tractare*. Idem fortasse differunt κρύπτω κρυπτός κρυπτάζω, ῥέπτω ῥιπτός ῥιπτάζω, quod EM. 424, 52. cum ἡλάσκω ἡλασκάζω confert neglecto propiore. Ab adjectivis non verbalibus ἀρτιάζω, ἀφροδισιάζω, γυμνάζω, ἐλευθεριάζω, ἡσυχάζω, ἰσάζω, μετριάζω, σχετλιάζω, probatissimorum auctorum usu nobilitata; minus vero attica γελοιάζω, quod Moeris reprehendit, ἰδιάζω et ἐξειδιάζομαι v. ad Phryn. 199. ἐκουσιιάζομαι, ἐρημάζω, μονάζω, ὁμοιάζω, συγχάζω, ὠριμάζω, a synthetis ἀτιμάζω, ἐνθασιάζω, ἐπιχωριάζω,⁶⁾ atque ejus generis quod ἐκ δυοῖν ἔν vocitamus, ἐνδοιάζω. Horum nonnullis verba praecurrunt, significatione eadem: τροχάζειν οὐ φασὶ δεῖν λέγειν ἀλλὰ τρέχειν Antiatt.

6) Ἐπιποιάζω, ἔξωριάζω, εὐωριάζω differunt eo quod prima positio non exstat.

Bekk. 114. quorum prius ante Aristotelem Probl. II. 24. non reperio: cetera θοάζω (a θέω θοός) νομάζω, ποκάζω, τρομάζω, φθογγάζομαι partim poetica sunt, partim a scriptoribus novitiis invecta, qui etiam θυσιάζω, ικεσιάζω et τελεσιάζω supra necessitatem affinxerunt primitivis θύω, ικετεύω, τελέω, quanquam hoc latius patet. De substantivis declinationis tertiae praecipue huc inclinant neutra in μα, θανμάζω, όνομάζω et minus antiqua πωμάζω, χειμάζω sed ceterae quoque terminationes non abhorrent — τεράζω, κνεφάζω, δελεάζω, κηκάζω, 7) ψακάζω, δεκάζω εκ τῆς δεκάδος EM. 254, 38. vel etiam a δέκα ut πέμπε πεμπάζω, δύο δυάζω — πλονάζω, ἀεκαζόμενος Hom. ὀφρυάζειν οἱ κωμικοί Poll. ἰχθυάζειν Anth. A neutro in ος γανάσσαι συῆσαι Hes. 8) sed κυδάζομαι a masculino ὁ κύδος derivatum esse et significatio ostendit et brevitās syllabae. Insolentius est μελεάζω Nicomach. a μέλος ductum pro usitato μελίζω. Ab iis, quae in εὺς exeunt, unum cognovi ἱερειάδω in Insor. Boeot. pro ἱερειάζω, quod vulgo ἱερατεύω dicitur. Terminationes ηρ, ωρ, ις, ω et ως verbis carent. Ab adjectivis in ης ἀκριβάζω et ὑγιάζω, hoc antiquo usu sancitum, illud a Polluce V. 152. rejectum, neque atticam monetam redolet γλυκάζω. Enumeratis verbalium et nominalium exemplis paululum aliquid addam de iis quae non directa via sed quasi per tramitem vel a verbis vel a nominibus deducta sunt: ἀρπάζω ἀπὸ τοῦ ἀρπῶ EM. 148, 17. hoc est a themate quod in ἀρπάμενος apparet; ὀκλάζειν παρὰ τὸ ἐγκλῆν καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα 620, 42. ἀσπάζομαι idem a σπάω arcessit ut σφαιδάζειν τὸ σπᾶσθαι Sch. Aj. 833. et τωθάζω ex τωπάζω conversum putat, unde hoc assumo θῆς, θώψ, θήπω, θωπεύω, τωθάζω, communem habere stirpem θάω v. Parall. 47. Interpretando verbo εἰκάζειν Hesychius supponit δοικάζειν ab ἔοικα εἰκός repetendum, unde Antipho comparativum εἰκότερον produxit v. Parall. 48. Ὀργάζειν, quod proprie conficere κατεργάζεσθαι significare videtur, vel ab ἐργάζομαι vel a

7) Καϊκάσαι καταγελάσαι Hes. nihil differt a κηκάζειν et κηκᾶς ἡ κακόλογος. Λιχμάζω nōn a λιχμάς sed hoc herbae nomen ab illo.

8) Verbum γανῆν ultra praesens non declinatur.

proximo ὄρη (ὄργανον) quod ex ἑόρη et παραόρη elucet. Ad explicandum ἐτάζω (ἐξετάζω, ἀνετάζω) Grammatici comminiscuntur verbale ἐτός. De κολάζω jam dictum est. Σαρκάζω speciem nomini σάρξ acceptam refert, significationem vero verbo σύρω, nam σάρξ sive aeolicum σύρξ proprie deductum denotat ut σκῦτος et σπάτος v. Dissert. XVIII. Illi simile Φαρκάζει φέρει Hes. fortasse a φάρω φέρω ut φώρ. De τευτάζειν sive ταυτάζειν quae veteres tradunt, maxima ex parte redeunt ad notionem tricandi, quae modo cunctationi, modo astutiae et captioni adjuncta est, nec dubitasse videntur quin illud ex duabus vocibus τὸ αὐτὸ (πράττειν) conflatum sit, id quod alteri scripturae ταυτάζειν apprime convenit, sed aegrius huc concilies τευτάζειν, quod Pollux non probat quidem sed tamen ab Atticis dictum esse confitetur. Ingravescit vero suspicio comparatione verbi τευμῆν, quod eodem modo interpretantur τεχνᾶσθαι, et nominis τέχνη, cujus manifesta est cum τεύχω cognatio. Ἀλαπάζειν et λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν plerique omnes ad etymon referunt oblivione sepultum, quod nomini λαπάρα=κενεών subjectum est v. Parall. 255. Per quos gradus linguae architecti ab ἄγω ad ἡγηλάζω ascenderint, non apparet; ideo epenthesi assignamus ut στάζω σταλάζω. Verba ad similitudinem soni conformata ἀρράζω, καχάζω, κακκάζω, ὀμάζω, τετράζω extra quaeestionem sunt.

§. 3. Τὰ εἰς ζ̄ω εἰ ἔχει πρὸ τέλους μόνον τὸ ᾱ, ἔχει αὐτὸ συνεσταλμένον—πρόσκειται μόνον τὸ ᾱ, ἐπεὶ τὸ σφαιίζω, τραίίζω, ματαίίζω πρὸς τὸ ᾱ τὸ ῑ γραφόμενον ἔχουσι Herod. π. Μον. p. 23. quibus Epim. Gram. I. 232. EM. 737, 20. addunt βοράζειν omissum Gram. 47. EM. 535, 49. Drac. 59. et 108. et adhuc temporis non inventum. His igitur iota subscribendum esse decernunt, quia alpha longum esse appareat ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως. Nec tamen verborum σφαιδάζειν et τραάζειν ullum praeter praesens et imperfectum tempus legitur, quodque cum τραάζω proximam similitudinem habet κνεφάζω a κνέφας ductum sicut prius a τέρας, vocalem in declinatu corripit. Iota autem subscripti in nostris libris nullum vestigium cernitur, neque unquam reperimus τραίίζειν vel σφαιδαίίζειν, sed solum ματαίιζεν et αποματαίισαι

Herod. hoc autem nunquam in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ contrahitur neque omnino eandem originem habet. Dubitationem quidem movet Eustathius 543, 14. τοῦ ματῶν παράγωγον τὸ ματάζειν· ποιητικὰ δὲ ἄμφω, κοινὸν δὲ τὸ ματαιάζειν, ὥσως δὲ καὶ τὸ ματαΐζειν, ὅμοιον ὃν τῷ ἐβραΐζειν, sed hoc a μάταιος declinatum est ut ἀρχαΐζειν, ληναΐζειν, τριταΐζειν, ἐλαΐζειν et ab ἀστεῖος ἀστεΐζομαι, quorum iota nunquam ineffabile est; ματάζειν vero a nomine μάτη cf. Mehlhorn. Gramm. Gr. I. 26. not. 28. — Diphthongum $\overline{\alpha\upsilon}$ paragoga respuunt, nec admittunt epsilon; nam ἀμφιέζειν, pro quo libri Plutarch. in V. C. Gracch. II. ἀμφιάζειν praebeant, γίνεται παρὰ τὸ $\overline{\epsilon\omega}$ τὸ ἐνδύω Gram. II. 338, 31. qui quod amplius addit τὸ ἀμφιέζω κοινόν, τὸ δὲ ἀμφιάζω δωρικὸν ὥσπερ τὸ πιάζω, minus persuadet, nam ἀμφιάζω ab ἀμφίον derivatum videtur, hoc ab ἀμφί ut ἀντί ἀντίος ἀντιάζω, de πιέζω alio loco dictum est. — $\overline{\epsilon\iota}$ unum habet δανείζω, quod nonnulli diphthongi insolentia offensi δανίζω scripserunt; nam haec est frequentissima terminatio et ideo latius tractanda. Ordiamur, ut antea, ab indeclinabilibus. Ab his igitur nata sunt διψίζω, νοσφίζω, χωρίζω, ἀρτίζω, ῥαΐζω, τετραχίζω, a quibus paululum dissident λάξ λακτίζω et ἐλελεῦ ἐλελιζω. A synthetis ἐμποδών ἐμποδίζω, ἀμυστί ἀμυστιζω, nisi hoc ab ἀμυστις repetendum est. Ἀτρεμίζω et ἡρεμίζω adjectivis adverbisque aequaliter apta. A vocabulis primae Schol. Opp. Hal. I. 446. arcessit καναχίζω, quod alii ad καναχέω transferunt, et ὀργίζω. Huic similia sunt plurima μασχαλίζω, μουσιζω, μερμηριζω, ὀπωριζω, περνιζω, πνῆξιζω etc. a masculinis πληκτίζομαι ἀπαξ εἰρημένον Schol. II. XXI. 499. ejusdemque poetae πειρητιζω, atticum ὥστιζομαι, vulgaris notae αἰρετιζω Hippocr. Epist. et N. T. προσητιζω, μισητιζω, χαίρετιζω, cui nomen analogon deest. A nominibus secundae jam Homerus maximum produxit numerum: δειπνίζω, ἐταρίζω, κουρίζω, καπνίζω, δαρίζω, οἰνίζω, nec puto ratio ei defuit sed occasio similia fingendi ab αἶκος, ὄλβος, πλοῦτος, χρόνος etc. Sed βάσανος, ὄρος, νόμος una cum verbis suis sermo adultior peperisse videtur. Ab adjectivis manarunt homERICA ἀγλατίζω, ξεινίζω, μινυρίζω, στυφελίζω, ἐρατιζω, quod primitivo ἐρω ne minimum quidem momentum adjicit.

His sensim accreverunt ἀγνίζω, ἰσχυρίζω, κακίζω, ὠραίζομαι, cum verbalibus στατίζω, φατίζω, εὐθετίζω, aliisque synthetis, ἀθανατίζω, παννυχίζω, ἀγροικίζομαι etc. Pronomina a verbis prognerandis abhorrent, quare Apollonius de Adv. 538. et Herodianus π. Μον. 28. exsignarunt σφετερίζομαι. Nam ταυτίζειν et περιαντίζειν ex duobus divisio in unum coaluerunt ut σκορακίζειν, ἀποσκορακίζειν. Unum item ab epimerizomenis ἀμφοτερίζω, ἐπαμφοτερίζω. Nec plus uno a comparativo νεωτερίζω. Tertiae declinationis terminationes pleraeque paragogis accommodatae sunt: Φρανίζω τὸ σωφρονίζω Hes. ψηνίζω, αὐχενίζω, δαιμονίζω, ἀγωνίζω, κληδονίζω, τερηδονίζω — χειρίζω, ποδίζω, φωτίζω, φθειρίζω, ἀνδρίζω, μυκτηρίζω, χαρακτηρίζω — κελητίζω, λεβητίζω — κτενίζω, οὐδενίζω — πολίζω, ὕβριζω, σπανίζω, sed ex maxima copia nominum in σις exeuntium duo, non amplius, huc deflexa sunt, προφασίζομαι et νεμεσίζομαι. Haud minus uber proventus eorum quae duplici finiuntur: ἡαγίζω, ὁμφακίζω, οἰακίζω, ναρθηκίζω, ὄνυχίζω, πτερυγίζω — ῥωπίζω, μωλωπίζω, et neutralium in α, αρ, ας et ος, γαλακτίζω, ἐαρίζω, μυμαρίζω, ἡπατίζω, κερατίζω, ἀγίζω, μελίζω, θερίζω, ὀξίζω, τειχίζω, postremo eorum quae in μα desinunt: quorum nonnulla necessitas peperit ut ἀρωματίζω, χρηματίζω, τραγηματίζω, alia verborum primitivorum vel tempora supplent vel significationem accuratius determinant, τραυματίζω = τιρώσχω, χρωματίζω = χρώζω et χρώννυμι, θανματίζομαι = θανμάζω, omniumque novissimum βρωματίζω = βιβρώσχω, et verba scholae ἐρωτηματίζω, θεματίζω, λημματίζω, προλημματίζω, significantiora primitivis ἐρωτώ etc. Substantivis in ωρ et εως verba adjuncta esse non memini, praeter βασιλίζω, διαβασιλίζομαι et γραμματίζω i. q. γραμματεύω, quorum nulli auctor antiquus adest. Ab adjectivis fluxerunt ἀολλίζω, μακαρίζω, σαφηνίζω, χαριεντίζομαι, quibus deterior aetas addit ταλανίζω, a compositis ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐγενῆς γίνεται εὐγενίζω καὶ ἀπὸ τοῦ εὐτελῆς εὐτελίζω, οὕτω καὶ ἀεικῆς ἀεικίζω EM. 22, 5. Hoc ad poetas relegandum est una cum εὐκλειζειν, caetera ad dialectum vulgarem, quae hoc genere abundat: ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλῆς ἑλληνικά, τὸ δὲ ἀσφαλίζω βάρβαρον Anecd.

Bekk. 456. atticum certe non est; *αὐτοχειρίζω τὸ παρὰ Φιλίστῳ παμμίαρον* Poll. II. 154. *φανλλίζειν εἴποις οὐκ εὐτελίζειν* Thom. quibus aliquanto graviores nec tamen summae auctoritatis testes habent *εὐτρεπίζειν* et *ἐξευμαρρίζειν*, sed quod huic ex naturae ordine antecedit *εὐμαρρίζω* tantummodo apud scriptores ecclesiasticos reperitur, sive id casu factum est sive arbitrio quodam consuetudinis imperiosae. Sed non pauca ejusdem generis apud ipsos atticae eloquentiae principes leguntur *ἀφανίζω*, *ἐμφανίζω*, *αὐθαδιζομαι*, *εὐηθίζομαι*, *εὐτρεπίζω*, *εὐμενίζω*, *σωφρονίζω*. Nunc ad verbalia me conferam.

§. 4. Horum igitur bona pars oritur a barytonis: *ἐκ τοῦ ἔθω γίνεται ἐθίζω*, ὡς *ἐλπώ ἐλπίζω* EM. 319, 6. *ἀπὸ τοῦ ἀλέγω παράγωγον ἀλεγίζω* 58, 46. *ἀπὸ τοῦ ἐρέθω ἐρεθίζω* 370, 52. *ἐκ τοῦ στενάχω στεναχίζω* Eust. 180, 13. *τὸ ὀπλεσθαι πρωτότυπον τοῦ ὀπλίζεσθαι* 1178, 36. sed et hoc ab alio principio *ὀπλον* repeti potest et *ἐθίζω* ab *ἔθος* non longius distat quam ab obsoletiore *ἔθω*, eademque est ambiguitas verborum *λεπίζω*, cui Photius *λοπίζω* praefert, *γεμίζω*, *βαπτίζω*, *πνιγίζω*, *κληγίζω*, *χρηγίζω*, nam his et verba vicina sunt *λέπω*, *γέμω*, *βάπτω*, *πνίγω*, *κλέω*, *χρέω* et nomina *λέπος*, *γέμος*, *βαπτός* sive *βάπτης*, *πνίγος*, *κλέος*, *χρέος*. Sed cum *ἀλέγω* et ceteris, quae unum modo aditum habent, componendum est *γελλίζειν* sive *ἐλλίζειν*, quod Hesychius *τίλλειν*, *γαργαλίζειν* interpretatus est. Nam hujus primitivum est *ἔλλω*, quod idem profert *Ἑλλόμενα περικινώμενα*, ⁹⁾ *Γέλλαι τίλαι* v. Diss. V. §. 1. Et cum *βάλλω*, nisi fallor, sine ullo internodio cohaeret *βαλλίζω* jacio et salto hoc est brachia pedesque in numeros jacto v. ad Aj. p. 314. cum *φέρω ἀντιφερίζω*, namque nomen *ἀντιφάρα* Homero vix innotuit. Sed de *πλοῦζω* dubium est utrum a poetico *πλώω* derivatum sit an a *πλόος* adhibita ectasi, quae in *πλώμιος* obtinet. Si vero causas hujus paragogae quaerimus, *γεμίζω*

9) Pro hoc Dindorfius in Thes. corrigit *περικλώμενα*. Sed titillare propius abest a *κνῆν*, *κνίζειν*, vellicare, fodicare, quam a *κλῆν*. Ab *ἔλλειν*, *γέλλειν* reduplicatum est *γάγγαλος*, *γαγγαλίζειν* sive *γαργαλίζειν*.

et ἐθίζω a primitivis significatione notabiliter differunt, eademque futuro formando viam faciunt quo illa carent. Sed plerisque nulla ratio subjici potest nisi vocalitatis. Diversa vero conditio est verborum quae EM. S2, 4. verbalibus asserit: ὡς παρὰ τὸ σκαίρω σκαρίζω, εἶρω ἐρίζω, οὔτω μείρω μερῶ μερίζω. Nam hoc potius a μέρος derivatum est, proximum ab ἔρις. De primo consentit Phrynichus App. 44. σκαίρω σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω ὡς στενω στενάζω, sed vicinior est σκάρος piscis nomen proprium, unde derivatum verbum ad significationem primitivi σκαίρω revolvitur. Quomodo enim nepotes interdum avorum magis quam patrum indolem referunt, sic verba non pauca speciem a nominibus, significationem vero a verbis, unde haec propagata sunt, mutuuntur, ut θρυλίζω cum θραύω magis congruit quam cum θρυλος, et ῥαδανίζω majorem habet cum βράσσω τὸ κινῶ similitudinem quam cum ῥαδανός. Quibus addi potest μορμύρω μορμυρίζω, si vere affirmant piscem μόρμυρον denominatum esse ἀπὸ τοῦ μορμύρειν v. Proll. 273. Certa hujus progressionis exempla praebent ἐναίρω τὰ ἔναρα ἐναρίζειν, καθαίρω καθαρός καθαρίζειν ab Alexandrinis inductum, μινύρομαι μινυρός μινυρίζομαι, κινύρομαι κινυρός et quod Zenodotus in Homeri loco scripsit κινυρίζω, ex quibus argumentari licet, μορμυρίζειν vocalem, quae in μορμύρω producitur, habere brevem, eademque lege a στρογγύλλω formatum est στρογγύλος, ab hoc στρογγυλίζω, συστρογγυλίζω, ab ἀγγέλλω ἄγγελος, hinc ἀναγγελίζω. Sed saepius nomen in medio positum excidit: μύζω μυθίζω Eust. 440, 22. πάλλω πελεμίζω, στήναι στηρίζειν, γνῶναι γνωρίζειν. Verum non barytona solum Technici huc vergere tradunt, sed perispomena quoque maxime primae conjugationis: παρὰ τὸ αἰτῶ γίνεται τὸ αἰτίζω Apollon. de Adv. 572. κομέω τὸ θεραπεύω, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν τὸ κομίζω Sch. Lips. II. III. 443. Cram. I. 227. et plura confertim Eustathius 616, 16. προκαλῶ προκαλίζω, καναχῶ καναχίζω, στοναχῶ στοναχίζω, μοχθῶ μοχθίζω, πολεμῶ πολεμίζω, ἀτρεμῶ ἀτρεμίζω, quibus p. 844, 32. et 1236, 2. addit τοῦ ὀχλέω παράγωγον τὸ ὀχλίζω ὡς ἐκ τοῦ ὀπλέω ὀπλίζω, ἀφρῆω ἀφρίζω. Horum duo, αἰτίζω et προκαλίζω cum nullo nomine

conjuncta sunt, nec *σελαγίζω* quidquam sibi propius habet quam *σελαγεῖν*, quare aut nulla his primitiva praestitui possunt aut ea modo, quae Grammatici sumunt. Sed caeterorum nullum est quod non a nomine repeti possit. Ac si quis censeat homericum *ὀχλίζειν* ab *ὀχλέω* potius quam ab *ὄχλος* duci oportere quia hoc Homero ignotum et significatione inconueniens sit, id non validissimum est, nam et *κρόταλον* poetae indictum, verbum vero *κροταλίζειν* non inusitatum est, hoc autem non crotala movere significat sed idem atque *κροτεῖν*. Neque ex aetate auctorum constitui potest utra forma praecesserit; nam verbo *πολεμεῖν* Homerus ita se abstinet ut ne futurum quidem hinc ducat *πολεμήσω* sed ab alio praesente *πτολεμίζω* ut *ἐλελίζω*, *πτελεμίζω*. At *μυθίζομαι* multo posterius sub adspexit venit quam *μυθέομαι*. Eorum vero, quae apud eundem Homerum leguntur, pleraque metri causa diverse declinata sunt: *κομέειν κομίζειν*, *χατέουσι χατίζει*, *αἰνήσω αἰνίζω*, *ἀκαχήσω ἀκαχίζω*, *μοχθήσω μοχθίζοντα*, *κανάχησε κανάχιζε*, *κονάβησε κονάβιζε*, *προκαλέσσατο προκαλίζετο*, *ὀχλεῦνται ὀχλίσσεις* et apud Hesiodum *ἀράβησε ἀράβιζε* et *ἐσμαράγιζε*, cuius aoristus apud Homerum est *σμαραγῆσαι*. Posteriores huc aggregarunt *σελαγίζειν*, *ὀχθίζειν*¹⁰⁾ et *ἀβακίζεσθαι*. Hinc illa, puto, ducta est Grammaticorum opinio poetas verba perispomena, si ad versum concinnandum parum succederent, commutasse cum barytonis. Mihi vero duae sunt rationes cur hunc paraschematismum non a poetica licentia profectum, sed cum sermone ipso natum esse putem. Prima est quod si nihil aliud nisi metro inservitum esset, alia producendae syllabae patebat via expeditior aut geminanda consona *κανάχισσε*, *κονάβισσε*, aut per epenthesein vocalis, *κομείει* ut *τελείει* et *χατεύει* ut *ἀθλεύει*, qua via poetas epicos nunquam usos esse reperi-mus. Altera ratio haec est, quod Homerus duo verba sine ullo metri emolumento dupliciter flexit *τείχος ἐτείχεον* et *τείχος ἐτειχίσσαντο*, pro quo *ἐτειχίσσαντο* dici poterat, *ἐνδυνέως*

10) Eust. 143, 13. ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ ὀχθῆσαι τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον προσοχθίζειν παρήχθη, quo Alexandrini utuntur; ὀχθίζων et ἐποχθίζων Opplianus frequenter Hal. V. 179. 540.

πελάθω, et ἐρέθω fortasse ab obsoleto ἐρέω Parall. 438.¹⁹⁾ Sed κινάθω Grammatici ponunt sine auctore modo ut κινάθισμα explicare possint, Schol. Prom. 124. quodque in Epim. Gram. I. 87. profertur ἐμέθω τὸ ἐμῶ, rectius scriptum est p. 185. νέμω νεμέθω. Ab ἀλέω vero est ἀλήθω, praeter quod nullum extat hujus paragogae exemplum, ac ne illud quidem auctorem luculentum habet si Pherecrates recte a Meinekio Com. T. II. 151. testimonio eximitur. Verba in ἰθω et οθω desunt, nam quod nonnulli ἐνοσις ab ἐνόθω, hoc autem ab ἐνόω derivatum putant, testimonii vim non habet. Quae ypsilon in paralexi habent, eorum unum a verbo ductum est φθινύθω, alterum a nomine βαρύθω, ἐμβαρύθω, quo exemplo ducti μινύθω adjectivo ficticio μινύς subjiciunt. Vocalium ultimae usus nullus est.²⁰⁾ —

CAP. III.

De gutturalibus et liquidis.

§. I. Haec duo genera in unum contuli, quia gutturalium exempla paucissima sunt. Gamma quidem nusquam apparet nisi ἀρήγω ab ἄρος derivatum est, de quo supra loquutus sum; kappa in tribus ὀλέκω, ἰλήκω, διώκω nam ἀλέκω, v. ad Buttm. 105. et ἐρύκω a primitivis non syllabae sed unius literae accretione distant. Gutturalium tertia duobus inhaeret νηπιάκω et στενάκω. Eaque omnia solis poetis concessa sunt excepto uno διώκω, praeterque hoc et ἐρύκω nullum per tempora declinatur. Sequitur conjugatio quinta in varios motus solutior verborumque efficacior.

19) Ut a κίω κιάθω, sic Καθδίαθε ἐκάθισε Hes. a themate εἶω ductum videtur unde εἶσα.

20) Eodem tempore, quo hoc genus verborum explicui ad Buttm. p. 61. Ed. Wentzelius edidit eruditam disputationem *Qua vi posuit Homerus verba quae in θω cadunt* 1837. Imman. Herrmanni libello, quem hic honorifice praedicat, ne nunc quidem uti licuit. Elmsleji sententiam et hi refellant et B. Matthiae in Lex. Eur. T. I. 171.

§. 2. Eorum quae lambda pro caractere habent, summam confeci in Prolegg. p. 89. ¹⁾ 113. 122. nunc genera indicabo. Paronyma sunt ναύτης ναυτίλλω, ἄγκος ἀγκύλλω i. q. ἀγκυλώω, quod perperam ἀγκύλω scribunt, ὄγκος ὀγκύλλομαι i. q. ὀγκοῦμαι, στόμα στομύλλω et longiore circuitu ἄτη (ἀτᾶσθαι) ἀτασθάλλω. ²⁾ Verbalia vero ὅπτομαι ὀπιλλω (κατοπιλλομαι) κόπτω κοτίλλω, ὄθομαι (vel ὄθη) ὀθύλλομαι, μίω μιστύλλω. Nec dubie inter se implicata sunt εἴλω αἰόλλω, στρέφω στρογγύλλω, ψαύω ψαθάλλω, sed nodi continuationis latent. Nullo adminiculo sustentantur αἰκάλλω, ἀτάλλω, ἀγγέλλω, δενδίλλω.

§. 3. De terminatione $\overline{\alpha\omega}$ et $\overline{\alpha\iota\omega}$ in Adn. ad Buttm. 64. ³⁾ et Prolegg. 37. tam copiose disserui ut hoc loco non plus afferri necesse sit quam quod ad accuratiorem generum descriptionem pertineat. Et hanc ad rem utar exemplis illic praeteritis. Unum genus est cui praesentia usitata antecedunt, ἀμβλίσκω ἀμβλισκάνω Sch. Aristot. p. 135. b. 2. αὔξω αὐξάνω, ἀλυσκάνω, αἰσθάνομαι, ἀπεχθάνομαι, et pura ἰστάω ἰστάνω παριστάνω, πιμπλάω πιμπλάνω, et per circuitum φλύω ἐκφυλινδάνω, βλύω vel βλύζω βλυστάνω, ἀναβλυστάνω, quasi intercurrente nomine verbali ut a βλαστός βλαστάνω, quanquam hoc etiam ad authypotactum βλάστω referri potest ut ἑμαρτάνω, ἐρυγγάνω, ὀφλισκάνω, cujus tamen aoristus ὥφλισκον non extat, neque ab hujusmodi principio repeti potest Ἐνριγισκάνειν ἐνριγοῦν Hes. Hujus generis proprium est, quod antepenultimam longam habet, quare Ptolemaeus homericum μελάνω ex μελαίνω factum putat. Schol. A. ad II. VII. 64. μελάνει ὡς οἰδάνει ὁ Ἀσκαλωνίτης· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει φησὶν ἐνδείξει τοῦ ι ἐγένετο,

1) Pro Πιῆλαι αὐξῆσαι Hesychius fortasse Πιῆναι scripsit, quo tollitur verbum illud πιάλλω.

2) A μάδος Μαδάλλει ιλλεῖ ἰσθίει Hes. quorum postremo substituendum est ἴς θύει vel εὔει. Idem Εὔσεν ἐμάδισεν et Εὔστρα βόθρος ἐν ᾧ ἴς θύουσι; pro quo EM. magis proprium εὔουσι posuit.

3) Ὀφλάνω typosetae errore scriptum est pro ὀφλισκάνω. Pro εὔδάνω codd. Lycophr. praebent ἐσδύνω, quod Dindorfius probat. Hesychii glossa Πίψανεν ἐφρίψανεν sic scribenda est Πίψασκεν ἐφρίψεν.

quo loco Schol. B. addit *κοιλαίνει κοιλάνει*. Sed pro hoc scribendum est *κυδαίνει κυδάνει*, quia adjectiva secundae declinationis omnia, nisi *υνω* accipiunt ut *ἀγαθύνω*, *λεπτύνω*, *μακρύνω* etc. in unam transeunt terminationem *αίνω*, *ἀργαίνω*, *λευκαίνω*, *μωραίνω*, *ὤχραίνω* etc. Hoc *κυδάνω* autem et quo ille utitur *οιδάνω* omniaque his similia *ἄζάνω*, *ἄλδάνω*, *ἀλφάνω*, *ὀλισθάνω* ex *ἄζαίνω* etc. extitisse non tam probabile est quam a communi stirpe utriusve formae verba seorsum quasi duplici partu edita esse. Sed quominus *μελάνω* a *μέλας* ortum putemus, obstat haec ratio quod nullum simile verbum ab adjectivo profectum videmus. Quo quum accedat antepenultima brevis, nescio an assentiendum sit Ptolemaeo diphthongum verbi *μελαίνω* attenuatum esse, etsi exemplum hujus ellipsis, quod omnibus fidem faciat, nullum proferri possit. Sed deprehendimus in hoc numero aliud singulare et unigenum *κυδάνω*. Idem enim a nomine derivatum est, non, ut cetera, a verbo. *Ἥχάνω* nihil quidem magis finitimum habet quam nomen *ἄχήν*, nec tamen ab eo derivatum esse potest; pro *Ἡρέτανε ἦλανε τὴν ναῦν* Hes. facilis subit correctio *ἡρέτανε*, nisi ille est aoristus doricus; quod idem expromit *Φασγάνεται ξίφει ἀναιρεῖται*, non a *φάσγαρον* sed utrumque a *σφάζω* repetendum puto; nam ut *κλαγγάνω* ab *ἐκλαγον*, et *κραγγάνω* (*ἐγκραγγάνω*) ab *ἐκραγον*, sic a paradigmatico *ἔσφαγον* produci poterat *σφαγάνω*, sed ne brevis brevi praeponeretur, adhibita est metathesis *φασγάνω*. Pro *κραυγανόμενον* in Herodoti loco unus codicum *κραυγανόμενον* substituit, unde olim *κραγγανόμενον* elicui ad Phr. 377. sed duo alii *κραυγανόμενον* praebent, non inventum quidem alibi sed simile testatis *βρυχανῶμαι*, *δεικανῶμαι* etc. Infinito crebrior est terminatio per diphthongum et omnibus fere partibus orationis apta: *ἀλθαίνω ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ῥήματος τοῦ ἄλθω*, ἀφ' οὗ τὸ ἄλθετο Eust. 566, 43. *τρέμω τετρεμαίνω παραγωγῶς* Schol. Nubb. 294. ἀπὸ τοῦ ἰσχω γίνεται τὸ ἰσχαίνω καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἰσχανῶ Eust. 1302, 24. *κῆδω κηδαίνω*, *κάγκω καγκαίνω*, aliaeque multa ll. cc. collata, quibus *νηφαίνω* eximitur iudicio Eustathii 1306, 52. *τοῦ νηφαίνω χρήσεως μὴ φανερᾶς οὐσης ὁμῶς ἔμφασις γίνεται ἐν τῷ νηφαντός*. Neque enim, quia *γήρανσις* dicitur et *νόσανσις*,

idcirco *γηραίνω* et *νοσαίνω* pro testatis habenda. Sed a barytonis talia derivari consuetum fuisse, satis confirmatum est. Num a perispomenis quoque, dubitari licet. Nam quae in EM. 101, 20. et Eust. 792, 30. in hanc rem afferuntur exempla *ὄρμῳ ὀρμαίνω*, *ὑφῶ ὑφραίνω*, *κραδῶ (κραδάω) κραδαίνω*, *ἀλῶ ἀλαίνω*, *λυσσῶ λυσσαίνω*, *οἰδῶ οἰδαίνω*, eorum pleraque a nominibus *ὄρμη*, *λύσσα* etc. ducta videntur; quae autem nullius nominis affinitate continguntur ut *λιχμαίνω*, *κηλαίνω*, nulla causa est cur a *λιχμάω*, *κηλέω* orta sumamus, quum utrumque genus ex se nasci potuerit. Neque solum verba primae et secundae conjugationis cum iis, quae in *αίνω* terminantur, significatione conveniunt sed etiam tertiae *κυλλόω κυλλαίνω*, *κυρτόω κυρταίνω*, *λορδόω λορδαίνω*, *σιμῳ σιμαίνω* Epim. Gram. I. 138. neque haec modo sed etiam *λιστρεύνω λιστραίνω*, *τρυφερέυομαι τρυφεραίνομαι*; et non pura *ἄσθμάζω* et antiquius *ἄσθμαίνω*, *λιτάζομαι λιταίνω*, *λεσχάζω λεσχαίνω*, *ὀλισθαζώ ὀλισθαίνω*, *κατασιγάζω κατασιγαίνω*, *ὀργίζω ὀργαίνω*. Quin etiam reperiuntur nonnulla triplici flexu variata *δοκιμάζω δοκιμόω δοκιμαίνομαι* et quae supra C. II. §. 4. prolata sunt, ut ea transeam quorum significationes discrepant ut *γλισχραίνομαι* et *γλισχρεύομαι*, *κυκλέω κυκλόω κυκλεύω κυκλάζω κυκλαίνω*, aliaque intellectu neutrali et factitivo discreta, *ἀλεάζω ἀλεαίνω*, *πικράζω πικρόω πικραίνω*, de quo genere latius scripsi ad Aj. p. 383. *) Et eorum quoque, quae nobis synonyma videntur, fortasse non tam perfecta fuit similitudo ut semper et ab omnibus et eodem jure inter se commutari possent. Sed propter paucitatem exemplorum plerumque in incerto relinquitur quae sit cujusque terminationis propria potestas et quoad termini a natura fixi nova et commenticia usurpatione perturbati sint. Huc accedunt poetarum necessitates; nam aliis numeris et aliis versuum locis convenit *δυσμεναίνω*, aliis *εὐμενέων* cf. ad Buttm. I. c. Verum de hoc satis. Venio nunc ad tertium

4) *Κεαίνω* pro *καείζω* dictum esse Schneiderus sumsit ex Aelian. H. An. XIV. 8. τὸ δένδρον ὑποσέπεται μὲν, ἀχρεῖον δὲ ἐστὶ κατακῆναι καὶ ἐκκαῦσαι αὐτό, ubi *κατακῆναι*, quod ille in *κατακεῆναι* mutari jubet, ortum est ex *κατακοπῆναι*.

genus, quod ab adverbiiis nascitur, *λιγαίνειν* a *λίγα*, cui nihil simile apponere possum praeter *Βρατάνει χαϊζει ἀπὸ νόσου*, *Ἥλειοι*, a *βρά* ductum cum accretione literarum, qua et paronyma afficiuntur ut *κρύος κρυσταίνω*, et verbalia quoque *θαίνω* (*θαθαμίγξ*) *θαθαίνω* et *θασθαίνω*, *σκήζομαι σκινδμαίνω*, *ἐρίζω ἐριδθήσασθαι ἐριθαίνω* et *ἐριδμαίνω*, *ἀλύω ἀλύσσω ἀλυσθαίνω* et *ἀλυσθμαίνω*, cui si nomen conveniens quaeritur, fingendum est *ἀλυθμα*, ut *ἴλυθμα*, et consona auctum *ἀλυσθμα* ut *δυσθμή* vel, si hoc in dubium venit, *ἄσθμα* v. Parall. 393. *ἐριδμα* fortasse olim lectum est in homerico loco quo nunc *ἐρισμα* per omnes libros obtinet. Alia epenthese ab eodem *ἀλύω* crevit *ἀλυκτάζω* et *ἀλαλυκταίνω*, sed haec jam apparet in *ἀλάλυκτο*, unde *ἀλαλύκτημαι* pendet. Et ab *ἄσσειν* EM. 54, 35. haud praepostere repetit *ἀκτάζειν* et *ἀκταίνειν*, quicum conjunctum est *ὑποακταίνοντο* et *ὑπερικταίνοντο* in Odysseae versu. Vocale interpositam habent *μενεαίνω* et *βλεμεαίνω*, si hoc a *βρέμω*, ut vulgo creditur, ortum est; alii veterum cum *φλέω* et *φλέψ* conjunctum putant ut Guieto quoque placuit ad Hes. et Doederlino Diss. de Alpha intens. p. 40. *Πρημαίνω* si ad *πρήθω* refertur v. Schol. Nubb. 335. exaeresis speciem praebet. Singulare ectasis exemplum est *μυθαίνω* a *μύθος*, cujus nominis mensuram refert alterum paragon *μυθάω* et adjectivum *μυθόεις*, longiora autem *μυθαλόεις* et *μυθαλέος* versus heroicus non fert nisi producta prima. *Λαχή* fossam vel fositionem significare ut Schol. Aesch. sumit, parum probatum est, sed ab ejusmodi nomine derivatum esse oportet *λαχαίνω* (ut *καλχαίνω*, *λασθαίνω*) cui fortasse affine est *λάκκος*, lacus lacuna lacunar laquear verbaque *λακκίζειν* fodere et *αβλαqueare* circumfodere; de laqueario Paulus Sil. in Amb. v. 115. *λαοτόμος κολήν ἐνεργε λαχίσας* vel ut Graefius voluit *λαχίνας*. Itaque perpauca relinquuntur, quorum ratio reddi non possit partim onomatopoeica ut *βαμβαίνειν* et *γαγγαίνειν* μετὰ γέλωτος *προσπαίζειν* Hes. cui simile idem affert *Ἀναγαγγανέουσι ἀναβοῶσι*, partim glossematica *Ἀδμαίνειν ὀγμιαίνειν*, quod et *ἀδμεύειν* scribitur, *Ἀσταινείν* *δυσπασθεῖν*, *Ἀανδαίνειν* *ἀτενίζειν*, a quo non longe distat *δενδίλλειν*, *Τελχिताίνειν* *σκληροτραχηλεῖν*, *Ἐλιγαίνειν* et *Ἐλεθαίνεσθαι*

incertae scripturae et interpretationis, Ἰκταίνεσθαι αἰσθάνεσθαι. Μιαίνω et ἐλάνω absolvi in libro primo C. V. §. 3.

§. 3. Epsilon simplex ante terminationem νω non reperitur, nec saepe diphthongus τὰ εἰς εινω παράγωγα διὰ τῆς ει γράφονται, ἀλεῖνω, ἐρεῖνω, φασίνω. Τὸ δὲ ὀρίνω καὶ ὠδίνω οὐ παράγωγα, διὸ καὶ διὰ τοῦ ι γράφονται Theogn. 144. et 212. Illa verborum sunt paragoga non ultra imperfectum declinata Theogn. 244. EM. 58, 35. Ἐλεγείνειν παρὰ φρονεῖν Suid. in EM. ἐλεγάζειν scribitur totumque ignotum est. Verba in εννω et οινω Graecis desunt. Duobus in ινω terminatis, quorum unum ab ὠδίν derivatum est, alterum ab ὄρω, accedit tertium Ἀλίνουσι λεπτύνουσι Σοφοκλῆς Hes. quod ab ἀλέω ductum est, et quartum, quod idem per diphthongum scribit ἀλεῖναι, ἐπαλεῖναι, καταλεῖναι τὸ ἀλεῖναι linere. Pro Ἐρίνε ἐρώτα scribendum videtur κρῖνε ex Soph. Aj. 583. μὴ κρῖνε μὴ ἐξέταζε, pro Ὀνίνουεν autem ὀνίναιεν. Quod apud eundem legitur Κορίνουσι κονιορτὸν ἐγείρουσι, nisi corruptum est ut Albertius suspicatur, indicium praebet Aeoles pro κονίω dixisse κορίνω littera ν in ρ mutata. Vocalis ο cum diphthongis suis nullas partes agit, sed frequenter ypsilon; τὰ διὰ τοῦ υνω βαρύνεται καὶ ἐκτείνεται εὐθύνω, πλατύνω, βραδύνω, ἀμορφύνω Ἀντίμαχος ἀντὶ τοῦ ἀμορφοποιεῖν, ἀκαχύνω ὁ αὐτός· σεσημειώται τὸ ἐθύνεον (v. C. I. §. 1.) τὰ δὲ περισπώμενα προκατάρχον ἔχουσιν ὄνομα, ὀδυνῶ, τορυνῶ, καὶ ἐπεὶ περισπᾶται συστέλλει τὸ ν· τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ καὶ βαρύνουσι καὶ ἐκτείνουσι Cram. I. 55. Barytonorum pleraque ab adjectivis secundae et tertiae declinationis sed nonnulla etiam a substantivis ducta esse ostendunt exempla ad Buttm. 387. quibus addi possunt ἄμαθος ἀμαθύνω, θόλος θολύνω, quod inferiores pro θολώ importarunt, ἀλαρύνω v. Prolegg. 262. μόσχος Μοσχύνεται τρέφεται Hes. etc. et composita ἀποσκληρύνω, ἐπωκύνω, κατακαλλύνω, ἐπιπληθύνω, quorum copia permagna est, sed unum decompositum ἀμορφύνω. Verbalium catalogo l. c. eximendum erat σπερύνω, pro quo Hesychium σπερχύνω scripsisse Tollio assentior, substitutis certioribus κάρφω καρφύνω, αἶθω Αἰθύνεσθαι λαμπρύνεσθαι Hes. sic enim pro λαμβάνεσθαι

scribendum esse monuit Coraes ad Plutarch. T. VI. 438. Ac si quis haec quoque paronymis adnumerare obstinet, continuo succurrunt Ἀκαχῦναι ἀνιᾶσθαι Hes. ut in cod. scriptum est pro Ἀκαχήμεναι, et quod EM. suggerit: τοῦ ἀλέγω παράγωγον τὸ ἀλεγίζω καὶ ἀλεγύνω.⁵⁾ Cum hoc Eustathius 1424, 17. confert πλήθω πληθύνω, sed EM. 676, 52. alia via procedit: πληθύνω ἐκ τοῦ πληθύω, τοῦτο παρὰ τὸ πληθύς καὶ πληθός, τοῦτο παρὰ τὸ πλῶ πλήθω. Α τρέω festino, unde δτρηρός agilis, derivatum videtur δτρύνω, ab ὀχέω ὀχύνω i. q. ὀχεύω Hes. a τορέω τορύνω. Pro Μοσσυνεῖν μασᾶσθαι βραδέως Hes. scribendum videtur μασύνειν, cujus propago est nomen μασύντης, μασυντίας. In ὦνω quae exeunt, barbaries aetatis christianae profudit: σαρώνω, πληρώνω etc.

§. 3. Ante ρω nulla reperitur vocalis praeter ypsilon ἀθύρω, μαρτύρομαι, πλημύνω, quorum primum etymo caret, secundum et tertium nominibus μάρτυρος et πλήμυρα conjuncta sunt, et verbale σκαλαθύρω a primitivo σκάλλω longius deductum. Nec diphthongorum ulla huc intrat praeter αι et ει. Illam quae subsequitur litera, in uno τεκμαίρομαι a nomine primitivo propagata est, saepius sponte nascitur κερῶ κεραίρω ὡς σπῶ σπαίρω Eust. 746, 48. cf. Spitzner. Observ. in Quint. 72. a γέρας γεραίρω, ἔχθος ἐχθαίρω et alia ad Buttm. 388. Quinque per ει efferuntur, quorum unum οἰκτείρω manifesto paragogen est; nam quod in EM. 304, 24. dicitur ἄγω ἀγείρω, ἔθω ἐθείρω, primum non convenit cum ἐγείρω, cujus primitivum videtur ἔγρω, cui simile ἄγρω ἀγείρω, alterum a significatione verbi desueti longius abest quam ut ab eo derivatum videatur. Haec et αείρω praeoccupavi in Diss. V. §. 4. Adnot. De Suidae glossa Ἀζείρει τὸ ζέει, ἀζήρει δὲ τὸ ζηραίνει, adhuc nihil extricari potuit, nec credibile est pro ἀζαίνω unquam usurpatum esse ἀζήρω.

5) Idem sonant Ἀβρίζεσθαι ἀβρύνεσθαι Hes. μαλακίζειν μαλακύνειν, ελαφρίζειν ελαφρύνειν, ὀμαλίζειν ὀμαλύνειν, sed κακίζειν et κακύνειν saepius diversum.

CAP. IV.

De verbis in σσ, υκω, πτ.

§. I. A paronymis ordienti primo se offert ἀλλάσσω, praeter quod nullum habemus verbum ab adjectivo oriundum; nam quod Buttmannus p. 386. ponit μαλάσσω a μαλακός, id mihi multo secus videri declaravi alio loco. Saepius vero huc deducta sunt substantiva: Βέλα ἥλιος (id est εἴλη) Βελάσσεται ἡλιωθήσεται, σφῦρα porca Κατασφυράσσεται σπείρει, proprie semen imporcat i. q. ὑποσφυρίζεται, quibus simile principium non dubie habet Θυράξαι ἔξω τῆς θύρας adde ἀπορξίψαι et Θυράγματα ἀφοδεύματα id est ejectamenta, latinumque foriae a θύραι fores. Ejusdem generis sunt σάλος σαλάσσω i. q. σαλεύω, λαιμός λαιμάσσω i. q. λαιμάω et λαιμάζω, δρόμος δρομάσσω, ἴς ἰνάσσω quod EM. affert idem significans quod ἰνώω sive ἐνδυναμόω, μύσος μυσάττομαι. Verbalium pars a barytonis ortum habet: σπαίρω σπαράσσω, ψάλλω ψαλάσσω, τείνω τινάσσω. Μαράσσει ψοφεῖ Erotian. ad μαίρω retuli in Prolegg. 304. Λαιφάσσω ex eodem fonte ut synonyma λαφύσσω et λαυφθάσσω si recte scripsit Hesychius, repetendum est, hoc est a λάπτω, unde Athenaeus etiam λαπάσσω derivatum dicit v. Prolegg. 255. Δρυμάσσω lacero proxime cum δρύπτω convenit; de δρυφάσσω dixi in Parall. 15. Φλυάσσειν, quod Hesychius φλυαρεῖν et φλύειν interpretatur, nomini φλύος non minus appropinquat quam verbo. Alia non hac recta et simplici ratione derivata sunt sed ita ut epenthesis speciem praebeant, de qua disserui in Prolegg. p. 86—89. velut μάττω μαλάττω, quo Sch. Arist. Plut. 305. et alii illud explicare solent; eaque ratione affirmari licet ψαλάσσω et σπαράσσω non unde proxime dixi deflexa esse sed a ψάω sive ψαύω et σπάω, quorum significationem clarius exprimunt quam ψάλλω, σπαίρω. Verba perispomena hoc augmentum non respuere docet EM. 175, 57. Anecd. Bekk. 468. παρὰ τὸ ἄπτω ἀφή ἀφῶ ἀφάσσω ὥς μάσθλη μασθλάσσω. Hoc neque illi simile neque testatum est sed in propinquo sunt alia ὑλάω ὑλάσσω, unde Schol.

II. XXI. 575. *ὀλαγμός* repetit, *σταλάω σταλάσσω*, *φριμάω φριμάσσομαι*,¹⁾ *μαιμάω μαιμάσσω*, ac fuit fortasse vetus verbum *ἰμάω*, quod cessit usitato *ἰμάσσω*, ejusdemque stirpis unde *ἰμῆσαι* natum est iota longo Cram. I. 217. quod apparet ex syntheto *καθιμῆν*. *Σελάσσομαι* Nic. *Ἀφράσσει ἀσυνετῇ* Hes. quod in cod. *ἀφράσει* et in Galeni Gloss. *ἀφράζει* scribitur, nihil aliud esse videtur quam paraschematismus verbi *ἀφραίνω*, excusatus crebra harum terminationum vicissitudine *μαλθαίνω μαλθάσσω*, *κνθαίνω κνθάσσω* et *κνθάζω*, quorum illud significationem neutrius τὸ κῦδος habet, haec masculini ὁ κύδος. Et amplius *λαπάζω λαπάττω*, *ἀναβρυάζω φρνάτομαι*, *σταλάζω σταλάττω*, *χειμαίνω χειμάζω* etc. *Θαάσσω* EM. ex *θοάζω*, hoc autem ex *θοῶ* natum censet ut *βοῶ βοάζω*, sed hoc temere fictum est ad explicandum *βωστρέω*, et non majore licentia fingi potest thematicum *θάω* sive *θέω* ea significatione praeditum quam *ῆσθαι* occupavit; *θοάσσω*, quod Karstenus in Empedoclis v. 48. posuit, teste destitutum, futurum *θοάζω*, quod Meinekius praetulit, etiam hoc nomine suspectum est quod *θαάσσω*, *θάσσω* et *θοάζω* hoc tempore carent; quo probabilior fit Bekkeri scriptura *θοάζειν* in Sext. p. 218. *Φαριάσσω* nonnulli a *φύρμα* arcessunt, *χαράσσω* forsitan a themate intermortuo, cujus speciem reddit *κάρχαρος* v. Prolegg. 255. *Κανάσσω* unum verborum onomatopoeicorum esse videtur, quae etymologiae obrussam refugiunt, ipsumque praesens non legitur sed aoristus modo *κανάξει*, *διακανάξει*, *ἐπεγκανάξει* et futurum *ἐγκανάξειν*, quod Hesychius parum probabiliter ἀπὸ τοῦ κανοῦ dictum censet, et hinc natum nomen *καναχή*. Similiter *τριάζει* et *ἀποτριάζει* sive *ἀποτριάζει* Anecd. Bekk. 438. non injuria ad praesens in *άσσω* exiens referri videntur, etsi ab aliis numeralium derivata diverse terminantur, *πεμπάζω*, *δεκάζω*, nec idem

1) Vocabula ab Hesychio explicata *Σφριαὶ ἀπτελαὶ ὄργαι*, *Φρνᾶται* (*φριᾶται*) *βριμαίνει* ante *φριξ* positum, proximo intervallo distant a *βριμαῖσθαι* et *βριμοῦσθαι*, longiore a *φριμάσσεσθαι*, quod de voce animantium modo dicitur, et cum *φρνάσσεσθαι*, quod magis de affectu hominum animaliumque dici solet; *φριμαγμός* auribus percipitur, *φρυαγμός* etiam oculis, quare illud non convenit Lycophr. 244. *Βριμῆν* iota longum habet ut *βρίμη*, breve vero *φριμῆν*.

significant. Sed *ῥεμφάξη ῥυγχωθήση* Hes. cui subjacet nomen *ῥέμφος*, praesens *ῥεμφάζομαι* habere videtur. Quod idem refert *Ῥαφάσσει πλανᾷται* nescio quid similitudinis habet cum *ῥέμβεσθαι*. Sed *Καμάσσειν σείειν*, unde *κάμαξ* profectum videtur ut a *δονέω δόναξ*.²⁾ *Κοράσσειν ὀρχεῖσθαι*, *Ῥαιφάσσειν ἀγγεύειν* et alia aequae tenebricosa silentio transeo.³⁾

§. 2. Quatuor verborum in *εσσω* exeuntium, quae ex Theognosti libello attuli in Parall. 438. unum *πυρέσσω* paronymon est, alterum *κυνηγέσσω* commenticii simile, tertium *ἀηθέσσω* ab *ἀηθέω* ductum sicut quartum *ἐρέσσω* ab insolito *ἐρέω* repetivimus, quo duo alia ducunt *ἐμέττω* vomo in Gloss. Graecol. et *τελέσσω*, quod EM. 381, 24. Siculis tribuit. A barytono *ἄλλω* non solum *ἀλθαίνω* declinatum est sed etiam *ἀλθέσκω*, si quidem futurum *ἀλθέξομαι* et nomen *ἄλθεξις* ad hoc praesens pertinent, quae in libris Hippocratis et Aretaei saepius per alpha scripta inveniuntur. Tria sunt, quae eta in paralexi habent, homericum *ἐγρήσσω*, syntheta *ἐφεδρήσσω* et *παρεδρήσσω*, quibus epici posteriores utuntur pro *ἐφεδρεύω* et *παρεδρεύω*, tertiumque *θωρήσσω*, quod si inebriandi significationem habet, Grammaticorum nonnulli diverse scribere instituerunt: *θωρήσσειν ἀπὸ τοῦ θώρηξ*, *θορίσσειν δὲ ἥγουν μεθύσκειν μικρὸν τὸ ἰ ἀπὸ τοῦ θόριξ δ ἄκρατος οἶνος* Sch. Hes. Scut. 198. *τὸ θώρηξις τινὲς μὲν διὰ τοῦ ω καὶ ἡ γράφουσι, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πηδῶ ὡς φοινίσσω, δειδίσσω* Excc. Gram. III. 401. Eodem modo aliquoties *ἐφεδρίσσειν* scriptum est et contrario errore *λαπήττειν τὸ ψεύδεσθαι* pro *λαπίττειν*. *Ὠρήσσουντα φυλάσσουντα* et *Ὠρήσσουνται φυλάσσουνται* Hes. Suid. pro futuris irrepserunt. Iota Theognostus II. 143. quatuor verbis tribuit, *δειδίσσω*, *ἐνίσσω*, *δρομίσσω*, *αἰνίσσω*, quorum duo modo posteriora ad hunc paragogorum locum pertinent; sed *δρομίσσω* testatum non est, nec *δρομίσσω*

2) Eadem ratione a *κράδη* derivatum est *κραδαίνω*, a synonymo *κλάδος* *Κλαδάσαι σείσαι* Hes.

3) Grammaticorum inventa sunt *δοάσσω* et *τιθάσσω* in EM. *αἰχμίσσω* Eust. 1292, 19. *ταλάσσω* 995, 25.

legitur praeter Hesychium eoque plus suspicionis habet quod ne $\delta\rho\omega\mu\acute{\alpha}\omega$ quidem satis stabilitum videtur. His vel ejectis vel procrastinatis succedunt primum verbalia: $\acute{\alpha}\tau\tau\omega$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\alpha}\omega$ $\tau\acute{o}$ $\pi\nu\acute{\epsilon}\omega$ Eust. 592, 32. et certiora $\epsilon\acute{\iota}\lambda\omega$ $\epsilon\acute{\iota}\lambda\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\epsilon}\lambda\iota\sigma\omega$, $\sigma\acute{\upsilon}\rho\omega$ $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\omega$, hoc majore quam illud significationis discrimine a primitivo sejunctum. Deinde paronyma $\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$ cum synthetis $\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, $\delta\iota\alpha\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, $\acute{\epsilon}\nu\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, $\pi\epsilon\rho\iota\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, quorum si unum in carminibus legeretur, sciri posset utrum a $\tau\acute{\upsilon}\lambda\omicron\varsigma$ derivatum sit an a $\tau\acute{\upsilon}\lambda\eta$, cujus penultima longa; $\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota$ $\mu\epsilon\iota\lambda\iota\sigma\omega$, $\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$ $\kappa\upsilon\rho\acute{\iota}\sigma\omega$, quod Thomas attice dici perhibet pro $\kappa\epsilon\rho\alpha\tau\acute{\iota}\zeta\omega$, $\phi\acute{o}\nu\omicron\varsigma$ $\phi\omicron\iota\nu\acute{o}\varsigma$ $\phi\omicron\iota\nu\acute{\iota}\sigma\omega$, $\theta\acute{\epsilon}\mu\iota\varsigma$ $\theta\epsilon\mu\acute{\iota}\sigma\omega$, quibus subjici possunt glossae Hesychianae $\Delta\eta\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ $\acute{\epsilon}\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\Phi\alpha\lambda\acute{\iota}\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$ $\lambda\epsilon\upsilon\kappa\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ a $\phi\alpha\lambda\acute{o}\varsigma$, unde $\phi\alpha\lambda\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$ et $\phi\alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$ i. q. $\lambda\alpha\mu\pi\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$, et $\phi\alpha\lambda\eta\rho\acute{\iota}\zeta\eta\nu$.*) Homericum $\theta\rho\upsilon\lambda\acute{\iota}\chi\theta\eta$ non satis patet utrum praesens habeat $\theta\rho\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, quod Eustathius ponit, an $\theta\rho\upsilon\lambda\acute{\iota}\zeta\omega$, cujus alius quidem est intellectus in H. H. in Merc. 488. nam hic de stridore chordarum dicitur, $\theta\rho\upsilon\lambda\acute{\iota}\chi\theta\eta$ autem non ut $\theta\rho\tilde{\upsilon}\lambda\omicron\varsigma$, unde derivatum est, de sono dicitur sed pro $\acute{\epsilon}\theta\rho\alpha\upsilon\sigma\theta\eta$, quomodo deuteroparagoga saepius ad significationem principii sui replicantur transmissio medio. $\Sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ et $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ Grammatici non tam intellectu quam genere dicendi disternunt, illud atticum dicentes, hoc vulgare v. ad Phryn. 192. sed ex Atticorum scriptorum locis cognoscitur hos $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ et $\acute{\epsilon}\kappa\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ de sibilantibus dicere consuesse, poetas vero tragicos $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ usurpare de cantu fistulae. Nec satis caute Suidas $\Lambda\acute{\iota}\nu\acute{\iota}\zeta\omega$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\nu\acute{\iota}\sigma\omega$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\pi\alpha\rho\alpha\beta\omicron\lambda\alpha\acute{\iota}\varsigma$ $\lambda\alpha\lambda\acute{\omega}$, nam illud epici as-civerunt pro $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\nu\acute{\omega}$, $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\nu\acute{\iota}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$ vero verbum consuetum est significatione diversa. Tarentinorum dialecto adscripta sunt $\lambda\alpha\kappa\acute{\tau}\iota\sigma\omega$, $\sigma\alpha\lambda\pi\acute{\iota}\sigma\omega$, Cretensi $\theta\epsilon\mu\acute{\iota}\zeta\omega$, idemque fortasse discrimen fuit inter $\Theta\omega\mu\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota$ $\delta\epsilon\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota$ Phot. et quod Hesychius eodem modo interpretatur $\theta\omega\mu\acute{\iota}\sigma\epsilon\iota$. $\Theta\upsilon\mu\iota\chi\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\iota\kappa\rho\alpha\nu\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ Hes. ad $\theta\upsilon\mu\acute{\iota}\zeta\omicron\mu\alpha\iota$ pertinere videtur, quo nescio an Graecorum aliqui pro $\theta\upsilon\mu\omicron\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$ usi fuerint. Sed $\acute{\alpha}\phi\rho\acute{\iota}\sigma\sigma\epsilon\iota\nu$, quo idem utitur s. $\Phi\alpha\lambda\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\tau\alpha\iota$, forsitan sermo vulgaris

4) $\Delta\alpha\gamma\alpha\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\tau\alpha\iota$ $\mu\epsilon\tau\rho\iota\epsilon\upsilon\acute{\epsilon}\tau\alpha\iota$, $\Psi\alpha\lambda\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\tau\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\mu\iota\lambda\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha\iota$ ($\psi\alpha\lambda\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\eta}$ $\tau\alpha\chi\epsilon\acute{\iota}\alpha$ $\kappa\acute{\iota}\nu\eta\sigma\iota\varsigma$) et alia aequae obscura.

asciverit pro ἀφρίζω. — Verba in οσσω excludit Grammaticorum rubrica: τὰ διὰ τοῦ σσ ῥήματα ἔξ γωνία παραλαμβάνει, ἀλλάσσω, πυρέσσω, πτήσσω, ⁵⁾ δεδίσσω, ἀφτίσσω, ἀγρώσσω· τὸ δὲ ο οὐκ ἔχει Suid. s. Δεδίσσω et Cram. I. 26. cf. ad Phryn. 603.

§. 3. Ordo seriesque disputationis nos deduxit ad verba in υσσω exeuntia, quorum multa Technici a puris eadem vocali praefinitis repetunt: ἀφύσσω ἐκ τοῦ ἀφύω ὡς ὑλάω ὑλάσσω, ὀδύω ὀδύσσω Lex. de Spir. 231. Cram. I. 63. Eust. 68, 12. Postremi obliqua modo tempora innotuerunt ὀδύσατο et ὀδύδυσται, ex quibus forma praesentis non cognoscitur. Ἀφύω non legitur sed composita ἐξαφύω et ὑπεξαφύω, quibus cognatum esse ἀρύω similitudo significationis declarat non solum propriae sed etiam translatae ut Homerus dixit διὰ τ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσσε, Virgilius vero *gladio latus haurit apertum* et similiter alii. Sed ἀρύσσομαι dubito an uno Herodoti loco, quem indicavi Diss. IV. §. 4. non satis munitum sit; nam ἀρήρυμαι ne analogiae quidem examussim respondet v. ad Phryn. p. 32. Aliud huc adhibet Orion 65, 8. καπύω καὶ καπύσσω ὡς ἀφύσσω, sed ex aoristo ἐκάπυσσε non liquet quae-nam fuerit terminatio praesentis, neque extat nomen, quo Hesychius illud refert Κάπυς τὸ πνεῦμα sed adjectivum ab eodem ante Κάπος allatum Καπυκτά πνέοντα a καπύσσω derivatum est. Plura ingerit Epim. Cram. I. 77. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλύω ὡς ἀνῶ ἀνύω· ἀφ' οὗ ἀλύσσω ὡς ὀρύω ὀρύσσω, sed hoc ὀρύω commenticium est rectiusque Eustathii iudicium 924, 41. ὀρύσσω ab ὄρω repetentis, unde οὐρός fossa v. Diss. IV. §. 4. Minus suspicionis habet κινύω, unde Schol. Aesch. Prom. 157. Eust. 472, 34. κινύσσω et κίνυγμα arcessunt. De ἀτύω hariolantur Grammatici supra citati Diss. XII. §. 4. ἀτύω ἀτύσσω καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀτύζω αἰολικῶς, scilicet ut ἀνάζω, ἐπιπλάζω, ἐμπάζω aeolica perhibentur; ἀτύσσω autem fuit vetus scriptura a Schol. Od. XI. 606. commemorata. Cum ἀφύω ἀφύσσω Cram. I. 63. contendit πινίω πινύσσω καὶ ἔξ αὐτοῦ

5) Hoc non magis huc pertinet quam πήςσω, quod in Cram. I. c. substituitur, ipsumque δεδίσσω.

ἀπινύσσω, quorum illud epenthesi crevit ut a πτύω πιτύσσω, sed compositi analogia nequaquam in clara luce posita est. Ad explicandum φορντός cogimur etymo uti, quod Eustathius 799, 10. fingit φορύω, idque 1917, 42. dicit prototypon esse τοῦ τε φορύνειν καὶ τοῦ φορύσσειν. Utrumque autem Hesy-chius iisdem verbis explanat: Φορύνει φυρᾷ μολύνει, Φο-ρυσσέμεναι μολῦναι, et hoc rursus ulitur in interpretando Μεμορυχμένα μεμολυσμένα et in Φολύνει μολύνει καταπίμ-πλησι ⁶⁾ quibuscum consentit Herodianus Epim. 252. μολύνω καὶ φορύνω τὸ αὐτό, hisque omnibus supervenit Φολύνω i. q. Φολώω, cui origo est a Φολός sive ὄλος. Ita nescias utrum haec verba ut similem significationem ita etiam com-mune fundamentum habeant ὄλος praepositione consonantium Φ , φ , μ varie auctum, an alia aliunde orta sint, ac μολύνω quidem a μόρον *morum* rubi unde Liberi Patris cognomentum Μόρυχος ductum putant ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον μολύνεσθαι γλεύκει καὶ σύκοις· μορύξαι γὰρ τὸ μολῦναι cf. Preller. ad Polem. 110. φορύνω autem et φορύσσω a φύρω vel proxime a nomine φόρυς δακτύλιος ὁ κατὰ τὴν ἔδραν ut Μολυνή ἡ πνυγή Hes. Ab alio nomine in *vs* exeunte Schol. Nic. Al. 81. χελύσσεται διὰ τὴν χέλυν τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται βήσων καὶ Ἱπποκράτης ἀναχελύσσεται, quod in Erotiani et Galeni Gloss. minus recte ἀναχελύνεται et ἀναχελλεύεται scribitur, dorice vero χελούειν βήσσειν Hes. hoc est χελύειν, sicut idem χανύειν et χανύσσειν interpretatur uno verbo βοᾶν. ⁷⁾ Sic ἀλύσσω Grammatici, quos antea appellavi, ab ἀλύω or-tum putant sed Sch. II. XXII. 70. παρὰ τὴν ἀλύν. Ἐλύσσει εἰλεῖται Hes. nihil habet, cui inniti possit, praeter verbum ἐλύω, unde ἔλυτρον involucrum. At κορύσσω non verbo se applicat sed nomini κόρυς ita tamen ut pro significatione,

6) Sic ut germanice dicitur *voll machen* pro κηλιδῶσαι. Et versa vice Oppianus Cyn. I. 380. ἔχis πεφορυγμένος τοῦ usurpavit pro ἐμπε-πλησμένος.

7) Pro χηνυστεῖς βοᾶς vel χηνύσεις scribendum est vel magis ex ordine χηνυστρεῖς· nam praecedunt Χηνύστρα ἡ χάσμη, Χηνυστρεῖσθαι χασμάσθαι, quibus affine χῆνημα καταμώκευμα ab eodem χαίνω du-ctum et χηνῆσαι καταμωκήσασθαι. Illi simile est καλιστρεῖν.

qua nomen circumscriptum est, assumat generalem τοῦ κορυφῶσαι extollere ut μόδιος κορυφός cumulat. *Λαφύσσω* duabus quasi ancoris sustentatur, verbo λάπτω ⁸⁾ et nomine *Λαιφύς βορός* Hes. cujus diphthongum refert *λαιφάσσω*. *Αιδύσσειν ἀνακαίειν* Hes. cum αἶθω et αἶθος pariter junctum est, *βλαβύσσειν βλάπτειν* Hes. cum βλάπτω et βλάβη, doricum *δωρύττομαι* cum *δωρέομαι* et *δῶρον*, *θωύσσω* cum *θοός* et *θοάζω*, ⁹⁾ *ἰθύσσω*, si recte ita scriptum est, ¹⁰⁾ cum *ἰθύς* et *ἰθύω*, *πλανύττω* cum *πλανῶμαι* et *πλάνη*, quodque Suidas affert interpretatione subtracta *στωβύσσω* et Hesychianum *στηβύσσω ἀδολεσχῶ* cum *στόβος στοβέω στοβάζω* una complexione devinctum est. Sed alia propter verbi defectum paronymis adnumeranda sunt *δριμύσσω*, *λαβρύσσω* i. q. *λαβρεύω*, ἐκ τοῦ πτέρον *πτερύσσω* Cram. I. 355. *πτερύσσομαι* volo Lycophr. 1106. cujus aoristum exhibet Hesychius Ἐπτερύγη ἀνέπτυ. ¹¹⁾ A μόρμος et μόρμορος id est φόβος profecta sunt *μορμύσσομαι*, *μορμολύττομαι* et *μορμоруζω*, a synonymo τάρβος *ταρμύξασθαι*, a φλήνος *Φλανύσσει φλυαρεῖ* Hes. cui simile *θρανύσσω* confringo (nam id haud dubie praesens est aoristi *θρανύξαι*) speciem habet a *θρᾶνος* acceptam sed significationem a verbo ut *Θρανεύεται συντρίβεται* et *Τεθράνευται κατακέκλασμαι ἀπὸ τοῦ θρανῶ* Hes. pro quo Euripides *συντεθράνεται* dixit; quae omnia nomine equiparabili carent; nam diversum est *θρᾶνος*, unde ἡ βύρσα σου *θρανεύσεται* Aristoph. *Δορύσσειν* labefactavit Bergkii in duobus locis pro *δορύσσοντες* metri causa e codd. reponens *δορυσσόητοι*. Syntheton unum reperi *ἐμφαρύξασθαι* sive *ἐμφαρύγξασθαι* (ut *σαλπίγξω*) cum nomine *φάρυγξ* compositum ut *ἐνστερνίζεσθαι*, *ἐνωτίζεσθαι*. Quomodo a *μάρμαρος* ductum est *μαρμαρίζω*, sic a conjugato

8) *Λαφύσσει λάπτει* τῶν κατὰ μέλησιν ἡ λέξις Sch. II. XVII. 64.

9) In Eur. Med. 1309. *θρηνῶ κάπιθοάζω μαρτυρόμενος δαίμονας*, alterum verbum, quod Schol. *ἐπιφθέγγομαι* interpretatur, ab *ἐπιθωύσσω* non longe abest.

10) *Καὶ τὸν ἰθύσσαν—ζωοτύπος μόρφωσι—κούρας* Joann. Gaz. Ecphr. H. 260.

11) *Πτέρυσις* id est *πτήσις* in Aetii loco, quem Schneiderus ad Aristot. T. IV. p. 86. e MS. edidit, scribae vitium est pro *πτέρυξις*.

μαρμαίρω processit μαρμαρύσσω et ἀμαρύσσω. Hinc traducor ad illud genus verbalium, quod a similitudine primitivi longius abstractum est: ἀπὸ τοῦ σκαίρειν καὶ τὸ σκιριῶν καὶ τὸ σκαρδαμύττειν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴρηται Schol. II. XIII. 443. quod non inepte conjectum videtur; namque creber et palpitans motus, qui illo verbo exprimitur, non dissimilis est nictationis; *nictantia fulmina* Lucretius dixit VI. 181. quae germanice appellantur *zuckende Blitze*. Λατύσσω, quod Hesychius λαφύσσω ἐσθίω interpretatur, e marg. Harl. receptum est in Aret. Diut. II. 13, 175. ὅπως δατύσσεσθαι εἴη ut *cibum capere possint elephantī* pro ἐντύσσεσθαι, quod tres codd. praebent nemini cognitum; ex utroque autem conficiendum est ἐνδατύσσεσθαι idem significans quod ἐνδατεῖσθαι hoc est ἐμφαγεῖν vel ut Schol. Soph. Trach. 793. σφοδρῶς ἐσθίειν quasi frequentativum verbi δάσασθαι, quod in EM. exponitur φαγεῖν. Λαδύσσεσθαι ἔλκεσθαι σπαράσσεσθαι Hes. a δαῖζειν tractatum est interposito delta ut δαίω δαιδάλλω. Duo hujus generis parum dextre tractavit Ruhnkenius Ep. Crit. p. 86. λατύσσω, inquit, *prima et origine et notione nihil magnopere discrepat ab ἀτύζω, sicut λαφύσσω nihil ab ἀφύσσω*. De hoc supra actum est; verbi λατύσσειν interpretationes antiquitus traditae πτερύσσεσθαι, νήχεσθαι, τινάσσειν etc. omnes redeunt ad unam notionem plangendi et plaudendi ut aves aerem alis, pisces aquam pinnis plaudunt, unde patescit illud et cum latinis hisce cognationem habere et cum graecis πλήσσω, πλατύς, πλατυγίζω hoc est τοῖς πτεροῖς κρούω, germanicisque *platt, plaetten, plaetschern* v. Proll. 304. Βδελύσσομαι et βδελυχρός cum vocabulis foetoris βδεῖν, βδύλλειν, βδόλος ita omnibus partibus conveniunt ut de etymo nulla disceptatio esse possit, nec minus aperta contagia verborum ab Hesychio compositorum Σπαλύσσεται σπαράσσεται, Φαινύσσειν ῥιπίζειν, Φαινύζειν καταψύχειν διὰ ῥιπισμοῦ, Φαίρειν τινάσσειν ῥιπίζειν, quorum prototypa sunt σπάω et ψάω.¹²⁾ Nec mihi falli videntur qui κηρύσσω a

12) Ab eodem σπάω fortasse non solum spinarum nomina ἀσπάλαθος et σφαλάξ, sed etiam verba σφαλάσσειν i. e. τέμνειν κινεῖν Hes. et Φαλύσσεται καταβήσσει.

γηρώ natum suspicantur. Ἀμύσσω Eustathius 924, 41. ab ἄμῳ, EM. ab αἷμα, alii ab αἰμός, unde αἵμασιά, ductum putant, quorum nihil satis probatum est. Sed venio nunc ad ultimam vocalium: Τὰ διὰ τοῦ ὠσσω πάντα διὰ τοῦ ὠ γράφεται πτώσσω, ῥώσσω, ἀμβλινώσσω, τυφλώσσω, ἀγρώσσω, ὑπνώσσω, λιμώσσω, νεώσσω Theogn. II. 143. quibus desunt non pauca; primum Ἀκρώσσει ἀκροῖται, ἐκὼν οὐχ ὑπακούει, προσποιεῖται Hes. quod quasi deminutivum dici potest verbi ἀκροῖσθαι, et Ἀλεώσσει μωραίνει, tum ἰδρώττειν (omiss. in Th.) Galen. Comm. III. Prorrh. p. 778. T. XVI. Sch. Arist. Rann. 236. ἰκτερώσσω i. q. ἰκτεροῦμαι (om. in Th.) Cram. Epim. I. 26. nam sic scribendum est pro ἰκταρώσσω, postremo κρυμώσσω et ὀφρυώττω ὑπερηφανεύομαι Zonar. 1490. cui idem valent ὀφρυάζειν et ὀφρυοῦσθαι, postremo κικυμώττω a κικυμῖς vel κικκάβη derivatum et τιθαιβώσσω, quod per ignotos tramites a θάω nutrio deductum videtur.¹³⁾ Ceterorum origo manifestior, vel a nominibus ut a βούλιμος βουλιμώττω et βουλιμῳ vel a verbis ἄγνοῶ ἀγνώσσω, ἀκροῶμαι ἀκρώσσω, ἀγροῶ ἀγρώσσω, vel utrinque apta λαιμός λαιμῳ λαιμάζω λαιμάσσω et λαιμώσσω.

§. 4. Num Graeci eadem verba in σσω et σκω terminare licitum habuerint difficilis est cognitio propter raritatem exemplorum. De duobus, quae ad Buttm. p. 60. apposui, unum ἀλθέσσω et ἀλθήσκω parcius legitur quam ad dijudicandum satis est; pro homerico ἐπίνυσσε Hesychium ἐπίνυσκε scriptum invenisse animadvertit Ruhnkenius Ep. 37. Schol. II. XV. 10. Ἀριστοφάνης κῆρ ἀπινύσκων· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὀδυσσεύῃ διὰ τῶν δύο σσ. Ἐξαμβλώσκω e Dioscoride attuli ad Phryn. 210. quo multo frequentius est ἔξαμβλώττω, ἀμβλώττω, ἀμβλίσκω. Σελάσκων λάμπων Theogn. Cram. II. 11, 18. rectene scriptum sit an pro σελάσσω, dubium reddit multiplex antecedentium corruptio: σέβετος ὁ

13) In Theogn. Cram. II. 10, 22. ubi enumerat vocabula quae diphthongum αι in prima habent εἰ δὲ (ἐτι δὲ) καὶ τὸ παιφάσσω καὶ τὸ παιπαλον τὸ τραχὺ, παιπαλώσσω τὸ παῖω scribendum est καὶ παιπαλόεσσα, καὶ τὸ παῖω.

κοχλίας pro σελάτης, σέβαλα ἢ ἐκπληξίς p. σέβασμα, σέυελίς p. σέσελι, σελασμός ἢ ἀλαζονεία p. σελλισμός. Nec saepe terminationes $\overline{\sigma\kappa\omega}$ et $\overline{\zeta\omega}$ eidem verbo adaptantur ut ἐμφανίσκω quod semel inventum est et ἐμφανίζω, στερίσκω et στερίζω (ἀποστερίζω) γενειάσκω et γενειάζω, quorum illud inchoativi similis, hoc pro γενειῶ, aliterque discreta syntheta ὑπογενειάζειν τὸ ἄπτεσθαι τοῦ γενείου, ὑπογενειάσκειν δὲ τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον Herodian. Philet. p. 443. alterum enim a nomine proficiscitur, alterum a verbo γενεῖν. In tribus N. T. locis pro ἐγαμίσκονται codd. complures γαμίζονται praebent et pro γαμίσκοντα in Callicratidae fragm. Stob. LXXXV. 18. p. 182. quod de viro dictum est nuptias ineunte Valckenarius corrigit γαμυσεῖοντα, sed praeteriit quod non multo post sequitur p. 183, 14. αἶκα τις—ἀκμάζουσαν γαμίσκη hoc est γαμῇ, ceteraque fere omnia a verbis circumflexis derivata eandem cum illis significationem habent, πωτάσκειται in Orac. Chald. XXVIII. p. 23. τρωπασκέσθω μεταβαλλέσθω Hes. et alia ad Buttm. p. 60.¹⁴⁾ collata. Ὀφλίσκουσι Suidas fortasse ex epimerismis sumsit quasi primitivum verbi ὀφλισκάνω. Terminationis $\overline{\sigma\sigma\kappa\omega}$ exemplum nullum praeter Hesychianum φνυόσκειν φεύγειν, cui non plus fidei tribuo quam sequenti φνυτοσμών (sic) φεύγων. Eorum quae ypsilon in penultima habent uni ἀλύσκω deest primitivum ἀλύω sed damnum supplet ἐξαλύω in hymno hom. Quae sequitur vocalis in uno paragorum apparet ἀμβλώσκω, si quidem id ut plerisque veterum videtur, ab ἀμβλός declinatum est suppresso ypsilo, quod Nicander etiam conjugato ἀμβλώσσω i. q. ἀμβλνώσσω seu ἀμβλυνπέω detraxit. Si vero singulari quodam syncopae genere ex ἀναβάλλω ortum est, quod Suidas significare videtur Ἀμβλίσκειν προβάλλειν κηρύματα v. ad Aj. p. 97. not. et ad Buttm. 111. ad longe alium locum pertinet. Ab ἀμβλνώσσειν aliisque ejusdem potestatis verbis τυφλώττειν, κιχυμώττειν et novitio τζιμπλώττειν differt ἰλλώττειν, quod non compositum est ut Wytttenbachius censet ad Plut. de discrim. Adul. p. 433. sed a composito ἰλλωψ derivatum, ut a γόργωψ γοργώψασθαι

14) Ibi consulto omisi ἰτάσκειν ἄγειν Hes. et alia aequae obscura.

v. ad Phryn. 607.¹⁵) Ἐνιλλώττειν vero merito rejicitur in Thes. Sed non suspecta habeo Θαλυσσόμενος φλεγόμενος et Θαλύψαι θάλψαι πυρῶσαι Hes. v. Prolegg. 345. neque negem ab ἀμαλός et ἀμαλάπτω duci potuisse et quod Hesychius praebet ἀμαλάττω πορῶ, nam sic saepius variantur affinia κορύπτω κυρίσσω, quod attice dicitur pro κερατίζω, Ἀλεώσσει μωραίνει et Φαλίπτει μωραίνει ab uno themate ἡλός ἡλεός ἡλίδιος ἀλεόφρων et aspirata auctum Φαλόν μωρόν Hes. Verum praeter has solitas et ordinarias paragogas, quas jam absolvimus, reperiuntur quaedam singulae singulis verbis attributae ab ἄγω ἀγινέω, ἀτέω ἀτέμνω v. Diss. II. c. II. §. 1. δίω δίομαι διώκω, ὄρομαι ὀροθύνω, εἰλῶ ἀλίω ἀλίνδομαι ut κυλίω κυλίνδω, sed verbum alexandrinum ἀλισγέω, quod Lennepius ab eadem stirpe, Coraes vero ab ἀλίνω derivatum putat v. Diss. V. §. 3. a recondito fonte manavit unde ἄλερος et ἀλαρύνω v. Prolegg. 262.

Proximum est ut nomina ab unoquoque verborum genere propagata recenseantur. Verum hujus disputationis pars ea quae ad paragogas pertinet, in aliis librorum meorum tractata est. Quo facto restant ea quae omnia praesentis usitati elementa nec plus minusve continent.

15) Ab altera terminatione γόργωψ, quae cum αἰθίοψ, κύκλοψ convenit, duci potuit γοργοπιῶν et Ἐγοργοπίασκειν ἀτενὲς ἐβλεπε Hes. quod verbum epicum esse ostendit terminatio, nec repugnat augmentum; quod vero Dindorfius in Thes. reponit ἐγγοργοπίασκειν, versui reclamatur.

LIBER TERTIUS
DE
NOMINIBUS VERBALIBUS.



Pars I.

De nominibus primae declinationis.

§. I. Hanc viam ingredientibus statim occurrit vox ad ordiendum auspicatissima ἄῃ sive aeolicum ἄα aurora Musis amica, cujus genitivo ἄας Boeoti, ut Lexicographi docent, adverbii loco usi sunt pro εἰς αὐριον ut ἔνας pro εἰς τρίτην, eundemque casum Zenodotus Homero impegit II. VIII. 470. pro ἡοῦς scribens ἄας hoc est ἄμα ἡμέρα. Ἡώς autem neque ab αὐω τὸ φωνῶ (ut κλυτὸς ὄρθρος) derivatum videtur, neque ab αὐω τὸ λάμπω Sch. Oppian. Hal. I. 154. Eust. 1814, 36. sed ab ἄω τὸ πνέω, sicut pars noctis postrema ἄγχαυρος dicitur οὐ περὶ τὸν ὄρθρον αἱ αὖραι πνέουσι Sch. Apoll. IV. 10. et Ἐναύρω πρωτῆ Hes. Ad αὐω τὸ φωνῶ pertinet αὖα ἢ φωνή et ἄβωρ ἢ βοή Hes. aeolicum, ut videtur et ex parte laconicum. Idem affert Δάη ἢ μάχη oblitteratum illud praevalentibus paragogis δάις et δῆρις. Θέα τὸ βαρύτονον ὅπερ οἱ Συρακούσιοι θάα λέγουσι Theognost. II. 102, 21. unde duplex derivatorum flexus θεάομαι et θαέομαι. Sed Πάας ρεύματα Hes. suspiciosum facit enallage vocalis, qua nullum verbi ρέω inclinamentum contingitur. Cum μνάω connexum est μνέα sive μνεία cf. Prolegg. 45. cum obsoleto γάω, cujus formam repraesentat perfectum γεγάμεν, nomen γέα sive γέη ab Hesychio contestatum. De genitivo defectivi ἐάων notum est quanta opinionum dissensione certatum sit; id Goettlingius ad Theog. 664. nominativo ἐῆ subjicit eamque vocem a verbo substantivo ductam omne quod est in rerum natura significare statuit; quod si ita se habet, ἐῆ idem valet quod οὐσία, τὰ ὄντα. Trisyllabum unum est ἀλέη ἢ ἔκκλησις ab ἀλέομαι vel ἀλεύομαι subtracta vocali insiticia ut ἀκοή ἐκ τοῦ ἀκούω Arc. p. 103. Sed fit etiam ut iota extrinsecus addatur, γάω γαῖα EM. quae

Philoxeni conjectatio, si non omnino hoc genus divinationis aspernamur, haud damnanda videtur; ¹⁾ *χειά ἀπὸ τοῦ χειῖσθαι τὸ χωρῆσαι* Schol. II. XXII. 93. ²⁾ quod Lehrsius de Arist. p. 146. inter Aristarchi periculose dicta refert. Verum tamen *Προχέα ἢ πρόφασις* Hes. haud facile est aliunde repetere quam synonymon *προχάνη* hoc est a themate a quo *χάος* et *χάσχω* aliaque hiandi et vacandi vocabula orta sunt v. Diss. I. §. I. Sic etiam *ἀπὸ τοῦ χρέω γίνεται χρέα καὶ χρεία* *πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὡς χρέος καὶ χρεῖος* EM. 814, 28. nec impedit Choeroboscus Cram. II. 227. *χρεία παρὰ τὸ χρέος*, nam neutrorum quoque, ut postea demonstrabitur, origo verbalis. *Ἐνδεια* ab *ἐνδεής* derivatum est ut *εὐκλής* *εὐκλεια*, quod EM. cum illo contendit, sed a verbo *δέω* simplex *δεία* i. q. *ἐνδεια*, et quod Grammatici huic adjungere solent *λεία* doricumque *λαία* ³⁾ vergit in viciniam verbi *λάω* (*λαμβάνω*). Plerumque tamen epsilon transmutatur in *ο*, *ροή*, *χοή*, vel in *οι*, *πνοιή*, nec vero in *ω* ut in EM. 26, 19. dicitur *ἀπὸ τοῦ ζω ζωή ὡς ιω̄* (scr. *ιω̄*) *ιωή*, ἢ *ἐκπεμπομένη βοή*, *θω̄ τὸ καταβάλλω θωή* ἢ *ζημία*, nam *ιωή* onomatopoeicum est ut *ἶα* clamor, neque ex homerico loco *σοὶ θωὴν ἐπιθήσομαι* liquido apparet nomen ductum esse *ἀπὸ τοῦ θέσθαι*, ut Eustathius censet 1441, 36. poetam *παρετυμολογεῖν* ratus. Verborum quarti ordinis (nam tertius vacat) duo modo nominibus fingendis materiam praebuere *ψίω ψιά ἢ ψήφος* Sch. Apoll. II. 1172. ut a *ψάω ψήφος*, *δίω δεδαίαι δειλῖαι* Hes. ⁴⁾ quod *δεδαίαι* scribendum est ut *δειδία νύξ σκοτία* Suid. *παρὰ τὸ δεινόν* Eust. 1724, 1. ac si verum est nomen *ἡμέρα* proprie placidam significare v. Parall. 359. et *mane* bonum, consentaneum videtur noctem intempestam ab horrore *δειδίαν*

1) Quod addit *μῶ μαῖα*, hoc nomen naturale videtur ut *μᾶ* et *μάμμη*.

2) Quae sequuntur verba *εἰς αὐτὰς γὰρ μηχανῶνται* etc. aliquanto rectius scripta sunt in EM. 809, 52. Paragogen *χηραμά* Schol. Nic. Th. 55. eodem modo explicat *παρὰ τὸ χειῖσθαι καὶ χωρεῖσθαι ἐν αὐτοῖς*.

3) Utriusque similitudo suspectam reddit Hesychii glossam *Ἐπὶ λέαν ἐπὶ ληστείαν*, sed literarum series tuetur.

4) Durum foret corrigere *δέδαι δειλιᾶ*.

appellatam esse. Verborum in $\overline{\sigma\omega}$ exeuntium unum ζώω nomen progeniuit, ζόη, quod Sch. Eur. Hec. 1084. et Eust. 411, 1. parum apte ad ζέω referunt, cujus nulla cum ζόω societas fingi potest. Diphthongi exemplum suppetit unicum ἀκονή, cui EM. 50, 10. ἀκοή praefert: τὰ γὰρ εἰς $\overline{\omega}$ καθάρᾳ (καθάρῳ) λήγοντα βαρύτερα τὴν παραλήγουσαν ἐν τοῖς ῥηματικοῖς βραχεῖαν ἔχει. Nec multa sextae vocalis; a thematico πύω substantivum πίνη semel inventum Aret. Diut. I. 8. πίνη καὶ φθίσις, nam quod sequitur ἐμπύη ἦδε τοῦνομα in codd. scriptum est ἐμπνοι οἶδε τοῦνομα sc. ἔχουσιν, et poeticum φυνή. Ῥύα ex Aeliaui loco, quem notavi ad Phryn. p. 492. nunc sublatum est. Quaeque Grammatici ingerunt δύνη παρὰ τὸ δύνω Eust. 1835, 57. et λύη ἀπὸ τῆς λύσεως Schol. II. VIII. 240. eorum alterum nullam, alterum pertenuem cum verbo similitudinem habet; nam λύσις nunquam dicitur pro στάσις. Sed θυῖα qua proprium qua appellativum non actionem significat sed personam ab aeolico θυίω ductum. Ἠπύη φωνή Hes. fieri potest ut ἡπύς scripserit vel ἡπυς, nam quae cum ἡπύω consonant verba ἄλύω, ἀχλύω etc. a nominibus in $\overline{υς}$ orta sunt. Ultima classe continentur oxytona ζώω ζωή, σώομαι σωή ἡ ἐφορμή καὶ φορά Hes. s. Εὐσωτρον, tertiumque ἐρωή παρὰ τὸ ῥώω ὡς ζώω ζωή EM. 380, 34.

§ 2. Hinc pergimus ad propagines verborum non purorum. Hic nihil aut ordine prius aut memoriae praesentius est quam βουλή, cujus synonymon Δήλη ἡ βουλή nisi Hesychius excitasset, in oblivione jaceret itidem ut Δάλα λύμη a δήλομαι. Non ultra Homerum descendit πάλλα ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι Eust. 1554, 31. Diutius vero perduravit οὐλή παρὰ τὸ οὔλω EM. et δέιλη a δέιλομαι, si quidem vincit Aristarchea scriptura δέιλετο. Post eum increbuit βδέλλα vocali verbi βδάλλω leniter inflexa ⁵⁾ et Στέλλα ζωσμα Hes. a quibus desciscit nomen ramentorum pulveris, quae in lumine solis per januam fenestramve trajecto conspiciuntur, ⁶⁾ ἃ δὲ τίλας τινὲς καλοῦσι Plut. Symp. VIII. 3. si id a τίλλω factum est nomen. Trisyllaba duo sunt, ἀπειλή ἀπὸ τοῦ

5) Hesychius Ἐβδηλάμην — βδάλλειν τὸ ἀμείλγειν, ὅθεν ἡ βδέλλα.

6) Τὰ καλούμενα ξύσματα ἐν τῷ ἀέρι Arist. de An. I. 2.

ἀπειλλειν ὃ ἐστὶν ἀπείργειν EM. 120, 51. cujus contrariam sententiam infra adscribam, et ὀφειλή, quod idem in Xenophontis libro de redivitibus reperiri ait, sed hodie numeratur inter idiotismos scriptorum sacrorum; tertium ab Aristophane fictum ἀπὸ τοῦ αἰόλλω ἀπαιόλη ἢ ἀπάτη Eust. 352, 33. *) Verborum in μῶ exeuntium tanta est paucitas ut nemo mirari possit substantivorum exempla nobis deesse; nam Θέρμη, etsi accentus non officit quo minus ab obsoleto Θέρμω repetatur v. Parall. 394. tamen probabilius confertur cum ψύχρα et aliis hujusmodi, quae adjectivis subnata sunt. Hoc plus materiae praebebat litera huic proxima: ab ἄνω ἄνη, a γένω, quod in arte ponitur, γένη sed a γείνομαι non γεῖνα ut πεῖνα sed γέννα quasi aeolice fictum, ἀπὸ τοῦ κλίνω κλίνη Choerob. Cram. II. 229. ut φθίνα ἢ ἐρυσίβη Hes. a φθίνω tanquam tabes quaedam stirpium. A verbis in ὑνώ μύνη, ἄμυνα, εὐθυνα, αἰσχύνη, τορύνη et novitium ἀλγύνη. Nec improbanda videtur sententia scholiastae Lyc. 107. Βύνη παρὰ τὸ δύνω τὸ κολυμβῶ, et ab eodem fortasse denominata est Ἀναμένη dea marina, licet aoristi δύνασθαι exempla ex illa antiquitate proferri non possint. *) A γραίνω reduplicatione addita γάγγραινα v. Prolegg. p. 35. Haec excipiunt αἶρα ἢ σφῦρα παρὰ τὸ αἶρω EM. 38, 40. ex quo sunt latina *aero* et *aerumna*, μαῖρα *canicula flammans* ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν Eust. 1131, 4. et personarum vocabula γέραιρα et Μέγαιρα, tum εἶρα ἢ ἐκκλησία παρὰ τὸ εἶρειν Sch. II. XVIII. 531. cf. Muetzell. de Theog. p. 112. sq. δείρα τράχηλος διαίρεσις Hes. a δέρω EM. πειραὶ κοπάνων Aesch. Cho. 847. ἀπὸ τοῦ πείρειν Schol. quod si Blomfieldius attendisset, non ad diversum πείρα *experientia* delapsus foret; σειρὰ παρὰ τὸ εἶρω Choerob. Cram. II. 260. ἐθείρα ἐκ τοῦ ἐθείρω ib. 201, 30. *) ἀπὸ τοῦ πορφύρω πορφύρα EM.

7) Schol. Nubb. 1153. παρὰ τὸ ἀπαιόλιν· Ἀρίσταρχος δὲ δέξινεσθαι φησιν.

8) Illis quae ad Buttm. p. 157. attuli, adde ἐνδύνασθαι Heliod. I. 26, 43. *occasus* ὁ δύνας Priscian. IX. 9, 464. T. II. δύναντος τοῦ ἡλίου Sch. Arat. 41.

9) Eadem est connexio nominis κόμη et verbi κομῆν comere id est curare sive ἐθείρειν, quod Hesychius κοσμεῖν interpretatur.

684, 10. unumque bisyllabum (nisi plurale est) Σύρη πλῆθος Hes. a σύρω unde συρφετός vulgus, πασσύρως i. q. παμ-πληθεί. Si praesens ὄσφρομαι satis constaret, non dubitarem huc referre ὄσφρά vel ut in cod. scriptum est ὄσφρα Achill. Tat. II. 38, 56. sed quia ὄσφραϊνομαι evaluit, in omnes partes tutius videtur illud cum μάθη et huic similibus componere, quae in proxima paragrapho allaturus sum. Verborum in σω exeuntium uni ἀφύσσω adaptatum est nomen ἄφυσσα haustum; sed et μέλισσαι αἱ ἰέρειαι dictae videntur a placando et propitiando ἀπὸ τοῦ μελίσσειν.¹⁰⁾ Ὅσσα veteres magno consensu ab ὄσσομαι arcessunt; Ὀττόμενος, ὀττα, ὠττενόμεν Anecd. Bekk. p. 55. ὄσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν αἰ ἐπὶ μαντείας τίθησι· τοιαύτη δὲ λέξις ἐστὶ καὶ ἡ ὄψ ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὅπα τὴν κληδὸνα καὶ ὀπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι Eust. 964, 63. qui quum nomen verbo anteponit, ordinem antiquitus fixum perturbat. Sed adversus haec enixe disputat Buttmannus, ὄσσα non praesagitionem significare sed vocem, neque ὄσσεσθαι dici pro ὀπτεύεσθαι. Cui quantum de Homero concedo, tantum abest ut utrique vocabulo diversa principia assignare sustineam; neque mihi persuadere possum aliud esse ὄψ, quod vocem significat, aliud ὄψ, quod visionem. Meminerimus modo, quod prius dictum est (Dissert. IV. §. 4. Adnotam.) προῖδεῖν aliquando valere praesignificare atque Latinos praesciendi et praedicendi significationem uni inclusisse verbo praesagire. Νύσσα παρὰ τὸ νύσσω, ἐπεὶ ἐκεῖ νύσσονται οἱ ἵπποι Orion. 102. quo tamen verbo Homerus de aurigis non utitur. Duarum consonarum sibilantium duo sunt exempla Δείψα ἢ βύρσα Suid. et αὔξη. Nam ἀφειψή Aret. Cur. Acut. II. 6, 274. neque in codd. clare apparet nec sententiae satis aptum est, quae ἄφουξιν potius quam ἀφείψησιν indicare videtur; tertio repugnat regulae τὰ εἰς ψη οὐχ εὐρεται Arcad. 115.

§. 3. Nunc ad partes vocanda sunt verba, quae mutam habent ac primum labialia: ἀπὸ τοῦ βλάβεται ἢ βλάβη

10) Huic simile est Ἀμαρύνται οἱ ὀφθαλμοί Hes. ut Hemsterhusius corrigit, ab ἀμαρύντω. Eandem ob causam oculi vocantur ἀνγὰι.

L o b e c k. Technol.

γίνεται ὥς ἰ ἀποκριβί, ἀπὸ τοῦ κριβῶ καὶ καλῖβι, ἐξ ἀφῆρτον θέματος τοῦ καλῖβω Eust. 1732, 17. στίλβι, et θλίβι, quatenus id G. Dindorfius in Thes. uno illo Galeni loco non satis munitum putat, tum praeterea λέμπη, fax, ἄρηη, σκέπη, Θήπη, ὁ γόβος Hes. σῆτι, pro σατρία in versione Aquilae. 11) γραφί, γλαφί, δορφί, et προὔτισσιφι Epist. Pythag. p. 56. ed. Orell. nisi haec duo pertinent ad illum locum, quo mutata recensentur. Quod pro στίβι in cod. Anth. XII. 102. scriptum est στείβι rejicitur auctoritate canonis τὰ εἰς ἡ ἔχοντα πρὸ τοῦ τ, ἐν τῶν μέσων οὐ παρὰλήγεται τῇ εἰ Choerobosc. Cram. II. 258. unaque ἀμειβή Hippocr. Diet. I. 10, 637. T. I. a librario illatum. A verbis secundae conjugationis orta sunt σιέγη παρὰ τὸ σιέγω EM. 726, 37. Θήγη ἀκόνη (omiss. in Thes.) Cyrill. Lex. v. Albert. ad Hes. s. Θήγη, nisi θηγάνη scripsit, unaque τρύγη, ἡ ξηρασία Sch. Nic. Th. 358. a τρύγειν ξηραίνειν Hes. et oxytona ἀνοιγή Joann. Chrysost. multoque antiquius ἀνιγή, tum deinde βοσκή, διωκή (omiss. in Th.) Anna Comm. IX. 249. cui praeivit homericum ἰωκή, et ἀπὸ τοῦ ἐρείκω ἐρείκη Cram. II. 202. Eust. 1107, 60. non contra ut Schol. Aesch. Pers. 536. ἐρείκη φυτόν εὐσχιστόν ὄθεν καὶ τὸ κατερείκομαι v. Prolegg. 322. In tertia quasi acie consistunt aspirata ψυχή παρὰ τὸ ψύχω Cram. II. 425. ἀρχή, εὐχή, μάχη, ἰαχή, στεναχή ab Aristophane scriptum Od. V. 83. cui Schol. II. XXIV. 512. praefert στοναχή comparatione inepta στενάχω στοναχή ὡς μένω μονή, λέγω λόγος, et syntheton κυνάγχη ut οἰνάνθη. A dentalibus primae classis ἄρδα, Εἴδη ὄψις Hes. sed hoc dubitabile quia Choeroboscus Cram. I. 258. EM. 465, 53. diphthongum εἰ ante terminationem δῆ reperiri negat. A secunda praeter ὄζη ionice terminatum apud Celsum manant haec ἄζα, σκίζα, σπίζα, βύζα, κνύζα παρὰ τὸ κνύζω Cram. I. 222. sed et verbi scriptura suspecta est v. Diss. IV. 2. et nomen illud Herodianus aliunde repetit v. Proll. 406. A tertia dentalium unum vulgo notum λήθη sed plura per lexicon Hesychianum sparsa Ὁθη φροντίς, Πεύθη πεύσις, Ἄλθα θερμασία ἢ θεραπεία, cujus glossae caput cum ἀλέα con-

11) Hiob. XVII. 14. ubi σπη scriptum est et XXI. 6. ubi σπή.

venit, nomina autem huic subjecta cum verbis *θέρω* et *θεραπέυω*, quorum vim Latini una voce *foveo* expresserunt. Pro *Πειθῇ πεισμονή* corrigunt *πειθῶ*, cui suppetiatur accentus et Choerobosci canon τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ἡ ἐν τι τῶν δασέων οὐ θέλει τῇ εἰ παραλήγεσθαι Cram. II. 258. Numerum augent *λάσθη*, si verbo *λάσθω* sive *λάζω* auctoritas constat v. Diss. IV. §. 2. et *τένθη* ἢ *λιχνεία* si a *τένδω* derivatum est ib. §. 1. Adnotam. Ad ultimum tenui innixa: *λιτή* ἀπὸ τοῦ *λίτω* Eust. 725, 14. *ἄντη* quod Hermannus ad Soph. El. 137. percommode reponit in Hesychii loco pro *Ἀντήσῃ λιτανείαις* corrigens *ἄντησι*, quo et Sophoclem usum putat, et indidem repeti potest *ἄντην* tanquam accusativus adverbialis ut *πέραν*, et solemnium christianorum nomen *ὑπάντη* et *ὑπαπάντη*, quod apud Du Cangium oxytonon est v. Reisk. ad Porphy. p. 229. ed. Lips. verbo dupliciter declinato *ἄντομαι* et *ἀντάω*. In extrema hujus regionis ora collocanda sunt *ἀλκή*, *ἀλφῆ*, *Πέτα πιῶσις* Hes. quibus quae respondent praesentia non leguntur quidem sed omnes analogiae numeros habent. Nec ab ea deficit *ἄρω*, unde sarpo pendet et *ἄρωη* avis nomen, quo quidam falconem significari interpretantur, idemque instrumenti falcati, quod Hesychius *ῥωπην* vocari testatur v. Diss. I. §. 3. His similia sunt *ῥωπη* *Ἐριννύς* et quod jam Guietus ad *ἀρπάζω* retulit *ῥωπαξ* *Θρασὺς ἄνεμος*, ut Nonnus dixit *ἄρπαγος* ἐξ ἀνέμοιο III. 38. In Anecd. Cram. I. 47. *ἄρωη* et *ἄρωια* ad *ἀρπῶ* referuntur; sed hoc Alexandrini est commatis ut *ἐργῶ* pro *ἐργάζω*, quare acquiescimus in primitivo *ἄρω*, cujus typum sequitur aoristus asigmus *ἀρπάμενος* ut *εἰπάμενος*.

§. 4. Haec quae transegi nomina de prima verbi positione aut admodum nihil mutant aut perpaululum; reliqua longius ab ejus similitudine abstracta sunt vel restitutione verbi authopotacti *ἀδή* ἢ *ἡδονή* ¹²⁾ *δάκη*, *θανή* Tzetz. Chil. IX. 26. (omiss. in Thes.) *λαβή*, *λάχη* ἢ *λῆξις*, *μάθη*, *πάθη*, *προμολή*, *ἐρυγή*, *τύχη*, *φυγή*, vel consonarum et vocalium

12) Haec Arcadio p. 105. addita sunt in cod. Havn. quae causa est cur *Ἀδά ἡδονή* Hes. pro *ἡδη* accipere noluerim. In Thes. omititur.

mutationibus variis, quae ad duo revocari possunt genera summa, tropen et epenthesin, utramque bipertitam. Trope vocalium una legitima est qua ϵ , ut in perfecto medio fieri solet, in σ transiit ut ὄλπα ἢ ἐλπὶς Hes. στροφή et mille talia exceptis quae substantiam significant στέγη, σκέπη, πέρα ab eodem themate ductum unde πόρος. Literae alpha in σ conversae exemplum singulare est λέλογχα λόγχη sors sive portio accentu notabili. De diphthongis sic habendum. A verbis in $\alpha\iota\omega$ et $\alpha\iota\rho\omega$ desinentibus quae existunt nomina non praesentis similitudinem sequuntur sed temporum obliquorum, in quibus vocalis thematica regerminat. Ad καίνω quidem, cuius perfectum est κέκονα, nomen pertinet Κονή φόνος et Κατακονή ἢ διαφθορά Hes. ab iis vero quae alpha stirpitus habent χαρά, μάνη ¹³⁾ φανή et parasyntheton προχανή, sed ab eodem verbo etiam nomen piscis χάννη proficiscitur v. Jacobs. ad Aelian. 135. ut a σαίνω sanna, et ex perfecti similitudine καταχάνη, κυσοχάνη atque verbum χηνῆσαι. Diphthongi $\epsilon\iota$ sors varia est; plerumque enim epsilon in omicron mutatur iota vel omisso φθορά, ἀγορά, vel retento στοιβή ¹⁴⁾ μοῖρα, ἀλοιφή. Semel epsilon praesenti insitum abjicitur στίβη ἢ ἐωθινή πάχη παρὰ τὸ στείβω· πυκνοῦται γὰρ ἡ δρόσος παχυνομένη Eust. 1546, 45. ἀλιφή non legitur sed συναλιφή tritum est in Grammaticorum sermonibus ¹⁵⁾ et sancitur adeo ab Eustathio lege compositorum p. 1561, 10. τὰ ἄλειφα οὐ σύνθετον κατὰ τὴν συναλιφήν, διὸ καὶ φυλάσσει τὴν δίφθογγον. Sed haec lex ad adjectiva pertinet τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω εἰ διὰ τοῦ π ἐκφέρονται, διὰ διφθόγγου γράφονται· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ , εἰ μὲν ὥσι σύνθετα, διὰ τοῦ ι , πισσαλιφής, ἀνηλιφής, εἰ δὲ ἀπλᾶ διὰ τῆς $\epsilon\iota$, ἄλειφαρ Suid. s. Ἄλειφα. Sic πισσαλιφής scribitur ut φονολιβής,

13) Photius Μάνην τὴν μανίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάναν. Dobraeus scribit Μάμην (μάμην) μαμίαν — καὶ μαμῆν. Equidem nihil muto praeter ultimum μανῆν pro μάναν, ut χολῆν. Nam ut μάτη ματία, μονή μονία, κάκη κακία, sic etiam μάνη μανία dici potuisse videtur.

14) Vitiosum στοιβη Theophr. H. Pl. VI. 1, 3. nuper correxit Wimmerus; Συντόνη σύντασις Hes. Vossius.

15) Ex magna exemplorum copia pauca attulit Blomfieldius ad Phot. Addend. p. 688. (594. ed. Lips.)

ψυχολιπής etc. ¹⁶⁾ sed nomen α, συναλείφω derivatum non aliter ac simplex αλοιφή, cujus scriptura nunquam dubia fuit: τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακαίμενον ἔχουσι τὸ ε ἐγκαίμενον λέγω λόγος, δέρω δορά, λείβω λοιβή, ἀμείβω ἀμοιβή etc. Cram. II. 175, 8. et 29. Semel ει mutatur in ευ εὐλή ἐκ τοῦ εἰλῶ Cram. II. 137. vel potius ab εἴλω. Bis in ου, ἀπὸ τοῦ κείρω κορά καὶ κουρά EM. 534, 4. ¹⁷⁾ et ab εἴλω nomen forense ἐξούλη h. est ἐξείλησις sive ἐκβολή et ab eodem fonte οὐλαμός i. q. ὕλη Proll. 155. οὐλάς ἡ πήρα, cujus nomen latinum est bulga ab eadem radice natum ut synonymon vulva, et νύξ κατουλάς ἀπὸ τοῦ εἴλλειν τὸ συστρέφειν Phot. Diphthongi αυ et οι non cadunt in hanc quaestionem; ευ ubi emergit, in ου transmutatur σπεύδω σπουδή, cui comparari possunt ἐλεύθω εἰλήλουθα et Ψόδια ψευδή Κρητες Phot. quanquam hoc fortasse a ψύδιος natum est, cui cognata ψυδρός et ψύθος epsilo carent v. Dissert. I. §. I. Adnotam. A πεύθομαι derivatum esse ποθή et πόθος Philoxeni fuit conjectatio probabilior certe quam quod Eustathius posuit πόθος ἀπὸ τοῦ πείθω p. 1679, 12. nam et in latino sermone verbum *quaero* significationes interrogandi et desiderandi complectitur, homericumque ἐρέω hoc est ἐρευνῶ non longe abest ab ἐράω et ἔρω. Vocales ancipites e longis breves fiunt ἄνη, τριβή, παραψιγή, excepto ψυχή, quod nonnulli a ψῦχος declinatum dicunt, et κλίνη, cui hujusmodi ratio praetexti non potest sed a brachycatalectis eo certe distat quod substantiam indicat. Consonantium trope posita est in attenuatione, qualis in aoristo et perfecto secundo obtinet. Itaque pro zeta succedit aut gamma ἄζω (ἄγμαι) ἄγη, κριγή, κραυγή aut delta φραδή, κνίδη, σχιδή (scida ἀπὸ τοῦ σχίζειν Charis. I. 18, 29. p. 59. b. Lindem.) quibus consoni sunt aoristi ἔκραγον, ἔφραδον etc. Sed eadem terminatio transfertur ad paragoga, quibus hoc tempus dene-gatum est ἀρμογή, βασταγή, ἰύγή, οἰμωγή et κομιδή ceteris memorabilius quia a numerosissimo genere verbum in ζω

16) Verba non hinc sumuntur sed a terminatione in ος, quae ex uno *διφθεράλουμεος* apparet, *μυραλοιφεῖν*, *ξηραλοιφεῖν*.

17) Hinc *σιτόκουρος* et diverso accentu *ὕλακουρός*.

derivatorum. nihil simile nascitur. nisi forte haec pertinet *Αιπίδα αιοχίντ, Λάκωνες* Hes. ut Hemsterhusius corrigit pro *αἰχοῦδα*. Semel *ν* substitutum est *πιέζω πιόντ*, natum fortasse ex *π*, adulterino futuri *πιέξω* et *πιέξω* *πιαγί*, quod non minus solitarium est. Pro *σσ* supponitur una gutturalium: ac primitivis quidem constanter gamma *ἔσσω* (*ἐγνυμι*) *ἀγί*, *φαγί*, *πάγ*, *ταγί*, *περιφραγί*, *καταναγί*, *πληγί*. praeter unum *πιγί*, atque horum exemplum sequuntur etiam paragona *ἀλλαγί*, *παταγί*, *ιναγί*, *χαραγί*, *ὀλοληγί*, *ἀμαρυνή*, sed haec minus constanter: nam et tenuis reperitur: *αἰκή* ἀπὸ τοῦ αἰσσω, ὡς *φυλάσσω* *φύλακί*, *ἐλάσσω* *ἐλακί* Schol. II. XV. 709. nisi haec paronyma sunt ab *αἶξ*, *φύλαξ*. Et nonnunquam aspirata perfecti primi characteristicam *παλαγή*, *ταραγή*, *ἀμυγή*, *ὀρυγή* nisi *ὀρύσσω* primitivis adnumeramus. Sed idem posteriores per gamma scribunt *ὀρυγή* sequenti aoristum *ὤρυνον*.¹⁸⁾ Et tripliciter adeo variat verbi *ἀλάσσω* progenies *ἀλυγή*, *ἀλύκη* (elucus, alucinor) *ἀλυγί* apud Hippocratem ejusque interpretes graecos, neque mihi exputare contigit quibus legibus haec consonarum varietas et vicissitudo regatur. Denique ordinem excedit *μάζα* si a *μάσσω* derivatum est non a *μάζω* τὸ καθαρίζω, quod legitur quidem apud Hesychium sed alieno loco ante *Μάσσον* nec usitatum est verbum *φύζω*, unde *φύζα* repetitur. De vocalium inconstantia si quis me consulat, illud quidem manifestum est *ἀμαρυνή* et *μαρμαρυνή* non potuisse versui heroico adaptari nisi alterum longam haberet penultimam, alterum brevem, sed cur *πληγή* aliam vocalem acceperit atque *φαγή*,¹⁹⁾ id mihi latere fateor. Verborum in *σχω* exeuntium uni nomen accessit *δεδαχή*. Quae duplex lambda continent in nomina transire non possunt quin assumant omicron perfecti secundi consona ad nativam simplicitatem redacta *βολή*, *σιολή*, *ἐντολή*. Labialibus quae accessit dentalis rursus demitur *κάπη* παρὰ τὸ

18) V. ad Buttm. 260. *ὀρώρυνον* pro aoristo attico affertur in Herodiani Cram. III. 263.

19) Galen. Gloss. *Ῥηγῆσι σχίσμασι φήγμασι* sed codd. *ρήμεσι* praebent fortasse pro *ρήγεσι*. Eustathius 782, 20. *ῤῆγος τινὲς τὰ ῤῆγματα τῶν κροσσῶν, ῤετροὶ δὲ παρὰ τὸ ῤῆξαι τὸ βάναι*.

κάπτειν Sch. II. VIII. 434. *δίπῃ* παρὰ τὸ *δίπτω* Eust. 1591, 43. ut *ἐνίπτω ἐνιπή*, sed hoc discrimine quod *ἐνίπτω* iota breve habere dicitur, *δίπτω* longum, *ἀστράπτω ἀστραπή*, *καμπή* (gamba, gambia) *κοπή*, *τυπή* etc. sed et hic interdum revirescit aspirata perfecti primi *θρύπτω τρυφή*, *ἀφή*, *βαφή*, *ῥαφή*, *ταφή*, *ῥιφή* a *ῥιπή* et mensura distinctum et saepe significatione, *καλύφη* cortex EM. 87, 19. (omiss. in Thes.) *παρακαλυφή*, *κατακρυφή*, quod multis seculis antecedit verbo *κατακρύφω*, et ab eodem capite *ἀποκρυβή* ap. Eustath. 974, 16. et aequales v. ad Aj. 449. assumpta media *καλύβη* a *καλύφη* significatione separatum. Sigma verbo infultum remittit *ἐπιμιγή*. Epenthesis vocalium rara est et unius modi *πείνα* a *πένομαι*, *κραυγή* a *κράζω*, consonantium duplex, una e verbi inclinamentis, quam naturalem appellabo; altera positiva ex consonis extrinsecus assumptis. Illam efficiunt literae, quibus tres primae passivi personae distinguuntur, una *μ*, *φήμη*, *τιμή* et a verbis non puris *στιγμή*, *νυγμή* etc. v. Parall. 392. sq. altera *σ*, *ᾶω* satio *ᾶση* taedium, *πείσω πέπεισαι* *πεῖσα*, ²⁰⁾ *μύξω μύξα*, *δόξω δόξα*, *κόρσαι αἱ τρίχες* διὰ τὸ *κείρεσθαι* Poll. II. 32. nisi hoc paronymon est cum *κάρα*, *κορυφή*, *κόρυς* cognatum; tertia tau *ᾶτη*, *κοίτη*, παρὰ τὸ *κείω κῆμαι* EM. *ᾶντή* et ab *ἀείρω ἀορτή*, ab *ἔρδω ἑορτή* ut *δρᾶν* dicitur pro *θύειν*, *δρᾶσις* pro *θυσία*. Consona, qua perfecta verborum purorum terminantur apparet in duobus *θήκη* et *μύκη ἢ μύσις* Galen. Gloss. v. ad Buttm. 401. Haec ut in verbalium ordine collocentur res et causa postulat; nec tamen sententia est Graecos, quum haec ita fingerent, animum semper ad certos verbi casus intentum habuisse sed in formatione nominum iisdem usos esse consonis, quibus in declinatione verbi adsuessent, in arte vero commodioris distributionis causa aliud primae assignari personae convenit, aliud secundae vel tertiae. Sunt enim alia quae originem quidem a verbis sed consonas non eas habent quibus tempora et

20) V. Prolegg. 419. Parall. 124. In Herodian. Epim. 110. *πεῖσα* ἢ τοῦ ξύλου scribendum est *Πεῖσα ἢ τοῦ Ὀξύλου*. Hic enim quum Elidem occupaverit, probabile est mythographos ei supposuisse filiam urbis Pisae eponymam. Schol. Theocr. IV. 29. Pisam Endymionis filiam perhibet, Endymionem vero regem Elidis fuisse constat.

personae discriminantur sed expletivas: *σεύω σόβη* — *αὔω αὐδή*, *χλίω χλιδή* — *παρὰ τὸ ἄω αὐλή* EM. *παῦλα ἐκ τοῦ παύω* Regg. Pros. p. 425. *μήλη*, *στήλη*, *φυλή* etc. a *δόω* dano *δάνη ἡ μερίς*, *ζώνη*, *φωνή* — a *τρύω* *τρύπη* i. q. *τρύμη*, *κνάω κνήφη* v. Diss. I. §. 3. ab *ἄω* et *ψάω* *αὔρα* et *ψώρα*, duo dentalibus fulta *κνύζα* a *κνύω* Herod. EM. 523, 7. et *μάθη* a *μαίω* *μαίομαι* τὸ *ζητῶ*, unde etiam neutrum *μάθος ἡ ζήτησις* et *μαθῶμαι* *ζητῶ* Hes. ubi fortasse conjunctivus ponendus *μάθωμαι* usurpatus alicubi pro *μάθω*. Sed eadem literae nonnunquam etiam consonis verborum non purorum finalibus se acclinant, non omnes omnibus neque omni modo sed ut cujusque fert proprietas. Ex hoc numero extraneorum insinuat primum *λambdā*, *παρὰ τὸ ζεύξω ζεύγλη ὡς τρώξω τρώγλη* EM. 661, 14. quod confirmat synonymia vocis *γρώνη* cavea a *γρώω* *rodo* deductae; aliquanto saepius *ν*, *πήσσω πάχη* EM. 40, 30. *τεύξω τέχη* 181, 57. *ἐρείπω ἐρίπη* Sch. Nic. Th. 22. *φέρω φέρη*, quo exemplo adducor ut *Κέρνα ἀξίνη* Hes. a *κείρω* ortum existimem; nam *κείραι* idem interpretatur *κόψαι ἢ σχίσαι ξύλα*, et sic saepius legitur congruentibus nominibus hinc formatis *κορμός* et *κορσός*. *Ὀχνη* sive *ὄγχνη* Sch. Theocr. I. 134. *ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν*, et in nostra consuetudine species quaedam pirorum nominatur *Wuergbirn* et *Straengelbirn*, quod Frischius reddit pirum strangulatorium, et francogallice *étranguillon*, nec dissimile epitheton habet pirus silvestris *ἄγερδος πνιγόεσσα* Anth. VII. 536. Assumpta labiali a *πείρω* figo derivatum est *πόρπη* fibula. *Ἀελλα* dubium habui quo loco proponerem; nam si vera est originitas *παρὰ τὸ ἄω ὡς θύω θύελλα* Orion: p. 73, 21. Cram. I. 60. ad paragoga bisyllaba pertinet, quae tractavi in Prolegg. Dissert. II. sed fortasse non spiritum proprie significat sed vorticem venti a verbo *εἶλω*, quod maxime convenit Euripideo *ἄελλαι ἄστρων* id est vertigines, circites. Eadem dubitatio est de *πλημύρα*, utrum a *πλημύρω* derivatum sit ut *πορφύρω πορφύρα* an a *πλήμη* *κατὰ παρωνυμίαν* *τινά* ut Eustathius ait ad Dion. 198.

§. 5. Qui disputationi nostrae a primo ingressu usque ad hunc locum operam dederint, forsitan mirati sint cur nonnulla nomina, quae Grammatici paronymis adnumerant, inter

verbalia referre maluerim. Quo in numero sunt tria eorum quae in prima paragrapho protuli ab EM. 597, 19. disputata: *παρὰ τὸ βλάβος βλάβη, σκέπος σκέπη*, et 747, 28. ubi nomen urbis *Τάρφη* cum plurali *τὰ τάρφη* congruere docet ut *ἡ σκέπη τὰ σκέπη*, *ἡ δέρη τὰ δέρη*, *ἡ στέγη τὰ στέγη*, testem citans Herodianum. Rationem vero hujus sententiae nullam invenio nisi quod nomina a verbis derivata barytonis, si significationem verbalem agendi patiendive habent, pleraque oxytona sunt, praesertim iambica, quorum tenorem interrumpit *βλάβη*, nisi ad paronyma transferatur. Verum tamen haec ratio neque in *μάχη* convenit, neque in *ἄνη*, quod Arcadius characteris causa gravari dicit exemplis usus ex alio genere repetitis: *τὰ διὰ τοῦ ἀνῆ δισύλλαβα βαρύνεται, ἄνη, πλάνη, Κυάνη κύριον* ²¹⁾ *Σάνη*, quibus addi poterant *Κάνη, Κράνη, μάνη, σπάνη, δάνη, Φάναι* promontorium Chii sed hoc vago in nostris libris accentu v. Interpp. ad Thuc. VIII. 24. nec satis constat *φάναι* solemniū bacchicorum nomen v. Vater. ad Rhés. 928. a lampadodromia ductum ut suspicor; sed appellativum *φανή*, quod in Hesiodi versu lampadem vel facem designare videtur, Herodianus π. Μον. p. 18. acui docet contra morem disyllaborum hujus formae. Compositum *προχανή* in Callim. H. Cer. 74. oxytonum est sed Eustathius 723, 27. *ἀπὸ τοῦ χαίνω προχάνη κατὰ τοὺς Σοφοκλέους ὑπομνηματιστάς*, significans Schol. Rom. ad Antig. 80. ubi eodem modo scriptum est. Verum hoc et *φανή* ad alterum genus pertinet quod in §. 4. enarravi; tonographi autem permixte de utroque disputant, potissimum in hanc sententiam ut verbalia ad oxytonesin propendere doceant, paronyma in contrariam partem, velut Arcadius *τὰ εἰς γῆ λαμβικὰ ῥηματικά ὄντα ὀξύνεται ταγή, σφαγή· παρώνυμα δὲ βαρύνεται, πάγη, τρύγη, στέγη*, quorum illa nihil dubitationis habent, haec plurimum. Nam *πάγη* certissime non a *πάγος*, cujus longe alia potestas, sed a *πήγνυμι* derivatum est ut synonymon *πηκτή*, et fortasse non sic scripsit Arcadius sed *ἄγη*. Id enim non ab *ἄζω* sed a neutro *τὸ ἄγος* sive *ἄγος* ortum

21) Hoc aut ex alio canone huc translaturum aut mendose scriptum est pro *Κάνη*.

dici potest vel adeo debet, si verum est ea, quae non solum originem sed etiam sententiam verbalem habent, acui oportere. Πάγη vero non pactionem declarat sed compactum quiddam. De τρύγη non magnopere contendam utrum a τρύξ propagatum sit ut ἐλίκη ab ἑλιξ, φρίκη a φρίξ, an a verbo. Sed στέγη nulla causa erat cur ad στέγος potius referretur quam ad στέγω, quippe substantiam significans, quod genus nominum gravari solere Arcadius ipse observavit p. 106. τὰ εἰς δὴ λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους βραχεΐαν, εἰ μὲν οὐσίαν σημαίνει, βαρύνεται, πέδη, σίδη, κνίδη ²²⁾ εἰ δὲ κατὰ πράγματος τάσσοιτο, ὀξύνεται, φραδὴ, κομίδη, χλιδή. Quoniam vero actionis vocabula eadem verbalia sunt, consequitur ut haec eodem vergant, id quod in uno quodam genere animadversum est a Schol. II. XV. 709. τὰ εἰς ικη λήγοντα φιλεῖ βαρύνεσθαι ἐλίκη, ἐρίκη, μυρίκη, φοινίκη. Τὸ μέντοι αἰκή ὠξυτονήθη ἵσως διὰ ῥηματικὸν ὑπῆρχεν, et EM. 95, 50. τὸ ἀνάγκη εἰ ἦν ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀνάσσω ὀξύνοιτο ἂν ὡς στενάχω στεναχή. ²³⁾ Haec ex Herodiani schola manasse apparet ex alio loco, quo παταγή gravari jubet, quia non verbale sit ut ἀλαλαγή sed paronymon a πάταγος v. Prolegg. p. 15. pro quo sic potius dici oportuit, nomen acuendum esse si crepitum significet, gravandum vero si crepitaculum; nam verbalium quoque permulta gravantur si ab actione transferuntur ad substantiam ut πάγη, κρόκη, φόβη, ἀμόργη, στέγη, σκέπη etc. Hanc ego non unicam quidem esse arbitror diversae notationis causam sed gravissimam, neque accedo Herodiano in caractere sive consequentia literarum scrupulose haerenti, hoc modo: τὰ μετὰ συμφώνου δισύλλαβα ὀξύνεται τῷ ὁ παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥημάτων τῷ ε παραληγομένων μόνῳ ὅσον στροφή, ῥοπή, ὀλκή, φορβή· προσέθηκα τῷ ε παραληγ. μόνῳ ἵνα ἐκφύγω τὸ πόρπη· τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ πείρω. At hanc

22) Id nisi putavit licentia poetica produci sed natura iota breve habere ut κνίξω et κνίδα, scribendum est κνάδη.

23) Ἀνάγκη sive ab ἀνάσσω derivatum est sive ut Buttmanus sumit Gramm. T. II, 314. ab ἄγχω, cum στεναχή discrepat mutatione consonae.

barytonesis causam non esse ostendunt *φθορά*, *σπορά*, sed gravatur ob significationem v. Prolegg. p. 12. quo accedit epenthesis, sicut laconicum *μόρα* (nam sic ubique scribitur, non *μορά* ut EM.) diversum a *σπορά* accentum accepit et significationis causa et propter ellipsin ut *δέρη*, *χρόα*. Idem miratur *τυπή* scribi acuta ultima: τὰ γὰρ εἰς πη (adde τῷ ὦ παραληγόμενα) φιλεῖ βαρύνεσθαι (adde οἶον τρύπη, κύπη²⁴) λύπη) εἰ δὲ ὀξύνεται, ἔχει πρὸ τέλους ἢ ι ἢ ο Schol. II. V. 887. Et saepissime Arcadius: τὰ εἰς κη φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ἀσυνάλειπτα²⁵) βαρύνεται ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ ποιότητα φωνῆς ἀλόγου²⁶) σημαίνοντα, *Γλαύκη*, *πεύκη*, *νίκη*, *φρίκη*. Τὸ δὲ ὠκή (scr. ἡκή) ὀξύνεται. Et alio loco τὰ πρὸ τοῦ κ σύμφωνον ἔχοντα μὴ τὸ λ βαρύνεται, *κάκη* (scr. *κάκκη*) *λόκη* (*λόκκη*) *κρόκη* ἢ *ψηφίς*²⁷) *Δίρη*, *Βάρκη*, *ἄσκη*. τὸ δὲ ὀλκή καὶ ἀλκή ἔχει τὸ λ, quam partem canonis evertunt *μάλκη*, *χάλκη*, *μέλκα*, *ἄλκη* ferae nomen. Hujusmodi praeceptis non modo ratio accentus non aperitur sed ne nota quidem traditur, quae errare non patiatur, nisi vocabulorum specie et tono convenientium tam multa suppetant exempla ut characterem tonicum efficiant; qui praecipue apparet in verbalibus, quorum verba in praesenti habent ε, in perfecto ο ut *στροφή*, *κλοπή*, *ποτή* etc. Aliorum vero rationem si quis a me reposcat, fateor me solvendo non esse, ac de multis ne inter veteres quidem satis convenit, quorum unum speciminis loco singillatim pertractabo.

§. 6. In Herodianis Cram. III. 249. disputatio habetur de nomine *αὐξή* verbis immanem in modum corruptis: *ζητεῖται πότερον αὐξή καλεῖται περισπωμένως ἢ βαρυτόνως*. οἱ

24) Hinc patescit vitiose scribi *γυπή*. Scholiastae verbis τὸ τυπή δοκεῖ ὡς πρὸς ἀναλογίαν σημειοῦσθαι in Proll. 13. interposui negationem ὡς οὐ—hoc intellectu: *σημειώσθαι ὡς οὐκ ἀναλόγως τονούμενον* vel ὡς οὐ πρὸς ἀναλογίαν τὸν τόνον ἔχον. Idem tamen sed minus clare significatur negatione omissa.

25) Loquitur de synaloephe ultimae syllabae ut *συνῆ*, non de contractione primae ut *Θρήνη*.

26) Rectius igitur *μηκή* scribitur ut *μυκή*, *βληκή*, *βρυκή*, quam *μήκη*.

27) Id ex superiore canone huc furtim illatum est.

μὲν ἀξιοῦσι περιστᾶν ὡς ἀλλ̃, καὶ αὐδ̃, λέγομεν δὲ ὅτι
 οὐ δύναται· οὐδὲ γὰρ τὸ ῥῆμα ἔστιν αὐξ̃ω· ubi accentus
 verborum αὐξ̃ω, αὐλ̃ω, αὐδ̃ω librarii memoriae inhaerens
 translatus est ad nomina. Sed et αὐλ̃, mendose scriptum
 pro αὐγ̃ή vel αὐχ̃ί Hes. nam haec certe colligata sunt cum
 verbis circumflexis αὐγ̃ω et αὐχ̃ω, et fuerunt procul dubio
 qui hinc derivata dicerent, sed αὐλ̃, nullo modo ab αὐλ̃ω
 derivari potuit, quod non constat unquam pro αὐλ̃ζομαι usur-
 patum esse, nec αὐλ̃, pro αὐλ̃οις legimus nisi quod Od.
 X. 8. δῶμα περιστοιχαίζεται αὐλ̃, interpretum nonnulli ac-
 ceperunt pro αὐλ̃σει. Ille igitur negat ex eo quod αὐδ̃ή et
 αὐγ̃ή vel αὐχ̃ή ultimam acutam habeant, necessario consequi
 ut αὐξ̃ή scribatur, nam αὐξ̃ω non dici ut αὐδ̃ω sed αὐξ̃ω.
 Ab hoc αὐξ̃ή derivari potuisse non negat, opinor, nam a
 verbis barytonis plurima talia nascuntur, sed hoc modo pugnat
 non necessariam esse oxytonesin. Vulgo enim, ut vel nostris
 ex libris cognoscere possumus, αὐξ̃η scribebatur ut λήθη, et
 pauca alia verbalium spondaicae mensurae. His tamen ille
 non utitur sed consuetudinem defendit analogia eorum, quibus
 eadem germinandi et procrescendi notio subest conjuncta cum
 paraschematismo. Addit enim: λέγομεν οὖν ὅτι τρία ταῦτα
 ὁμοίως λέγεται αὐξ̃η, βλάστη καὶ ἄνθη, ἐπεὶ παρεσχημά-
 τισται αὐτοῖς αὐξ̃ησις, βλάστησις, ἄνθησις. Τὸν αὐτὸν οὖν
 ἔξει τόνον οὐ περισπώμενα (ὀξυνόμενα) ἀλλ̃ ἄναβιβαζόμενα.
 Aliam accentus rationem tradit Theognostus Cram. II. 116.
 τὸ αὐξ̃η οἱ μὲν βαρύνουσι λέγοντες ἀπὸ τῆς αὐξ̃ήσεως ἀπο-
 κεκόφθαι, quodque saepius δόκη scriptum invenitur pro δοκή
 et μύκη v. Wellauer. ad Apollon. IV. 1285. nescio an iis tri-
 buendum sit qui haec ex δόκησις et μύκησις orta putarent.
 Non alienus certe hujus sententiae Schaeferus fuit, qui βόσκη,
 non vero βοσκή scribendum putat, quia hoc idem significet
 quod βόσκησις ad Schol. Apoll. p. 257. ubi quum analogiam
 hoc postulare dicit, in animo habuisse videtur nomina barytona,
 quorum terminatio duplex, significatio eadem est, partim bary-
 тона ἄλλη ἄλλοις, ἐξαπάτη ἐξαπάταισι, ἐμπύη ἐμπύησις, θέα
 θεάσις, λάλη λάλησις, μελέτη μελέτησις, πῶλη πῶλησις,
 χάσμη χάσμησις, pars oxytona, ἀλή ἄλλησις, βοή βόησις
 Plutarch. de Superst. c. XII. T. VIII. ἡγή ἡγήσις, ποθή

πόθῃσις, σιωπή σιώπησις, σκοπή σκόπησις, φωνή φώνησις, quorum bisyllabae formae praeter ἀγάπη et ἀλήγῃ Hes. et plures habent auctores et locupletiores. Sed de αὔξη non omnes idem sentiunt; nam Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ τοῖς ὀξύ-
νονσι Theogn. l. c. quod ejus placitum, si ex ceteris viri decretis conjectamus, caractere nominis nititur, hoc est observatione nominum verbis affinium, quae in ultima eta et ante eam diphthongum habent neque aliquo modo affecta sunt; haec enim oxytona sunt ἀγγή, κραυγή, αὐδή, σπουδή²⁸⁾ βουλή, οὐλή, εὐλή, εὐνή, ποιμή, μενοινή, αὐχή, εὐχή. Verbis affinia dixi propter δαίτη, κοίτη, οἶμη, quae paronyma esse creduntur a δαίς, κοῖτος, οἶμος, et propter πεύκη, cui similem originem assignavi in Prolegg. 113. Non affecta propter θοῖνη, quod illi ex θώνη factum dicunt ut ἀγκοίνη ex ἀγκώνη, a θάω enim θώνη ducendum fuisse ut a φάω φωνή, σμάω σμώνη, γράω (γραίνω) γρώνη.²⁹⁾ Et δεῖλη quoque atque εἶλη non nativa neque integra sed interpolata esse vetus fuit opinio; num a δαίω ducta sint, ut Buttmanno placuit, valde dubium habeo. Quod restat καύχη, semel nec amplius legitur apud Pindarum accentu fortasse olim alio scriptum vel inter σεσημειωμένα relatum. His igitur rationibus Herodianus oxytonon αὐξή praetulisse videtur. Quo facto consentaneum fuit ut pro ἐπαύξη apud Platonem corrigeret ἐπαυξή, nam syntheta accentum simplicium retinent etiam in hoc genere biformium ἀποφορά ἀποφόρησις, διαπομπή διαπόμπησις, ἐπισκοπή ἐπισκόπησις, ἐπιβολή ἐπιβόησις, ἐφορμή ἐφόρμησις, ἐπαφή ἐπάφησις etc. exceptis properispomenis ut ἀνάπαυλα ἀναπαύλησις, quae necessario sequuntur normam monoschematistorum διάπειρα, ἀπόμοιρα etc. Alterum illorum, quae ab illo Semiherodiano disputantur, βλάστη Arcadius acuit sed addito τοῦτό τινες βαρύνουσι.

28) EM. 465, 54. τὰ εἰς δὴ βαρύνοντα οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, Σίδη, ἔδη (πέδη) ὕπερ σημαίνει τὸν δεσμόν, κρᾶδῃ· πρόσκειται βαρύνοντα διὰ τὸ σπουδῇ καὶ αὐδῇ.

29) Huic cognata sunt Γραβὰ σκαφίον βόθρος et Γραῖα κάρδοπος Hes. nam et γρώνη non solum rupem exesam sive excavatam i-significat sed etiam mactram.

Hoc autem atque tertium ἄνθη a trisyllabis non specie modo distant sed etiam significatione. Nam in Plat. Protag. p. 334. ταῦτα ταῖς ῥίζαις ἀγαθά, ταῖς δὲ βλάσταις πονηρά, non germinationes intelliguntur sed germina πτόρθοι καὶ νέοι βλαστοί ut paullo post vocantur. Similiter ἄνθη in Hippocr. Muliebr. I. 674. τὴν μήτηρ ῥόδων ἄνθη ἰῆσθαι pro ἄνθει dictum est; Aelian. H. Ann. IX. 37. τὰ ὀρνύφια τὴν ἄνθη τῶν δένδρων σιτοῦνται et Philostr. Heroicc. p. 663. τῶν μὲν ἀγρίων δένδρων αἱ ἄνθαι εὖσομοι, τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποί nullo pacto substitui potest ἄνθησις, quia flores significantur ut in Nic. Th. 625. ἐλιχρύσου μὴ λίπε ἄνθη Schol. adnotat ἄνθη τὸ ἄνθος εἶπε. Ita etiam γέννα γέννησις, δίνη δίνησις, ἐγγύη ἐγγύησις, λύπη λύπησις, πάθη πάθησις et quae Photius pro synonymis habet σῦλαι αἱ συλήσεις παρὰ Δημοσθένει, nonnihil inter se differunt et magis etiam ἐμπολή ἐμπόλησις, τρύπη τρύπησις, εἴλη (ἰλή) εἴλησις, quorum alterum rem, alterum actionem significat, ἀντιβολή ἀντιβόλησις, sed ἀπεμπολή et ἀπεμπόλησις cumque diversis prae-positionibus composita ἀμφιβολή περιπορεία EM. et περιπόλησις eodem loco sunt.³⁰⁾ Quibus omnibus manifestum fit Graecos saepe quidem flexu vocis distinxisse momenta significationis sed hoc discrimen neque in terminationis forma positum neque perpetuum neque accentu diverso notatum esse. Haec paulo fusius edisserui quia quae Hemsterhusius attulit ad Thom. 127. perpauca sunt et minus apposita.³¹⁾

§. 7. Aparaschematista ejus generis, quod cum verbis cognitionem habet, pleraque oxytona sunt non solum quae actionem significant sed etiam quae substantiam ut ἀκοή³²⁾ sive de auditione dicitur sive de auriculis v. Meinek. ad Com. T. II. 307. item ταφή sepulturarum significans et sepulcrum v. ad Aj. v. 1090. λαβή (nam λάβη a Meinekio Anall. p. 84.

30) Ἐπιβολή et ἀναπόλησις paraschematismo carent.

31) Ὀφελήσις unde sumserit, nescio; πρόσθη et ἐπίκλη alias causas habent, quas in Pathol. exquiram.

32) In Hippocratis libro spurio de Septim. p. 165. T. I. Lind. οὐ περιτέτευχα τῷδε τῷ πράγματι ὀφθαλμοῖσι, ἀκοῇ δὲ μόνον, scribendum videtur ἀκοῇσι. Quare ἀκοῇσι in §. 6. non retuli.

merito rejicitur) et σφαγή utroque intellectu. Interdum tamen mutatur accentus: καμπή curvatio et κάμπη *distorto corpore campe* Columell. σκαφή τὸ σκάμμα, σκάφη τὸ πλοῖον Arcad. Et nonnunquam scriptura vacillat σάγη et σαγή v. Vater. ad Rhés. v. 207. illud ut πάγη aliaque substantiarum vocabula, hoc ut ταγή, σφαγή, quia natura sua verbale est actionemque τοῦ σάττειν indicat. Pariter fluitat λάμπη, quod Arcadius sanxit, et λαμπή mucor vini, τὸ ἐπάνω τοῦ πέλθου λαμπρὸν ὁπερ ἄνθος οἴνου λέγεται Schol. Eur. Or. 115. qui sine dubio a λάμπω derivatum credidit, sed Erotiani glossa Λάμπη τὸ ἐπιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης (scr. τοῖς—οἴνοις) καὶ ἐλάαις οἶον τι λίπος, trāducit nos ad aliud etymon vocabulis. λάπη, λέμφος, γλήμη, λίππος, communiter aptum; quanquam haec quoque si ab ultima stirpe repetimus, ad λάω, λάμπω, redeunt; nam pituitosa et mucosa albet atque nitent cf. Prolegg. p. 92. Goettlingius in libro de accentu posthabito significationis discrimine summam rei in accentu ponere videtur; nam quae ultimam acutam habeant, a verbis derivata esse dicit, quae secus, aliunde alicunde; ideoque πνυγή verbalibus adnumerat, ἄνη, μάχη, τύχη alteri generi, cujus ortum amplius non explanat, eademque norma utitur in iis quae cum verbis perispomenis societate quadam continentur velut λύπη, νίκη, βροντή, τελευτή. Ad priorem partem quod attinet, ego Buttmanni partes sequutus sum στέγη, μάχη, φυγή, ἀφή quamvis diverso accentu notata verbis barytonis subjicientis Gramm. II. p. 400. Sed num λύπη, ut idem statuit, a λυπέω et βοή a βοάω, an hoc ab illo derivatum sit, despero ita dijudicari posse ut nihil dubitationis relinquatur. Ac fuit jam olim hac de re summa dissensio. Illud defendunt EM. 225, 23. ἀπὸ τοῦ γεννῶ γενή ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή, εἰλῶ εἰλή (εὐλή), ὦνῶ ὦνή, Arcadius p. 112. et Theognostus Cram. II. 148, 8. τὸ φωνῆ ἀπὸ τοῦ φωνῶ, τὸ ὦνῆ ἀπὸ τοῦ ὦνῶ et Regg. Pros. n. 19. p. 425. ἤσσα ἐκ τοῦ ἤσσῶ, πείνα ἐκ τοῦ πείνῶ. Ab altera parte stant Choeroboscus in Anecd. Bekk. 1137. τὰ περισπώμενα ἔχουσι τὸ θηλυκὸν προὔπαρχον τρυφή τρυφῶ, ὄρμη ὄρμῶ, et Theognostus secum discors l. c. p. 95. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ἡ θηλυκῶν γινόμενα ῥήματα δευτέρας γίνεται

συζυγίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ³³⁾ βοῇ βοῶ, τεχνῇ τεχνῶ, ἀγάπῃ ἀγαπῶ, μελέτῃ μελετῶ, alique qui in EM. hic illic interloquantur σιγῇ σιγῶ, αὐδῇ αὐδῶ, ἄρπῃ ἄρπῶ p. 148, 18. et qui omnes auctoritate praeeminet Herodianus Anecd. Bekk. 1289. τὸ ἀμιλλῶ καὶ λυσσῶ ἔχουσιν ὀνόματα προὔποκειμενα τὸ ἀμιλλα καὶ λύσσα. Inde fluxit canon generalis in EM. 131, 49. ἥνίκα ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὁξύνεται δὲ ἡ βαρύνεται τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ῥήματα περισπᾶται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα, μόνος μονῶ, χρυσὸς χρυσῶ, ἄπορος ἀπορῶ, quae licet ex alio genere repetita sint, tamen non dubium relinquunt quid ille de femininis senserit. His igitur auctoribus et quia naturae consentaneum videtur ut productiora oriantur a minus longis, neque Buttmanno adjicere possum neque prosodiae catholicae auctori doctissimo, quem paullo ante appellavi. Nam αὐδῇ, ἡχῇ, σιγῇ, σιωπῇ caeteraque id genus non a verbis circumflexis nata sed ipsa verborum circumflexorum principia esse statuo perinde ut barytona νίκη, λύπη. Ac nonnullorum etiam origo reddi potest et progressio αὖω αὐδῇ αὐδῶ, χλίω χλιδῇ χλιδῶ, τίω τιμῇ τιμῶ, ἄπτω ἀφῇ ἀφῶ,³⁴⁾ λείβω λοιβῇ λοιβᾶται σπένδει Hes. et nominum barytonorum φέρω φῶρ φῶρα φωρῶ, πείρω πείρα πειρῶ, ἄω (satio) ἄση ἄσῶ, θάω θοίνῃ θοινῶ etc. quae nomina cur diversos acceperint accentus, nunquam inventum iri spero; neque ea sermonis natura est ut omnia omnibus, paria paribus respondeant.

Nomina masculini generis simplicia, quae certo constet ex tempore praesenti expressa esse dubito an nulla reperiantur praeter ἀρτύνης et quod minus certum est εὐθύνης. Eustathius quidem ἀλείτης ab ἀλείτω derivatum dicit sed hoc nunquam in usu fuit, nec ea fuisse videtur nominis origo

33) Nempe nonnulla transeunt in verba primae declinationis, ἡχῇ, λυπῇ, φωνῇ, πτοία, ἐρωή, λαλαγῇ, λαχῇ, στοναχῇ, καναχῇ. Sed regula vincit: ὁρμῶ εἰ μὲν ἔστι δευτέρας συζυγίας, ἀπὸ τοῦ ὁρμῇ· εἰ δὲ πρώτης, γίνεταί ἀπὸ τοῦ ὁρμος Epim. Cram. I. 320.

34) Suidas post Ἀφασία—ἡ ἀφῇ δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ περισπωμένου ἀφῶ γεγονέναι καὶ ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου ἄφω. Hoc etiam Buttmanus Gramm. II. 117. pro themate ponit.

v. Prolegg. 376. et 383. Nihilo plus valet *Δύπτης* παρὰ τὸ *δύπτω* EM. 291, 20. quod cum *λήπτης* et aliis componendum est v. Parall. 135. sq. quo loco *τένθης* quoque attigi et alia quaedam pariter incerta. *Ἀμόργης* vel paraschematismus est feminini *ἀμόργη* vel utrumque singulatim affectum est perfecto medio. Eandem tropen sed conjuncte cum epenthesi consonae ostendit *Πόρκης ὁ περὶ τῷ δόρῳ κείῳ; ἀπὸ τοῦ πείρω ὡς Ὠρίων* EM. quicum consentit Sch. A. ad II. VI. 320. atque haud scio an ita sit; nam annulus ille prae-
bet usum fibulae quae *πόρπη* dicitur ab eodem verbo. *Κοίης ἱερεὺς ὁ καθαιρὼν τὸν φονέα* et verbum *Κεῖώσασθαι κα-
θήρασθαι* qua ratione cum *κείω* sive *καίω* contineantur ex-
plicui in Aglaoph. 1290. cf. Prolegg. 41. not. *Φοίτης* et alia
quae in hanc similitudinem incidunt, examinavi in Parall. 134.

Pars II.

De nominibus secundae declinationis.

§. 1. Haec breviori sermone explicari possunt quia ab iisdem primordiis et eodem ordine procedunt hoc uno discrimine quod substantivis accedunt adjectiva quae permixte cum illis exhibebo. A puris igitur: *ναός* ex τοῦ *ναίω* EM. 598, 47. quae etymologice juncta sunt in H. H. in Apoll. 298. *νηδὸν ἔκτισαν aedem aedificarunt*, et intransitive in Sibyll. V. 296. *νηδὸν ζήτουσα τὸν οὐκέτι ναιετάοντα*, substantivo a generali verbi significatione, ut saepe, alienato.¹⁾ Cum *ναός* et *νηός* Arcadius p. 36. confert *πάος* et *πηός*, quod Schol. II. II. 163. et alii a dorico *πάομαι* derivatum putant quia hoc nomine οἱ ἐπίκτητοι συγγενεῖς declarantur contra positus τοῖς φύσει. Trisyllabo ἰλάω adhaeret adjectivum ἴλαος. *Κλαῖος ὁ θρηῖνος* in Thes. affertur e Lex. Mss.²⁾ *Ἄυος ὄνομα δηματικὸν ἐκ τοῦ αὖω* EM. Ἰανος ἡ κοίτη παρὰ τὸ ἰαύω Hes. Epsilon vulgo quidem in ο transit *θρόος*, *ῥόος* etc. et nonnunquam in οι *φλέω φλόος φλοιός* Cram. I. 429. semperque in neutro *πλοῖον*, sed adjectiva *πλέος* sive *πλεῖος* et *χρεῖος* ab obsoletis *πλέω* impleo et *χρέω* v. Diss. I. §. 3. a *κεῖω* adoleo, quod eodem loco commemoravi, *Κεῖα καθάρματα* Hes. id est suffimenta lustralia. Ἰός τὸ βέλος ἀπὸ τοῦ ἱημι (ἔω) Schol. Oppian. II. 471. Sch. Scut. 128. Σώω σόος, σώω σῶος et his congruentia ζοός sive ζωός jam veteres composuerunt v. EM. 741, 50. et Eust. *Μοῖος*, *σμοῖος* et *σμυός*,

1) Pro *ναός* dicitur οἶκος Orph. Arg. 614. *Φοῖβον δόμος* Eur. Ion. 221. *Veneris domus* Juven. Sat. III. 40. non contra.

2) Ζεὺς Ναῖος sive Νάιος utrum ab inhabitando cognominatus sit quasi Ἑσπίος et Ἑσπιούχος an a fluendo ut Manalis sive Imbricitor, controversum fuit v. Steph. s. *Λωδώνη* et Schol. II. XVI. 233.

quae Hesychius *στιγγνός σκυθρωπός* interpretatur et verbum *Μύει σκυθρωπάζει*, *Υπεμνήμυκε στιγγνάζει* ejusdem esse stirpis et familiae nemini dubium videri potest. Pernota sunt *ἐπακουός* et *ἐπήκοος*, suspectum vero *ἀκουός*, quod EM. illi praeponit et *ἄκοος ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς Πλάτων* Anecd. Bekk. 368. ubi Meinek. ad Com. Fr. P. II. 694. *ἀκουστικός* scribendum putat tanquam simile afferens syntheton *συνάκοος* ex Themist. Or. XXXIII. 366. sed dubitat tamen an hoc loco scribendum sit *σύνθακος*. Equidem neque *ἄκοος* analogiae convenire puto, neque *συνάκοος*, sed pro illo repono *ἀκοῆς ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς ἔχεις*, sic enim verba desiderativa explicari solent: *ἀκουσεῖων ἀκουστικῶς ἔχων* Hes. apud Themistium vero *συνήκοος*,³⁾ nam *σύνθακος* poeticum sapit. *Υἱὸς παρὰ τὸ φύω* EM. quod nostri docti magno consensu comprobarunt v. Hermann. de Emend. Gramm. p. 51. cf. Prolegg. 51. *εἰλνὸς παρὰ τὸ εἰλύνω* EM. *ποιπνὸς θεράπων* Hes. Substantiva neutrius generis sunt *βρύα τὰ ἄνθη ὡς καὶ Ὀμηρὸς βρύει ἄνθει λευκῇ* Sch. Nic. 71. *ἀπὸ τοῦ βρύω τοῦ ἄρτι θάλλω γίνεται καὶ ἔμβρυον* Sch. II. XVII. 56. et amplius ad XXIII. 266. *βρέφος εἴρηκεν ἐναντίως ἡμῖν τὸ ἔμβρυον*, τὸ δὲ *τεχθὲν ἔμβρυον*· *βρύειν γὰρ τὸ αὖξεσθαι*, qua in causa Sch. Theocr. IX. 9. composito *ἐμβρύειν* utitur. Alterum est *πτύον παρὰ τὸ πτύω τὸ ἀποπτύον καὶ ἀποδρίπτειν τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα* EM. quod confirmatur aliqua-tenus homerico loco *κῦμα ἀποπτύει ἀλὸς ἄχνην*, nam *ἄχνη* non solum spumam significat sed etiam acus *ἄχυρον* v. Parall. 274. *) minus vero convenit cum attica scriptura *πτέον*, quam ille ad *πεταννύναι* refert. Tertium *θύον* thus atque arbor odorata non ambigitur quin a *θύω* suffio, fumigo, denominata sint similiter ut a *πύω* (*πύθω*) *πύον* pus, cui affine est *ὁ πυὸς τὸ πρωτόθρυτον γάλα*, *ὃ τινες πύαρ καλοῦσι* Eust. 1626, 5. Tantum de puris.

3) Verba sunt haec: *ἵνα μὴ ὑμᾶς ἀνιψήν ἄνδρας φιλους τε καὶ συνακόους, οἰκουρῶ τὰ πολλά, νεανίσκοι δὲ οὗτοι ἀποχρώντως μοι ἀκούοντες*. *Συνήκοοι* dici videntur quia cum Themistio alios oratores audire solebant.

4) Pro *ρόδον* *ἐπιτυον* *ῥχθαι* Nonn. X. 151. quod durius dictum videtur, fortasse *ἐβρυον* scribendum.

§. 2. Non minus multa exundant ab altero genere nomina et quidem a liquidis *θάλλος*, *σφαλλός* ³⁾ *ἄλλοι* *οἱ ὀφθαλμοὶ* *παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι* Sch. Od. XVIII. 11. hoc est *παρὰ τὸ ἵλλειν*, et adjectivum *ἰλλός*, quod Arcadius uno λ scribere videtur, *σπίλλος* ⁴⁾ *ὁ κύων* Hes. et *Σπίλλα πορτία κύων* Anaxil. Com. Fr. T. III. 347. a *σπύλλειν* id est *σπᾶν*, *σπαράσσειν* Poll. II. 90. *μοιμύλλειν τὸ συνάγειν τὰ χεῖλη* καὶ γὰρ τὰ χεῖλη μύλλα *προσαγορεύουσι* et *μύλλος* dicitur *ὁ διεσπαραμμένος τὴν ὄψιν* a *μύλλω* v. Diss. V. §. 1. Hyperdissyllaba alterum lambda amittunt *ἄγγελος*, *αἰκαλος* etc. v. Proll. 113. — *Φέννος θάνατος* si ab Hesychio recipimus, verbo *φένω ἔπεφνον* adjici oportet; certius est *θύνος ὀρμή* *δρόμος* Hes. et ab eodem verbo piscis nomen — *θύνω καὶ ῥηματικὸν θύνος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου ᾤ θύνος* Epim. I. 195. cui etymo convenit epitheton *θύννοι θύνοντες* Oppian. Hal. I. 151. Athenaeus vero II. 324. C. ita loquitur ac si consonam interpositam putet *θύω θύννος ὁ ὀρμητικός*, quod probavit Coraes ad Xenocr. p. 62. Cum ὕρω incito, cujus mentionem habui in Diss. V. §. 4. cohaeret *οὔρος ὁ φορὸς ἄνεμος* EM. Gram. II. 301. et composita *παλινόρῳος*, *ἀμπάλινόρῳος* et *παλινόρσοος* cum neutro *οὔρα τὰ ὀρμήματα* Sch. II. XXIII. 431. ⁵⁾ *Πίσος παρὰ τὸ πτίσαι* EM. 673, 25. v. Parall. p. 31. A *γλαύσσω γλαυσός* lucidus, ab ὕσσομαι ὁ ὕσσοος duobus numeri pluralis casibus adstrictum. A verbis, quorum character est muta, primum *ἐλέγχω ἐλεγχος*, *ῥέμβω ῥέμβος*, *τύφω τύφος* et neotericum *στούφα στύffa* v. Diss.

3) *Σφαλός* brachyparalectum pro *σφάκελος* repositum in Epicharmi Fragm. p. 454. ed. Abrens. ad sententiam satis aptum est, ad analogiam minus; nam quae a similibus verbis ducta priorem brevem habent ut *πάλος*, *σάλος*, eorum alia est significatio (*πάλοισι*, *σάλευσις*) *σφαλλός* vero dicitur *ὁ σφάλλον* ut *εἰματανωπερίβαλλος* et passive *προβαλλός* ἢ *ἀσπὶς δέχυνεται* Arcad.

6) Schol. Opp. H. I. 743. scripsit *σχύλος* ut nunc dicitur, uno lambda.

7) Coraes ad Hellod. 345. *οὔρος* cum *αὔρα* componit, cui longe diversam originem assignavimus ab αὔω. Illi velificatur Hesychius *Ἀγχοῦρος* — *ἄρθρος*, nam idem *ἄγχαυρος* dicitur, sed glossa nonnullis suspecta est.

II. §. 4. Adnotam. *σύνγω στυφός*; quo et alii posteriorum et Hesychius in explicando *στρυφνός* utitur; *ψυγοὶ ἦτοι ψυκτῆρες λέγονται οἱ ταρσοί* Sch. Od. IX. 219. ubi cod. *ψυχολ* praebet, hoc antiquo *ψύγω* conveniens, illud a *ψύγω* v. ad Phryn. 318. *Ψύττει πτύει, ψυττὸν πτύελον* Hes. Mira est verborum *olere* et *olescere*, *ῥζω* et *ῥζος* figurae convenientia sed significatio insociabilis. Cetera sunt hominum attributiva et adjectiva *ἀγός, ἀρχός, αἰθός, ἀρεσκός, βοσκός, βυζός* id est *πυκνός* Hes. et Theogn. II. 19. *γεγωνός, γλιχός ὁ γλίσχος* Hes. *θερμός παρὰ τὸ θέρω ὡς εἰρμός ἢ ἀπὸ τοῦ θέρω*, quorum quid praestet optio facilis, *ἐδός ὁ φαγᾶς* Suid. *θηγὼν ὁξύ* et *θηπὼν θαυμαστόν* Hes. a *θήπω*, cuius perfectum modo superest, *) tum *κνιζός* **) *λαμπός τὸ ἐπιθετικόν, λάμπρος τὸ κύριον* Arcad. *σιλβός* quo unus interpretum V. T. usus est ¹⁰⁾ sed a Graecis germanis *σιλπνός* dicitur, *ὡς παρὰ τὸ θάλλω θαλπνός, τέρω τερπνός, οὕτως παρὰ τὸ σίλβω σιλπνός* Schol. II. XIV. 351. a *σπέρχω σπερχνός, ἰσχω ἰσχνός*, et a *λείχω* barytonon *λίχνος*. Arcadius p. 150. *τὸ ἀρήγω οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀρηγός ἀλλὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου*. Nec tamen legitur illud sed *ἀρωγός*, quod paronymon videtur ab *ἀρωγή* ut *ἐδωδὴ ἐδωδός, ἀγωγὴ ἀγωγός*, et superiorum quoque nonnulla a nominibus non longius distant quam a verbis. *Ἄραρός* perfecti reduplicati *ἄραρα* simile sed adhuc non satis stabilitum est v. Parall. 48.

§. 3. Quod proxime memoravi *φαγός* quum in N. T. neque antea reperiatur, tam a novitio *φάγομαι* derivatum dici potest quam ab *authypotacto φάγω* ¹¹⁾ sicut alia substantiva

8) Apud eundem pro *λάπος* θῆς *δοῦλος* fortasse scribendum *θάπος* vel *θαπός* i. q. *θάψ*, *θέραψ* assecula v. Parall. 47.

9) Hujus sola superest feminina positio *κνίζη καὶ πέπειρα* in Anacreontis versu v. Parall. 207. ubi *κνίζη* scripsi, quia adjectiva pleraque acuuntur; sed nonnulla vacillant, *βοσκός* Sch. Phoen. 28. Suid. et Phot. s. *Νομεύς* aliisque locis in Thes. indicatis, et, quod minus probandum *βόσκος* Sch. Prom. 369. *φάγος* Suid. s. *Ἄλλοις* et apud alios quos nominavi in Wolf. Anall. Litt. III. p. 55. sed Arcadius acui jubet.

10) Sic certe Schleusnerus tradit in Thes. In LXX. tamen non legitur, neque reperio in Montfauconii Lex. in Hexapla.

11) *Τράγος παρὰ τὸ τραγεῖν ὡς φάγος* Eust. 1553, 34.

videtur 1778, 18. Quae supra tres syllabas habent vocalem simplicem accipiunt βασκαίνω βάσκαρος, ταργαίνω τάργαρον etc. quibus contrarium Σκόδμαινος σκυθρωπός Hes. non sincere scriptum videtur; φαεινός vero non a φαείνω derivatum est sed utrumque a φάω. vel φάος. Neque aliter fit verbis quae in ρω exenūt, καθαίρω καθαρός, γεγαίρω γεγαρός, μαρμαίρω μάρμαρος, γαργαίρω γάργαρα, ἐναίρω ἔναρα. Diphthongus ει eidem imparilitati obnoxia est. Nam plerumque quidem huic iota auxiliare detrahitur epsilo in omicron mutato: ὡς σπείρω σπόρος, φθείρω φθόρος, οὕτως πείρω πόρος Sch. II. XXIV. 11. quibus Arcadius 68. addit πτείρω πτόρος ὁ πταρμός, εἴρω ὄρος,¹⁴) μείρω μόρος· σεσημαίνεται τὸ δαρός· ὁ δεδαρμένος, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δαίρω γίνεται, ubi aut εἰ μὴ ἐκ τοῦ δαίρω scribendum aut solum καὶ delendum est; nomen ipsum memoria intercidit, nec πτείρω nobis innotuit sed πταίρω, unde πτάρος derivandum erat sed placuit πταρμός dicere ut σαίρω σαρμός. Eandem viam insistent hyperdisyllaba ἀγορός ἀγορά, γρήγορος sive ἐργήγορος, μετήγορος etc. Verum fit etiam ut non iota eximatur sed epsilon verbo insertum στίχος, στίβος, vel ut ει mutetur in οι, κλείω κλοιός, cui simile videtur κοῖον τὸ ἐνέχυρον Hes. id est ὑποκείμενον a prototypo κείω τὸ κείμεναι, praeterea στοῖχος, αἰοιδός, ἀμοιβός, λοιπός etc. Singulare est ἱμείρω ἡμερος substantivum et adjectivum eodem accentu. Num diphthongus integra ad nomen transire possit, valde dubium; nam proprii Ἄμειβος Sch. II. XX. 329. atque femininorum ἀμείβη et πείθη scriptura, ut antea dixi, minime certa; nec satis testium habet φειδός. Choeroboscus Gram. II. 273. φείδομαι—τὸ δὲ φείδως (sic) ῥηματικὸν ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, pro quo in Etym. Gud. 548, 48. φίδος editum est barytonum, cuius prosodia ut videtur, non alia fuit quam aoristi πεφίδοντο, unde illud derivari potuit ut ab ἔφηνον φηγός. Verum enim apud Callimachum legitur φιδός iota producto, quod nescio qui admitti possit; nam qui nomen

14) Sic et Schol. Dion. Gramm. 649. Veri similis est ὄρος sursum quiddam et eminens significare, id est terminum τέμα, ab ὄρω excito, erigo.

ἴρος ab εἴρω derivatum volunt Sch. Od. XVIII. 6. fidem non merent; φοιδός analogiae conveniens sed ignotum est; φειδός Eustathius p. 537, 40. testatur κατὰ παλαιὰν κωμωδίαν dici et confirmatur comparativo φειδότερος Stob. Flor. Tit. 83, 25. (nisi φειδωλότερος fuit) ceteroqui incomparabile. Sed et οὐλός, οὔλος et ἴουλος via prorsus solitaria ab εἴλλω deducta sunt v. P. I. §. 4. Vocales simplices non mutantur nisi s in o, cuius enallagae exempla infinita praebent verba penultima puraε θρέω θρόος, θέω θός, φέρω φόρος, non ita multa genus alterum verborum ἔλκω ὀλκός, ἔχω ὄχος, κένσαι κοντός, ἔψω ὄψον Athen. 277. A.¹⁴) παρὰ τὸ ἔρχω ὄρχος ἢ κατὰ τάξιν φυντεία v. Prolegg. 369. ¹⁵) et vocali utrinque mutata ἐρέφω ὄροφος, cui nemo perfectum ὠροφα substructum ibit. Consonarum nulla consequitur mutatio nisi qua renovatur verbi forma primigenia δέκομαι δοχός et δοκός, βροῦχος παρὰ τὸ βρύκειν Sch. II. XXI. 12. unde etiam affinia camparum et locustarum vocabula βρούκη sive βροῦκος eruca, βραῦκη, βρόκος. sed βροῦχος proxime a βρύχω. Schol. Hes. Scut. 366. τύκος ἀπὸ τοῦ τύκω, cuius extat aoristus τετυκέιν, et ab altero themate τύχος. Sed spissiores consonae extenuantur, τρίζω Τριγός τρυγών Hes. κράζω, cuius alpha longum, κράγος et κραγός v. Parall. 506. ¹⁷) et item κρανγός picus et κραγγών pica; κλάζω clango κλαγγός ut κλαγγή,

15) Cum hoc Eustathius 868, 3. confert ἔπομαι ὁπάζω, ὁπαδός, quae trope frequentissime conjuncta est cum derivatione sed nullam certam sequitur regulam: ἔργον ἐργάνη ὄργανον, ἔργω (εἰργω) ὄρχμή φραγγός, ἔπομαι ὄλη Hes. Ὀλλύγη ἢ ἀνάπανσις Arc. 154. et ὀλλυγιά νυσταγμός Hes. ab eodem verbo sunt ut ἑλινός dies feriatius. Eaque trope modo in forma posita est ut ἐχμάζω ὀχμάζω, ἐρχάνη ὀρχάνη, modo alium intellectum facit ἐργάζομαι ὀργάζω (wirken, durchwirken subigere) ἔχυρός et ὀχυρός, quorum illud non solum de locis sed etiam de hominibus hominumque actionibus dicitur, ὀχυρός de locis modo, cf. Jacoba. ad Philostr. 283. Popp. ad Thuc. I. 35.

16) Ὀρχοι φυντεῖαι ἄρθροι πορεύονται Philostr. Imagg. I. 6, 771.

17) Arcad. 47. τὰ διὰ τοῦ αγος ἐπιθετικά καὶ μὴ ἐθνικά βαρύνεται, φραγός, κραγός. Τὸ δὲ κράγος ὁ κρανγαστικός βαρύνεται, καὶ τὸ Μάγος ἐθνικόν, ubi prius βαρύνεται in δύνεται mutandum, (tum κρανγαστικός in κρηνγασμός. Aliter haec constituit Meibekius Com. Fr. II. 544.

σπίζω σπίγγος et σπίνος, cui simile πλάζω (πλάνη) πλάνος. *Πε* semper ad simplicem redigitur sive tenuem κόπος, τύπος, ρύπος, sive mediam σκάπτω ξοχαφα σκάφος EM. ut κνάφος, τάφος, κύπτω κέκυφα κυφός Eust. 1431, 43. κρύπτω κρυφός, sive etiam mediam καλύβη καλυβός id est παστάς nuper inventum in Inscr. Alexandrina Mus. Rhen. Ann. XLII. 209. Nec manet *σσ* sed cedit primitivae; nam a πήσσω πήγνυμι existit adjectivum πηγός et substantivum πάγος alpha correpto sed *ragus* protento ¹⁸⁾ τάσσω ταγός, πτήσσω πτώσσω πτωχός ¹⁹⁾ et hyperdissyllaba μειλίσσω μείλιχος, ταράσσω τάραχος, φαρμάσσω φάρμακον, μαλάσσω μαλακός et μαλάχη.

§. 4. Nunc exponam de consonis auxiliaribus sive ut minus latine sed significantius dicam formativis; quarum duo genera sunt, unum verbi ipsius motus regens et moderans; alterum aliunde receptum. Illuc pertinent tres illae consonae quae et tres verbi passivi personas distinguunt et pro veterum opinione dehinc ad nomina conformanda transferuntur: τριῶν ὄντων τούτων τοῦ βέβρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, ἐκ τοῦ πρώτου μὲν τὸ βρώμη ὡς τρώμη, ἐκ δευτέρου δὲ βρωῖσις, ἐκ δὲ τοῦ τρίτου ἡ βρωτός Eust. 1653, 53. Cum βρώμη ceterisque P. I. allatis congruunt θυμός παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ Sch. II. XV. 500. et ab homonymo verbo θύμος sive θύμον,

18) Festus et Servius ad Georg. II. 382. *pagi dicti a fontibus, quod eadem aqua uterentur* (pagani). Sch. Aesch. Prom. 118. πάγος παρὰ τὸ πήσσεσθαι ἐν αὐτῷ τὰ ὕδατα ἢ διὰ τὸ τὰς πηγὰς ἐξ αὐτῶν κατέρχεσθαι. Quid verum sit monstrat Hesychius πηγάδα interpretans γῆν πεπηγυῖαν et Θρόμβος ὑψηλὸς τόπος, Θρόμβοι αἶμα πεπηγός ὡς βουνό. Schol. Soph. Trach. 702. θρομβώδης ἐπηρμένος. Θρόμβος γὰρ ὁ ὄγκος, hoc a τρέφω ductum ut a στρέφω σιρόμβος. Synonyma junxit Apollonius II. 737. πηγυλὶς περιτείροφε. Glossae Graecolat. grumus θρόμβος, quorum illud de acervis lapidum dicitur, hoc significat αἶμα πεπηγός ut Galenus dicit de Atr. Bil. II. 106. T. V. sive πάγον αἵματος Aret. Sign. Acut. II. 7. Κροῦμαι μύξαι Hes. hoc est mucus spissus, concretus, congelatique similis; Κρωμαῖς σωρός λιθῶν id. quod Doederlinus cum grumus confert. His affinia sunt cruor id est sanguis congelatus et cremor sive lac spissatum.

19) Ράχος et ῥήχος, quorum accentus fluctuat, a φράσσω fortasse unde synonymon φραγμός. A πτύσσω litera *νη* detracta, altera addita πυκνός ut πύξ.

δυμός, χυμός, ²⁰⁾ σεισμός, λευσμός, et a non puris ψαλμός παρὰ τὸ ἔψαλμαι ὡς τέτιλμαι τιλμός EM. νυγμός, σκυλμός etc. In illo genere, quoniam penultimam longam esse oportet, epsilon mutatur in ω, βλωμός i. q. βόλος bolus, ζωμός etc. v. Parall. 692. quibuscum δόμος et γόμος non pugnant. In altero hac molitione opus non est, στολμός, φλογμός, φορμός, πλοχμός et a πέτω πότμος casus. Sed epsilon integrum et immutatum retinent κρεγμός, κροκυλεγμός, φλεγμός αἷμα Hes. nisi hoc sumtum est ex grammatica Thespidis tragoedia, quam tractat Bentlejus in Ep. ad Mill. 491. sq. Diphthongus αι in transitu vocalem postpositivam amittit δαρμός, παρμός, σαρμός etc. nonnunquam etiam ει, ἐρείκω ἐρεγμός, ἀγείρω ἀγερός (et ἀγνρός) sed alibi abit in ο, κείρω κορός Schol. II. XXIV. 11. εἶλω ὄλμος (ut κυλίνδω κύλινδρος) εἶρω ὄρμος sertum, semel in οι, ἀλείφω ἄλοιμός, quod non vereor ne quis supra dictis ἀμοιβός etc. aequiparet; semel incorrupta manet εἶρω εἶρός. Quibus subjiciam praeceptum Grammatici de Quant. T. II. 291. τὰ εἰς μος καθαρόν οὐ παραλήγεται τῇ (adde ει) διφθόγγῳ, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως σχῶσιν αὐτήν, φιμός, κημός· προσκεῖται τὸ καθαρόν διὰ τὸ εἶρός καὶ σεισμός, καὶ εἰ μὴ ἀπὸ συναιρ., διὰ τὸ δεῖμός, (Δεῖμος) quod quia divinae personae nomen proprium est, ad amussim analogiae aequiparare non conabimur. Ceterum admodum nihil refert utrum haec nomina in μη et μος a prima perfecti passivi repetantur an a futuro τίσω τιμή Cram. II. 264. ῥώσω ῥώμη ὡς γνώσω γνώμη EM. 705, 42. κόψω κομός 526, 40. etc. Namque plurima nascuntur a verbis, quorum neutrum tempus in usu fuit, ipsumque θύω τὸ ὀρμῶ, unde θυμός, θύσις et θύσα arcessunt, ultra imperfectum non declinatur. Quae Eustathius his adjicit βρωμα et βρωτός, ad aliam declinationem referenda sunt. Sed inveniuntur etiam nomina in σος exeuntia quae Grammatici futuro subicere solent: νῆσος ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ κολυμβῶ et ῥυσός παρὰ τὸν ἔρυσω μέλλοντα EM.

20) Barytona οἶμος et τιμός Grammatici femininis subjiciunt. Κνήμη et κνημός fortasse a κνάω κνάμπω, illud proprie suffraginem, hoc anfractum significans.

ταρσός ἀπὸ τοῦ τείρω τέρσω Sch. Theocr. XI. 37. τέρσοντο ἐξηραίνοντο, ἐξ οὗ καὶ ταρσός Sch. Od. V. 152. v. Dissert. V. §. 4. Adnotam. παλινόρσος ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφειν· ἢ ἐκ τοῦ ὄρσω αἰολικοῦ EM. 642, 27. et hoc credibilis videtur quam illa enallage literarum τ et σ, quae duplici scriptura nominis heroici Ὀρτίλοχος et Ὀρσίλοχος (ut ὀρσίπους) parum comprobatur v. Spitzner. ad Il. V. 549. Et syntheton Ὀρσοδάκνη ζωύφιον ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον Hes. indicium praebet fuisse substantivum ὄρσος²¹⁾ vel ὄρσων vel ὄρσα significans idem quod ὄρμενον, ὄρπηξ, ὄραμος id est germen, surus, surculus, ab eodem verbo ὄρω orior.²²⁾ Ab αὖω (αὔος) natum est αὐσός i. q. αὐσταλέος, nec respiciamus Eustathii sententiam 1547, 48. βάνανσος euphoniae causa antelatum esse legitime composito βάνανσος. Quippe diphthongus αυ in duabus continuis syllabis praeter factiticiam αὐταντος non iteratur. A τρύω non solum Τρύσις νόσος sed etiam Τρυσός νόσερός Hes. quod rectius τρυσός scribitur Theognost. 24, 21. a κάμπτω Καμπός καμπύλος, ut κομπός praeteream, cuius origo disputabilis²³⁾ et λειψός, quod sermo proletarius recepit pro ἐλλιπής v. Ducang. Neutrius generis est τέλσον i. q. τέλος a τέλλω emineo ut ὄρος terminus eminens. Reliqua hujus terminationis exempla, quam semper penultima vel positione²⁴⁾ vel natura longa praecedit, collata sunt in Prolegg. 419. Hoc autem sigma cur a verbo translatus credamus eo minus causae habemus quod idem aliis orationis partibus adhiberi solet et aliunde ductis: ἐκ τοῦ ἄπτω τὸ ἄφαρ καὶ τὸ αἴψα ἡγουν συναπτῶς Eust. 1107, 40. ὁψέ ὄψιος

21) Ὀρσοί τῶν ἀρῶν οἱ ἐσχατοὶ γινόμενοι, non diversum videtur ab ἔρσαι agnelli. Cum verbo ὄρω cohaerent βορσός ὁ σταυρός Hes. ὀρσότης ἡ ὀρμή, quod Herodianus reprehendit π. Μον. p. 40. et laxius ὀρθός ἀπὸ τοῦ ὀρθαί Schol. Hes. Th. 293.

22) Schol. Il. XXI. 37. ὄρπηξ παρὰ τὸ ὄρω πλεονασμῷ τοῦ π, ut πείρω πόρπη et πόρπαξ, κόλπος παρὰ τὸ κοῖλον Sch. Il. VI. 467. Ὀρμενος ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος διὰ τὸ ἐξορνεῖν Eust. 899, 15.

23) Phrynichus App. 6, 20. κομπός ὁ πανούργος οἷον κόπιων τινά. AMI, quos Boissonadius nominat ad Aristaeon. p. 370. a κόμπος, sed significatio magis ad κοσμεῖν, κομμοῦν convenit.

24) Hesychius Πεισός παρὰ τὸ πέπειν, quo dubito an melius reperiri non possit.

Pars II.

De nominibus secundae declinationis.

§. 1. Haec brevior sermone explicari possunt quia ab iisdem primordiis et eodem ordine procedunt hoc uno discrimine quod substantivis accedunt adjectiva quae permixte cum illis exhibebo. A puris igitur: *ναός* ἐκ τοῦ *ναίω* EM. 598, 47. quae etymologice juncta sunt in H. H. in Apoll. 298. *νηδὸν ἔνασσαν aedem aedificarunt*, et intransitive in Sibyll. V. 296. *νηδὸν ζητοῦσα τὸν οὐκέτι ναιετάοντα*, substantivo a generali verbi significatione, ut saepe, alienato.¹⁾ Cum *ναός* et *νηός* Arcadius p. 36. confert *πάος* et *πηός*, quod Schol. II. II. 163. et alii a dorico *πάομαι* derivatum putant quia hoc nomine οἱ ἐπίκτητοι συγγενεῖς declarantur contra positos τοῖς φύσει. Trisyllabo *ἰλάω* adhaeret adjectivum *ἴλαος*. *Κλαῖος ὁ θρηγυγος* in Thes. affertur e Lex. Mss.²⁾ *ἄυος ὄνομα ῥηματικὸν ἐκ τοῦ αὖω* EM. *ἱανος ἡ κοίτη παρὰ τὸ ἱαύω* Hes. Epsilon vulgo quidem in *ο* transit *θρόος*, *ῥόος* etc. et nonnunquam in *οι* *φλέω* *φλόος* *φλοιός* Cram. I. 429. semperque in neutro *πλοῖον*, sed adjectiva *πλέος* sive *πλεῖος* et *χεῖος* ab obsoletis *πλέω* impleo et *χρέω* v. Diss. I. §. 3. a *κείω* adoleo, quod eodem loco commemoravi, *Κεῖα καθάρματα* Hes. id est suffimenta lustralia. *Ἰός τὸ βέλος ἀπὸ τοῦ ἱημι* (ἱω) Schol. Oppian. II. 471. Sch. Scut. 128. *Σόω σόος*, *σώω σῶος* et his congruentia *ζοός* sive *ζωός* jam veteres composuerunt v. EM. 741, 50. et Eust. *Μοῖτος*, *σμοῖτος* et *σμυός*,

1) Pro *ναός* dicitur *οἶκος* Orph. Arg. 614. *Φοῖβου δόμος* Eur. Ion. 221. *Veneris domus* Juven. Sat. III. 40. non contra.

2) *Ζυῖς Ναῖος* sive *Ναῖος* utrum ab inhabitando cognominatus sit quasi *ἔστιος* et *ἔστιοῦχος* an a fluendo ut *Manalis* sive *Imbricitor*, controversum fuit v. Steph. s. *Λωδώνη* et Schol. II. XVI. 233.

quae Hesychius *στιγνός σκυθρωπός* interpretatur et verbum *Μύει σκυθρωπάξει*, *Υπεμνήμυκε στιγνάξει* ejusdem esse stirpis et familiae nemini dubium videri potest. Pernota sunt *ἐπακούος* et *ἐπήκοος*, suspectum vero *ἀκούος*, quod EM. illi praeponit et *ἄκοος ἀντί τοῦ ἀκουστικῶς Πλάτων* Anecd. Bekk. 368. ubi Meinek. ad Com. Fr. P. II. 694. *ἀκουστικός* scribendum putat tanquam simile afferens syntheton *συνάκοος* ex Themist. Or. XXXIII. 366. sed dubitat tamen an hoc loco scribendum sit *σύνθακος*. Equidem neque *ἄκοος* analogiae convenire puto, neque *συνάκοος*, sed pro illo repono *ἀκοῆς ἀντί τοῦ ἀκουστικῶς ἔχεις*, sic enim verba desiderativa explicari solent: *ἀκουσεῖων ἀκουστικῶς ἔχων* Hes. apud Themistium vero *συνήκοος*,³⁾ nam *σύνθακος* poeticum sapit. *Υἱὸς παρὰ τὸ φύω* EM. quod nostri docti magno consensu comprobarunt v. Hermann. de Emend. Gramm. p. 51. cf. Prolegg. 51. *εἰλνὸς παρὰ τὸ εἰλύνω* EM. *ποιπνὸς θεράπων* Hes. Substantiva neutrius generis sunt *βρύα τὰ ἄνθη ὡς καὶ Ὀμηρὸς βρύει ἄνθει λευκῇ* Sch. Nic. 71. *ἀπὸ τοῦ βρύω τοῦ ἄρτι θάλλω γίνεται καὶ ἔμβρυον* Sch. II. XVII. 56. et amplius ad XXIII. 266. *βρέφος εἴρηκεν ἐναντίως ἡμῖν τὸ ἔμβρυον, τὸ δὲ τεχθὲν ἔμβρυον· βρύειν γὰρ τὸ αὖξεσθαι*, qua in causa Sch. Theocr. IX. 9. composito *ἐμβρύειν* utitur. Alterum est *πτύον παρὰ τὸ πτύω τὸ ἀποπτύον καὶ ἀπορρίπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα* EM. quod confirmatur aliquatenus homerico loco *κῦμα ἀποπτύει ἀλὸς ἄχνην*, nam *ἄχνη* non solum spumam significat sed etiam acus *ἄχυρον* v. Parall. 274.⁴⁾ minus vero convenit cum attica scriptura *πτέον*, quam ille ad *πεταννύναι* refert. Tertium *θύον* thus atque arbor odorata non ambigitur quin a *θύω* suffio, fumigo, denominata sint similiter ut a *πύω* (*πύθω*) *πύον* pus, cui affine est *ὁ πνὸς τὸ πρωτόρῳτον γάλα*, *ὃ τινες πύαρ καλοῦσι* Eust. 1626, 5. Tantum de puris.

3) Verba sunt haec: *ἵνα μὴ ὑμᾶς ἀνιψὴν ἄνδρας φίλους τε καὶ συνακόους, οἰκουρῶ τὰ πολλά, νεανίσκοι δὲ οὗτοι ἀποχρώντως μοι ἀκούοντες. Συνήκοοι dici videntur quia cum Themistio alios oratores audire solebant.*

4) Pro *ρόδον* *ἐπτυον ὄχθαι* Nonn. X. 151. quod durius dictum videtur, fortasse *ἐβρυον* scribendum.

§. 2. Non minus multa exundant ab altero genere nomina et quidem a liquidis θάλλος, σφαλλός cuspes ⁵⁾ ἴλλοι οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι Sch. Od. XVIII. 11. hoc est παρὰ τὸ ἴλλειν, et adjectivum ἴλλός, quod Arcadius uno λ scribere videtur, σκύλλος ⁶⁾ ὁ κύων Hes. et Σκύλλα ποτιῖα κύων Anaxil. Com. Fr. T. III. 347. a σκύλλειν id est σπᾶν, σπαράσσειν Poll. II. 90. μοιμύλλειν τὸ συνάγειν τὰ χεῖλη· καὶ γὰρ τὰ χεῖλη μύλλα προσαγορεύουσι et μυλλός dicitur ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν a μύλλω v. Diss. V. §. I. Hyperdissyllaba alterum lambda amittunt ἄγγελος, αἶκαλος etc. v. Proll. 113. — Φένος θάνατος si ab Hesychio recipimus, verbo φένω ἔπεφνον adjici oportet; certius est θύνος ὀρμή δρόμος Hes. et ab eodem verbo piscis nomen — θύνω καὶ ῥηματικὸν θύνος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἐτέρου ν θύνος Epim. I. 198. cui etymo convenit epitheton θύννοι θύνοντες Oppian. Hal. I. 181. Athenaeus vero II. 324. C. ita loquitur ac si consonam interpositam putet θύν θύννος ὁ ὀρμητικός, quod probavit Coraes ad Xenocr. p. 62. Cum ὕρω incito, cujus mentionem habui in Diss. V. §. 4. cohaeret οὔρος ὁ φορὸς ἄνεμος EM. Cram. II. 301. et composita παλινόρδος, ἀμπαλινόρδος et παλινόρσος cum neutro οὔρα τὰ ὀρμήματα Sch. II. XXIII. 431. ⁷⁾ Πίσος παρὰ τὸ πτίσαι EM. 673, 25. v. Parall. p. 31. A γλαύσσω γλαυρός lucidus, ab ὄσσομαι ὁ ὄσσος duobus numeri pluralis casibus adstrictum. A verbis, quorum character est muta, primum ἐλέγχω ἐλεγχος, ῥέμβω ῥέμβος, τύφω τυφος et neotericum στούφα stufsa v. Diss.

5) Σφαλός brachyparalectum pro σφακέλος repositum in Epicharmi Fragm. p. 454. ed. Ahrens. ad sententiam satis aptum est, ad analogiam minus; nam quae a similibus verbis ducta priorem brevem habent ut πάλος, σάλος, eorum alia est significatio (πάλσις, σάλευσις) σφαλλός vero dicitur ὁ σφάλλων ut εἰματαυπεριβάλλος et passive προβαλλός ἡ ἀσπίς ὀξύνεται Arcad.

6) Schol. Opp. H. I. 743. scripsit σκύλος ut nunc dicitur, uno lambda.

7) Coraes ad Hellod. 345. οὔρος cum αὔρα componit, cui longe diversam originem assignavimus ab ἄω. Illi velificatur Hesychius Ἀγχοῦρος — ἄρδρος, nam idem ἄγχαυρος dicitur, sed glossa nonnullis suspecta est.

II. §. 4. Adnotam. *σύνφω συνφός*, quo et alii posteriorum et Hesychius in explicando *συνφονός* utitur; *ψυχοὶ ἦτοι ψυκτῆρες λέγονται οἱ ταρσοί* Sch. Od. IX. 219. ubi cod. *ψυχοί* praebebat, hoc antiquo *ψύχω* conveniens, illud a *ψύγω* v. ad Phryn. 318. *Ψύττει πτύει, ψυττὸν πτύελον* Hes. Mira est verborum *olere* et *olescere*, ὄζω et ὄζος figurae convenientia sed significatio insociabilis. Cetera sunt hominum attributiva et adjectiva *ἀγός, ἀρχός, αἰθός, ἀρεσκός, βοσκός, βυζός* id est *πυκνός* Hes. et Theogn. II. 19. *γεγωνός, γλιχός ὁ γλίσχρος* Hes. *θερμός παρὰ τὸ θέρω ὡς εἰρμός ἢ ἀπὸ τοῦ θέρω*, quorum quid praestet optio facilis, *ἐδός ὁ φαγᾶς* Suid. *θηγὼν ὁξύ* et *θηπὼν θαυμασιόν* Hes. a *θήπω*, cuius perfectum modo superest, *) tum *κνιζός* *) *λαμπός τὸ ἐπιθετικόν, λάμπος τὸ κύριον* Arcad. *σιλβός* quo unus interpretum V. T. usus est ¹⁰) sed a Graecis germanis *σιλπνός* dicitur, ὡς παρὰ τὸ θάλλω θαλπνός, τέρω τερπνός, οὕτως παρὰ τὸ σίλβω σιλπνός Schol. II. XIV. 351. a *σπέρχω σπερχνός, ἴσχω ἰσχός*, et a *λείχω* barytonon *λίχνος*. Arcadius p. 150. *τὸ ἀρήγω οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀρηγός ἀλλὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου*. Nec tamen legitur illud sed *ἀρωγός*, quod paronymon videtur ab *ἀρωγή* ut *ἐδωδὴ ἐδωδός, ἀγωγὴ ἀγωγός*, et superiorum quoque nonnulla a nominibus non longius distant quam a verbis. *Ἀραρός* perfecti reduplicati *ἄραρα* simile sed adhuc non satis stabilitum est v. Parall. 48.

§. 3. Quod proxime memoravi *φαγός* quum in N. T. neque antea reperiatur, tam a novitio *φάγομαι* derivatum dici potest quam ab authypotacto *φάγω* ¹¹) sicut alia substantiva

8) Apud eundem pro *Λάπος* θῆς δοῦλος fortasse scribendum *θαπός* vel *θαπός* i. q. *θάψ*, *θέραψ* assecula v. Parall. 47.

9) Hujus sola superest feminina positio *κνίξη καὶ πέπειρα* in Anacreontis versu v. Parall. 207. ubi *κνίξη* scripsi, quia adjectiva pleraque acuantur; sed nonnulla vacillant, *βοσκός* Sch. Phoenn. 28. Suid. et Phot. s. *Νομεύς* aliisque locis in Thes. indicatis, et, quod minus probandum *βοσκός* Sch. Prom. 569. *φάγος* Suid. s. *Ἄλλοις* et apud alios quos nominavi in Wolf. Anall. Litt. III. p. 55. sed Arcadius acui jubet.

10) Sic certe Schleusnerus tradit in Thes. In LXX. tamen non legitur, neque reperio in Montfauconii Lex. in Hexapla.

11) *Τράγος παρὰ τὸ τραγεῖν ὡς φάγος* Eust. 1553, 34.

et adjectiva: Ἰδοι ὀφθαλμοί, Λάκος ἦχος Hes. Θορός et Θούρος, ὄλισθος, ὄλος i. q. ὀλός, φυγός v. ad Phryn. 434. Sed jam propius propiusque accedimus ad eam partem, in qua anomalia dominatur; quae lenibus orsa principiis sensim ita ingravescit ut nullius regulae vinculis adstringi possit. Hic primum sub adspectum venit systole vocalis principalis: πλυνός συστέλλει τὸ υ καίτοιγε τὸ πλύνω ἐκτείνει Herodian. Μον. p. 33. neque secus τρίβω τρίβος, ξύρω ξυρός et ξυρόν, sed hoc Schol. Il. X. 113. metri causa correptum dicit et Arcadius Photiusque ypsilon longum habere affirmant, Moeris anceps et mutabile pro ratione dialecti: μακρῶς ἀττικῶς, βραχέως ἑλληνικῶς. Τῦφος retinet vocalem longam; de adjectivo στυφός nihil constat; nam apud Arcadium p. 84. τὰ εἰς φος δισύλλαβα κύρια ¹²⁾ ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ υ βραχεῖ ὡς κρυφός καὶ στυφός, pro hoc ponendum est substantivum συφός, ¹³⁾ ex eo vero quod Herodianus π. Μον. 41. dicit στρυφνός ypsilon longum habere, suspicari licet ejusdem mensurae esse στυφός ut ab eodem verbo στύφω ductum; nec multum obstat quod in στυφοκόπος corripitur. Haud minus inconstantiae in diphthongis: ἐκ τοῦ σκαίρειν καὶ σπαίρειν παράγονται σκάρος καὶ σπάρος Epim. Cram. I. 392. Sch. Il. XIII. 443. alpha utrumque correpto; attamen apud Ennium trochaei mensuram habet; quin dupliciter scribitur σαρός et σαιρός Hes. Μανός ὁ μαινόμενος Suid. quomodo pronunciandum sit incompertum habemus sed φανός primam intendit et ab eodem verbo natum est φηνός ὁ λαμπρός Arcad. 63. unde Schol. Od. III. 372. aquilae subalbidae nomen φήνη impositum putat; similiterque ἐπίξηνον ad ξαίνω referunt Sch. Il. XI. 261. αὐτόκρανος λόγος Aeschylus pro αὐτοτελής alpha certe producto. In aliis geminatur consona ἐκ τοῦ σαίνω παρῆνται ὁ σάννας ἢ σάννος (sannio) Eust. 1792, 8. a χαίνω χάννος, quod eidem aëolicum

12) Hic inseri debet ἡ τοπικά (Κύφος) quod in seq. versum translatum est.

13) Hoc significatur in Epim. Cram. II. 372. et 385. τὰ εἰς φος δισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικὰ βαρύνονται εἰ μὴ ἔχοι τὸ υ συνεσταλμένον σημαίνοντα τοπικὴν ἔννοιαν scr. ἢ σημαῖνοι τ. ε. ut συφός peletticum.

videtur 1778, 18. Quae supra tres syllabas habent vocalem simplicem accipiunt βασκαίνω βάσκαρος, ταργαίνω τάργαρον etc. quibus contrarium Σκυδμαινός σκυδρωπός Hes. non sincere scriptum videtur; φαεινός vero non a φασίνω derivatum est sed utrumque a φάω vel φάος. Neque aliter fit verbis quae in *ρω* exeunt, καθαίρω καθαρός, γεγαίρω γεγαρός, μαρμαίρω μάρμαρος, γαργαίρω γάργαρος, ἐναίρω ἔναρος. Diphthongus *ει* eidem imparilitati obnoxia est. Nam plerumque quidem huic iota auxiliare detrahitur epsilo in omicron mutato: ὥς σπείρω σπόρος, φθείρω φθόρος, οὕτως πτείρω πόρος Sch. II. XXIV. 11. quibus Arcadius 68. addit πτείρω πτόρος ὁ πταρμός, εἶρω ὄρος,¹⁴⁾ μείρω μόρος· σεσημαίνεται τὸ δαρός· ὁ δεδαρμένος, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται, ubi aut εἰ μὴ ἐκ τοῦ δαίρω scribendum aut solum καὶ delendum est; nomen ipsum memoria intercidit, nec πτείρω nobis innotuit sed πταίρω, unde πτάρος derivandum erat sed placuit πταρμός dicere ut σαίρω σαρμός. Eandem viam insistunt hyperdisyllaba ἀγορός ἀγορά, γρήγορος sive ἐγρήγορος, μετήγορος etc. Verum fit etiam ut non iota eximatur sed epsilon verbo insertum στίχος, στίβος, vel ut *ει* mutetur in *οι*, κλείω κλοιός, cui simile videtur κοῖον τὸ ἐνέχυρον Hes. id est ὑποκείμενον a prototypo κείω τὸ κείμεναι, praeterea στοῖχος, αἰιδός, ἀμοιβός, λοιπός etc. Singulare est ἱμείρω ἡμερος substantivum et adjectivum eodem accentu. Num diphthongus integra ad nomen transire possit, valde dubium; nam proprii Ἀμειβός Sch. II. XX. 329. atque femininorum ἀμείβη et πείθη scriptura, ut antea dixi, minime certa; nec satis testium habet φειδός. Choeroboscus Gram. II. 273. φείδομαι—τὸ δὲ φείδως (sic) ῥηματικὸν ἐπεκράτησε διὰ τοῦ *ι* γράφεσθαι, pro quo in Etym. Gud. 548, 48. φίδος editum est barytonum, cuius prosodia ut videtur, non alia fuit quam aoristi πεφίδοντο, unde illud derivari potuit ut ab ἔφηνγον φηγός. Verum enim apud Callimachum legitur φιδός iota producto, quod nescio qui admitti possit; nam qui nomen

14) Sic et Schol. Dion. Gramm. 649. Veri similis est ὄρος sursum quiddam et eminens significare, id est terminum τέγμα, ab ὄρω excito, erigo.

ἴρος ab *εἶρω* derivatum volunt Sch. Od. XVIII. 6. fidem non merent; *φοιδός* analogiae conveniens sed ignotum est; *φειδός* Eustathius p. 537, 40. testatur κατὰ παλαιὰν κωμωδίαν dici et confirmatur comparativo *φειδότερος* Stob. Flor. Tit. 88, 25. (nisi *φειδωλότερος* fuit) ceteroqui incomparabile. Sed et *οὔλος*, *οῦλος* et *ἴουλος* via prorsus solitaria ab *εἰλλω* deducta sunt v. P. I. §. 4. Vocales simplices non mutantur nisi *s* in *o*, cuius enallagae exempla infinita praebent verba penultimae purae *θρέω θρόος*, *θέω θοός*, *φέρω φόρος*, non ita multa genus alterum verborum *ἔλκω ὀλκός*, *ἔχω ὄχος*, *κένσαι κοντός*, *ἔψω ὄψον* Athen. 277. A.¹⁴) παρὰ τὸ ἔρχω ὄρχος ἢ κατὰ τάξιν φυτεία v. Prolegg. 369. ¹⁵) et vocali utrinque mutata *ἐρέφω ὄροφος*, cui nemo perfectum *ὄροφα* substructum ibit. Consonarum nulla consequitur mutatio nisi qua renovatur verbi forma primigenia *δέχομαι δοχός* et *δοκός*, *βροῦχος* παρὰ τὸ βρύκειν Sch. Il. XXI. 12. unde etiam affinia camparum et locustarum vocabula *βρούκη* sive *βροῦκος* eruca, *βρώνη*, *βρόκος*. sed *βροῦχος* proxime a *βρύχω*. Schol. Hes. Scut. 366. *τύκος* ἀπὸ τοῦ τύκω, cuius extat aoristus *τετυκέϊν*, et ab altero themate *τύχος*. Sed spissiores consonae exlenuantur, *τριζω Τριγὸς τρυγών* Hes. *κράζω*, cuius alpha longum, *κράγος* et *κραγός* v. Parall. 506. ¹⁷) et item *κρανγός* picus et *κραγγών* pica; *κλάζω* clango *κλαγγός* ut *κλαγγή*,

15) Cum hoc Eustathius 868, 3. confert *ἐπομαι ὀπάζω*, *ὀπαδός*, quae trope frequentissime conjuncta est cum derivatione sed nullam certam sequitur regulam: *ἐργον ἐργάνη ὄργανον*, *ἐργω (εἰργω) ὄρχμη φραγγμός*, *ἐλπομαι ὄλη* Hes. *Ὀλλύγη ἢ ἀνάπανσις* Arc. 154. et *ὠλλύγη νυσταγμός* Hes. ab eodem verbo sunt ut *ἐλιννός* dies feriatus. Eaue trope modo in forma posita est ut *ἐχμάζω ὀχμάζω*, *ἐρχάνη ὀρχάνη*, modo alium intellectum facit *ἐργάζομαι ὀργάζω (wirken, durchwirken)* subigere) *ἐχυρός* et *δχυρός*, quorum illud non solum de locis sed etiam de hominibus hominumque actionibus dicitur, *ἐχυρός* de locis modo. cf. Jacobs, ad Philostr. 283. Ropp. ad Thuc. I. 35.

16) *Ὀρχοι φυτῶν ὄρθοι πορεύονται* Philostr. Imagg. I. 6, 771.

17) Arcad. 47. *τὰ διὰ τοῦ αἰγὸς ἐπιθετικά καὶ μὴ ἐθνικά βαρύνεται*, *φαιγός*, *κραγός*. Τὸ δὲ *κράγος* ὁ *κρανγαστικός* βαρύνεται, καὶ τὸ *Μάγος* ἐθνικόν, ubi prius *βαρύνεται* in *δένεται* mutandum, (cum *κρανγαστικός* in *κρίνασμός*. Alter haec constituit Meinekius Com. Fr. II. 544.

σπίζω σπίγγος et σπίνος, cui simile πλάζω (πλάνη) πλάνος. Πι semper ad simplicem redigitur sive tenuem κόπος, τύπος, ῥύπος, sive mediam σκάπτω ἔσκαφα σκάφος EM. ut κνάφος, τάφος, κύπτω κέκυφα κυφός Eust. 1431, 43. κρύπτω κρυφός, sive etiam mediam καλύβη καλυβός id est παστάς nuper inventum in Inscr. Alexandrina Mus. Rhen. Ann. XLII. 209. Nec manet σσ sed cedit primitivae; nam a πήσσω πήγνυμι existit adjectivum πηγός et substantivum πάγος alpha correpto sed pagus protento ¹⁸⁾ τάσσω ταγός, πτήσσω πτώσσω πτωχός ¹⁹⁾ et hyperdissyllaba μειλίσσω μείλιχος, ταράσσω τάραχος, φαρμάσσω φάρμακον, μαλάσσω μαλακός et μαλάχη.

§. 4. Nunc exponam de consonis auxiliaribus sive ut minus latine sed significantius dicam formativis; quarum duo genera sunt, unum verbi ipsius motus regens et moderans; alterum aliunde receptum. Illuc pertinent tres illae consonae quae et tres verbi passivi personas distinguunt et pro veterum opinione dehinc ad nomina conformanda transferuntur: τριῶν ὄντων τούτων τοῦ βέβρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, ἐκ τοῦ πρώτου μὲν τὸ βρώμῃ ὡς τρώμῃ, ἐκ δευτέρου δὲ βρωῖσις, ἐκ δὲ τοῦ τρίτου ἢ βρωτός Eust. 1653, 53. Cum βρώμῃ ceterisque P. I. allatis congruunt θυμός παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ Sch. II. XV. 500. et ab homonymo verbo θύμος sive θύμον,

18) Festus et Servius ad Georg. II. 382. *pagi dicti a fontibus, quod eadem aqua uterentur* (pagani). Sch. Aesch. Prom. 118. πάγος παρὰ τὸ πήσσεσθαι ἐν αὐτῷ τὰ ὕδατα ἢ διὰ τὸ τὰς πηγὰς ἐξ αὐτῶν κατέρχεσθαι. Quid verum sit monstrat Hesychius πηγάδα interpretans γῆν πεπηγυῖαν et Θρόμβος ὑψηλὸς τόπος, Θρόμβοι αἶμα πεπηγός ὡς βουνός. Schol. Soph. Trach. 702. θρομβώδης ἐπηρμένος. Θρόμβος γὰρ ὁ ὄγκος, hoc a τρέφω ductum ut a στρέφω σιρόμβος. Synonyma junxit Apollonius II. 737. πηγυλὶς περιτείροφε. Glossae Graecolat. grumus θρόμβος, quorum illud de acervis lapidum dicitur, hoc significat αἶμα πεπηγός ut Galenus dicit de Atr. Bil. II. 106. T. V. sive πάγον αἵματος Aret. Sign. Acut. II. 7. Κροῦμαι μύξαι Hes. hoc est mucus spissus, concretus, congelatique similis; Κρώμαξ σωρός λίθων id. quod Doederlinus cum grumus confert. His affinia sunt cruor id est sanguis congelatus et cremor sive lac spissatum.

19) Πάχος et ῥῆχος, quorum accentus fluctuat, a φράσσω fortasse unde synonymon φραγμός. Α πτύσσω litera ηηα detracta, altera addita πυκνός ut πύξ.

θυμός, χυμός, ²⁰⁾ σεισμός, λευσμός, et a non puris ψαλμός παρὰ τὸ ἔψαλμαι ὡς τέτιλμαι τιλμός EM. νυγμός, σκυλμός etc. In illo genere, quoniam penultimam longam esse oportet, epsilon mutatur in ω, βλωμός i. q. βόλος bolus, ζωμός etc. v. Parall. 692. quibuscum δόμος et γόμος non pugnant. In altero hac molitione opus non est, στολμός, φλογμός, φορμός, πλοχμός et a πέτω πότμος casus. Sed epsilon integrum et immutatum retinent κρεγμός, κροκυλεγμός, φλεγμός αἷμα Hes. nisi hoc sumtum est ex grammatica Thespidis tragoedia, quam tractat Bentlejus in Ep. ad. Mill. 491. sq. Diphthongus αι in transitu vocalem postpositivam amittit δαρμός, παρμός, σαρμός etc. nonnunquam etiam ει, ἐρείκω ἐρεγμός, ἀγείρω ἀγερός (et ἀγνρός) sed alibi abit in ο, κείρω κορός Schol. II. XXIV. II. εἶλω ὄλμος (ut κυλίνδω κύλινδρος) εἶρω ὄρμος sertum, semel in οι, ἀλείφω ἄλοιμός, quod non vereor ne quis supra dictis ἀμοιβός etc. aequiparet; semel incorrupta manet εἶρω εἰρμός. Quibus subjiciam praeceptum Grammatici de Quant. T. II. 291. τὰ εἰς μος καθαρόν οὐ παραλήγεται τῇ (adde ει) διφθόγγῳ, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως σχῶσιν αὐτήν, φιμός, κημός· προσκεῖται τὸ καθαρόν διὰ τὸ εἰρμός καὶ σεισμός, καὶ εἰ μὴ ἀπὸ συναιρ., διὰ τὸ δεῖμος, (Δεῖμος) quod quia divinae personae nomen proprium est, ad amussim analogiae aequiparare non conabimur. Ceterum admodum nihil refert utrum haec nomina in μη et μος a prima perfecti passivi repetantur an a futuro τίσω τιμή Cram. II. 264. ῥώσω ῥώμη ὡς γνώσω γνώμη EM. 705, 42. κόψω κομός 528, 40. etc. Namque plurima nascuntur a verbis, quorum neutrum tempus in usu fuit, ipsumque θύω τὸ ὀρμῶ, unde θυμός, θύσις et θύσα arcessunt, ultra imperfectum non declinatur. Quae Eustathius his adjicit βρωμα et βρωτός, ad aliam declinationem referenda sunt. Sed inveniuntur etiam nomina in σος exeuntia quae Grammatici futuro subjicere solent: νῆσος ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ κολυμβῶ et ῥυσός παρὰ τὸν ῥύσσω μέλλοντα EM.

20) Barytona οἶμος et τιμος Grammatici femininis subjiciunt. Κνήμη et κνημός fortasse a κνάω κνάμπω, illud proprie suffraginem, hoc anfractum significans.

ταρσός ἀπὸ τοῦ τείρω τέρω Sch. Theocr. XI. 37. τέρσοντο ἐξηραίνοντο, ἐξ οὗ καὶ ταρσός Sch. Od. V. 152. v. Dissert. V. §. 4. Adnotam. παλινόρσος ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφειν· ἢ ἐκ τοῦ ὄρσω αἰολικοῦ EM. 642, 27. et hoc credibilis videtur quam illa enallage literarum τ et σ, quae duplici scriptura nominis heroici Ὀρτίλοχος et Ὀρσίλοχος (ut ὀρσίπους) parum comprobatur v. Spitzner. ad Il. V. 549. Et syntheton Ὀρσοδάκνη ζωύφιον ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον Hes. indicium praebet fuisse substantivum ὄρσος²¹⁾ vel ὄρσον vel ὄρσα significans idem quod ὄρμενον, ὄρπηξ, ὄραμος id est germen, surus, surculus, ab eodem verbo ὄρω orior.²²⁾ Ab αὖω (αῦος) natum est αὐσός i. q. αὐσταλέος, nec respuimus Eustathii sententiam 1547, 48. βάνανσος euphoniae causa antelatum esse legitime composito βάνανσος. Quippe diphthongus αυ in duabus continuis syllabis praeter factiticiam αὐταντος non iteratur. A τρύω non solum Τρύσις νόσος sed etiam Τρυσσός νοσερός Hes. quod rectius τρυσός scribitur Theognost. 24, 21. a κάμπτω Καμπός καμπύλος, ut κομπός praeteream, cuius origo disputabilis²³⁾ et λειψός, quod sermo proletarius recepit pro ἐλλιπής v. Ducang. Neutrius generis est τέλσον i. q. τέλος a τέλλω emineo ut ὄρος terminus eminens. Reliqua huius terminationis exempla, quam semper penultima vel positione²⁴⁾ vel natura longa praecedit, collata sunt in Prolegg. 419. Hoc autem sigma cur a verbo translatum credamus eo minus causae habemus quod idem aliis orationis partibus adhiberi solet et aliunde ductis: ἐκ τοῦ ἄπτω τὸ ἄφαρ καὶ τὸ αἴψα ἡγουν συναπτῶς Eust. 1107, 40. ὀψέ ὀψιος

21) Ὀρσοι τῶν ἀνῶν οἱ ἔσχατοι γενόμενοι, non diversum videtur ab ἔρσαι agnelli. Cum verbo ὄρω cohaerent βορσός ὁ σταυρός Hes. ὀρσότης ἡ ὀρμή, quod Herodianus reprehendit π. Μον. p. 40. et laxius ὀρσός ἀπὸ τοῦ ὄρσαι Schol. Hes. Th. 293.

22) Schol. Il. XXI. 37. ὄρπηξ παρὰ τὸ ὄρω πλεονασμῷ τοῦ π, ut πείρω πόρπη et πόρπαξ, κόλπος παρὰ τὸ κοῖλον Sch. Il. VI. 467. Ὀρμενος ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος διὰ τὸ ἐξορούειν Eust. 899, 15.

23) Phrynichus App. 6, 20. κομπός ὁ πανούργος οἷον κόπιων τινά. AMI, quos Boissonadius nominat ad Aristaeon. p. 370. a κόμπος, sed significatio magis ad κοσμεῖν, κομμοῦν convenit.

24) Hesychius Πεσός παρὰ τὸ πέπτειν, quo dubito an melius reperiri non possit.

παρὰ τὸ ἔπω τὸ ἀκολουθῶ EM. πῦρ — πυρσός, quod primitivi sui significationem recuperat compositione *πυρσοτόκος*, *πυρσογενής*, *ῥαιβός*, *ῥαιψός* et *ῥαμψός* *καμπύλος* Hes. *γλεῦκος* *γλεῦξις* seu *γλύξις*, *μόριμος* *μόρσιμος*, ὠκίς (*ἀκή*) *ὀξύς* v. Wernick. ad Tryph. v. 192. et *φοξός*. Et ejusdem literae interventu interdum etiam verba a verbis derivantur. De *πορσύνω* quidem disceptant utrum a *πόρος* profectum sit an ab aeolico futuro *πόρσω*, quod pro se ipsi fingunt EM. 683, 45. Sch. Opp. H. I. 742. Sed *δέψω* non temere cum *δέφω*, et *ἔψω* cum *πέψαι* mihi composuisse videor ad Buttm. 46. quo loco illam quoque pleonasmī speciem attingi, cui Grammatici *ἴξον*, *ῥῖνειξα*, *εἴξασι* subjiciunt cf. Ahrens. dial. aeol. 174. Consonarum cliticarum tertia cernitur non solum in adjectivis, *δετός*, *φθιτός*, quorum inenarrabilis copia, sed etiam in substantivis *Δρατοί* οἱ ὀφθαλμοί EM. *μάτος* ἡ *ζήτησις* Galen. Gloss. quod masculini similis videtur quam neutrius, *νότος* ventus, cujus proprium est epitheton *madidus* a verbo *νώ* τὸ ῥέω ut supra dixi Diss. I. §. 7. *μίτος*, *κρότος*, a verbis thematicis *πότος*, *στροφήτος*,²⁵⁾ a non puris *ῥάκτος* id est *φάραγξ* Hes. *σκηπτός*, cujus consona ultima ad terminationem pertinet ut in *κλέπτης*, *ῥάπτης* v. Parall. 348. et a *φέρω* *φύρτος* sed indidem *φερτός*, nam adjectiva servant vocalem praesentis *σεπτός*, *στρεπτός*, *θρεπτός* sine ullo respectu perfecti passivi *τέθραμμαι*, *ἔστραμμαι*. Diphthongorum vicissitudo nulla praeter quod *αι* et *ει* ante *στ* propter inconsequentiam ad speciem perfecti passivi accommodantur *χαρτός*, *σπαρτός*, *φθαρτός*, *εἰμαρτός*, *ἰμερτός*, *ἐγερτός*, sed ab alia perfecti forma *ἐργηγορτί* et *μορτός*. Ceterae diphthongi a verbis in *ρω* exeuntibus absunt; ante *κτ*, *πτ* et *στ* nulla est quae consistere non possit, *ἄδεικτος*, *ἐπίεικτος*, *εὐκτός*, *ἀπαράλειπτος*, *φρευκτός*, *οἶκτος* ab *οἶζω* et *εἰρκή*, quae unica sunt hujus terminationis substantiva;²⁶⁾ *αι* vero non reperitur, quia ne verba quidem.

25) A voce aeolica differt *στρατός* accentu periecticorum proprio et enallage vocalis, quae in latino *stratum* apparet. Nos Germani similiter stratopedum vocamus *Lager*, *Heerlager*.

26) Etiam adjectivorum in *κτος* et *πτος* copia non magna est, eorumque nonnulla diphthongum cum vocali commutant, non solum

§. 5. Cum supra allatis *θήκη* et *μύκη* P. I. §. 4. conferenda sunt nomina in *κος* exeuntia: *αῦω* (*αῦος*) *σανκός* siccus, *δαίω* *δαῦκος* ὁ *θρασύς* Hes. ut *θερμός* et *calidus* pro audax dicitur, idemque herbae nomen est, cujus *ιδίωμα* *πυρῶδες* Schol. Nic. Th. 94. ²⁷⁾ *μύω* *μυκός* ὁ *ἄφωνος* Hes. latinum *mutus*, et ab eodem verbo *μῶκος* *sanna* vel *sannio* atque *μουκίζω* idem significans quod *μυχθίζω* et *μυκτηρίζω*. Adde etiam *φάω* *φαικός* ὁ *λαμπρός* *παρὰ τὸ φαίνειν* Hes. qui pro vero etymo substituit usitatum more tralaticio; ὥς *παρὰ τὸ σάω* *σάκος*, *θάσσω* *θᾶκος*, *οὔτω* *σώζω* *σῶκος* Schol. II. XX. 72. et EM. 742, 14. Horum nominum primum si est masculinum quod vulgo *σάκος* scribitur, illi a *σάω* (*σῆθω*) repetivisse videntur; nam saccis sive linteis etiam ad cribrandum utimur. Sed fortasse de neutrali *τὸ σάκος* loquuntur, quod nonnulli ad *σάω* servo referunt, quia scutum corpus protegat scilicet. Mercurii cognomen sive a *σάω* *τὸ δρμῶ* ductum est sive *sotera* significat ab homonymo *σάω*, certe kappa non a stirpe verbi sed terminationis causa accepit. *Θᾶκος* a *θάσσω* profectum esse adducimur duobus exemplis, *λευκός* *παρὰ τὸ λεύσσω* Sch. II. III. 121. *γλανκός* *παρὰ τὸ γλαύσσω* Sch. Od. I. 221. quibus Merrickius ad Tryphiod. p. 514. gloss anglicum et theodiscum *glau* comparat. Nec tamen repudiem thema scholicum *θῶ* *τὸ τιθῶ* EM. 441, 11. similiterque suspicor *σηκός* stabulum a *στῆσαι* derivatum esse ut synonymon *σταθμός* — *ἐπεὶ καὶ τὸ στῆσαι ἐπὶ σταθμῆσεως λέγεται* Eust. 1525, 27. et *σηκοῦν* pro *ιστάναι* omissa consona quae in alio hujus familiae nomine excidit *σανρωτήρ* *παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ σταυρωτήρ τις ὢν* οἱ δὲ *στύρακα* λέγουσιν Orion. 141, 27. et hoc ab eodem unde *στῦλος*, *στήλη* et *στήριγξ*. ²⁸⁾ Hujusmodi autem syllabis finalibus mirum quantum affluit sermo

ῥεικτός et *ῥικτός*, *ψευκτός* et *φυκτός*, *πυστός* et *πυστός* congruentia perfectis sed etiam *στειπτός* et *στιπτός*, cujus perfectum est *ἔστιπται*.

27) Hesych. *δανχμών* *ξύλον εὐκαυστον δάφνης*, cui praeter *χ* insertum est *μ* ut *αὖω* *αὐχμός*.

28) *Ἀτρεκής* cum *ιρέω* compositum esse EM. et *ἐνδυκός* cum *δύω* Sch. Apoll. I. 907. non solum his persuasum fuit sed etiam Buttmanno Lexil. I. 180. *Ψεκάδες καὶ ψιάδες Ἡρωδιανὸς ἀποβολῇ καὶ μετα-*

graecus, plerumque ab una quatuor liquidarum incipientibus, easque Analogetici syllabae futuri principali attexi *figunt*: ὡς παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα τὸν σημαίνοντα τὸ χωρῶ γίνεται χηλός ἢ κίβωτος καὶ παρὰ τὸν βήσω βῆλος, οὕτω ἀπὸ τοῦ δείσω δειλός Choerob. Cram. I. 193. ἐκ τοῦ θήσω γίνεται ρηματικὸν ὄνομα θήλη EM. 450, 30. μήλη παρὰ τὸν μήσω p. 584, 49. ὁ εἰς σω μέλλων τὴν σω τρέπει εἰς λη πάσω πάλη, ἀνθήσω ἀνθήλη, εἰ δὲ ἔξει διπλοῦν, προσέρχεται ζεύξω ζεύγη, τρώξω τρώγη 662, 14. παρὰ τὸ στρέψω στρέβλη ὡς στήσω στήλη 729, 48. et omissa futuri mentione ἀπὸ τοῦ στῶ στῦλος ὡς χῶ χύω χυλός. Eodem modo inter se comparata sunt βᾶω βηλός, φᾶω φαλός lucidus, δαῖω δαλός, καίω κήλεος περικηλος, αὖω αὐλός, θραύω θραῦλος et diverso accentu τραυλός²⁹⁾ ζέω ζῆλος, βύω Βυλλά βεβυσμένα Hes.³⁰⁾ φύω φύλλον, μύω μύλλα τὰ χεῖλη. De nominibus in *μος* et *μη* exeuntibus quid statuerint, supra exposui §. 4. De tertia liquidarum eadem dictitant: ψῶ ψήσω ψηγός ρηματικὸν ὄνομα p. 817, 53. ἀπὸ τοῦ σμῶ σμώνη· τοῦ δὲ σμῶ ὁ μέλλων σμῶσω Theognost. 115. unde significatio fit eum ζῶω ζώνη καὶ χῶω χώνη p. 87. pariter ad futurum revocasse, idemque significari in EM. 247, 39. δανός ἀπὸ τοῦ δαῖω. Neque aliter de quarta: παρὰ τὸ νῶ ὁ μέλλων ναρός 597, 43. v. Prolegg. 259. πηρὸς ἐκ τοῦ πῆθω πῆσω 671, 1. quo aptiora afferri poterant θράω θραῦρος fragilis, ῥώομαι ῥωρός ὁ ἰσχυρός Hes.³¹⁾ Haec pauca ex ingenti cumulo excerpsi non quo placeret haec futurorum enormium et ineffabilium confictio sed ut priscum scholae morem adumbrarem eademque opera ostenderem quanta sit

θέσει, ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ ψῶ παράγωγον ψίω, ἀφ' οὗ ψιάς (καὶ ἀπὸ τοῦ ψάω ψακάς) EM. 818, 48. Cum σπέος *speeus* Hesychii interpretes conferunt ὡς συστραφῇ ὕδατος et aqua.

29) Latine *pae infra* dicitur ἢ τραυλίζουσα.

30) Uno lambda scriptum est Σχορόβυλος κἀνθαρος hoc est *scatadaeus qui pilas stercoris volutt* Plin. graece βύλλαρος dictus et Βύρδος κἀνθαρος Τυβήνοί; latine fullo. Illud fortasse scribendum est σχωρόβυλος vel σχωρόβυλλος, quippe a σκῶρ.

31) A ζᾶω fortasse ζωρός vivus, quo intellectu aqua viva, color vivus pro mero nativoque dicitur. Μεσόψηρος ἡμίτηρος Hes. hoc a ζῶ scabo, illud a ψῶ tergeo.

nominum verbalium abundantia et varietas. Verum praeter liquidas assumuntur etiam mutae; primum in verborum puro-rum derivatione κλάω κλάδος, βάω βάδος,³²⁾ χλλω χλιδή, αὔω αὐδή, ῥώομαι ῥόθος id est ὀρμὴ μετὰ ψόφου Hes. κνύω (rado) Κνύθος ἄκανθα μικρά et Κνυθόν σμικρόν Hes. unde Κνῦ τὸ ἐλάχιστον, quod latine ramentum dicitur, ψάω ψῆφος, κνάω κνήφη, tum etiam in aliis; nam ab ἔλλω (ἔλλω, εἰλλῶ) profectum est βολβός et βόλβα vulva, Δολφός ἡ μήτρα Hes. et δελφύς ut Βελφοῖ, βελφίς et alia quae Salmasius confert ad Capitol. V. Anton. c. 12. ab οὔλω (οὔλε) nisi conjectura fallit ὄλφος, a φλύζω φλοῖσθος. Universa autem exemplorum, quae ante oculos posita sunt, series manifestum reddit Graecos ab uno verbo dissimiles produxisse nominum species significatione dispari, vel vocali thematis varianda vel mutatione consonae quae terminationis est prima; nam ab eodem θρέω et θρηῖνος ducitur et θρυῖλος, a χέω χόλος ut a σέω (σεύω) σόλος, βδέω βδόλος³³⁾ et indidem χυλός, χυμός³⁴⁾ χόννος, a ζέω ζύμη, ζωμός, ζῦθος, quod Virgilius fermentum vocat, a ψάω ψηρός et ψωρός ψώρα, a σαίρω σάρος et σωρός cumulus rerum in unum grumum conversarum, a πέτομαι (ἐπτῆν) πτηνός et πτέρον rentento epsilo ut a

32) Sch. Arist. Avv. 42. (οὐκ) εἶρηται μὲν ὁ βάδος, ὅμως γε μὴν οἱ κωμικοὶ παίζειν εἰώθασιν τοιαῦτα ὡς Εὐπολὶς Τισιφῶν ὃ βαιψοδέ. Meinekius Fr. II. 543. finxit igitur, inquit, a βαδίζειν substantivum βάδον. Ac simile quid etiam Eupolis luisse censendus est, quantum quale id fuerit ut quisquam assequetur. Ad conjecturam proximum est τίς ὁ σόλος ὃ βαιψ. Aristophanes grammaticus Eust. 1627, 44. Καλλιμαχος ἔφη τῷ γ' ἐμῷ δόκω ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει· καὶ τις ἕτερος βάδον τὴν βάδισιν· καὶ οὐδέν τι τούτων πεπαιγμένον ἔστιν. His simile est σόλος pro σόβησις.

33) EM. 282, 28. pluribus utitur exemplis sed minus appositis. De χόλος et χολή plerique consentiunt, quia ira effervescentibus bilis diffundi dicitur.

34) Galen. de Temper. Simpl. I. 38, 449. T. XI. ὑπὸ τῶν περὶ Ἀριστοτέλην καὶ Θεόφραστον ἡ γευστὴ δύναμις ὀνομάζεται χυμός ἀπὸ τοῦ μ τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης· ἡ δ' ἐξ ὕγρου καὶ ξηροῦ σύστασις ὑπὸ θερμοῦτος πεφθέντων χυλός· παρὰ μέντοι τοῖς παλαιοτέροις Ἀτιτικοῖς καὶ Ἰωσιν ἑκατέρω διὰ τοῦ μ γέγραπται ὡς παρὰ Πλάτωνι καὶ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς. Apud Aristophanem modo χυλός invenitur, apud Platonem utrumque.

σχῆν σχερός αἰγιαλός Theognost. 12, 7. et adverbia ἐν σχερῇ ἐπισχερῶ i. q. ἐξῆς. Et quis nescit inter ξέμβος et ξόμβος, στρόφος et στρόμβος, στραβός et στρεβλός, σκάρος et σκαρ-θμός, κόπος et κόμπος, φύλον et φύλλον quantum intersit! At χυλός et χυμός, τόρος sive τόρνος³⁵⁾ et τόρμος sive τόρμη, σάρος et σαρμός, notum est quam angusto se contingant intervallo, quodque in φωνή et φήμη vulgo servatur discrimen, neglexit Pindarus Ol. VI. 108. Haec subtilius eliminare mihi non licuit summas rerum tradere conanti. Sed ab hoc aditu januaque patefacta fortasse alius quis penetrabit ulterius ac si non omnium terminationum proprietatem eruere potuerit, tamen multarum terminos accuratius constituet et ubi natae, quo traductae sint, probabiliter demonstrabit. Hinc autem pendet distinctio significationum sine qua sermonis graeci intelligentia nulla ne cogitari quidem potest. Ceterum quem in nominibus primae declinationis tenendum putavi ordinem, eum hoc quoque sequutus sum loco, ut nomina a verbis oriunda ponerem, non contra ut veterum nonnulli ἐλέγχω ἐκ τοῦ ἐλεγχος EM. 327, 25. ῥύπτεσθαι τὸ ῥύπον ἀφαιρεῖσθαι παρεμπιπύσει τούτου (scr. τοῦ τ) Sch. Arist. Ach. 15. quod si ita esset, ῥύπτεσθαι significaret sordidare; sed significat sordes auferre, eluere, et ῥύπος id quod eluitur, ut a κόπτω κόπος, τύπτω τύπος, ἐκ τοῦ χαλέπτω χαλεπός Schol. Hom. in Cram. Anecd. Paris. T. III. 143. Nec me adjunxi Buttmanno a verbis perispomenis nomina repetenti Gramm. II. 397. quamvis idem suadeat Herodianus, qui ὄρος ab ὄρῳ ducit in Schol. Dion. 649. et Heraclides qui πάτος a πατῶ Eust. 734, 47. Sed contrarium Herodianus in sua persona tuetur π. Μον. p. 24. τοῦ αἰνῶ ὄνομα προκατῆρξε, διὸ καὶ περισπᾶσθαι et apud Arcadium p. 149. περισπῶνται τὰ ἔχοντα προνύπροντα ὀνόματα φόβος φοβῶ, κόπος κοπῶ, κτύπος κτυπῶ, cui accedunt inferiores Epim. Gram. I. 330. τοῦ οἰκῶ προκατάρχει τὸ οἶκος, οἰνῶ οἶνος, οἰστῶ οἰστρος et Theognost. 148. ἀπὸ ὀνόματος δῶρον δῶρω, φωνή φωνῶ, χώρος χωρῶ etc. κύκλος κυκλῶ, ἄμιλλα ἀμιλλῶ Anecd. Bekk. 1289.

35) Eustath. 1533, 10. οἱ πλείους ταῦτόν οἶδασιν τόρνον καὶ τόρον.

Pars III.

De nominibus tertiae declinationis.

C A P. I.

De nominibus in $\overline{o\varsigma}$ exeuntibus.

§. 1. Vocabulorum, quae in hac disputationis parte tractaturus sum, haec erit partitio ut primo loco ea ponam quae praesentis formam vel integram vel levi quadam mutatione contactam repraesentant, secundo paronyma, tum quae aequo et pari jure ab utroque fonte repeti possunt vel etiam a neutro. Hujus postremi generis numerus non exiguus, secundi autem et primi silva prope immensa est et saepe tanta ambiguitas atque implicatio ut alterum sine altero disputari non possit. Quorum omnium exempla quum in bono lumine collocavero, tum de prosodia et declinatione, quantum opus est, adjiciam. Verbalibus igitur adnumeramus quae a verbis congeneribus sola terminatiane distant nihil morati arbitria eorum qui ordine inverso verba nominibus supponunt tanquam prius natis ut Schol. II. III. 97. *ἐκ τοῦ κλέος κλέω* et EM. 726, 52. *ἀπὸ τοῦ στέφος στέφω*, idemque 319, 8. *παρὰ τὸ ἔθος γίγνεται ἔθω ὡς μένος μένω, σθένος σθένω*, quibus succinit Choeroboscus Cram. II. 278. *παρὰ τὸ χρέος γέγονε χρέω καὶ ἐν πλεονασμῷ χρεῖω.*¹⁾ Nam praevertit Apollonii auctoritas contrarium tenentis: *ἀπὸ τοῦ δέω καὶ χρέω τὸ δέος καὶ χρέος* Synt. III. 15, 237. *κλείω — ἀφ' οὗ τὸ κλέος* ibid. 32, 281. *τῷ χρέω παράκειται τὸ χρέος ὡς τῷ ἔπω τὸ ἔπος* de Adv. 543. cujus sententiae plerique subscripserunt posteriorum: *τὸ*

1) H. Stephanus in Thes. statuit *μήδομαι* a *μῆδος* potius derivatum esse quam contra; *si enim*, inquit, *μῆδος* ex *μήδομαι* *factum* esset, *quidni itidem μέδος* ex *μέδομαι* *haberemus*? Ceu vero necesse sit a similibus similia nasci.

πλέκος ἐσχημάτισται ἀπὸ τοῦ πλέκω ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω βλέπος καὶ ῥέω ῥέος Sch. Arist. Pac. 526. παρὰ τὸ ῥέω ῥέος ὡς κλέπτω κλέπος Sch. Aesch. Prom. 400. παρὰ τὸ εἶδω εἶδος ὡς θάλλω θάλλος, τεύχω τεῦχος EM. 295, 50. Hanc igitur rationem sequuti nomina distribuemus sic ut verba solent, in pura et non pura, primaque in fronte collocamus Ἄος τὸ πνεῦμα Hes. φάος, ῥέος, κλέος, et quae Herodianus composuit Eust. 1746, 9. Cram. I. 226. ἀπὸ τοῦ κνύω Ἡσιόδου κνύος ὠνόμασε ὡς ἀπὸ τοῦ φλύω φλύος καὶ θύω θύος, ²⁾ *thus Julius Modestus* ἀπὸ τοῦ θύειν Charis. L. I. 42. p. 58. ad ultimum Φύος γέννημα Hes. Sed paucis illis verbis, quorum character est iota et o breve longumve ut κίω, λόω, τρώω, nomina contexta sunt nulla. Alterum genus adhaeret non puris. Labialibus quidem βλάβος, βλέπος, θάλλος, κάρφος, λέπος, στέφος, στρέφος, τρέφος, Σκνῖφος ἀττικοὶ τὸ σκίτος λέγουσιν Hes. a νέφω (συννέφε) ut κνέφας. Gutturalibus στέγος, φέγγος, φλέγος, τμῆγος — ἔλκος, πέκος, ῥέγγος sive ῥέγγος, ἄχος, εὔχος, τεῦχος, τρυῖχος, ψῆχος, ἑλέγγος. Dentalibus ψεῦδος, εἶδος, ἦδος, μῆδος, κῆδος — αἶθος, ἄλθος, ἄχθος, λῆθος, πεῖθος, ³⁾ πληθος, βρῖθος, ἔχθος, κεῦθος, ἔρευνθος, sed nullum in τος, quia ne verba quidem huc facile excidunt. A liquidis processerunt haec: νέμος παρὰ τὸ νέμω EM. μένος παρὰ τὸ μένω ὅθεν τὸ μεμαώς Sch. II. VI. 261. γέμος, σθένος, στένος, θέρους, κῦρος et trisyllabum ὄφελος.

2) Arcadius p. 165. τὰ διὰ τοῦ υω περισπᾶται ὅσα ἔχει ὄνομα ἢ κατ' ἐναλλαγὴν γέγονε, θυῶ, θυῶ τὸ θυμῶ, ἔθεν θυός, μυῶ καὶ μύω βαρύτονον, κύω ἀττικὸν ἐκ τοῦ κυῶ, hoc per emallagen, ut dicit, caetera a nominibus θυῶ a δύη etc. quare pro θυῶ — θύος scribendum θυῶ τὸ ἐπὶ συὸς καὶ βαρύτονον θύῶ τὸ ὀρμῶ ὅθεν θύός.

3) Ἡῶος πρότερος δόλον ἔκβαλε πείθει πείθων Orac. in Schol. Pind. P. IV. 10. Hujus tamen facilis est correctio πειθού vel potius πειθοί, nam idem est exitus in versu Pythio Πυθῶ δῖαν Sch. Phoen. 638. ἐπ' ἡῶ κοῖτον Hesiod. Opp. 547. quod jure retinuit Goettlingius rejectum a Buttmanno Gramm. §. 49. Adn. 3. v. Gerhard. Lectt. Apoll. p. 143. Hofmann. Quaest. Hom. 43. Dativi Πυθῶς diaeresin Choeroboscus Dict. 332. contra Herodianum disputans probat exemplo Pindarico, cui simile Ἄος Nem. VI. 89. Schmidius posuit pro Ἄοις.

§. 2. Haec analogiae finibus continentur. Anomaliae speciem obijciunt vocalium et consonantium detractio, adjectio, tropaeque variae, denique paragogae. Detractionis causam et exemplum affert Schol. Lyc. 84. τὰ ὀνόματα τῶν ῥημάτων βραχύτερα εἶναι θέλει, θάλλω θάλος, cui multa similia sunt: βάλλω (βέλλω) βέλος, τέλλω τέλος Eust. 1148, 48. σκέλλω σκέλος EM. Cram. II. 412. σκύλλω σκύλος, et in universum τὰ εἰς $\overline{\sigma\varsigma}$ λήγοντα δισύλλαβα βαρύτερα ἔχοντα δισσὸν τὸ $\overline{\lambda}$ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα· πεπλάνηται οὖν τὸ κάλλος Herodian. Μον. p. 11. Sed hoc verbale non est, neque magis τὸ κόλλος nomen antiquis ignotum. Idem valet de reliquis liquidarum. Nam quod Salmasius scribit ad Tertull. Pall. 210. *tenus purum et putum graecum est τὸ τένος vel τέννος*, hoc τέννος semel legitur apud Hesychium Τέννος στέφανος, unde non constat de genere, nedum de dialecto; quin cum taenia, *tenus*, tendiculā ad τείνω pertineat non dubito. Δέξρος, quod in versione Bibliorum Alexandrina legitur, vel ab aeolico δέξρῳ derivatum vel paronymon est a δέξρις v. Dissert. V. §. 4. Sigma duplex uni manet ὄσσομαι τὸ ὄσσος, si hic fuit nominis defectivi nominativus. Cetera gutturalem substituunt futuro involutam δράκος τὸ δράγμα, ῥήσσω ῥήγνυμι ῥάκος, πήσσω πήγνυμι πάγος quod et masculine appellatur, postremo παῖγος et φοῖγος. His proximum et continens est genus verborum in ζῶ exeuntium: Σχίδος ἡ ἀπόσχισις Hes. ἔζω ἔδος, quod Apollonius de Adv. 618. cum κνίζω κνίδη et κλύζω κλύδων confert. Sed a ῥέζω ῥέξω gamma transit ad nomen τὸ ῥέγος. Si aggravando syllabae primariae ponderi insita est consona auxiliaris, in transitu evanescit: τρύφος ἐκ τοῦ ἔτρυφον ἀορίστου Sch. Od. IV. 508. et pariter δρύφος, δάκος, τέκος, σκάφος. Ad eandem aoristi similitudinem recidunt πάθος, λάχος, μάθος et δράκος a δερκομαι, cujus consonae finales, quum aliter attenuari non possent, transpositae sunt. 4) Duobus verbis δείδω et

4) Nomen δράκος hic assumptum est propter solum dativum δραπεέσσι in Nicandri versu, sed is ambiguus, quia apud eundem poetam legitur ῥαγέεσσι Alex. 184. a nominativo ῥάξ. Eodem modo aucti sunt dativi Φρυγέεσσι Sibyll. L. XIV. v. 97. ed. Maj. nisi pro Φρυγέσσι,

πίθω quae subjuncta sunt nomina, thematis puri speciem referunt δέος et πύος, sed πλήθω, μέδομαι et alia, quorum stirps a principio pura fuit πλέω μάομαι, dentalem cum nominibus communicant. Diphthongi modo attenuantur παρὰ τὸ δαίω δάος EM. 248, 2. νείφω νέφος p. 256, 43. quod si minus aptum videtur, praesto sunt alia χαίνω χάνος τὸ στόμα Poll. γείνομαι γένος, μείρομαι μέρος, λείβω λίβος, εἰπεῖν ἔπος, saepius statu suo manent εἶδος, τεῦχος etc. nisi qua mutatur significatio τεῖχος παρὰ τὸ τεύχω Gram. I. 411. γ. Diss. III. fin. Eaque diphthongus a poetis substituitur in locum epsili χρεῖος, δεῖος, στεῖνος, Πείκος ἔριον ψάσμα Hes. (ubi πεικός editum est). Consonarum epentheticarum duo sunt genera; unum quod Grammatici ex temporibus verbi obliquis sumtum putant, alterum extrinsecus aliunde arcesitum. Illo continentur literae κ, σ, τ, φῦκος παρὰ τὸ φύνw πέφυκα EM. (ut a βρύω effloreo synonymon βρύον) πῖσος ἢ πείσος ῥηματικὸν ὄνομα ἐκ τοῦ πίσω ὡς μύω μύσος Sch. II. XX. 9. EM. 673, 19. ἄψαα τὰ μέλη ἀπὸ τοῦ συνῆφθαι (ut ἄρθρα, artus) Schol. Od. IV. 794. Sch. Oppian. Hal. II. 294. EM. 183, 13. ἄλσος παρὰ τὸ ἄλδω ἢ παρὰ τὸ ἄλλομαι p. 70, 67. pari utrumque assensu dignum; illud ob similem nominis τάρφεα significationem, quod a τρέφω (ἀλδαινῶ) ductum esse convenit; hoc quia δένδρον αὔσσειν Pind. Nem. VIII. 69. arbusta salire Lucr. dicuntur; *) ἀπὸ τοῦ θέρω τὸ θερμαίνω ἐντυμολογεῖται τὸ θάρσος Sch. Eur. Hec. 858. postremo πέσος τὸ πέσημα. Ex tertia perfecti passivi persona tau derivatum habent κλῆτος ἢ συνάθροισις EM. 519, 38. Gram. II. 382, 14. Choerobosc. Epim. in Psalm. p. 168. quibus

quod h. l. editum est, Φρυγίοισι rescribere praestat, et δύεσσι aeolicum Eust. 802, 28. Ἀχειρῆς pro ἄχειρ tam insolens est ut pro ἀχειρέες in Batrach. 300. paene tutius videatur ἀχειρέες ponere hoc est ἄχειρες cum epenthesi τοῦ ε̅.

5) Utroque convenit ἄλματα οἱ Ἀιολεῖς καλοῦσι τοὺς κλάδους οἷον ἀλδήματα καὶ αὐξήματα Sch. Od. XVIII. 70. et Orion in EM. 69, 28. sed quod hic e Lycophr. 319. affert ἄλμα Τρωός, si cepotaphium sive sepulcrum arboribus consitum significat, uni ἀλδαινῶ aptum est detracto spiritu. Ἄλμα τὸ δάσος Moschopul. Opusc. p. 33. saltus, Wald per omnes fere Germanicae linguae dialectos diffusum est.

κέντρον a κνάω denominatum est; nec adversatur Sch. II. I. 220. ξίφος καὶ δωρικῶς σκίφος παρὰ τὸ σκίπτω (σκιῖπτω) nam hoc quoque cum κνάω et κνίζω etymologiae vinculo copulatum est. Μῆχος interpositu gutturalis a μάομαι traductum videtur. De liquidis huc pertinet lambda, si quidem vera est Valckenarii conjectura χεῖλος a χάω hio capio ut χηλή ductum esse; sed certissime ny, παρὰ τὸ δῆω δῆνος ὡς πτήσω πτήνος EM. a λάω (γλαύσσω) γλήνος¹⁰) φλέω φλήνος, a thematicis δάνος donum et γάνος. Huc accedunt consonarum finalium tropae modo simplices, modo cum aliis affectionibus copulatae: ψεύδω ψύδος EM. et ψύθος, στείβω στῖφος, θήπω τάφος Θῆβος Θαῦμα et Θάμβος¹¹) λέγω λέχος, ῥήγνυμι ῥάχος et ῥάχος, πήγνυμι πάχος quibuscum juncta sunt πηγεσίμαλλος (pro πηξιμαλλος ut ταμεσίχρως) et παχύμαλλος, Κέλνφος τὸ κάλυμμα ἀπὸ τοῦ καλύπτειν καὶ κάλυξ EM. cf. Prolegg. 296. Consonae finali nonnunquam fulturae loco accessit auxiliaris ἔκω ἔκνος, τέλλω τέλθος, ἄγω ἄκθος, Σύρφη φρύγανα Hes: unde συρφετός processit. Paragogae bisyllabae exempla sunt ὄνομαι ὄνειδος, σπείρω σπέραδος cui Schol. Nic. Th. 649. confert τεῖνω τέναγος aqua tenuis Liv. vel gravi coeno tenax Tacit. v.

ἡ ξυρίς Paul. Aeg. VII. 3, 248. ubi primo loco ξυρίς scribendum, cujus accusativus est parisyllabus xyrtē Plin. XXI. 88. In Orion. Lex. 192. ξίρις διὰ τοῦ ι, τινὲς δὲ διὰ τῆς εἰ· οἷον ἔρις, δῆρις, ἱρίς, Σίρις, κίρις, Τίρις, exempla docent illos ξίρις praetulisse quia nullum in ρις barytonum diphthongo scribatur. In EM. additur nonnullos σίρις (scr. σίρις) scripsisse.

10) Nimis scrupulose Eustathius p. 1345, 5. τοῦ γλήνεα ζητητέον εἶτε γλήνος ἢ εὐθεῖα εἶτε γλήνειον καὶ ἰωνικῶς γλήνεον ὡς κήλεον· τὸ δ' ὁμοιον ζητητέον καὶ περὶ τοῦ δῆνεα. Sed Apollonius certe γλήνεσι et δῆνεσι scripsit; γλήνειον autem et δῆνειον prorsus incognita. Recte vero τὰ φήρεα apud Hippocratem Foësius pro φήρεια positum esse judicat. Substantivum κήλεον Eustathius sumsisse videtur ex Hesiodi versu κατεπύθετο κήλεα νηῶν, quem varie corrigunt.

11) Schol. Oppian. H. I. 236. Θάμβος παρὰ τὸ θάπος πλεονασμῷ τοῦ β (τοῦ μ) καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς τὸ μ (τὸ β) quae ex EM. 745, 35. et Eust. 468, 29. emendantur. Ex his non sequitur in usu fuisse τὸ θάπος.

Prolegg. 305. *τέμω (τέμνω) τέμενος* EM. Cram. II. 415. et *τέμαχος* Proll. 333. ¹²⁾

§. 3. Buttmannus in Grammaticae parte ea, quam de formatione verborum inscripsit, bis hunc locum attigit; semel §. 119. n. 19. p. 397. sic disputat ut neutra in ος exeuntia similiter ut alia primae et secundae declinationis substantiva non solum a barytonis proficisci significet sed etiam a perispomenis, *ἀλγέω ἄλγος, διψάω δίψος*. Iterum n. 43. p. 420. ubi neutra tantum non omnia ab adjectivis in υς et ης derivari statuit asseverantius. Illud lineari probatione refellere non possum; sed communes derivandi rationes observanti nomina a prima positione propius abesse videantur necesse est quam verba circumflexa. Quamobrem ut *τιμάω* a *τιμή*, *πονέω* a *πόνος*, *χρυσόω* a *χρυσός* declinata dicimus, ita Grammaticis adstipulamur *ἄλγῳ, ῥιγῳ, τευχῳ, οἰδῳ* paronymorum in numero censentibus Arc. 151. et 153. Cram. I. 161, 7. Quod vero vir praeclarus altero loco affirmat de adjectivis, id aliqua ex parte verum est, non in totum. Etenim ea quidem substantiva, quibus nulla pars orationis conjugata est praeter adjectiva ut *βάθος, εὖρος, τάχος*, ab adjectivis traducta esse concedi potest, et naturae adeo consentaneum videtur res latas, profundas, celeres prius appellatas esse quam notiones animi ex rebus ipsis collectas atque comprehensas latitudinis, celeritatis etc. Atque hac in sententia veterum quoque nonnullos fuisse apparet: *ὥς δάσυς δάσος, οὔτω γλάφος γλαφύς* EM. p. 233, 50. cui hoc quidem non damus, nam neque *γλαφύς* dicitur neque *γλάφος*, sed aptiora sunt ista *ἐκ τοῦ ὀξύς γίνεται ὄξος ὥς ταχύς τάχος, παχύς πάχος* p. 626, 50. Idem tamen saepius ordinem invertit *εὐρύς παρώνυμον παρὰ τὸ εὖρος ὥς θράσος θρασύς* p. 396, 18. ¹³⁾ *ἀπὸ τοῦ κράτος κρατύς ὥς πλάτος πλατύς* 535, 41. *αἰπύς παρὰ τὸ αἶπος* 37, 34. Et adversus hoc ratio illa,

12) Praetermisi *λέκος, μεῖδος* et *ῥέκος τὸ ζῶμα*, quorum origo incerta nec genus satis constat. *Λέκος* patina a similitudine τοῦ *λέπους* dicta videtur, unde vasis nomen *λεπαστή*.

13) Praepostere addit *κότις κοτύς, ἵππος ἱππύς* significans propria Cotys, HIPPYS.

gravibus videtur, verbum ἀκείσθαι a sartoribus et sutoribus translatum esse ad medicos, quia ut illi tunicas calceosque laceros, sic hi (quod cum bona eorum venia dictum sit) corpora nostra non redintegrant sed quoad possunt reconcinnant et rupta consuunt, necessario sequitur ἀκῆν id est acum prius appellatam esse quam ἄκος, etsi hujus nominis usus antiquissimus et frequentissimus est, feminini vero vix ulla notitia praeter grammaticos. Verum, ut ad finem perveniam, non solum feminina primae declinationis huic generi nominum, de quo disserimus, conjugata sunt sed etiam masculina et neutra secundae: σκύφος διαφορεῖται κατὰ τὸ ἄφενος, ὄνειδος καὶ ἔλεος Eust. 1632, 5. quibus idem p. 73, 50. addit σκότος καὶ χρεῖος παρὰ Φίλωνι et p. 432, 19. τὸ θρηῆνος, quod non legitur hodie, χρεῖος apud Philonem non substantivum est sed adjectivum, τὸ ἔλεος Alexandrinorum proprium; σκύφος masculinum Aristarchus Od. XIV. 112. praetulit neutro; ὁ ἄφενος Hesiodus vindicavit¹⁷⁾ cetera in communi usu posita sunt. His accedunt τὸ θάμβος παρ' Ὀμήρω, ὁ θάμβος παρὰ Σιμωνίδῃ Sch. II. IV. 79. τὸ πάγος Aristot. et ὁ πάγος, τὸ κέρνος crater mysticus et ὁ κέρνος, τὸ κύμβος ὁ κύμβος, τὸ οἶδος et ὁ οἶδος Med. Mosq. p. 210. τὸ et ὁ τάριχος, τὸ ῥίπος et quod ex uno affertur Dioscoridis loco ὁ ῥίπος, ὁ et τὸ στρεῆνος, cujus utrumque genus a scriptoribus classicis abest v. Sturz. Dial. Al. 159. tum illa quae significationis quodam momento differunt ὁ et τὸ ἔλεγχος, et quae prosodia quoque ὁ κύδος et τὸ κῦδος.¹⁸⁾ Neutra secundae declinationis huc adhibet EM. 287, 43. ὡς ἀπὸ τοῦ θύος γίνεται θύον καὶ μέγαρος μέγαρον, οὕτω δριός

17) De codicibus homericis, quos Heynius II. I. 171. hoc genus praebere dicit, Spitznerus tacet.

18) Carei nomen graecum est ὁ κάρος et τὸ κάρον. In Galen. de bon. et mal. succ. c. VIII. p. 794. T. VI. τοῦ καλουμένου κάρους Salmasius in Solin. p. 704. tacite substituit τῆς καλουμένης καροῦς, quod non minus ignotum; τῆς καρῆως (hoc accentu) legitur in Comm. III. in Hipp. de Humor. p. 360. T. XVI. Τὸ σκάρος per errorem in Lexica receptum est ex EM. ubi τὸ σκάρος scil. ὄνομα legitur. Dubium est Κάρπη τὰ σπέρματα Hes. Pro τὸ ῥήνος (cutis) Aret. Sign. Diut. II. 13, 71. cod. Harl. τὸν ῥήνον.

δρίον¹⁹⁾ sed Herodiano iudice π. Μον. p. 40. τὸ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποιήται, quod ideo statuuisse videtur quia κρίνον omnes casus habet, illud duos modo obliquos v. Parall. 117. nec μέγαρος reperitur praeter genitivum μεγαρέων in Sophronis loco, quem Epim. Gram. I. 277. cum θύον θύος, δένδρον δένδρος confert, alii forsitan metaplastis adnumerent. Sed quomodocunque res se habet, μέγαρον certe primatum obtinet ab adjectivo μέγας derivatum. De ceteris nemo contra dicet quin eodem temporis vestigio atque uno quasi partu et generis neutri nomen edi potuerit et masculinum vel femininum.

§. 4. Si quis autem neget verba perispomena excludi oportere, quia hoc subsidio demto ἄλγος, ἄρκος et alia solvi nequeant, ac si eandem ob causam adjectiva in ᾠς et υς fingere perstet, is fortasse his remediis diffidere incipiet ubi respexerit ingentem numerum vocabulorum quae nulla ratione expediri possunt. Quis enim Herodiano EM. credat nomen βεῦδος, quo non ἐνεύναιον significatur sed vestis et ea pretiosa ut videtur, a verbo εὔδειν derivatum esse? aut ἔγχος παρὰ τὸ ἔχειν Eust. p. 1393, 38. aut ἔννος παρὰ τὸ ἐν τὸ ἀπολύω Lex. de Spir. 219. aliaque longe ultra Thulen repetita. Quibus non antepono Buttmani conjecturam κρύος cum κρῖ sic ut *horror* et *hordeum* idemque cum ὀκριόεις cognatum esse Lexil. I. 198. et diversum Schneideri placitum verbum κρύω fingentis. Sed si haec quoque concesserimus, illico succrescent alia quasi excetrae Lernaee capita: βράγχη plurale, γέλγος, ἔθνος, ἔρνος, ἔτος, κάμπος, πέος (πόσθη) ῥέθος, σπέος, τῖφος, κίφος coronae genus; quae ab omni verborum et nominum societate sejuncta sunt.²⁰⁾ Attamen intercurrunt quaedam, quorum origo ut non manibus prehendi sed tamen probabiliter conjectari possit. Primum ἄγκος et

19) Σπίρτα Nic. Th. 881. glossa interpretatur λέπη id est σπιῖρα tunicas bulborum sive folliculos, sed Schol. τὰ σπέρματα tanquam verbale.

20) Πύρος plantae nomen semel legitur nec certa scriptura. Βέκος Phrygum linguae assignatur cetera simillimum verbis coquendi, quae in dialectis germanicis et slavicis reperiuntur. Τοῦ βέκου Eust. ad Dion. v. 809. ult. fortasse ex vitio.

et fortasse ἄγγος, quae res non multum diversas curvum et cavum declarant, magnam et vocis et significationis similitudinem habent cum ἄγος fragmentum, ἀγκύλη suffrago, ἄγοστος et ἀγκών, quae tria vocabula Glossographi consociant; ἄγος autem ad ἄγνυμι pertinet ut ζεύγος ad ζεύγνυμι EM. 409, 50. Αἰσχος, cui Buttmannus etymon αἰσχός affingit ab αἰδομαι non longius remotum est quam πάσχειν a πάθος et παθεῖν. Quod Graeci hujus et superioris aetatis dicunt ἄθος pro ἄνθος v. Hemsterh. ad Plut. 1205. ²¹⁾ propius est verbo ἄω spiro, halo, unde ἄωτος flos et floccus, ἄωρος somnus, ἄωτειν i. q. λαύειν, similique epenthesi distat βένθος a βάθος, πένθος a πάθος. Βρέφος sive βρέμβος Hes. et ἔμβρυον synonyma sunt v. Lennep. ad Phalar. XIX. 98. fortasse ab obsoleto βρέω, βρύω, sed EM. illud modo ad φέρω revocat, modo ad τρέφω, cui consentit Eustathius 1392, 26. βρέφος pro τρέφος dici. Βράγχος singulare jam alii cum βρόγχος, ῥόγχος raucus et ῥέγχω contulerunt. Βάρος ut intellectu ita formatione cum φόρτος convenit, quod a φέρω declinatum est, huic autem respondet germanicum verbum *baaren*; γῆ ἄφαρος Meletius c. X. 84. in Cram. Anecd. T. III. et Glossographi interpretantur per ἄφορος, sed iidem etiam per ἀφάρωτος v. Hecker. Callim. p. 90. ad quod postea revertar. Sed ejusdem familiae etiam βράδος esse videtur et adjectivum βραδύς ἀπὸ τοῦ βαρύς πλεονασμῷ τῷ δ̄ καὶ ἐν ὑπερθέσει EM. sed hac neglecta *bardus* a *graeco* βαρδύς Fest. cf. Doederl. Syn. IV. 226. Quo saepius literae δ̄ et λ vices suas permutant, hoc probabilius duco pro λίπτω aliquos alicubi dixisse δίπτω et ab hoc derivatum esse δίψος, quod Buttmannus Gramm. II. 397. a διψάω repetit; λίπτων γάλακτος Apollon. IV. 813. nihil differt a διψῶν. Εἶρος H. Stephanus in Thes. ab εἶρω arcessit. Ἔλος palus a Graecis mediae aetatis βάλτος dicitur et ἐλώδης βαλτώδης, quae Co-raes ad Plutarch. T. IV. 476. ad ἄλσος confert, nam ἄλσεα οἱ κάθυνοι τόποι Hes. ἄλσος autem et hinc factum Ἄλτις Koenius ad Greg. p. 220. haud inscite refert ad verba alendi

21) Nomina urbium Ἀθήναι et Ἀνθήνη fortasse idem significant, Florentiam vel Floram.

ἀλδαινῶ, ἀλδήσκω etc. Ἑρεβος et ὄρεφνῃ ad verbi ἐρέφω similitudinem inclinant. Ἑρκος et ἄρκυς EM. Sch. Opp. Hal. III. 125. ab ἔργω εἴργω arceo derivata esse docent. Ἔντος qua via ad veritatem reduci possit supra ostendi Diss. V. 3. Κῆτος Buttmannus non dubitat quin a thematico κάω sive χάω (χάσκω) ortum sit, quod confirmari potest comparatione Oppiani *δυσάντεια χάσματα λάμνης* et Hesychii *Λάμβαι χάσματα καὶ ἰχθῦς* nimirum οἱ *μεγακήτεες*, lamiae, delphini aliaque immania cete. Κύτος, quod Hesychius interpretatur *χώρημα*, βάθος, plerumque de alveo et alvo dicitur, unde non multum dissident κύσθος, κύστις, cunnus, quae omnia Etymologi cum κύω connectunt. Λαῖφος παρὰ τὸ λῶπος EM. recte secusne non dixerim. Λῶπος vero etsi non prorsus idem significat quod λέπος, λοπός et λοβός, tamen propter generalem similitudinem ad eandem stirpem λέπω revocatur. Μύσος jam supra protuli probata Grammaticorum originatione; nam etsi μύειν a significatione propria, quae in compressione labiorum nariumque posita est, nunquam recedit, tamen hinc derivata ad indignandi et aversandi affectum translata sunt, primum adjectiva quae Hesychius varie scribit sed uno modo interpretatur μοῖος, σμοῖος, σμυός hoc est *στυγνός*, *σκυθρωπός*, tum verba *μυῖν*, *μυχθίζειν*, *ἐπιμύξαι*, *Μυσάντεσθαι* τὸ τῷ *μυκτῆρι* ἐνδείκνυσθαι τὸ *δυσχεραίνειν* Poll. II. 78. Et ab horum societate non facile divelli possunt *Μυκός* *μιαρός*, *Μύσκος* *μίασμα*, *Μυσά* *μιαρά*, *μύξα* mucus, quibus omnibus humor foetidus teterque declaratur.²²⁾ Ὀζος acetum et ὀξύς acer nulla religio est quin cum ἀκή acus componamus et cum verbo ἀναχμένος. Ὅρος genere et spiritu discretum est

22) Muffa apud scriptores aetatis mediae et *μοῦχλα* hodie mucorem significat; Itali mucidum *muffato* dicunt, Francogalli *moist*, nostrates *muffig*. His simile nomen *Mephitis* exhalatio gravis et *la mofette*. Ab eodem illo μύω traductum esse nomen μύδος humorem putidum significans colligimus ex derivatis: *ἐμυδάξαι* ἀντὶ τοῦ *ἐμυσάξαι* ἀπεμυκτῆρισε Sch. Nic. Al. 481. ὑδμὴ *μυδαλέη* ἢ *μυσαρά* Sch. Apoll. II. 191. quanquam hoc adjectivum *μυδαλός* et verbum *μυδαίνειν* omnia putoris notione plerumque nihil aliud quam madorem significet. *Μυδῶν* et *μαδῶν* a librariis saepe confusa, Ruhnkenio ad Tim. 184. cognata videntur.

ab ὄρος sed eadem fortasse stirpe nititur ὄρω, nam utroque extans quiddam et ὀρθόν significatur. Quam proportionem πάχος ad πήσσω et ῥάχος (ῥάκος) ad ῥήσσω habet, eandem habet τάχος cum θήσσω sive θάσσω, cujus participium est Θάσσουσα σπεύδουσα, primitivum autem θέω, unde θός profectum est uni adstrictum significationi et aequivocum θαάω. Et κράτος quoque sive aeolicum κρέτος commode redigi potest ad κράω, κρέω, quorum multiplices affinitates alio loco edisserui c. V. §. 3. in Aduotam. Σάκος et σαγή plerique ad σάσσω revocant ut νάκος et νάκη ad νάσσω, unde νακτιά οἱ πῖλοι Hes. hoc est pili coacti, perplexi. Σμήνος nihil aliud est quam ἔσμός ἀφασμός examen ab ἱμί cum traiectione vocalis ut ἄρνες et ῥήνες et Πήνεα πρόβατα Hes. pro quo ῥηνία dici potuit ut θηρία, sed causa mutandi nulla. Σκάφος et σκύφος res tam similes declarant ut eandem originem habere videantur; veterum tamen nonnulli illud ad σκάπτειν τὸ κοιλαίνειν retulerunt, hoc ad κυφός curvus. Α στρέφω est στρέφος, quod Hesychius explicat στρέμμα δέρμα βύρσα Δωριεῖς, et quod idem memorat Στέρφος στρέφωσις, κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη. Α τρέφω pariter τάρφος et ταρφύς, quod jam dudum convenit; sed fortasse etiam τέρχνος et τρέχνος hoc est στέλεχος κλάδος ut Hesychius ait, simile latino truncus et graeco τράφηξ. Si τὸ ζῦθος vel ὁ ζύθος, τὸ βρῦτος vel ὁ βρῦτος in Graeciae solo nata sunt, illud a ζέω, hoc a βρύω derivatum est; nam utroque fermentum significatur.

§. 5. Haec igitur verbalibus adnumero sed non omnia eadem asseveratione. Quae vero nullo verbo comitata sunt, non ab re facturum me censeo si appositione nominum illustrem. Duas igitur significationes, quas latinum robur uno complectitur ambitu, Graeci inter totidem voces divisisse videntur δρίς ἢ δύναμις et δρῦς, unde δόρυ pendet, a δρίς vero δρίος id quod δρυμός et δροός ισχυρός Hes. Κύρβος, quo Callimachus usus dicitur, et κύρβις, si tabulam quadrangulam significat, a κύβος ductum ut κύρτος a κύτος, sin autem in cacumen acutum fastigatam, a κορυφή repeti convenit. Pro λείν ἔρια, ut in cod. Hesychii scriptum est, alii λίνα corrigunt, alii λήνεα, cujus indubia est cognatio cum

lana, λάχνη, χλαῖνα et χλάνος τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος Hes. ῥέμφος τὸ στόμα Hes. ῥάμφος et ῥύγχος res tam similes ostendunt ut videantur ab uno themate manasse, cujus vis apparet in ῥαμφή, ῥαιβός, ῥοικός, ῥυκάνη. At fuit tamen quum ῥύγχος ad ὀρύσσω referrem. Τὸ σκότος παρὰ τὸ σκιάζειν εἴρηται—ἢ παρὰ τὸ σχέθαι (sic) Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 32. Hoc quidem praeposterum est, sed procul dubio cohaerent inter se σκιά, σκοιός id est σκοτεινός, et σκότος litera epenthetica auctum. Hesychii verba Σάμεα τὰ ἐν ταῖς ὥαις τῶν ἱματίων παράσημα Λάκωνες si vitio carent, probant nomen σῆμος, quod fortasse Sophocli in Naupl. Fr. V. ubi de Palamedis inventis loquitur στρατῶ φρυκτωρία, ὕπνου φυλάξεις ἔς θ' ἔω σήμη τρία restituendum est pro σημαντήρια significans tres vigilias sive vigiliarum signa quae buccina dabantur. Σῆμος autem et σημείον pertinent ad illud genus quod Choeroboscus EM. 230, 22. Gram. II. 193. exemplis parum aptis illustrat τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὅς διὰ τοῦ εἶον γινόμενα διὰ τῆς εἰ γράφεται, γένος γένειον, βρένθος βρένθειον, δάνος δάνειον· χωρὶς τοῦ ἰσχνός ἰσχνίον (ἴχνος ἴχνιον) quorum unum δάνειον huc convenire videtur et praeterea πλάτος πλατεῖον, ἄγγος ἀγγεῖον cf. Parall. 324. ²³) Σκάτος, γλάγος, νύχος, ῥῖπος et alia in Parall. 132. allata monosyllabis apta sunt sed primum σκάτος etiam verbum σπάω attingit ibid. 80. unde σπάτος descendit et σκῦτος mutata vocali ut γνύθος cavitas et γνάθοι κοιλώματα, βάθος βύθος etc. Tria sunt nomina specie simillima, sensibus discreta φᾶρος τὸ ἱμάτιον, φάρος τὸ ἄροτρον et φάρσος τρύφος sive κλάσμα, de quo amplius EM. 575, 37. φάρος ἢ ἄροσις παρὰ τὸ φάρσαι ὃ ἔστι σχίσαι, καὶ φάρσος τὸ ἀπόσχιμα τῆς ἐσθῆτος ut ῥήγνυμι ῥήγος et ῥάκος. His igitur omnibus Grammatici notionem scissi ruptive tribuunt compluribus ejusdem soni vocibus impressam: φάραγξ ἀπόσχιμα γῆς ἐκ τοῦ ῥήσσω EM. 787, 41. Schol. Eqq. 248. χάρυβδις vorago v. Prolegg. 299. Schneidewin. ad Simon. p. 76. et alia

23) Oppian. Hal. I. 642. ὅσσα τε φῦλα κλῆζονται σελάχεια dubium est utrum pro σελάχη positum sit ut ἄνθεια in sermone Boeoti Arist. Ach. 869. pro ἄνθεια videtur, an pro σελάχια.

v. Proll. 155. Denique nominis *φάρσος*, quod Hesychius *τρύφος* interpretatur, primitivum quaerens Guietus ad *θράω θραίνω* delatus est, a quo non multum aberrat *ῥήγνυμι* et aeolicum *Φρήξις* fractura fragor. Verum hic alia ex alia suspicio nectitur. Nam Hesychius profert verbum *Φάραι ὑφαίνειν* *πλέκειν*, pro quo quum et *φᾶραι* substitui possit et *φαρῶσαι*, tamen accentus ducit ad *φάρσαι* defectivum quidem, cui praefigendum est praesens *φάρω* et huic vicissim *ἄρω*, thematicum utrumque; namque in *αρω* verbum exit nullum. Hoc autem duas complecti videtur significationes arandi sive sulcandi et texendi, quarum commercia patescunt ex iis quae in Aglaoph. T. II. 837. de similitudine operis textorii cum agro cancellatim sulcato et aratri cum radio tramas staminis percurrente disputata sunt. Jam ab *ἄρω* profectum est *ἀρώω* et hinc *ἄβρωμα στολῆς γυναικείας εἶδος* Hes. id est *φᾶρος*, a *φάρω* autem *ἄφαρος*, *βούφαρος* et neutralia *φᾶρος τὸ ἱμάτιον* et *φάρος τὸ ἄροιστρον* v. Proll. 62. additoque sigma *φάρσος*, lacinia, nam et hoc nomine, quod cum *λακίς* et *λάκος* τὸ ῥάκος connexum est, Latini non solum vestis sed etiam agri segmentum appellant. Verum hic renovatur illa de adjectivo *ἄφαρος* dubitatio, quod qui *ἄγονον* sive *ἄφορον* interpretati sunt, cum dorico *φάρω* id est *φέρω* junctum putarunt, unde *φέρσαι τὸ γεννῆσαι* Heraclid. Alleg. LXVI. 199. Sed indidem etiam *φᾶρος* repeti posse comprobatur latini sermonis consuetudine et nostri; nam vestis praecipue dicitur *gestamen* et *Tracht*. Et qui meminerit germanicum *Getraide* derivatum esse a verbo *tragen* non repugnabit quominus nomen *far* et quod idem significat ἡ *φάρος* a *φέρω* arcessere liceat. 24) Non satis explanata est Hesychii glossa *Φόρβια φάρμακα*, οἱ δὲ *φόρβα*, sed nomen *φάρμακον*, quod idem et alii *βοτάνην* interpretantur, vereor ut alio referri possit quam ad *φέρω* et *φέρβω*, cui beta insertum dicit EM. 204, 32. et eodem modo *παρὰ τὸ τείρω τάρβος πλεονασμῷ τοῦ β* Sch. II. XXIV. 152. pleniusque EM. 746, 25. *τρισι παραγωγῆς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέλαβε· πρῶτον ἐκ τοῦ ταράσσω*,

24) Τὸ *φῆρ* Anecd. Bekk. 1159. fortasse nihil aliud est quam *φῆρος far*, de quo dixi Prolegg. 62.

δεύτερον ἐκ τοῦ τρέπω, τρίτον ἐκ τοῦ τείρω, quarum sententiarum primam probavit Wytttenbachius ad Plutarch. de Superst. p. 1002. Si nihil horum placuerit, transferendum est ad numerum nominum quae significationem quidem verbalem sed nullum juxta se verbum habent nisi derivatum ut ἄλγος, νεῖκος, κέρδος, ἴδος, οἶδος, ὕψος, ὕψος et byzantiacum σχέδος, de quorum origine quae mihi aut aliis in mentem venire, incertiora sunt quam ut omnibus persuaderi posse sperem; quare hoc unum dicam ἄλγος cum ἀργαλέος molestus, hoc autem cum ἔργον componi, ἴδος (ἰδρώς, sudor) cum ἵδωρ, ὕψος cum ὑπέρ, pro quo poetae ὑπόθι usurpant, et cum ὕπατος v. Proll. 419. duasque significationes, quas latinum tuber habet, Graecos duobus signasse vocabulis οἶδος et ὕδον. Nominum propriorum nemo erit qui vel exposcat rationem vel exposcentibus reddat: Βῖδος φρούριον ἐν Σικελίᾳ οὐδέ-τέρως γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Steph. Ἐρμος δήμου ὄνομα οὐδέτερον ὡς ἔρκος Harpocr. ἄντρον καλούμενον Στεῦ-νος Paus. VIII. 4. quo fortasse στεῖνος significatur; plurale Τέμπεια, quod et appellative dicitur ut ἄργος καὶ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις, ὄνται δὲ μακεδονικὸν εἶναι καὶ θεσσαλικόν Strab. VIII. 372. nec constat utrum praevertit, appellativum an proprium. Trisyllaba quae reperiuntur, fere omnia paragoga sunt: μέγεθος, πάχετος substantivum ap. Nic. et Oppian., στέλεχος quod cum στῦλος et στελεός cognatum putatur, χέραδος de quo disseruit Spitznerus ad II. Eux. XXXII. κίναδος quod veteres cum χέραδος conferunt, σέλαχος simplex, non ut Galenus putavit de Alim. Fac. III. 36, 737. T. VI. παρὰ τὸ σέλας ἔχειν, ad haec ἔδαφος, πέλαγος, σκέραφος, de quibus omnibus dictum est in Prolegomenis; duo epenthesi aucta Ἐρίκεια φραγμοί Hes. ²⁵) pro ἔρκεα, et τάριχος, cui vicinum est Τέρχνεα ἐντάφια Hes.

§. 6. De accentu vix necessaria videbitur hodie Herodiani admonitio: περισπαστέον τὸ στεῖνος· πᾶν γὰρ οὐδέ-τερον εἰς $\overline{\sigma\varsigma}$ λῆγον βαρύνεται Schol. II. XII. 66. XXIII. 419. Nec spiritus discrepant nisi quod nonnulli ἦδος scripserunt

25) Idem Ἐριγνύειν κρύπτειν κατακλείειν pro εἰργνύειν, Ἐρικάνη φραγμός, Ὀρικάνη φραγμός, quae omnia ad unum pertinent ἔργω.

ut ἦδω, contra quos idem monuit trochaica omnia sine aspiratione promenda esse EM. Sed saepe haesitamus ob eam rem quod nescimus penultima bisyllaborum utrum acuenda sit an circumducenda. De prima vocalium rem expedit Herodianus π. Μον. 35, 31. τὰ εἰς ρος (scr. ος) λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα εἰ ἔχει πρὸ τοῦ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον πάντως ἔχει, πάθος, κάλος (θάλος) δάος, ψάος, πάγος, μάθος, νάπος, τάνος, σάκος, τάκος, βάρος, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη ὥσπερ τὸ πᾶρος, μᾶκος, δᾶνος, πρᾶγος. Σημειῶδες ἄρα τὸ φάρος. Hic pro τάνος aut γάνος scribendum esse aut δάνος, pro ψάος aut φάος aut χάος ex Arc. 195. pro τάκος autem ῥάκος videt unus quisque. Sed difficultatem facessunt macroparalecta; πᾶρος Seidlerus substantivum esse putat adjectivo πηρός appositum idemque significans quod πήρωσις. Ad secundum quod attinet, L. Dindorfius in Thes. δᾶνος, inquit, fortasse significat ariditatem, sed novimus solum adjectivum δανός, cui si substantivum affingere libet, δᾶνος ponendum est non δῆνος, Herodianus autem loquitur de nomine cujus alpha non nativum est sed κατὰ διάλεκτον. Meinekio Anall. p. 123. πᾶνος placuit, cujus genus neutrum nescio quo constet; lenius remedium foret λᾶνος lana, sed dubito an nulla correctione opus sit; nam Dores pro δῆνος dixisse δᾶνος colligitur ex Hesychii loco Ἀδανές ἀπρονόητον. In Herodiani libro de Dichron. 259. ex dialectis unum affertur μᾶκος. Quod vero Spitznerus II. XI. 88. veteres dissensisse dicit utrum ἄδος scribendum an ἄδος, equidem unum Eustathium huc inclinasse cognovi ut ἄδος perispomenon faceret tanquam ab ἀδῆσαι derivatum, quod ex ἀηδῆσαι contractum esse 1400, 34. Nostra vero memoria Buttmannus hanc sententiam amplexus est Lexil. II. 134. auctore neglecto. Sed ut concedam in tempus, quod jam multis verbis impugnavi, neutra huiusmodi a verbis circumflexis derivata esse, illud nullo modo impetrari potest ut a verbis compositis derivari credamus; nam in maximo exemplorum numero ne unum quidem reperitur parasyntheton. Obstat vero etiam Aristarchi auctoritas in Schol. ad I. c. et V. 203. ἄδος δασυντέον· τὸ γὰρ α̅ πρὸ τοῦ δ̅ ὄν καὶ μὴ ἔχον στρεητικὴν ἔννοιαν ἢ κρᾶσιν δασύνεσθαι θέλει, et Eust. 593, I. Ἀρίσταρχος

τὸ ἄδην δι' ἐνδὸς $\overline{\text{δ}}$ καὶ βραχέως καὶ δασέως· δασύνει δὲ καὶ τὸ ἄδος,²⁶⁾ quod ut faceret nulla ratio erat si ab ἀηδέω propagatum crederet; nec, puto, ἕδης interpretatus est τὸν αἰδῆ. Tertium argumentum est, quod Grammatici duo modo macroparalecta in numerato habuere, unum *πρᾶγος*, cuius vocalis longa ab Ionibus in eta mutata syncopae debetur, alterum *φᾶρος*, sed hoc saepe correptum cum ab aliis tum a Callimacho ut conjicio ex Melet. de Hom. p. 83. τὸν τοῦ διαφράγματος ὑμένα περιπεπλον (scr. περιτόναιον λέγουσι) διὰ τὸ (adde περιτείνεσθαι καὶ) περιειλεῖσθαι αὐτὸν τοῖς σπλάγγχοις, ἢ πέπλον (scr. ἐπίπλον) διὰ τὸ ἐφαπλοῦσθαι, ἢ πάτος ἀπὸ τοῦ πεπῆχθαι καὶ συνεσφίγχθαι, διὸ καὶ Καλλιμαχος ἔφη Ἥρης ἀγνὸν ὑφαινόμεναι τῇσι μέμλε πάτος. Meletium quidem *πάγος* scripsisse vel *πάχος* ostendit etymologia, sed veterum aliquem diaphragma sic vocasse mihi ignotum et inopinabile est; nec *πέπλος* illud dicitur sed *χιτῶν περιτόναιος*. Callimachus autem de peplo illo loqui videtur, quem matronae Elidenses αἱ ἐκκαίδεκα καλούμεναι ὑφαίνουσι τῇ Ἥρᾳ Paus. VI. 24, 8. Huic igitur *φᾶρος* tribuo. Quae vero praeter *πρᾶγος* et *φᾶρος* circumferuntur properispomena, illo Grammaticorum iudicio in summam suspicionem adducuntur; *δραῖνος* τὸ ἔργον *πρᾶξις* Hes. accentum a lexicographis acceptum habet, *πλᾶγος* regio in Tabul. Heracl. p. 191. ab editoribus, qui quod apponunt *plaga*, alpha breve habet; tertium Matthiae ex Eust. posuit Eur. Phoen. 878. *πνεῦμ' ἄθροισον ἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ*. Codices *κᾶπος* praebent; Scholiographus *κᾶπος*, inquit, νῦν τὸν κάματον ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἄσθμα, ἄλλοι δὲ ἄπος τὸ ὕψος, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, quibus indicatur scriptura duplex *κᾶπος* halitus et *αἶπος* i. q. ὕψος. Illud non legitur neque intelligi potest quomodo a *κάπτω*, *καπύσσω* nasci potuerit macroparalecton; ac ne *κάπος* quidem extat nisi apud Grammaticos et Sch. Oppian. H. III. 114. *κάπος* τὸ πνεῦμα subtracta generis nota et accentu eo quem Euripidis versus respuit. Praefero igitur quod Hermannus edidit *αἶπος* h. e. *δυσχέραιαν*. — De secunda

26) Quod in Thes. in fidem brevitatis affertur ἄδος ex Arc. 47. id μάδος scribendum est; nam de masculinis agitur.

et tertia indifferentium Herodianus nihil praecipit, quique id facere conatus est in Regg. Pros. §. 39. p. 429. proposito excidit: τὰ ἰψ̄ ἢ παραληγόμενα παροξύνονται, στίφος, ξίφος, πλὴν τοῦ σίνος, πνῖγος, νῖκος, κλίτος, μῖσος, λίπος. Καὶ μῦσος διὰ τοῦ υ. ²⁷⁾ Τὸ δὲ ῥίγος ἢ συνήθεια παροξύνει καὶ οἱ ἀρχαῖοι περισπῶσι, quod idem valet de στίφος ²⁸⁾ contrarium de σίνος, κλίτος, λίπος, μύσος, quae ab antiquis poetis constanter aut producuntur aut corripuntur non natura sed observatione aliqua. Etenim ancipitis plerumque ea mensura est quae in conjugatis obtinet βρίθω βρίθος etc. sed non semper; nam σίνομαι longum iota habet, σίνος breve, ²⁹⁾ obliqui vero anceps pro modulo sequentium syllabarum, σίνια enim dactylicum est et pariter κλίτια, φάτια, περιφάτια κύκλια Oppian. Hal. II. 6. sed sequente longa syllaba ancipitem corripunt σίνεσσι, φάεσσι, cujus discriminis ignarus Blomfeldius ad Callim. H. in Dian. 211. pro φαέεσσι, quo Nonnus quoque utitur XXVII. 6. et Joann. Gaz. Ecphr. II. 236. scribendum putavit φάεσσι propterea quod φάτια dicatur alpha protento. Bigenera plerumque in prosodia conveniunt, νίκη νῖκος, κνίση κνῖσος ³⁰⁾ nec dubie ap. Hesychium s. Ἰππικὸν χλῖδος scribendum est χλίδος et pro σχῖδος itidem σχίδος iota brevi ut χλιδή, σχιδή. A πίσεια tamen Pisae nomen hanc dissimilitudinem habet quod vocalis modo brevis est modo longa, etsi ab eodem verbo πῖσαι derivatum putetur Strab. VIII. 356. Σφρίγος non aliter pronunciandum videtur quam

27) Rectius Sch. Eur. Andr. 536. μῦσος τὸ μῦσμα δξύνεται (id est παροξύνεται) μῖσος δὲ, ὃ γίνεται παρὰ τὸ μῖσητος (scr. μῆ ἴσος) περισπᾶται. Nomina haec significatione magis quam ortu differre mihi fere persuasum est; τὸ γὰρ μῖσος οὐκ ἀποθὲν ἐστι τοῦ μῖαινεσθαι Photius inquit s. Μισητή.

28) Vulgari consuetudine corrupti librarii στίφος Thuc. VIII. 92. λίπος Schol. Hephaest. p. 2. et alia invexerunt.

29) Aliud in hoc miratur Herodianus π. Μον. p. 39. quod omnia in ἰνος quae iota breve habeant, masculina sint: πῶς οὖν τὸ σίνος οὐδετέρου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποιήται. Nos Herodianum miramur.

30) Haec tamen multo saepius duplici sigma scripta reperiuntur et φιλόκνισος Nicander usurpavit correpta penultima Anth. XI. 7. cf. Bernhard. ad Dionys. v. 611.

verbum hinc propagatum, sicut in longitudine ἴδος congruit cum ἰδίω, sed ἰδρως attice corripitur ut ἰδωρ et epicum ἰδος, quod cum ἴδος cognatum creditur. De ypsilo in Regg. Pros. praeceptum hoc est τὰ τῷ ὕ παραληγόμενα προπερισπᾶται κῦτος, σκῦλος, σκῦτος, φῦκος· ψύχος δὲ καὶ τρύχος παροξύνονται, quod de postremis totum falsum, de prioribus ex dimidio verum est. Nam illa cum verbis ψύχω et τρύχω accurate congruunt, κύτος cum affini κύος, σκύλος cum σκύλλω Σκύλλα, quorum prima est brevis, φῦκος cum πέφυκα. Sed σκῦτος nihil in consortio habet praeter dispar σκάτος. Ὑφος a Dracone p. 119. perperam inter ea quae priorem longam habent, relatum est. Quum στύφω (ἀποστύφω, ἐνστύφω, ἐπιστύφω) nunquam, quod sciam, aliter pronunciatum sit quam τύφω, paroxytonon τὸ στύφος acrimonia Sch. Theocr. I. 49. in accentu peccat. Iota purum unum habet δρίος, plura ypsilon, quorum partem exhibet Theognostus p. 48. πύος, τρύος, κρύος, θύος, φύος, ῥύος. Primum cum aliis heteroclitis affertur in Epim. Gram. I. 277. γίνεται τὰ εἰς ὃν οὐδέτερον καὶ εἰς ὃς ὥσπερ τὸ θύον θύος, ἄρειον ἄρειος (δρίον δρίος) κρίνον κρίνος, καὶ τὸ πύον πύος λέγεται καὶ ἡ χρῆσις παρ' Ἰπποκράτει. Apud hunc autem in libro de Int. Affect. ut in hoc me contineam, pus modo πῦον dicitur p. 455. T. II. τοῦ πύου 435. τὰ πῦα 432. 434. 455. modo τὸ πῦος 454. τοῦ πύους 443. et aliis locis, sed interdum etiam πύον et πύος contra Draconis edictum πῦος μακροπαρληκτεῖ, πύθω γὰρ ἐκτεταμένως p. 77. a quo discrepat Arcadius p. 121. βαρύνεται τὰ εἰς ὃν πύον, βρύον, πύον τὸ ἔμπνον³¹⁾ τὸ καὶ πύος, nisi librarius accentum pervertit, quod mihi non ita videtur; nam ἔμπνος purulentus legitur in Andromachi versibus secunda correpta, nec quia πύθω producitur, idem in nomine puro fieri necesse est. Ac ne hoc quidem certum est utrum Draco de neutro loquatur an de masculino secundae declinationis, quod Herodianus quidem oxytonon esse statuit sed nostrorum doctorum plerique properispomenon faciunt πῦος ut πῦαρ v. Fritzsch. ad Thesm. p. 594. Meinek. Com. Fr. T. III. 242. 258. et 462. quo accentu etiam neutrum notatum

31) Οὐ λέγουσιν ἔμπνον οἱ παλαιοὶ ἀλλὰ πύον Anecd. Bekk. 249.

legitur πῦον τὸ μεταβεβληκὸς αἷμα, ὃ ὀρέος Phot. ad Amphilocho. p. 231. in Maji Collect. Nov. T. I. idque ab eodem verbo unde puris nomen ductum esse nescio an sequatur ex Aristotelis verbis τὸ γάλα πεπεμμένον αἷμά ἐστιν ἀλλ' οὐ διαφθαρμένον. Ἐμπεδοκλῆς δ' οὐκ ὁρθῶς ὑπελάμβανεν ἢ οὐκ εὖ μετήνεγκε ποιήσας ὥς τὸ γάλα μὴνὸς ἐν ὀγδοάτῳ δεκάτῃ πῦον ἐπλετο λευκόν· σαπρότης γὰρ καὶ πέψις ἐναντία· τὸ δὲ πῦον σαπρότης ἐστὶ v. Sturz. ad Emped. 406. Karsten. ad v. 266. Empedocles autem illa non distinxit quia utrumque lentam affert materiae consumptionem.³²⁾ Τρῦος, quod legitur in hexametro ignoti poetae EM. 94, 42. et θῦος adjuncta sunt verbis macroparalectis ut κνύω κνύος. Pro duobus postremis Theognosti fabulis supponi possunt κίος et φλύος, quod Eustathius 1746, 8. cum θῦος et κνύος confert, vel hoc ipsum κνύος.

§. 7. Ad haec exempla qui animum adjecerit, continuo intelligat necesse est penultimam horum vocabulorum omnes recipere vocales sed o micron unum habere σκότος, o longum item unum λῶπος. Nam quod Salmasius in Anth. VII. 719. Τέλληνος ὅδε τύμβος, ἔχω δ' ὑπὸ βώλειω πρέσβυν, voci corruptae substituit βώλει, nomen inauditum est ac ne sententiae quidem satis accommodatum, quae Meinekio Del. p. 130. adjectivum potius poscere videtur. Diphthongi propriae quae dicuntur omnes reperiuntur praeter αυ, nec enim qui αὔγος protulerunt, idonei sunt auctores.³³⁾ Sed nonnullae tamen rarius huc intrant ut αι, quod Theognostus II. 120. non plus quam duobus concessum esse observavit, αἷσχος et λαῖφος, immemor vocis Pindaricae αἷτος, quam Eustathius

32) Schol. Theocr. III. 32. ποιολογεῖσαι σταχυολογοῦσα. Ποιάν Ἰσως τὸν πυρὸν κατ' ἐξοχήν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιάν ἐκάλεσαν· ποῖος γάρ—κυρίως ὁ πυρός, de quo Geelius tacet. EM. 344, 16. ἐν πῦν τινὲς ἐν χόρτῳ· Ἀρίστιαρχος ἐν πυροῖς καὶ κριθῇ· πῦν γὰρ τὸν πυρὸν δίχα τοῦ ρ, spectat Od. XVIII. 368. ἐν ποίῳ—τῷ δημητριακῷ χόρτῳ, ἐν σιτοφόρῳ χωρίῳ Schol. ex quo veri simile fit nonnullos illo loco ἐν ποίῳ scripsisse ne intelligeretur ποιή herba.

33) Τὸ αὔγος EM. 571, 21. Joanni Malalae familiare est [πρὸ αὔγου] ante diem, ut nunc Graeci auroram αὐγήν dicunt; antiquis illud ignotum ac ne Du Cangio quidem memoratum est.

inter lexes *μονήρεις* refert, Critici autem alius alio mutat. Tanquam rarius Galenus Comm. in L. de Fract. III. 547. T. XVIII. P. II. adnotavit *οἶδος τὸ οἶδημα λέγει*, quod ex Nicandro affert Epim. Cram. I. 330. eodemque Aretaeus utitur per omnes casus. Diphthongorum, quas C. Lascaris abusivas, nostri homines improprias nominant, nullum vestigium reperitur nisi quis, quia apud Hesychium *Λαῖδος λῆδος* et saepius *λῆδιον* reperitur accentu in prima posito et iota subscripto, primitivo *λῆδος* eandem literam vindicatum eat.³⁴⁾ His adjungenda est Choerobosci praeceptio Dict. 391. EM. 643, 51. *τὰ διὰ τοῦ εἰλος οὐδέτερα δισύλλαβα εἰσιν. Ἐπειδὴ οὖν τὸ ὄφελος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχει ὥς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἄκλιτον ἔμεινε*, quae quam inepta sit ratio apparet ex *μέγεθος*, *τέναγος*, *ἔδαφος* et aliis, quae, si terminationem spectamus, singula sunt *μονήρη* et incomparabilia sed minime aclita. Aliquanto majoris momenti videtur quod hinc intelligimus eum ignoravisse vocem ab Eustathio enotatam p. 462, 45. et p. 1849, 15. *τὸ ἔλκος Καλλίμαχος ἄπελος εἶπε διὰ τὸ μὴ πελάζεσθαι τὰ χεῖλη τοῦ διαιρέματος*. Eodem modo Suidas et EM. 120, 38. sed addit *ἢ τὸ ἀφελόμενον*, *ἢ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων ἃ ἐστὶ πολυφάρμακα, ἵνα δηλῇ τὸ ἀθεράπεντον*, ubi scribendum est *ἢ τὸ ἀπουλωμένον ἢ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν Πέλων* vel *Πελέων*. Etenim hoc loci nomen in Thessalia fuisse auctor est Hesychius *Πελεός* — *μήποτε τὸ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ Πτελεόν· δύναται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα δηλοῦν*, et novimus nomen urbis Thessalicae *Πέλη*, unde *Πέλινα* propagatum videtur. Quis tamen sibi persuaderi patietur ut ab hoc nomine appellativum illud compositum credat? Equidem ego, si qua ut in re obscura divinationi licentia detur, ponam neutrale *πέλος* cognatum cum *πέλλη* pellis lorum, et cum adjectivo *πέλος* luridus v. Parall. 344. et porro *ἄπελος* alpha prosthetico auctum, quo lurorem et per consequentiam non tam vulnus hians quam cicatricem luridam, ut Plautus dicit, significari suspicor. Proinde in Galen. Comp. p. Gen. II. 17, 539. T. XII. ubi inter medicamenta refertur *ἄλλη ἔμπλαστρος Κλαυδίου Φιλοξένου*

34) Hoc nuper fecit Ahrensius de Dial. Dor. p. 142.

ἀπελούς επιγραφομένη, non Ἀπελλοῦ scribendum puto sed ἀπέλους scil. ποιητική sive uno verbo ἐπουλωτική, cumque eodem nomine compositum ἐρυσίπτελας sive ἐρυσρόπτελας inflammatio cutis vel ignis sacer, sed hoc diverse declinatum.³⁵⁾ De aclisia quod Choeroboscus dicit, commune est pluribus: ἄκλιτον τὸ μῆχος καθὰ καὶ τὸ ἥδος καὶ ὄφελος Eust. 235, 7. ac si superessent Grammaticorum libri περὶ ἀκλίτων καὶ δυσκλίτων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων inscripti, numerus haud dubie cresceret. Nunc suspicio quaedam serpit inaestimabilis de omnibus, quae in uno tantum casu aut in uno numero reperimus ἄρος, ἄδος, βλέπος, γάνος, δάνος, πρέσβος, δάκη v. Schneidewin. ad Eust. p. 30. δήνεα, μέζεα, πέσεα, ὄχεα, τέμπεα, τήθεα.³⁶⁾ Et quaeritur num Criticis liceat haec exempla excedere sicut Porsonus fecit dativum γάνει Aeschylo tribuens Agam. 1362. quod facilius concedetur in vocabulis raris et insuetis. Lehrsius in Quaest. Epp. 167. de genitivo θαλέων disserens nomen θάλος, ubi vulgarem significationem obtineat, indeclinabile esse censet sed θαλέεσσι de victu opimo et alibili dictum videri cf. Parall. 163. Pro μῆδος, quod Suidas ponit, poetae in singulari μῆτις dixerunt, sed dativum Μήχει τῷ μηχανήματι alicubi invenerit necesse est; et singularis δῆνος unus, si satis memini, testis est Hesychnus. Nomina in communi usu posita ἄνθος, ἔθος, ἦθος, reliqua per omnes casus declinari constat, sed κῦρος immobile est et κλέος quo Thucydides, Lysias, Xenophon, Plato et alii in oratione prosa usi sunt; ἔχθος Thucydides saepius admisit Atticorum oratorum, nisi quid me fallit, solus. Aliis in totum abstinent, quorum nonnulla attigerunt Atticistae: ὁ ῥύπος ἐρεῖς, οὐ τὸ ῥύπος Phryn. Ecl. 150. τὸ σκάτος ἐπ'

35) Cf. Kuehn. Opusc. Med. T. II. 328. Τὴν ἐρυσσιπέλατον φλόγα Psell. de re med. v. 746. in Ideleri Phys. et Medd. graec. I. 224. τοῦ ἐρυσσιπέλου Pallad. de Vit. Chrysost. p. 306. T. VIII. Bibl. Gall. quae in Thes. omissa.

36) Saepe pluraliter efferuntur quae apud nos singularia sunt θάληη et ψύχη Herod. V. 10. τὰ ἐλέη Sirac. XVIII. v. 4. τὰ ἐχθῆ Dionys. Antiqq. III. 7. τὰ κάλλη Plat. τὰ δέη Lys. c. Andoc. p. 105, 9. pro quo Aelianus δέα dixit ut κρέα, γέρεα analogia fallaci ductus. Eodem pertinent epicorum vocabula κλέα et μένεα.

εὐθελας τιθέμενον ἀμαθές p. 293. χρέως ἀττικῶς, χρέος δὲ ἑλληνικῶς Moer. 402.³⁷⁾ δασύ ἀττικοί, τὸ δὲ δάσος οἱ κοινοί Thom. νάπος ποιητικόν, νάπη κοινόν Schol. minn. ad Soph. El. 5. v. ad Aj. 892. λωποδύτης δόκιμον, τὸ δὲ λῶπος οὐ λέγομεν Herodian. Excc. v. ad Phryn. 461. βλέπος et κύος ex Aristophane enotavit Pollux alibi non lecta.

§. 8. Nomina in $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{\alpha\rho}$ exeuntia Technici nonnulli partim a verbis orta dicunt, partim a substantivis syllaba $\overline{\sigma\varsigma}$ terminatis. Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἡ κατάληξις οὐκ ἀγθής· ἀλλ' ὥσπερ θένω θέναρ καὶ κείρω κέρας, οὕτω ἀλείφω ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας καὶ ὑποστολῇ τοῦ ρ ἢ τοῦ σ ἄλειφα. Τὸ δὲ λίπα ἐξ ἀναλόγου ἀντιπαραθέσεως ἐγένετο· ὥς γὰρ κῶος κῶας, ὕδος ὕδας, γῆρος γῆρας, οὕτω καὶ λίπος λίπας, ἐξ οὗ τὸ λίπα Eust. 1560, 27. Pro κείρω κέρας Herodianus fortasse scripsit δείρω δέρας, nam κέρας ab EM. rectius ad κάρα refertur. Idem vero p. 638, 54. οὔας verbalibus inserit: παρὰ τὸ αὖω τὸ φωνῶ αὖος καὶ συστολῇ ἄος καὶ (μεταθέσει ὄας καὶ) τροπῇ οὔας, nec multo aliter Eustathius p. 1148, 55. ἐκ τοῦ ἄω (ἄτω) τὸ ἀκούω γέγονεν ἄος ὡς φάος καὶ μεταθέσει ὄας ὡς φόας καὶ κράσει μὲν ὥς ὡς φῶς, ἔπενθέσει δὲ ἰωνικῇ οὔας, quam sententiam ipsi Herodiano tribuit p. 1896, 5. τοῦ οὔατα εὐθελᾶ ἐνική ἐσιν ὄας καθ' Ἡρωδιανὸν ὡς φόας. Haec precaria sunt, sed θέναρ et ἄλειφαρ non incommode a verbis repetuntur, eodemque recidunt εἶδαρ³⁸⁾ εἶλαρ, ἄλειαρ, ὄνειαρ, quippe segregata comitatu substantivorum, quibus adjuncta sunt ἄλειαρ (ἀλέη) ἄλκαρ (ἀλκή) et alia in Parall. 205. indicata. De paronymis vero, quae in $\overline{\alpha\varsigma}$ exeunt, non omnes consentiunt. Nam contrariam illi sententiam profitetur Pro-

37) Suspectus est genitivus in Eur. Iph. A. 374. μηδέν' ἂν χρέους ἔκατι προσιάτην θείμην χθονός—νοῦν χρῆ τὸν στρατηλάτην ἔχειν. Agamemno enim non propter suum vel aliorum commodum dux belli creatus est sed quia gratia praevalebat et auctoritate. Sententia poscit vel μηδέν' ἂν χάριτος, ut Seidlerus correxit, vel μηδέν' ἀξίας.

38) Ἀπὸ τοῦ ἔδω ἔδωρ καὶ εἶδαρ Schol. Od. IV. 56. sed ἔδωρ hoc fictum est ad exemplum τοῦ ἔλδωρ. Ἰχαρ in loco desperato Aesch. Suppl. 852. Scholiasta ἐπιθυμῶν interpretatur. Num forte λίχαρ in libris invenit vel γλίχαρ a γλίχομαι?

culus ad Hes. Opp. 60. ὕδει κατὰ μεταπλάσμον ἀπὸ τῶν εἰς ας οὐδετέρων εἰς ος, ὕδας ὕδος, κῶας κῶος et Choeroboscus Dict. 376. et 383. ὡς γῆρας γῆρος, δέρας δέρος, οὔτω δόρας δόρος καὶ ἐκεῖθεν ἡ δοτική δόρει. — καὶ ἀπὸ τῆς ὕδας γίνεται ὕδος, ³⁹⁾ quae repetita sunt in EM. 284, 34. nec dissentit scriptor περὶ παθῶν EM. 639, 2. sive is Herodianus fuit sive quem ille multo saepius advocat, idem Choeroboscus: ὡς παρὰ τὸ οὐδας γίνεται τὸ οὐδος, γῆρας γῆρος, κῶας κῶος, οὔτω παρὰ τὸ ὅας ὅος καὶ ἀμφώεις (ἀμφώης) ὡς εἶδος εὐειδής, quo loco pro thematicis ὅας ὅος scribendum est ὡας ὡος idemque in Parall. 225. restitui apud Herod. Mon. 14. οὔας λέγεται καὶ ἡ γενική οὔατος, καὶ ὅας ἐνθεν ὅατος, καὶ ὡας ἐνθεν ὡατος ⁴⁰⁾ καὶ ὠτός, καὶ ὀός οὐκ εἰρημένον μὲν συνεσχηματισμένον δὲ τῷ ἀμφώης. ubi ante ὠτός excidissee verba καὶ ὡς ἐνθεν (ὠτός) perquam credibilis est Meinekii sententia ad Theocr. I. 28. sed hoc admissio fieri non potest, quod idem suadet, ut sequens ὀός mutetur in ὡς. Quare ὡος praetuli quod et similis est appposito κῶος in EM. et ad derivandum ἀμφώης haud paullo aptius; nam ab ὡς ὠτός nascitur ἀμφωτός, δῖωτός, ἄωτός. In illis autem dicatalexiae exemplis haud pauca sunt quae grammaticae fictionis suspicionem praebeant; nam γῆρος, κῶος, οὐδος omnino non leguntur sed casus modo obliqui τοῦ γήρους in vers. Alex. etc. quodque in EM. 68, 20. affertur σκέπος παρὰ τὸ σκέπω καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν πέσκος, non legimus sed σκέπας modo, πέσκος autem etsi Nicander de cortice dixit, nihilo secius ad πέκω πέκος pertinet ab arboribus ad homines translatum non licentius quam cutis ab eodem φλόος dicitur, ἀποφλοιῶσαι pro ἐκδεῖραι. Ψέφας satis constat Herodiani aliorumque testimoniis sed valde dubium est ψέφος in EM. 818, 32.

39) Etiam Apollonius Synt. II. 29, 185. pro testato ὕδος ponit ὕδας, qui casus obliqui illinc repeti nequeunt.

40) Ab hoc genitivo, quem et Hesychius cognitum habuit, derivari potuit ὠατός ut ab ὄμματος ὀμματός et hinc futurum ὠατωθήσμαι quod Porsonus Glossographis restituit pro ὠατοθήσω, id enim non minus ordinem excedit quam μεληθήσω et alia huius formae futura quae Ahrensius Dial. Dor. 289. obscuris quibusdam inscriptionum vestigiis approbare intendit.

ψεφηνός σκοτεινός· ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ· nam Pindarus in carmine Aristoclidæ inscripto Nem. III. 71. ψεφηνός dixit, quare verba ψέφος — σκότος interclusione separanda sunt.⁴¹⁾ Nec plus fidei habent Hesychii glossae Μῆχος μῆχας, cui Musurus μῆχαρ substituit; Κλέπας ὑψηλὸν νοτερόν δασύ et paullo post κλέπος iisdem verbis explicatum, quae Brunckius ad Anall. III. 49. vitiose scripta putat pro κλέτας. His detractis vix tria relinquuntur ambigue terminata: δέρας et δέρος, λίπας Aretæi proprium et λίπος, κνέφας et κνέφος, quod si ex uno illo Suidæ loco innotuisset Κνέφει σκότει ἀπὸ τῆς κνέφρος εὐθείας, nullo ad persuadendum momento foret, nam hae terminationes a librariis saepissime confusae sunt, sed idem apud Hesychium legitur post κνέφας singulatim scriptum. Cetera aut formam diversam habent ut κλίτος et κλέτας,⁴²⁾ σκνῖφος et κνέφας, aut significationem ut λέπος et λέπας quamvis ab eodem verbo λέπω ducta v. Prolegg. 455. νέφος et κνέφας, τέρατα et τέρεα sive τέρεα ut Alcaeus dixit CXLIX. 598. quibus addi possunt quae in $\overline{\sigma\varsigma}$ et $\overline{\alpha\rho}$ exeunt partim eodem intellectu ut μῆχος μῆχαρ, δέλος δεῖλαρ, ἄρκος ὀδόντων Oppian. ἄλλαρ βελέων, nisi horum principio ἄρκειν et ἀλαλκεῖν prorsus diversa fuerunt, partim leniter inclinata ut ῥέος et φρέαρ, aut etiam longioribus intervallis disclusa ut κύος et κύαρ, quod propius ad καίματα cavernae accedit. Horum vocabulorum multa procul dubio eadem aetas diverse terminavit nec dici potest quaenam harum terminationum maxime primigenia sit. Sed ad declinationem facillima et maxime celebrata est catalexis $\overline{\sigma\varsigma}$. Hujus enim circiter ducenta reperiuntur exempla, sed in $\overline{\alpha\varsigma}$ duntaxat unum et viginti; quae res fortasse quosdam permovit ut hanc ex illa natam dicerent eamque causam

41) Hesychius affert Ψέφαις σκοτειναῖς, Ψάφαρὰ νεφέλη σκοτεινή, Ψάφα κνέφας, Ψέφος καπνός, Σεῖφα σκοτία Κοῆτες, quibus cognata videntur σκνῖφος, σκνιπαῖος etc.

42) Παρὰ τὸ κλέτος (sic) γίνεται κλειτός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ κλειτός EM. 519, 46. ὅτε τὸ κλειτός ἀπὸ τοῦ κλέτας πλεονάσαντος τοῦ ἰ δηλοῦσιν οἱ τὸν Ἑρωδιανὸν ἀμφιπεριέμενοι τεχνικοί Eust. 1066, 18.

Hypsipylen Ὑψώ. Quae quum contractionis speciem praeberent, ab iis qui vocabulorum genera secundum terminationes describere anniterentur, imminutis adjecta sunt sicut masculina Ἀρτεμᾶς pro Ἀρτεμίδωρος, Ἐπαφρᾶς pro Ἐπαφρόδιτος v. Prolegg. p. 505. Verum enim vero si disyllaba illa ex significatione aestimantur, non ex compositis contracta sed singulatim a primitivis deducta sunt Ἀφρώ ab ἀφρός, Ὑψώ ab ὕψος ut Κητώ a κῆτος Schol. Hesiod. Opp. 238. Εἰδῶ sic ut Εἰδομένη ab εἶδομαι vel εἶδος. Similiter quod Hesychius tradit Ταυρῶ ἢ ἐν Ταύροις Ἀρτεμῖς non ex Ταυροπόλος vel Ταυριώνη coactum sed gentilicio Ταῦροι affictum dicimus. Nec Εὐφρώ ex Εὐφρόνη vel Εὐφροσύνη, aut Δεξῶ e Δεξιθέα corruptum sed illa quasi feminina positio est andronymici Εὐφρων, hoc a δέξις vel δέξομαι traductum; Ἐπαφρώ ad Ἐπαφροδίτη eandem relationem habet ut Ἀφρώ ad Ἀφροδίτη. Quod autem ille Ἐρατώ ab ἐρατός derivatum esse affirmat, non impugnem equidem, nec si quis Φιλητώ a φιλητός ortum dicat; sed certe propiora sunt Ἐρατών et Φιλήτας masculina; Δωτώ autem manifestum est non a δότης existere potuisse sed a Δῶτος vel Δώτης.

§. 2. Jam si originem horum femininorum quaerimus, patet aut a verbis ducta esse ut μελλῶ aut a nominibus ut κερδῶ. Verbalia autem vel a praesentibus nascuntur barytonis ¹⁾ vel a futuris sine ulla substantiae immutatione, excepto uno ἐστὼ παρὰ τὸ ἐστάναι Phot. Neque id anomaliae eximitur si, quia aspiratione caret, ab ἐτός ὁ ἀληθής derivatum putatur, quo Etymologi ad explicandum ἐτεός utuntur; nam quae a verbalibus hujusmodi deflexa sunt, propria esse solent Ἐρατώ etc. Quare Θελκτώ ἢ κολακευτική Hes. potius θέλκτωρ scribendum ex Aesch. Suppl. 875. θέλκτορι πειθοῖ. Significationem si spectamus, aut propria sunt nomina aut cognomina ex moribus indita aut appellativa. Sed cuinam horum generum unumquodque subjiciendum sit, saepe haesitamus. Hesychius Γοργῶ ἢ γοργότης πέπλασται ὡς τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς,

1) Κινῶ κίνησις Δωριεῖς Hes. non a κινέω sed a barytono quodam themate; Δαμνῶ quod Muetzellius affert, non a δαμνάω sed a δάμνω, κοσμῶ vero a nomine.

ὡς Ζηλώ, Χρυσώ· τὰ γὰρ περὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ οἶδε, significans poetam omnibus in locis, quibus Gorgonem appellat, prosopopoeia usum esse. Idem alio nomine declarant Moschopulus Opusc. p. 78. et Trypho de Trop. 741. in Rhetorr. Walz. T. VIII. *ὀνοματοποιεῖται ἐστὶν ὡς χρυσῶ* (scr. Χρυσώ) *ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ· καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλῳ χρονίζομεν τῆς μελλοῦς χάριν*, quod ab hac causa alienum est; sed illud auri amatricem designare videtur. Atque huiusmodi nomina per omnem occasionem a poetis concinnantur praesertim comicis ut *Λεξώ*, *Δωρώ* v. Prolegg. 36. not. 36. Sed et Empedocles rerum gignendarum causas appellavit mulierum nominibus *Καλλιστώ*, *Μεγιστώ*, *Φυσώ*, *Κινώ*. Aliud hujus ambiguitatis exemplum est quod Hesychius affert *Κυνώ ἡ ἀναιδεστάτη*, nam idem fuit mulierculae Medicae nomen proprium ex barbaro *Σπακώ* conversum; *τὴν γὰρ κύναν Μῆδοι καλοῦσι σπάκα* Herod. I. 110. Quae autem sunt veri nominis appellativa partim personas significant, partim attributiones, pars utrumque ut *Γλιχώ ἡ φειδωλία* Zonar. et *Γλιχώ ἡ φειδωλὸς καὶ περιέργος* EM. quod incertum est utrum a *γλιχός* declinatum sit an a *γλίχομαι*, ac fortasse ne appellativum quidem fuit sed eponymon. Paronymorum alia ad motionem pertinent sexualem *ἄνθρωπος* *ἀνθρωπώ*, pro quo *ἀνθρώπη* dici poterat, *κόσμος* (*πρωτόκοσμος*, *κοσμόπολις*) *κοσμώ*, sive *κομμώ* i. q. *κομμώτρια*, *μῦθος* (mimologus) *μιμώ*, a nominibus tertiae declinationis *βασιλεὺς* *βασιλώ* (nisi hoc nomen proprium est) *καμινεὺς* *καμινώ*, *τραπεζεὺς* *τραπεζώ* quod Hesychio redditum est pro *τραπεζών*. Sed si haec a *τράπεζα*, *κάμινος* derivata sunt et *κοσμώ*, *μιμώ* si a nominibus realibus, non ad motionem pertinent sed ad denominationem ut *θηλή* *θηλώ*, *κέρδος* *κερδῶ*, *λέχος* *λεχώ*. Paraschematista sunt *αὐδή* et aeolicum *αὔδω* in Sapph. Fr. I. *δοκή* *δοκῶ*, *μορφή* *μορφῶ* forma,²⁾ *ἤχος* *ἤχώ*³⁾

2) Aliud est *Μορφώ* Veneris cognomentum a *μορφή* ductum ut mulieris nomen *Μορφή* (hoc accentu) Sch. Eur. Hipp. 408. (omiss. in Th.) et Morpheus.

3) Si verum est discrimen illud Sch. Eur. Hec. 1087. *ἤχος* ὁ πτύπος, *ἤχώ* δὲ ἀπήχημα, hoc denominativis adnumerandum est. Sed poetis promiscua sunt.

τήτη vel τῆτος Τητώ ἡ πενία Cyrill. χρέος χρεώ, τραχών
 τρηχώ. Sic et Ἰώ δύναμις, βοή Hes. altera significatione
 cum ἰς βία congruit, altera cum ἰά, ἰωή.⁴⁾ Quae sequuntur,
 nullam definitam regionem habent cujus septis contineantur:
 τυτώ ἡ γλαύξ Hes. a sono *tu tu* ut et πιτώ videtur aviculae
 nomen quae alias πίτος vocatur; ληκὼ τὸ ἀνδρεῖον μόριον
 Hes. Vossius illustrat collatione verbi obsceni ληκῶν sive
 ληκεῖν et λαικάζειν, eundemque intellectum habet κρούειν⁵⁾
 et κροτεῖν atque germanicum crepandi verbum, quod Adelun-
 gius afferre non dedignatus est. Καρκὼ λάμια Hes. piscem
 κάρχαρον sive καρχαρόδοντα significare videtur cf. Coraes ad
 Xenocr. p. 73. Idem Δαλλῷ et Δαλώ ἡ ἀπόπληκτος ἢ ἔξω-
 ρος, quarum interpretationum una ad Δαλὶς μωρός (φρε-
 νοδολής, dalivus) convenit, alteram Schneiderus recte ad
 δαλός torris refert, quo hominem exusti floris, vietum et re-
 torridum significari demonstrat. Glossas obscuriores Κάρα
 ἡ αἰὲς ὑπὸ Γορτυνίων, Καρανὼ τὴν αἶγα Κρηῖτες, Κηὼ σύν-
 θεσις, Κοθὼ βλάβη, Λωλὼ βρωμάτιον τι, Φητὼ στρόφιγξ
 transiliamus licet cum aliis quorum scriptura ambigitur: κοπά
 sive κοπιῶ id est ramulus in daphnephoriis circumlatus, κωκὼ
 res turpicula, τριτὼ sive τριτῶ, si credere dignum est, vox
 cretica caput significans vel a verbo τρέω ducta Τριτὼ φό-
 βος τρόμος Hes. Ad ultimum duo stirpium nomina βληχὼ
 sive γλαχὼ et κιτῶ casiae genus fortasse ab hederæ simili-
 tudine denominatum. Nam ad μορμῷ quod attinet, in discri-
 mine versatur non solum utrum ex μορφή conversum sit,
 proprieque formam significet et praecipue formidinem hoc est
 speciem horribilem, an a μόρμος et μόρμη (hoc accentu)
 χαλεπὴ ἐκπληκτικὴ Hes. sed etiam communibusne adnumerari
 oporteat an propriis, quae appellativorum numerum longe ex-
 cedunt; nam horum summa brevis est, illa vero pari uber-
 tate ab omni fere genere nominum et verborum efflorescunt;
 quod ostendam.

4) Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν II. XI. 601. Schol.
 τινὲς γράφουσιν ἰὼ καταδακρυόεσσαν. Hi ἰὼ κατὰ δάκρ. scripsisse vi-
 dentur *in pugna lamentabili*, ut synonymon βοή sumitur pro μάχη.

5) Ὑποληκῶν ὑποκρούειν Hes. *trusare* intellectu obsceno dixit
 Catullus.

§. 3. Paronymis plerumque masculina antecedunt vel adjectivi generis *Αισχροῦς* in Corp. Inscr. n. 864. et *Αισχρώ* n. 822. (omissa in Thes.) *Ἀριστος Ἀριστώ*, *Κλεῖτος Κλειτώ*, *Ξάνθος Ξανθώ* etc. vel substantivis connexa ἀλλή *Ἄλκων Ἄλκῳ* Schol. Pind. Ol. XI. (X.) 76. (omiss. in Thes.) *Ἀρχων Ἀρχῷ*, *Ἡρων Ἡρώ*, *Θήρων Θηρῷ*, *Καλλών Καλλῷ*, *Μύρων Μυρῷ*, *Νίκων Νικῷ*, *Τιμών Τιμῷ*, *Χαρίτων Χαριτῷ*, *Θράσων Θρασῷ* et *Θαρσῷ* Minervae epitheton. Haec tamen non in eam sententiam disputo ut negem mulierum nomina per se et seorsum ab appellativis nasci potuisse; sed quia plerumque propria propriis respondent, parilitatis causa id quod novissime commemoravi, etsi et ad *Θράσος* convenit et ad *Θρασύς* (ut *δριμύς Δριμῷ*) nihilo secius illo quo dixi referre malui. Quin etiam sunt quae nihil in confinio habeant praeter propria *Βιτώ Βίτων*, *Κυριλλῷ Κύριλλος*, *Καβειρῷ* Cabi-rorum mater a filiis denominata et Musae fluviatiles *Νειλῷ*, *Τριτῷ*, *Κηφισῷ* v. Prolegg. 46. Eodem modo inter se comparanda videntur *Φυλεύς Φυλῷ*, *Συλεύς Συλῷ*, *Πρωτεύς Πρωτῷ*, *Κελαινεύς Κελαινῷ*, *Νηλεύς Νηλῷ*, *Μενεσθεύς Μενεσθῷ* ut *βασιλεύς βασιλῷ*, ac si feminina *Θεμιστῷ*, *Κομμαιδῷ*, *Τιμαιδῷ* (Prolegg. 364.) hodie carent paribus masculinis, non sequitur illico nulla fingi potuisse. Quis denique dubitet Homerum, quum ancillam introduceret *Μελανθῷ* Dolii filiam Od. XVIII. 320. ductum esse recordatione fratris qui *νιὸς Δολιῖοι Μελανθεύς* nominatur XVII. 212. et flexo nomine *Μελάνθιος* XX. 173. Hinc transitus erit ad alterum genus, quod nihil ante et propter se habet praeter verba: *Βριζῷ ἀπὸ τοῦ βρίζειν* Athen. VIII. 305. A. *Δαμνῷ*, *Ἐλευθῷ*, *Ἰαινῷ* (nisi illa Phorci filia *Δεινῷ* appellata est) *Κλωθῷ* et alia a Muetzellio collecta p. 149. Nec pauca reperiuntur ortu ambiguo et utrinque apta *Σπειῷ παρὰ τὸ σπέος ὥσπερ χρέος χρεῷ*, *κλέος Κλεῷ Κλειῷ* Choerobosc. Cram. T. II. 261. EM. 814, 34. sed Schol. Theog. 246. *Σπειῷ ἢ ἀκολουθία* a verbo repetit, cujus participium est *σπόμενος*. Haec artificiosior videtur interpretatio, sed *Αἰθῷ* Solis equa Schol. Phoenn. v. 3. nihil interest utrum a proprio *Αἴθων* ortum dicamus an ab *αἴθω* vel quodam ejus verbi inclinamento *αἴθος*, *αἴθός*; unde *Αἴθη* equa Agamemnonis; interque hoc et *Αἰθῷ* idem

rationis intercedit quod inter Ἀτροπος et Ἀταρπώ Sch. Od. VII. 197. Βριθώ nymphae nomen Sch. Hes. Opp. 144. (omiss. in Th.) et Σθεινώ a verbo et a nomine paribus spatiis distant; Βρυνώ a βρύω non longius abest quam a βρύον, et masculinum quoque reperitur sed copulatum Ἀμβρύνων Diog. La. V. 11. Utrum Κρινώ et Κρινών (et Κρίνις sive Κρίνις) a κρίνω propagata sint an a κρίνον ut a χορίαννον Κοριαννώ, ρόδον Ῥοδώ, non ante judicari potest quam in carminibus reperta fuerint. Eorum, quae literam futuri discretivam ostendant, alia subjuncta sunt andronymicis Κτήσων Κτησώ, Ἀλεξών Ἀλεξώ etc. v. Keil. Anall. 141. alia incomparabilia Ἠγησώ, Καλυψώ, Μελιξώ, syntheta Εὐδωσώ et Περιβασώ, quod est Veneris epitheton ludicrum. Hujus notae multa contulit Passovius in Opusc. p. 115. ad probandum nomen Δωσώ. Sic enim in H. H. in Cer. 122. ubi Ceres deam dissimulans loquitur, scribendum esse pro Δὼς ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστί, cui alii Δωρίς vel Δηώ substituunt, sed veri similis videtur Δωσώ vel Δωρώ. Haec igitur futuro assimilata dicimus, illa praesenti caeteris temporibus exclusis. Nam quod Muetzellius p. 150. putat Τελεσθώ ab aoristo τελεσθῆναι derivari potuisse, non probaverim, sed est paronymon vel a Τελεσθεύς ut Μενεσθεύς Μενεσθώ vel a Τελεσθής cum metabole consonantium v. Lehrs. Aristarch. 310. Ab his transgredior ad urbium vocabula, in quibus eminent Aegyptiae, non illae barbare appellatae ut Ἐλβώ, Ναθώ, Ταχομψώ, sed quorum graeca est interpretatio seu vera seu commenticia: Κυνώ id est Κυνόπολις, Λυκώ pro Λυκόπολις, Afrodito — Afroditeopolis v. Wesseling. ad Itiner. Anton. p. 168. Haec tamen alia via derivari potuisse ostendunt Eusebii verba, quibus Wesselingius utitur ad Hierocl. p. 725. ἀπὸ τοῦ λέοντος τὴν Λεοντώ, ἀπὸ δὲ τοῦ κυνὸς τὴν Κυνώ, quorum illi Xenophon Ephes. IV. 1. per appositionem adjungit nomen generis ἐπὶ Λεοντῶ ἔρχονται πόλιν. Et nonnullorum terminatio duplex: Βουτός — ἐκαλεῖτο καὶ Βουτώ Steph. Κανδώ insula eadem Κανδός vel Γανδός, Κοπτός Strab. Κοπτῶ Plutarch. Θράμβος ut Wesselingio videtur ad Herod. VII. 123. et Θεραμβώ, quod perperam Θεράμβω scriptum est, Lycasto pro Lycastus in omnibus Pomponii Melae codd. v. Tzschuck. Vol. II. P. I. 599.

atque adeo demus Atticus Σφητὸς a Psello de Locc. Att. p. 47. Σφητῷ nominatur congruenter dativo adverbiali Σφητῷ, nemoque dubitat quin Σαβῷ, Χεβῷ, Χωμῷ, Ψενακῷ primitiva sint nullaque affectionis cujuspiam aura contacta. Nihilo secius Graeci talibus quoque, ubicunque facultas fuit, pigmenta domestica adhibere non omiserunt: ὡς ἀπὸ τοῦ καλύψω Καλυψῷ⁶⁾ οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χορτάσω Χορτασῷ Steph. s. h. v. Id convenit nonnullis locorum appellationibus graecis ut κρήνη διὰ τὴν χρόαν τοῦ ὕδατος καλουμένη Γαλακῷ Paus. III. 24, 5. et Atticae fonticulus Πεδῷ sive Ἐμπεδῷ a perennitate, puto, denominatus ut Ἀλειπῆς πηγή ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸ μηδέποτε ἐπιλείπειν Suid. et Βεβαλα πηγή ἐν Εὐβοίᾳ παρὰ τὸ ἀνελλιπὲς EM. His accedunt Βωμῷ ἢ Μακρίς Hes. a figura arae ut Kuesterus suspicatur; γυμνασίου περίβολος ὄνομα Μαλκῷ τῆς μαλακότητος τοῦ ἐδάφους ἕνεκα Paus. VI. 23, 3. Κορυφῷ promontorium Corcyrae, quod nemo ex Κορυφάσιον contractum dicet v. Prolegg. 425. nec magis Συρακῷ ex Συράκουσαι, sed potius urbem nomen accepisse a palude. Postremo oppida ignota Suidae memorata Αἰγίμῳ et Αἰθῷ gerunt quidem similitudinem graecorum vocabulorum nec tamen demonstrari potest ab his originem habere.

§. 4. Illis locorum nominibus dupliciter finitis Κανδός et Κανδῷ etc. simile est Σαπφῷ et Σάπφος, si ab hoc casu descendit vocativus Σάπφ', quem Hermannus Elem. 678. in poetriae versu reposuit pro Σαπφοῖ.⁷⁾ Ac non abhorre hanc terminationem a mulierum nominibus in Prolegg. p. 23. demonstratum est. Verum ut demus atticus Θρία vocatur et Θριῷ, mulieres Γόργη et Γοργῷ, Μέλινα et Μελινῷ v. Keil. Anall. p. 8. sic sumi licet eandem modo Σαπφῷ nominatam fuisse modo Σάπφη sive aeolice Σάπφα alpha correpto. Quare in Varronis loco IX. 51, 150. sunt quas synonymias

6) Scilicet quia Ulixem secum in occulto habuit; quasi vero καλύπτειν idem sit quod κρύπτειν. Barbaris illis adnumero μοιῶ et ἀρηβῶ cassiae species Galen. de Antid. I. 14. p. 72. T. XIV.

7) Matthiae Gramm. 224. aeolicum vocativum Σάπφο fuisse suspicatur exemplo nullo; Ahrensius Dial. dor. 510. Ὑάπφα.

appellant Sappho, Alcaeus Alcaeo, Geryon Geryonius, ubi primo exemplo deesse synonymon Spengelius animadvertit, incertum est utrum Sappha inserendum sit an Sapphus, an forte Sapphon; nam haec quoque terminatio femininis inolevit partim sine paraschematismo *χέω χιών ὥς τέρπων* EM. *εἰκω εἰκών*, cujus alteram scripturam *εἰκώ* dubitatur ne Grammatici finxerint propter casus obliquos, *Κραγγών κίσσα* (clamosa) Hes. *φαγών* maxilla v. ad Aj. p. 167. et *θυμβών*, partim consociata alteri vel adeo praevalens *ἡ ἀηδὼ κατὰ Μιτυληναίους καὶ ἀηδών* v. Bernhardy ad Suid. *ἡ Γοργών τῆς Γοργόνης καὶ ἡ Γοργὼ τῆς Γοργόος καὶ Γοργοῦς* Schol. Eur. Or. 1514. ⁸⁾ *Λωδώνη λέγεται καὶ Λωδών καὶ Λωδῶ* Steph. v. Parall. 117. et 119. *Σαρδῶ λέγεται καὶ Σαρδών ὥς τῇ Πυθοῖ παράκειται τὸ Πυθών* Steph. De eodem Eustathius ad Dion. 62. *Σαρδῶ ὥς Σαπρῶ καὶ Σαρδόνος ὥς τρυγόνος*. Hesychius *Σινδούς σινδόνας* scr. *σινδοῦς* ut *εἰκοῦς* ⁹⁾ et *Τρυγῶς τὰς τρυγῶνας* scr. *τρυγοῦς τὰς τρυγῶνας* id est turtures a verbo *τρύζω* ut *στάζω σταγών*, *ὀλολύζω ὀλολυγών*, quod modo ululatum (*ὀλολυγήν*) modo ululam significat ut *γλιχῶ* parsimoniam et (nisi Zonaras fallit) parcam. A verbo trisyllabo proficiscitur *ἀρηγών* et *ἀρηγῶ*, de quo disputatum est ad Aj. p. 166. Cetera dicatalexiae exempla haec sunt: *Ἰερίχοῦς Ἰερίχοῦντος* *εὐρηται καὶ δοτική Ἰερίχοι ἀπὸ τῆς Ἰερίχῳ* Steph. *αἰδῶς* et *αἰδῶ* *ὅτε εὐθείᾳ ἐστὶν ὀξύνεται* EM.

8) Haec Theodosii fuit sententia; Romanus vero statuit a *Ἀηῶ* declinatum esse *τῆς Ἀηῶς* (quod aeolicum est) ut *Μοῦσα Μούσης*, et hoc transisse in *Ἀητοῦς* Choerobosc. Dict. 332. Homericum genitivum *Γοργοῦς* EM. dupliciter interpretatur *τῆς γοργότιτος* ἢ *τῆς Γοργόνης*, sed illum esse a recto ἢ *Γοργῶ*. Nam *Γοργών* non *Γοργοῦς* facere ut *εἰκών* *εἰκοῦς* tacite significat Schol. II. VIII. 349. *Γοργόνος γράφει Ζηνόδοτος κακῶς· οὐ γὰρ ὁ ποιητὴς Γοργών φησιν ἀλλὰ Γοργῶ*.

9) Hunc accentum praescribit Choeroboscus et duobus locis restituit Bisetus. Hunc sequitur Buttmannus Gramm. §. 56. Adn. II. errans de *βληγῶ*, cujus casus attuli ad Aj. p. 173. Contra Aristarchi praeceptum legitur etiam nunc *τὴν πειθῶ* Achill. Tat. I. 9. *τὴν Ἀηῶ* Nonn. XX. 75. Accusativum *τὴν Ἀμαζῶ* Eustathius ad Dion. 823. p. 261. lin. 9. a recto *Ἀμαζών* declinasse videtur.

30, 40. ¹⁰) Sed pro *λεχώς*, quod et *λεχῶς* nonnunquam scribitur Charit. III. 8, 76. Aelian. H. Ann. I. 14. Dorvillius p. 398. et Jacobsius p. 16. praeferunt *λεχώ*, idemque vel *λοχός* scripsisse videtur Moschopulus in Schedogr. p. 72. *λεχώ* ἢ γεννήσασα ἀττικῶς, ἥτις *λεχός* λέγεται κοινῶς praeunte Moeride *Λεχώ* ἀττικῶς, *λόχος* ἑλληνικῶς, ubi Piersonus *λοχός* scripsit; illo tamen accentu notatum est *στεῖρα λόχος* Maneth. V. 330. ¹¹)

§. 5. Sapphus nomen nisi omnino peregre in Graeciam venit, a *σαφής* ut Grammatici tradunt EM. 708, 19. originem habere videtur. Nec tamen omnium etyma inveniri posse spero ac minime divinorum nominum. Horum obscurissimum est *Λητώ* de quo EM. 564, 19. ὁ μὲν Πλάτων φησὶν ἐλεητώ· ἐλεήμων γὰρ ἡ Θεός· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ *λῶ* τὸ *θέλω*, sed vereor ne fallat. Nam quod Platoni tribuit, ab hoc non dictum est; quod Aristarcho, Plato proposuit non serio sed per ludum jocumque. Probabilius est *Ληώ* idem valere quod *δῆ*, *Δημήτηρ*. *Ἐννώ* quam Hermannus Opusc. II. 180. Inundonam interpretatur quasi ab *ἐνύω* impluo nominatam, veteres simplicius παρὰ τὸ *ἐνω* τὸ *φονεύω*, nec enim aliud reperitur nomen a verbo composito derivatum. *Κοκκυμώ* Pliadis nomen Schol. Theocr. XIII. 25. specie modo non sententia convenit cum *Κόκυς λόφος* Hes. nec omnino cognitum est antiquioribus, qui longe alia Plejadum nomina tradunt. *Πεφρηδῶ* Hermannus l. c. 180. reddit *Auferonam* a verbo *φρέω*, cui simile *φρέω* appellativo *τενθρηδῶν* subjeci. Hinc subeunt illae gynaeciorum nugae *Ἀκκί καὶ Ἀλφριτώ δι' ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν ἀνείργουσι* v. Meinek. Hist. Com. 405. Alphito quidem aniculum significare posse docent Hesychii verba *Ἀλφριτόχως* *πολιά*. Sociae ejus *Acco* consonum adjectivum idem suppeditat *Ἀκκός* *παράμωρος*· *λέγεται*

10) Philetæ verba a Bachio omīssa ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ἡθροσιν αἰδῶ Choeroboscus servavit Dict. 360. a quo sumsit Lascaris Gramm. lit. E. fol. 7.

11) Dativus *ταῖς λοχοῖς* in Dioscoridis loco, qui in Lexicis affertur, unius literae inclinatione in *λεχοῖς* verti potest, quo dativo Psellus de Operat. daem. p. 29. ed. Boiss. et alii utuntur. A rhetoribus poetice loquentibus *λεχώς* pro *λεχῶς* dicere non alienum est.

δὲ παιδίους ὡς μωροῖς, quae ita accipienda sunt ac si scriptum esset τὸ Ἀκκοῦς ὄνομα ἐπιλέγεται τοῖς παιδίοις ὅτε μοραίνουσι vel ὡς μὴ μωραίνωσι. Hoc autem quid significet apparet ex aliis locis Σινάμωρος κακόσχυλος, Ὁρχιπεδίζειν τὸ κακοσχυλεύεσθαι παρὰ τοῖς παισὶ atque ex Schol. Eur. Androm. 665. μωραίνουσα τουτέστιν ἀκολασταίνουσα et Sch. Nubb. 416. μωραίνειν τὸ ἀφροδισιάζειν. Itaque clarum fit ad conterrendos pueros praesertim μωραίνοντας id est pudenda contrectantes fictas esse illas aniculas fatuas facie foeda similesque larvarum ut sunt pleraeque decrepitae; quarum alteri adjuncta sunt adjectiva ἀκκός et maccus verbumque a Suida huc relatum Μακκοῦ ἀνοηταίνει ὅτι ἡ Ἀκκὴ ἐνέα ἦν, idemque alio loco Μακκὴ καὶ Λαιμὴ γυναῖκες ἐνσαί. Haec Λαιμὴ sive Λαιμὴ procul dubio est Lamia infantaria ab ingluvie (λαιμῶ) et voracitate sic ut Manducus nomen adepta similisque Mormus et Gellus. Schol. Gregor. Or. XXXV. 563. C. (Ruhnken. ad Tim. 182.) μορμολύττειν εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς τῆς καὶ Λαιμίας. Quippe et Μορμόνες erant, ut Hesychius ait, δαίμονες πλάνητες et *Lamiae terrigulae* quas Lucilius appellat, nec minus Gello, cujus larvae duodecim sunt nomina in lepida Leonis Allatii fabella ¹²⁾ inque his Μωλῆρά, quod vel plebeja prolatione corruptum est ex Μορμῶ vel μωρᾶν fatuam significat ut Μακκῶ, quae Du Cangii est sententia in Gloss. s. h. v. Βαυβῶ fuit nutriculae nomen cum verbis βαυβῶν et βαυκαλῶν cognatum, namque assarum lallis deliniti infantes conspiciuntur et βαυβῶσι, ac nescio an utrumque ex voce lallantium expressum sit sic ut ipsum nomen infantium, de quo Damascius Phot. CCXLII. 555. βάβια οἱ Σύροι καλοῦσι τὰ παιδία ἀπὸ τῆς Βαβίας θεοῦ sive potius utrumque a balbutiendo ut franco-gallicum *babil*, *babiller*. ¹³⁾ Nomen Gellus, quod paullo ante

12) Illorum nominum pleraque facilem habent intellectum, παιδο-πνίκτηρια, ψυχασπαστρία, στρίγλα (striga) et πεισσία quoque quid sit colligi potest ex Festi verbis: *striges maleficae, mulieres quas volaticas etiam vocant*.

13) Βάβαλον αἰδοῖον Hes. fortasse fuit ὑποκόρισμα παιδίων ab infantibus translatum ad partem illam ut contra σάθων ὑποκόρισμα παιδίων ἀρρέωνων ἀπὸ τῶν αἰδοίων, et Augustus Horatium inter alios

attigi, Schneidewinus in Delect. p. 306. a verbo $\epsilon\lambda\epsilon\iota\nu$ ductum censet. $\Upsilon\rho\eta\theta\acute{\omega}$ heroina ficta est ex nomine loci $\Upsilon\rho\eta\theta\iota\omicron\nu$ et tribus Argivae $\Upsilon\rho\acute{\alpha}\theta\iota\omicron\iota$, quae si nihil aliud nisi literarum similitudinem anquirimus, ad $\delta\rho\eta\varsigma$ ($\delta\rho\eta\alpha\pi\acute{\epsilon}\tau\iota\omicron\nu$) pertinere videntur terminatione paragoga aucta v. Proll. 364. similiaque topico $\Upsilon\rho\eta\epsilon\acute{\alpha}\iota$. Θεανώ Muetzellius p. 148. ex $\theta\acute{\epsilon}\alpha\iota\eta\alpha$ factum, Sturzius Alex. 85. cum verbo $\acute{\alpha}\nu\omega$ compositum, veteres ex Θεονόη contractum putant; quorum nihil exemplis ad persuadendum idoneis confirmari potest; nec magis si quis masculino Θεάνωρ appositum dicat. Sed simili tamen modo corruptum est, quod idem affert, $\Lambda\mu\phi\iota\rho\acute{\omega}$ Hesiodicum, quippe cum eodem verbo junctum in quod $\Lambda\gamma\chi\iota\delta\acute{\rho}\eta$, $\text{Καλλι}\delta\acute{\rho}\eta$, $\text{Ωκυ}\delta\acute{\rho}\eta$ exeunt, atque nomen perfrequens Πολυξώ, quanquam huic praestrui potest masculinum Πόλυξος ut δορυξός, illi $\Lambda\mu\phi\iota\delta\acute{\rho}\eta$ ut $\acute{\alpha}\psi\omicron\delta\acute{\rho}\eta$, quam syllabarum finalium correptionem alio tempore illustrabo copiosius.¹⁴⁾ Huic contra posita amplificatio, cujus unum extat exemplum idque summe mirabile. Etenim sancito vocativos non plures habere nominativo vocales, consultatum est quomodo ab η Αητώ transitum sit ad ω Αητωϊ . Respondit Herodianus $\delta\tau\iota$ τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖς εὐθείαις εἶχον τὸ ι προσγεγραμμένον ἢ Αητωϊ , ἢ Σαφωϊ , sed hac excusatione in aliam impegit regulam $\delta\tau\iota$ τὸ ι οὐκ ἔστι τελικὸν τῶν θηλυκῶν ἀλλὰ τῶν οὐδετέρων Choerobosc. Dict. 335. Hanc regulam illi ignotam fuisse minime credibile est sed fortasse nomina ista iota ineffabile habere putavit idque perinde esse ac si non haberent. Scripturae tamen hujus vestigia nulla fere relictæ sunt praeter Φιλντωϊ in Inscr. Del. n. 2310. sed librarii nonnulli vocalibus longis et in medio vocabulorum et maxime in exitu addiderunt iota syllabamque acutam circumflexo notarunt $\sigma\pi\omicron\nu\delta\eta\iota$ pro $\sigma\pi\omicron\nu\delta\acute{\eta}$, Ξανθωϊ pro Ξανθῶ v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 8. Hecker. Comm. de Anth. p. 322. et 85. Re vera

jocos *purissimum penem vocavit et lepidissimum homunctionem* hoc est pipinam et pisinnum sive puslonem.

14) Lennepius ad Theog. 357. etiam nomina vulgaria Πειθῶ , Ζευξῶ , Ἰππῶ etc. ex Πειθῶ , Ζευξῶ etc. orta censet, quod minime veri simile est.

autem illa nominativi et vocativi inaequalitas nihil offensionis habet; eademque est in αἰδώς et αἰδοῖ, ἀηδών ἀηδοῖ, ne γυνή γύναι commemorem, quod illi a γύναις declinatum volunt. Aegyptiarum urbium nomina ab animantibus ducta plerumque in ω exeunt Ἀφροδιτώ, Ἀρτινώ, quae et Ἀρτινόεια dicitur et Ἀρτινόου πόλις, J. Malel. XI. 119. C. Κυνώ, Λυκώ, sed in ων Λύκων, Λάτων atque eadem Λατόπολις vel λάτων πόλις v. Jablonski Panth. II. 87. duae aliae Αητοῦς et Ηρακλεώς in Hierocl. Synecd. 730. (399. ed. Lips.)

Pars IV.

De vocabulis sensuum eorumque confusione.

§. 1. Soloecismorum duo sunt genera, unum in forma eloquendi positum, alterum in sententia, et utriusque generis apud scriptores omnium aetatum copia non exigua. Verum ut in vita communi non qui idem peccarunt eadem poena afficiuntur sed multum interest quis quid fecerit et quo consilio, ita prisci scriptorum existimatores *προσωποληψία* quaedam usi quae vulgo indocto exprobrant, ignoscunt eruditiss. Diomedes II. 109. *Atthis*, inquit, *admittit soloecismos*,¹⁾ quos quum docti faciunt, non soloecismi vocantur sed schemata, quorum alterum est vitii nomen, alterum virtutis, sed utriusque, si auctorem sustuleris, discrimen nullum. Nam quod Dionysius de quadam Thucydidis loquutione dicit c. 37, 907. *τοῦτο εἴ τις ἐν τοῖς σχήμασιν ἀξιῶσει φέρειν, οὐκ ἂν φθάνοι πάντας τοὺς σολοικισμοὺς σχήματα καλῶν*, valet de pluribus, unumque hoc interest quod quae classici contra regulam dixerunt, ab arte profecta creduntur, quae qui infra classem, ab inscitia. Haec enim magnis ingeniis debetur reverentia ut ponderibus examinentur aliis ac turba ignobilis; eaque religione ducti Critici quidquid in vitii similitudinem vergeret, aut archaismi nomine excusarunt aut dialecti aut figurae proque soloecismi nomine substituerunt decentius *σολοικοφανές* vel *σολοικοειδές*.²⁾ Ac si vera est illa philosophi nobilissimi edictio, qua, quidquid sit, rationale ducere jubemur, quanto aequius videtur ut omnia, quae illustres antiquitatis

1) Anonymus in Cram. Anecd. T. IV. 271. *τὸ σολοικίζειν ἐνιαχοῦ ἀτιμίζειν ἔστιν*.

2) Ad Odyss. XI. 76. *σῆμά μοι χεῦται ἀνδρὸς δυστήνοιο* Schol. *σχῆμά ἐστι σολοικοφανές. Οὐκ ἔστι γὰρ κατεπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμῶν ἢ βαρβαρισμῶν. Κέκριται δὲ σολοικοφανῆ ταῦτα καλεῖν (καὶ) σχήματα*.

auctores dixerunt, recte et convenienter rationi dicta existimemus? Non defuerunt tamen qui quae a modestioribus figurae appellarentur, vocarent soloecismos, ut Grammaticus, cujus commentariolum *περὶ σολοικίας* Valckenarius edidit, huic nomini schema pindaricum, euboicum et alia subijcit Nominativum absolutum *Ἀλκιβιάδης ἐξεληθὼν τῶν πυλῶν Λακεδαιμόνιοι ἡγήθησαν* Lesbonax p. 183. ³⁾ inter attica schemata refert, similemque huic Homeri constructionem *ἵππος ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς ῥίμῃ φέροι γούνα φέροι* vetus interpres II. XV. 268. *σολοικοφανές* appellat. Sed Sextus c. Gramm. p. 261. ed. Fabr. *σολοικὸν τὸ πολλὰ περιπατήσας κοπιᾷ μου τὰ σκέλη, διὰ τὸ μὴ λέγεσθαι τῇ κοινῇ συνηθείᾳ*, et ad Eur. Hipp. 23. *πάλαι προκόψας οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ*, unus Scholiastarum breviter et austere *τοῦτο ἐσολοίκισε*, alter verecundius *ἀρχαῖσμός ἐστι τοῦτο, οὐ σολοικισμός*. Lucianus Dial. Mort. X. 9. in oratoria supellectile numerat *ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμούς*, hoc nomine significans soloecismos ⁴⁾ arte quaesitos sive, ut Scholiastes ait, *λόγους ἐν σχήματι προφερομένους χάριτος ἔνεκεν ὡς τὸ οἱ δὲ δύο σκόπελοι καὶ τὰ παραπλήσια*. Hoc οἱ δὲ — schema homericum appellat Sch. Pind. Ol. VIII. 48. recteque explicat Sch. Eur. Phoen. 1478. *πόλει δ' ἄγῶνες οἱ μὲν εὐτυχεστάτοι τῇδ' ἐξέβησαν οἱ δὲ δυστυχεστάτοι — ὅμοιον τῷ ὁμηρικῷ οἱ δὲ δύο σκόπελοι. Οὐκ ἔχει δὲ κινδυνον οὗτος ὁ σχηματισμός· οὐ γὰρ ἄφ' ἑτέρου προσώπου εἰς ἕτερον ἢ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ὅλου εἰς μέρος.* ⁵⁾ Secundum constructionem

3) Hic pro *ἐκφρασις προσηγορικῇ*, cui *ἐπιφορικῇ* opponitur, non *προσηγορικῇ* scribendum est, ut Schaeferus voluit, sed *προφορικῇ*. In Schol. Plat. in Theaet. 173. C. p. 362. ed. Bekk. ubi idem exemplum schematis attici affertur *Ἀλκιβιάδης ἐξεληθὼν* etc. scriptum est *ἡγήθησαν*.

4) Sic idem in Pseudosophista *τὸν λαγῷ, τοὺς ἱππεῖς* et *ἀφιστῶν* soloeca vocat, etsi non in syntaxi peccant sed in una parte orationis. In Soloecista autem taxat cacozeliam eorum qui de pipere et cumino loquentes vocabula ex vetere Attide repetita vulgoque ignota infercunt.

5) Philem. Lex. I. 32. *φαίνεται σολοικοφανές τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἄμφω δ' ἐξομένῳ γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς· ὁ κακνότερον ἔφρασεν διὰ τὸ ἄρξασθαι ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀπὸ εὐθείας*.

absolutam, cujus varias species Wanowskius sollertissime descripsit, frequentissimum est schema quod dicitur *πρὸς τὸ νοητόν*, et hujus quoque exemplum homericum *ὥς φασαν ἡ πληθὺς* Apollonius Synt. III. 4, 198. a quibusdam afferri ait ad comprobandum καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν.⁶⁾ Denique ad constituendos utriusque nominis terminos nihil nobis prodest Quintiliani finitio, schema esse aliquam a vulgari et simplici specie *cum virtute* commutationem. Nam Callimachus quidem, ut hoc utar exemplo, *τέκνον ἄλαστε* de industria praetulisse videtur vulgari, quod in exitu versus ad metrum aequè conveniebat, sed Homerus *φίλε τέκνον* dixit non ut novitate constructionis auditores delectaret grammaticae subtilitatis incuriosos, sed quia versui texendo aptius erat et consuetudo ipsa substantivis, quae terminationem generis neutrius sed significationem maris vel feminae habent, epitheta adjungere amat generi naturali congruentia. Similiterque aliae constructionis rectae immutationes rationibus quibusdam nituntur vel brevitatis vel concinnitatis vel similitudinis, ac ne illiterati quidem caeco impetu casus, genera, numeros miscent sed ita ut causa aberrationis reddi possit si non justa at plausibilis. Itaque omnia huc conveniunt, schematis et soloecismi discrimen non natura constitutum esse sed usu, neque a nobis sciri posse quid vulgo Graecorum dicere licuerit, eruditis non licuerit, quidve scientes commiserint inscien-

6) Id merito improbat sed ipse errat atticum μὰ τὸ θεῷ et Αἰδῶς καὶ Νέμεσις Ἰτην καλυψαμένῳ — προλιπόντε schema vocans I. 21, 58. ut et Schol. Soph. Oed. C. 1675. nam qui ita loquuti sunt, non femininum cum masculino junxerunt (ut παιδίον καλλίστη etc.) sed prisca usi sunt dualis forma, quae utrique generi communis erat. Neque figurate dicta sunt δαΐζομένοιο πόληος, δρόσοι τιθέντες, χλοάοντος λάσπιδος quod Bernhardt suspectat ad Dion. p. 503. αλγίδες ἡνεμόντες, ἦδὺς αὐτιμή, atque aliorum adjectivorum, quae vulgo moveri solent, terminationes non-motae, non solum in carminibus sed etiam in sermone ἡ μικτός, ἡ ἀπορώτερος, atque adeo participiorum νεῶν καταρτισθέντων v. Parall. p. 550. quibus conferri possunt latina *Credo ego inimicos meos hoc dicturum esse, Justam rem oratum a vobis volo*. Illum Apollonii errorem sequitur Schol. Arist. Rann. 1425. τὸ πλάσιγγε—σχῆμα ἀτικόν ὡς τὸ χεῖρε, τὸ πόλει, νῇ τὸ σιῶ, pro quo θεῷ scribere debebat.

tesve. *Εἰςῆρχοντο εἰς καθ' εἰς, ἀνὰ εἰς ἕκαστος* si in N. T. legerentur solo, ad idiotas rejiceremus. At ob idem vitium Lucianus reprehendit homines suae aetatis doctos, quos manifestum est notionem nominativi *singuli introibant* potiorrem duxisse quam rectionem praepositionis. Et qui οὗτος dixere pro αὕτη si sic loquuti sunt in compellatione feminae, 7) retinuerunt formulam auribus inhaerentem ὦ οὗτος. Item tritum illud ἢ δ' ὅς ita inoleverat linguae ut etiam ad feminas et ad plures transferretur. 8) Nec minus soloeca sunt praesente testibus, cum partim copiarum, libens solverunt; quae nisi abunde satis testata essent, librariis imputarentur et lapicidis. Verum hujusmodi ἀσυνταξίας vel κακοσυνταξίας exempla collegerunt multi multa; obscurius vero est illud alterum soloecismorum genus, quod in principio hujus disputationis designavi.

§. 2. Etenim non solum consuetudo graeci sermonis sed omnium linguarum lex et ratio pugnantia loqui vetat. Sed hujus quoque soloecismi speciem interdum praebent scriptores non indiserti, quum cogitatione plus comprehendunt quam eloquuntur, ut Hesiodus Opp. 610. βότρυας χρῆ — δεῖξαι ἡελίῳ δέκα τ' ἡμέματα καὶ δέκα νύκτας, cujus loci inconcinnitatem Moschopulus et sensit et excusavit hoc modo: *συνπάγει τὰς νύκτας τῷ λόγῳ ὡς ἐπομένας ταῖς ἡμέραις ἐξ ἀνάγκης· οὐ γὰρ κατ' αὐτὰς δυνατόν τῷ ἡλίῳ δεικνύναι τοὺς βότρυς*, neque hodie scribentium aliquis audebit dicere *uvae die nocteque insolato*. Alius calore dicendi obliviscitur paria paribus adjungere ut in H. H. in Merc. 525. *Ἀητοῦδης ἐπένευσε—μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοι-*

7) Apollonius qui οὗτος κατὰ θηλείας τιθέμενον cum ὡς φασαν ἢ πληθύς conjunxit, certe sic masculinum pro feminino positum credidit; sed fortasse est masculinum non motum ut ἡ τηλικούτος apud Sophoclem, quod non constructum est contra regulam sed vitium habet in una voce.

8) De hoc praeter Suidan et Grammaticos a Buttmanno citatos Gramm. I. 543. disputavit Photius Amphiloch. I. 230. in Maji Nov. Collect. T. I. 230. Schol. Arist. Lys. 514. τῷ ἢ δ' ὅς καὶ ἐπὶ πλήθους ἔχρῳντο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὡς καὶ τῷ ὦ τῶν. Negat hoc Fritzschi ad Arist. Rann. p. 16.

σιν ἔσεσθαι μήτε θεὸν μήτ' ἄνδρα, ubi deest μήτ' ἐν θνητοῖς. Justiorem causam praebet affectus sermonem praecipitans Aesch. Sept. 181. ἀνὴρ γυνή τε χῶτι τῶν μεταίχμιον, de quo recte judicat Scholiastes κενινδύνευται τὸ μεταίχμιον, εἰ μὴ ἄρα τις λέγοι ὅτι ὀργιζόμενος οὕτως εἴρηκε. Verum haec, quae generatim describi non possunt, praetermitto ut ad illud repugnantiae genus veniam, quod contradictionem continet, ut nunc vocant, vel in objecto κύπτον δέδορκα vel in adjecto ἀργυρίς χαλκῇ, βουκόλος ἵππων. Illa est vox mulierum Thebanarum Aesch. Sept. 99. quae tumultu obsidentium eminus accepto trepidae hostes jamjam irrumpentes sibi cernere videntur: κύπτον δέδορκα, πάταγον οὐχ ἐνὸς δορός. Hic non acquiescimus in Scholiastae explicatione μετήνεγκε τὰς αἰσθήσεις ἐπὶ τὸ ἐνεργέστερον (ἐναργέστερον). Nam ut concedamus poetis quod Longinus dicit XXVI. 2. τὴν ἀκοὴν ὥψιν ποιεῖν, quia ὥψις τρανεστέρα τῆς ἀκοῆς Suid. s. Αἰσθήσις, Aeschylumque noluisse κλύω κύπτον dicere vel ut debilius vel fugiendae repetitionis causa, nam paullo ante legitur ὡσὶ χρίμπτεται βοά et non multo post ὄτοβον ἀρμάτων κλύω, tamen haec ratio non tantum valet ut ei asystata loqui permittamus, quod effugere poterat si nomen posuisset utrique sensui aptum δέδορκα κλόνον vel ὄμαδον vel aliud a verbo minus abhorrens. Nec puto illam repugnantiam satis excusari vel affectu *) loquentium vel persona, qua ratione Grammatici interdum periclitantia tuentur ut Eustathius p. 1184, 48. Θεραπεύεται ¹⁰⁾ ἡ αἰτίασις ἀπὸ τοῦ προσώπου· γυνὴ γὰρ λέγει οὐκ ἔχουσα ἐνευδοκμεῖν κυριολεκτήμασι et EM.

9) Nulla est affectus significatio in Quint. VII. 562. Ἀθηναῖη — ἐδέρεκετ' αὐτὴν ἀνδρῶν ἀγχεμάχων et Hom. II. XVI. 127. λείσσω παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηϊοιο ἰωὴν id est βρόμον ut Stat. Theb. VI. 202. *jam face subjecta primis in frondibus ignis exclamat*, quod Scholiasta interpretatur *crepitu sonat; omnis enim sonus clamor est*.

10) Tritum hoc est verbum de explanatione eorum quae contra consuetudinem vel constructa vel declinata sunt: τὸ σολοικοειδὲς δι' ἀντιπτώσεως θεραπεύεται Eust. 718, 63. τὸ σολοικοφανὲς διὰ σιγμῆς θεραπεύεται 236, 32. τὸ βάρβαρον θεραπεύεται δι' ἑλλείψεως ὑπαρχτικοῦ ῥήματος 251, 12. θεραπεύεται ἡ γραμματικὴ ἀναλογία (τοῦ βοσκήσω) 1715, 55. ἡ θεραπεία τούτου (ἔππος ῥίμψα ἔ γούνα φέρει) Sch.

774, 42. ὁ Σώφρων ὑγιώτερον λέγων ἔκοντὶ ἡμάρτανε τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἐρμηνείας μιμησάμενος, ὃν τρόπον κἀκεῖ (κἀκεῖνο) ἐσολοίκισε τατωμένα τοῦ κιθῶνος. Verum quo insolentior nobis haec videtur visus et auditus confusio, hoc minus molestiae exhibuit antiquis graecorum poetarum explanatoribus, qui plurimis in locis adnotant verba sentiendi et inter se et cum verbis cognoscendi permutari, idque adeo ad ornatum orationis pertinere ut interdum species pro specie vel pro genere ponatur. Sed quo clarius omnis eorum ratio perspiciatur, repetam paullo altius. Ergo ad Odyss. X. 82. scriptum invenimus nomen ποιμήν positum esse καταχρηστικῶς aut pro βουκόλος hoc est ea figura, quae vocatur εἶδος ἀντὶ εἶδους, aut pro νομεύς ὁμωνύμως τῷ γένει τὸ εἶδος.¹¹⁾ Item ad Il. XXI. 37. admonent poetam nomine ἐρινεός quamlibet arborem potius quam caprificum significasse, ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἶδος μεταβέβηκε. Sch. Hes. Scut. 289. τοὺς ἀστάχνας εἶπε πέτηλα εἶδος ἀντὶ εἶδους. Schol. Lyc. 88. τόργος ὁ γύψ κυρίως, νῦν δὲ τὸν κύκνον λέγει· ἔλαβε δὲ ζῶον ἀντὶ ζώου· et Gloss. 911. κεγχρίνη — ἔλαβεν εἶδος ἀντὶ εἶδους. Similiter Acro ad Horat. Sat. I. 1, 58. Aufusus — species pro genere, et ad Od. I. 1, 13. trabe Cypria — abusive pro quacunque etc. Hoc schema durioris nomine appellat Anctor de Soloec. p. 199. σολοικισμὸς περὶ τὰ γενικά καὶ εἰδικὰ ὡς παρ' Ὀμήρῳ πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ ἄνθρωποι. Hac igitur ratione verba singulis sensibus attributa docent poni pro eo, quod omnibus commune est; qua in re quantopere lasciviant, operae pretium est cognoscere. Primum ad Il. XI. 532. Ἴπποι πληγῆς ἄτοντες — ἡ διπλῇ ὅτι τῷ εἶδει τὸ γένος δεδήλωκε· θέλει δὲ εἰπεῖν ἐπαισθόμενοι· ἡ γὰρ ἀκοῇ εἶδος ἐστὶ τῆς αἰσθήσεως. Sed Eustathius non inscite infert

Il. XV. 268. καταχρηστικῶς πρῶνα εἶπεν, ἐθεράπευσε δὲ εἰπὼν ἄλιον Sch. Pers. 132. sunt quae per synaloephen aut systolen aut ectasim separari necesse est Charis. I. 5. p. 7. Alibi hac de re διορθοῦσθαι dicitur.

11) Schol. Lysistr. 329. πατάγου χυτρεῖου ἀντὶ τοῦ κεραμέου, ἐκ μέρους τὸ πᾶν· οὐ γὰρ χύτραις βάπτουσι, quod idem εἶδος ἀντὶ γένους dici potest.

equos ipso sonitu flagelli ad currendum excitari verbere nullo Aptius vero huc retulissent Od. XVIII. 11. οὐκ αἶτις ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ubi aut ὀργῆς dicendum erat aut commune αἰσθάνη, quod verbum quum Homero incognitum sit, vices ejus sustinet primitivum αἶτειν, unde compositum ἐπαῖτειν vel in soluto sermone significationem intelligendi habet v. Lennep. ad Phalar. Ep. XXIX. Jacobs. ad Aelian. p. 9. ¹²⁾ quo minus in Apollon. II. 109. τοὺς παρεόντας ἐπήμισε opus erat Scholiastae adnotamento ἦσθετο. Sed eodem utuntur in aliis locis qui illa ratione expediri non possunt, ut Arat. 240. ἰχθύων ἕτερος μᾶλλον βορέας νέον κατιόντος ἀκούει, quae sic commentantur τὸ ἀκούει σημαίνει τὸ αἰσθάνεσθαι· τοῦτο εἶδος ἀντὶ γένους. ¹³⁾ Verum haec est mera prosopopoeia, qua saepius utitur Manetho stellis affectus humanos tribuens v. Dorvill. ad Charit. 664. eamque Germanicus quoque suis verbis expressit. *Piscis — alter audit stridentes auras niveus quas procreat Haemus.* Alius est graeci poetae locus v. 336. ubi de Sirio loquitur κείνου καὶ κατιόντος ἀκούομεν, nec deest scholion tralaticium αἰσθανόμεθα. Hic primum subvenit, quod poetae latini caniculam, quum maxime fervet, *latrare* dicunt ut Statius Silv. I. 3, 5. *calido latravit Sirius astro*, similiterque Manilius et Claudianus, quorum versus apposuit Gronovius, nec discrepat ὀπωρινόιο κυνὸς δοριμεῖα δμοκλή Oppian. Hal. I. 152. Sic apparet quomodo Sirius audiri possit. Sed simplicius videtur illa verba ita interpretari: *etiam occidentis vim et efficaciam praedicari audimus.* Non certius hujus abusionis documentum prae-
bet.

12) Σμύρνα ὡς ἐξέκετο πρὸς αὐτὸν ἐπάϊσις ἐγένετο προσε-
χθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός Anton. Lib. c. 34. pro φανερά.

13) Sic. Schol. Mosq. pro vulgato γένος ἀντὶ γένους. Vossius grammatici sermonis immemor scribi volebat εἶδος ἀντὶ φέγγους. Nec satis apte confert Pindari verba ἐν Τροίᾳ Ἐκτωρ Ἀλάνιος ἤκουσε, hoc est οὐ μόνον παρ' ἄλλων ἤκουσε ἀλλὰ καὶ τῇ περὶ ἐγὼ v. Nitzsch. ad Odys. VI. 185. Longe diversa est ratio verbi compositi Pind. Ol. III. 42. ὁ κῆπος ὑπακούει ἀγαῖς ἡλίου — μεταληπτικῶς ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι Schol. quomodo Latini interdum obedire id est obaudire de rebus inanimatis usurpant; ἐπαῖουσιν αἱ μήτραι τῶν θευμάτων Hipp. Mul. I. 647. T. II.

II. IV. 343. *πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκονάζεσθον ἐμεῖο*—Schol. *τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθαι, ἕτις ἡ ἀκοὴ εἰδὸς ἐστὶν αἰσθήσεως*, sed sententia haec est: *vos primi ad coenam invitamini et invitationem accipitis*, id quod Athenaeus dixit *τῷ δειπνῶ ὑπακούειν*, et sic etiam Aristarchus statuit sed adhibita ellipsi *ἀκούετε μου περὶ δαιτὸς*. Plus dubitationis habet Od. VI. 155. *ἀνὴρ ἡδὲ γυνή ὁμοφρονέοντε (παρέχουσιν) ἄλγεα δυσμενέεσσι, χάρματα δ' εὐμενέτῃσι, μάλιστα δὲ ἔκλινον αὐτοί*. Hic enim apprime convenit illud *αἰσθάνονται καὶ ἀπολαύουσι*, quod et Nitzschius probavit. Sed non necesse est ad hypallagen confugere. Nam conjuges non solum tacita mutui amoris conscientia laetantur sed etiam se invicem felices praedicant et ab aliis praedicari audiunt, *χαίροντες κλύουσι vel χαίρουσι κλύοντες*. Haec igitur sunt exempla, quibus Grammatici efficere conantur *εἶδος ἀντὶ γένους* poni, aliud alio infirmius. Jam videamus de altera hujus figurae specie. Igitur in Arat. 405. *Θυτηρίον ὀλίγον μὲν ἐπὶ χρόνον ὑπόθ' ἑόντος πύσεαι*, non *εἴση*, quod proximum erat, vel *γνώση* significari, sicut idem poeta stellas inobservabiles *ἀπενθέας* dixit v. 648. sed sensum pro sensu sumtum dicunt *ἀντὶ τοῦ θεάσῃ*, quod confirmare videtur Avieni interpretatio: *Aram satis arcto tempore suspicies mundo rutilante referri*, sed necessarium non est; nam *audies* dici potuit *ἐκ τοῦ παρεπομένου*, quia arae exortum sequuntur e vestigio gravissimae procellae sic ut auribus percipi possit. Et *πεπύθοιο καθυπνέας* Nic. Al. 433. minus quidem proprie dictum quam *ὄψει* vel *ἴδοις ἄν*, nec tamen improprium est. ¹⁴⁾ Hinc transgrediar ad verba videndi. Ad Eur. Hec. 175. quum pro *ἄν* *ὥς εἰδῆς* olim scriptum esset *ὥς ἴδῃς*, hoc acceperunt *ἀντὶ τοῦ ἀκούσῃς, αἰσθήσις ἀντ' αἰσθήσεως ὃ καὶ μεταλήψις λέγεται*. At apertum est sic non sensum pro sensu summutatum esse sed adspectum pro intellectu, quod facile fieri posse concedimus et probatur Theocriti exemplo III. 12. *Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὴν ἄχος*, ubi apposite Scholiographus:

14) *Παραύσκειο* Alex. 410. Schol. pro *ἄκουε* positum putat sed est proprie dictum *lass dir sagen*; alibi aliis verbis utitur *πύθεο* 700. *ἡράζεο* 438. *εἴρεο* 359. *τεκμαίρου* 396.]

ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ δασσόμενος πατέρ' ἐσθλόν. Et vicissim rem oculis subjectam ad animi intellectum transtulit Oppianus Hal. I. 709. ἤδη τις κατ' ὄρεσφιν ἐριβρύχην ἐνόησε θηρητῆρ τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα. Hic nihil aliud adnotandum erat nisi νοεῖν more homerico positum esse pro ἰδεῖν. Sed ille ad armillum redit: ἀντὶ τοῦ εἶδεν, αἰσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, quod nomen huc prorsus non convenit. Et in ejusdem poetae loco I. 236. quo echeneidis cursum navium inhihentis miraculum depingitur ναῦται τρομέουσιν αἰδέεσθαι δεσμὰ θαλάσσης δερκόμενοι, non αἰσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, ut in Schol. dicitur, posita est sed verbum ex circumstantia ductum cernunt navem coeco remorae vinculo repente consistentem; ut in Orph. Arg. 1154. ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἤδη ἀκραῖ Ζέφυρον καταδέρκομαι hoc est video undas vento insurgente crispari, et Propert. I. 17, 6. *adspice quam saevas increpat aura minas*. Exemplorum quae Grammatici pro hac causa afferunt, ultimum suppeditavit Nicander Ther. 164. serpentem somnolentum excitari dicens ὅταν ἡ δοῦπον νέον ἧέ τιν' αὐδὴν ἀθρήσῃ, de quo sic loquuntur αἰσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως ὡς ἐπὶ τοῦ ὄρεῖς οἷα λέγεις. Nec video quo pacto hoc expugnari possit nisi mutata scriptura αὐδὴν in αὐγὴν, quod Eutecnium hoc loco legisse apparet ex paraphrasi ὅταν θεάσῃται φῶς. Hoc autem recepto res ad zeugma redit ut ὄψει φῶς κάλλιστον καὶ κρότον χειρῶν Arist. Rann. 157. et similiter juncta (v. ad Aj. p. 430.) quae designat Aristoteles Rhet. III. 5. p. 1407. b. 20. σολοικίζειν ποιεῖ τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύης ἀμφοῖν ὃ ἀρμόττει, οἷον ἢ ψόφον ἢ χρῶμα ἰδὼν, τὸ μὲν ἰδὼν οὐ κοινόν, τὸ δ' αἰσθόμενος κοινόν. Sed quod Scholiographus ille subjicit ὄρεῖς οἷα λέγεις, non aliter enuntiatum est quam Soph. Aj. 785. *δρα ὅποι' ἔπη θροεῖ*, ecce quae ille ait Plant. Most. II. 2, 64. (484.) in quibus nemo ne tantillum quidem haeret quia non de sono vocis agitur sed de sententia verborum, quam νόος ὄρεῖ καὶ νόος ἀκούει, ut Epicharmus loquitur.

§. 3. Expensis Grammaticorum testimoniis deinceps videndum est num forte in praeteritis plus roboris insit quam in allatis. Hic primum occurrit Pindarus Fragm. CL. 639.

σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἥδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν εἶδον, cujus loci scriptura non prorsus explorata est. Sed si ita scripsit, verbum ab adspectu traxit tanquam a primaria actionis parte: vidi quum Hercules carnes bovis et ossa stridentia frendens gluttiensque contereret. In plurimos locos convenit quod Donatus dicit ad Eunnuch. III. 2, 1. *omnes sensus visa dicuntur ab eo qui est certissimus*. Itaque fit ut res, quae tactu cognitae sunt, cerni dicantur, ἐὰν προσαγάγῃς τῷ στέρνῳ τὴν χεῖρα, τὸ πῆδημα τῆς καρδίας ὅψει Aristaeon. II. Ep. XI. 150. similiterque Hippocrates de Nat. Mul. 534. T. II. ἢ ἄψῃ, ὅψει, Muliebr. II. 836. T. II. ἢ ἐπαφήσῃ τῷ δακτύλῳ, ὅψει σκληρόν, qui alibi verbo minus discordi usus est, ἢ ἄψῃ τῷ δακτύλῳ, εὐρήσεις κεχρηγὸς τὸ στόμα de Nat. Mul. p. 542.¹⁵⁾ Et quae auribus percipiuntur: ἰδὲ μάλα μέγας κτύπος ἐρείπεται Oed. Col. 1463. loca vidi reddere voces Lucret. IV. 581. *mugire videbis terram et descendere montibus ornos* Virg. Aen. IV. 491. quanquam hic etiam zeugma intercedit. Nec tamen omnia verba videndi eodem jure sunt, acrioremque abusionis sensum praebet θαῖσθαι ad odorem translatum a Theocrito I. 149. θαῖσαι ὡς καλὸν ὄζει, et ad auditum vel intellectum XI. 41. θαῖσαι τὰ τοῦ θεοῦ λιτῆρσιν, sed tamen defendi potest similitudine imperativorum ἴδε et ὄρα, quibus etiam coeci compellantur Oed. C. 1695. 1694. qua ratione caret illud e Nicandro allatum ἀθρησαι αὐδῇ. Nec raro poetae verbum dirigunt ad antecedentia et adjuncta ut Orpheus Lith. 699. de serpentibus loquens qui odore lapidis cujusdam suffiti alliciuntur ὀδμῇ τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσοφῶντες—ῥῶνται ἐφερπύζοντες αὐτμήν, cum voce ὀδμῇ comprehendit notionem fumi, solumque hoc mirabile est quomodo serpentes fumo alicubi conspecto scire possint odorem sibi suavem exoriturum esse. Simile est Aristoph. Avv. 1710. ὁσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου¹⁶⁾ χωρεῖ καλὸν θέαμα, quod ad schema πρὸς τὸ συνώνυμον referri

15) *Spectillum* vocatur instrumentum quo chirurgi explorant quae conspiciere non possunt, graece Κάτοπτρον ἢ μηλωτής Erotian. 234.

16) Schol. εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. Sic Eur. Med. 1394. ἐς βάθος αἰθέρος.

potest. Breviloquentiae condonatur Aesch. Agam. 987. (961.) *πεύθομαι ἀπ' ὀμμάτων*, nam qui ita loquitur, animum ad illud tempus refert, quo auditis fidem derogaverat, *nunc jam non auditu solum sed ipso aspectu cognosco*. Diversorum sensuum vocabula latenter copulavit Sophocles Phil. 485. ubi chorus Neoptolemum admonet ne Philoctetam somno captum vociferando excitet *βαίαν μοι πέμπε λόγων φάμαν ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδραχῆς ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν*, quae si ad brevem summam redigere coneris, resultabunt quasi collisa *εὐδραχῆς τῶν φωνηθέντων*, sed obscuratur repugnantia intervallo. Alium ejusdem poetae locum Trach. 693. *ἄφραστον δέρχομαι φάτιν* interpretes sic expediunt ut *φάτις* pro synonymo quodam, *ἔπος*, *μῦθος*, *λόγος*, positum sumant. At haec quoque a verbo *δέρχομαι* discordant. Convenienter vero dictum est *δέδορκα φάσμα* El. 1458. nec dubito quin poetae licuerit ad eundem intellectum transferre nomen *φάτις* prae-eunte etymo *φάω*, quod duas significationes complectitur *τοῦ φάναι καὶ τοῦ φῆναι*. Atque huc pleraque illa inconsequentiae exempla redeunt ut aut verbum aut nomen ab eo, quod vulgo significat, traducatur ad illud, quod significare potest vel ex proprietate etymi vel *ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος*. Neque alia ratio magis convenit Aeschyleo isti, unde hic sermo defluxit; nam *κτύπον* et *πάταγον* nemo videt sed mulierculae illae vident vel sibi videre videntur *τοὺς κτυποῦντας*. A nostra tamen consuetudine alienum est rerum, quas natura discrevit, consociare vocabula, nuperque risum movit praedicator aulae germanicus, qui quum in ephemeride narrasset principem serenissimum typhlocomio nescio cui summulam pecuniae donasse, jactanter addidit nunc coecos illos gratis animis muneris auctorem *suspiciere*. Et poetarum nostrorum germanissimus Uhlandius id quod olim in carmine quodam scripserat *der blinde Koenig sieht sich um*, postea huc mutavit *kehrt sich um*. Haud dubie talia multa scribuntur impune, sed si semel animadversa fuerint, nota haeret. Quare opera danda est non solum ut censurae occurratur sed etiam ut calumniae, quae quam facile obrepat ostendit Bentleji criminatio, qui adversus Horatium I. 14. *nonne vides ut nudum remigio latus antennaeque gemant*, sic insurgit: „placetne illud vides ut

„gemant, oculisne percipi poterit gemitus? crediderim gemitum „auribus potius sentiri.“ Et illud tamen zeugmate lenitur, vixque advertit lectores durioribus assuetos. Veteres enim non omnia ad hanc curam et diligentiam scripsere sed ingenio freti nonnulla abjecerunt negligentius tanquam μέλη-
θρα Criticorum. Jam, ut res consummetur, hoc amplius ad-
jiciam verba, quae rebus attributa sunt sensus moventibus
interdum ab altero sensu ad alterum transire, non omnia sed
praecipue φαίνειν et λάμπειν, ut φαίνειν γήρυμα Agam. 202.
Eum. 539. προῦφάνη κύππος Philoct. 202. γήρυς λάμπει Oed.
T. 137. canorum illud in voce splendet etiam in senectute
Cic. de Senect. IX. 28. populo romano vox et auctoritas con-
sulis in tantis tenebris illuxit Agr. I. 8, 24. sed hoc lenius
quia interjectum est auctoritas; et metaphora excusatur ejus-
dem locus de Orat. II. 44. ad id, unde aliquis flatus osten-
ditur, vela do; illud vero homericum Od. IV. 360. οὐραὶ
πνείοντες φαίνοντο eodem referri potest quo Propertianum
prius allatum adspice quam saevas etc. Verbi πρόπτειν quum
etymon ignotum sit, non possumus judicare num, si πρόπτει
βοή dicitur Pind. Nem. III. 18. et ἀτμός ἐκ τάφου πρόπτει
Agam. 1284. species cum specie commutata an hoc verbum
natura sua omnibus sensibus aequaliter aptum sit sic ut
αἰσθάνεσθαι, quod interdum a generali significatione tra-
ducitur ad definitam, αἰσθάνεσθαι βοῆς vel ὀσμῆς, sentire
sonitum Plaut. Curc. I. 2, 69. Hinc emergit illa μεταφορὰ
ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος ut Aristoteles vocat Poet. c. XXI a
Grammaticis praetermissa nec magnopere animadversione
digna.

§. 4. Verbis sensuum adjungenda sunt adjectiva, quibus
res sensibiles significantur; nam et haec interdum inter se
permutari hypomnematastae affirmant. Schol. XIV. 172. ἐλαιῷ
ἐδανῷ — τῷ εὐώδει· οἱ δὲ ἡδεῖ γνίκαις θνελισαντι αἰσθῆ-
σεως, ubi in syllaba γνικ vel γενικῶς latet vel γλυκεῖ, in
proximis αἰσθησεῖς, sententia autem aperta est, alios ἐδανῷ
acceperisse pro ἡδεῖ, alios pro ἐδανῷ, sensum pro sensu sum-
tum ratos hoc est oleum saporum dici sed intelligi odorum.
Vulgo quidem ἐδανόν edule significat, neque sermo graecus

habet adjectivum quod *sapidum* exprimat (nam ἡδύς latius patet) ac ne verbum quidem rebus gustum habentibus aptum praeter specialia *πικράζειν*, *γλυκάζειν*, *ἀλμυρίζειν* etc. sed apud Romanos constat *sapere* et *sapor*, quod cognatum est cum *sucus* ὀπός, ¹⁷⁾ idem valere quod *olere* et *odor*, quia utrumque nascitur e rebus succulentis vel liquefactis et diffluentibus, eademque fere est narium et palatus affectio. ¹⁸⁾ Quare non praecise negem ἐδανόν transferri posse ad olfactum, sed probabilius videtur ἐδανόν aspiratum ab ἡδύς derivatum. Olfactus et visus confusionem notavit Sch. Aesch. Prom. 115. ὁσμὴ ἀφεγγής — αἰσθητὸν ἢ ὁσμὴ οὐχ ὁρατή, quo declarat speciem pro genere appellatam esse. Schuetzius vero accipit de odore, *qui ab aliquo, quem nondum oculis conspiciere possent, veniret*. Verum is qui non conspicitur, non ἀφεγγής dicitur sed ἀφανής. Mea sententia significatur *odor sine flamma*, ὁσμὴ ἀπυρρός καὶ ἄνευ θυμάτων ἐπιγενομένη ἢ οὐκ ἐπιβώμιος. De Virgil. Aen. XII. 591. *odor ater Servius nove*, inquit, *nam in odore quis est color? sed hoc dicit odor atrae rei id est fumi*, quod verum est; nam epitheta, ut supra dixi, interdum non ad id conveniunt, quod dictum est, sed ad vicinum quiddam et cohaerens, cujus notio cum illo tacite gliscit. Quod in Geopp. X. 1, 1. aer odoribus colorari dicitur ὁ ἀήρ συναναχρωζόμενος ταῖς ἀπὸ τῶν φυτῶν ἀναφοραῖς haud mirum videbitur reputantibus verbum *χρώζειν* haud secus atque conjugatum *χρωτίζειν* non tingendi solum sed etiam tangendi significationem ab origine nominis *χρός* insitam habere; *χρώζει προσάπτει ψηλαφᾷ* Hesych. Epitheti a re adspectabili ad auditum translati exemplum est οὐλον κεκλήγοντες II. XVII. 436. si veteres id recte interpretantur *συνεστραμμένον*, *πυκνόν*, quomodo Germani nostri

17) Hinc ductum est ὀπώρα et ὀπωρίζειν, quo Hesychius interpretatur *συφακίζειν*. Huic autem praecedit Σύμφαξ γλεῦκος id est mustum sive sapa a suavitare dicta. Labialis hujus familiae fluitat: σοφός sibus, persibus, nesapus, insubidus, sagus (*sage*, *saggo*, *sabio* hispanicum).

18) Sic etiam proavi nostri *schmecken* dicebant pro *riechen* et flores in olfactorium collectos (Blumenstrauß) *etne Schmecke*.

clamorem confusum vocant *ein verworrenes Geschrei*.¹⁹⁾ Aliud offert Schol. II. III. 152. ὅσα λειριόεσσα — ἀπὸ τῶν ὀρυμένων ἐπὶ τὰ ἀκουόμενα, sed veri simile est lilia ipsa nomen accepisse ἀπὸ τοῦ λείρου hoc est a gracilitate et ténéritudine foliorum.²⁰⁾ Neque enim vox suavis ῥοδόεσσα, rosea vel ἰοειδής vocatur sed modo φωνὴ θαλερά, ἀνθηρά Sch. Plut. 559. sonus viridis, quorum alia est ratio. Nihil tamen certius constat quam rerum splendidarum epitheta de voce usurpari, nec solum jure poetico ut ὄψ φαεινά Pind. P. IV. 504. sed adeo in sermone vulgari φωνὴ λαμπρά, vox clara, candida, quibus congruit verbum λάμπειν supra memoratum, et contrarium φωνὴ ἀλαμπής Paul. Aeg. I. 65, p. 18. quam metaphoram tangit Sextus c. Mus. 40, 365. φαίαν τινα καὶ μέλαιναν καὶ λευκὴν φωνὴν ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ὄρασιν αἰσθητῶν κεκλήκαμεν. Per contrarium luna silens dicitur ἡ ἀφανής, ἡ ἄσημος, sicut in auspiciis silentium τὴν οἷα ἐπισήμασιαν significare videtur. Denique non ignotum habemus in aliis quoque linguis vocabula lucis, coloris et soni inter se commutari v. Grimm. Gramm. T. II. 66. Verum illa de λειριόεσσα dubitatio pertinet ad alia non pauca, quorum origo evanuit. Quis enim decernat quid magis proprie dictum sit μέθυ λαρόν an ὁδμὴ λαρός an quod Hesiodus dixit λαροὶ πόδες hoc est οἱ κατ' ὄψιν ἡδεῖς Schol. Apoll. L. 456. cf. Hecker. ad Anthol. p. 41. Quippe latet etymon nominis; quod si a λῶ, ut Scholiastae placet, derivatum est, nullius sensus proprium dici potest sed generale ut ἡδύς, quod latius patet quam γλυκύς, nam πόδες γλυκεῖς nemo dixerit. Μῶρος si cum ἀμαυρός et ἀμυδρός cognationem habet, proprie obscurum significat, sed idem ad gustum refertur: μῶρον καλοῦσι καὶ τὸ ἀμβλὺ βρωῖμα Photius a Meinekio correctus Fragm.

19) Homerus αὔον αὐτεῖν et καρπολέον αὔσαν usurpavit, non quod in sonis sentiatur siccitas sed epitheton a corporibus siccis mutuatus, quae collisa inter se fragorem edunt; Lucretius sonum aridem et fragilem nominat.

20) Schol. Lucian. Lexiph. §. 9. λείρον — κόσμον γυναικεῖον, καὶ Ὀμηρος λειριόεσσαν ψηφί. Aliter Suidas λειριόεντα ἀπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα.

T. IV. 658. ἀμυδρός ad vocem ut ἀμυδρὸν βοῶν Aelian. V. H. I. 15. cf. Diss. IV. 75. ἀμβλύ autem et latinum *hebes* in omnibus sensibus inest. Adjectivo ξουθός Hesychius tot tamque varias interpretationes subjicit ut de originatione despirandum sit: ἀπαλόν, ἐλαφρόν, ὑγρόν, ξανθόν, πυκνόν, ὀξύ: τινές δὲ ποικίλον, εὐειδές, διανγές. Et horum interpretamentorum nonnulla apta sunt cicadae epitheto τέτιξ ξουθαῖ λαλιῶν Anth. IX. 373. sed quia cicadae ipsae vulgo ξουθαί vocantur, subit illa cogitatio epitheton a subjecto translatum esse ²¹⁾ ut λευκή γλουτῶν εὐαφίη Anth. V. 35. atque alia quae ad Aj. p. 73. apposui. Eademque licentia Chaeremon Athen. XIII. 608. (Bartsch. de Chaerem. p. 30.) κόμαι κηρόχρωτες — ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρώφων φορούμεναι, cum auris communicat comarum fluitantium gyros rutilantes, quod nos diceremus paullo verecundius: *die goldnen Locken spielen mit der Luft in blondem Wallen.* ²²⁾ Nec abhorret H. in Isid. v. 60. μελανθῆι ῥοίζῳ σπερχόμενος βαρὺ πόντος — μυκᾷται. Nomen *raucus* quum et de colore dicatur ut gravastellus, γραῖος, et de sono naturali, quem expriment raucus, ravis, βράγχος, in dubio relinquitur utrum vox *rava* a similitudine coloris dicta sit ut φωνή φαία au proprie sicut rauca. Quin etiam *clarus* si cum calare, κλεῖν, κλύειν comparatur, soni potius quam coloris proprium videbitur. Et Theocr. X. 33. φωνή τρύχη incertum utrum sit adjectivum stridulam significans a verbo τρύζω, an herbae strychni nomen a sapore traductum ad vocem ut saepissime vox suavis μελιτόεσσα vocatur sive μελιειδής Nonn. IV. 140. et in prosa μελιχρά, latine *mellea*. Πικρός quum communis consuetudo saporis atque odori proprie assignaverit, abusionis speciem praebet quod Epiphanius dixit σμάραγδος πικρὸς τῷ εἶδει καὶ σφόδρα χλωρίζων, sed ea tollitur si cum *pungere* cognatum est v. Prolegg. 113. simileque adjectivo ὀξύς *acutus*, quod pariter

21) Oppian. Hal. IV. 123. ὄρνις λίγα κλάζει ξουθὸν μέλος fortasse de luscinia dictum est, quae saepius ξουθή dicitur; sed si Hesychium sequimur, intelligi potest μέλος αἰόλον, nam hoc et ποικίλον crebrum cantus epitheton.

22) Tenet vagus innatat unda crinis Valer. Fl. III. 525.

tribuitur rebus oculos pungentibus, πορφύρα vel φοινικίς δξεῖα, hoc est δξυφειγγής, sed differt ea re quod etymon evidens et in medio positum habet. Neque hoc solum usus licentia a vero abstraxit sed alia multa, partim notabiliter, partim sic ut vix sensus discrepantiae moveatur. Λόγος εὐπρόσωπος neminem unquam offendit; at in Aristot. Polit. II. 8. p. 1268, b. 24. περὶ τοῦ—οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐφθαλμον ἀκοῦσαι, Schneiderus reprehendit ut inconcinne junctum. Lucretii verba I. 645. verba *lepido fucata sonore* non immodestius juncta sunt quam Plinii XXXVII. 24. *coloris in se redeuntis concentus*, sed hoc minus sentitur quia verbum *concinere* graecumque συμφωνεῖν et his respondens germanicum a significatione primitiva jam dudum descivit. Verum ab his abeo ut pauca addam de adjectivis, quae sensus alicujus vitium indicant. Omnium longissime patet κωφός, namque non solum sic vocatur qui sonos non clare accipit sed etiam qui non claros sonos edit et pariter res quae sonum gravem acutoque contrarium mittunt (*dumpe Toene*), deinde odores surdi coloresque a Romanis contra ponuntur argutis, similiterque Hippocrates hebetationem oculorum dixit κώφωσιν τῶν ὀφθαλμῶν. Postremo Homerus κωφὸν βέλος εἶπε κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἀφῆν Schol. II. IV. 390. significans ἄλιον. Verum quae nativa vel naturae ordine prior fuerit significatio, cognosci non potest nisi invento etymo, quod adhuc ancipiti quaeritur conjectura. Coraes quidem ad Heliod. p. 152. κωφός nihil diversum putat a κοῦφος. Valckenarius vero Animadv. ad Ammon. p. 133. a κόπτω repetit quod magis consentaneum est veterum opinioni qui κολόκυμα interpretati sunt κωφὸν κῆμα. Quod si probamus, κωφός idem valet quod κόλος, κολοβός hebes, obtusus, naturaque sua omnibus sensibus convenit. Augustioribus finibus continetur τυφλός. Nam quod Hesychius scribit Τυφλός τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ κωφός, non me permovet ut homines, qui audiendi facultate carent, τυφλούς vocatos credam. Sed si haec nomina a propria significatione transferuntur ad res, discrimen saepe tollitur. Sic pro homerico πορφύρει πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ Sisenna substituit *Subito mare perhorrescere caecos-*

que fluctus in se provolvere coepit, ²³⁾ cui loco Jacobsius Comment. ad Anth. Gr. T. IX. 340. et Adnot. ad Anth. Pal. p. 314. minus apte componit quod Virgilius dixit *caecis erramus in undis*, ²⁴⁾ nam hic epitheton a nautis traduxit ad undas, ²⁵⁾ sicut Euripides *τυφλὸς πούς*, *τυφλὴ χεὶρ* ab homine ad membrum; quibus exemplis Elmslejus ad Med. 1152. non commode defendit *ἄναυδον ὄμμα* moribundi cujusdam; non enim oculi hominis tacentis significantur sed qui ipsi extincto vigore tacent hoc est nullum animi vitaeque indicium faciunt, quales et nos dicimus inanimos atque mutos. Ex contrario vero *κατὶλον ὄμμα* Anth. *oculi loquaces* Tibull. v. Schrader. Animm. ad Mus. p. 207. Et non solum oculi arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur sed totus vultus, gestus, habitus corporis; unde crebrum illud *οἷγα λέγειν tacendo dicere* et alia oxymora v. Jacobs. ad Anth. Vol. II. P. III. 82. Nec modo loqui dicuntur oculi sed etiam ligurire ut *λίχρον ὄμμα*, de quo idem Vol. I. 58. Haec igitur metaphora est a simili. At *τυφλὸς πούς* non est similis *τυφλῷ* sed pes hominis luminibus capti. Eodemque modo Virg. Aen. IV. 364. *Aenean Dido pererrat luminibus tacitis* hoc est ipsa tacita intuetur oculis minime tacitis sed animi motus prodeuntibus; et *ἀνάκτων αὐτόματοι κήρυκες ἀναυδέες εἰσιν ὀπώπαι* Nonn. III. 225. *σιγαλέοι σεο πένθος ἀπαγγέλλουσιν ὀπώπαι* XVIII. 361. Ceterum quid *τυφλός* proprie significet non inepte conjectare videtur Schol. ad Aristot. Categ. p. 85. b. 40. ubi allata quadam Herodiani sententia addit καὶ ἡ τύφλωσις παρὰ τὸ τυφεῖν καὶ τυφλός οἰονεὶ τυφρός ὁ ἐπικεκαυμένος τὰς ὀψεις ἔχων· κενεαὶ γὰρ, φησὶν ὁ ποιητής, ὑποσμήχονται ὀπώπαι ὥς καὶ ὁ πηρός παρὰ τὸ πῆθω

23) Eadem vocabula etiam alibi commutari possunt; Theophrastus *τυφλὰ βλαστήματα* vocat quae ad maturitatem non perveniunt, sed Moschio Stob. Ecl. I. 8. p. 242. *ἀκύμων κωφὰ τ' ἐκφύουσα γῆ*.

24) Sic et *caecus clamor* dicitur agrestium qui feram non visam vociferando abigere student Valer. Fl. II. 461.

25) Apud Nonnum est camelus amputato capite *τυφλοῖσι πόδεσσιν περισκαίρουσα* XIV. 371.

πήσω.²⁶⁾ Illa sunt Apollonii verba II. 445. quo loco Schol. ὑποσμήχονται interpretatur ὑποτύφονται, ὑποκέκωνται id est exaruerunt. Πηρός, quod ille addit, non minus vagum et infinitum est quam σιπαλός sive σιφλός, quod qui proprie caecum significare affirmarunt, sequuti sunt etymologiam fatilem ὁ σεσινωμένος τοὺς ἕλλους Orion. 150, 14. ubi Herodianus nominatur auctor. Ἀλαός usu magis quam ratione quadam perspicua in una notione caeci defixum est; namque etymon parum claret. Ad significandum mutum Graecis vox simplex non suppetit praeter glossematica ἑλλός, μυτιός et μυνδός, nam ἐνός dicitur ὁ ἐκ γενετῆς ἅμα τε κωφός καὶ ἀδιάφθωτον φθεγγόμενος Galen. T. XVIII. P. II. 750. et nonnunquam stupidus. Hujus vocabuli origo jam pridem evanuit; illa non a verbo μύω derivata videntur, quod pariter de oculis labiisque dicitur, sed a sono, quod *muti*, ut Varro ait, *non amplius quam tu dicunt*.

§. 5. Verum non solum vocabula diversis sensibus assignata interdum copulantur violentius sed aliorum quoque reperiuntur concursus disjuncti atque hiantes, quod Rhetorici partim elegantiae partim necessitati datum esse decernunt. Etenim acyrologiae duas ponunt species, metaphoram, quae ad ornatum spectat, et abusionem, quae non habentibus nomen accommodat ex proximo sumtum vel ut Trypho dicit de Trop. c. II. 731. T. VIII. et Gregor. c. III. 766. λέξιν μετανηγεμένην ἀπὸ τοῦ πρώτου κατονομασθέντος κυρίως καὶ ἐτύμως ἐφ' ἕτερον ἀκατονόμαστον, πυχὴς χαλκῇ, ἀνδριᾶς γυναικός, νέκταρ ἐφροχόει, cui Schol. Phoen. 28. aequiparat compositum ἱπποβούκολος, Eustathius vero p. 159, 38. p. 1205, 50. ἵπποι βουκολέοντο et herodoteum τοῖς σκέλεσι ἐχειρονόμησε hoc est pedum gesticulatione chironomiae quandam similitudinem effecit. Hoc modo dicere nemo unquam noluit neque potuit quin ita diceret. Perinde tritum est pantomimos *manibus loqui*, histriones *inēptos τῇ χειρὶ σολοικίζειν*, agricolas *sarculis arare*. Sed reliquorum alia ratio est.

26) Πωρός ὁ τυφλός, Πεπώρωται τετύφλωται Suld. πωρός ὅθεν τὸ ταλαίπωρος παρὰ τὸν πήσω μέλλοντα πηρός καὶ πωρός τροπῇ ὡς ἀργῶν ἀρωγός EM. cf. θημῶν θωμός, βλήμα βλωμός bolus.

Quaerentibus cur Homerus νέκταρ ἐφροχόει et ἵπποι βουκολέοντο dixerit, nihil responderi poterit nisi quod ipse olim a sciolo quodam ex inferis excitatus, ut de quibusdam insolite dictis rationem redderet, respondisse dicitur breviter et regaliter ὅτι οὕτως ἔδοξεν αὐτῷ. Nam aequè aptum erat νέκταρ ἐνέχευε et ἵπποι βόσκοντο vel νέμοντο, quibus alibi usus est; τὸ γὰρ νέμεσθαι καὶ τὸ βουκολεῖσθαι καὶ τὸ βόσκεισθαι ταῦτόν τι σημαίνει Eust. ad Dion. 185. Sed fortasse jam tum in sermone quotidiano audiebantur, quae apud posteriores saepe legimus, βουκόλοι ἵππων, βουκολεῖσθαι ἵππους v. Jacobs. ad Aelian. p. 437. seu quia βοῦς pro etymo suo πᾶν βόσκημα significare potest sicut πρόβατον πᾶν τετράποδον Schol. Il. XIV. 124. v. Dietz. ad Hippocr. de Morb. Sacr. p. 137. seu quia placuit pastores quoslibet appellare bubulcos ἀπὸ τοῦ ἐπιφανεστάτου ζώου Schol. Androm. 281. Item ἀνδριάς dicitur non solum mulieris simulacrum sed etiam τῶν ἄλλων ζώων Anecd. Bekk. 395. etsi praesto erat εἰκὼν dicere v. Siebelis. ad Paus. I. 8, 5. et nonnunquam ἄγαλμα, ex quo patet nullam causam fuisse cur ad significandas mulierum et animalium imagines fictas nomine abuterentur alieno. Sed quum semel increbuisset ἀνδριάς, facilis fuit a potiore specie ad inferiorem translatio καθ' ὑπεροχήν, ut Grammatici loquuntur, vel κατ' ἐπικράτειαν. Quintilianus quoque VIII. 6, 35. πυξίς χαλκῇ inter exempla catachresis non necessariae refert. De quo non quaeram numne certum sit vocem per diversas linguas divulgatam ²⁷⁾ a buxo derivatam esse, sed dubito num necessitatis causa assumpta sit; nam pyxides medicorum et pigmentariorum vel uno nomine appellari possunt ἀγγεῖδια vel pluribus specialibus κυλινδρὸς πυξίδες ἱατρικαὶ Hes. μυροθῆκαι, ἀλάβαστροι et a simili materia οὐγὰ id est vasculum unguentarium. Ejusdem generis est ἀλιεύς, quod Apollonius Synt. III. 23, 247. huic adjungit: τροπικώτερον μετέλθεν εἰς κοινήν ἐπίτασιν ²⁸⁾ ὡς

27) Μπούσουλα hodie vocatur pyxis sive capsula, praecipue nautica la boussola id est buxula.

28) Τὰ δὲ εἶναι ἐπιδιατετακότες οἶον ζωγράφος ἔ καὶ τὰ φυτὰ γράφων Anecd. Bekk. 1164. Procl. in Crat. p. 45. ed. Boiss.

τὸ ἄλιεύς, καὶ ποτάμιος ἦ, καὶ ἡ πύξις, καὶ διαφόρου ὕλης τύχη. Namque nominum quibus piscatores significantur tanta abundat copia ut Graeci nunquam coacti sint improprio uti: ἀσπαλιεύς, γριπεύς, δικτυεύς, δελεαστρεύς, ἐπακτήρ, θαλασσεύς, ἰχθυοθήρας, καλαμεντής et καλαμοθήρας ὁ παλάμῳ θηρῶν Procl. in Crat. p. 44. ed. Boiss. κυρτεύς, λαρινευτής, ὀρμιεντής, πορκεύς, σαγηνεύς, ὕδροθήρας, quorum compluribus uti poterant quum de piscatione fluviatili loquerentur. Sed quia omnibus usitatius erat ἄλιεύς, non veriti sunt εἶδος ἀντ' εἶδους ponere. Viam huic licentiae aperuit Homerus. Plutarchus de V. Hom. XVIII. 469. κατὰ κράτος, ἢ ἀπὸ τοῦ κυρίως δηλουμένου μεταφέρει τὴν χρῆσιν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἔχον ὄνομα κύριον, ἐστὶ παρὰ τὸ ποιητῇ σειρῇ χρυσεῖη, σειρὰ γὰρ κυρίως ἐπὶ τοῦ σχοινίου τάσσεται, καὶ αἰγείην κυνέην etc. Illud non satis evidens exemplum est, nam σειρά per se consertum quiddam indicat subtracta materia et omnino illa aurea catena, qua deorum summus terram et maria suspendit, non scrupulosius disputanda est. Sed αἰγείην κυνέην, χαλκείην κυνέην et ταυρεῖην x. Schol. Od. XXIV. 231. merito καταχρηστικῶς dicta esse iudicat auctore Aristarcho, qui postremo Il. X. 257. διπλὴν apposuit. Poterat poeta κόρυς substituere vel κράνος, nisi hoc recentioris est memoriae, sed vix illud quinquies iterasset nisi femininum adjectivi κύνεος a significatione propria, quae in ceteris generibus remansit, jam diuturno usu fuisset abstractum, quem Herodotus quoque sequens κυνέην χρυσέην usurpavit. In his igitur, quae Grammatici proferunt, nullum est quod inopiae causa ἐπὶ τὸ ἀκατονόμαστον translatum esse appareat. Sed tegulae plumbeae, quibus opulentiorum domus conteguntur, non aliter nominari poterant quam κεραμίδες μολύβδιναι, et nos illas aureas et argenteas soleas, quas Nero et Poppaea jumentis suis induebant, si germanice appellare volumus, cogimur dicere goldne Hufeisen. Nec Cicero evitare potuit quin clepsydram vocaret solarium ex aqua, ²⁹⁾ quod non minus repugnat quam illud ab Epicharmo fictum τρίπους τετράπους

29) Si res suum nullum habet nomen, docendi causa, non lydendi, sumtum videtur Cic. Orat. c. XXIV. Pro vindemia mellis

Athen. II. 49. C. ³⁰) sed defenditur necessitate ut ὁ ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος ἵππεύς v. Jacobs. ad Anth. p. 700.

§. 6. Quomodo clepsydrae recens Romam translatae antiquo nomine *solaria* appellatae sunt, sic et aliis rebus specie mutata mansit vetus appellatio. Et ad hoc genus referri possunt τὰ καθ' ἱστορίαν λεγόμενα ὅσον ὀβολός καὶ δραχμή Schol. Dion. p. 1164. δέλτοι ἀπλῶς οἱ βίβλοι λέγονται ἀπὸ παλαιᾶς χρήσεως Eust. ad Dion. p. 132. χάλκεα συνήθως τὰ ὄπλα καὶ τὰ ἐκ σιδήρου ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως Apollon. Lex. ³¹) Eodem loco sunt ἑκατόμβη, βίβλος (βύβλος) liber (λόπος) tetrarcha, centurio, tribus, quae diversam ab etymo significationem habent. Schol. Pind. Ol. VII. 116. μῆλα, inquit, καταχρηστικῶς πάντα τὰ ἄλογα, τουτέστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, sed catachresin tollit Photius Μῆλα πάντα τὰ τετράποδα ³²) ὄθεν καὶ πᾶν δέρμα μηλωτή, quod solum in usu communi retentum est primitivo obsoleto. ³³) Itaque sicubi αἰγείη μηλωτή legeremus, nihil morae afferret. Et homericum μάρψε ποσὶ permulti, opinor, Graecorum legerunt inoffensi, donec Aristarchus scrupulum iniecit ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν ἔταξε Schol. II. XXII. 201. id enim proprie significare τὸ χερσὶ συλλαβεῖν· μάρη γὰρ ἡ χεὶρ Sch. XV. 137. Sed hoc nomen num Homerus cognitum habuerit, per dubium est; ineruditus certe poetae lectoribus ignotum fuit v. Parall. p. 74. Multo autem plus reprehensionis habet conjunctio vocabulorum, quae usus vulgaris insignite discrevit. Qualia sunt

Columella dicere poterat *mellatto*, sed nominis origo non ita manifesta est ut omnibus statim occurrat.

30) Τρέπουν τράπεζαν in rerum natura inveniri negat Aristophanes l. c. non serio sed jocans; nec Cratinus nefas duxit τραπέζας τρισκέλεις usurpare Vol. II. 117. etymo oblitterato.

31) Χαλκεὺς πᾶς τεχνίτης καὶ ὁ ἀργυροκόπος καὶ ὁ χρυσοκόπος Hes. χαλκεὺς καλεῖται καὶ ὁ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος Schol. II. XIX. 283. cul posteriores proprium nomen substituerunt σιδηρεύς.

32) Schol. Lysistr. 189. μηλοσφαγούσας ἀντὶ τοῦ ταυροσφαγούσας· εἰ μὴ ἄρα μῆλα πάντα τὰ τετράποδα.

33) Τὸ μῆλον ἀσύνηδες ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τοῦ προβάτου, οὐ μὴν τὸ ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον, λέγω τὸ μηλωτή Apoll. Synt. II. 31, 191.

ad Simm. p. 72. verissime advertebat Schaefferum defendit. non proinde idem valere puta magis *ἐμμετρίως*, sed ex luce et tenebris mixtum. ut nos dicimus *luncheon* et *Melancholici*. similiterque Angli et Francogalli. *Μελαγχολία* ἄγεθος Euphrosia et *αἰσχυρῶς*; *αὐγὰς* Carmini v. Jacobi. Lecti. Simoni p. 5. 11, comparari possunt cum caligine visibili. quam Miltonus Oras tribuit — *darkness visible* *sed* *non* *in* *discover* *night* *of* *me*, et cum luce invisibili sive latente. quae a physicis nostris tractatur. *Μελαχολία* *αὐγὰς*, de quo dixi in Diss. de Antiphr. p. 316. dupliciter intelligi potest. vel lumen tenebris circumfusum vel languidum et emoriens simile ut *λαμπρὺς* *ἐκτετακέντος* *αὐγὰς* Aesch. sed *lux* *aura* Senec. Hipp. 1217. metonymia est pro vita lugubris. Haec fere sunt quae de partibus emutationis insolentis junctis deque repugnantia notionum quae est quaeque esse videtur dicenda habere. Cujus generis nomen cuncta complectens si quis desideret. mutandum erit a theologia. qui quam a se impetrare non possent ut scriptores sacros sibi contraria dixisse concederent, *ἐναντιοφάντας* commenti sunt.

27) Ad hoc exemplum in H. in Is. v. 43. pro *αἰσχυρῶς* π *ἐμμετρίως* *αὐγὰς* scribendum videtur *αἰσχυρῶς*. *Ἐμμετρίως* *αὐγὰς* Hea. *αἰσχυρῶς* *αὐγὰς* in Orph. H. nihil aliud quam *αὐγὰς* significare potest.

Addenda et corrigenda.

- P. 4. lin. 19.** Adde *Συνδέσαι συγχοιμηθῆναι* Hes. scrib. *συναέσαι*. — l. ult. *ἄται* Ranckius ad Hes. Scut. 101. futurum esse defendit sed quomodo ex *ἄσεται* fieri possit *ἄται*, non demonstrat.
- P. 5. not. 5.** adde *Κλεῑ συγχοπή̄ ἀντὶ τοῦ κλειδα* EM. 518, 5. id est *ἀποκοπή* et sic ille compluribus locis quos Sylburgius indicat in Ind.
- P. 7. l. 18.** pro *δατίης* scrib. *δατω Δατίης*.
- P. 11. l. 3.** *βώλαχα ναιομένην* id est *νάουσαν* Nic. Al. 515. praestat scripturae codicis Goett. *ναιομένην*, quam Schol. dupliciter interpretatur *πατουμένην* a verbo *νέομαι* et *ἡροτριωμένην* a *νεῖν* novare agrum; ergo pro *ναιομένη* putavit *ναιομένη* positum esse adhibita metathesi quantitatis. *Νειός γῆ ἡρομένη* Sch. Od. V. 127.
- P. 13. l. 2.** *ἐνάζειν (ἐννάζ.)* et *ἐναύειν (ἐνν.)* Suidas et Hes. interpretantur *ἐκτετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς*.
- P. 15. l. 3.** Hesychius *Ἐκεῖα ἐσκέδασα* post *Ἐχέχειρον*.
- P. 16. l. 11.** addi poterat *σπέω* nisi in Nicandri loco plerique codd. *ἐπισποῖ* praeberent, ex quo ad Buttm. p. 175. *πότιμον ἐπισπᾶ* scribi posse suspicatus sum ut homericum *πότιμον ἐπίσπη* Hesychius interpretatur *ἐπισπάσεται*. Anth. IX. 215. *μοῖραν ἐπέσπασατο*.
- P. 17. l. 1.** pro *epsilon* scrib. *ypsilon*.
- P. 17. not.** *κατεδῆου ἐνεπύριζε κατέφθειρε* Cram. II. 485, 1.
- P. 18. l. 1.** Aristarcheam scripturam *ξύνιεν* revocavit Bekkerus; *τεῖ* pro *ἔησι* Apollon. IV. 634.
- P. 22. l. 22.** Posteriores *ἀμέλγειν* pro *βλίττειν* dixisse apparet ex Hesychii glossis *Ἔτεμεν ἡμελγεν*, *Τέμνοντα ἀμελγοντα* ut Latini dicunt alvos apum castrare, demetere favos id est *ἐξαιρεῖν τὸ μέλι*. Hinc *ὕριατόμος ὁ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν ἐκτέμνων* Hes.
- P. 26. not. 42.** Hesychius *Ἐμασάμην εὔρον* et *Ἐμήσατο εὔρον ἐζήτησε*, sed hic ordo literarum *ἐμώσατο* poscit.
- P. 27. l. 8.** pro *mulcendo* scrib. et *mulcendo*.
- P. 33. l. 1.** *κατατρύσαιο* Nic. Al. 606. Schol. *τρίβοις*. Ib. l. 16. pro *καμπτή* scr. *καμπή*.
- P. 40. l. 26.** indidem translatum *ἐκ λέξεων κείρειν μελιηδέα ποίαν* Pind. P. IX. 64.
- P. 44. l. 7.** ante ultim. pro *σκαλλίνεται* scr. *σκαλώνεται*.
- P. 48. l. 4.** *νίπτεισθαι* Hippocr. Muliebr. II. 678. T. II. sed idem saepius *νίξεισθαι* p. 738. 742. 748.
- P. 50. l. 3.** pro *φύγω* scrib. *φάγω*.
- P. 56. not. 12. l. 1.** pro *σύψα* scr. *στυψά*.

- P. 61. l. 24. adde φράζονται pro λέγουσι Nic. Ther. 491.
- P. 66. l. 26. λέχος παρὰ τὸ λέχω τὸ κοιμῶμαι Etym. Gud. 367, 35.
- P. 66. l. 30. v. Ranck. ad Hes. Scut. v. 160.
- P. 67. l. 22. pro φῆξ scr. ψῆξ.
- P. 71. l. 4. post τεῖχος adde παρο.
- P. 75. l. 3. proprie dixit Apollonius IV. 510. σμερδαλέαις ἀστεροπῆσι id est ἀμαυρούσαις τὰς ὄψεις. Τὸ γὰρ λαμπρὸν φῶς μαρτυρίαν περιτίθῃσι τοῖς ὀφθαλμοῖς Archyt. Stob. Sermon. I. 8. p. 47, 19.
- P. 76. not. echii plantae capitulum Nicander Ther. 642. σφεδανόν vocat, quod Schol. σφιγκτόν explicat id est pressum, adstrictum.
- P. 78. l. 10. pro εἰς τὸ ε̄ scr. εἰς τὸ ζ̄.
- P. 81. l. ult. pro φυγῇ scr. φυγῆ.
- P. 86. l. 18. post κνυζῶ tolle punctum.
- P. 94. l. 15. pro ut κρῖ α κριθῇ scribe ut κριθῇ a κρῖ.
- P. 101. l. 6. ante ποταμόν omissum est afferunt.
- P. 107. l. 29. Apollonius III. 322. de naufragis, qui tabula arrepta enatant, ὑπὸ δούρασι πεπιτῶτες.
- P. 117. not. 16. post εὐλαί adde αἰόλαι et pro XX. 7. scr. XX. 27. — not. 18. confer Apollon. III. 281. ubi Cupido Medeam jaculaturus sub Jasonem subrepsit ὑπ' Αἰσονίδῃ βαιὸς ἐλυσθείς et H. H. in Merc. 239. ubi Mercurius parvulus, ut Apollinem fallat, ἀλείνει ἑαυτὸν ἐς δ' ὀλίγον συνέλασσε, pro quo dici poterat συνέληψε.
- P. 122. l. 9. pro factitivam scr. activam.
- P. 123. l. 12. In Arcadii l. c. σεσημειώται τὸ ὑνὼ περισπώμενον scribendum est βυνῶ. Lin. 27. ex Etym. Gud. 499, 88. addendum est χαίνω.
- P. 129. l. 13. pro ἐκλέμεναι scr. ἐλπέμεναι.
- P. 134. l. 14. pro ἐργω scr. ἐγρω.
- P. 136. l. 7. pro subiecta scr. subiectae.
- P. 137. l. 3. ante ultim. post Callimachi adde locum.
- P. 148. l. 5. adde Schol. II. V. 798. ζητεῖται πότερον ἰσχωρῶν ἢ ἰσχωρῶν εὐρεται γὰρ ἰσχηκα, quo praesens perispomenon minime probatur.
- P. 155. not. 6. Hesychii locum Ἐλκανῶσα ἐλκομένη (sic enim editum est) Blomfieldius ad Choeph. 830. aliter corrigit ἐλκανοῦσα ἐλκουμένη.
- P. 156. l. 12. pro μάσασθαι scr. μαῶσθαι.
- P. 159. l. 20. Hic quod dixi de derivatis primitiva praecedentibus confirmat Schol. A. ad II. XVI. 548. κατὰ κρῆθιν Ἀρίσταρχος· Οὐκ ἐπίσταται μὲν ὁ ποιητὴς τὸ θηλυκὸν κρη, ἀλλ' οὐδὲν θαυμάσιόν· καὶ γὰρ ἄλλας παραλόγους (παραγώγους) φωνὰς ἐπίσταται ἄγνωσιν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις. Ad l. 2. adde Πηδάλιο οἱ κύβερνοι Etym. Gud.
- P. 162. l. 3. Suidas Ἀναιτυπῶσαι ἀνατρέψαι Ἀντίμαχος (p. 94. ed. Stoll.) Sed ἀναιτυποῦν heroico metro repugnat. Quare reponendum est quod Bernardus suavit ἀνακνυπῶσαι v. Schneider. ad Ther. 705. Ἰμεροῦσθαι Hippocrates de mulieribus concubitu appetentibus et cupiditatem explentibus.
- P. 164. l. 8. de Antimachi versu varias doctorum conjecturas collegit Stollus p. 59.

- P. 168. l. 18. pro *ἐρᾷ* scr. *ὀρᾷ*. *Lín.* 23. memoriae exciderat dualis *ἀμώμω* Aesch. Pers. 181. pro quo tamen nonnulli dativum *ἀμώμῳ* scribunt.
- P. 175. l. 27. pro *κεδώνται* scr. *σχεδώνται*.
- P. 178. l. 4. post *circumflexi* adde *primae conjugationis* (*ἀρταμέω*).
- P. 181. *not.* 7. l. 3. pro *ἐρισιόεις* scr. *ἐρωτώεις*. *Lín.* 18. *δενδρώεις*, *δινώεις*, *ὕλώεις* in dubitationem vocavi ad Aj. 1218. nec satis explorata *θυνώεις* et *πειρώεις* quippe semel lecta.
- P. 184. l. 22. *οὔρον ἀπηθῆσαι πλαδῶν λαεργεῖ μάκτρῃ* Nic. Ther. 708. Schneiderus perperam edidit pro *πλαδάον*, quod in codd. Par. et Goett. legitur; eodem redit scriptura Edd. vett. *πλαδάοντι*.
- P. 185. l. 22. post *omnem* omissum est *copiam*.
- P. 187. l. 10. *χολῶν* Nic. Th. 140. pro *χολούμενος* positum participium est verbi *χολᾶω*. In Adnot. ult. pro *ναϊτάω* scr. *ναϊτιάω*.
- P. 189. l. 9. *ἡγορόωντο* Herodotum Dindorfius de dial. Herod. p. XXX. ab Homero sumsisse, *κομῶντες* ap. Arrian. librarios intulisse censet.
- P. 198. l. 5. ante ult. post *ματηρεύειν* dele punctum.
- P. 200. l. 25. *δινεύσας* in omnibus codd. Apollon. III. 310. quod Lehrsius Quaest. 321. adnot. a *δινήσας* significatione differre censet.
- P. 201. *not.* 6. l. 3. pro *οἱ* scr. *ὅς*. Si Empedocles *δαλερόν δαλερῶ δ' ἐπεχεῖτο* scripsit, Macrobio reddendum est *θερμῶ δ' ἐπεχεῖτο* *θερμῶ*.
- P. 202. l. 4. ante ult. adde *γειτονεύειν*.
- P. 210. l. 2. pro *dictur* scr. *dictus*. Phrynichum Schneiderus ad Plat. Civ. T. I. 111. aut errasse putat aut *ἀποτινύναι* scripsisse; *πτεινύναι* adversatur regulae cujus mentio facta est in Parall. p. 37. adnot. apposita Hermannii sententia. Ab *ἄνω ἄνῳ ἄνυμαι* differt *τίνω τίνυμαι*, quod huic adest primitivum *τίω*, deest vero paragogum *τινύω*. *Ἐλινύω* sive *ἐλινύω* ad Buttm. 68. *not.* 1. non recte composui cum *ζωννύω*. — Paulo inferius l. 14. post *αἰρέω* delendum est comma.
- P. 213. l. 11. *μνωμένη* Quintus V. 362. fortasse non ex *μνωμένη* produxit sed ab integro *μνώμαι*, cujus certum documentum est *μνώεται* Nonn. Par. XVI. 76. Imperativo *μνώεο* post Apollonium idem usus Dion. XLVII. 544. optativo *μνώοιο* Maximus 74. In H. H. in Ap. 209. *ὕμνήσω ὀππόσ' ἄνωόμενος* *ἔκιες Ἀτλαντίδα* *κούρη* nescio an *μωόμενος* scribendum sit.
- P. 215. l. 20. pro *primae* scr. *secundae*.
- P. 216. l. 7. *συνεφύλαξεν εἷα, ἐκάλει, ὠνόμασται καὶ συνεφώρμα* Hes. scribendum puto *συνεπεύαξεν εἷα ἐκάλει* vel *συνεπέλαξεν εἷα ἐκάλει* ut alio loco *Ελάζων εἷα ἐπικελεύων*.
- P. 219. l. 27. pro *masculinis* scr. *masculino*.
- P. 224. l. 6. ante ult. pro *addit* scr. *addidit*.
- P. 225. l. 3. ante ult. scribe *πλοῖζω* pro *πλωῖζω*.
- P. 227. l. 13. pro *praesente* scr. *praesenti*.
- P. 228. l. 27. sic etiam *Ἀταρβίζεται ἀταρβῆς φαίνεται* Hes. sed *ἀνδρίζεσθαι Ἀριστοφάνης* *εἶπε (τὸ) ἀνδρούσθαι* Poll. II. 20.
- P. 230. l. 26. adde *νεῶν νεάζειν* et *νεοῦν agrum* novare.
- P. 234. de verbis in *ἄνω* exeuntibus obscurior est Arcadii praeceptio p. 161. ἡ διὰ τοῦ *ἄνω* παραγωγῇ τῶν βαρυτόνων οὐκ ἔχει κα-

τάρχον τὸ ἰ ἐκτεταμένον διὰ τὸ ἰσχω, ἢ τὴν εἰ δίφθογγον διὰ τὸ δέικω τὸ δεικνύω καὶ δικάνω (cod. δεικάνω), quae sic explananda videntur: οὐκ ἔχει τὸ ἰ ἐκτεταμένον· τὸ γάρ ἰσχάνω συνεισλαμβανόμενον ἔχει κατὰ τὸ πρωτότυπον ἰσχω, hoc enim brevem habere ancipitem et Grammatici tradunt Drac. 53, 4. et ostendit paroxytonesis imperativi ἰσχε, eodemque accentu nunc notatur imperativus ἰζε Il. XXIV. 553. Od. XXIV. 393. ante Wolfium vero ἰζε scribebatur, quod sequitur Draco p. 49, 6. τοῦ ἰζω ἐπὶ τοῦ ἐνεσιῶτός ἐστι γύσει μακρόν τὸ ἰ sed rejicitur a gravioribus v. Prolegg. p. 406. et non convenit paragogo ἰζάνω· nam de hoc idem valere necesse est quod de ἰσχω ἰσχάνω, idque fortasse addi debet Arcadii praecepto. Quod sequitur ἢ τὴν εἰ διὰ τὸ δέικω — δικάνω scribendum videtur δεικανῶ, quod ille significat regulae non repugnare quia non barytonum est sed perispomenon.

P. 235. l. 13. pro *attenuatum* scr. *attenuatam*.

P. 237. l. 11. pro *ἀλαλυσταίνω* scr. *ἀλυκταίνω*.

P. 239. l. 3. ἀκαχύνω Injuria addubitat Stollus ad Antimach. p. 102.

P. 243. l. 18. pro *θρυλλίχθη* scr. *θρυλίχθη*.

P. 258. l. 16. τρύγειν cum φρύγειν componitur τρύγη πᾶς καρπός Hes. cum latino *frux*; ὁ καρπός ἀπὸ τοῦ κάρφω τὸ ξηραίνω Eust. 576, 12. alii a *κέρειν* carpere. — In Eupolidis Fragm. I. 426. μελλαν, συκῆν, ἄλλαν, δρυῖν, κιττόν, ἐρέικην, pro ἄλλαν scribendum est ἄρλαν quod est quercus nomen. — Pro εἶδη I. 27. Hesychius fortasse εἰδῶ scripsit.

P. 259. not. l. 2. pro ἦδη scr. ἡδη.

P. 261. l. ult. pro *verbum* scr. *verborum*.

P. 262. l. 4. pro *νη* scr. *νῦ*.

P. 266. not. 22. Draco p. 61. κνίδη τὸ κνι συστέλλεται· sed ex apposito Theocriti versu apparet illum *μηκύνεται* scripsisse. Κνίδη in Arcad. l. c. pro *κράδη* irrepsisse apparet ex EM. 463, 53.

P. 268. l. 3. ante ult. adde ἄσκη ἄσκησις, τόλμα τόλμησις, δίκη δίκησις.

P. 270. l. 2. ante ult. pro *sepultarum* scr. *sepulturam*.

P. 274. not. adde Σύνναϊος σύννοικος Hes. quod mutandum videtur.

P. 279. l. 3. adde ἑλκταίνω ἑλκταίνον.

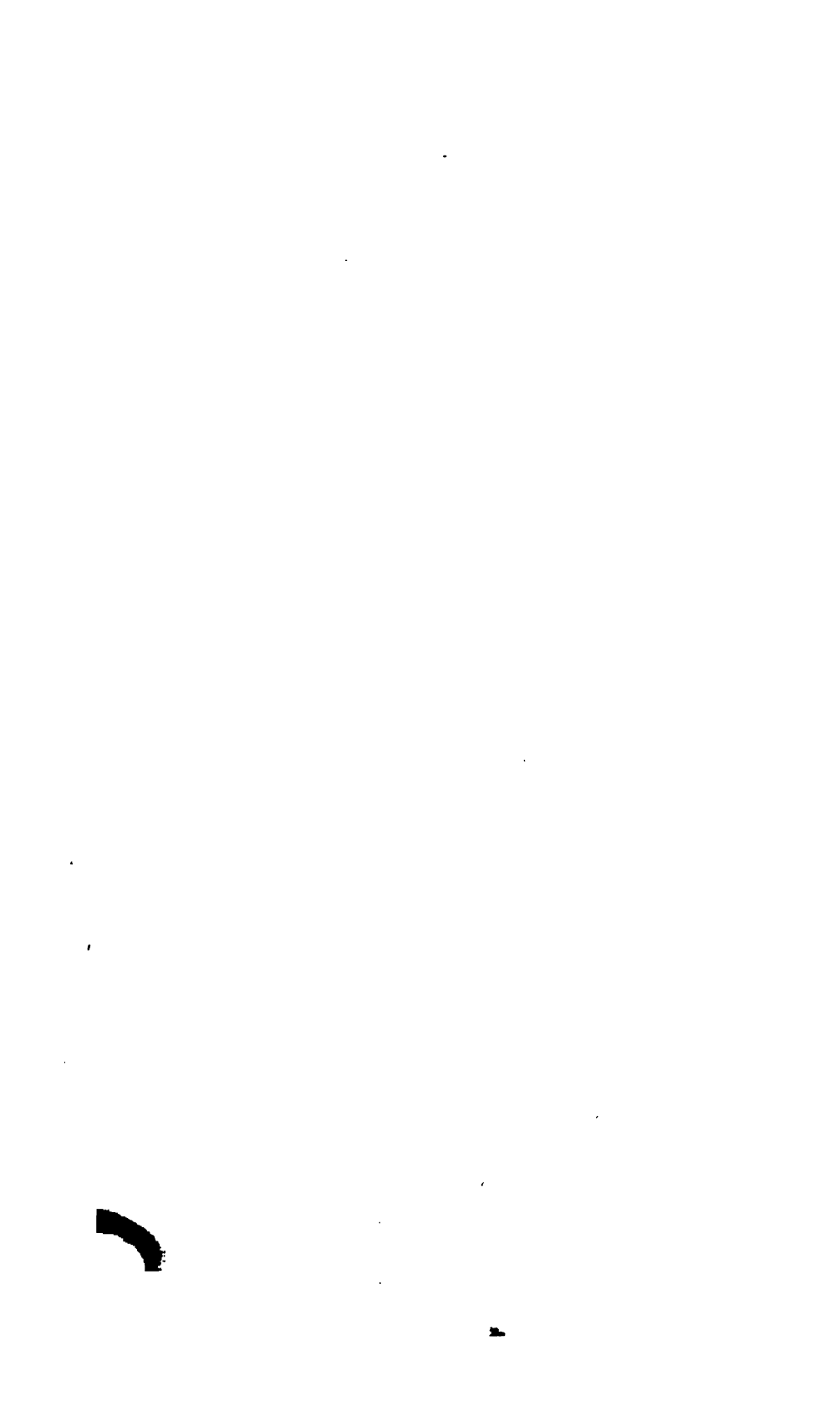
P. 280. l. 6. pro εἰλλω scr. εἰλω.

P. 287. l. 11. pro ὄλφος scr. ὄλβος.

Leviora menda non adnotavi; vocabula aliquot ab operis omissa restituere non potui destitutus Manuscripto. Postremae dissertationis plagulas recensere non potui.

I N D I C E S. *)

***) Dissertationis ultimae paragraphos ex Manuscripto indicare cogor pro paginis, quia haec pars nondum ad me pervenit.**



I. Index graecus.

Α.

α insert. p. 43. 44.
 α prosthet. p. 33. 34. 74. 75. 105.
 109. 123. 134. 222.
 α et η in verb. commut. p. 108.
 α et υ commut. nomin. p. 303.
 ἄα, aqua p. 286. n. 28.
 ἄας p. 253.
 ἄάω pro ἄω p. 153.
 ἄβα, ἄβωρ p. 11.
 ἄβρωμα p. 304.
 ἄβωρ p. 253.
 ἀγείρειν p. συνάγειν p. 138.
 ἀγέρεσθαι proparoxyt. p. 132.
 ἄγη p. 83.
 ἄγημα p. 49. n.
 ἀγινέω p. 250.
 ἀγκάλαον p. 85.
 ἀγκονιᾶν p. 153.
 ἄγκος, ἄγοστος, ἀγκών p. 300.
 ἀγριόωντα p. 186.
 ἀγρίφη κράφα p. 39.
 ἀγρυμένη p. 210.
 ἄγχαυρος p. 253.
 ἄγχουρος p. 276. n.
 ἀδευκές p. 60.
 ἀδευκής p. 64.
 ἀδή p. 259.
 ἄδμα p. 71.
 ἀδμαίνειν — εύνειν p. 237.
 ἄδος p. 71.
 ἄδος an ἄδος p. 306.
 αἰδέλος, αἰδνος p. 64.
 αἰίρω p. 138.
 ἄελλα p. 264.
 αἰεσαι p. 153.

ἄέσχω p. 4.
 ἄέω, ἄημι p. 144. 191.
 ἀθέλβω p. 115.
 Ἀθῆναι Florentia p. 300.
 ἄθρέω p. 153.
 αἰγιθος p. 115.
 αἶειν sentire, intelligere. diss. XX.
 §. 2.
 αἶνυμαι, ἀναίνομαι p. 124.
 αἰολᾶν p. 124. n.
 αἰολᾶν ἀπαιολᾶν p. 170.
 αἰόλος εἰλεῖν p. 124.
 αἰονᾶν p. 124.
 αἰονάω p. 156.
 αἶρειν et αἰρεῖν p. 135.
 αἰσθάνεσθαι βοῆς, ὀδμῆς diss. XX.
 §. 2.
 αἰσθῆσις ἀντι' αἰσθήσεως diss. XX.
 §. 3.
 αἰσυμνᾶσθαι p. 158.
 αἶσχος et πάσχειν p. 300.
 αἶω p. 97.
 αἶψα p. 283.
 αἰώρα p. 125.
 ἄκκω p. 325. sq.
 ἄκοος ἀκούος p. 275.
 ἀκή et ἄκος p. 298.
 ἀκροάομαι p. 156.
 ἀκρώσσω p. 248.
 ἄκυθος p. 96.
 ἀκύμων sterilis p. 96.
 ἀλαπάζειν λαπάζ. p. 222.
 ἀλαλκεῖν ἀλέξειν ἀλειῦσαι p. 109.
 ἀλαός diss. XX. §. 4.
 Ἀλδησκος Ἀρδησκος p. 73.
 ἄλέα ἄλυκρός p. 37.
 ἀλευρότησις p. 8. 130.

- ἐλῆγμαι p. 117.
 ἔλῃς p. 117.
 ἔλθεις p. 242.
 ἑλῖσσιος p. 77.
 ἑλῖνδομαι p. 250.
 ἑλίσγω p. 123. 250.
 ἑλιγὴ συνελιγὴ p. 260.
 ἑλλομάσσω p. 105.
 ἑλματα rami p. 292. n.
 ἑλοῖω p. 206.
 ἑλώω p. 163.
 ἑλσος p. 292. 300.
 ἑλτόν p. 74.
 ἑλῶμενος p. 213.
 ἑλῶναι εἰλεῖν p. 163.
 ἑλώω p. 213.
 ἑμαλάττω — ἄπτω p. 250.
 ἑμαρύσσω p. 75.
 ἑμαρύσσω μαρμαρ. p. 247.
 ἑμβλίσσω — ὥσχω p. 248.
 ἑμβλῶσσω ἑμβλῶσσω p. 249.
 ἑμε age p. 34.
 ἑμειβῇ improb. p. 258.
 ἑμελγειν mel p. 14. Addend. ad p. 22.
 ἑμελγω ἑμέρω p. 54.
 ἑμερεῖν p. 116.
 ἑμχανῶν p. 170.
 ἑμμάξαι ἑμμιάξαι p. 10.
 ἑμπάζω p. 12. 78.
 ἑμυδρός de voce diss. XX. §. 4.
 ἑμφιάζω p. 77.
 ἑμφιέζειν p. 223.
 ἑμφιπλῆξ p. 108.
 ἑμφιρῶ p. 327.
 ἑνά signif. in contrar. mutat p. 43.
 ἑνάγκη p. 266.
 ἑναδύειν p. 43.
 ἑναλτος p. 74.
 ἑναμύειν p. 43.
 ἑναξ opifex p. 121.
 ἑνάπτειν νέφος diss. XX. §. 6.
 ἑνασφάλλειν p. 43.
 ἑναυδον ὅμα diss. XX. §. 4.
 ἑναυρος p. 27. n.
 ἑνῇ p. 265.
 ἑνδομασσω p. 106.
 ἑνδομας γυναικός diss. XX. §. 5.
 ἑνδοματός p. 121.
 ἑνθεια τὰ p. 303.
 ἑνθη p. 270.
 ἑνθος ἄνωτος p. 300.
 ἑνοίτο ἑνίτο p. 120.
 ἑνίσθαι παροχῇ p. 98.
 ἑνιτῇ ἑνιτῇ p. 259.
 ἑντιάζω p. 77.
 ἑντιῶν ἑντιῶσθαι p. 172.
 ἑντιῶ p. 328.
 ἑντιμάρα p. 132.
 ἑντιφερέειν p. 132.
 ἑνω ἑνω p. 120.
 ἑορτής p. 125.
 ἑος οἷς p. 313. 314.
 ἑος p. 290.
 ἑπαιολή accent. p. 256.
 ἑπατέω — ἑω p. 168.
 ἑπαυρῶν p. 136.
 ἑπελος p. 311.
 ἑπεσσούα p. 22.
 ἑπλακεῖν ἑμπλ. p. 88.
 ἑπόερον p. 138.
 ἑποδυεῖν p. 58.
 ἑποσφαλμῆσαι p. 152.
 ἑπότροπος οἶνος p. 148.
 ἑραρος p. 277.
 ἑργος τὸ p. 305.
 ἑρέθουσα p. 73.
 ἑρέσθαι aorist. p. 132.
 ἑρήγειν, ἑλαλκεῖν, ἑρκεῖν p. 52.
 ἑρήρυγμα p. 244.
 ἑρόης p. 183.
 ἑρνύω p. 204.
 ἑρος p. 53.
 ἑρος ἑρήγω p. 233.
 ἑρόσσω ἑρώσω p. 162.
 ἑρώσι p. 187.
 ἑρπη ὄρη p. 259.
 ἑρπῶ ἑρπάμενος p. 259.
 ἑρβῆτος p. 105.
 ἑρύω ἑρύω p. 244.

ἀρύω ξέρω p. 206.
 ἄσαι satiare p. 74.
 ἄσαντο p. 154.
 ἀσταινέιν p. 237.
 ἀστεμφής p. 33.
 ἀστράγαλος p. 54.
 ἀστραπή p. 41.
 ἀσυρής ἀσάρωτος p. 136. 138.
 Ἀταρπώ Ἀτροπος p. 322.
 ἀτασθάλλω p. 234.
 ἀτάω p. 231.
 ἄτη iambic. p. 11.
 ἄτραπος ἄταρπος p. 38.
 ἄτραπος οἶνος p. 148.
 ἀτρεκής p. 285.
 ἄτρεσθαι p. 78.
 αὔαι non contin. p. 283.
 αἶγος τὸ p. 310. n.
 αἶγω p. 109.
 αὔειν αὔειν p. 11 sq.
 αὔη p. 253.
 αὐθέντης p. 121.
 αὐλή αὐλησις p. 268.
 αὐληρον p. 118. n.
 αὐξή accent. p. 267.
 αὐξέιν mactare p. 104. n.
 αὔον αὐτεῖν diss. XX. §. 4.
 αὐσὸς p. 283.
 αὐτόμολοι stolones p. 206.
 ἄφαρ p. 283.
 ἄφαρος p. 300.
 ἀφλοισμὸς ἀφλυσμός p. 24.
 ἀφόρδιον p. 47.
 ἄφω ἀφή p. 272. n.
 ἀφράσσω p. 106.
 ἀφράσσω ἀφράζω p. 241.
 ἀχνάσδημι p. 189.
 ἀχείρεες p. 292.
 ἀχράνης p. 128.
 ἀπροῤῥος p. 134. 327.
 ἄω, ἄέω, ἄημι p. 4.

B.

β̄ insert. p. 33.
 β̄ et δ̄ commut. p. 116.
 β̄ et μ̄ commut. p. 116.
 β̄ et φ̄ commut. p. 30.
 β̄, π̄ et φ̄ commut. p. 34.
 βάβαλον p. 326.
 βάδος p. 287.
 βάδος pro ὕψος diss. XX. §. 3.
 βαλιός αἰόλος p. 118. n.
 βαλλίζω p. 225.
 βῆν p. 5.
 βάνανσος p. 283.
 βαρυνέω suspect. p. 146.
 βαρύς βραδύς p. 300.
 βάρος φέρω p. 300.
 βασιλιά p. 317. 319.
 βατεῖν p. 150.
 βάσσος p. 297.
 βαυνός p. 11.
 Βαυβώ Βαβιά p. 326.
 βδόλος p. 74.
 βδελυχρός, βδόλος p. 247.
 βέβαα, γέγαα improb. p. 129.
 βέβλεσθαι p. 116.
 βεβρωθῶς p. 91.
 βέκος p. 299.
 βειέλοπες p. 117.
 βειάσσω p. 240.
 βέλτερον p. 110.
 βεῦδος p. 299.
 βήλημα p. 118.
 Βῖδος p. 305.
 βινέω p. 152.
 βλάξ p. 76.
 βλάσκειν p. 61.
 βλαστή acc. p. 269.
 βλαστός p. 115.
 βλεῖς p. 115.
 βλεμεαίνω p. 237.
 βλετύς p. 14.
 βλίμη, βλιμάζω p. 85.
 βλωμός p. 282.
 βοάουσα improb. p. 176.

βολός p. 117.
 βολός vulva p. 287.
 βοραίζω p. 82. 222.
 βόρβορος βούρπα p. 232.
 βορσός p. 283. n.
 βοτεῖν p. 152.
 βοσκή acc. p. 268.
 Βούτος Βουτώ p. 322.
 βράκανον βράσκη p. 49.
 βραχεῖν, βράζει p. 48.
 βρατάνειν p. 237.
 βραχεῖν p. 152.
 βρέφος ἔμβρυον p. 300.
 βριάω p. 153.
 βριμάω p. 119.
 βροῦχος p. 280.
 βρυκανάσται p. 185.
 βρῦν p. 5. n. 5. p. 131.
 βρύτος ὁ et τὸ p. 302.
 βύζα p. 86.
 βύζος p. 277.
 βύπτης p. 100.
 βύλλαρος p. 286.
 βυλλός p. 101. 286.
 βύβλος fullo p. 286. n. 30.
 βωμός, βουνός p. 133. n.
 βωστρεῖν p. 150. 197.

Γ.

γ̄ insert. p. 34. n.
 γ̄ insert. verb. p. 52.
 γ̄ et ζ̄ commut. p. 81.
 γ̄ et χ̄ in verb. p. 50.
 γκ et κκ commut. p. 46.
 Γαλακώ p. 323.
 γαγαίνειν p. 237.
 γαμψός p. 47.
 γανώσι p. 187.
 γάσσα p. 71.
 γαυρός p. 134.
 γέα p. 129.
 γέγαμεν p. 129.
 γεγωνεῖν p. 146.

γελάει p. 174.
 γέλη p. 51.
 γέλις p. 137.
 γέλλαι p. 113.
 γέλλειν p. 118. 225.
 Γελλώ p. 326.
 γελαίων p. 184.
 γελοίων γελαίων p. 215.
 γεμέωσι p. 147.
 γενεῖν p. 157.
 γένος ἀντὶ εἶδους diss. XX. § 3.
 γέσμα p. 30.
 γέρα p. 316.
 γέω p. 129.
 γήγνησθαι p. 118.
 γίγας p. 129.
 γλαυκός p. 285.
 γλιᾶσθαι p. 79.
 γλήνεα p. 294. n.
 γγυπεῖν p. 22.
 γνύθος γνάθος p. 303.
 γνωρίζω narro p. 132.
 γνωρίζω p. 226.
 γόνυ, κνήμη, κνημός p. 46.
 γογγυρίζειν p. 231.
 Γοργώ p. 318.
 γουνούμαι p. 160.
 γραβά γραῖα p. 269.
 γράτισμα p. 39.
 γρομφεύς p. 42.
 γύπη acc. p. 267.

Δ.

δ̄ insert. nomin. p. 300.
 δ̄ insert. verbal. p. 293.
 δ̄ prosthet. p. 109.
 δ̄ et β̄ commut. p. 116.
 δ̄ et θ̄ commut. p. 96.
 δ̄ et λ̄ commut. p. 300.
 δαδύσσεισθαι p. 247.
 δάη p. 253.
 δαιταλώμενος p. 157.
 δαλλώ p. 320.

δᾶλος pro ζῆλος p. 28.
 δάλα p. 255.
 δαμαῖ p. 158.
 δάνη p. 264.
 δάνος mors p. 124.
 δανείζω unicum p. 223.
 δατέασθαι p. 199.
 δατεῖν p. 28.
 δαῦκος δαυχμόν p. 285.
 δέατο p. 64. 192.
 δέα τὰ p. 312.
 δεδάομαι δῆω p. 86.
 δεδάημαι p. 171.
 δεδάεσθαι p. 5.
 δέελον p. 28.
 δεῖδία nox p. 254.
 δεικανάω p. 155.
 Δεῖμος p. 282.
 δεῖλαρ p. 110.
 δεντή p. 110.
 δεξιῶντο p. 187.
 δέρεσθαι κτύπον diss. XX. §. 2.
 δέβρις p. 134.
 δέβρος p. 291.
 δεύω δέφω p. 109.
 δεύω διαίνω p. 124.
 δέψω δέφω p. 284.
 δηῖω δηιῶ p. 161.
 δηοῦν δηῖν p. 172.
 δήλη p. 255.
 διαίει διαή p. 144.
 διαίρεσις παρένθεσις p. 187.
 διασμα p. 78.
 διαττῖν p. 93.
 διερός διαίνω p. 124.
 διέω p. 190.
 δίζω, δίζημαι p. 193.
 δίημι p. 144.
 διῆσαι p. 90.
 δίκελλα p. 116. n.
 δίγω δινεύω δινέω p. 145. et Add.
 ad p. 200.
 δίσκος p. 58.
 διφῶ p. 169.
 διχάω improb. p. 176.

διχόωσα p. 187.
 διψάων longo α p. 212.
 διψεύσαι p. 169.
 δμ insert. p. 237.
 ὄκος p. 287.
 δολφός δελφός p. 287.
 δορυξός p. 327.
 δρακέσσει p. 291.
 δράκος p. 291.
 δρᾶνος p. 307.
 δρᾶξ δρᾶν p. 103.
 δρατοί p. 63.
 δρατοί oculi p. 284.
 δρᾶτεσθαι ὁδμῆς diss. XX. §. 6.
 δρεπανον Δράκκανον p. 49.
 δρῖς δρῖς p. 302.
 δριάουσα p. 153.
 δρῖος δρῖον p. 298.
 δρῶ δρασκάζω p. 5.
 δροός p. 302.
 δύα fons p. 22.
 Δυναμένη p. 256.
 δυνάτεῖν p. 151.
 δύνω aorist. ξδυνα p. 256.
 δυῶσι p. 186.
 δυςβράκκανον p. 49.
 δώς Δωσώ p. 322.

 E.

ε̄ epenthet. p. 147. 188.
 ε̄ insert. dativ. plural. p. 291.
 ε̄ insert. verbal. p. 294. n.
 ε̄ prosthet. p. 97. 206. 255.
 ε̄ et ο̄ commut. in derivat. p. 280. n.
 ε̄ et ο̄ commut. in nomina. p. 260.
 ε̄ et ο̄ commut. in verb. p. 149. 216.
 ἐάλη ἐλιχθεῖς p. 117.
 ἐανόν ἐλανόν p. 191. n.
 ἐάφθη p. 137. n.
 ἐάω satio p. 153.
 ἐάων p. 253.
 ἐγγυῖν ἐγγυοῦν p. 172.

- ἐγείρω ἐγρῶ p. 239.
 ἐγκαπῆς p. 47.
 ἐγκύλιος p. 117.
 ἐργηγορέων p. 186.
 ἔδανόν ἔδανόν diss. XX. §. 4.
 ἐδνάσσομαι p. 172.
 εἰ et ι commut. p. 39.
 εἰ et ι commut. in verbal. p. 284. n.
 εἰ insert. verbis p. 92.
 εἰ in ο et οι mutant verba p. 279.
 εἰαμένη p. 194.
 εἶδος ἀντὶ εἰδους et ἀντὶ γένους
 diss. XX. §. 2.
 εἶεν ibat. p. 191.
 εἰκότερον p. 221.
 εἰκαθέω p. 147.
 εἰκῶ εἰκῶν p. 324.
 εἰλεα p. 117. n.
 εἰλυτο p. 209.
 εἰλω Ἰλλω p. 111. 117.
 εἰλω εἰρω p. 137.
 εἰλωτέων p. εἰλώτων p. 198.
 εἰῆσαι p. 284.
 εἰπεῖν p. 137.
 εἰρη ῥήτρα p. 138.
 εἰρμός p. 282.
 εἰς καθ' εἰς diss. XX. §. 1.
 ἐκδιώστρα p. 78.
 ἐκδυμα ἐκφυμα p. 24.
 ἐκκαλάξαι p. 85.
 ἐκλιχάζειν p. 77.
 ἐλάατε p. 184.
 ἐλαστρεῖν p. 150. 197.
 ἐλαττονέω p. 152.
 ἐλιάνθη p. 30.
 ἐλλατε p. 137.
 ἐλλῆζειν p. 118.
 ἐλλοψ p. 117.
 ἔλλω p. 225.
 ἐλμῖνς p. 117.
 ἔλσαι p. 118. n.
 ἐλύω ἐλύσσω p. 245.
 ἐμβρυον p. 132. n. 275.
 ἐμπάζομαι p. 78.
 ἐμπάζεσθαι p. 8.
 ἔμπαιος p. 8. 78.
 ἔμπεδῶ Πεδῶ fons p. 323.
 ἐμπιγρόναι p. 190.
 ἐπαύρω p. 233.
 ἐνδατύσσεσθαι p. 247.
 ἐνδιάειν αἶψ p. 175.
 ἐνδιές p. 22.
 ἐνδυκῆς p. 59.
 ἐνεός diss. XX. §. 4.
 ἐνεκήμεν p. 59.
 ἐνεξίς et composit. p. 57.
 ἐννεον ἐννη p. 28.
 ἐνοσίς p. 121. 233.
 ἐνριγισκάνω p. 234.
 ἐν σχερῶ p. 288.
 ἐντιλέες, ἐντίλεια p. 7.
 ἐντρεχῆς p. 69.
 ἔνυῶ p. 325.
 ἐξανύω occido p. 121.
 ἐξαῦσαι p. 12.
 ἐξαφάζω p. 106.
 ἐξούλη p. 261.
 ἐοικάζω p. 221.
 ἐόλητο p. 124.
 ἔορται p. 124.
 ἔορτή p. 263.
 ἐπαΐσιός pro φανερός diss. XX.
 §. 2. not.
 ἐπαύρεσθαι accent. p. 132.
 ἔπειν ἄπειν p. 137.
 ἔπεσον unicum p. 98.
 ἐπέτοσσε p. 100. 101.
 ἐπιθυάζειν p. 246.
 ἐπῆληνον p. 278.
 ἐπιμελεσθαι rarum p. 112.
 ἐπιπροσθεῖν unicum p. 152.
 ἐπίσφατος p. 106.
 ἐπιτροπεῖν dub. p. 203.
 ἔπρωσε p. 91.
 ἔπτην p. 107.
 ἐπωάζω ἐπώζω p. 82.
 ἐπωάζειν p. 229.
 ἐπώζω p. 232.
 ἐραστεύειν p. 197.
 ἐραστριᾶν p. 155. n.

ἔρατεῖν p. 151.
 ἔργον p. 76.
 ἔρδω ῥέδδω p. 138.
 ἔρεβος ὄρφνη p. 301.
 ἔρεβδιφᾶν p. 170.
 ἔρεϊκη p. 258.
 ἔρετμῶν p. 214.
 ἔρευνᾶν p. 156.
 ἔρευνῶ ἔρῳ p. 261.
 ἔρέω ἔράω p. 169.
 ἔριγγύειν p. 305.
 ἔριδδῆσασθαι p. 81. 152.
 ἔριδμα p. 237.
 ἔριτκα p. 305.
 ἔρσαι p. 283. n.
 ἔρση p. 73.
 ἔρυκανάω p. 155.
 ἔρυσίπελας p. 312.
 ἔρυτο p. 190.
 ἔρχατόωντο p. 185.
 ἔρωή p. 255.
 ἔρωτᾶν p. 156.
 ἔσέφθῃ improb. p. 35.
 ἔσθος p. 293.
 ἔσσόημαι p. 171.
 ἔστη p. 293.
 ἔσιγχώντο p. 186.
 ἔστρατόωντο p. 185.
 ἔστω p. 318.
 ἔσχατοῖς dub. p. 181.
 ἔσχατόωντα p. 185.
 εὐ et υ̅ commut. in verbal. p. 285. n.
 εὐδιώ, non ἐνδιώ p. 175.
 εὐκέατος p. 15.
 εὐκηλος p. 15.
 εὐκομόων p. 170.
 εὐλή p. 117. 261.
 εὐληρα p. 117.
 εὐροῖζον pro ὄβρουζον p. 82.
 ἐφίλατο p. 113.
 ἐχυρός ὄχυρός p. 280. n.
 ἔχρα ἔχρη p. 165.
 ἔψω εὖω p. 109.
 ἔω impleo p. 153.

Z.

ζ et σσ commut. p. 89.
 ζ et ττ commut. p. 88.
 ζάει p. 4.
 ζέβυται p. 86.
 Ζεὺς ναῖος p. 274. n.
 ζήσεας p. 26.
 ζμῶσαι p. 27.
 ζῦθος ὁ et τὸ p. 302.
 ζώοις optat. defect. p. 25.
 ζωρός p. 286.

H.

ἡγεῖσθαι pro ἄγειν p. 151.
 ἡγερέεσθαι p. 148.
 ἡγερέθοντο p. 97.
 ἡγηλάζω p. 222.
 ἡδ non ante conson. p. 29.
 ἡδος p. 296.
 ἡδ' ὅς de femin. diss. XX. §. 1.
 ἡθέω p. 93.
 ἡθμός p. 92.
 ἡλακάτη p. 118.
 ἡλακάτη—ατον p. 95. n.
 ἡπᾶν p. 158.
 ἡπιᾶν p. 185.
 ἡτορ acclit. p. 316.
 ἡχάνω p. 235.
 ἡχος et ἡχώ p. 319.
 ἡώς p. 253.

Θ.

θ prosthet. p. 37.
 θ pro δ p. 90.
 θ et δ commut. p. 96.
 θ et χ commut. p. 70.
 θάα pro θέα p. 253.
 θᾶκος p. 285.
 θαλπωρή τέρψις p. 37 sq.

- θαλύσσω — ἔπιω p. 250.
 θάμβος ὁ et τὸ p. 298.
 θανή p. 259.
 θάρσος p. 292.
 θάσσω τάχος p. 302.
 θάω p. 5.
 Θεανώ p. 327.
 θεᾶσθαι pro νοεῖν diss. XX. §. 2.
 θέειον p. 188.
 θεεῖω p. 144.
 θειοῖο p. 144.
 θελιῶ p. 318.
 θελω periphras. futuri p. 116.
 θεμῶσαι p. 161.
 θεοκλυτεῖν p. 19.
 θεραπεύειν excusare diss. XX. §. 2.
 θέραν p. 64.
 θερμάστρα p. 121. n.
 θέρσω p. 109.
 θέσσεσθαι p. 99.
 θέσφατος p. 128.
 θήγη p. 258.
 θηλή p. 115.
 θήπη p. 258.
 θῆσαι p. 5.
 θῆσω pro αἰτήσω p. 99.
 θήμι p. 191.
 θιμβρός p. 136.
 θοάζειν p. 23.
 θοάζω sedeo p. 216.
 θοάσσω, θαάσσω p. 241.
 θοηρός θοῦρος p. 23.
 θοόω p. 23.
 θόω θοίνη p. 108.
 θόωκος p. 188.
 θραλεῖν p. 9.
 θραμβός p. 12.
 θρανεύω θρανώ p. 246.
 θραῖνος θρήσασθαι p. 5.
 θραυρός p. 12. n.
 θρησικός θρησκέα p. 65.
 θριμμός p. 86.
 θροῦς θρυλος p. 24.
 θρυλίσθη p. 243.
 θυῖα p. 255.
 θύμενος pro σίμενος p. 23.
 θύμος θυμός p. 23.
 θῦνος p. 276.
 θύνω θυγέω p. 145.
 θῦσα p. 282.
 θυσανός p. 101.
 θῶξαι p. 108.
 θώσασθαι p. 108.
-
- I.
- ι insert. p. 244.
 ι insert. nominib. p. 181.
 ι pro ε in verbis consona auctis p. 127.
 ι pro ει in Hesych. p. 67.
 ι et υ commut. p. 87.
 ιαίνειν sanare p. 157.
 ιάομαι ιαίνωι p. 157.
 ιαχνός p. 125.
 ιαχων — ιαχών p. 148.
 ιγκαιάπαον p. 8.
 ιδνώθη p. 161.
 ιδοι oculi p. 278.
 ιδροῦν p. 160.
 ιδρώω p. 213. sq.
 ιεμαι ιεμαι p. 191.
 ιεροφοιτῆν p. 171.
 ιέω pro ιημι p. 144.
 ιηδών p. 125.
 ιήτης p. 191. n.
 ιζω breve ι Add. ad p. 234.
 ιθή p. 125.
 ικελος ισος p. 64.
 ικταίνεσθαι p. 237.
 ιλέομαι p. 169.
 ιλαώς p. 193.
 ιλυσπάομαι p. 156.
 ιμάω — ἦσω p. 241.
 ιμι p. 290.
 ιμπάτιαον p. 8.
 ινᾶν ινεῖν p. 172.
 ιξον p. 284.

ἰξός, viscus p. 32.
 ἰός p. 125.
 ἰότης p. 191.
 ἱπποβούκολος diss. XX. §. 4.
 ἱρήτειρα p. 197.
 ἰσοφαρίζειν p. 132.
 ἰχνέω p. 201.
 ἰχω breve ι Addend. ad p. 234.
 ἰχαρ p. 313.
 ἰχωρ p. 125.
 ἰω pro ἱημι Addend. ad p. 18.

K.

κ prosthet. p. 205.
 κ exemt. p. 285.
 κ insert. verbalibus p. 292.
 κ et π commut. p. 117. 153.
 κ et χ commut. p. 63. 70.
 κ et χ commut. in verb. p. 58.
 καβλέει p. 115.
 καθίγνυσθαι p. 207. 209.
 καίατα κύαρ p. 315.
 καίλυμαι p. 209.
 κάκκη imperat. p. 14.
 καλιστρεῖν p. 150. 197.
 κάλλος unicum p. 291.
 Καλυψώ p. 323.
 καμψός p. 283.
 κανάξαι defect. p. 241.
 κάπεις καπίθη capis p. 85.
 καπνοπάται p. 31.
 καῖπος p. 307.
 κίπος κάφος p. 46.
 κάπτω χανδάνω p. 84.
 κάπυρος p. 12. n.
 κάπυς p. 244.
 καρκώ p. 320.
 κάρος κάρων p. 298. n.
 καταμηλῶσαι p. 26.
 κατανδραφάσσειν p. 106.
 καταπάτης p. 116.
 κατασφυράσσω p. 240.

κατεμπαίνειν p. 78.
 κατηπιόωντο p. 185.
 κατουλάς p. 261.
 καύχη p. 269.
 κέαρνον p. 15.
 κεδάω p. 194.
 κέδμα p. 15.
 κείαι p. 14.
 κείον p. 274.
 κεκαδήσω p. 152.
 κέκλομαι p. 127. n.
 κέκλω p. 111.
 κέλαδος, κέλωρ p. 115.
 κέλευθος p. 117.
 κέλης p. 117.
 κέλλω appello p. 116.
 κέλυφος p. 44. 294.
 κενοῦν discedere p. 84.
 κεντάννυμι p. 208.
 κέντωρ p. 98.
 κέομαι p. 192.
 κέραμαι p. 132.
 κεραιμὲς μολυβδίνη diss. XX. §. 4.
 κερκίς p. 63.
 κέρνα p. 264.
 κέρνος ó et τὸ p. 298.
 κερτομεῖν σκερβόλλειν p. 114.
 κερῶεις improb. p. 181. n.
 κεστός p. 121.
 κέστρα p. 98.
 κέστρον p. 121. n.
 κέστωρ p. 121.
 κέχλαδα p. 28. 77.
 κήθειον χεῖτιον p. 84.
 κηκαδεῖν p. 81.
 κήλεον p. 294. n.
 κημός p. 85.
 κῆτος p. 84. 301.
 κίατο p. 117. 192.
 κίειν κέλλειν p. 117.
 κιλλεμαρίζειν p. 232.
 κίλλουρος p. 117.
 κινεῖν κίειν p. 117.
 κινυγμα p. 244.
 κινώ p. 318.

κίω κινέω p. 192.
 κλάδεις p. 293.
 τὸ κλάδος p. 293.
 κληθῶν κληθῶν p. 188.
 κλέθος p. 79.
 Κλειτωρ p. 293.
 κλείω κλίνω p. 131.
 κλεύθωμαι p. 92.
 κλεύσομαι p. 92.
 κλέω κλύω p. 19.
 κλήθρα p. 293.
 κλήθρα p. 293.
 κλήτος p. 292.
 κλίτος p. 293.
 κλωστήρ p. 94.
 κνατεῖν pro φθείρειν p. 124.
 κνή p. 165.
 κνή κνέε p. 27.
 κνημός p. 282. n.
 κνημός γναθμός p. 46.
 κνίζός κνίξη p. 277.
 κνίσος p. 297.
 κνίφος p. 293.
 κνῦ p. 287.
 κνύα p. 258.
 κνυζάω p. 86.
 κνύος p. 290.
 κοιᾶσθαι p. 172.
 κοίης p. 156.
 Κοκκυμῶ p. 325.
 καλάζω κολούω p. 206.
 κόλλος p. 291.
 κολῶν p. 164.
 Κομμαγεηνος p. 188.
 κομψός p. 283. n.
 κοκή p. 121. 260.
 κονεῖν p. 153.
 κόνις χνουῖς p. 29.
 κοντός p. 98. 121.
 κορμός p. 282.
 κόρνοψ p. 117.
 κορυνώωντα p. 180.
 κράγος p. 280.
 κρᾶν p. 83.
 κράνα p. 128.

κράσσεια p. 130.
 κράτος p. 128. 302.
 κραυγανᾶν p. 235.
 κράω p. 5.
 κρεάγρα putei diss. XX. §. 5.
 κρέας unicum p. 316. n.
 κρέμαισθε p. 127.
 κρεμῶω p. 158.
 Κρεσφόντης p. 128.
 κρέω p. 128.
 κρήνη πηγή p. 128.
 κρησέρα p. 93. 130.
 Κρησίλας p. 128.
 κρῖ κριθή p. 94.
 κρίνος κρίνον p. 299.
 Κρίτος p. 130.
 κροκόωσι p. 186.
 κρούμη p. 281. n.
 κρούπαλον p. 63.
 κρωβίον κρωπίον p. 37.
 κρωμαξ grumus p. 281. n.
 κτᾶν p. 6.
 κτείνυμι κτίνυμι p. 210.
 κτεῖς p. 129. 130.
 κτεῖς dens p. 15.
 κτίνυμι κτίννυμι p. 210.
 κύαρ κύος κύτος p. 96.
 κύβερνος gubernum p. 159.
 κυδιάουσα p. 177.
 κυδοιδυπᾶν p. 159.
 κύδος ὁ et τὸ p. 298.
 κύθος p. 293.
 κυκλώω p. 215.
 κύλα κοικύλλω p. 114.
 κυνώ p. 319.
 κυρβάσαι p. 134.
 κύρβις p. 302.
 κυρτιώωντες p. 215.
 κύτος κύσθος p. 301.
 κώληψ p. 117.
 κώτιλον ὄμμα diss. XX. §. 4.
 κωφός de oculis diss. XX. §. 4.

A.

$\bar{\lambda}$ insert. p. 52. 105. 112.
 $\bar{\lambda}$ insert. verb. p. 114.
 $\bar{\lambda}$ et ρ commut. p. 73. 116. 137.
 λαία λεία p. 83. 254.
 λαῖδος p. 311.
 Λαιμώ p. 326.
 λαιφύς p. 246.
 λαίω p. 6.
 λάκκος lacus lacunar p. 237.
 Λάμια Lamiae p. 326.
 λάμπειν de auditu diss. XX. §. 3.
 λαμπρός λευκός p. 37.
 λαρός diss. XX. §. 4.
 λαρός λιαρός p. 29.
 λαῖσθαι p. 79. 83.
 λαχή fossa p. 237.
 λάω p. 6.
 λέγειν λήγειν p. 57.
 λειριώεσσα vox diss. XX. §. 4.
 λέκος p. 295. n.
 λελάσθαι p. 94.
 λελιχμότες p. 119.
 λέπας λέπος p. 315.
 λεπτυνέω suspect. p. 146.
 λέων λεύσσω p. 109.
 λεχώς p. 325.
 ληκώ ληκῆν p. 320.
 λῆτο p. 94.
 Λητώ p. 317. 325.
 λιάζειν p. 77.
 λιάζω p. 131.
 λιαίνω χλιαίνω p. 30.
 λιλειν p. 194.
 λιμβός λιχνός p. 69.
 λινοπτιῆν p. 218. n.
 λίξ p. 77.
 λιπόως p. 183.
 λίπτω διψάω p. 300.
 λιτέσθαι paroxyt. p. 98.
 $\bar{\lambda}\nu$ non juncta p. 209.
 λοῦσος p. 22.
 λούω λουέω p. 145.
 λόχος λεχώ p. 325.
 Lobeck. Technol.

λύγος λύγη p. 297.
 λῶν et λιῶν p. 154.
 λῶπος λόπος p. 301.
 λωφῆν λόφος p. 158.

M.

$\bar{\mu}$ insert. p. 42. sq.
 μ insert. verbalib. p. 288.
 $\bar{\mu}$ et β commut. p. 116.
 $\bar{\mu}$ et π commut. p. 31.
 μαδῆν μαδιζειν p. 24.
 μαδῆν et μυδῆν p. 301. n.
 μαίεσθαι p. 130.
 μαῖρα p. 205.
 μάκελλα p. 116. n.
 Μακκώ p. 326.
 μάλκη μαλκίειν p. 205.
 μάμα p. 156.
 μάμα cibus p. 31.
 μαματίς p. 10.
 μανδάκης p. 10.
 μάνη μανία p. 260.
 μανός p. 278.
 μαράσσω p. 240.
 μαργάς p. 10.
 μαρμαίρειν p. 74.
 μάσασθαι p. 130. 156.
 μάσασθαι tangere p. 47.
 μάσσαι p. 10.
 μάστιγς p. 156.
 μασταρύζειν p. 231.
 μαστιγείν—οὖν p. 171.
 ματέεσθαι p. 26.
 ματεῖν p. 150. 202. n.
 μάτος p. 284.
 μαχέομαι p. 148.
 μέγαρος τὸ p. 299.
 μέζα p. 296.
 μελαναυγής diss. XX. §. 6.
 μελάνω μελαίνω p. 234.
 μελετιῆν μέλλειν p. 116.
 μέλισσα sacerdos p. 257.

μέμαε μέμονε p. 129.
 μέμβλομαι p. 127. n.
 μέμνοιο p. 127.
 Μενεσθῶ p. 322.
 μενοινέω — άω p. 164.
 Μέντης μνήμων p. 129.
 μερμής p. 137.
 μεσόληηρος p. 286.
 μεσόληηρον p. 32.
 μηκή accent. p. 267. n.
 μηλῶσαι p. 26.
 μηρυκαῖσθαι p. 159.
 μῆστωρ μῆστωρ p. 7.
 μηχανάται p. 185.
 μῆχος p. 294. 296.
 μιάστωρ p. 121.
 μίνθος p. 125.
 μινυθῆσαι p. 147.
 μιργῶσαι p. 125.
 μίρμα p. 125.
 μῖσος p. 308.
 μνάομαι μαίομαι p. 7.
 μνᾶριον p. 29.
 μναρός μνιαρός p. 29.
 μναῖσθαι μαίεσθαι p. 129.
 μνηστήρ μῆστωρ p. 129.
 μνοιός p. 29.
 μνοῦς μνῶν p. 29.
 μνώομαι μνάομαι p. 213.
 μνώομαι vid. Addend. ad p. 213.
 μοῖος σμοῖος p. 274.
 μοῖος μῦα μύσος p. 301.
 μολύνω θολύνω p. 245.
 μόρα acc. p. 267.
 Μορμῶ p. 326.
 μορμῶ p. 320.
 μόρυχος p. 245.
 Μορφῶ p. 319.
 μοσχύνω p. 238.
 μουκίλω p. 285.
 μυῖν p. 114.
 μυδάω p. 81.
 μυζάω p. 86.
 μυθοῦσθαι p. 171.
 μύκη p. 263.

μυκός p. 285.
 μυκός μύξα p. 301.
 μύλη μύλλω p. 114.
 μύλλα p. 286.
 μυλλός p. 114.
 μυνδός diss. XX. §. 4.
 μύσκος μύσος p. 301.
 μυχθίλω p. 226.
 μῦα μνάω p. 154.
 μωμέομαι — άομαι p. 168.
 μωραίνω pro ἀφροδισιάζω p. 326.
 μῶρος de cibo diss. XX. §. 4.
 μῶσθαι p. 26.

 N.

ν insert. p. 131.
 ν insert. verb. p. 149.
 ν post μ insert. p. 129.
 ν omisum ante σ p. 121. n.
 νάερέα p. 7.
 ναίειν νήχεσθαι p. 69. n.
 ναιετιάω, non ναιετιόω p. 173.
 ναίτειρα p. 7.
 ναός p. 274.
 νάρω gnario p. 132.
 νᾶσαι p. 132. n.
 ναστός p. 104.
 ναύειν p. 13.
 ναυσίπλους p. 27.
 ναυστήρ p. 13.
 νάω ναίω p. 7.
 νάω ναίω νήχω p. 11.
 νεῖν pro πλεῖν p. 27. n.
 νηγάτεος p. 129.
 νητός p. 104.
 νήχεσθαι fluere p. 69. n.
 νῆκος p. 297.
 νύα fons p. 27.
 νοεῖν pro ἰδεῖν diss. XX. §. 2.
 νόστος νόστιμος p. 16.
 νότος p. 27. 86. 284.
 νοῦς fluvius p. 27.

νυχταλμπής diss. XX. §. 6.
νωθής νῶκαρ p. 109.

Ξ.

ξ terminat. adverbior. p. 63.
ξ et σχ commut. p. 32.
Ξανθωῖ pro Ξανθῶ p. 327.
ξηρίς ξυρίς acc. p. 293 sq. n.
ξίφος p. 294.
ξουθός de sono diss. XX. §. 4.

O.

ο prosthet. p. 44. 98. 100. 109. 239.
ο et ε commut. in verb. p. 149. 221.
οι pro ω p. 127.
ὀθύλλομαι p. 90.
οἶδος p. 311.
οἶκος locus p. 59. n.
οἶομαι opinor p. 108.
οἶχεῦμαι p. 148.
οἶω p. 145. n.
ὄλβος p. 287.
ὀλιβρός ὀλιβράξει p. 98.
ὀλίγη p. 280. n.
ὄλμος p. 282.
ὄλος p. 123.
ὀλός θόλος p. 245.
ὀλολυγών p. 324.
ὄμβρος a βένω p. 69.
ὀμοκλέω — ἄω p. 164.
ὀμοστιχῆν p. 171.
ὀμοτροχῆν p. 170.
ὀμοῦμαι ὀμεῖται p. 163.
ὀμπνη p. 42.
ὀμφή ὄσσα ὄψ p. 42.
ὀμφύνω p. 114.
ὀνέω ὀνεία p. 193.
ὀνίναμαι p. 162.
ὄνοισθε ὄναισθε p. 162. n.
ὄνομαι p. 162.

ὀνοματοθηρῆν p. 170.
ὄνος onus p. 163.
ὄξος ἀκή p. 301.
ὄξύς de colore diss. XX. §. 4.
ὄπεαρ p. 159. n.
ὀπήτιον p. 159.
ὀπός sapor succus p. 30.
ὀπύλω p. 41.
ὀράατε p. 184.
ὀργάζειν p. 280. n.
ὀρεχθέω p. 97. 152.
ὀρμενος p. 283. n.
ὄρμος p. 282.
ὀρνιθοθηρῆν p. 170.
ὄρογκος ὄροχθος p. 133. n.
ὄρομαι ῥώομαι p. 138.
ὄρος ὄρος p. 301.
ὄρος p. 288.
Ὀρπη Furia, ὄρπαξ p. 259.
ὄρηξ p. 283.
ὄρσοδάκη p. 283.
ὄρσος p. 283.
ὄρσότης p. 283.
ὄρταλίζω p. 133.
ὄρτός p. 133. n.
ὄρχεῖσθαι ὄρχος p. 153.
ὄρχος p. 280. n.
ὄρωμένη p. 213.
ὄρώρυγον p. 262.
ὄσμη ἀφεγγής diss. XX. §. 4.
ὄσσα ὄμφη p. 108.
ὄσσεσθαι ὀττεύεσθαι p. 257.
ὄσσομαι οἶομαι p. 108.
ὄσσος p. 291.
ὄσφρομαι p. 257.
ὄτρηρός p. 239.
οὐλαμός p. 117.
οὐλαός οὐλαμός p. 261.
οὐλε macte p. 111.
οὐλή p. 111.
οὐνεσθε p. 162.
οὐρός ὄρνημα p. 100.
οὐρός ὄρῆν p. 158.
οὐρός αὐρα p. 276. n.
οὐς οὐας p. 313. 314.

οὔται οὐτάναι p. 167.
 οὔτος de femin. diss. XX. §. 1.
 ὀφέλλειν p. 16. n.
 ὀχθέω ἄχδομαι p. 149.
 ὀχθαίνω p. 227.
 ὄχνη p. 264.
 ὄψ vox et visio p. 257.
 ὄψε p. 283.

II.

π insert. p. 47.
 π insert. nomin. p. 283. n.
 π insert. verb. p. 36.
 π prosthet. p. 247.
 π et x commut. p. 117. 153.
 π et μ commut. p. 31.
 πάγος πηγάς p. 281. n.
 πατεῖν μάζαν p. 10.
 παῖλλος p. 113.
 παῖω πταῖω p. 130.
 παλάσσω παλύνω p. 104.
 παλινόρδος p. 134.
 παλινόρσος p. 283.
 παλλέω p. 145.
 παλύνειν de liquid. p. 104. n.
 παμφαλύω p. 232.
 παμφανάω p. 155.
 πανόμφαιος p. 42.
 πᾶνος τὸ p. 306.
 παός p. 274.
 παπταίνω p. 7.
 παπταίνω παμφαλάω παπταλάω
 p. 8.
 παραφάσσω p. 105.
 παρένθεις ἐπενθ. p. 187.
 πάρονψ p. 117.
 πᾶρος τὸ p. 306.
 πάσκος p. 104.
 πατάγη πλάστιγξ p. 52.
 παφών p. 9.
 πειθόϊ p. 290. n.
 πεινάω longo α p. 211.

πελεχῶν p. 159.
 πελεμίζω p. 226.
 Πελεός p. 311.
 πέλος πέλιη p. 311.
 πέλω πελεμίζω p. 107.
 πέλω πελεμίζω pello p. 116.
 πέπαλα p. 149.
 πεπιτηώς p. 107.
 πέρθω πορθέω p. 149.
 περιρῥήδης p. 36.
 περισπερχέω p. 152. n.
 περιψύειν — φλεύειν p. 24.
 περώων ambig. p. 178.
 πέσκος p. 314.
 πεσσός p. 283. n.
 πετάω p. 193.
 πετεηνός p. 188.
 πέτη casus p. 259.
 πέτω πτήσσω p. 107.
 πεύδομαι πόθος p. 261.
 πέφη p. 9.
 πέφιμαι p. 113.
 Περφρηδὼ p. 325.
 πεφυζότες μεμνδότες p. 81.
 πῆ et πῆν p. 104.
 Πήγασος p. 207.
 πηγεσίμαλλος p. 103. n. p. 294.
 πηγός πάγος p. 281.
 πηδῶν πούς p. 159.
 πηλοπλάθος p. 105.
 πηλός p. 104.
 πῆμα p. 70.
 πηρός p. 70. diss. XX. §. 4.
 πίδαξ p. 65.
 πίδαξ πηδαλώ p. 207.
 πιμπλεῦσα p. 169.
 πινυμένη p. 190.
 πινύσκω πινύσσω p. 248.
 πιπράσκω p. 158.
 Πῖσα p. 308.
 Πῖσα Βῖσα p. 131.
 πῖσος τὸ p. 308.
 πιστός p. 131.
 πᾶγος p. 307.
 πλαγκτός p. 88.

πλακερός p. 57.
 πλατυγίζω p. 247.
 πλατύς *latus* p. 52.
 πλεῖν *pro vein* p. 276. n.
 πλέω πλείω πλώω p. 25.
 πλέω πελάω p. 107.
 πληγάδες p. 88. n.
 πλημαθῆναι p. 157.
 πλημύρα p. 149. 264.
 ποδῶκες ὄμμα diss. XX. §. 6.
 πόθος et πεύθομαι p. 156.
 ποιά ποιός p. 310. n.
 ποιπνύω p. 25. 129.
 πολύκυσθος p. 96.
 Πολυξώ p. 327.
 πόρκης p. 273.
 πόρπη p. 264.
 πορσύνω p. 284.
 πορφυρέω *brevi ypsil.* p. 149.
 ποτέομαι πωτάομαι p. 167.
 ποτίκρανον *cubital* diss. XX. §. 6.
 ποτόμφει p. 41.
 πρέπειν *de odore* diss. XX. §. 3.
 πρημαίνω p. 237.
 πριάδην p. 192.
 πρίασθαι p. 192.
 προβάοντε p. 5.
 προΐκτις p. 99.
 προςαῦσαι p. 12.
 πρόσπαιος p. 78.
 πρόσφατος p. 106.
 πρόφατος p. 9.
 προχανή *accent.* p. 265.
 προχέα p. 254.
πι insert. p. 64.
πι et σσ *commut.* p. 49. 100. 108.
πι et ψ *commut.* p. 89.
 πταίω παίω p. 10.
 πταώτης p. 8.
 πτίσσω *pinso* p. 130.
 πτοιά p. 138.
 πτόρος p. 279.
 πτύον p. 275.
 πτώ, καταπτίτην p. 107.

πτωκάω p. 217.
 πύελος πτύελος p. 131.
 πύη p. 255.
 Πυθόϊ p. 290. n.
 πυκνός p. 281. n.
 πυξις χαλκῇ diss. XX. §. 5.
 πύον πύος πῦος πῦαρ p. 309.
 πυρσός p. 284.
 πῶμα *opercul* p. 21.
 πωμάννυμι p. 208.
 παρός p. 70.
 πωτιάσκομαι p. 249.

P.

ρ insert. p. 47. 106. 302.
ρ insert. in terminat. p. 42. .
ρ et δ *commut.* p. 73.
ρ et λ *commut.* p. 116. 137.
 παγέεσαι p. 291.
 παίβος παμψός p. 284.
 παλινειν *de siccis* p. 104. n.
 πάκτος p. 284.
 πάμφορς φύγχος p. 303.
 πασθαίνω p. 237.
 πάσσετε p. 128.
 πάχος πήχος p. 281. n.
 πεγεύς πέγος p. 78.
 πεμφάξαι p. 242.
 πεούμενος p. 144.
 πέηνος πέινος p. 298. n.
 πέησκω p. 16.
 πέηεν p. 157.
 πέμβος στρόμβος p. 35.
 πέμβος γρυπός p. 48.
 πέμβος στρόφαλος p. 35.
 πέπος p. 288.
 πέσκευ p. 61. n. 20.
 πέτρος p. 299.

Σ.

$\bar{\sigma}$ prosthet. p. 43. 84.
 $\bar{\sigma}$ pro \bar{o} in compos. p. 128.
 $\bar{\sigma}$ et $\bar{\tau}$ commut. p. 283.
 σάδων puerulus p. 326.
 σαίνουρος p. 128.
 σαίνουρος Σαννυρίων p. 113.
 σαίρειν σύρειν p. 136.
 σάκκος p. 285.
 σάλαγξ p. 93.
 σάλος p. 128.
 σάμεα p. 303.
 σάννας p. 278.
 σαννίον p. 113.
 Σαπφώ Σαπφός p. 323.
 σαρκάζω σύρω p. 220.
 Σαυροπατίδες p. 31.
 σαυρωτήρ p. 285.
 σαφένω p. 152.
 σαῶς, σοῶς p. 183.
 σειρά p. 137. 256.
 σελάχεια p. 303.
 σελάχος p. 305.
 σέλμα σελμής p. 112.
 σελμής p. 117. 137.
 σηκός p. 285.
 σήλατο p. 112.
 σηπεύειν p. 196.
 σηπή p. 258.
 σήπω ὀπός p. 125.
 σῆσιρον p. 93.
 $\bar{\sigma}\theta$ insert. p. 64. 97.
 $\bar{\sigma}\theta$, $\bar{\sigma}\theta\mu$ insert. p. 237.
 σῖγα λέγειν diss. XX. §. 4.
 σινέομαι p. 146. 152.
 σινόν p. 93.
 σίφλος diss. XX. §. 4.
 σκαυός, σκαμβός, σκιμβός p. 85.
 σκάλευθρον p. 115.
 σκάλοψ p. 115.
 σκαρδαμύσσειν p. 247.
 σκαρδαμύσσω p. 134.
 σκίρος p. 134.
 σκάτος, σπάτος, σκῦτος p. 303.

σκεοθήκη p. 37. n.
 σκέπα p. 316.
 σκέραγος p. 114.
 σκευή σκιά σκιοός p. 37.
 σκιριτζν p. 134.
 σκιριτέω p. 169.
 σκιδνάω p. 193.
 σκνῖφος p. 290.
 σκιοός σκιά p. 303.
 σκορόβυλος p. 286.
 σκοτόωσι p. 186.
 σκύνδμαινος p. 279.
 σκύλλα p. 276.
 σκῦλον spoliū p. 115.
 σμερδαλέος p. 75.
 σμῆνος ἔσμός p. 302.
 σμοίτος p. 301.
 σμώδιξ σμώνη p. 68.
 σῖβος p. 287.
 σολοικοφανές diss. XX. §. 1.
 σύλος p. 112.
 σοοῦσθαι p. 171.
 σοῦς p. 23.
 σοφός sibus nesapus diss. XX. §. 4.
 σπάλαξ p. 115.
 σπάλευθρον p. 115.
 σπαλιών p. 32.
 σπαλύσσω p. 247.
 σπαργένω p. 169.
 σπασιρεύειν p. 136.
 σπέραδος p. 294.
 σπέω Add. ad p. 16.
 σπλεκοῦν σπεκλ. p. 161.
 σπυρθίζειν p. 134.
 $\bar{\sigma}\sigma$ et $\bar{\pi}\tau$ commut. p. 100.
 σταλαγεῖν p. 35.
 σταλεθδών p. 188.
 σταλώω improb. p. 175.
 στιανύω p. 208.
 στεῖβη improb. p. 258.
 στεῖω στεύω p. 17.
 στελγίς στεργίς p. 55.
 στέλεχος p. 305.
 στεμβάζειν p. 33.
 στεναχή στοναχή p. 258.

στενάχων — αχῶν p. 148.
 στερεός στέριφος p. 56.
 στεροπή στορτία p. 41.
 στέροψ p. 41.
 στέρφος στρέφος p. 302.
 στέρω στέρω p. 146.
 Στεῦνος p. 305.
 στήθος p. 293.
 στήριζω p. 226.
 στιβῆσαι defect. p. 148.
 στιλβός p. 277.
 στιφρός στιφρὸς p. 55.
 στιχαίει, στιχώωσι p. 186.
 στιλαγγίς p. 55. n.
 στόρνη p. 55.
 στραγγαλιά p. 55.
 στραγγί p. 54.
 στρατᾶσθαι — οὔσθαι p. 185.
 στρατός p. 284.
 στρέφειν et κλώθειν p. 94.
 στρεῖνος ὁ et τό p. 298.
 στρογγύλος στρέβλος p. 55.
 στροφέω στροφάω p. 167.
 στρύμοξ p. 55. n.
 στῦλος p. 24.
 στυμνός p. 55.
 στύπη στύπος p. 297. n.
 στυφρός στυφελός p. 55.
 συγκοπή pro ἀποκοπ. p. 5. n.
 συλέω — άω p. 168.
 συνέντις p. 121.
 σύριγξ σήραγξ p. 136.
 συρφετός p. 294.
 σύρφος p. 294.
 σύφαξ ὁπός sapa diss. XX. §. 4.
 σφεδανός p. 76.
 σφαδαίω p. 82. 222.
 σφάλαξ p. 247.
 σφαλός p. 276.
 σφαλλός p. 276.
 σφαλλῆσαι ἀποσφ. p. 157.
 Σφητιώ p. 323.
 σφοδρός p. 76.
 σφριαί p. 52. 119. 241. n.
 σφρίγος p. 308.

σφυδᾶν p. 52.
 σχαστήρια p. 85.
 σωκεῖν p. 151.
 σῶκος p. 285.

 T.

τ exemtum p. 285.
 τ insert. p. 130.
 τ insert. verb. p. 44 sq.
 τ prosthet. p. 112. 118.
 τάζω p. 130.
 τανθαρεύειν p. 231 sq.
 τανταλίζω — εύω p. 232.
 ταξιοῦσθαι p. 160.
 τάρβος p. 304.
 τάριχος p. 305.
 ταρσός p. 136.
 ταυτάζειν p. 222.
 τάω τητάω p. 293.
 τειχεσιπλήτης p. 88. 107.
 τεῖχος p. 70.
 τέκμαρ p. 70.
 τέκτων p. 70.
 τελάσσαι p. 115.
 τέλθος p. 294.
 τέμενος p. 295.
 τέμπεα p. 305.
 τέναγος p. 294.
 τένθη p. 259.
 τένθης p. 74. 96.
 τέννος p. 291.
 τεξελεσθε p. 92.
 τέρατα τείρεα p. 315.
 τεραίω p. 222.
 τέρετρον τόρνος p. 55.
 τερέω p. 136.
 τερηδών p. 136.
 τερδρεία p. 66.
 τεροσήμεναι p. 109.
 τερούσχω p. 136.
 τέρχνος τρέχνος p. 302.
 τέτακα p. 130.

τετιμημένος p. 154.
 τευμῆν p. 222.
 τευιάζειν p. 222.
 τέχνη τέχων p. 222.
 τῆ p. 8. 28. 130.
 τήθη p. 115.
 τηλία p. 8.
 τηλύγετος p. 129.
 τητῆν p. 28.
 τιθαιβώσσω p. 248.
 τιθέναι pro ποιεῖν p. 191.
 τίλη p. 255.
 τίλλω p. 118.
 τινθός p. 136.
 τίνυμι τίννυμι p. 209.
 τιτύσχω p. 61.
 τίω ἀτίω p. 124.
 τλήναι τέλλειν p. 115.
 τμήγω p. 108.
 τμήσαι p. 108. n.
 τμώμενος p. 8.
 τοῖχος p. 70.
 τολμῆν ταλάσαι p. 115.
 τονθρύζειν p. 231.
 τορεῖν τετρανῆν p. 203.
 τόρμος p. 288.
 τόρνος p. 136.
 τόρνος τέρετρον p. 55.
 τόρνος τόρος p. 288.
 τορύνω, τορύννη p. 136.
 τρανής p. 136.
 τραπέω p. 148.
 τρασιά p. 136.
 τραυλός p. 286.
 τραυσανόν p. 136.
 τρήμη τρυμαλιά p. 53.
 τριάξει p. 241.
 τρίβω p. 136.
 τριγός p. 87. 280.
 τρίζειν et τρύζειν p. 87.
 τρέπους τράπεζα diss. XX. §. 5.
 τριτόωσα p. 187.
 τριτώ p. 320.
 τροφιουῖσθαι p. 160.
 τροχέω τροχάω p. 167.

τριός p. 310.
 τρυπῆν obscen. p. 8.
 τρουσός p. 283.
 τριῶν τρυχόω p. 161.
 τρώγλη τρώμη p. 53.
 τι et ζ commut. p. 99.
 τύκος p. 280.
 τύμβος p. 45.
 τυφλός diss. XX. §. 4.
 τωθάζω p. 221.

Y.

ῡ pro υῑ in optat. p. 127.
 ὕδρον tuber p. 305.
 ὕλας suspect. p. 175.
 ὕλλειν p. 72.
 ὑπεριχταίνω p. 237.
 ὑπῖλλειν σιόμα diss. XX. §. 6.
 ὑπνώω p. 213 sq.
 ὑποδρασία p. 63.
 ὑποζοφόωσα p. 186.
 ὑπόπιον pedis diss. XX. §. 6.
 ὑριατόμος Add. ad p. 22.
 ὑφανάω p. 155.

Φ.

φ̄ prosthet. p. 250.
 φ et χ̄ commut. p. 31.
 φαεννά vox diss. XX. §. 4.
 φαικός p. 285.
 φαλίσσω p. 243.
 φαλός φαλπιτω p. 250.
 φαλύσσω p. 247.
 φάναι p. 265.
 φαρκάω p. 222.
 φάρσος aratrum p. 304.
 φάρσος p. 304.
 φαρῦναι φιαρ. p. 29.
 φάρω p. 304.

φάσαι p. 9.
 φασγάνω p. 235.
 φατός in composit. p. 106.
 φειδός p. 279.
 φέννος p. 276.
 φέρμα p. 35.
 φέρσαι p. 304.
 φήμη et φωνή p. 288.
 φηνός p. 278.
 φῆρ p. 304.
 φήρεα p. 294. n.
 φθανέω p. 120.
 φθύζω πτύω p. 32.
 φθύζω pro πτύω p. 89.
 φιαρός p. 29.
 φιδός p. 280.
 Φιλυτωί pro Φιλυτώ p. 327.
 φιμός p. 54.
 φλάζω p. 9.
 φλᾶν p. 9.
 φλανύσσειν p. 246.
 φλεγμός p. 282.
 φλεγυᾶν p. 156.
 Φλειώ, Φλιουῖς p. 31.
 φλιαρός p. 31.
 Φλιός p. 31.
 Φλόη χλόη p. 31.
 φλοῖστος p. 287.
 φλυδᾶν p. 31. 72.
 φλυδέω p. 81.
 φλυδοῦν φλοιδ. p. 24.
 φλυκτίς p. 52.
 φοαί p. 24. n.
 φοιτέω — άω p. 164.
 φορκός p. 60.
 φολύνω μολύνω p. 245.
 φονεῖν p. 203.
 φόρβιον p. 304.
 φορέω p. φέρω p. 151.
 φορύνω μολύνω p. 245.
 φόρυς p. 245.
 φορυτός p. 245.
 φρέαρ θέος p. 315.
 φρεναπατιᾶν p. 171.
 φρην φρασί p. 83.

φριμάσσω p. 119. 241. n.
 φρονέω unicum p. 152.
 φρυάσσω p. 119. 241.
 Φρυγέεσσι p. 291.
 φυζάω p. 81.
 φῦκος p. 292.
 φυλλεῖν p. 72.
 φύλλω p. 113. n.
 φῦν p. 5. n. 5.
 φύος p. 290.
 φυσιοῦσθαι p. 160.

X.

χ̄ insert. nomin. p. 285.
 χ̄ et ϑ̄ commut. p. 70.
 χ̄ et x̄ commut. p. 70.
 χ et φ commut. p. 31.
 χάβος p. 85.
 χαλέπτω χαλεπός p. 288.
 χαλκεύς abus. diss. XX. §. 6.
 χάννη προχάνη καταχήνη p. 260.
 χάννος p. 278.
 χάος p. 84.
 χάρυβδις φάραγξ p. 303.
 χάσις p. 84.
 χεεία p. 188.
 χειά p. 254.
 χειραπτάζω p. 106.
 χειρονομεῖν σκέλεσι diss. XX. §. 5.
 χελούειν p. 206.
 χέραδος p. 305.
 χηνῆσαι p. 260.
 χηνυστρέειν p. 245.
 χῆτις p. 293.
 χίδρον χέδροψ p. 15.
 χλαρός χλιαρός p. 30.
 χλίδος p. 308.
 χλίω χλιάω p. 154.
 χλοάω, non χλοάω p. 175.
 χλοδή p. 31.
 χλόη χολή p. 25.

χλοιδῆν p. 31. 72.
χολή *χόλος* *χέω* p. 23.
χόλος p. 287.
χολώομαι p. 214.
χολῶτο p. 183.
χραισμε. unicum p. 119.
χρεῖος p. 298.
χρώζειν *tangere* diss. XX. §. 4.
χυδαῖος *futilis* p. 21.
χυλός p. 24.
χυλός et *χυμός* p. 287.
χυμός *saliva* p. 30. n.
χυρβιάσαι p. 134.

Ψ.

$\overline{\psi}$ et $\overline{\pi\iota}$ *commut.* p. 89.
 $\overline{\psi}$ et $\overline{\varphi\theta}$ *commut.* p. 122.
ψαλῖς p. 32.
ψατῶσθαι p. 169 sq.
ψατῶσθαι *φθάνειν* p. 89.

ψέφος *dub.* p. 314.
ψευστεῖν p. 150. 151.
ψιάζειν p. 122.
ψινάς *φθινάς* p. 122.
ψίω *ψιάω* p. 154.
ψούδιος p. 261.
ψυγός p. 277.
ψύθος p. 76.
ψυθών p. 91.
ψυττόν *πιτελόν* p. 32.
ψύχειν et *ξηραίνειν* p. 109.
ψῶσαι p. 27.

Ω.

ωατοδῆσω p. 314. n.
ωκύς *όξύς* p. 284.
ωνάμην p. 162.
ώνος *ὄνειαρ* p. 163.
ωπάζεσθαι p. 229.
ώψατο p. 42.

II. Index latinus.

A.

Accentus aorist. in $\overline{\epsilon\sigma\theta\alpha\iota}$ p. 132.
 accentus nomin. in $\overline{\eta}$ p. 271.
 accentus nomin. in $\overline{\omega}$ p. 324.
 acephala p. 180. 205. vid. derivata.
 aclita in $\overline{o\varsigma}$ III. declinat. p. 312.
 adjectiva in $\overline{\alpha\eta\varsigma}$ p. 6. n.
 — — in $\overline{\delta\nu o\varsigma}$ p. 161.
 — — in $\overline{o\varsigma}$ — $\overline{i o\varsigma}$ p. 182.
 — — in $\overline{o\varsigma}$ — $\overline{o\epsilon i\varsigma}$ p. 182.
 — — in $\overline{o\epsilon i\varsigma}$ et $\overline{\omega\delta\eta\varsigma}$ p. 181.
 — — in $\overline{o\epsilon i\varsigma}$ et participia con-
 fusa p. 180. sq.
 — — in $\overline{\omega\epsilon i\varsigma}$ p. 181. et Addend.
 adolor p. 113.
 adverbia in $\overline{\epsilon\delta\eta\nu}$ p. 23.
 ajo nego p. 124.
 anadrome ex futuro p. 61. 98.
 aorist. asigm. p. 39.
 aorist. in $\overline{\mu o\nu}$ p. 119.
 apocope nomin. p. 316.
 apotrocta p. 316.
 autumo pro dico et puto p. 61.
 averta p. 125.

B.

brodium $\overline{\beta\rho\acute{o}\delta i o\nu}$ p. 22.
 bua p. 131.
 bulga vulva p. 261.

C.

calatorius p. 85.
 calvere p. 36. n.

cambio campo p. 48.
 campus $\overline{\kappa\acute{\alpha}\mu\pi o\varsigma}$ p. 48.
 carere carpere p. 37.
 casteria p. 85.
 catachresis quid? dissert. XX. §. 5.
 catachresis liquid. et siccor. p. 104. n.
 cibicida p. 10.
 cillere procellere p. 117.
 clepere p. 35. 47.
 coloris, odoris, soni vocabula diss.
 XX. §. 4.
 colus glomus globus p. 94. sq.
 compositio oppositor. p. 124.
 conjunctiv. verbor. epic. in $\overline{\alpha\omega}$
 p. 183.
 contractio nomin. neglecta p. 166.
 contractio verbor. neglecta p. 164.
 167.
 contradictio in adject. diss. XX. §. 2.
 cremor cruor p. 281.
 cribrum p. 93.

D.

dativ. nomin. in $\overline{\omega}$ p. 290. n.
 degunere p. 30.
 deminutiva in $\overline{\omega}$ p. 317.
 derivata acephala p. 159.
 derivata ante primitiva p. 146.
 diaeresis et epenthes. p. 187.
 diaeresis genit. et dativ. nominum
 in $\overline{\omega}$ p. 290.
 diaeresis accent. mutat. p. 188.
 diectasis verbor. in prosa p. 189.
 et Add.
 diectasis verbor. epicor. p. 173. sq.

E.

epenthesis syllabica p. 44.

F.

fel *χολή* p. 21.
fello p. 115.
festa p. 121.
fieri pro nasci p. 71. n.
Flora Chloris p. 31.
fodio fundo *χέω* p. 21.
futura secunda p. 143.
futura in *ασω* p. 158. pro *ησω*
p. 172.
futura in *ξω* p. 65.
futura in *υσω* et *υξω* p. 232.

G.

genus pro specie diss. XX. §. 2.
genus mascul. et femin. confus.
diss. XX. §. 1.
gnarus p. 132.
gustus p. 30.

I.

ilia p. 118. n.
imperfect. in *αι* et *η* p. 165.
infinitiv. in *ειν* et *ειμεν* p. 165. sq.
p. 168. n.
insece inquam p. 137.
iota mobile p. 29.
iota subscript. infinitiv. in *ειν* p.
188. n.
iota subscript. nom. in *ω* p. 327.

L.

labial. et guttural. commut. p. 49.

M.

masculin. pro femin. diss. XX. §. 1.
mn non orditur syllabam p. 29.
meo migro p. 34.
mephitis p. 301. n.
metaphorae repugn. diss. XX. §. 6.
metathesis conson. p. 302.
metathesis in verb. p. 138.
metathesis in verb. epicis p. 213.
mucidus p. 301.
muffa p. 301. n.
mutuo, mutuus p. 34.

N.

natare pro fluere p. 69. n.
nomina urbium in *ω* p. 322.
nomina propria in *ω* p. 321.
nomina defectiva p. 312.
nomina neutra in *ας* et *ος* p. 313. sq.
— — in *θας* p. 292.
— — in *νος* p. 294.
— — in *σας* p. 292.
nomina in *αρ* p. 313. 315.
— in *βας* p. 287.
— in *γη* p. 261. 262. 265. sq.
— in *γας* p. 291.
— in *δη* p. 261. 266.
— in *δας* *δη* p. 287.
— in *ζα* p. 258.
— in *η* et *ησις* p. 268.
— in *η* et *ια* p. 260.
— in *ης* I. decl. simpl. p. 272.
— in *θας* p. 287.
— in *κη* p. 258. 260. 263.
266. 267.
— in *κας* p. 285.
— in *λη* p. 264.
— in *λας* et *λη* p. 286.
— in *μης* p. 262.
— in *μους* p. 281. sq.
— in *νης* p. 269.

nomina in $\overline{\nu\omicron\varsigma}$ et $\overline{\nu\eta}$ p. 286.

— in $\overline{\pi\eta}$ p. 263. 267.

— in $\overline{\pi\omicron\varsigma}$ p. 281.

— in $\overline{\rho\omicron\varsigma}$ p. 286.

— in $\overline{\sigma\omicron\varsigma}$ p. 282. sq.

— in $\overline{\tau\eta}$ p. 263.

— in $\overline{\varphi\eta}$ p. 258. 263.

— in $\overline{\varphi\omicron\varsigma}$ p. 281.

— in $\overline{\chi\eta}$ p. 258.

— in $\overline{\chi\omicron\varsigma}$ p. 281.

— in $\overline{\omega}$ et $\overline{\omega\nu}$ p. 324.

— in $\overline{\omega\rho}$ p. 316.

nominativ. absolut. diss. XX. §. 1.

O.

optativ. verbor. epicor. in $\overline{\alpha\omega}$ p. 183.

P.

\overline{p} latin. insert. p. 37.

parare et parere p. 70.

participia defectiv. p. 147. 160.

participia verbor. epicor. in $\overline{\alpha\omega}$ p. 184.

participia verbor. epicor. in $\overline{\omega\omicron\upsilon\sigma\alpha}$ et $\overline{\omega\omega\sigma\alpha}$ p. 212.

participia verbor. epic. in $\overline{\omega\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma}$, $\overline{\omega\omega\nu\tau\epsilon\varsigma}$ et $\overline{\alpha\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma}$ p. 211.

piscator. nomina diss. XX. §. 5.

pleonasmus accentum non mutat p. 188.

pluo $\overline{\pi\lambda\upsilon\nu\omega}$ p. 131.

plural. et singular. juncti dissert. XX. §. 1.

plural. pro singular. p. 312. n.

posca p. 21.

pyxidum nomina diss. XX. §. 5.

R.

religio a legendo p. 65.

reor $\overline{\epsilon\iota\rho\omega}$ p. 61.

S.

saltus p. 292.

sapor $\overline{\delta\pi\omicron\varsigma}$ succus p. 30.

sapor sucus diss. XX. §. 4.

sc interpon. Latini p. 29.

schema quid sit. diss. XX. §. 1.

screo p. 119.

sigma insert. aorist. p. 284.

silens luna diss. XX. §. 4.

soloecismi genera diss. XX. §. 1.

soni coloris odoris vocabula ibid. §. 4.

species pro genere ibid. §. 2.

spondaicus exitus hexametri 290. n. 5. et 163.

spurcus a spuō p. 47.

stipulum p. 34.

strigare p. 54.

substant. et adjunct. accentu divers. p. 296.

substantiva in $\overline{\epsilon\iota\rho\alpha}$ p. 7.

substantiva in $\overline{\eta}$ et $\overline{\omicron\varsigma}$ p. 296. sq.

substantiva in $\overline{\omicron\varsigma}$ II. et III. declin. p. 298.

substantiva in $\overline{\omicron\varsigma}$ $\overline{\epsilon\iota\omicron\nu}$ p. 303.

T.

tenus p. 291.

tores, torcular, torques p. 55.

trucidare ignem p. 135.

V.

verba in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\alpha\sigma\sigma\omega}$ p. 241.

— in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 230.

— in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 229.

- verba in $\overline{\alpha\iota\nu\omega}$ $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{o\omega}$ p. 236.
 — in $\overline{\alpha\iota\nu\omega}$ $\overline{\alpha\sigma\sigma\omega}$ p. 241.
 — in $\overline{\alpha\iota\omega}$ p. 194.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\alpha\zeta\omega}$ p. 218.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\epsilon\upsilon\omega}$ p. 204.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\epsilon\omega}$ p. 24.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 215.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\omega\omega}$ p. 211. 213.
 — in $\overline{\epsilon\iota\omega}$ pro $\overline{\epsilon\omega}$ p. 92. 195.
 — in $\overline{\epsilon\upsilon\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 230.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{\epsilon\upsilon\omega}$ p. 199.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{o\omega}$ p. 171.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{\upsilon\omega}$ p. 24.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 227. sq.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\upsilon\gamma\omega}$ p. 239.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\upsilon\zeta\omega}$ p. 232.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\iota\alpha\zeta\omega}$ p. 229. sq.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 330.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\iota\sigma\kappa\omega}$ p. 249.
 — in $\overline{\iota\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 154. 172.
 — in $\overline{o\omega}$ et $\overline{\epsilon\upsilon\omega}$ p. 204.
 — in $\overline{o\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 230.
 — in $\overline{o\omega}$ $\overline{\alpha\iota\nu\omega}$ p. 236.
 — in $\overline{o\omega}$ $\overline{\alpha\zeta\omega}$ p. 219.
 — in $\overline{\upsilon\omega}$ $\overline{\upsilon\mu\iota}$ p. 208.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\alpha\iota\nu\omega}$ p. 235.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\alpha\omega}$ p. 154. sq.
- verba in $\overline{\omega}$ $\overline{\epsilon\omega}$ p. 143. sq.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\epsilon\upsilon\omega}$ p. 195.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 155.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\iota\omega}$ p. 205.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\iota\sigma\sigma\omega}$ p. 243.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{o\omega}$ p. 161. sq.
 verba desiderativ. in $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 155. sq.
 verba dicendi et opinandi p. 61.
 verba latina in \overline{go} p. 130.
 — — in \overline{go} \overline{guo} p. 80.
 — — in \overline{quo} p. 48.
 — — in \overline{po} p. 48.
 verba legendi pro reputare p. 65.
 verba paragoga in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ p. 216.
 — — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 223. sq.
 verba perficiendi et interficiendi p. 121.
 verba spirandi audiendi sentiendi p. 19.
 verba verrendi et augendi p. 16. n.
 verba videndi de olfactu et tactu diss. XX. §. 3.
 virus p. 125.

 Z.

zengma diss. XX. §. 2. et 3.

III. Index locorum emendatorum et explicatorum.

- Achill. Tat. IV. 14, 96. — p. 202. n. 8.
Aelian. Hist. Anim. IX. 41. — p. 87. n. 22.); XIV. 8. — p. 236. n. 4.
Aeschyl. Sept. diss. XX. §. 2. Prometh. *ibid.* §. 4.
Aëtii fragm. — p. 246. n. 11.
Alcaei fragm. LXVIII. — p. 71. n. 46.
Anacreont. fragm. LXIX. — p. 62. n. 21.
Anecd. Bekker. 171, 25. — p. 111.; 321. — p. 153. n. 1.); 368. — p. 275.; 464. — p. 12.; 1452. — p. 80.
Anecd. Cramer. I. 26. — p. 248.; I. 55. p. 145.; I. 69. — p. 155.; I. 268. — p. 119.; I. 316. — p. 113. n. 6.); I. 343. — p. 62.; I. 355. — p. 92.; I. 387. — p. 133. n. 38.); I. 411. — p. 134.; II. 291. — p. 282.; II. 372. et 385. — p. 278.; II. 312. — p. 160. n. 2.); II. 465. — p. 77.; IV. 200. — p. 132.; IV. 191. — p. 67. v. Theognost.
Antholog. Palat. V. 161. — p. 171. n. 9.); V. 236. — p. 70.; V. 254 — p. 69.; VII. 624. — p. 68. n. 36.
Antimach. p. 164.; Add. ad p. 162.
Apollon. de Adverb. 611. — p. 23.; 553. — p. 14.
Apollon. Rhod. III. 519. — p. 179.; III. 394. — p. 9.
Arat. v. 169. — p. 182.; v. 240. — dissert. XX. §. 2.; v. 336. — *ibid.*; v. 405. — *ibid.*; v. 746. — p. 206.
Arcad. 47. — p. 290. n. 17.) et p. 307. n. 26.); 68. — p. 279.; 72, 4. — p. 12. n. 19.); 81. — p. 51.; 84. — p. 278. n. 12.); 151, 5. — p. 49. n. 1.); 151. — p. 147.; 106. — p. 267.; 152. — p. 50.; 152, 3. — p. 51.; 152, 25. — p. 57. n. 13.); 153. — p. 67.; 155. — p. 71.; 159. — p. 120.; 160. — p. 122. et p. 123.; 161. — p. 125. et Addend.; 162. — p. 132.; 163. — p. 134.; 164. — p. 19. 165. — p. 210. et p. 290. n. 2.
Areteus p. 120. et p. 293. n. 8.
Aristarch. ad Iliad. XII. 411. — p. 69.
Aristophan. Acharn. v. 869. — p. 303. n. 23.); Avv. v. 1090. — p. 149.; *Γρηγοριὰδ.* fragm. (XVII.) — p. 36. n. 6.
Bion. Id. VII. 2. — p. 28.
Chaeremon. fragm. — diss. XX. §. 4.
Coluth. v. 57. — p. 85. n. 20.
Democrit. p. 21. n.

384 INDEX LOC. EMENDAT. ET EXPLICAT.

- Dioclis fragm. — p. 76.
 Dionys. Perieget. 1156. — p. 211.
 Dioscorid. p. 325. n. 11.
 Drac. 32, 7. — p. 122. Add. ad p. 266.
 Empedocl. v. 157. — p. 201. n. 6.); v. 411. — p. 201. n. 6.) et Add.
 Erotian. v. *λάμπη* — p. 271.
 Etymol. Gud. 187, 87. — p. 169.; 390. — p. 296. n. 14.); 576. — p. 28. n. 48.
 Etymol. Magn. 26, 19. — p. 254.; 78, 14. — p. 98.; 113, 50. — p. 212.; 120, 38. — p. 311.; 137, 36. — p. 151. n. 6.); 152, 30. — p. 171.; 174, 40. — p. 4.; 187, 43. — p. 5. et not. 5.); 237, 27. — p. 25. n. 39.; 270, 22. — p. 78. n. 11.); 516, 7. — p. 66.; 538, 51. — p. 88.; 601, 20. — p. 21. n. 33.); 637, 40. — p. 91.; 638, 54. — p. 313.; 639, 2. — p. 314.; 647, 21. — p. 194.; v. *ἀελλω* — p. 113.; v. *μάρις* — p. 8. n. 11.); 575. — p. 296. n. 14.
 Euphorion — p. 104. n. 50.
 Eupolis — p. 287. n. 32.); Addend. ad p. 258.
 Eurip. Rhes. 312. — p. 13.
 Eustath. 217, 29. — p. 27.; 229, 25. — p. 87.; 621, 48. — p. 131.; 1746, 22. — p. 81.; 1792, 22. — p. 82.; 1837, 42. — p. 74. n. 5.
 Galen. p. 202. n. 7. — p. 294. n. 9. — p. 312.
 — Gloss. 26. n. 42. — p. 205.
 Heliodor. p. 97. n. 39.
 Helladius p. 126.
 Hermesianactis fr. II. 39. — p. 147.
 Herodian. π. *μονηρ*. 13. — p. 73. n. 4.); 22. — p. 125.; 23, 5. — p. 88. n. 24.); 24. — p. 123.; 35, 31. — p. 306.; 43, 20. — p. 17.; 43, 33. — p. 40.; 46. — p. 19.
 Herodian. d. *dichron*. — p. 19.
 — Epimerism. 15. — p. 118.; 110. — p. 263. n. 20.); 252. — p. 82. n. 18.
 Herodot. III. 16. — p. 171.; VIII. 21. p. 145. n. 2.
 Hesiod. Opp. v. 547. — 290. n. 3.); v. 610. — diss. XX. §. 2.; Scut. v. 255. — p. 153.; v. 289. — p. 181.; v. 392. — p. 211. n. 13.); fragm. CCLXII. p. 385. — p. 144.
 Hesych. v. *ἀδά* — p. 259. n. 12.); v. *ἄδεται* — p. 71.; v. *ἀἰλῶ* — p. 113.; v. *αἰνων* — p. 123.; v. *ἀκαχήμεναι* — p. 239.; v. *Ἀκκός* — p. 326.; v. *ἀμύσχεσθαι* — p. 68.; v. *ἀπόσσεσχαν* — p. 66.; v. *ἀρῆχεται* — p. 67.; v. *ἀρόχεται* — p. 67.; v. *αὐχάττειν* — p. 88.; v. *βδέλεσθαι* — p. 112.; v. *βήζει* — p. 79.; v. *γεγριφώς* — p. 39.; v. *γέλλαι* — p. 113.; v. *δάειν* — p. 5.; v. *δεδεῖται* — p. 254.; v. *δειμᾶσθαι* — p. 157.; v. *δειομένη* — p. 17.; v. *διαδέλλειν* — p. 112.; v. *διεῖεται* — p. 94.; v. *δύπτω* — p. 43.; v. *ἐβύλλων* — p. 113.; v. *ἐγεῖλασαν* — p. 219. n. 5.); v. *ἐγκάπτει* — p. 46. n. 27.); v. *ἐγοργοπίσκειν* — p. 250. n. 15.); v. *ἐξελον* — p. 116.; v. *εἶδη*

p. 258.; v. εἶεν — p. 191.; v. εἶμι — p. 191.; v. ἐθάμβη — p. 38.; v. εἰκαθέσοιμεν — p. 147.; v. ἐκρησσῶν — p. 107.; v. ἔλκων — p. 155. n. 6.); v. ἐμψιούσα — p. 154.; v. ἐνεγλαυκῶς — p. 12.; v. ἐνθρεῖν — p. 66.; v. ἐνραβῶς — p. 36. n. 5.); v. ἐξαφάτων — p. 106.; v. ἐξημεύσαι — p. 34. n. 2.); v. ἐξίνει — p. 122.; v. ἐόρτας — p. 124. n. 23.); v. ἐπάλησε — p. 149.; v. ἐπι-κλενύσας — p. 36. n. 5.); v. ἐπὶ λέαν — p. 254. n. 3.); v. ἐπι-λίημι — p. 112. n. 3.); v. ἐσαδνύριζεν — p. 118. n. 8.); v. ἐψιδεν — p. 79. n. 13.); v. ἐψίονται — p. 20.; v. ζέβυσται — p. 86.; v. ἡρέτανε — p. 235.; v. θελπιῶ — p. 318.; v. θήγη — p. 258.; v. θῆσαι — p. 5. n. 6.; v. θραυνομένη — p. 66.; v. θραυρον — p. 12. n. 19.); v. θρησκος — p. 65.; v. θρώσχω γνώμα — p. 65. n. 31.); v. θρώσσει — p. 101.; v. ἴδονται — p. 72.; v. ἰήτης — p. 191. n. 3.); v. ἱμπάταον — p. 8.; v. ἰνάρει — p. 132.; v. ἰν-νοειν — p. 207.; v. ἱππικὸν χλῖδος — p. 306.; v. ἰρῆτιρα — p. 197.; v. καγκομένη — p. 60.; v. κάμμι — p. 118.; v. κάμπος — p. 48.; v. καπνοόν — p. 46.; v. κάπτει — p. 107.; v. καταβλέ-θει — p. 89.; v. κατέθυψας — p. 45. n. 24.); v. κατεῖλε — p. 125. n. 24.); v. κατώξα — p. 40. n. 13.); v. κεάσαι — p. 15. n. 24.); v. κέγνται — p. 21.; v. κενῶσθαι — p. 21.; v. κελεῖς — p. 116. n. 14.); v. κέω — p. 37.; v. κηκαδεῖ — p. 81.; v. κένκει — p. 60.; v. κῆτος et v. κῆτει — p. 84.; v. κλάσθαι — p. 192.; v. κλάτο — p. 192.; v. κικλάει — p. 15.; v. κλέζω — p. 79.; v. κλέθος — p. 79.; v. κλέπει — p. 35.; v. κνεῖ — p. 28.; v. κνί-δοντες — p. 72.; v. κνιπεῖν — p. 35.; v. κοιτεῖν — p. 49.; v. κιῶν — p. 6.; v. κιάνειν — p. 120.; v. λάγχει — p. 60.; v. λα-φράσω — p. 240.; v. λαπῆναι — p. 37. n. 6.); v. λάπος — p. 277. n. 8.); v. λάσθαι — p. 83.; v. λεχοέσας — p. 181. n. 7.); v. λέ-χωντο — p. 187.; v. λεχῶν — p. 181. n. 7.); v. μαδᾶλλει — p. 234. n. 2.); v. μᾶσσαι — p. 10.; v. μεταδεῦσαν — p. 64. n. 27.; v. μεταδήα — p. 64. n. 27.; v. μῆστο — p. 75. n. 7.; v. μναῖ — p. 7.; v. μοσσυνεῖν — p. 239.; v. μώχεται — p. 68.; v. νάρειν — p. 132.; v. ναρούς — p. 132. n. 35.); v. ναυστήρες — p. 13.; v. νῆτος — p. 104.; v. ὀλοεῖται — p. 111. n. 1.; v. ὀνί-νοειν — p. 238.; v. ὀνοῦται — p. 162.; v. ὀριχᾶται — p. 67.; v. ὀριτός — p. 133. n. 37.; v. οὐλιᾶσθε — p. 154. n. 4.); v. παγγᾶς — p. 88. n. 23.; v. παλήσειε — p. 149.; v. πεικός — p. 292.; v. πείσονται — p. 89.; v. περιτροπῶντες — p. 167. n. 4.); v. πῆ — p. 104.; v. πιῆλαι — p. 234. n. 1.); v. πῖκειν — p. 58.; v. πλώσσειν — p. 102.; v. προστεῖ — p. 18.; v. προσκλήδης — p. 36. n. 5.); v. πύθομαι — p. 91.; v. ῥέμει — p. 118.; v. ῥίφανεν — p. 234. n. 3.); v. ῥῶσται — p. 26. n. 43.); v. σάλουσα — p. 110.; v. σάσαι — p. 103.; v. σηπόωντο — p. 180. n. 4.); v. σῖται — p. 32. n. 55.); v. σινδούς — p. 324.; v. σινάσαι — p. 93.; v. σκολίη — p. 47. n. 30.); v. σκορόβυλος — p. 286. n. 30.; v. σμήλαι

386 INDEX LOC. EMENDAT. ET EXPLICAT.

- p. 112.; v. *στύγει* — p. 51.; v. *συμφθείς* — p. 16.; v. *συμφάξεν* — Addend. ad p. 216.; v. *συνδέσαι* — Addend. ad p. 4.; v. *σχαιλίδες* — p. 71.; p. *σφεδανῶν* — p. 124.; v. *σῶμαι* — p. 26. n. 42.); v. *τεθραῖσθαι* — p. 8.; v. *τρούεται* — p. 22.; v. *τρυνῶς* p. 324.; v. *ὑποσφυγῇ* — p. 69. n. 41.); v. *φαέναι* — p. 170. n. 8.); v. *φαίδει* — p. 73. n. 3.); v. *φεῖξεν* — p. 196.; v. *φθεῖ* — p. 16.; v. *φθειγ* — p. 28. n. 48.); v. *φθειγής* — p. 16.; v. *φθειγ-σονται* — p. 16.; v. *φῶα* — p. 24. n. 38.); v. *φῦξαι* — p. 81. et not. 16.); v. *χειμῶντα* — p. 157.; v. *χηνυστεῖς* — p. 245. n. 7.); v. *χνιαρώτερα* — p. 29.; v. *χρεῖ* — p. 28.; v. *ψέδω* — p. 72.
- Hippocrat. de Articul. p. 174. T. III. — p. 202. n. 7.); de Cord. p. 485. T. I. — p. 62. n. 22.); ibid. p. 491. T. I. — p. 9. n. 13.); Diaet. I. 10. 637. T. I. — p. 258.; Epidem. VII. 690. T. III. — p. 73.; de Fract. p. 147. T. III. — p. 167. n. 5.); de Humor. 129. T. I. — p. 207.; Muliebr. I. 674. — p. 270.; Prorrh. I. 171. T. I. — p. 39.; de Septim. p. 165. T. I. — p. 270. n. 32.
- Homer. Iliad. VI. 322. — p. 9. n. 12.); VII. 408. — p. 17. n. 28.); XIII. 315. — p. 152.; XVIII. 244. — p. 92.; XIX. 107. — p. 150.; XIX. 194. — p. 59.; Odyss. V. 209. — p. 152.; VI. 185. — diss. XX. §. 2. Batrachom. v. 300. — p. 292. n. 4.); Hymn. in Apoll. — Addend. ad p. 213.
- Leonidae epigr. XCV. — p. 54. n. 6.
- Lesbonax. — diss. XX. §. 1. not.
- Lycophron v. 244. — p. 241. n. 1.); v. 470. — p. 138.
- Maneth. — p. 196. n. 2.
- Melet. de N. Hom. p. 83. — p. 307.
- Medic. Mosquens. p. 274. — p. 93.
- Mosch. Idyll. II. 13. — p. 213.
- Moschopul. ad Hesiod. Opp. 99. — p. 26.
- Nicandr. Alexiph. v. 62. — p. 18.; v. 167. — Addend. ad p. 16.; v. 396. — p. 194.; v. 515. — Addend. ad p. 11.; Theriac. v. 81. — p. 183.; v. 229. — p. 44.; v. 164. — diss. XX. §. 2.; Fragm. II. 68. — p. 316. n. 43. — Addend. ad p. 184.
- Nonn. Dionys. VII. 185. — p. 214.; X. 151. — p. 275. n. 4.); XVI. 159. — p. 62. n. 21.); XLII. 297. — p. 184.; XLVII. 153. — p. 212.; XLVIII. 381. — p. 167.; XLVIII. 654. — p. 168. n. 6.); Paraphras. IX. 95. — p. 181. n. 7.); XIII. 127. — p. 181. n. 7.); XX. 13. — p. 175. n. 3.
- Oracul. — p. 290. n. 3.
- Oppian. Cyneg. III. 308. — p. 175.; Halieut. I. 642. — p. 303. n. 33.
- Orph. Argonaut. 292. — p. 44. n. 20.); 1208. — p. 26. n. 44.); Lithic. 492. — p. 181.; v. 699. — diss. XX. §. 3.
- Pausan. VIII. 38, 7. — p. 27. n. 46.
- Phot. v. *συνιάσαι* — p. 93.; v. *τέμμειν* — p. 118.
- Pindar. fragm. — diss. XX. §. 3.

- Platon. Civit. X. 616. C. — p. 95. n. 35.
 Plutarch. Vit. — p. 95. n. 35.); Mor. — p. 22.
 Polluc. II. 90. — p. 154.; V. 145. — p. 202.
 Quint. Smyrn. I. 599. — p. 23. n. 35.); IV. 510. — p. 210. n. 12.)
 VII. 267. — p. 60.; IX. 470. — p. 23. n. 35.); X. 62. — p. 23.
 n. 35.
 Schol. Arat. v. 20. — p. 102.
 — Arist. Ach. 15. — p. 288. Rann. 382. — p. 220.
 — Eur. Andr. 536. — p. 308. n. 27.); Phoen. 878. — p. 307.
 — II. II. 92. — p. 143.; IV. 1. — p. 187.; IX. 2. — p. 48.; XI. 461.
 — p. 11. n. 17.); XI. 601. — p. 320. n. 4.); XIX. 350. — p. 297. n.
 16.); XIV. v. 172. — diss. XX. §. 4.; XXIV. 168. — p. 15. —
 Odys. II. 67. — p. 49. n. 1.); V. 194. — p. 65.; VI. 98. — p. 109.
 n. 56.
 — Nicandr. Theriac. 382. — p. 205. n. 9.
 — Oppian. Halieut. I. 236. — p. 294. n. 11.
 — Pind. Olymp. VII. 56. — p. 88. n. 23.
 Sibyllin. Oracul. lib. III. v. 72. — p. 182.; lib. XIV. (ed. Mai.) v. 97.
 — p. 291. n. 4.
 Solon. fragm. XXVIII. 26. — p. 169.
 Sophocl. Electr. 480. — p. 4. n. 3.); Philoct. 455. — diss. XX. §. 3.
 Trach. 693. — diss. XX. §. 3.
 Soran. c. 88. p. 206. — p. 68.
 Stobaei Flor. Tit. 83, 25. — p. 280. 85, 18. — p. 249.
 Suid. v. ἀνατυπ. — Addend. ad p. 162.; v. ἀπάλλεις — p. 112.; v.
 μυνῶ — p. 7. n. 9.); v. πεφόνηκεν — p. 203.; v. τέμμειν — p.
 118.; v. ἀποδόξαντες — p. 79. n. 12.
 Themist. Oratt. XXXIII. 366. — p. 275.
 Theocrit. IV. 59. — p. 114.; XIV. 52. — p. 170.
 Theodos. 70, 40. — p. 68.; 72. — p. 120.
 Theognost. 11, 8. — p. 118.; 13, 11. — p. 72.; 137. — p. 42. n. 18.);
 138. — pp. 39. et 43.; 140. — p. 72.; 143. — p. 101.; 144. —
 p. 121.; 144. — p. 125.; 147. — p. 30. n. 51.); II. 11, 18. — p.
 248.; II. 24, 20. — p. 51.; II. 149. — p. 143.
 Tryphon. de trop. — p. 319.

Bei den Verlegern erschienen ausser diesem Werke unter andern:

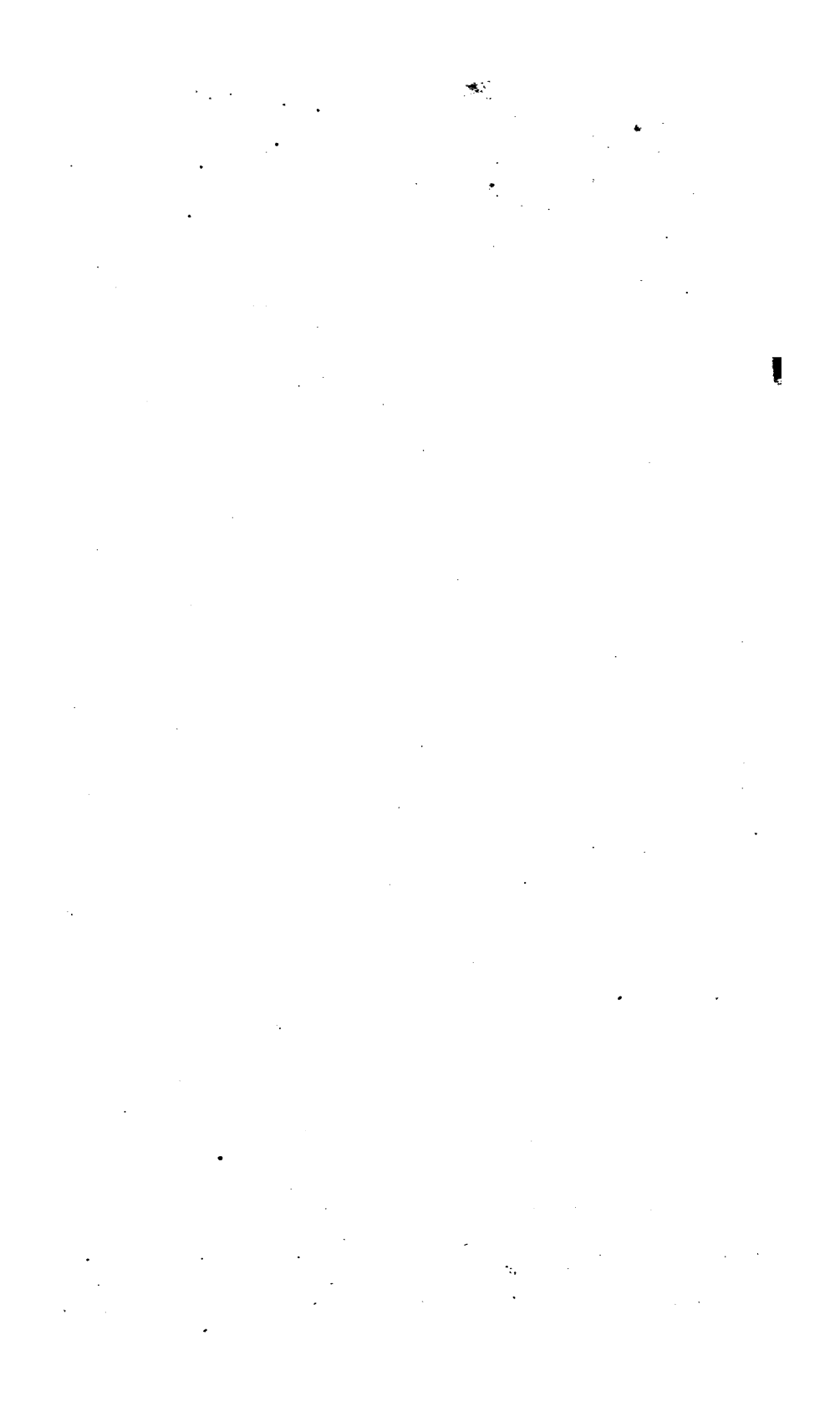
- Chr. A. Lobeck**, *Aglaophamus, sive de theologiae mysticae Graecorum causis libri III. Accedunt Poetarum Orphicorum reliquiae.* 2 Vol. 8 maj. 10 Thlr. —
- Apollonii Citiensis, Stephani, Palladii, Theophili, Meletii, Damascii, Joannis, aliorum Scholia in Hippocratem et Galenum e Cod. Mss. Vindob. Monac. Florentin. Medionalens. Escorialens. etc. primum graece ed. F. R. Dietz 2 Vol. 8 maj. 4 Thlr. 25 Sgr.**
- Arriani**, *Nicomed., de expedit. Alexandri Libri VII. Recens. et annot. max. part. crit. tum aliorum selectis, tum suis instruxit.* J. E. Ellendt. 2 Vol. 8 maj. 4 Thlr. 25 Sgr.
- v. Bohlen**, *das alte Indien, mit besonderer Rücksicht auf Aegypten* 2 Thle. gr. 8. 4 Thlr. 10 Sgr.
- Cronis, M. T.**, *Brutus sive de claris oratoribus liber. Recens., emendavit, interpretatus est Friedr. Ellendt.* 8 maj. 2 Thlr. 7½ Sgr.
- — *De Oratore libri III. Recens., emendavit, interpretatus est Friedr. Ellendt.* 2 Vol. 8 maj. 6 Thlr. —
- — *id. liber ex recensione O. M. Müller.* 8 maj. 1 Thlr. 10 Sgr.
- Drumann, W.**, *Geschichte Roms in seinem Uebergange von der republikanischen zur monarchischen Verfassung; oder Pompejus, Caesar, Cicero und ihre Zeitgenossen. Nach Geschlechtern und mit genealogischen Tabellen.* 6 Bände mit Registrern. gr. 8. 20 Thlr. —
- Ellendt, Friedr.**, *Lexicon Sophocleum adhibitis veterum interpretum explicationibus, grammaticorum notationibus, recentiorum doctorum commentariis compositum.* 2 Vol. 8 maj. 10 Thlr. 25 Sgr.
- Lehrs, K.** *de Aristarchi Studiis Homericis, ad praeparandum Homericorum Carminum textum Aristarcheum.* 8 maj. 2 Thlr. 5 Sgr.
- — *Quaestiones Epicae.* 8 maj. 1 Thlr. 20 Sgr.
- Otfried's Krist**, *das aelteste im 9. Jahrhundert verfasste hochdeutsche Gedicht, nach drei gleichzeitigen zu Wien, München und Heidelberg befindlichen Handschriften kritisch herausgegeben von E. G. Graff.* gr. 4. 5 Thlr. 20 Sgr.
- Schubert, F. W.**, *de Romanorum Aedilibus libri IV.* 8 maj. 3 Thlr.
- Struve, K. L.**, *über die lateinische Deklination und Conjugation, eine grammatische Untersuchung.* gr. 8. 1 Thlr. 25 Sgr.
- — *quaestiones de Dialecto Herodoti Specimina III.* 8 maj. 1 Thlr.

Wir bemerken hierbei noch zur Sicherheit der Käufer: dass wir die Preise unseres Verlages niemals herabsetzen.

171

172

173



1

1



